

Giới thiệu Trúc Mã Tương Thanh Mai

Truyện ngôn tình hay nói về Tô Hiểu Thần vẫn luôn cho rằng mình yêu đơn phương Tần Chiêu Dương, nhưng cho đến khi bị bắt cóc, cô mới phát hiện thì ra mình đã nhầm. Chúng ta vẫn ở chung một chỗ, từ lúc chúng ta gặp nhau. *** “Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi không có người nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau...” Ba giờ sáng, trong phòng khách vắng vẻ, Tần Chiêu Dương lẻ loi một mình ngồi trên sofa, mím chặt đôi môi, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm vào tin tức thời sự trên tivi, hai hàng lông mày nhíu chặt. Điện thoại cầm trong lòng bàn tay anh đã lâu cho nên nóng lên, nhưng anh lại không hề phát giác ra điều này, chốc lát lại gọi vào số máy kia cho nên anh đã gần như thuộc dây số ấy trong lòng. Giọng nói máy móc lạnh băng của cô gái kia chưa bao giờ khiến Tần Chiêu Dương tuyệt vọng như lúc này. “Hôm nay vào lúc 10 giờ tối, tại thị trấn K xảy ra động đất lớn 7 độ richter, bây giờ cách lúc thời gian vụ tai nạn xảy ra đã 5 tiếng đồng hồ, số người tử vong đã lên đến 2568 người...” Nhìn chăm chăm vào con số không ngừng tăng lên trên màn hình, mắt Tần Chiêu Dương chợt nhói. Tay anh run rẩy, lại bấm dây số quen thuộc ấy lên màn hình điện thoại, gọi nhiều lần. *** Sống với Chính Lăng Vương Phi, truyện Trúc Mã Tương Thanh Mai hứa hẹn sẽ mang đến những cung bậc cảm xúc đắt giá cho bạn đọc, khi thưởng thức truyện online của tác giả Bắc Khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi không có người nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau...”

Ba giờ sáng, trong phòng khách vắng vẻ, Tần Chiêu Dương lẻ loi một mình ngồi trên sofa, mím chặt đôi môi, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm vào tin tức thời sự trên tivi, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Điện thoại cầm trong lòng bàn tay anh đã lâu cho nên nóng lên, nhưng anh lại không hề phát giác ra điều này, chốc lát lại gọi vào số máy kia cho nên anh đã gần như thuộc dây số ấy trong lòng.

Giọng nói máy móc lạnh băng của cô gái kia chưa bao giờ khiến Tần Chiêu Dương tuyệt vọng như lúc này.

“Hôm nay vào lúc 10 giờ tối, tại thị trấn K xảy ra động đất lớn 7 độ richter, bây giờ cách lúc thời gian vụ tai nạn xảy ra đã 5 tiếng đồng hồ, số người tử vong đã lên đến 2568 người...”

Nhìn chăm chăm vào con số không ngừng tăng lên trên màn hình, mắt Tần Chiêu Dương chợt nhói. Tay anh run rẩy, lại bấm dây số quen thuộc ấy lên màn hình điện thoại, gọi nhiều lần.

Nhưng vẫn âm báo bận như cũ, Tiếng “tút tut tut” lạnh lẽo giống như là một con dao cắt vào quả tim anh, đau đến mức cả lưng anh đều toát mồ hôi hột.

Đúng lúc này, nhạc chuông đặc biệt dành riêng cho người đó vang lên, anh phần khơi tiếp máy, từ đầu đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của một người: “Chiêu Dương...”

“Ừ...” – Anh vừa mở miệng, mới phát hiện cổ của mình đã khàn đến mức không thể nói thành lời, anh ho nhẹ một cái, âm thanh của anh vẫn khó khăn như cũ, vội vàng hỏi: “Thế nào, có tin tức rồi?”

“Còn chưa có...” – Bên kia khựng một chút, lập tức bổ sung: “Tôi biết anh đang chờ cho nên đánh điện thoại thông báo với anh một tiếng, anh đừng có gấp, nếu có tin tức của Hiểu Thần sẽ báo ngay cho anh, bây giờ đang cố gắng xác nhận. Anh ngủ trước một giấc đi, đại khái buổi sáng ngày mai sẽ có tin tức chuẩn xác.”

Sáng ngày mai?

Giọng của hắn trầm thấp đến đáng sợ: “Tôi chờ không được, tôi phải lập tức biết tin tức của cô ấy.”

“Chiêu Dương, đường vào thị trấn K đã bị đóng băng rồi, một chút tín hiệu thông tin cũng không có. Anh kiên nhẫn chờ thêm một chút có được không...”

Đầu kia chưa nói xong, anh đã muốn đứng dậy, thuận tiện cầm chiếc áo khoác, “Anh cũng biết người ấy đối với tôi, có quan trọng đến thế nào mà.”

Nói xong, anh không nhiều lời nữa, cúp luôn điện thoại, vội vàng đi ra ngoài.

Tần Chiêu Dương đón máy bay đến nơi lân cận thị trấn K, vừa đến sân bay đã có người trực tiếp ở đó, lấy xe đón anh vào thị trấn K.

Đường chính của thị trấn K đang bế tắc, giao thông đình trệ, mấy người cứu viện đã phải xuống xe đi bộ vào đó, chiếc xe của anh đã đứng trước cửa khẩu vào thị trấn K nhưng lại không có cách nào đi vào được.

Anh nguyên một đêm không ngủ, lúc này hai con mắt đã phải đỏ bừng. Dù như vậy, anh vẫn là không ngừng gọi điện thoại cho Tô Thần Triệt đang cứu trợ ở thị trấn K suốt hôm nay.

Từ lúc tin tức thời sự phát sóng, đã tròn 12 tiếng trôi qua, nhưng vẫn như cũ không có tin tức của cô ấy.

Thất vọng cùng với sợ hãi bao phủ lấy anh, anh nhìn bầu trời u ám ngoài cửa xe trong chốc lát, cố gắng hết sức trấn định trái tim mình: “Còn chưa có tin gì à?”

“Xin lỗi, Tàn thiếu gia.” – Tài xế ngồi kế bên ân cần nhìn anh một cái, “Trước mắt thì chưa có tin tức gì của Tô tiểu thư.”

Nghe được tin tức này sắc mặt anh tái nhợt, nhưng vẫn âm thầm đè nén cảm xúc của bản thân mình, đợi con đường phía trước khai thông trở lại.

Trong khoảng thời gian chờ đợi này, di động của anh vẫn luôn không ngừng vang lên, anh nắm lấy nó, yên lặng ngồi nghe tin tức trên radio, trực tiếp tắt những dây số đang gọi đến.

Người tài xế ngồi kế bên đã không thể chịu đựng được nữa, nhìn mấy chiếc xe hỗn loạn phía đằng trước, vẫn nhắc nhở: “Tàn thiếu gia, cậu muốn ăn cái gì trước không? Tàn tổng...”

“Có tin tức gì sao?” – Anh cắt ngang lời nói của anh ta, một đôi mắt trầm tĩnh như cái giếng cổ, nhìn qua có vẻ như không có chút gợn sóng nào, nhưng lại sâu đến nỗi không lường được.

Người tài xế ngồi kế bên sững sờ, không nói thêm lời thừa thãi nào, xoay người sang chỗ khác tiếp tục gọi điện thoại.

Anh cảm thấy giờ phút này đối với thần kinh anh không cách nào ngừng sự căng thẳng, trong lòng như một dây cung yếu ớt không thể nào chịu nổi việc này, chỉ cần một tí tin tức xấu nào, thì có thể khiến cho nó đứt thành từng đoạn nhỏ.

Tín hiệu dòng điện “Sột soạt” trên Radio tiếng giống như là tiếng đếm ngược thời gian; bầu không khí bên trong xe nặng nề đến mức anh không thể thở nổi.

Ngón tay anh cời bỏ hai nút áo trên cùng của áo somi, tùy tiện mở rộng cổ áo somi, làm như thế này mới khiến anh có cảm giác khá hơn một chút.

Thị lực chung quanh chỉ còn lại một mảnh xám xịt u ám, bởi vì vẫn còn dư âm còn lại của con động đất, toàn bộ nơi đây như đang phủ lên một chiếc áo khoác màu xám tro, trong không khí đều mang theo những hạt bụi nhỏ trong đó.

Lúc này dư chấn vẫn chưa ngừng lại, hoặc rất nhẹ hoặc có thể cảm thấy hơi rung chuyển, nhưng anh lại không có không chút cảm giác nào với nó, trong con người toàn là tơ máu, yên lặng đến mức khiến người khác không thở nổi.

Ngay ở lúc tâm trạng của anh ngày càng tệ, sắp tiến đến mức độ yên tĩnh lớn nhất thì người tài xế ngồi kế bên lại lên tiếng nói.

“Tàn thiếu gia!” – Giọng nói anh ta có chút run rẩy, hơi không dám tin – “Có tin tức của Tô Tiểu thư, nhưng mà...” – Anh ta ngừng nói, mấp máy môi, khó khăn nói: “Nhưng mà tình huống cũng không khả quan cho lắm.”

Lúc Tàn Chiêu Dương nghe thấy 3 chữ “Không khả quan”, trái tim anh giống như đang rơi vào vũng nước biển mênh mông, nháy mắt sức lực trở nên cạn kiệt, muốn hỏi lại một câu cũng không có dũng khí, kinh sợ mà ngồi yên tại chỗ.

Đúng lúc này, trận động đất đột nhiên mạnh lên, tất cả mọi nơi trong khu vực bỗng nhiên rung lên bần bật.

Những chiếc xe nối đuôi nhau chột phát ra tiếng va chạm với nhau, cho dù cách một lớp cửa sổ vẫn có thể nghe được tiếng thét liên tiếp vang vọng lên bên ngoài xe.

Đôi mắt Tàn Chiêu Dương lại âm trầm đến cực hạn, anh đang ở bên trong con địa chấn này, trái tim hoảng loạn của anh không thể hiểu nổi chính mình.

Người ấy, làm sao lại có thể khiến anh lo lắng đến nỗi đi đến tận nơi đây?

Tàn Chiêu Dương không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào mà lúc đó lại kéo cái ghế của cô về phía mình một tí, ngó Tô Hiểu Thần đang ngồi bệt dưới đất, cậu đột nhiên vui vẻ đứng lên, cười tùm tùm vươn tay với cô: “Ngã đau không?”

Trong mắt Tô Hiểu Thần đều là hơi sương, nước trong suốt, dường như trong nháy mắt có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Nhìn bàn tay trắng nõn trước mặt mình, cô ngẩng đầu nhìn cậu ta, ôm cái miệng nhỏ đứng lên, cũng không dám thở mạnh mà giờ tay với lấy chiếc ghế đặt lại tại chỗ rồi ngồi xuống, chờ miệng chạm mặt ghế thì cô mới yên tâm thở phào một hơi.

Tàn Chiêu Dương cũng không giận, thu tay lại ngồi vào vị trí của mình.

Người ngồi bên cạnh cậu ta là một tên nghịch ngợm hay gây sự, cười chạy đến vỗ lên bàn: “Tàn Chiêu Dương, cậu cố...”

Lời chưa dứt, liền bị ánh mắt uể oải của Tàn Chiêu Dương nhìn qua, chột dạ nghiêng đầu qua một bên coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tô Khiêm Thành thấy Tô Hiểu Thần nhà mình trong vòng một ngày lại bị đụng bàn những hai lần, mới ý thức được phòng khách nhà mình so với phạm vi hoạt động của con gái quá nhỏ. Lập tức anh có chút đau đầu suy nghĩ chuyện này, hình như phải chuyển nhà rồi đây.

Tô Hiểu Thần càng ngày càng trưởng thành khỏe mạnh, cánh tay căng tay đều có thể dùng mắt thường để nhận thấy rằng nó đang phát triển nhanh cỡ nào, phạm vi hoạt động không lớn hơn chút nữa thì khả năng va chạm rất lớn.

Nghĩ đến đây, không bao lâu sau, Tô Khiêm Thành nhanh chóng mua một căn biệt thự tên là “Đế Tước Gia”, làm hàng xóm với nhà Tần gia bên kia.

Tô Hiểu Thần vừa dọn qua đây cũng chưa biết rõ mọi chuyện như thế nào, bận rộn đến mức tự mình phải khiêng một đồng hồ chơi tích lũy nhiều năm lên trên lầu, quả thực mệt như một con chó vậy đó. Com tối còn chưa ăn đã lăn ra ngủ mất tiêu, một lúc sau cô bị mẹ Hàn đánh thức nên phải đi tắm, thời điểm đi ngang qua cửa sổ thì đôi mắt lập tức mở cực to, không dám tin vào cảnh tượng bên cửa sổ đối diện phòng của cô.

Tần Chiêu Dương đang ở bên đó thay đồ ngủ, rèm thì chỉ kéo mới một nửa, cô lại đang đứng trước cửa sổ phòng cậu ta, lại nhìn Tần Chiêu Dương thanh cao không mặc đồ, trong lòng ngực vô cùng hoảng hốt.

Tần Chiêu Dương đang mặc quần thì cảm thấy có gì đó là lạ, theo bản năng nhìn qua hướng đối diện, mắt khiếp sợ tạo thành quả trứng gà to đùng! Nhà sát vách, lại có người rình cậu ta thay đồ hả?

Sắc mặt của cậu chợt âm u trong chớp lát, nhưng Tô Hiểu Thần cảm thấy, cho dù như vậy ngũ quan của cậu ta vẫn xinh đẹp vô cùng, lồng lẫy vô cùng.

Tần Chiêu Dương đi nhanh mấy bước định kéo tấm rèm cửa lại, nhưng con người nhìn qua bên đó, lập tức nổi trận lôi đình! Rảnh rồi cậu lại có thể đem Tô Hiểu Thần kia chơi đùa rồi đây! !

Trong mắt Tô Hiểu Thần bây giờ đều là da thịt non mềm trắng nõn của vị Thái tử nhà kẻ bên, rõ ràng thấy bộ dáng cậu ta đang nổi giận không thể tóm được cô lại không thể cho cô ăn đòn, mà cô lại chớp chớp mắt đứng đó nhìn lại cậu ta. Nhưng kỳ thật, chẳng qua là cô chưa kịp phản ứng mà thôi, mãi cho đến khi người đối diện tức giận kéo lại tấm rèm, cô mới yên lặng xoay người, sờ cái mũi đã nóng bừng, hoảng sợ chạy đi báo cho ba biết rằng cô nhìn thấy Tần Chiêu Dương.

Đêm hôm đó Tô Hiểu Thần lăn qua lăn lại đến rất lâu mới ngủ được, thậm chí trong giấc mộng, mơ thấy một bàn đầy Bạch Trảm Khê (một món ăn chế biến từ gà). Sau đó cô định gắp tay bẻ cái đùi gà ngon lành, món Bạch Trảm Khê ấy liền biến thành Tần Chiêu Dương, cô muốn nói với cậu ta cô vừa chuyển đến kẻ bên nhà cậu, sau này có thể không cần đưa đón cô nữa rồi, món Bạch Trảm Khê kia mới biến thành Tần Chiêu Dương ấy đã tra hỏi cô nguyên một buổi tối...

Ngày hôm sau Tô Hiểu Thần như nước sôi lửa bỏng vậy... Nếu như phải nhờ đến ví dụ minh họa cho khổ nạn bị ai của cô, vâng, Tô Hiểu Thần cảm thấy thả để một con gà tra hỏi mình cả đêm còn sướng hơn bị hung thần kia làm thế

Trên lớp học chồi, những lúc Tô Hiểu Thần ngồi cùng bàn với Tần Chiêu Dương giống như một bi kịch của cộc đời cô, cô thay đổi chỗ ngồi nguyên một ngày khiến cho cô vô cùng mệt mỏi, xuống tinh thần.

Nếu như những động tác đứng dậy hoặc là ngồi xuống của Tần Chiêu Dương cứ lặp lại liên tiếp như vậy, đoán chừng trái tim bé bỏng của cô sẽ bị cắt thành từng lát làm đồ ăn. Dù bình tĩnh như Thái Tử gia kia, cũng sợ hãi bởi vì biểu hiện ghét bỏ của cô mà trở nên buồn bực nguyên một ngày, sắc mặt cũng tối tệ vô cùng.

Tô Hiểu Thần khi đó vừa học được cách viết tên của mình, mới được phát sách xuống đã nhanh chóng viết tên mình lên đó. Viết xong tên mình, cô hiếu kỳ muốn xem tên của Tần Chiêu Dương viết như thế nào.

Tần Chiêu Dương đã xếp xong sách vở trên bàn, đang lúc cô len lén xóc một bên quyển sách lên coi nhưng còn chưa kịp nhìn, tay cậu ta đã hạ xuống, không thương hoa tiếc ngọc vỗ lên mu bàn tay của cô: “Em định làm gì?”

Tô Hiểu Thần rút tay về, đáng thương cắn ngón tay ngẩng đầu nhìn cậu: “Em muốn nhìn tên của anh một chút.”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, mười phần hoài nghi tự hỏi cô có thể hiểu được mấy chữ đó không mà xem, nhưng vẫn vẫn rộng lượng đưa sách qua cho cô.

Tô Hiểu Thần nhận lấy sách bài tập nghiêng đầu cẩn thận nhìn ba chữ trên bìa, nhận ra chữ Hán thật sự rất uyên bác cao thâm, nếu như không biết cậu ta tên là Tần Chiêu Dương, thì có lẽ một chút cô cũng không nhận ra được chúng nó có nghĩa là gì.

Tần Chiêu Dương nhìn khuôn mặt không hiểu của cô, khóe miệng gọi lên nụ cười mỉm.

Bất quá chờ sau này cô lên lớp lớn, cô vẫn ngồi cùng bàn với Tần Chiêu Dương như cũ, hơn nữa sau khi cô được Tần Chiêu Dương bày vẽ thì từ vựng của cô không ngừng tăng lên, không chỉ có thể lý giải ý nghĩa tên của Tần Chiêu Dương, thậm chí còn tìm được điểm chung giữa hai tên của bọn họ như thế nào.

Dương trong Tàn Chiêu Dương có thể hiểu là ánh mặt trời, Thần trong tên Tô Hiểu Thần của cô cũng có nghĩa là ánh mặt trời.

Tàn Chiêu Dương nhìn cô viết tên cậu lên tờ giấy trắng, tuy rằng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng không biết như thế nào, cảm thấy cô gái nhỏ trước mặt này ngoại trừ có gan bé một chút, phiền phức một chút, chỉ số thông minh ít một chút, khẩu vị tốt hơn một chút hình như còn lại không có gì đặc biệt cả ...

Trong lòng cậu yên lặng liệt kê những khuyết điểm của cô, không tự chủ thở dài một hơi, may là không còn cái gì không được nữa, có điều một thứ không hết thuốc chữa chính là ...

Tô Hiểu Thần nghe thấy cậu thở dài, nhướn mày lên hỏi cậu: “Anh cũng cảm thấy đồ ăn trưa hôm nay không ngon đúng không?”

Tàn Chiêu Dương: “...”

Nha đầu này chỉ có được cái ưu điểm là di truyền khuôn mặt của chú Tô mà thôi, còn lại thì.

Kiếp sống học tập trong nhà trẻ cứ như vậy kết thúc, Tô Hiểu Thần không có điều gì ngoài ý muốn vẫn ung dung lên tiểu học như bao người, lấy những hy sinh của chính mình cô nhận được một thứ “phần thưởng cho bé ngoan”, cô giáo tặng cho cô một bông hoa hồng nhỏ nhỏ, làm phần thưởng để cho cô cố gắng tiến bộ sau này.

Tàn Chiêu Dương tiện tay nhét tấm giấy khen vào trong cặp sách, một chút vui mừng vì được khen thưởng cũng không có, nhìn cô nhóc đứng bên cạnh hí ha hí hửng, không tự chủ nâng nụ cười nhẹ nhàng: “Rất vui à?”

Tô Hiểu Thần gật đầu như giả vờ, tay nhỏ vẫn luôn vuốt tấm giấy khen yêu thích không muốn rời nó nửa bước.

Tàn Chiêu Dương nở nụ cười, hơi cong khóe mắt, khiến cho nụ cười ấy càng thêm chói mắt, rực rỡ như ánh mặt trời: “Vậy em cứ tiếp tục cố gắng đi.”

Tô Hiểu Thần nhận sự cổ vũ của cậu ta, càng thêm sục sôi ý chí chiến đấu: “Mình phải thủ kỳ sau lấy thêm phần thưởng an ủi mới được!”

Tàn Chiêu Dương rút cuộc cũng cười to, sau đó dường như là nghĩ tới cái gì, hỏi cô: “Tiểu học anh học ở đâu?”

“Chúng ta không học chung à?” – Cô nói lời đương nhiên, nhưng cảm thấy có chút gì đó không đúng nên vội đứng lên.

Mấy năm nay cô núp dưới bóng Tàn Chiêu Dương rồi, dù không thiếu sự bắt nạt của cậu, nhưng đến khi nào hai người mới sống trong hào bình đây?

Về chiều nắng trở nên ấm hơn, cô ngồi dưới ánh mặt trời, một gương mặt tràn trề sức sống, bên môi còn mang theo mỉm cười ngọt ngào, một đôi đôi mắt cong thành hình mặt trăng lưỡi liềm.

Cậu nhất thời bị ánh nắng phía sau cô làm cho lung lay, hơi nhíu mày rồi dời đi tầm mắt: “Chúng ta không học chung.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chuyện tốt nghiệp vốn dĩ là chuyện đáng mừng, nhưng đối với Tô Hiểu Thần thì lại khác, lúc ăn tối chỉ ăn một chén cơm nhỏ rồi ỉu xiu đi ra phòng khách xem hoạt hình.

Tô Khiêm Thành cảm thấy không yên tâm, vẫn luôn quan sát cô cả đêm, cuối cùng lúc thấy cô mơ mơ màng màng định lên lầu ngủ, không nhịn được kéo con gái lại hỏi han.

Tô Hiểu Thần lúc đó đã không còn phân biệt được đông tây nam bắc, Tô Khiêm Thành lại luôn miệng hỏi này hỏi nọ, thần trí cô không được tỉnh táo liền khai ra: “Tàn Chiêu Dương nói sẽ không học tiểu học chung với con.”

Từ lúc ở trường học về đã mất hồn mất vía như vậy, thì ra là do việc này. Ông vuốt cái mũi nhỏ nhỏ của con gái mình: “Không phải con thích nó rồi đấy chứ?”

Tô Hiểu Thần mắt tự nhiên nhìn ba một cái, ngay cả dép lê cũng không đi, trực tiếp chạy lên lầu ngủ.

Tô Hiểu Thần chưa đến tuổi quy định của nhà nước đã được cho đi học, cho nên quả thực không có cách nào học tiểu học cùng với Tàn Chiêu Dương. Hơn nữa năng lực học tập của Tô Hiểu Thần lại hơi kém, nếu như đi học sớm, chắc chắn sẽ phải cố gắng vô cùng.

Tô Khiêm Thành biết rõ ràng trình độ của con gái mình như thế nào, cho nên mới đăng ký học trước một năm để thích ứng. Kỳ thật mà nói ra thì Tô Hiểu Thần như vậy cũng coi như đi đường tắt rồi. Ba Tô là vì tương lai của cô mà thôi, chính là hao tổn tâm huyết để xây dựng nền tảng cho cô bé.

Nhưng khi Tô Hiểu Thần đang đứng ở cổng chính thì chợt thấy Tần Chiêu Dương đi vào trong trường, gạt tay ba mình ra chạy tới đó, thậm chí to gan lớn mật nửa kéo nửa túm lấy túi sách của Thái Từ gia.

Tần Chiêu Dương bị túm thì xoay người lại, nhìn thấy tay Tô Hiểu Thần đang kéo lấy túi mình lập tức ngăn người, thấy cậu nhìn qua thì lập tức chấp tay ra sau lưng, trừng đôi mắt to tròn nhìn cậu.

Cậu ngược mắt nhìn Tô Khiêm Thành đang bước tới vài bước, rất thân thiện hỏi cô nhóc, “Có chuyện gì sao?”

Tô Hiểu Thần nghe thấy âm thanh hàm răng của cậu nghiền vào nhau “Kéo kẹt kéo kẹt” thì lập tức làm theo phản xạ có điều kiện, yên lặng lui về sau một bước, lại thấy chết không sờn gắt gắt đầu: “Có việc.”

Tần Chiêu Dương chào hỏi Tô Khiêm Thành trước rồi kiên nhẫn đợi cô trả lời.

Có ba ở bên cạnh, lá gan của bạn nhỏ Tô Hiểu Thần cũng lớn không ít, giong giọng hỏi: “Không phải anh nói không học cùng với em sao?”

“Trường học là cậu mở ra chắc?” – Cậu hỏi ngược lại.

Tô Hiểu Thần lập tức nghẹn họng ...

Vừa khai giảng, mấy ngày liên tiếp đều là ba Tô đích thân đưa đón, Tô Hiểu Thần cũng không có cơ hội gặp lại Tần Chiêu Dương. Vậy nên khi Tô Khiêm Thành nói sau này cô tự về nhà với Tần Chiêu Dương, Tô Hiểu Thần cũng chỉ do dự trong chốc lát liền gật đầu đồng ý với ba mình.

Buổi sáng hôm sau, Tần Chiêu Dương đứng trước nhà chờ cô đến trường đi học. Dọc đường đi trong lòng Tô Hiểu Thần đều lo lắng đến phát run, sợ tâm tình cậu ta không tốt sẽ ném cô lại giữa đường, trước sau đều đi cách ba bước sau lưng cậu ta.

Cứ như vậy theo đi theo bóng lưng của Tần Chiêu Dương suốt một học kỳ, Tô Hiểu Thần mới đột nhiên nhớ ra lúc trước cô luôn muốn hỏi cậu ta vì sao hai người lại học chung một trường, nhưng cậu ta vẫn được học năm nhất tiểu học.

Thái Từ gia nghiêng đầu liếc cô một cái: “Biết hai chữ cái ký hiệu cho chỉ số thông minh viết thế nào không?”

Bạn nhỏ Tô Hiểu Thần rất thành thật lắc đầu không biết.

Tần Chiêu Dương liền thẳng thắn nói cho cô biết: “Cậu xem, ngay cả chỉ số thông minh cũng không biết.”

Tô Hiểu Thần gắt gât đầu, “Ừ” một tiếng, ngoan ngoãn đến khó tin.

Tần Chiêu Dương khó được có một cảm giác áy náy khi gây khó dễ người khác, nhìn cô một hồi, vẫn không nhịn nổi hỏi tiếp: “Cậu có hiểu ý của mình không?”

Tô Hiểu Thần nhìn cậu một cái, thật chán nản lắc lắc đầu.

Tần Chiêu Dương: “...” Dùng chỉ số thông minh để khinh bỉ một kẻ phản ứng tri độn, một chút vui sướng cũng không có, ngược lại còn buồn bực muốn chết. Người bị ức hiếp bị mình bắt nạt cũng không biết, đây thật sự là đá kích quá lớn đối với cậu rồi!

Bù lại, Tô Hiểu Thần từ hôm đó lại bắt đầu cố gắng học tập, điều này khiến Tô Khiêm Thành cảm thấy vô cùng vui mừng, bởi vì trình độ đặt câu cô con gái ông đã càng ngày càng tăng mạnh.

Từ loại cả nhà đều là xám xịt mù mịt: “Bởi vì ba mẹ mình rất ngốc, cho nên mình cũng không thông minh.”, tiến bộ thêm một bước chuyển thành: “Hôm nay mình soi gương, sau đó phát hiện bản thân mình vừa béo lại vừa gầy.”... Ngữ pháp thậm chí không nhìn từ dạng này tiến hóa sang dạng khác.

Nhưng cũng vì Tô Hiểu Thần không ngừng tiến bộ, cô rốt cuộc cũng được lên năm nhất.

Năm nhất đối với Tô Hiểu Thần vốn đã đi học trước bạn bè thì chương trình cũng không khó cho lắm, cô còn hiếm hoi có cơ hội lật mình lại, trở thành học sinh xuất sắc của lớp, còn lên làm lớp phó học tập. Tuy rằng sau này cô phát hiện ra chức lớp phó thực chất là người chạy vặt, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào tới sở thích làm chức vụ cao của cô.

Cũng nhờ vậy, cô mới biết được Tần Chiêu Dương về vang cỡ nào.

Khi cô lên làm thành viên đội thiếu niên tiên phong thì đã thấy Tần Chiêu Dương đại diện cho học sinh năm hai lên bục giảng đọc công văn diễn thuyết trước toàn trường, chủ nhiệm lớp đó khi đó đã đặc ý nói cho bọn họ biết, người đứng phía trên kia là học sinh xuất sắc nhất mà cô ấy từng dạy.

Lúc đeo khăn quàng đỏ, vì là lớp phó nên Tô Hiểu Thần dẫn theo đội ngũ nữ sinh đứng đầu tiên ở hàng thứ nhất, đúng lúc Tần Chiêu Dương tự tay đeo khăn quàng đỏ cho cô.

Cô nhìn cậu cầm lấy khăn quàng đỏ mà run run, mí mắt của cô cũng theo đó mà run rẩy.

Khỏe mới Tần Chiêu Dương lập tức có nụ cười thân thiện, cũng không còn hù dọa nàng như trước đây, gấp khăn quàng đỏ rồi tự tay thắt lên cho cô.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ kề sát gần như vậy, lại là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần cùng Tần Chiêu Dương kề sát như vậy mà không thể nào chạy trốn cậu ta.

Vóc dáng của cậu ta cao hơn cô một chút, lúc nghiêng người thắt khăn quàng đỏ cho cô thì đôi môi cậu kề sát vào mặt cô, cô nhìn đôi môi đang cười nhạt ấy mà lại không tự chủ liếm lấy môi mình.

Tần Chiêu Dương cúi đầu thút thút, đôi mắt hơi rử xuống, ở phía dưới mi mắt cậu hiện lên một làn mi tối màu. Trên người cậu còn tỏa ra một chút hơi thở mát lạnh, cô nhất thời nhìn đến mê mẩn, liền trần trần căng mắt dõi theo cậu.

Tần Chiêu Dương thất vọng cho cô mới nhảy cảm nhận ra hơi thở của hai người bọn họ đang gần kề nhau, cậu vừa nhấc mắt lên nhìn thì lập tức đối diện với ánh mắt trong suốt sáng ngời của Tô Hiểu Thần, đáy mắt phản chiếu rõ rệt hình ảnh của cậu. Cậu sững sờ, đứng thẳng người lại.

Tô Hiểu Thần phản xạ tương đối chậm, chờ cậu ta bước lui một bước mới lấy lại tinh thần của mình, một gương mặt cực kỳ nóng.

Kế tiếp là bài phát biểu, thiếu niên hăng hái, đứng ở bên cạnh cô, mãi cho đến giây phút ấy cô mới phát hiện mình đang không ngừng lớn lên.

Rất nhanh, Tô Hiểu Thần đã vào cấp 3.

Một ngày vào buổi trưa, cô cầm khay thức ăn yên lặng ngồi xuống chỗ bên cạnh bạn nam sinh gần cậu ta.

Tần Chiêu Dương liếc xéo cô một cái, không tò vè gì tiếp tục ăn cơm.

Quả nhiên không bao lâu sau, Tô Hiểu Thần yên lặng nhét một tờ giấy lại đây, “Cái kia cậu xem qua loa là được.”

Tần Chiêu Dương quả thật chỉ lướt qua một chút, Tô Hiểu Thần cảm thấy cậu ta chắc cũng chẳng biết trên đó có dấu chấm câu hay không. Cho nên lại đẩy lên trước một lần nữa, “Aiz, cậu nhìn nghiêm túc một chút đi.”

Tần Chiêu Dương thông thả ung dung nghiêm túc nhìn thử một cái: “Rồi sao nữa?”

Tô Hiểu Thần rất là khó xử nhìn mấy chữ to đùng “Minh thi trượt” trên tờ giấy kia, bỗng nhiên cúi đầu xuống: “Tối nay cậu không có việc gì thì đến gặp mình được không?”

“Số học à?” Cậu không mấy quan tâm hỏi một câu, nhìn thấy cô bị phấn gât gât đầu, đột nhiên chậm rãi cười rộ lên: “Thành thật xin lỗi, tôi không cứu được cậu đâu.”

Tần Chiêu Dương còn nhớ được, lần thi số học vào năm nhất Tô Hiểu Thần đã bị rớt môn đó, rầu rĩ không vui đi theo sau lưng cậu về nhà. Đêm hôm đó cậu còn cố ý mở cửa sổ, quả nhiên nghe thấy Tô Hiểu Thần khóc đến long trời lở đất.

Cậu đem ghế trượt đến cửa sổ, nhìn thấy rõ ràng Tô Hiểu Thần đang giờ bài thi lên cao mà nước mắt rơi đầy mặt, “Minh thật sự không có ý thi kém như vậy! Thật sự là đề quá khó.”

“Đề vận dụng thật sự quá khó!” Cô thút thít lại lặp lại một lần nữa, đáng thương tội nghiệp đem đề thi ra niệm thần chú: “Cái gì mẹ mà ra ngoài mưa 20 quả táo, trong nhà còn có 15 quả lê, lại còn chia cho bạn, còn phải cắt sẵn để ở trong bát... Mẹ trước giờ đều để mình trực tiếp cắn cả vỏ mà!”

Cậu lẳng lặng nghe một hồi, lặng lẽ chờ đợi nhưng từ đầu đến cuối bên kia vẫn không có động tĩnh gì, liền giờ tay gõ vào cửa sổ.

Tô Hiểu Thần mang khuôn mặt toàn nước mũi nước mắt đi ra mở cửa sổ, ngại ngần nói nhỏ: “Cậu tìm mình sao? Minh bị mẹ bắt mình ôn đề thi úp mặt vào tường, đợi lát nữa còn phải đem nó xuống kiểm điểm với bà, bằng không mình đã lập tức ăn nó rồi.”

Tần Chiêu Dương nhờ vào ngọn đèn mờ mờ nhìn thấy được điểm số trên bài thi của cô, tỏ vẻ ghét bỏ: “Tôi cảm thấy cậu nên ăn luôn cái điểm số ấy đi.”

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút, ngoan ngoãn vâng lời “Ừ” một tiếng, như một cô con dâu bị ức hiếp đóng cửa sổ chuẩn bị ăn điểm số.

Tần Chiêu Dương hoàn toàn không có sức chống cự đối với bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời của Tô Hiểu Thần, do dự vài phút rồi khoác thêm áo đi qua giúp Tô Hiểu Thần giải vây. Đương nhiên, sau đó cậu cũng hối hận không thể làm cho Tô Hiểu Thần ăn luôn quyển sách số học.

Nghĩ tới chuyện đó, Tần Chiêu Dương càng kiên định khoanh tay đứng nhìn, xoay người rồi bước đi.

Buổi tối, cậu làm xong hết bài tập rồi thuận tay mở cửa sổ ra, không quá bao lâu liền nghe thấy âm thanh khóc thút thít của Tô Hiểu Thần ở bên kia.

Cậu nghiêm túc ngồi lấp ghép mô hình ô tô của mình, chờ bên kia an tĩnh lại, sau đó mới đi qua gõ cửa sổ.

Tô Hiểu Thần chậm chạp đến mở cửa sổ, giọng điệu không có chút thiện ý nào: “Chuyện gì?”

“Tôi xem cậu ăn bài thi.” – Cậu ngược mắt nhìn cô, trêu chọc trong đáy mắt không che giấu chút nào.

Tô Hiểu Thần bị cậu ta làm nghẹn đến gần chết, đang muốn đóng cửa sổ thì cậu ta giơ tay ngăn lại, giọng nói không nhẹ không nặng vang lên: “Cầm bài thi đến tôi xem một chút.”

Tần Chiêu Dương nhận lấy bài thi của cô, quét từ đầu đến cuối rồi nói: “Kỳ thật di Hàn làm vậy oan uổng cho cậu quá.”

Mắt Tô Hiểu Thần sáng lên: “Cậu cảm thấy như vậy ư?!”

Tần Chiêu Dương cười nhạo một tiếng, nhìn ánh mắt của cô, dùng giọng điệu nghiêm trang nói: “Cậu không phải không cố gắng, mà là chỉ số thông minh thật sự không đủ”

Nụ cười vừa nở của Tô Hiểu Thần lập tức méo xẹo...

Quả thực không thể làm hàng xóm vui vẻ với cậu ta!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lúc tan học Tô Hiểu Thần cầm sách toán học đi xuống lầu dưới trả cho Tần Chiêu Dương, tối qua cậu ta chế giễu đi chế giễu lại, nhưng vẫn xen vào việc của người khác lựa mấy đề toán cô làm sai, viết viết vài dòng trên vở rồi sau đó đi ngủ.

Cô nhìn đảo qua một lần, đập đầu xuống bàn học vài cái. Mẹ nó, mấy cái đề này giống nhau như đúc, khổn kiếp!

Cô vẫn giống như bình thường sôi nổi đi xuống lầu, vừa đến chỗ rẽ tìm kiếm thì lại thấy Tần Chiêu Dương đang đứng cùng với giáo viên chủ nhiệm của lớp cậu ta. Cậu bé có hàng mi thanh tú, một gương mặt có ngữ quan tinh xảo đẹp mắt, một đôi mắt đen giống như viên đá màu đen quý hiếm.

Trái tim nhỏ bé của Tô Hiểu Thần đập thình thịch, yên lặng rút đầu về, ôm ngực hít một hơi thật sâu.

Sau đó cô nghe thấy giáo viên chủ nhiệm của Tần Chiêu Dương nói với cậu ta một câu: “Chiêu Dương, chuyện em muốn nhảy lớp đã bàn bạc với cha mẹ mình chưa?”

Tô Hiểu Thần mắt tròn , nhảy lớp?

Tần Chiêu Dương đã năm thứ tư rồi, giờ được nghỉ hè ngay, chẳng lẽ muốn nhảy lên lớp 6 ư?

Dường như Tần Chiêu Dương trầm mặc một lát, âm thanh trong trẻo vang lên: “Vẫn chưa ạ, bắt quá em tin bọn họ không có ý kiến gì đâu ạ.”

Giáo viên chủ nhiệm thở dài một hơi: “Em luôn luôn là một thằng nhóc có tính tự chủ, tối hôm nay nói chuyện gia đình rồi gọi điện nói với cô một tiếng. Có mấy lời cô phải nói rõ ràng với cha mẹ em”

Tần Chiêu Dương không nói chuyện, chắc là gật đầu. Bởi vì Tô Hiểu Thần chỉ nghe thấy âm thanh giày cao gót va chạm với nền nhà của giáo viên chủ nhiệm, càng đi càng xa.

Cô ôm lấy quyển sách đứng đó một lúc lâu, nghĩ tới nên giả vờ như không nghe thấy gì hay nhảy ra nói với cậu ta một câu: “Tần Chiêu Dương, anh lại khoe khoang cảm giác ưu việt của học sinh xuất sắc của anh đấy à?”

Nghĩ một lát mới đột nhiên nhớ ra mình đến đây là để trả sách, vừa vỗ trán vừa quay người đi ra, vì không chú ý đường đi phía trước nên vịn dụng phải Tần Chiêu Dương.

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, nhìn quyển sách toán học trên tay cô: “Khi nào em đã biết cách đứng nghe lên ở góc tường?”

Tô Hiểu Thần ôm sống mũi đau đến thở ra khí lạnh, nghe cậu ta hỏi như vậy khiến cô tức giận liếc cậu ta một cái, kẻ nói sự thật thì mồm miệng cũng bạo dạn hơn: “Anh cũng đâu có cấm em không được nghe, trường học là của nhà anh chắc!” Nói xong, lăm bằm xoay người đi lên lầu.

Ngược lại, Tần Chiêu Dương không nghĩ tới Tô Hiểu Thần bây giờ lại dám to gan lớn mật chống đối với cậu, cầm lấy sách, đứng ngay tại chỗ và có chút... mờ mịt

Ăn nhầm thuốc súng à ?

Có phải ăn thuốc súng hay không thì không biết, bất quá Tô Hiểu Thần nhất định là ăn gan hùm mật gấu.

Lần này đúng lúc ‘người hầu’ của giáo viên chủ nhiệm là Tô Hiểu Thần cùng với ủy viên ban tuyên truyền trong lớp phải đi bố trí bảng thông báo, giáo viên chủ nhiệm đã đi họp rồi, thời điểm cô đứng trên chiếc ghế nhỏ để dán tờ giấy nội dung thì đột nhiên nhìn chằm chằm vào tấm ảnh chụp Tần Chiêu Dương đạt được giải nhất môn toán học Olympia toàn tỉnh một hồi lâu, mà xui quỷ khiến thế nào lại len lén gỡ xuống nhét vào túi của mình.

Vừa lúc ủy viên ban tuyên truyền hết bận rộn chuyển qua giúp đỡ cô, xem sắc mặt cô hồng hồng, quan tâm lên tiếng hỏi han: “Hiểu Thần, có phải cậu bị sốt rồi không?”

Tô Hiểu Thần vừa làm việc trái với lương tâm nên chột dạ, lắc lắc đầu, một đầu mồ hôi lạnh.

Ủy viên ban tuyên truyền giúp đỡ cô cố định lại bảng thông báo, lúc đóng cửa sổ lại thì, băng quơ “Ủa” một tiếng: “Ảnh của Tần Chiêu Dương mất đâu rồi nhỉ?”

Mặt Tô Hiểu Thần càng nóng: “Không... Không biết...”

Ủy viên ban tuyên truyền hoài nghi nhìn tấm bảng một lúc lâu: “Chắc là bị cô giáo kia lấy xuống rồi.”

Tô Hiểu Thần mau chóng gạt đầu: “Nhất định là như vậy.”

Nói xong thu thập đồ đạc đi về hướng phòng học, tay vuốt vuốt túi quần mà muốn khóc, đầu óc cô có vấn đề hay sao mà lúc này lại làm cái chuyện điên rồ kia thế không biết?

Sự kiện này khiến cho Tô Hiểu Thần không tập trung nghe giảng nguyên cả buổi chiều, đến lúc tan học tâm trí giống như một kẻ đào ngũ vậy.

Tần Chiêu Dương nhìn thấy chiếc xe đối diện sắp đâm vào cô, mà cô còn cúi đầu không thèm tránh né, rốt cuộc giờ tay kéo cô một cái, “Em đang chán đời nên nghĩ quẩn à?”

Tô Hiểu Thần lấy lại tinh thần nhìn thoáng qua mọi việc thì giống như con cừu nhỏ bị hù cho sợ, lập tức nhảy ngay đến bên cạnh người Tần Chiêu Dương, “Xe đến mà sao anh không gọi em lại hả?”

“Em có bảo tôi gọi em lại?” Cậu đương nhiên hỏi ngược lại, một đôi mắt còn phá lệ mà chân thành nhìn Tô Hiểu Thần, nhìn đến khi cô bắt đầu chột dạ, yên lặng cúi đầu xuống: “Hình như là không có...”

Nói thì nói thế, bất quá Tần Chiêu Dương coi như làm việc thiện. Lúc băng qua đường thì quay đầu cô một lần đi, thấy cô vẫn mất hồn thì cứ lời cặp cô lại đi. Nếu như không mất hồn, hừ một tiếng tỏ ý bảo đuổi theo là được rồi.

Tô Hiểu Thần mãi cho đến khi về nhà mới hồi tưởng lại tất cả, cảm thấy dường như mình là con cún bị dắt theo đằng sau vậy. ==

Buổi tối, Tô Hiểu Thần hoàn thành bài tập, liền đi tìm mẹ cùng tắm rửa.

Cô ngâm trong nước nóng, trên mặt nước đều là bong bóng, bơi lội trên đó là con vịt màu vàng ba mua cho cô, liền cười rộ lên.

Hàn Tiêu Ly dùng tay dính xà phòng vuốt lên khuôn mặt của cô một cái, đã khiến cho cô cười khách khách: “Đã lâu rồi con không tán gẫu với mẹ.”

Tô Hiểu Thần làm việc trái với lương tâm cảm thấy ai cũng đều có thể phát hiện, cô nhẩn nhẩn nhớ một hồi lâu vẫn cảm thấy không cần thẳng thắn nói rõ đâu, dùng giọng điệu đáng tiếc cộng với hạ thấp giọng xuống nói cho mẹ nghe: “Tần Chiêu Dương... anh ấy muốn nhảy lớp.”

Hàn Tiêu Ly chà chà cánh tay non mịn của cô, toàn thân cô gái nhỏ đều tròn bóng, rờ vào thật đã: “Ừ, anh Chiêu Dương của con so với con có tiền đồ hơn nhiều.”

Tô Hiểu Thần ngậm thừa nhận, rầu rĩ không lên tiếng.

Nghe nói lòng tự trọng con gái bị đá kích, chờ Tô Hiểu Thần mặc vào đồ ngủ ra khỏi phòng, ba Tô liền ôm đứa con gái tâm can bảo bối của mình lên giường.

Tô Hiểu Thần mặc nguyên một bộ đồ ngủ hình con bò sữa, bụng nhỏ tròn vo, bị ba gái gái khiến cô phải chui vào trong ngực ông tròn, tiếng cười thanh thúy lại dễ nghe.

“Ba, ba có yêu con không?”

“Ba đương nhiên yêu con rồi.” Ông hôn lên mặt con gái một cái, “Vậy Hiểu Thần có yêu ba không?”

Cô nhóc gật gật đầu, cũng học theo hôn lên mặt ba một cái, “Con yêu ba.”

“Ừ, vậy con nói cho ba biết đi, con yêu ba nhiều hơn hay yêu mẹ nhiều hơn?”

Tô Hiểu Thần xác nhận mẹ không ở nơi này, mới kê sát vào bên tai của ba nhỏ giọng nói nhỏ vào tai ba mình: “Con yêu ba nhiều hơn.”

Tô Khiêm Thành cảm thấy hạnh phúc lập tức “Cọ cọ cọ” trán bé con, ông lấy tay nheo mũi bé một cái, mới lên tiếng: “Con biết vì sao ba gọi con là Hiểu Thần không?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc cái đầu.

“Bởi vì con sinh ra vào buổi sáng sớm, ba mẹ đều hi vọng tinh thần của con luôn phấn chấn. Ba của con tương đối có tiền đồ, có thể cho con một cuộc sống tốt, cho nên cũng không cần con sau này đạt được thành tựu to lớn nào cả, thật vui vẻ là được rồi.” – Ông khựng một chút, xác nhận cô nghe đến đó, mới hướng dẫn từng bước nói: “Nhưng anh Chiêu Dương của con thì không giống đâu, cậu ấy là nam tử hán, cậu ấy nhất định phải có lòng cầu tiến.”

Ngụ ý là, Tân Chiêu Dương vô luận như thế nào, biến thái mà cứ thẳng cấp lên cao đều là chuyện bình thường. . .

“Đương nhiên, không phải ba không cho con ăn học đàng hoàng. Con cũng là đứa trẻ lớn rồi, phải biết rằng vị trí của chính mình, cũng phải hiểu cái con cần theo đuổi là gì, nói như vậy con nghe hiểu chưa?”

Ông hướng dẫn từng bước, Tô Hiểu Thần nghe mấy câu này toàn được nửa vời, ý tứ bên trong câu nấy đều mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn dùng sức gật đầu: “Con biết ạ.”

Tô Khiêm Thành hài lòng gật gật đầu, lại duỗi ngón tay điểm lên cái mũi nhỏ nhắn của cô: “Vậy con nói cho ba biết, người con muốn theo đuổi chính là ai?”

Đối Tô Hiểu Thần nói đến chuyện người mình theo đuổi thật sự là làm khó cô nhóc, cô nhú mày suy nghĩ rất lâu, mới sáng tỏ thông suốt, ôm lấy cổ ba, vênh cái miệng nhỏ lên, làm nũng nói: “Người con luôn muốn theo đuổi đó là ba mẹ ạ.”

“Đồ nịnh hót.” – Ông vỗ nhẹ lên cái mũi của cô một cái, khóe môi lại nhin không được cong lên.

Tô Hiểu Thần cũng cười tủm tỉm, ngoan ngoãn ở trong ngực của ba như một chú mèo con: “Kỳ thật ba à, con còn một người muốn theo đuổi.”

“Hà, cái gì?” Cả đem dường như bị con gái bắn pháo bông rồi nên ông Tô lơ mơ hỏi lại cô.

Tô Hiểu Thần nghĩ một hồi, rất nghiêm túc nói: “Con cũng muốn thử xem cái gọi là học như thần là thế nào, con cũng muốn nhảy lớp.”

Một buổi tối Tô Khiêm Thành lo lắng giáo dục con gái, kết quả lại bị vòng về y nguyên vấn đề, ông râu rĩ cười một tiếng, dù sao cũng không thể đá kích con gái, chỉ sợ sau này nó cũng không thể tránh khỏi cái thực tế ấy, cuối cùng cũng phải hiểu được chân lý kia —— Cho dù nó có cười một đám mây bảy màu, đừng đừng cười mây đập gió cũng không thể nào đuổi kịp Tân Chiêu Dương.

Nó có thể trở thành thủ lĩnh trường học, nhưng cái loại thiên phú trời ban cho như học thần thì không bao giờ thích hợp với nó. . .

Tô Hiểu Thần chậm rì rì đi theo sau lưng Tân Chiêu Dương vào trường học, theo thói quen liếc mắt bâng khuâng bên cạnh.

Tân Chiêu Dương thấy cô gần đây luôn nhìn vào cái bảng thông báo của trường, cứ thế nhìn qua xem sao, sau đó mới phát hiện ảnh chụp của mình đã không còn.

Cậu suy nghĩ chốc lát, nhìn Tô Hiểu Thần thì ngoài cười nhưng trong không cười hỏi câu: “Có phải nơi đó thiếu thứ gì không?”

“Cái gì?” – Cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, ánh mắt trực tiếp dừng ngay chỗ không còn tấm ảnh kia.

Tân Chiêu Dương lập tức liền hiểu được, mắt nhìn bảng thông báo, cố ý nói: “Không còn cũng tốt, dán ở đó thật chướng mắt.”

Tô Hiểu Thần khó hiểu lại càng chột dạ . . .

Tân Chiêu Dương thấy cô cúi đầu, không có ý tốt tiến đến gần hơn một chút, khẽ sát vào tai cô, nhẹ giọng hỏi: “Có phải em cũng cảm thấy như vậy hay không?”

Tô Hiểu Thần cầm quả táo là đồ tráng miệng cho bữa trưa trong tay mà run run, trực tiếp rút lên mu bàn chân.

Tân Chiêu Dương nhìn quả táo đang lăn đi, phun ra một câu nhẹ nhàng: “Tôi không nói em, em chột dạ cái gì?”

Tô Hiểu Thần nước mắt rùng rùng nhìn về phía đó, chỉ nhìn thấy cái túi sách nằm trên lưng Tân Chiêu Dương đang càng ngày càng xa.

Cô thở dài một hơi thật sâu, nếu bây giờ cô đang ở tuổi gần đất xa trời, nhất định đã bị Tân Chiêu Dương hù chết ngủ rồi.

Mất thấy bóng dang người kia đang dần biến mất trong tầm mắt, Tô Hiểu Thần vội vàng nhặt lên quả táo rồi đuổi theo. Chờ lúc cô vào phòng học ngay khi chuông vừa vang lên, mới nghĩ ra nguyên nhân cảm xúc của cô bộc phát mấy hôm nay, vô tình quên mất hỏi cậu ta, cuối cùng là có nhảy cấp hay không đây hả?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Lúc Tô Hiểu Thần muốn hỏi lại thì đã bắt đầu bước vào thời kỳ nghỉ hè.

Tần Chiêu Dương trước sau vẫn ở sân trước giúp đỡ ông nội của cậu ta, cô ở nhà quá nhàm chán cho nên chỉ có thể cùng mẹ Hàn Tiêu Ly xem mấy bộ phim Hàn xèng để không uổng phí chỉ số thông minh. Dung lượng não của Tô Hiểu Thần không lớn, nội dung lại quá giống nhau nên cũng quên sạch sạch sành.

Mẹ Hàn rút cuộc từ trạng thái mơ mơ màng màng tỉnh lại để ra ngoài làm việc, mấy ngày hôm nay lúc Tô Hiểu Thần tỉnh dậy đều thấy mẹ Hàn ngồi thoa phấn son, cô tò mò vô cùng. Hôm nay thừa dịp mẹ Hàn ra ngoài, liền đem mấy cái đồ mỹ phẩm ấy bôi lên mặt một lượt.

Chơi quá hứng khởi cho nên âm thanh mở cửa dưới lầu cũng không nghe thấy, mãi cho đến khi trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cùng với câu nói của mẹ Hàn: “Thần Thần, anh Chiêu Dương của con đến thăm con này, ở phòng nào vậy?” Cô kinh hoàng khom lưng trốn xuống dưới bàn trang điểm, đứng đến nỗi mặt mũi bầm dập.

Lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô nhanh chóng được đưa mắt lướt nhìn hình thù kỳ quái của chính mình trong gương, rút cuộc cắn răng một cái bay một cái vèo xuống gầm giường. Nhưng sau khi nghỉ hè được mẹ và ba nuôi thành heo, Tô Hiểu Thần không phụ sự mong đợi của mọi người đã được nuôi mập lên một vòng, cái mông tròn vo cứ mắc kẹt ở giường, không vào được cũng không lùi được...

Tần Chiêu Dương đã đi lên, nhìn thấy thấy cô chen lẩn ở đuôi giường, rất tò mò kè sát lại hỏi cô: “Em đang làm gì vậy?”

Lòng tự trọng nho nhỏ của Tô Hiểu Thần bị quấy rầy, hàm hăm hồ hồ liền nói: “Em nhặt đồ...”

Lúc mẹ Hàn rút hết đồ ngoài ban công vào phòng thì thấy Tần Chiêu Dương đứng khoanh tay trước ngực, không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm cái mông mướt mà của con gái yêu nhà mình.

Nhìn thấy bà đến, Tần Chiêu Dương dùng một loại giọng điệu tiếc nuối mà nói: “Di à, Tô Hiểu Thần hẳn là bị kẹt rồi ạ...”

Tô Hiểu Thần đang ở dưới tấm ván đang uy khuất đến chết rồi ấy, nghe xong câu ấy thì cảm giác đã hết hy vọng hoàn toàn rồi, lên tiếng khóc rống lên.

Tần Chiêu Dương đứng vây quanh nhìn mẹ Hàn cắn phần dùng hết sức lực mà vẫn giải cứu không được, tiến lên vòng quanh qua cái mông mướt mà của Tô Hiểu Thần hai vòng, rồi mới ngồi xổm xuống, ôm cái mông của cô đẩy kéo vài cái rồi đem cả người dưới gầm giường ra bên ngoài.

Tô Hiểu Thần đã khóc đến mức không biết mình là ai rồi, nhưng sau khi nhìn thấy ánh sáng thì việc đầu tiên cũng là ôm mặt khóc rống lên, tiếng khóc kia... Tuyệt đối rất kinh khủng, trước đây và cả sau này cũng không có ai có thể sánh nổi, chỉ duy nhất một mình cô.

Trong tay Tần Chiêu Dương còn xách theo một hộp kẹo cưới nho nhỏ, thấy cô khóc thảm như vậy, liền đem kẹo cưới đưa tới: “Đem mấy thứ này giải quyết đi, đoán chừng chỉ có đầu của em mới nhét vào giường được thôi nên cũng không cần lo bị mắc vào đâu.”

Mắt Tô Hiểu Thần nhìn xuyên qua kẽ tay, khóc càng thêm thảm, vừa khóc vừa nhớ cái hộp kẹo cưới, rút một tay giơ qua lấy nó.

Lúc cô thả tay xuống thì vô tình quất mạnh lên cái miệng của Tần Chiêu Dương một cái.

Theo lời di Trình nói —— sau khi từ nhà cô trở về, trong bữa cơm tối Tần Chiêu Dương cũng không ăn được một miếng.

Tô Hiểu Thần lúc biết được chuyện này thì rất áy náy, buổi tối còn len lén cầm cái bánh bao để trong tủ lạnh rồi gõ cửa sổ cho cậu ta ăn, vừa gõ không bao lâu, đèn nhà bên vốn còn sáng thì lập tức tắt ngấm...

Tô Hiểu Thần đứng ở cửa sổ phòng mình cắn, mà sao dùng quá sức để cắn thì lại đem cái răng cửa đang lung lay gãy mất dép...

Hôm sau, cô qua nhà hàng xóm ăn cơm với cái miệng thông gió từ bên ngoài vào trong.

Trình An An đưa cho cô thêm một bộ bát đĩa, thuận tiện đem cái món mà cô thích bung đến trước mặt cô luôn, một bữa cơm ngoại trừ sắc mặt của Thái tử gia không có biểu hiện gì bên ngoài thì cả bữa ăn đều rất vui vẻ.

Trình An An đưa tay gấp một miếng măng bỏ vào trong chén của cô, đôi mắt rất chi là hiền từ nhìn cô: “Hiểu Thần này...”

Tô Hiểu Thần giương mắt nhìn nhìn bà, cười đến mắt híp thành vàng trắng sáng trên trời.

Trình An An lại gấp một cục thịt nạc bỏ vào trong chén của cô, rất là thân thiết hỏi cô: “Sau này làm con gái của di được không?”

“Không phải đi có con gái rồi sao ạ?” Cô một bên vừa cắn thật nhanh một bên vừa nhìn chăm chăm vào cái món thịt trước mặt mình! Tại sao có thể ngon như vậy ta?

Trình An An mỉm môi cười cười, nụ cười đầy ẩn ý: “Chuyện đó không giống nhau, Chiêu Dương con nói xem đi nào?”

Tần Chiêu Dương ăn xong cơm, vừa buông đũa xuống để thêm canh vào chén, nghe vậy thì ngước mắt nhìn bà mẹ y chang một con hồ ly tinh, cực tuyệt rất thẳng thắn: “Quá ngốc, không cần.”

Tô Hiểu Thần lập tức ghen hòng, lỗ chĩa chực khóc nhìn cậu ta, tại sao có thể nói trực tiếp như vậy hả?

Tần Chiêu Dương nhấp chén canh bên miệng, đối với ánh mắt của cô đều che chắn triệt để.

Tô Hiểu Thần nghĩ tới chuyện chính sự cần hỏi, nuốt xuống miếng thịt trong miệng rồi quay sang nhìn cậu ta hỏi chuyện: “Tần Chiêu Dương, kỳ sau anh nhảy lớp à?”

Thái Tử gia nhìn cô một cái, thật lâu trong ánh mắt như hồ rình mồi của mẹ Trình An An mới gượng ra được hai chữ: “Đoán đi.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Trình An An tiếp tục gắp măng Tô Hiểu Thần: “Tính cách Chiêu Dương không tốt, không cần so đo với nó con nhé.”

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi rất nghiêm túc rồi gật gật cái đầu, sau đó nhìn Tần Chiêu Dương một bên vừa nhai miếng thịt trong miệng một bên dùng cái giọng điệu tha thứ nói với cậu ta: “Con sẽ không so đo với Tần Chiêu Dương đâu ạ.”

Trình An An cười đến rung động lòng người, mặt Tần Chiêu Dương thì lập tức đen hơn phân nửa.

Cậu đem chén canh để lên bàn, ý vị thâm trường mà nhìn mặt Tô Hiểu Thần, rút khăn giấy lau khóe miệng rồi đứng lên.

Tô Hiểu Thần khiếp sợ nhìn ánh mắt của cậu, cảm thấy miếng thịt trong miệng có mùi vị thật kinh khủng.

Vừa rồi cô nói nhầm cái gì à?

Năm thứ tư vừa khai giảng, trường học lập tức thông báo dùng buổi sáng thứ bảy để tổ chức lớp sinh hoạt vui vẻ.

Cô nhìn mấy các tên trong mục lục thì cũng muốn đi thử một lần, song lại không biết cái nào thích hợp cô, đến cuối vẫn không đưa ra được chủ ý.

Tần Chiêu Dương đối với việc này thì chỉ có phản ứng rất lãnh đạm: “Anh không tham gia.” Khựng một chút, bổ sung một câu: “Em mà đi thì chỉ có họa cho giáo viên đấy.”

Tô Hiểu Thần tỏ vẻ cô rất vô tội...

Bất quá hình như Tần Chiêu Dương đã từ bỏ ý định nhảy lớp, tuy rằng Tô Hiểu Thần không biết nguyên nhân của cậu ta là gì... Đẳng nào cũng không phải cái lý do không thể nhảy lớp đâu.

Tô Khiêm Thành ăn cơm xong thì ngồi lên ghế sofa xem kịch bản, Tô Hiểu Thần cầm lấy tờ giấy đăng ký cọ qua cọ lại trên người ba mình: “Ba.”

“Ừm.” Tô Khiêm Thành buông kịch bản trong tay rồi nhìn qua nó: “Thứ bảy trường tổ chức hoạt động, nhưng con không biết có đi không nữa.”

Tô Khiêm Thành im lặng một lúc rồi nhìn lại nó: “Anh Chiêu Dương của con có đi hay không? Chắc nó cũng nói không đi rồi.”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, ngồi trên đùi ba ngó cái bảng đăng ký kia, không cảm thấy lạ ở chút nào.

Vừa lúc Hàn Tiêu Ly dọn dẹp hết đồ trong bếp rồi đi ra, đôi mắt dò xét nhìn qua thì có vẻ đăm chiêu: “Lớp sinh hoạt...”

Tô Hiểu Thần lập tức nâng hai con mắt sang lờ lờ nhìn mẹ mình “Đúng vậy, nhưng con lại cảm thấy không thích nó.”

Hàn Tiêu Ly nghĩ tới việc ngày nào Tô Hiểu Thần nhà mình đều xoay vòng bên cạnh Tần Chiêu Dương, ngón tay để trên cằm nhẹ nhàng gõ hai cái, dùng một giọng điệu thương lượng nói với Tô Khiêm Thành: “Tình Thần về tranh cũng không tệ đâu, bây giờ không phải có nhiều cuộc thi nghệ thuật sao? Thành tích như Hiểu Thần nhà mình thì sẽ không chọn được trường trung học tốt đâu, không bằng học cái này đi biết đâu mai này còn ồm ỹ vọng.”

Tô Khiêm Thành suy nghĩ một chút, lại chuyển mắt nhìn Tô Hiểu Thần trong ngực, ngón tay đặt lên cái cài áo rồi cào cào vài cái, sao giống... Sờ mấy con cún ấy nhì.

“Ý Hiểu Thần thì sao? Có muốn đi học vẽ để con trở thành ngôi sao hay không?”

Tô Hiểu Thần nghĩ đến mấy bức hình mỹ thuật được chính mình tạo hình, đều có thể đem một đôi tay biến thành thứ dính toàn màu vẽ sặc sỡ thì lắc đầu ngoay ngoay: “Con chỉ thích vẽ cún thôi.”

Nhưng ý kiến của Tô Hiểu Thần vẫn không được mẹ Hàn đếm xỉa đến, sáng sớm thứ bảy Tô Hiểu Thần vẫn bị mẹ mang đến lớp sinh hoạt học hội họa như thường.

Làm một người lười đến cực độ của lười nhưng Tống Tinh Thần lại mười phần kiên nhẫn đối với tiểu cô nương họ Tô này, nguyên cả một buổi sáng không làm chuyện khác mà cầm một quyển sách ngồi xuống kể chuyện cho cô bé.

Buổi trưa Đội trưởng Tô ở nhà, tự tay làm món bánh bí ngô cho Tô Hiểu Thần ăn. Cô ngồi trên bàn bếp cầm miếng bánh bí ngô nóng hằm hạp, nghĩ tới chuyện sau này nếu chấp nhận theo học vẽ với cô Tinh Thần thì chắc danh chính ngôn thuận ăn bánh của chú Tô rồi nhỉ.

Lúc chiều Tống Tinh Thần mới bắt đầu dạy vẽ cho Tô Hiểu Thần, phác họa đơn giản vài nét nét cho bài học nhập môn của bà.

Tô Hiểu Thần lại hiếm được lúc tinh tâm nắm bút vẽ phác thảo, tuy rằng vẽ toàn mấy hình thù kỳ quái, đầu gì vẫn cảm thấy cái này với cô vẫn có hứng thú hơn mấy cái khác.

Người đón cô về nhà là ba Tô, ông ôm Tô Hiểu Thần đặt ngồi lên bả vai rồi chậm rãi đi về nhà mình, gần đến cửa mới hỏi cô: “Hiểu Thần, con thấy vẽ tranh có khó không?”

Cô lắc lắc cái đầu nhỏ: “Sau này con sẽ theo Tống Tinh Thần học vẽ ạ, con cảm thấy lúc dì Tinh Thần vẽ tranh đều rất đẹp.”

Tô Khiêm Thành vỗ vỗ cái mông của cô rồi kéo cô ngồi vào trong ngực: “Vậy con cảm thấy mẹ con với dì Tinh Thần ai đẹp hơn?”

Tô Hiểu Thần nhanh như chớp đảo tròn mắt, cười đến giống như một con hồ ly: “Vậy ba có thấy ai đẹp hơn không hả?”

Cô bé con này chỗ nào cũng giống ông, chỉ có đôi mắt to tròn vô thì giống Hàn Tiêu Ly. Lúc chớp chớp đôi mắt thì giống như bên trong có một con suối nhỏ đang chảy vậy, nhìn qua đã cảm thấy khó mà miêu tả hết. Nổi bật lên là hai tròng mắt đen láy giống như một viên mã não trong suốt. (Mã não: một chất báu lấy ở mỏ ra, dùng làm đồ trang sức đẹp)

Ông hôm một cái lên mặt cô bé con nhà mình, ôm vững trong lòng rồi mở cửa: “Đương nhiên là ai cũng được.”

“Vậy con đẹp giống ai thì người đó đẹp nhất!” Nói xong nhưng chính mình lại cảm thấy ngượng ngùng, ôm lấy cái cô của ba rồi xoa xoa cái mông to tròn tròn.

Tần Chiêu Dương vừa về nhà, cô bảo mẫu Trình An An vừa bước xuống xe đã nhìn thấy Tô Hiểu Thần thì cười híp mí, lập tức đứng bên cạnh xe nhìn cô.

Tô Hiểu Thần giờ cái tay đang rảnh rồi muốn chào hỏi cậu ta, nhưng Tần Chiêu Dương làm như không thấy, nhàn nhạt dời tầm mắt rồi đi thẳng vào nhà.

Tô Hiểu Thần vừa giờ móng vuốt lên thì lập tức cứng người tại chỗ, thì ra chào bạn hàng xóm cũng phải cần có tốc độ nha...

Lúc đi học vào ngày thứ hai, Tô Hiểu Thần lấy ra từ trong túi xách một thứ cô đã nhận được vào cuối tuần nay—— bút vẽ của Tống Tinh Thần.

“Anh xem nó có được không?” – Cô vui thích híp híp mắt, tuy rằng vẽ chẳng ra làm sao, tốt xấu cũng xem như may mắn đi, tối thiểu ai nhìn qua cũng có thể thấy được đó là một con chó.

Tần Chiêu Dương liếc qua nhìn tờ giấy lem luốc màu vẽ, nếu như cậu đoán không nhầm thì cái vết sẫm màu trên kia là dấu chân của Tô Hiểu Thần.

Về phần con chó kia... À, đối với một người như Tô Hiểu Thần thì không thể yêu cầu quá cao được rồi.

Cho nên Tần Chiêu Dương miễn cưỡng gật một cái gật đầu quý giá cho cô: “Tuần này em đi học vẽ à?”

“Ừ, đúng vậy.”- Cô gật gật đầu, thật cẩn thận thu lại: ” Dì Tinh Thần nói, trong tương lai em sẽ vẽ rất đẹp.”

Bước chân Tần Chiêu Dương ngừng lại: “Khi nào em hứng thú với cái loại này vậy?”

Tô Hiểu Thần gãi gãi đầu, cười hắc hắc :”Em muốn làm một sinh viên nghệ thuật mà.”

Trong ý nghĩ đã muốn cùng cậu học hết năm cấp hai, cùng một trường phổ thông và lên cả đại học, nhưng cái bí mật nhỏ này cô sẽ không bao giờ nói cho ai!

- Trúc mã quán thanh mai -

Chương 5

Mùng một Tần Chiêu Dương lên thành phố học năm thứ nhất trung học phổ thông, khi đó Tô Hiểu Thần vừa mới lên lớp 6, ngồi trong lớp học mà Tần Chiêu Dương đã từng ngồi qua. Cô vẫn là lớp phó như trước, vẫn cố gắng để duy trì thành tích trong lớp của mình như trước.

Tần Chiêu Dương có thành tích học tập nổi trội nên được cử đi thi cho trường, buổi chiều Tô Hiểu Thần thay thế nhân viên kiểm tra mắt đi đến sân thể dục của bọn họ thì nghe được thầy chủ nhiệm lớp cô với chủ nhiệm của cậu ta nói đến chuyện này.

Cô đi đến cái bàn của Tần Chiêu Dương, sững sờ nhìn ngón tay thon dài của cậu đang đặt lên mí mắt tạo nên một cái bóng đen phía dưới quầng mắt.

Cậu mở mắt ra, một đôi con ngươi đen nhánh nhìn cô không chớp mắt rồi nhắm mắt lại lần nữa.

Tô Hiểu Thần liền đứng sát bên cạnh cậu, đôi chân mềm nhũn không thể di chuyển..

Chờ loa thông báo kết thúc, cô lập tức xám xịt bước ra khỏi lớp học.

Trung học và trường tiểu học hoàn toàn ở hai hướng khác nhau, nhưng mỗi khi đến 5 giờ thì Tô Hiểu Thần vẫn có thể nhìn thấy Tần Chiêu Dương đạp xe đạp qua cửa nhà cô, thỉnh thoảng sẽ quét mắt nhìn qua cô nhưng thỉnh thoảng lại không.

Cứ như vậy cô đơn những một năm trời Tô Hiểu Thần cũng lên được sơ trung.

Nhưng thành tích học tập của cô đối với trung học là điều tương đối khó khăn, cho nên dù được nghỉ học một tuần lễ thì cô vẫn không dám buông lơi quyển sách, sau đó mới dám đi ghi danh cuộc thi tuyển học sinh lên năm nhất trung học được.

Tần Chiêu Dương biết cô muốn đi thi, đêm hôm đó còn đứng ở cửa sổ gọi cô ra, thấy cô thò đầu thì đưa cho cô một quyển vở nhỏ: “Tự tay anh ghi lại, bên trong có mấy mẫu đề thi, em xem qua đi.”

Tô Hiểu Thần nghi hoặc nhận nó, quyển vở vẫn còn mới tinh, trên bìa có ghi thêm một dòng chữ —— Tần Chiêu Dương.

Tô Hiểu Thần ngồi trước bàn học nhìn chăm chăm cái tên Tần Chiêu Dương đến nửa tiếng đồng hồ mới đột nhiên tỉnh ngộ một điều: cô nên nắm chắc thời gian, dứt khoát dành nguyên một buổi tối đọc hết mấy mẫu bài tập trong vở của Tần Chiêu Dương.

Cách ngày đi thi một ngày còn có ý gõ cửa sổ nhà Tần Chiêu Dương.

Tần Chiêu Dương còn đang ngái ngủ lơ mơ ra mở cửa sổ, nhìn cô một cái rồi hỏi: “Chuyện gì?”

“À..” Tô Hiểu Thần đem bánh kem đưa qua. “Nè.”

Tần Chiêu Dương giương mắt nhìn nhưng không giờ tay ra nhận: “Làm chi?”

Tô Hiểu Thần không biết tại sao, cảm thấy làm như vậy thì hai cái lỗ tai nóng lên, trực tiếp đem miếng bánh kem qua đó nhưng lại đụng trúng vai Tần Chiêu Dương, sau đó nó rơi cái ‘bộp’ xuống mặt đất.

Tô Hiểu Thần tròn mắt, mau chóng ôm đầu chạy chỉ để lại một câu nói: “Không phải em có ý đâu, em định để lên bàn học nhà anh đấy chứ.”

Tần Chiêu Dương hít một hơi lạnh rồi xoa xoa bả vai: “Tiểu học toàn phải ăn tức giờ sáng nay lại bị báo thù.” Dứt lời, cậu vừa định kéo cửa sổ lên, dừng lại một chút, cúi người nhặt miếng bánh kem để lên bàn thì nhìn thoáng qua cửa sổ.

Tô Hiểu Thần nhếch nhác chạy ra khỏi nhà trong trạng thái rất vội vã.

Tần Chiêu Dương nhướn mày, nói với người dưới lầu: “Tô Hiểu Thần, thi tốt nhé.”

Tô Hiểu Thần kinh hoàng ngã sấp xuống dưới chỗ ba đang đậu xe...

Tần Chiêu Dương vừa báo được thù thì cong cong khóe môi, vui sướng kéo cửa sổ lên, tiếp tục vô giường ngủ bù.

Tô Hiểu Thần thi xong thì buông lỏng tinh thần của mình, thành tích còn chưa biết nhưng cô đã đem mấy việc mình thích làm cho xong hết mọi thứ, kiểu nhưăn hết 3 hộp kem cực lớn.

Cái sở thích ăn kem này của Tô Hiểu Thần giống y chang với Tần Noãn Dương, hai cô bé con mà cùng ở chung một chỗ là chỉ muốn chơi đùa với búp bê thôi, còn hộp kem thì để trên bàn, cứ liếc qua là đớp một ngụm.

Tần Chiêu Dương thì ngồi bên cạnh đọc sách, cửa sổ hơi mở, cái gió oi bức giữa mùa hè thổi vào trong, khiến cho tấm rèm nhẹ nhàng bay lên bay xuống, cậu bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía đó, giọng điệu cứng rắn: “Hôm nay không được phép ăn.”

Tần Noãn Dương đang rón rén đi xuống phòng bếp, nghe vậy thì hai bả vai liền thu lại.

Tần Chiêu Dương luôn luôn là người nói một không có hai, trước kia lúc còn nhỏ thì có thể tùy ý cô nhóc làm gì thì làm, nhưng mấy năm gần đây Tô Hiểu Thần và Tô Noãn Dương đã càng ngày càng trưởng thành, cho nên cậu đều đối xử như nhau, không cho phép được ăn quá nhiều đồ ngọt trong một ngày.

Lúc Tô Hiểu Thần về nhà, mẹ Hàn còn đang bế quan tòa cẳng viết kịch bản, cô len lén chạy tới nhà bếp ăn một hộp nhỏ nhỏ, dù gần tắc bụng nhưng vẫn thấy thoải mái, thế này mới khiến cô phá hủy đi món quà mà ba cô đã tặng hôm tốt nghiệp.

Một bộ lắp ghép ảnh gia đình rất lớn.

Tô Khiêm Thành trở về nhà đã thấy cô ngồi bệt dưới nền nhà, đối chiếu với ảnh nhỏ của gia đình ghép từng miếng, cho dù có như vậy nhưng cô vẫn chỉ ghép được một góc nhỏ mà thôi.

Ông đi qua ngồi sau lưng cô, nhìn mảnh ghép trong tay cô rồi so sánh vào bức hình kẻ bên sau đó giúp cô đặt nói vào chỗ cần tìm: “Sao hôm nay lại ngoan như vậy?”

Tô Hiểu Thần liếm môi một cái, nghiêng đầu hôn lên mặt ông một cái: “Con là cô gái có văn hóa đức hạnh mà, mẹ nói đấy ạ.”

Tô Khiêm Thành lập tức nở nụ cười: “Mẹ con nói với con câu này à?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, buổi trưa cô và Tô Noãn Dương vòng quanh “Đế Tước Gia” mà không nhớ tới chuyện ăn cơm trưa, bị Tần Chiêu Dương xách cổ ném về nhà thì mẹ nói như vậy.

Tô Khiêm Thành cong khoe môi dùng tay gõ lên đầu cô một cái: “Bà ngoại con cũng nói mẹ con cũng nghịch ngợm giống con như bây giờ vậy đấy.”

Lời nói vừa dứt, cánh cửa thư phòng luôn đóng kín tự động mở ra, Hàn Tiêu Ly duỗi thẳng lưng, nhìn hai người lớn nhỏ hòa hợp ngồi trên đất: “Nói xấu tôi cái gì đó hả?”

Tô Hiểu Thần giương mắt nhìn ba, cười híp mắt.

Tô Hiểu Thần ăn hơi nhiều kem, đêm hôm đó liền đau bụng, cứ ôm bụng ngồi trong nhà vệ sinh kêu la ỉn ỏi.

Ba Tô dứt thuốc cho cô nhưng vẫn chưa yên lòng, đến nửa đêm thấy cô ngủ ngon lành mới về phòng nghỉ ngơi, chưa nghỉ được bao nhiêu thì trời đã sáng nên ông lại qua phòng ngó cô một lát.

Sắc mặt Tô Hiểu Thần có chút nhợt nhạt, đôi môi khô khốc đến nổi lên da, nhìn cô ôm bụng nhưng cũng không dám bật điều hòa, đem tấm chăn bông đắp lên người cô, cô lập tức quấn chặt thành một vòng tròn to đùng.

Hôm nay ba Tô xin nghỉ ở nhà chăm sóc cho cô, buổi sáng nhìn cô ăn miếng cháo nóng mới yên tâm làm việc khác.

Lúc chiều Tô Hiểu Thần nằm sấp trên đùi ba chơi trò chơi, ba Tô thì ngồi xem tài liệu, ngẫu nhiên dờ qua một trang thì không cẩn thận đụng lên đầu của cô. Cô cọ cọ khuôn mặt vào mu bàn tay của ông rồi tiếp tục chơi trò chơi.

Chơi khoảng được một tiếng, Tô Khiêm Thành thuận tay lấy lại máy trò chơi, cốc cốc lên đầu cô một cái: “Không cho chơi nữa, đã bảo được chơi nửa giờ mà còn lén ba chơi thêm nửa tiếng nữa đấy.”

Tô Hiểu Thần mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Ba, hôm nay có điểm mà sao giáo viên còn chưa gọi điện cho con vậy?”

Tô Khiêm Thành nhìn đồng hồ, vừa định nói một câu thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tô Hiểu Thần vừa nghe thấy chuông điện thoại lập tức vận nhỏ âm thanh tivi, lẳng lặng nghe ba nói chuyện điện thoại.

Ông nhấp máy trả lời điện thoại, liếc mắt nhìn Tô Hiểu Thần đang nhìn ông một cái rồi quay lại xem TV, nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Vâng, cảm ơn thầy.”

Cúp điện thoại xong, ông gõ hai cái lên bàn: “Tô Hiểu Thần.”

“Dạ?” Cô ôm điều khiển quay đầu lại nhìn, gấp vẻ mặt nghiêm túc của ba, ngoan ngoãn chạy tới đứng vững một bên: “Ba làm sao vậy?”

Đôi mắt của cô bé con đen lánh đảo nhanh một vòng, thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông nên bắt an quan sát ông một lát.

Ông duỗi tay ôm lấy cô, thấp giọng nói cho cô biết: “Chúc mừng con, Tô tiểu thư, con chuẩn bị nhập học trung học đi nhé.”

Tô Hiểu Thần nhất thời còn chưa kịp phản ứng, sững sờ mấy giây mới mạnh mẽ ôm lấy cổ của ba: “Ba ơi, con vui quá!”

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn tiểu cô nương nhà họ đều nghịch ngợm quấy phá cũng không làm nghiêm túc việc nào cho ra hồn, cho nên khi Tô Hiểu Thần

dựa vào chính thực lực của bản thân mình đậu trường trung học, Tô Khiêm Thành cảm thấy rất tự hào. Ông quay đầu định hôn lên má con gái một cái.

Tô Hiểu Thần lại không rảnh chúc mừng với ba Tô, nhanh như chớp nhảy ra khỏi ngực ba mình, chân trần mở cửa chạy ra ngoài.

Đang lúc Tần Chiêu Dương mở cửa chính, còn không thấy rõ người đứng ngoài cửa là ai, chỉ cảm thấy hoa cả mắt rồi bị cái vật thật nặng đè lên người.

May là mẹ Trình nhà cậu có thói quen xấu là đi chân trần tông nhà, cho nên Tần Mặc trải trên nền nhà một tấm thảm rất dày, cậu cứ như vậy ngã trực tiếp lên nền nhà nhưng may là không đau bao nhiêu.

Cậu ôm lấy cánh tay đau của mình, tái mặt nhìn cái đầu tóc xù trước mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tô! Hiểu! Thần!”

Hôm nay chú hai nhà họ Tần đến ăn cơm vừa nghe thấy động tĩnh ở cửa thì từ từ đi ra khỏi phòng nhìn qua. lập tức cười ha hả: “Tiểu yêu, mau đến xem Thái tử gia ngày thường con vẫn treo trên miệng này.”

Tô Hiểu Thần thấy sự tình không ổn vội bỏ chạy khỏi người Tần Chiêu Dương, đỏ mặt xin lỗi: “Đúng... Xin lỗi...”

Cô nào biết cô mới qua một kỳ nghỉ hè đã mập lên như vậy đâu...

Tần Chiêu Dương chống tay ngồi dậy, đánh mặt nhìn cô: “Uống lộn thuốc hả?”

Tô Hiểu Thần nhìn vẻ mặt Tần Chiêu Dương như vậy nên cũng không nhớ nổi mình tìm cậu ta làm chi, cô gỡ gãi tóc khiến cái đuôi ngựa sau đầu vểnh lên, vừa định đứng lên thì cái chú kỳ quái kia đi tới bên cạnh, vẻ mặt cười tủm tỉm ngồi xổm ở trước người của cô: “Là Hiểu Thần?”

“Dạ, chú hai.” Tần Chiêu Dương cau mày nhìn hai cái móng vuốt của Tần Suong đang giờ lên định vuốt má Tô Hiểu Thần.

Tô Hiểu Thần bị dọa nên lui về sau một bước, xoay người chạy nhanh về nhà.

Buổi tối Tô Hiểu Thần định đi ngủ, dường như nghe thấy tiếng gõ cửa, cô đi qua kéo cửa sổ thì nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang đứng đó, sau lưng TV mở, Noãn Dương đang ngồi trên giường của cậu xem tv, nhìn thấy Tô Hiểu Thần còn phát phát tay.

“Buổi chiều em tìm anh làm gì?” Vừa nhắc tới buổi chiều, cậu lại cảm thấy tay mình hơi đau, vừa mới giãn hàng lông mày ra thì lại nhíu lại lần nữa.

Mắt Tô Hiểu Thần chớp một cái rồi lóe sáng: “Em đến là để nói cho anh biết em đậu sơ trung rồi đấy.”

Tần Chiêu Dương nhường nhường mày, trên mặt nói lên vẻ lạ lùng cũng không phải lạ lùng, nói đương nhiên cũng không phải đương nhiên, lại nhàn nhạt như vậy nên cũng chả hiểu là gì cả.

Thật lâu sau, cậu mới nhẹ giọng nói: “Rất tốt.”

Tần Noãn Dương vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên này, đột nhiên nở nụ cười: “Hiểu Thần, vậy chị lại có thể cùng anh của em đến trường rồi nhé.”

Tô Hiểu Thần không tìm không phôi gật gật đầu: “Đúng a!”

Tần Chiêu Dương không được tự nhiên, âm thanh cũng lạnh đi vài phần: “Không có việc gì thì anh đi ngủ.” Dứt lời, cũng không đợi cô trả lời đã trực tiếp đóng cửa sổ rồi tiện tay kéo luôn rèm cửa qua bên.

Tô Hiểu Thần đứng ở cửa sổ, Tần Chiêu Dương thoát nhìn... Hình như không vui.

Nhưng mà không sao cả, cô vui là được rồi!

Nghĩ như vậy, cô lại thấy cái giường mềm nhũn của mình tràn đầy sức hấp dẫn, bay nhào đồng thời đem dép lê hất lên rồi trực tiếp nhào lên giường, sau đó chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, tiếng khóc thất thanh của bạn Tô Hiểu Thần trong đêm tối vang lên: “Mẹ...”

Bạn học Tô Hiểu Thần vui quá nên đã đánh giá sai trọng lượng cơ thể của mình, dẫn đến vui quá hóa buồn vừa bay lên đã té ngay lập tức xuống nền, điều may mắn duy nhất chính là, cái mông rơi xuống trước.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mùa hè này đối với Tô Hiểu Thần mà nói, cũng không có gì gọi là buồn bã, ngược lại cô còn có một chút cảm giác chờ mong đối với năm đầu tiên của trung học.

Vì vậy mùa hè này cảm giác đặc biệt kéo dài.

Cái tranh ghép hình mà ba Tô đưa cho cô kia rốt cuộc cũng được cô liều mạng hoàn thành trước khai giảng, cô đứng bên cạnh bức tranh ghép hình lớn cười híp mắt giờ tay hình cái kéo, nhờ ba chụp ảnh đưa lên weibo.

Đây là bức ảnh đầu tiên của cô bé được ba công bố với mọi người, đôi mắt cô trong veo như nước nhìn chăm chăm màn hình, vừa có chút ngượng ngùng vừa cười được không khép miệng.

Thật ra bạn bè của Tô Khiêm Thành đều biết Tô Hiểu Thần là con gái ông, nhưng ít thấy ông nhiệt tình khoe ảnh gia đình cùng ảnh chụp con gái thanh cao, trong một thời gian ngắn trang chủ của weibo đều bị Tô Khiêm Thành chiếm chỗ.

Tô Hiểu Thần bị ba ba ôm vào trong ngực xem bình luận, miệng còn ngậm một thanh kẹo que.

Sau đó cô nhìn thấy di Trình hàng xóm nhà bên cạnh bình luận trên weibo một câu: “Thông gia, anh đưa bức ảnh chụp con dâu tôi lên đây con bé đã đồng ý chưa?”

Cô đem kẹo que cắn một cái thật vang, gãi tay Tô Khiêm Thành hỏi ông, “Ba, thông gia là cái gì?”

Rất lâu vẫn không nghe thấy Tô Khiêm Thành trả lời cô, cô quay đầu liếc nhìn, mặt ba Tô tỏ vẻ bình tĩnh không muốn nói, giống như cô mỗi lần làm việc gì sai thì ông sẽ bày ra biểu tình này, cả người cô run lên, cắn kẹo que rồi nhảy xuống đùi ba chạy mất.

Cô chạy ra trước thư phòng, còn nghe ba Tô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Muốn làm thông gia của tôi, con trai cô chuẩn bị ở rể đi.”

Ở rể là cái gì? Ăn có ngon không?

Ngày khai giảng đầu tiên, Tô ba khẳng khái muốn đưa Tô Hiểu Thần tới trường học, nhân tiện mang theo cả Tần Chiêu Dương không tình nguyện chút nào mà đi nhờ xe.

Tô Hiểu Thần đăng kí thi để nhập học vào trường trung học tốt nhất, năm nhất trung học thành tích phải xếp loại A, không thể không nói là phải đứng đầu trường học, về phần môi trường học đều không có vấn đề gì.

Tô Hiểu Thần là top cuối cùng đổ vào trường học, cho nên đối với việc bản thân có kéo thấp thành tích học tập của trường hay không, ngày đầu tiên đi học sau khai giảng thì những gì cô lo lắng có vẻ hoàn toàn chính xác.

Bởi vì bầu không khí học tập ở năm nhất trung học thật sự là có chút gấp rút.

Tô Hiểu Thần nhớ rõ suốt 6 năm học tiểu học, vừa nhập học thì toàn bộ nữ sinh đã túm tụm vào một chỗ líu ríu nói chuyện, nhưng chưa bao giờ thấy ai chú tâm đọc sách làm bài tập. Nhưng ở đây...

Cô yên lặng bóp trán, bỗng nhiên nghĩ ra một ý nghĩ lạ lẫm.

Cô muốn tìm một bạn cùng nói chuyện với nhau, nhưng chẳng có ai phản ứng lại cô. QAQ

Lúc ăn cơm trưa Tô Hiểu Thần dùng điều bộ và giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên đem chuyện này nói cho Tần Chiêu Dương thì cậu cũng chỉ nâng mi, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về hướng phía đằng sau cô.

Tô Hiểu Thần theo tầm mắt của cậu đã nhìn thấy một bạn học lúc ăn cơm vẫn cầm trong tay quyển sách, cô nhất thời khiếp sợ, cảm giác ngon miệng giảm phân nửa. “Hết rồi, em chắc bị xếp loại dưới đáy hòm.”

“Em thật ra cũng tự mình hiểu lấy mình đấy chứ.” Cậu bất ngờ nhếch môi cười cười, đứng dậy đi lấy thêm canh, “Muốn lấy thêm không?”

Tô Hiểu Thần nhìn một giọt canh cũng không còn, đáy bát chỉ có một mảnh táo tía, bị thống gặt gặt đầu, cô cực kỳ thích món canh táo tía.

Chờ Tần Chiêu Dương mang canh cho cô trở về, cô đã cảm thấy thế giới không được bình thường cho lắm, luôn cảm giác rất nhiều người đang nhìn cô.

Cô yên lặng hướng mắt nhìn về bốn phía, không khỏi tò mò liếm liếm canh táo tía trên tay, “Có phải anh đã hạ độc đúng không?”

Tần Chiêu Dương cũng lười đáp lại cô, cúi đầu ăn cơm, động tác thật ưu nhã, trông thật cảnh đẹp ý vui.

Thấy cô còn nhìn mình chăm chăm, Tần Chiêu Dương không vui ngẩng đầu lên, hàm xúc liếc mắt nhìn cô mang theo chút ý tứ cảnh báo, “Nếu anh thật sự muốn hạ độc thì giờ em còn có thể ngồi ở đây chắc?”

Tô Hiểu Thần nhanh chóng cúi đầu vào ăn, ở đây khắp nơi đều là chỗ để học tập, cô học hành kém cỏi như vậy, không ăn no thì lấy đâu ra sức lực chống lại đả kích? Nghĩ như vậy, cô cảm thấy bản thân còn có thể ăn thêm một chén nữa...

” Có thích ứng được với chương trình học của sơ trung không?” Cậu nhắp một ngụm canh, buông đũa, “Anh nghĩ nên tìm cho em một thầy giáo dạy kèm để bổ sung thêm kiến thức.”

Tô Hiểu Thần ngược lên nhìn bằng ánh mắt mờ mờ, có chút không rõ ràng cho lắm nhìn anh một cái, “Cái gì?”

“Không gặp rắc rối nào sao?” Cậu thu dọn bàn ăn một chút.

Tô Hiểu Thần nhất thời ngay cả cảm giác thèm ăn còn một nửa lúc trước giờ đều bay biến sạch ...

Nhiều năm trôi qua như thế, Cô đã đáp nặn cái hình tượng gì trước mặt Tần Chiêu Dương vậy!

Sau khi lên sơ trung, Tô Hiểu Thần phát hiện khối lượng bài tập càng lúc càng lớn, cô chỉ cần hoàn thành bài tập mà cô giáo giao về nhà mà bắt đầu ngay từ lúc ăn xong cơm tối đến tám giờ rưỡi tối mới hết, cô đã bận rộn đến mức còn không có cả thời gian nhìn ngó thân mình mập mạp của mình.

So với Tần Chiêu Dương bình thường đều hoàn thành bài tập trước bảy giờ rưỡi, hiệu suất nhanh hơn cô không chỉ một chút.

Bình thường lúc cô còn đang đau khổ vùi đầu vào bài tập, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy đối diện Tần Chiêu Dương đang chăm chú chơi mô hình của cậu, hơn nữa còn dùng một loại biểu cảm rất nhàm chán... Chơi đến lúc cô làm xong bài tập mới thôi.

Bởi vì Tần Chiêu Dương học giỏi, lại không giống cô sức tập trung kém, cho nên Tần Mặc và Trình An An hoàn toàn là áp dụng phương thức giáo dục mặc kệ đối với con trai, cậu thích như thế nào thì cứ làm như thế, rất ít can thiệp vào.

Tô Hiểu Thần mỗi lần bị bài tập ép tới mức sắp chết đều sẽ chống cán bút đầy hăm dọa mà nhìn Tần Chiêu Dương, vẫn nhìn chăm chăm đến nỗi cậu rút cuộc không thể bỏ qua ánh mắt của cô quay mặt lại nhìn cô.

Mỗi lúc ấy, Tô Hiểu Thần liền bày ra một bộ dạng như uống tiết gà, tiếp tục hăng hái chiến đấu.

Loại động lực kiểu này khiến Tần Chiêu Dương đều cảm thấy hơi khó hiểu.

Ngoại trừ bài tập về nhà nhiều, Tô Hiểu Thần còn phát hiện môi trường ở đây cũng không giống với trước kia.

Bạn học nữ ở đây nhiều chuyện hơn so với bạn học nữ thời tiểu học của cô, đặc biệt thích tán gẫu về trai đẹp, Tần Chiêu Dương làm người phong lưu, ngày nào cũng nghe người khác nhắc tới tên của cậu, Tô Hiểu Thần cảm thấy bản thân không quen chút nào.

Có nhiều nữ sinh lắm chuyện thậm chí công khai tới chỗ cô hỏi thăm, khiến cho cuối cùng Tô Hiểu Thần cũng hiểu được mỗi người tiếp cận cô đều là vì muốn thu thập tin tức cá nhân của Tần Chiêu Dương miễn phí.

Ngẫu nhiên có một hai người tỏ vẻ hăm dọa ghen ghét đối với việc cô và Tần Chiêu Dương cùng nhau lớn lên, Tô Hiểu Thần đều muốn khóc cho những người đó xem, mẹ nó, các người hăm dọa thì tôi trả cho các người a! Ai muốn mỗi ngày đều bị đem ra huấn luyện khả năng chống đỡ kích tâm lý chứ!

Vốn là cô luôn tích cực hướng đến tiêu chuẩn một cô gái duyên dáng, nay lại u ám đến mức có thể trả thù xã hội. Ai làm? Tần Chiêu Dương!

Ai, quả thực không thể vui vẻ làm bạn bè được!

Với năng lực thích ứng của Tô Hiểu Thần miễn cưỡng coi như không có gì rắc rối, trải qua một nửa khoảng thời gian làm học sinh trung học, cô cuối cùng cũng hình thành được thói quen, tiết tấu học tập nhanh lên rất nhiều so với lúc học tiểu học, hoàn toàn hoà nhập vào.

Không biết có phải nguyên nhân là chương trình học quá nhiều hay không, cô luôn cảm thấy chờ đến cuối tuần càng ngày càng lâu, hiếm hoi lắm mới đến cuối tuần, chỉ có buổi sáng chủ nhật mới có thể ngủ nướng trên giường.

Bởi vì thứ bảy cô vẫn đến chỗ Tổng Tình Thần học vẽ tranh như cũ, nhưng mà nghe nói mừng hai cô ấy phải tham gia vào ban chỉ đạo mỹ thuật chuyên ngành.

Tô Hiểu Thần nghĩ sau này lại phải ăn mì ăn liền, nhưng vì không có kim mao thay cô giải quyết chỗ jam bông đi kèm bên trong thì hơi thương cảm, thật lãng phí cầu tài !!

*kim mao: mình nghĩ là chó lông vàng

lãng phí cầu tài : tương tự như lãng phí nhân tài, chỉ khác là đây là con chó

Cô cầm bát mì ăn liền lên thở dài thở ngắn, Tần Chiêu Dương rút cuộc không nhìn được, nâng lên ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng gõ gõ, “Là chính em nói muốn ăn mì ăn liền, bây giờ lại có thể không biết xấu hổ phơi ra biểu tình giống như anh bắt ép em thế hả?”

Tô Hiểu Thần lập tức càng thêm buồn bã, “Chẳng lẽ không phải bởi vì không có cơm nên em mới ăn mì ăn liền sao?”

Tần Chiêu Dương bị những lời này của cô làm cho ghen tức chết, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Thái Tử gia một khi sắc mặt không tốt, hậu quả cũng không phải là việc Tô Hiểu Thần có thể gánh vác, lập tức ngoan ngoãn cúi đầu giấu đi khuôn mặt không còn một mảnh.

Ở một phương diện nào đó mà nói, độ kính sợ của Tô Hiểu Thần đối Tần Chiêu Dương so với cha mẹ nhà mình còn mạnh hơn nhiều... May mắn mẹ Hàn không ý thức được điểm này, nếu không thì đã bày ra tư thế ngược bị vỗ nát một tảng lớn ở trước cửa nhà...

Cứ như vậy dùng xong cơm trưa trong không khí bình thản ấm áp, Tô Hiểu Thần liền bắt đầu làm bài tập.

Nhưng mà làm bài tập ——

Tô Hiểu Thần trừng mắt nhìn hình vẽ hình thù kỳ quái, buồn bã đến độ tóc cũng muốn trắng hơn, “Liếc mắt cũng có thể nhận ra là góc vuông hình tam giác, vì sao còn phải tốn thời gian đi chứng minh...”

Tần Chiêu Dương không để ý đến cô.

Tô Hiểu Thần an tĩnh một hồi, lại nói: “Một X là đủ rồi, tại sao còn phải thêm Y nữa? Còn liên quan với nhau như vậy...”

Tần Chiêu Dương trước sau như một vững như Thái Sơn.

Tô Hiểu Thần lặng lẽ lật đến trang kế tiếp, mày nhăn càng chặt, “Phụ tuyến là cái gì, có thể ăn được không!”

Tần Chiêu Dương rốt cuộc không thể nhủ thêm chút nào nữa, cậu buông sách quay đầu nhìn cô một cái, “Tuy rằng chỉ số thông minh thấp không truyền nhiễm, nhưng phiền em im lặng một chút, không cần liên tục nhắc nhở anh em ngốc nghếch thế nào đâu...”

Tô Hiểu Thần lập tức vui vẻ về về cảm miệng.

Được một lát sau, cô lại xoay đầu lại gây ra tạp âm, “Anh nói xem khả năng Diệt Tuyệt sư thái soạn giáo án sai có lớn hay không?”

Tần Chiêu Dương bên tai vừa thanh tĩnh một hồi, nghe vậy ngẩng đầu hướng sách bài tập của cô liếc mắt nhìn lên trên một lúc, không khách khí trả lời: “Khả năng sai sót hầu như là số không, em có cái cảm giác này, 50% là bởi vì em không nghe giảng.”

Tô Hiểu Thần ngốc nghếch theo lời của cậu hỏi: “Còn 50% kia đâu?”

Cô còn muốn hỏi thêm, hiếm khi Thái Tử gia lương tâm trời dạy muốn khen cô một câu sao?

Vừa cong ánh mắt lên, chợt nghe cậu nói: “Còn có 50% là em quá ngốc, hoàn toàn nghe không hiểu.”

Tô Hiểu Thần: “...” Tự rước lấy nhục nhiều năm như vậy, cô phát hiện bản thân vẫn không tiến bộ chút nào.

Sách trong tay Tần Chiêu Dương cứ đều đặn lật trang, cô vẫn chưa lên tiếng kháng nghị, cậu không khỏi tò mò liếc nhìn, Tô Hiểu Thần đang vẽ lại hình tứ giác kia.

Cậu nhìn lướt qua, khóe môi lại chậm rãi nở nụ cười.

Tô Hiểu Thần hiếm thấy lại có thiên phú trong việc vẽ, suốt mấy năm qua, đây cũng là lần đầu tiên cô có thể kiên trì làm một việc nhiều năm như vậy.

Cô cầm bút xóa xóa sửa sửa, dùng vài nét bút hoàn thành rồi coi như vật quý hiếm đem qua cho Tần Chiêu Dương xem, tỉ mỉ xem xét hình vẽ, mặt mũi trắng bệch, “Xong rồi, bài tập này phải nộp cho Diệt Tuyệt sư thái kiểm tra...”

Tần Chiêu Dương tỉnh bơ nhủ mầy, ý cười trong đáy mắt lại phát ra càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Diệt Tuyệt sư thái có một sở thích, thích thu bài tập ngẫu nhiên ở trên lớp, mỗi lần lên lớp xong đều dành ra năm phút để thỏa mãn cái thú vui độc đáo này của bà. Mỗi nhóm nhỏ đều thu bài lên, sau đó bà tùy tay rút ra vài bài kiểm tra, dùng dáng người lung lay đập lên tiếng chuông mà ra ngoài.

Không biết có phải Tô Hiểu Thần và Diệt Tuyệt sư thái bất tự xung khắc hay không, mặc kệ bài tập của cô nhét ở xó nào, mỗi lần kiểm tra thí điểm bà

ta luôn có thể cực kỳ chuẩn xác rút trứng cò.

Lần đầu tiên, vì Tô Hiểu Thần không biết dùng công thức nên bị Diệt Tuyệt sư thái chiếm dụng cả ngày hôm sau làm giờ học ngoại khóa...

Lần thứ hai, vì đầu óc Tô Hiểu Thần không thông minh, vận dụng đề sai hết khiến Diệt Tuyệt sư thái hận sắt không thể rèn thành thép mang cô đến văn phòng phụ đạo một mình...

Lần thứ ba, Tô Hiểu Thần khó khăn lắm mới thông minh hơn chép bài tập của bạn ngồi cùng bàn, lại không để ý chép phải một đề số học olympic khiến khừu giác đặc biệt nhạy cảm của Diệt Tuyệt sư thái phát hiện ra, bà liền ân cần phạt cô chép 100 lần nội quy học sinh trung học, chép đến mức toàn thân cô mềm nhũn, đến tận ngày hôm sau nữa vẫn không nhắc nổi cây bút lên.

Lần thứ tư...

Lần thứ năm...

Cứ thế nhiều lần thế thảm như vậy, đến mức sau này Diệt Tuyệt sư thái dứt khoát trực tiếp điểm danh bài tập của cô đặt ở trên cùng, bà ta đỡ phải đi tìm.

Bản lĩnh làm cho người ta nội thương của Tô Hiểu Thần vẫn rất lớn, cho dù là Tần Chiêu Dương đôi khi cũng không thể tránh được ma trảo của cô. Nếu đổi thành người khác, chắc chắn có năng lượng phá hủy trời đất, đủ để người ta đâm ngực dậm chân, miệng sùi bọt mép, thất khiếu chảy máu, hận không thể bóp chết cô.

* thất khiếu chảy máu : 7 lỗ trên mặt người là hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng. Trường hợp này hay xuất hiện trong các phim, truyện võ hiệp khi nv bị tẩu hỏa nhập ma...

Nhưng Diệt Tuyệt sư thái lại là một trong số ít người có thể khiến Tô Hiểu Thần vừa nghe tên đã sợ mất mật.

Thật không may mắn là môn số học của Tần Chiêu Dương cũng do Diệt Tuyệt sư thái dạy. Càng không may mắn là Diệt Tuyệt sư thái lại già mà không kính, thêm thường sắc đẹp của Thái Tử gia bổ nhiệm cậu làm ủy viên số học của lớp. Không may mắn nhất, mỗi lần Tô Hiểu Thần bị mắng thì Tần Chiêu Dương đều có thể không vội không chậm kịp thời xuất hiện, trêu chọc một chút, thêm mắm thêm muối một chút...

Sau đó Tô Hiểu Thần càng thế thảm hơn.

Thứ Hai, lúc Tô Hiểu Thần nộp bài tập ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, từ khi Diệt Tuyệt sư thái bước vào văn phòng cho tới lúc bà đã thân thiết chào hỏi giáo viên dạy ngữ văn lớp bên cạnh xong.

Diệt Tuyệt sư thái thân nhiên ngồi xuống bàn làm việc, hắt khuôn mặt trắng bệch âm u của bà lên.

Tô Hiểu Thần bị vẻ tươi cười trên mặt bà dọa sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn càng không còn chút máu, từ trước tới nay, cô xin thẻ với lương tâm, bóng lưng của Diệt Tuyệt sư thái so với hình tượng chính diện của bà cao thượng hơn nhiều lắm. Nói cao thượng vẫn là cô hạ miệng lưu tình, cô vuột lương tâm của mình còn cảm thấy lương tâm thật đau đớn...

Diệt Tuyệt sư thái tiến hành năm phút phê bình cho thái độ học tập không nghiêm túc của cô, vừa định nói lại lần nữa thì thấy cửa xuất hiện một người, ngay lập tức cười đến mức không nhìn thấy đôi mắt đâu nữa.

Tô Hiểu Thần quay đầu lại nhìn, Tần Chiêu Dương ôm sách bài tập không nhanh không chậm bước vào, mắt chỉ nhìn thẳng, giống như hoàn toàn không nhìn thấy cô vậy.

Diệt Tuyệt sư thái biết hai người bọn họ quen nhau, còn biết họ là thanh mai trúc mã, hai nhóc vô tư.

Nhưng đây lại là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần không hi vọng người khác biết việc này một chút nào, Hỏi cô tại sao à?

Ha ha ha ha...

Chớ má ! Diệt Tuyệt sư thái mỗi lần ở trước mặt Tần Chiêu Dương đều gõ một cái thật mạnh vào ót cô hỏi ngược, “Không phải các em hít thở một bầu không khí giống nhau sao? Không phải cha mẹ các em đều rất giỏi giang sao? Tại sao Tô Hiểu Thần em lại đột biến gen gốc ghéch như thế? Một đề số học đơn giản vừa nhìn đã choáng, sao không học tập Tần Chiêu Dương thông minh lanh lợi, chăm chỉ hiếu học, khắc khổ nghiêm túc? Em như thế này đúng là quăng hết mặt mũi của bạn Tần Chiêu Dương đó.”

Tô Hiểu Thần xụ mặt muốn khóc, cô thật sự cảm thấy bản thân không còn mặt mũi gặp người khác, không chỉ thẹn với tổ quốc thẹn với nhân dân thẹn với thầy cô thẹn với bạn học còn thẹn với vị trúc mã của cô nữa! Liên lụy đến trúc mã của cô bị người ta xem thường đời đời kiếp kiếp...

Nhưng mỗi lần như vậy, cô đều không nhớ đòn mà chỉ vào Tần Chiêu Dương nói với Diệt Tuyệt sư thái, “Nhưng lúc em đọc sách, làm bài tập anh ấy đều chơi trò chơi mà.”

Diệt Tuyệt sư thái cười tủm tỉm an ủi Tần Chiêu Dương một chút, quay sang hung dữ nói, “Đó là bởi vì em gốc ghéch, đã gốc còn không bỏ nhiều thời gian học tập thì em hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.”

Diệt Tuyệt sư thái, cô thật quá đáng! ! ! ! !

Nhưng mà tình huống là thật, cô không có sức nguy biện.

Hu hu...

QAQ.

Tần Chiêu Dương buông sách bài tập xuống, lúc này mới nhìn cô một cái, biết rõ còn cố hỏi, “Em lại phạm lỗi rồi?”

Tô Hiểu Thần cực kỳ u oán nhìn cậu một cái, thức thòi ngậm miệng không nói chuyện.

Tần Chiêu Dương lại từ từ nhìn thoáng qua sách bài tập của cô, “Về thật trừu tượng.”

Khóe môi Tô Hiểu Thần giật giật, trong nháy mắt đáng thương tội nghiệp nhìn cậu, ánh mắt kia biểu đạt ý tứ ra ngoài, “Chó thật, anh không cứu em ra khỏi nước sôi lửa bỏng thì cũng đừng bỏ đá xuống giếng chứ... Nếu không đồng bọn của anh không thể vui vẻ cùng anh về nhà đâu.”

Diệt Tuyệt sư thái vừa muốn nói gì đó, nhìn thấy Tần Chiêu đưa bài thi tới, chuyển ánh mắt xoay, “Làm xong rồi hả?”

Tần Chiêu Dương gật đầu, “Cuốn sách tham khảo lần này khó hơn cuốn trước rất nhiều.”

Diệt Tuyệt sư thái mang về mặt kính hi, lưu loát phát phát tay như đuổi ruồi, “Em ra ngoài trước đi, kiểm điểm 800 chữ, ngày mai nộp lên.”

Tô Hiểu Thần gầy người một cái, “Chi bằng cô vẫn mắng em một lần nữa đi...” Có thể không viết kiểm điểm không.

Từ khi lên cấp 2 tới nay tất cả bài kiểm điểm lớn nhỏ của cô viết không tới năm trang đã cạn kiệt vốn từ rồi.

Diệt Tuyệt sư thái vốn đang cười đến mức mặt đầy nếp nhăn bỗng nhiên trầm xuống, câu chữ rõ ràng, “Tôi không muốn nói lại đến lần thứ hai đâu.”

Tô Hiểu Thần xám xịt chạy đi...

Diệt Tuyệt sư thái chờ cô đi rồi, lúc này mới thở dài một hơi tỏ vẻ đáng tiếc, “Thành tích học tập của Tô Hiểu Thần cũng không tệ lắm, nếu như không tính các môn khoa học tự nhiên.”

Tần Chiêu Dương dường như có chút suy tư, quay đầu nhìn lại một lần, Tô Hiểu Thần đã chạy trốn không còn tăm tích, cậu quay lại đầu cười hỏi: “Cô có thể cho em mượn đại cương bài tập số học sơ cấp không ạ?”

Diệt Tuyệt sư thái vốn còn muốn hỏi cậu mượn sách này để làm gì, lời ra đến miệng lại thay đổi, cười đầy ẩn ý, “Em cũng thật dễ tâm tới cô nhóc này, lúc trước còn có ý nhắc nhở cô kiểm tra bài tập của em ấy, cô còn tưởng rằng là mồm non ưu tú cơ đấy.”

Trong lúc nói chuyện cô rút ra một quyển sách từ chồng sách giáo khoa đưa qua, rất nghiêm túc nhìn cậu một cái, “Nhưng cô phải nói trước, không được yêu sớm đấy nhé.”

Tần Chiêu Dương ưỡn oải trừng mắt lên: “Cô quan tâm nhiều chuyện quá rồi ạ.”

Diệt Tuyệt sư thái: “...”

Đương nhiên, Tô Hiểu Thần tuyệt đối không biết bản thân được Diệt Tuyệt sư thái để ý như vậy là do Tần Chiêu Dương chiếu cố, nếu như cô biết, đoán chừng có thể đứng tại chỗ nôn ra một ngụm máu.

Buổi tối Tô Hiểu Thần vắt hết đầu óc viết kiểm điểm thì Tần Chiêu Dương đã ngồi ở trước cửa sổ xem ví dụ trong đại cương số học sơ cấp.

Cô viết một câu liền nhìn về phía đối diện một cái, viết một câu lại nhìn một cái, rốt cuộc nhờ Tần Chiêu Dương mà từ ngữ dâng trào như suối tuôn. Chờ cô viết xong còn chưa đứng dậy, Tần Chiêu Dương gõ gõ cửa sổ, tỏ ý bảo cô mở ra.

Cô một tay chặn tờ kiểm điểm, một tay mở cửa sổ, “Làm gì?”

Tần Chiêu Dương cầm lấy bút đánh dấu mấy đề trong sách, lại đuổi tay mượn cô, “Sách số học.”

Tô Hiểu Thần lục lọi bàn học không tìm được, liền đi ra chỗ tủ sách đặt trên sàn, Tần Chiêu Dương chống hai tay ở bệ cửa sổ cúi người cầm tờ kiểm điểm của cô lên.

Tô Hiểu Thần quay người lại đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương ngồi ở cửa sổ, cầm trong tay một trường giấy thật mỏng, trên mặt còn có in hoa nhỏ. Ngọn đèn trong phòng hắt ra, phác hoạ hình dáng của cậu càng thêm rõ nét.

Tần Chiêu Dương mấy năm nay không chỉ trưởng thành về vóc dáng, ngay cả khuôn mặt cũng dường như đang từ từ nảy nở, vốn là một gương mặt

không nhìn không được. giờ lại tăng thêm anh khí của thiếu niên, đẹp tới mức làm người ta không thể dời mắt.

Tô Hiểu Thần vừa cảm thán gen di truyền của Tần gia thật tốt, vừa quan sát xuống dưới.

Đôi tay của Tần Chiêu Dương cũng là cực phẩm, Tô Hiểu Thần luôn luôn cảm thấy nếu Tần Chiêu Dương về sau không đi làm nghệ sĩ dương cầm hoặc là bác sĩ ngoại khoa thì thật lãng phí tài nguyên.

Bất quá những việc này hiển nhiên không phải chuyện cô nên bận tâm, tầm mắt cô lại rơi vào tờ giấy trên tay cậu, đầu “Oanh” một tiếng nổ tung.

Cô trúng kẻ điệu hồ ly son! Ngao! Thật thủ đoạn!

Tần Chiêu Dương liếc mắt một cái đã đọc xong mười dòng kiểm điểm, ngoài cười nhưng trong không cười được nhìn cô một cái, “Trình độ viết kiểm điểm cũng từ từ tiến bộ đấy.”

Tô Hiểu Thần nhào lên định cướp về, Tần Chiêu Dương hơi dời tay đi khiến cô bỏ nhào vào khoảng không, cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Em muốn lấp cửa sổ chống trộm!”

Tần Chiêu Dương giơ tờ kiểm điểm trên tay lên, “Không muốn lấy lại?”

Tô Hiểu Thần nghĩ tới việc tối nay mình viết kiểm điểm hơn nửa giờ, ngay cả tv cũng không xem được, lập tức yên tĩnh lại, “Trà cho em”

Tần Chiêu Dương đối với tờ giấy kiểm điểm của cô không hứng thú gì lắm, lúc cô lại duỗi tay tới, cậu cũng để mặc cô lấy đi, vươn tay dùng tập đại cương số học cuộn lại gõ vào đầu cô một cái, “Cũng học được thói mách lẻo.”

Tô Hiểu Thần sợ cậu truy cứu tiếp, mau chóng nói sang chuyện khác, “Anh tìm em làm gì?” Không phải là rảnh rồi không có chuyện gì làm, đặc biệt đến giặt bím tóc của cô chứ?.

Tần Chiêu Dương thuận tay cầm cuốn sách trong tay đưa cho cô, “Các ví dụ mẫu về số học đại cương sơ cấp đây.”

Tô Hiểu Thần giơ tay nhận lấy lật lật, nhìn thấy bài tập bên trong gương mặt cũng trở nên đau khổ, “Làm hết à?”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, lấy quyển sách trong tay cô lật lật đếm lượng bài tập, bổ sung một câu, “Làm xong phải học thuộc.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Lúc lâu sau cô mới hồi phục lại tinh thần trong khiếp sợ, không dám tin cầm lấy bản ví dụ mẫu về số học đại cương mà run run, “Học thuộc?”

Tần Chiêu Dương cau mày xem bài tập tiết sau của cô, thờ dài một tiếng, “Đầu óc không linh động còn không học, em muốn kéo tụt điểm bình quân của lớp sao?”

Lần này Tô Hiểu Thần hiểu ra, “Thì ra là Diệt Tuyệt sư thái phái anh đến.”

Tần Chiêu Dương không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười như không cười liếc cô một cái, “Em cứ nghe lời là được rồi.”

Tô Hiểu Thần cố gắng gượng giữa một cái, “Em phải làm mấy lần?”

Đáp lại lời cô chính là âm thanh đóng cửa sổ của Tần Chiêu Dương...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8 - 9

Tô Hiểu Thần vì đang bị đi cà ghé thăm, cả đêm cũng không gượng nổi tinh thần, bài tập làm một nửa đã buồn ngủ đến ngáp dài.

May mắn ngày mai cô cũng không phải đi học, liền yên tâm thoải mái gặt bài tập sang một bên, nằm xuống ngủ một lúc.

Ngủ khoảng hơn một tiếng thì bị tiếng gõ cửa sổ ồn ào làm tỉnh giấc, cô mờ mịt ngẩng đầu lên, đã thấy Tần Noãn Dương đứng ở cửa sổ, thấy cô tỉnh rồi thì tỏ ý bảo cô mở cửa ra.

Chờ cô mở cửa sổ, Noãn Dương cầm chiếc cốc đưa tới, cô lớn hơn một tuổi so với Tô Hiểu Thần, trong lời nói cũng mang chút săn sóc. “Em bị muộn quá, chị từ hồi cấp 1 đã có rồi, lúc đó lớp sinh vật còn chưa dạy cái này, chị còn tưởng mình sắp chết rồi chứ.”

Giương mặt của cô cong cong tròn trịa, có một đôi mắt xán lạn như ánh sao trời.

Tô Hiểu Thần bị nước gừng nấu đường đỏ nước làm cho cay tới mức không ngừng le lưỡi, nước canh chảy qua cổ họng, cay đến miệng cô bốc khói.

Tần Noãn Dương là em gái sinh đôi của Tần Chiêu Dương, từ nhỏ thân thể đã không khỏe. Chú Tần và dì Trình đôi khi còn bận bịu chuyện công việc, cho nên Tần Noãn Dương bình thường đều ở chung cư với ông nội, đến buổi tối mới được chú Tần đón về nhà.

Mấy năm gần đây số lần ngã bệnh càng lúc càng nhiều, chú Tần còn mang cô đi Mi trị liệu 1 tháng.

Nghĩ tới đây, Tô Hiểu Thần lại thay đổi ý tưởng trong đầu tò mò hỏi, “Noãn Dương, có phải chị định thi trường A không?”

Tần Noãn Dương dường như hơi ngạc nhiên, rồi lại lập tức gạt gạt đầu, “Anh chị nói cho em biết hả?”

Tô Hiểu Thần lại một hơi uống hết cốc đường đỏ còn lại non nửa trong tay, cay đến mức dạ dày như bị bốc hỏa, “Vâng, anh ấy nói muốn thi trường A, em đoán ngay ra là muốn ở gần để chăm sóc chị.”

Khuôn mặt của Tần Noãn Dương và Thái Tử gia cũng không phải là hoàn toàn giống nhau, Tô Hiểu Thần học qua môn sinh vật cũng biết thai long phượng là sinh đôi khác trứng. Tần Chiêu Dương giống Trình An An hơn một chút nên mặt mày tuấn lãng, lúc nhỏ ngũ quan rất tinh tế, đến giờ này nở lại có một loại phong vị khác biệt.

Sắc đẹp kiểu đó là loại sắc đẹp nhìn đời bằng nửa con mắt, gần như chỉ cần cậu vừa xuất hiện, tất cả sự vật quanh đó đều trở thành phông nền cho cậu. Lại thêm cá tính dũng dũng xa cách của cậu khiến người ta thoát nhìn rất phong độ, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với người khác.

Tần Noãn Dương lại giống ba hơn một chút, mi gian uyển chuyển mang một phong cách rung động lòng người khác biệt, ngũ quan lại càng không cần phải nói.

Tổng kết đến cuối cùng cô luôn phải cảm thán một câu, con mẹ nó, gen di truyền của nhà họ Tần thật quá tốt...

Tô Hiểu Thần đi rửa chiếc cốc rồi mới trả cho Noãn Dương, chờ lúc cô trở lại thì người đứng ở cửa sổ đã là Tần Chiêu Dương.

Cô lặng yên lui về phía sau mấy bước, theo bản năng muốn chạy trốn. Nhưng vừa quay đầu thấy cảnh vật quen thuộc trong căn phòng của mình thì lại thăm thán bản thân thật không có đại não, ở nhà mình còn sợ cái gì chứ, liền thoải mái đưa chiếc cốc qua trả.

Sắc mặt Tần Chiêu Dương dường như không tốt lắm, nhìn thấy chiếc cốc cũng không nhận, chỉ hỏi cô một câu, “Đỡ hơn chưa?”

Tô Hiểu Thần gạt gạt đầu, lúc đang muốn nói thêm điều gì thì Tần Chiêu Dương đã duỗi tay lấy chiếc cốc.

Ngay lúc đó thì Trình An An đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Tô Hiểu Thần ở phía đối diện, chỉ nói: “Chiêu Dương, chúng ta đi tới thăm ông nội thôi.”

Cái cốc bỗng nhiên rớt xuống vì câu nói này, âm thanh thủy tinh vỡ nát trên mặt đất thật chói tai, cô hoảng sợ giật nảy người, lúc giương mắt lên nhìn thì Tần Chiêu Dương đã xoay người đi, trước khi đóng cửa còn đột nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn cô một cái.

Đó là vẻ mặt Tô Hiểu Thần chưa bao giờ thấy qua, vẻ buồn bã như có như không.

Cô sững sốt, chỉ cảm thấy gió mát ở cửa sổ thổi vào tận trong lòng mình mát rồi.

Đêm hôm đó, cô chờ rất lâu không dám ngủ để chờ Tần Chiêu Dương trở về, chờ đến mức nằm ngủ gục luôn trên bàn học, cửa sổ vẫn mở rộng, đèn trong phòng sáng rực.

Sang hôm sau Tô Hiểu Thần liền bị cảm, bệnh tới như núi đổ; lại thêm bị “dị cảm” tàn sát nên sốt cao không giảm.

Mùa xuân đúng là dịp bùng phát bệnh cảm, cô đổ bệnh như vậy khiến Tô Khiêm Thành cực kỳ lo lắng, trực tiếp mang con gái đến bệnh viện truyền nước. Đến thời điểm cô trở về nhà, ánh đèn sát vách vẫn chưa từng bật sáng. Cô làm xong bài tập, lại chờ một lúc liền đi ngủ trước.

Hôm sau, cô nghe ba nói chuyện ông cụ oai phong chốn sa trường của Tần Gia đã mất.

Trong ấn tượng của Tô Hiểu Thần vẫn nhớ rõ lão gia tử này, cô cũng gọi theo Tần Chiêu Dương là ông nội, chỉ biết ông từng là vị tướng quân quyền cao chức trọng, là người mà Tần Chiêu Dương rất yêu quý tôn kính.

Cô nghĩ vậy, cũng cảm thấy khó chịu, cả ngày cơm cũng chẳng ăn được mấy ngụm.

Thứ Hai vì cơ thể còn chưa khỏe, Tô Khiêm Thành cũng không nỡ để cô còn bệnh mà phải đi học nên xin phép cho con gái nghỉ học một ngày.

Liên tiếp mấy ngày Tần Chiêu Dương vẫn không có tin tức gì, đã 1 tháng trôi qua, khi Tô Hiểu Thần tan học về nhà mới nhìn thấy xe của dì Trình đỗ trước cửa.

Cô vừa vào cửa ngay cả chào hỏi đều không kịp nói đã chạy thẳng lên lầu, kéo màn cửa sổ ra nhìn, phía đối diện vẫn chẳng có gì hết.

Ủa; Sao đi Trình đã về , anh ấy vẫn còn chưa trở lại.

Lúc Tàn Chiêu Dương trở về đã là hơn nửa tháng sau , Tô Hiểu Thần nửa đêm đang ngủ say lại bị tiếng gõ cửa sỗ ồ ào làm tỉnh dậy.

Mới đầu cô còn chưa kịp phản ứng lại, tới khi nghĩ ra đó là tiếng gõ cửa đã lâu chưa thấy thì nó lại một lần nữa vang lên.

Cô kéo tấm màn che ở cửa sỗ ra thì thấy Tàn Chiêu Dương ngồi trên bệ cửa sỗ, tay đang gõ vào cửa, nhìn thấy cô đi ra mới thu tay lại.

Tô Hiểu Thần bất ngờ mà quên mất cửa sỗ nhà mình còn chưa mở, vội vàng muốn hỏi han khiến cho đầu cô đập vào tấm kính, đau đến mức nhe răng trợn mắt , lúc bật đèn soi vào gương, chắc chắn; một mảng lớn bị hồng hồng.

Tàn Chiêu Dương ở bên kia cong khóe môi cười như có như không , chờ cô mở cửa sỗ ra liền giơ tay đập vào trán cô, “Đã lâu như vậy không gặp, sao em vẫn ngốc nghếch như thế? Một chút tiến bộ cũng không có.”

Tô Hiểu Thần vừa đụng phải tấm kính nên giờ cũng không cảm thấy bị cậu vào đầu thế nào, cười đến ngo ngác, “Anh đã về rồi!”

Tàn Chiêu Dương ngạc nhiên nhìn cô một chút; lại lập tức mỉm cười, “Ừ, về rồi.”

Không biết có phải tại cảm giác của mình không, Tô Hiểu Thần cảm thấy nụ cười lần này của cậu dịu dàng hơn lúc trước nhiều. .

Tàn Chiêu Dương ngấm bộ đồ ngủ bò sữa của cô một cái; hơi ghét bỏ, “Khiếu thẩm mỹ sao vẫn kỳ quặc như thế nhỉ, mặc áo vào, chúng ta nói chuyện một lát.”

Tô Hiểu Thần tìm một lượt mà không thấy áo khoác thích hợp liền dứt khoát bọc ga trải giường tới ngồi bên cửa sỗ.

Tàn Chiêu Dương nhắc chén trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới thông thả ung dung nói: “Nghe nói em lại chọc không ít rắc rối?”

Giọng nói của cậu rõ ràng trôi chảy, cô nghe vào tai lại cảm thấy có gì đó là lạ, dường như trầm thấp hơn một chút so với trước đây; âm thanh lạnh lẽo trong trẻo, êm ái vang lên trong buổi tối muộn nên đặc biệt nâng cao tinh thần.

Bất quá lời nói ra thì thật là... Tô Hiểu Thần đảo mắt khinh bỉ, không thèm đếm xỉa đến cậu, “Anh đi đâu ?”

“Mì.” Cậu lại nhấp một ngụm trà, ghé mắt nhìn về phía cô, “Kỳ thật anh vốn định ở lại bên đó .”

Tô Hiểu Thần ngây ngốc rồi lại lâm vào im lặng suy nghĩ, nhất thời vẫn không phân biệt nổi cậu đang nói đùa hay nói thật.

Nhưng lời nói của Tàn Chiêu Dương lại là thật, ông nội đột nhiên qua đời, người bị đá kích nhất thật ra chính là cậu. Đối với cậu mà nói, Tàn lão gia tử chính là ngọn đèn chỉ đường của cậu, đột nhiên ông mất đi khiến trong lòng cậu bị mất đi một khoảng lớn.

Sức khỏe của Noãn Dương cũng không tốt, miễn cưỡng duy trì đến lúc ông đã mờ yên mà đẹp thì đi Mĩ.

Đêm đó Thái Từ gia trở về thăm lão gia tử , thời gian của ông đã không còn nhiều , gọi cậu đến trước giường mà hỏi, “Về sau con muốn làm gì?”

Tàn Chiêu Dương nhất thời không nói, lại không trả lời được.

Lão gia tử dựa ở đầu giường thật sâu thờ dài một hơi, “Chiêu Dương con là trưởng tôn của nhà họ Tàn, không thể ngay cả phương hướng tương lai của bản thân cũng không rõ ràng được.”

Cậu nắm bàn tay khô khốc của ông nội, chậm rãi nắm chặt, nhưng vẫn như cũ không nói được một lời, cậu biết ông còn có điều muốn nói.

Tàn lão gia tử trầm mặc một lát, liền trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: “Ông dưới gối có hai đứa con trai đều theo con đường chính trị, các cháu trai lại đều thích làm kinh doanh. Nhà họ Tàn gia chi hệ cũng nhiều; may mà không đứt trong tay ba con, ông cũng hi vọng con sẽ đi theo con đường đó, bản thân con nghĩ thế nào?”

Con đường đó tất nhiên chính là đường làm quan.

Nhà này cuối cùng sẽ phải có người đi theo con đường ấy , bằng không nhà họ Tàn đã duy trì lâu như vậy, giờ lại thật sự muốn rút lui khỏi giới chính trị sao?

Lão gia tử từ nhỏ đã ôm kỳ vọng cực cao đối với cậu, không giống như Noãn Dương được cưng chiều ở trong lòng bàn tay; ông đối với cháu trai phần lớn là giáo dục và định hướng.

Thấy cậu không trả lời được, ông liền có chút hiểu ra , “Ông biết con đường này rất mệt mỏi.”

Cậu cứ lặng lẽ lắng nghe, mãi đến một lúc sau mới an ủi lão gia tử nằm ngủ, cậu trở về nghĩ rất lâu, nhưng vẫn một mực không tìm ra được đáp án.

Đêm đó Tàn Mặc liền gọi cậu đến thư phòng mài mực, ông cầm bút viết một chữ “An”, hỏi cậu, “Đã nghĩ xong chưa?”

Cậu lẳng lặng đứng trước bàn sách, một hồi lâu sau vẫn lắc đầu, “Con không biết, ba.”

Tần Mặc “Ừ” một tiếng, gần từng chữ: “Nhà họ Tần hiện tại có thể cho con sống an nhàn, nhưng về sau thì sao?”

Tần Chiêu Dương còn chưa lên tiếng, Trình An An đã đẩy cửa đi vào trong. Bà vẫn luôn không yên tâm về phía Chiêu Dương, ở bên ngoài chờ giây lát liền bùng trà lại đây thăm dò tình huống.

Tần Mặc nhìn đồng hồ, trái lại vẫn không nỡ để bà khuya như vậy còn thức đêm, bảo bà đêm nay đỡ Noãn Dương ngủ rồi nghỉ ngơi trước, ông còn ở trong thư phòng một lát.

Trình An An còn chưa làm được gì cũng không muốn ra ngoài, bà tự nhiên cũng biết lão gia từ có ý định gì, nhưng để con trai bà lao đầu vào chốn hung hiểm như thế thì bà vạn phần không đồng ý. Lập tức chỉ coi như không biết, cho phép Tần Chiêu Dương về nhà một chuyến lấy quần áo lại đây, thời gian này chắc phải ở lại chung cư .

Tần Chiêu Dương biết Trình An An có ý cho cậu thời gian, thấy Tần Mặc không phản đối mới đi về trước .

Cậu vừa đi, Trình An An ở cùng với Tần Mặc , ngồi ngay trên lan can nửa dựa vào lòng ông, “Anh cam lòng sao?”

Tần Mặc hơi nhấp môi, không đáp.

Trình An An ngẩng đầu nhìn ông, cầm chặt tay chồng, “Em không cam lòng, Tần Mặc. Em không hy vọng con trai của em tương lai bị trói buộc ở nơi đầu sóng ngọn gió, cả đời phải thận trọng kín kẽ từ lời nói đến làm việc. Nó có khả năng, nhưng em vẫn không nỡ.”

Ông cuối cùng vẫn thở dài một hơi, ôm bà vào trong ngực, “Nó mang họ Tần, là con trai bảo bối ở trong tay anh, chẳng lẽ anh nỡ sao?”

Trình An An dĩ nhiên biết ý nghĩa trong đó, ác độc bóp đùi một cái, lập tức hốc mắt đỏ lên, “Tần Mặc, lúc trước anh có thể bảo vệ em trong cái giới giải trí nguy hiểm đó, giờ chăm sóc con trai một chút thì có gì khó? Thân thể của Noãn Dương cũng không tốt, anh muốn nhìn em đau lòng đến chết sao?”

Vàng mắt của bà đỏ lên, Tần Mặc liền nhủ mi, càng ôm bà chặt hơn một chút; “Đều là thịt đầu tim của anh, An An, em không nên làm khó anh. Tình huống của lão gia từ bây giờ không phải em không biết, anh không thể vi phạm ý nguyện cuối cùng của ông.”

Bà không nói chuyện, lần này là thật sự tui thân thay cho Tần Chiêu Dương, nước mắt rơi xuống, ướt đầm áo sơ mi làm cho lồng ngực của ông bông rất đến tê dại.

Im lặng một hồi lâu, Tần Mặc mới trầm thấp nói: “Em mà khóc nữa anh sẽ không đồng ý .”

bà sừng sốt, ngẩng đầu lên nhìn chồng, “Anh đồng ý làm theo lời lão gia từ?”

“Phải.” Ông gật đầu, cau mày lau nước mắt cho bà, “Em đã bao nhiêu tuổi rồi, còn không sợ mất mặt.”

Hồi lâu sau, ông mới nhẹ giọng nói: “phải xem ý tứ của nó, anh sẽ không can thiệp nhiều. Chỗ lão gia từ anh cũng sẽ gắng thuyết phục, nếu nó muốn theo con đường đó anh sẽ giúp nó một đường thẳng tiến. Nếu nó có ý định khác, anh cũng sẽ làm hết khả năng bảo vệ con chu toàn. Nhưng cuối cùng nó vẫn phải tự mình đi đến một khoảng trời riêng. Nhà họ Tần với sự nghiệp to lớn của gia tộc ắt phải giao cho nó, nó phải đảm nhận đến để tương lai vợ con của nó không phải lo nghĩ. Nó là con trai của chúng ta, em phải tin tưởng vào con.”

Trình An An nhìn ông chốc lát, mới nhẹ giọng thở dài một cái, “Em biết, con đường của nó còn dài; em rút cuộc cũng không thể thay con ném trái gian nan trên con đường ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cho nên đêm đó thật ra Tần Chiêu Dương đã về qua nhà.

Cậu đứng bên cửa sổ nhìn Tô Hiểu Thần rất lâu, lâu đến mức cả người đều bị gió thổi đến lạnh lẽo mới quay người rời đi.

Thời điểm trở về thư phòng, chỉ có một mình Tần Mặc, ông đứng trước cửa sổ, đầu ngón tay rụi tắt tàn thuốc, nghe tiếng cậu bước chân vào, trầm mặc một lát liền hỏi con trai, “Nghĩ xong chưa?”

“Vâng.” Cậu ngẫm nghĩ một lát, “Trong lòng con còn có nhớ mong, cho nên không lòng không tạp niệm để đi con đường đó.”

Tần Mặc cũng không hỏi cậu nhớ mong điều gì, đem tàn thuốc ở đầu ngón tay vứt trong gạt tàn, thật lâu sau mới nói: “Quỳ trước giường ông nội, ông

không gọi con, con đừng đứng lên.”

Tần Chiêu Dương gật đầu, “Vâng.”

Chờ cậu xoay người đi tới trước cửa, Tần Mặc mới gọi cậu quay lại, lúc cậu xoay người lại thì trên mặt cũng không chút sợ hãi, không mảy may nhìn ra suy nghĩ, “Từ nhỏ ba đã nói cho con biết tương lai trên người con còn phải mang trách nhiệm, không phải ba muốn trói buộc con, mà là ba biết con cháu nhà họ Tần ta đã tâm rất lớn, cho dù làm cái gì đều muốn đứng ở chỗ cao nhất. Con thật sự cũng chưa bao giờ khiến ba thất vọng, vậy nên đêm nay ba hỏi con một câu, sau này con muốn đi theo con đường kia?”

Tần Mặc tuy nói như vậy, nhưng thật ra cũng là bởi vì ông căn bản đoán không ra tâm tư của Tần Chiêu Dương.

Tần Chiêu Dương tuổi trẻ mà suy nghĩ già dặn, so với đứa nhỏ cùng tuổi thì trưởng thành chừng chặc rõ ràng hơn rất nhiều, tâm tư cũng giấu rất sâu. Đại khái là nguyên nhân được ông nội đích thân dạy dỗ, có đôi khi bản thân ông nhìn vào cũng không khỏi có chút không đoán ra.

Tần Chiêu Dương lúc này cũng không nghĩ nhiều, thanh âm kiên định, “Kế thừa gia nghiệp, quy về một mối.”

Tần Mặc nhún mày, đáy mắt lại có ý cười, nhắc nhở nói: “Lời này con đừng nói cho ông nội nghe, tự mình xử lý là được rồi.”

Tần Chiêu Dương cong khóe môi, lúc này mới có vài phần hình hài của một đứa nhỏ. “Cảm ơn ba.”

Cậu ra khỏi thư phòng, đóng cửa phòng lại, lúc này mới nhẹ nhõm thở một hơi.

Lão gia từ cách một ngày sau liền ra đi, cậu quý gối cầu xin ông đến phút cuối, chung quy không được ông tha thứ. Cậu cứ thế quý rờn rã suốt ba ngày, vẫn là Trình An không nỡ, liền báo Tần Mặc tới giục cậu đứng lên.

Ba ngày rờn rã không ăn cơm không chợp mắt, người lại gầy một vòng lớn, tiêu tụy không chịu nổi, duy chỉ có ánh mắt là vẫn sáng ngời.

Tần Mặc ở bên cạnh cậu ngồi đến hơn nửa buổi trưa, lúc này mới lên tiếng nói: “Ông nội tha thứ cho con, đứng lên đi.”

Lúc này cậu mới được đỡ trở về phòng, ngủ mấy ngày, khi tỉnh lại đã ở nước Mỹ.

Noãn Dương thân thể không tốt, ông nội lần này cũng ra đi, cô phải ở lại Mỹ, Tần Chiêu Dương không yên lòng đợi cô làm xong một đợt trị liệu mới về nên về trước để kịp khi thi khảo sát.

Ừ... Hiện tại thật ra là do cậu điều chỉnh sai giờ, nhân rồi nhầm chán liền đem cô kéo dậy.

Tô Hiểu Thần suy nghĩ nửa ngày, cái gì cũng không muốn nói, chỉ hỏi cậu “Vậy anh còn đi nữa sao?”

Cậu ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm, một vầng trăng cong soi sáng theo người, cậu đứng đó nhìn ánh trăng xa xôi dịu dàng nhẹ giọng nói: “Em đoán?”

Tô Hiểu Thần giận dữ, lười nói chuyện với cậu, trực tiếp đóng cửa sổ rồi đi. Nhưng lại không để ý một đoạn drap giường nhỏ bị kẹp trên cửa sổ, đi chưa được mấy bước đã loảng xoảng ngã sấp trên sàn nhà, lúc này thật sự là bị thương không nhẹ...

Nhưng cô quý rạp trên mặt đất, lại cong khóe môi nở nụ cười.

Mục tiêu của Tần Chiêu Dương vẫn là trường trung học A, ngày thi trung học Tô Hiểu Thần còn ở trong nhà ngủ nướng, chờ lúc cô tỉnh ngủ, Tần Chiêu Dương đã thi xong môn buổi sáng về nhà ăn cơm.

Cô tuy rằng nghĩ loại “Học thần” như Tần Chiêu Dương cho dù sai sót thì cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng vẫn nhịn không được vui vẻ đi qua hỏi cậu thi làm bài thế nào.

Tần Chiêu Dương đang được thím Trương nấu món trứng luộc cách thủy, thấy cô lại đây liền nhờ thím Trương mang bát còn dư kia cho cô ăn.

Tô Hiểu Thần ở nhà vừa ăn một miếng bánh ngọt lớn, lại uống một bình sữa to, giờ phút này nhìn trứng luộc cách thủy mềm mềm vẫn đau khổ đưa tay ra.

Ăn xong trứng luộc cô cảm thấy mỷ mẫn phui phui cái bụng tròn vo về nhà, vừa lên lầu mới nhớ tới mục đích chính mình đến nhà hàng xóm... Nhất thời bị phần.

Tần Chiêu Dương thi đậu trung học A quả thật không cần tốn quá nhiều sức lực, Tô Hiểu Thần mỗi lần nhìn cậu nhàn nhã còn có bao nhiêu thời gian dư ra để làm việc khác đều hết sức ghen tị, cô muốn dùng hết trí óc để làm bài tập mà còn bận rộn muốn chết.

Kỳ nghỉ hè của Tô Hiểu Thần chỉ trôi qua một nửa đã bị bắt đi học bù, chờ cô vượt qua năm thứ ba sơ trung rối loạn, sau hôm trải qua cuộc thi giữa kì rồi cuộc cũng thưởng cho mình một lần nghỉ ngơi hoành tráng, nằm trên giường ngủ cả một ngày.

Một ngày trước khi có kết quả, Tô Hiểu Thần còn cố ý chạy đến phòng Tần Chiêu Dương nhờ cậu tra điểm giúp.

Tần Chiêu Dương đang xem một đề tài nghiên cứu, tiếp nhận đáp án bài thi của cô nhìn thoáng qua, hơi hơi nhíu mày, bõn cọt tỏ vẻ xem thường cô, “Lúc nào cảm thấy bản thân ngày càng siêu phẩm, chỉ cần liếc nhìn cái giấy chứng nhận là em sẽ nhận ra mình suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Tô Hiểu Thần: “... Anh một ngày không bắt nạt em có phải cả người ngứa ngáy đúng không.”

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, không nhẹ không nặng phải nói: “Nghien rồi.”

Tô Hiểu Thần nhất thời không còn lời gì mà chống đỡ.

Cậu lại hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô một cái, như cười như không, nhẹ giọng nói: “Đồ ngốc.”

Tô Hiểu Thần không nghe rõ, theo bản năng nhích lại gần cậu, “Anh nói cái gì?”

Cô vừa quay đầu mới phát hiện hai người dựa vào hơi gần thì phải, trừng đôi mắt tròn vo nhìn anh một hồi mới yên lặng dịch ra, bắt giắc vành tai đỏ bừng.

Hôm sau, Tần Chiêu Dương không lên lớp, liền thuận tiện cùng cô đến trường học một chuyến.

Diệt Tuyệt nhìn thấy cậu lại thật cao hứng, vỗ vai cậu cười đến đôi mắt眯 lại, “Lại cao hơn.”

Tô Hiểu Thần nhìn mặt Tần Chiêu Dương —— không chỉ cao hơn, còn càng ngày càng đẹp trai.

Chờ Diệt Tuyệt sư thái cùng Tần Chiêu Dương chào hỏi, trò chuyện xong, lúc này mới chú ý đến Tô Hiểu Thần bên cạnh, đem phiếu điểm trong tay cô đưa ra, tỏ vẻ đáng tiếc nói với Tần Chiêu Dương: “Đứa nhóc này chỉ sợ lại phải phiền tới em ba năm.”

Tô Hiểu Thần nghe được cũng không hiểu ra sao, Tần Chiêu Dương lại nở nụ cười, không giống anh trước kia luôn cười rất nhạt, là thật sự vui vẻ. Thấy cô còn thất thần, tay đặt trên lưng của cô hơi hơi dùng sức, ép buộc cô khom người chào Diệt Tuyệt sư thái, ” Mau cảm ơn cô giáo.”

Diệt Tuyệt sư thái lúc đó làm chủ nhiệm lớp năm thứ ba sơ trung của Tô Hiểu Thần, cô vốn là chủ nhiệm lớp Tần Chiêu Dương, sau này lớp Tần Chiêu Dương tốt nghiệp , cô vẫn còn trẻ tuổi nên tiếp tục tiếp nhận lớp của Tô Hiểu Thần làm chủ nhiệm lớp.

Tô Hiểu Thần thành tích tuy rằng ổn định, nhưng từ đầu đến cuối không có gì đột phá, một học kỳ cuối cùng quả thực Diệt Tuyệt sư thái đối với cô chưa từng có sắc mặt tốt.

Mỗi một lần đến giờ học số học, trọng điểm giám sát chính là cô, nói với cô nhiều nhất chính là, “Không nên phụ lòng kỳ vọng của người khác.”

Tô Hiểu Thần tuy rằng vẫn luôn không hiểu lắm, nhưng cũng biết cô giáo là thật lòng muốn tốt cho cô , nói thẳng ra chút, không có Diệt Tuyệt sư thái bức bách nhìn chằm chằm cô một khắc không thả lỏng như vậy thì môn toán lần này chắc chắn không chỉ tụt mười điểm đâu.

Vì thế cô nói lời cảm tạ đối với Diệt Tuyệt sư thái cũng đặc biệt thật tâm thành ý, “Cảm ơn cô giáo.”

Diệt Tuyệt sư thái nguyên bản vẫn là cười , sau một hồi tựa hồ là lại pha lẫn một ít tình cảm khác, đáy mắt đều hơi hơi ướt, “Em thật sự rất may mắn.”

Tô Hiểu Thần lại hiểu lầm ý của cô, cho rằng nói đến chuyện lần thi lên trung học A, không khỏi cũng nở nụ cười, “Vâng, một phần nào.”

Diệt Tuyệt sư thái kỳ thật rất thích Tô Hiểu Thần, cô nhóc này lúc mới lên tiểu học còn nhiều vụng về, trong ánh mắt tuy rằng lộ vẻ thông minh nhưng lại làm những chuyện vô cùng ngớ ngẩn, trước sau đều giống như một đứa trẻ không lớn.

Sau này biết phải cố gắng, lại càng ngày càng tốt, khiến cho cả người cũng trầm ổn hơn rất nhiều, làm người khác nhìn vào cảm thấy cô bé này khí lực vừa thông suốt, lại có một luồng năng lực thần kì.

Cô khờ thờ dài, nghĩ một năm trước đã tiến bước người học sinh ưu tú nhất, lúc này đây lại phải chia tay người học trò chịu khổ nhẫn nại nhất, trong lòng lo lắng cực kỳ. Đúng là lớn tuổi, sẽ giống quyền sách tốt . Nhìn bọn trẻ cười vui trưởng thành, lại tự tay tiễn bước, trong lòng có chút luống cuống.

Trên đường trở về Tô Hiểu Thần cũng có chút rầu rĩ không vui, “Giống như có chút nhận thức về giá trị của trưởng thành ấy.”

Tuy rằng cô vẫn kiên trì cái giá phải trả để trưởng thành chính là chia tay, phân li, nhưng hiển nhiên Tần Chiêu Dương không cho là như vậy, mang cô đi ăn một ly kem lạnh, liếc nhìn bộ dáng thỏa mãn của cô, như cười như không hỏi: “Bây giờ còn có thể cảm nhận được muốn trưởng thành phải trả giá lớn sao?”

Tô Hiểu Thần vừa định nói quả thực là bi thương muốn chết.

Tần Chiêu Dương liền đưa tay gọi người bán hàng tới, bên môi ý cười sâu hơn một chút, “ cho thêm một ly!”

Tô Hiểu Thần đấu tranh một lát, vẫn gật đầu, “Rất tốt đẹp... Kem lạnh có thể ăn hai ly...”

Trung học nhập học là phải huấn luyện quân sự, đối với Tô Hiểu Thần mà nói, quả thực là vừa tò mò vừa xót xa. Sau lễ khai giảng, đã cảm đồng phục quân sự của cô về nhà, sau khi mặc liền ghé vào cửa sổ gỗ Tần Chiêu Dương sang đây xem.

Cô bé mặt mày đã vui mừng hớn hở, khéo léo lại xinh đẹp. Làn da trắng nõn kia mặc một thân quần áo màu xanh lại càng tôn thêm vẻ trắng nõn nà, quả thực muốn chạy đến ôm lấy.

Cậu từ trên xuống dưới liếc mắt nhìn cô, “Ừ” một tiếng, “Cuối cùng cũng thấy em ăn mặc ra dáng dân công.”

Tô Hiểu Thần sớm quen với kiểu nói chuyện như thế này, cũng không thêm tính toán, vui vui về về liền xuống lầu đi chơi.

Tần Chiêu Dương đứng tại cửa sổ, đột nhiên như có đăm chiêu.

Có vẻ phát dục cũng không tệ lắm nhỉ...

Phát dục có tốt hay không, ngay buổi tối cậu đã biết.

Tô Hiểu Thần ở trong phòng tỏ vẻ nhàm chán, đột nhiên muốn từ phòng mình bò qua cửa sổ đến chỗ Tần Chiêu Dương kia, lá gan của bản thân lại nhỏ hết lần này đến lần khác, vừa bước ra một bước vừa sợ lại nao núng lui trở về.

Thái Tử gia liền bắt đầu nhìn cô như xem đùa giỡn xiếc khi, thấy cô chao đảo đứng trên mép cửa sổ cũng có chút sợ hãi, trực tiếp vươn tay ra hướng về phía cô, “Cứ giữ nguyên khoảng cách như thế, nhanh lên.”

Tô Hiểu Thần đã muốn làm chuyện này đã lâu rồi, lúc này cậu đồng ý vươn tay ra, không chút do dự liền nhảy đến, mắt vừa nhắm vừa đi về phía trước một bước liền thành công tiếp đất.

Cô làm thế cũng dọa Tần Chiêu Dương nhảy dựng, một bên nắm chặt một bàn tay của cô, một bên thừa lúc cô nhào tới ôm chặt hông, lui về phía sau hai bước mới vững vàng ôm lấy cô được.

Bộ ngực mềm mại của thiếu nữ đè trên người cậu, trong lòng bàn tay còn nắm bàn tay ấm áp của cô, Thái tử gia chưa bao giờ có loại cảm giác kỳ dị này, nhất thời đã cảm thấy ngực phải có chút nóng lên.

Tô Hiểu Thần lại không biết được tâm tư Thái Tử gia đang chuyển biến, che cái mũi đau do va chạm đặt móng ngồi luôn trên sàn nhà cậu. “Tần Chiêu Dương, anh cứng quá...”

Thái Tử gia lập tức tâm tư gì cũng không còn, bộ mặt đen xì như đất nồi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cuộc sống học sinh cấp ba của Tô Hiểu Thần bắt đầu trong tiếng tiến quân ca vang lên to rõ, lúc cô đứng dưới mặt trời mồ hôi đầm đìa, Tần Chiêu Dương đang cùng kiện tướng thể dục thể thao của ban bọn họ chơi bóng rổ.

Sân bóng rổ ngay ở bên cạnh lớp của Tô Hiểu Thần, bên sân đầy ắp những cổ động viên nghe tin chạy đến vây quanh, khung cảnh sôi động như thế cùng với sân huấn luyện quân sự nóng như thiêu như đốt hình thành sự đối lập rõ nét.

Tô Hiểu Thần đứng ở giữa đội ngũ, mỗi lần huấn luyện viên hô quay về bên phải cô đều liếc mắt sang nhìn Tần Chiêu Dương.

Trong ký ức của Tô Hiểu Thần, Tần Chiêu Dương rất ít khi hoạt động, lúc nào anh cũng tỏ vẻ nhàn nhạt, xa cách lại hờ hững, làm gì cũng không nhanh không chậm nhưng lại luôn làm chơi ăn thật so với người bình thường.

Dường như tất cả nữ sinh trong bãi tập này đều thích nhất thời điểm nghe huấn luyện viên hô——“Bên phải, quay!”.

Cô vừa nghĩ đến đó, đã bị thầy giáo trực tiếp xách cổ ra ngoài. “Bên trái quay em còn quay về bên phải nhìn cái gì hả?”

Huấn luyện viên đang cố tình giết gà dọa khỉ, Tô Hiểu Thần lại thật xui xẻo trở thành con gà đáng thương kia.

Cô ra khỏi hàng đứng ở mặt trước đội ngũ, gương mặt lộ ra vẻ đỏ bừng, nhìn huấn luyện viên tuổi trẻ đẹp trai, nuốt nước miếng, “Bởi vì em muốn huấn luyện viên chú ý tới em.”

“Phụt...”

Cả lớp đồng loạt phun ——

Tô Hiểu Thần không phụ sự mong đợi của mọi người vẫn duy trì tư thế bên phải quay đứng suốt hai giờ liền.

Đến lúc huấn luyện viên rút cuộc đồng ý thả cô đi, trận bóng rổ của Tần Chiêu Dương cũng vừa lúc kết thúc, cầm lấy một chai nước khoáng đi tới.

Cô đang ngồi xổm giữa đám nữ sinh đếm kiến, liền cảm giác đỉnh đầu xuất hiện một tầng bóng râm, cảm giác mát mẻ khiến cô khẽ lùi sát vào trong bóng râm, sau đó cô liền để ý đến đôi giày thể thao vừa mua mấy ngày trước của Tần Chiêu Dương.

Cô đưa tay tạo thành một mái che nắng trước trán giương mắt nhìn về phía đó; “Làm gì vậy?”

Các nữ sinh đang ngồi tại chỗ nghỉ ngơi mắt cũng không chớp nhìn về phía này, chỉ lo mình sẽ bỏ qua chuyện nhỏ nhặt gì đó.

Tần Chiêu Dương mắt nhìn tỏ huấn luyện viên đang ở cách đó không xa, cứ thế đứng thay cô chặn ánh mặt trời, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Trong lúc nói chuyện, lại vận bình nước suối khoáng mở ra đưa tới cho cô, “Uống nhanh mấy ngụm đi.”

Tô Hiểu Thần không nghĩ ngờ gì, nhận lấy nước khoáng uống đến trong chai chỉ còn lại một phần tư.

Tần Chiêu Dương nhận lấy bình nước chỉ còn non nửa từ trong tay cô ... Đem miệng chai đưa đến bên miệng, đem chỗ nước cô để còn lại toàn bộ uống vào trong miệng mình.

Tô Hiểu Thần lập tức ngậy ngốc tại chỗ, không dám tin nhìn cậu, có chút không đành lòng mà nhắc nhở cậu, “Cái kia... Em uống qua rồi.”

Cậu liếc cô một cái; tỏ vẻ đương nhiên, “Chỉ có một chai này thôi, cũng không phải bắt em uống nước thừa.”

Rõ ràng cô không phải có ý này nha!!

Tần Chiêu Dương nhìn qua cô một cái; thuận tay kéo cô lên nhìn chung quanh một chút, “Tối qua đã bảo em thoa chút kem chống nắng em còn không nghe.”

Tô Hiểu Thần bất chấp quan tâm vấn đề bình nước nữa, mau chóng sờ sờ mặt của mình, “Làm sao vậy làm sao vậy?”

Tần Chiêu Dương nhếch nhếch khóe môi, híp mắt cười nói: “Rám đen rồi.”

Tô Hiểu Thần: “...” Cô còn tưởng rằng bị nứt da, chỉ là bị đen thôi mà, có thể không dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy được không hả!

Cô rũ tay xuống, đỡ lấy đầu gối chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, “Em mệt chết đi được, che ánh mặt trời lại cho em đi.”

Tần Chiêu Dương giương tròn mắt đen nhánh nhìn cô một chút, nghiêm mặt nói: “Anh xoa bóp cho em nhé?”

Tô Hiểu Thần tròn mắt há hốc mồm mà hỏi hần: “... Tần Chiêu Dương hôm nay anh làm sao vậy?”

Tần Chiêu Dương lại nghiêng đầu sâu kín cười rộ lên, âm thanh thật âm áp dễ nghe, cậu liền bóp nhẹ chiếc mũ quân sự trên đỉnh đầu của cô, “Còn một tiếng nữa, anh ngồi bên cạnh chờ.”

Nói xong liền bước đi chỗ khác.

Tô Hiểu Thần vừa phoi ra ngoài ánh mặt trời, lập tức cả khuôn mặt đều nóng lên...

Nói bóng gió như vậy, cô sẽ thấy rất xấu hổ nhé.

Đến khi cô nghiêng đầu sang nhìn thấy bạn học cùng lớp đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía mình lập tức mắt tròn tròn.

Ai, đừng hiểu lầm, chỉ là thanh mai trúc mã thôi mà! Các cậu vẫn còn có cơ hội...

Trước khi cho nghỉ, huấn luyện viên đặc biệt nhiều chuyện hỏi cô một câu, “Bạn trai của em đó hả?”

Tô Hiểu Thần vừa định nói, hần lại trưng ra bộ mặt đặc biệt hiểu biết nói tiếp, “Không phải là thích nhìn về bên phải sao! Hôm nay nhìn hai tiếng đủ thỏa mãn chứ! Không cần cảm ơn tôi, tên của tôi là Lôi Phong.”

Tô Hiểu Thần bị sấm sét oanh tạc đến mức trong mềm ngoài cháy, lúc cùng Tần Chiêu Dương về nhà ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên là lạ.

Tập huấn quân sự chỉ duy trì liên tục một tuần lễ thì tạm thời chấm dứt, Tô Hiểu Thần vừa không học được đứng ra dáng đứng, ngồi ra dáng ngồi, trái lại còn tự học được một môn có thể nằm thì kiên quyết không ngồi, trình độ cũng không hề kém chút nào!

Bất quá cũng may, tập huấn quân sự kết thúc , vậy là sẽ phải bắt đầu chính thức đi học .

Nhưng mà đi học...

Tô Hiểu Thần nhìn chằm chằm chiếc xe đạp mới được mang từ cửa hàng về trước mắt này, buồn thảm đến kinh khủng.

Trung học A cách để tước thế gia cũng không gần, trước giờ Tần Chiêu Dương vẫn đạp xe đi. Nhưng Tô Hiểu Thần... Không biết đạp xe.

Sau khi tập huấn kết thúc còn một tuần lễ nữa mới phải đi học, Tô Khiêm Thành liền mua cho Tô Hiểu Thần một chiếc xe đạp mới tinh để cô tự tập đi.

Tô Hiểu Thần vừa mới học lên xe thiếu chút nữa đã làm chân chống xe đè hông, sau này học được cách lên xe thì chỉ kiên trì vài giây nhất định lại ngã xuống, thiên tư ngu dốt đến mức ngay cả Tô Khiêm Thành cũng không đành lòng giương mắt nhìn, trực tiếp đem củ khoai lang phồng tay này ném cho Tần Chiêu Dương.

Tô Hiểu Thần ăn xong cơm tối liền kéo Tần Chiêu Dương ra ngoài, nhờ cậu giúp đỡ, cô tự mình tập xe.

Ban đầu cô phải chống lên cánh tay của Tần Chiêu Dương để ngồi lên yên xe, bóp tới mức cổ tay Thái Tử gia đau nhức không chịu được.

Sau này rốt cuộc cô cũng học được cách chống một chân để lên xe, nhưng đều là cả người lẫn xe đè lên Thái Tử gia mấy lần.

Học vài ngày rốt cuộc mới có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đạp xa vài mét , nhưng Tần Chiêu Dương đứng tại chỗ đếm không tới 7 là cô lại lập tức xiêu xiêu vẹo vẹo từ trên xe té xuống.

Cuối cùng sau hai ngày Tần Chiêu Dương cũng lười ra cùng cô tập luyện , lại thấy dưới lầu xe đạp của mình đang dựng ở bên tường, có phần bất đắc dĩ, “Anh chờ em đi.”

Tô Hiểu Thần đạt được mục đích, vui mừng hi hã trở về nhà đem xe đạp nhét vào trong kho hàng.

Nhưng đến ngày hôm sau Tô Hiểu Thần liền hối hận .

Lớp 11 có tự học buổi tối, nhưng lớp 10 lại không có .

Cố tình Tần Chiêu Dương lại không nói trước cho cô biết, lúc tan học thì gọi cô đi theo ra tiệm cơm ăn cơm, bữa cơm này gọi lên rất đa dạng, cô cứ thế trái một chiếc dưa phải một chiếc dưa , cuối cùng thiếu chút nữa ngay cả dưa cũng liếm một lượt.

Nhưng lúc ăn cơm xong cô lại phát hiện Tần Chiêu Dương đang đi trở lại trường, đôi mắt tròn tròn lên hoảng sợ ôm cánh tay của cậu không buông tay, “Anh muốn làm gì!”

Tần Chiêu Dương bị cô tóm tay, càng thuận tiện từ trên cao nhìn xuống, gõ đầu cô một cái, nhấn từng chữ: “Cùng anh lên tự học.”

Tô Hiểu Thần hoảng sợ , “Em muốn về nhà!”

Tần Chiêu Dương bước chân một chút, âm u nhìn cô đầy quả trách, thoải mái thương lượng, “Vậy em tự về đi.”

Tô Hiểu Thần vùng vẫy trong chốc lát, rốt cuộc thỏa hiệp , “Được rồi, nhưng em đến chỗ anh tự học ngồi cùng sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Có gì quan trọng à ?” Cậu hỏi ngược lại.

Tự học ở trung học A cũng không có thầy cô giám sát, chỉ có giáo viên trực ban tuần tra một vòng, chờ hết hai tiếng tự học thì cho phép bọn họ về nhà, mỹ danh là bồi dưỡng cấp tốc, cải thiện tình hình học tập.

Tô Hiểu Thần đi theo sau Tần Chiêu Dương dáo dác đến chỗ lớp 11, lớp của Tần Chiêu Dương ở ngay dưới lầu.

Tự học buổi tối vẫn chưa bắt đầu, trong phòng học nháo ồn ào một mảnh, Tần Chiêu Dương mắt chỉ nhìn thẳng kéo cô đi qua các phòng học lớp khác, trực tiếp mang cô vào lớp của mình.

Lúc Tần Chiêu Dương xách theo túi xách mang theo cô bước vào, mọi người trong phòng đều tròn tròn mắt.

Tô Hiểu Thần cảm thấy trên mặt nóng bừng đến không thể chịu được, kéo kéo ống tay áo cậu, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Sao bọn họ đều nhìn em vậy.”

Tần Chiêu Dương thuận tay kéo cô từ sau lưng đến một chỗ trống bên cạnh mình, lại giải thích, “Tò mò em trông như thế nào thôi.”

Cậu nói là “Tò mò em trông như thế nào” mà không phải “Tò mò chuyện anh mang em tới đây.”

Tô Hiểu Thần đang ở trạng thái khẩn trương, tự nhiên không phát hiện điều này, cậu ẩn bờ vai của cô ép cô ngồi xuống, cô liền ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ ngồi, không nhìn ra chỗ khác, tròn mắt dõi tới dõi lui ở mũi chân của mình cùng với người Tần Chiêu Dương.

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái; thuận tay xoa bóp tóc của cô, “Cứ coi như đang ở trong lớp học của mình là được rồi.”

Làm sao có thể coi như lớp của mình được... QAQ

Nghĩ vậy, cô lại nhỏ tiếng đề nghị: “Bằng không giờ em đi xe của anh về nhà nhé.”

Tần Chiêu Dương ngồi xuống chỗ trống ngay bên cạnh cô, “Em không biết đi xe.”

“Em có thể học...” Kỳ thật cũng không phải không biết. = = chỉ là muốn lười biếng thôi.

Tần Chiêu Dương cầm lấy túi sách của cô lật lật, lục ra quyển vở bài tập chuyên dụng của cô hơi nhìn nhìn, giọng điệu lại hết sức chắc chắn, “Em không học được.”

Tô Hiểu Thần vừa định nói thật ra cô lại tập mấy lần là biết đi, vừa mở miệng, cậu liền âm u nhìn qua một cái; Tô Hiểu Thần lập tức thức thối ngậm miệng.

Học tập ở giữa một đồng đàn anh đàn chị không thể nghỉ ngơi là phi thường áp lực, Tô Hiểu Thần từ lúc vừa rồi bước vào phòng học này xong vẫn một mực không dám ngừng đầu. Vừa khai giảng, bài tập cũng không nhiều, lần đầu tiên cô chuẩn bị hết tất cả bài tập về nhà.

Sau đó cô liền phát hiện, tự học ở trong này quả thực là so với làm bài tập ở nhà hiệu suất cao hơn nhiều, ít nhất cũng không dám mất tập trung. Cho dù phân tâm, vừa ngừng đầu đã nhìn thấy nhiều người như vậy múa bút thành văn, dường như bản thân cũng có chút ngượng ngừng không cố gắng.

Tần Chiêu Dương đang làm đề số học, bên trên là hình biểu diễn và những dòng chữ giải thích dày đặc rồi rắm khiến cô vừa nhìn đã lập tức choáng váng đầu óc. Vừa nghĩ đến sang năm mình cũng phải làm những thứ đề mục lĩnh tinh lộn xộn này cô lập tức cảm thấy tiền đồ một mảnh đen tối.

Cô vừa phân tâm, cậu liền nhận ra được, lúc lật quyển sách lại giờ tay gõ xuống đầu của cô, hạ giọng nói: “Đọc sách đi.”

Tô Hiểu Thần vừa uốn éo quay đầu, lại cảm thấy không ổn lắm, “Em còn chưa nói với ba mẹ tối nay về nhà trễ một chút.”

Tần Chiêu Dương nhướn mày, vân đạm phong khinh nói, “À, Anh đã nói giúp em rồi.”

Tô Hiểu Thần: “...” Thì ra là sớm có dự mưu!

Cô bị phần cúi đầu, muốn cắn đứt cái bàn học trước mắt, trái lại còn vô ý nhìn thấy phong thư màu hồng phần trong ngăn bàn.

Lúc này Tô Hiểu Thần mới bất tri bất giác phát hiện cái bàn học này là của Thái Tử gia ...

Cô nhìn chằm chằm phong thư một hồi lâu, mãi cho đến con mắt cay cay mới chậm rãi chuyển tầm mắt.

Lúc tự học buổi tối kết thúc trở về nhà, sắc trời đã rất tối, cô đi theo cậu vào nhà xe lấy xe, sau lưng đều là tiếng nói chuyện của lớp 11 và đám học sinh cấp 3 tan học.

Cô đứng ở một bên nhìn cậu dắt xe đi ra, nhất thời liền xuất thần.

Trước đây cứ cảm thấy thời gian trôi rất chậm, cô lớn lên sẽ cần một thời gian rất lâu rất lâu, nhưng hôm nay cô lại phát hiện thời thơ ấu chớp mắt mà qua.

Bọn họ rất lâu trước đây cũng đã từng ngồi cùng bàn, khi đó hai người đều nhỏ xíu, lại không ngờ hiện tại quay đầu nhìn, dấu chân kéo dài rất xa. Xa đến mức cô đã không nhìn thấy điểm cuối, chỉ còn nhớ được lần đầu tiên hai người gặp mặt.

“Ngán người cái gì?” Cậu thuận tay nhận lấy túi sách trong tay cô bỏ vào giỏ xe phía trước. “Lên xe.”

Tô Hiểu Thần phục hồi lại tinh thần ngồi lên chỗ ngồi phía sau, chờ xe vững vàng đi trước thì cô mới kéo góc áo của cậu hỏi cậu, “Tần Chiêu Dương anh có người trong lòng không?”

Tần Chiêu Dương trầm mặc một lát, mới hơi nghiêng đầu hỏi cô, “Em nói cái gì?”

Dừng khí vừa phồng lên của Tô Hiểu Thần liền xẹp xuống, mau chóng thay đổi đề tài, “Em hỏi anh muốn thi trường đại học nào!”

“Đại học A.” Giọng nói của cậu bị gió thổi bay, cô mơ mơ hồ hồ nghe thấy ba chữ kia, nhưng lồng ngực lại nặng nề có chút không thờ nổi.

Tần Chiêu Dương, độ tuổi mới chớm yêu đương này, anh có cô gái nào trong tim hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Khi trường học khai mạc đại hội thể dục thể thao, Tô Hiểu Thần bị ủy viên thể dục lớp mười một vô lương tâm giật dây lừa gạt Tần Chiêu Dương đi tham gia thi đấu.

Cô cả một tối tự học đều không thể chuyên tâm nổi, sau đó còn vụng trộm truyền cho cậu tờ giấy, “Các bạn ban ủy viên thể dục nói thân thể anh rất mạnh mẽ, không thích hợp chạy dài mà thích hợp chạy cự li ngắn.”

Tần Chiêu Dương thấy tờ giấy nhỏ thì hơi liếc liếc mắt nhìn, ngay cả trả lời cũng lười, trực tiếp kẹp vào cuốn sách.

Tô Hiểu Thần chưa từ bỏ ý định, lại truyền một tờ đưa tới ” Bỏ qua môn cử tạ sao? Cái này không cần đến kỹ thuật, em cảm thấy anh đơn giản nhắm hai mắt cũng có thể lấy vị trí thứ nhất.”

Lúc này Tần Chiêu Dương cẩn thận nhìn thoáng qua, lại im lặng không lên tiếng nhét vào cuốn sách ấy.

Tô Hiểu Thần lúc này yên tĩnh chút ít, lại len lén viết một tờ “Lúc lớp cần, nên nhiệt tình tham gia! Không thể để lãng phí sức khỏe tốt của anh.”

Liên tục bị làm phiền ba lần, Tần Chiêu Dương rốt cuộc không hề thờ ơ, quay đầu liếc liếc mắt nhìn cô, quay lại nói cô một câu, “Anh ở trong mắt em đều là ưu điểm sao?”

Tô Hiểu Thần trong lòng suy nghĩ đúng như vậy, thật lưu loát hạ bút thừa nhận, “Đó là đương nhiên rồi, những ưu điểm của anh trực tiếp làm mù hai mắt em luôn!”

Tần Chiêu Dương sau khi tiếp nhận tờ giấy nhìn rất lâu, sau đó nhếch nhếch môi cười, ý tứ cảnh cáo nhìn cô một cái, lập tức đọc sách đi .

Tô Hiểu Thần bị cậu cảnh cáo cũng không dám tái phạm nữa, cầm sách lên cười một cái, rồi nghiêm túc quay lại ôn tập.

Thành tích trung học của Tô Hiểu Thần ngày càng tiến bộ, ngược lại một chút cũng không nhìn ra bóng dáng học hành kém cỏi trước kia. Ngẫu nhiên gặp phải đề mục không biết làm, chỉ cần mang đến trước mặt Tần Chiêu Dương, cậu tùy tiện nhắc nhở vài điểm cho cô thì vấn đề gì cũng đều được giải thích rõ ràng hết ...

Tô Hiểu Thần đối với cậu vừa sùng bái, phục sát đất, vừa ghen tị đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Đợi đến lúc tan học, cô ngồi ở ghế sau liên tục lải nhải ích lợi của việc cậu tham gia cuộc thi, khổ nỗi chủ nhân lặng yên không một tiếng động, một chút tin tức cũng không lộ ra.

Tần Chiêu Dương thật sự không thích tham gia hoạt động tập thể, nhất là loại hoạt động hao tổn sức lực mà không được việc gì, còn làm cho người đầy mồ hôi khó ngủ.

Không cần phải nhắc đến tình cảm bạn bè, vinh quang của lớp học, những thứ này ở trong mắt cậu còn chẳng hứng thú bằng một đầu ngón tay của Tô Hiểu Thần.

Vì vậy Tần Chiêu Dương quyết đoán từ chối .

Nhưng mà Tần Chiêu Dương không có hứng thú, không có nghĩa là Tô Hiểu Thần cũng không có hứng thú, cô luôn luôn cực kỳ yêu thích mấy hoạt động kiểu này.

Tần Chiêu Dương lại ngay cả đại hội thể dục thể thao cũng lười tham gia, trong kì đại hội thể dục thể thao cậu đều nghỉ ... Suốt ba ngày không đến trường học, đừng nói tham gia , ngay cả thái độ cổ vũ cũng không thêm lộ ra chút nào.

Tô Hiểu Thần bám riết không tha bắt cậu tham gia, cậu mới cố gắng có mặt.

Ừ... Đúng là có tham dự, nhưng mà hình như đứng sai đội hình?

Tần Chiêu Dương tuyệt đối không phát hiện ra điều này, cậu ngồi trong trong đội ngũ của lớp mười nhìn cảnh Tô Hiểu Thần bận tới bận lui giống y hệt con quay, bản thân thì cúi đầu chơi trò chơi. Có đôi khi nhầm chán lại thuận tay mở túi sách của Tô Hiểu Thần lấy vài quả quýt ăn.

Chờ khi Tô Hiểu Thần khát nước trở về tìm quýt, chỉ có thể nhìn thấy tất cả vô quýt còn lại đều nằm trên tay Tần Chiêu Dương.

Tô Hiểu Thần buổi sáng luôn luôn bận rộn , vội vàng chạy tới chạy lui ở bên cạnh đài chủ tịch. Buổi chiều có thêm người tới giúp đỡ , cô cũng không ngốc nghếch muốn ra ngoài phơi nắng, thường cùng Tần Chiêu Dương ngồi dưới cây đại thụ hóng mát , thì thoảng nghe radio thông báo thi nâng đầu xem một chút.

Từ lúc Tô Hiểu Thần bắt đầu học quân sự, tin đồn về Tần Chiêu Dương và cô không có một ngày yên ổn, Tô Hiểu Thần theo thói quen ngược lại coi như không có việc gì, ngẫu nhiên nghe người khác nhắc đến cũng chỉ cười mà cho qua, chưa bao giờ để ý.

Tô Hiểu Thần cũng có đôi lúc nghĩ ngợi, nếu một ngày kia bên cạnh Tần Chiêu Dương xuất hiện một cô gái khác, vậy tất cả mọi thứ sẽ đều biến thành của cô ấy, có phải cô sẽ cảm thấy không quen thuộc không.

Nghĩ ngợi một chút liền thấy buồn bã, Tần Chiêu Dương đối với cô không tính là tốt, nhưng cậu thủy chung vẫn là người bạn cùng cô trưởng thành, có nhiều kỉ niệm trong cuộc đời cô, chiếm chỗ sâu nhất trong ký ức của cô.

Nếu một ngày kia thật sự cậu càng lúc càng xa, cô biết bản thân mình chẳng còn một chút cơ hội nào nữa.

Nhưng cho dù là như thế, cô cũng không dám nói cho cậu biết, mình rất thích cậu. Từ khi cô có ý thức, đã bắt đầu thích rồi.

Nghĩ như vậy, cô xốc quyền sách lên che mặt, quàng đầu nhìn của Tần Chiêu Dương bên cạnh đang dồn toàn bộ lực chú ý lên chiếc điện thoại di động.

“Tần Chiêu Dương, nếu về sau anh có bạn gái có phải anh sẽ không chơi cùng em nữa không?”

Tần Chiêu Dương miễn cưỡng nâng lên mắt nhìn cô, “Đoán mò cái gì đấy.”

Tô Hiểu Thần vẫn có chút không yên lòng, “Anh đừng có bạn gái thì đem bạn bè tốt vứt sang một bên nhé, không thì lúc đấy em sẽ đến mách Noãn Dương.”

Tần Chiêu Dương dứt khoát đem di động trong tay thu lại, chậm rãi nheo mắt, “Em hi vọng anh có bạn gái như vậy sao?”

Tô Hiểu Thần nhanh chóng lắc đầu, “Không hi vọng.” Có bạn gái sẽ không còn là của cô nữa.

Tần Chiêu Dương lúc này mới hơi hơi vừa lòng, bấm tay gõ gõ đầu của cô “Đầu óc vốn không thông minh, đừng để cho những ý tưởng không có dinh dưỡng đó chiếm chỗ.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Cô xoay quay đầu, đưa mắt nhìn theo tiếng hét rung trời phía xa sân thể dục, thời đại toàn dân yêu đương cuồng nhiệt, nói cô đừng nghĩ nhiều —— làm sao có khả năng?

Nghĩ như vậy, cô lại bắt đầu buồn bực, xoa xoa tay than thở “Ai, đại ngu ngốc.”

Tần Chiêu Dương không nghe rõ, nhưng cậu cũng lười hỏi, nhìn cô cúi đầu xuống lộ ra khoảng cổ lớn trắng nõn, đôi mắt sâu thẳm.

Buổi chiều lúc đại hội thể dục thể thao chấm dứt Tần Chiêu Dương liền nói có chuyện phải về nhà trước, để cho Tô Hiểu Thần tự mình nghĩ cách đi về,

Tô Hiểu Thần gặm táo về mặt trách móc, nhưng buổi tối cô lập tức lấy lại tinh thần.

Bởi vì trong phòng Tần Chiêu Dương có thêm một cái kính thiên văn!

Cô ngay cả xuống lầu cũng không muốn, vịn cửa sổ trực tiếp bò qua.

Tần Chiêu Dương cầm tay của cô để cô vịn nhảy xuống cửa sổ, nhìn trên cửa sổ dấu chân đen xi liên đầu đầu, “Đội lát nữa em phải lau sạch sẽ đó.”

Tô Hiểu Thần không đếm xỉa tới cậu, mắt chớp chớp sờ soạng cái kính thiên văn, quay đầu cười tủm tỉm nhìn cậu hỏi, “Sao lại đột nhiên mua kính viễn vọng thế?”

Tần Chiêu Dương ngồi ở bên cửa sổ cầm giấy giới thiệu xem, mày hơi hơi nhíu lại, ” quà ba anh tặng sinh nhật 18 tuổi.”

Tô Hiểu Thần nhất thời cũng nhớ ra, còn vài ngày nữa, chính là sinh nhật Tần Chiêu Dương và Tần Noãn Dương, lần này là sinh nhật 18 tuổi.

Tần Chiêu Dương thấy cô nhíu nhíu mày, hiển nhiên là trong lòng vẫn ghi nhớ, lúc này mới nhếch môi nở nụ cười.

Nhưng Tô Hiểu Thần buồn bực rờn rã mấy ngày, mỗi lần nhìn Tần Chiêu Dương đều là một dáng vẻ hết sức đau khổ, cuối cùng vẫn dứt khoát đến trước mặt cậu hỏi, “Anh muốn cái gì thì nói cho em biết được không?”

Tần Chiêu Dương nâng ngón tay lên gõ vào trán cô, nhướn mày giáo huấn: Thái độ không chân thành.”

Tô Hiểu Thần: “...” Cô đã chân thành đến mức com nước không màng rồi đấy nhé!

Sinh nhật 18 tuổi của Tần Chiêu Dương rất nhanh đã tới, nhưng tận một ngày trước khi sinh nhật, cô định tặng cái gì cho cậu cũng chưa có chút ý tưởng nào.

Tần Chiêu Dương đêm đó đã ngủ rồi, Tô Hiểu Thần lại mang về mặt tiều tụy đến gõ cửa sổ của cậu. “Tần Chiêu Dương, đêm nay em ngủ chung với anh

nhé...”

Thái Từ gia đang buồn ngủ cũng bị cô làm cho tỉnh lại, “Em nói cái gì?”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không ổn, ừ ừ đóng cửa sổ.

Ngược lại là Tần Chiêu Dương bị chấn động khiến cậu khó chịu cả đêm không ngủ ngon giấc.

Tô Hiểu Thần nhớ lại một chút xem năm ngoái mình đã tặng quà gì, lại xem năm vừa rồi Tần Chiêu Dương tặng quà gì cho cô... Phát hiện hoàn toàn không thể lấy được chút kinh nghiệm nào, sau đó lại càng buồn bã.

Nhưng sáng sớm khi cô tỉnh dậy, lại nảy ra ý tưởng theo Hàn Tiểu Ly nghiêm túc chăm chỉ học nấu mì trường thọ.

Sau đó Tô Hiểu Thần phát hiện bản thân trừ bỏ có tài năng thiên phú đối với vẽ tranh thì nấu ăn cũng có năng khiếu nhất định, trưa hôm đó cô cao hứng phấn chấn đi tới phòng bếp ở nhà Tần Chiêu Dương, nấu cho anh một bát mì trường thọ.

Tần Chiêu Dương vẫn đứng ở cửa phòng bếp xem, thấy cô luống cuống tay chân đáng vẻ lại đầu vào đấy, đột nhiên nở nụ cười.

“Tô Hiểu Thần.”

Tô Hiểu Thần đang nhìn chăm chăm vắt mì trong nồi cũng không quay đầu lại, đương nhiên cũng không nhìn thấy trong đáy mắt cậu thiếu niên dựa ở cửa là dịu dàng đến thế nào.

Tô Hiểu Thần thử nghiệm ở nhà vài lần, nấu xong để Tô Khiêm Thành trực tiếp thử qua hai bát cho đến khi ba công nhận tài năng.

Cô bắt đầu tỉ mỉ tinh tế thả hành thái vào nồi, cẩn thận mức vào trong bát.

Nồi hơi nặng một chút, cô cầm trong tay cũng có chút không ổn, cậu nhìn một hồi, vài bước tiến lên cầm tay của cô cùng giữ cái nồi ổn định.

Trái tim Tô Hiểu Thần chợt run run, chỉ cảm thấy mặt bị hơi nước lượn lờ xông lên hơi hơi nóng.

Lúc Tần Chiêu Dương ăn mì, cô an vị ở một bên xem, còn một bên thẳng lưng hướng về phía mì trường thọ thăm cầu khẩn.

Tần Chiêu Dương vĩnh viễn khoe môi nghe, lại nhìn không được cười.

Cô gái ngồi trong căn phòng tràn ngập ánh mặt trời, vẻ mặt nghiêm túc lại chăm chú, một đôi con ngươi sáng như tinh tú, làm cho cậu trong nháy mắt hơi thất thần.

Cậu cầm chiếc đũa gắp mì lên, chỉ cảm thấy đó là mỹ vị mình chưa bao giờ được nếm thử.

Về sau hàng năm sinh nhật đều được ăn một chén mì trường thọ như thế, ý tưởng này dường như rất tốt.

Cậu cong cong khóe mắt, cuối cùng cười thành tiếng, thanh âm trong trẻo của cô cũng đúng lúc vang lên, nhìn cậu nở nụ cười.

Thời gian nhân hạ của lớp mười cứ vội vàng mà qua như vậy.

Thời gian nghỉ hè, Tần Chiêu Dương bay một chuyến sang Mỹ, ở lại bên đó một tháng, lúc trở về tặng cho Tô Hiểu Thần không ít quà tặng.

Cô ngồi ở trên sân nhà nhà Tần Chiêu Dương mở quà thì nghe thấy Tần Chiêu Dương hỏi cô, “Lớp mười một chọn khoa vẫn chọn khoa tự nhiên à?”

Vấn đề này cô đã đau đầu lâu rồi.

Cô chọn khoa thật sự rất nặng nề, nếu học khoa tự nhiên chắc chắn sẽ phải cố hết sức, tuy rằng cô có kiến thức cơ bản không hẳn là quá yếu kém, cần răng cố gắng cũng có thể đuổi kịp, nhưng dù sao cô cũng biết năng lực của bản thân, nhất thời cũng hơi do dự.

Tần Chiêu Dương đoán được ý của cô, thản nhiên nói: “khoa xã hội đi.”

Tô Hiểu Thần quay đầu nhìn cậu, cậu lại chưa từng ngẩng đầu, chỉ lặp lại một lần, “Đăng kí khoa xã hội đi.”

Tô Hiểu Thần đột nhiên hơi kỳ lạ, quà tặng cũng không thêm đề ý nữa chạy ra khỏi nhà.

Tần Chiêu Dương không biết tại sao cô lại nổi giận, cau mày đi đến bên cửa sổ, liền thấy cô một đường chạy trở về nhà. Chờ giấy lát, cũng không đợi được cô lên lầu, mắt lại nhìn quà tặng dưới đất, chân mày nhíu chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Tô Hiểu Thần chạy về nhà rồi mới cảm thấy chẳng hiểu tại sao mình lại tức giận, đến khi chuẩn bị ôm kem trở về, cô nắm lấy tay đầm cửa lại có chút thất bại, Tần Chiêu Dương không thích ăn đồ ngọt .

Cô rầu rĩ đi về, ngồi trên ghế sofa ăn từng miếng từng miếng kem một.

Tô Hiểu Thần tận dụng thời gian nghỉ hè, học được cách đi xe đạp, nhìn ba từ trong kho hàng dọn chiếc xe đạp mới tinh ra ngoài, cô buồn bã thờ dài một hơi rồi đạp xe đến trường .

Cuối cùng cô vẫn chọn khoa văn , khoa tự nhiên với cô mà nói thì quá hao tổn trí tuệ, còn chẳng biết có thể học giỏi hay không.

Ngày đó cô nhớ là Tần Chiêu Dương thật sự có nhìn thấy mình, khi cô đi sang lớp bên cạnh mượn người bạn học trước đây ngồi ở bàn sau cuốn sách khoa học tự nhiên găm về một ngày, cảm giác như tở bào nào đều đã chết không ít.

Ngày hôm sau đem sách trả cho Trần Thiệu Trác, còn gợn ngón tay cái lên, “Làm rất tốt.”

Trần Thiệu Trác bị cô chọc cho cười rộ lên, “Giờ cậu thế nào?”

Tô Hiểu Thần liền đứng cách cửa sổ trò chuyện cùng cậu ta suốt giờ nghỉ trưa, vừa quay đầu liền nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang đứng ở cửa sổ phòng đối diện.

Tô Hiểu Thần vừa gợn tay định chào hỏi, cậu lại nghiêng đầu, xoay người rồi đi.

“Ai.” Tô Hiểu Thần gãi gãi đầu, “Sao lại không thêm đề ý tới mình nhỉ?”

Trần Thiệu Trác cười cười, “Chắc là đang bận.”

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; cảm thấy rất có lý, cứ thế vô tư trở lại phòng học của mình .

Ngày tháng cứ đều đặn trôi qua, Tô Hiểu Thần lại bắt đầu càng ngày càng vội vàng, cô có quá kiến thức cần phải nắm chắc, mỗi cuối tuần đều kiên trì tới nhà cô giáo học về. Cô vốn dĩ không có thời gian thừa thãi.

Cho nên khi cô nhận ra mình đã rất lâu không nói chuyện cùng Tần Chiêu Dương thì thời gian đã gào thét lướt qua.

Học kỳ này lại có kiểm tra trình độ học tập, cô càng không dám thả lỏng.

Nhưng khi nghe Từ Nhu Tinh nói rằng chiều hôm nay Tần Chiêu Dương bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi, sau một tiết học mới trở về làm tâm trí của cô hơi mất tập trung.

Tần Chiêu Dương đã năm thứ ba rồi, chắc rất nhanh thôi sẽ rời xa cô.

Cô giương mắt nhìn phía đối diện vẫn còn sáng đèn, do dự một lát, gợn tay gõ gõ.

Bên kia im lặng một hồi, truyền đến tiếng bước chân, sau đó một tiếng “Phản phật”, cửa sổ liền mở ra .

Cơ hội Tô Hiểu Thần nhìn thấy Tần Chiêu Dương ở trong trường học vẫn cực kỳ nhiều , sáng thứ Hai kéo cò trên bục, buổi trưa hàng ngày ở căn tin, hoặc là sau khi tan học ở trong nhà hàng nhỏ.

Chương trình học cấp ba không ổn định, thỉnh thoảng còn dạy quá giờ, Tần Chiêu Dương đều sớm nói trước cho cô biết không cần chờ cậu.

Sau mấy lần liên tục Tô Hiểu Thần tự về nhà trước, hình như đã hình thành thói quen chờ trước cửa phòng học một lúc, không nhìn thấy người thì tự mình trở về nhà. Sau đó dần dần ngay cả cùng nhau đến trường cũng ít hẳn đi đi.

Thứ Bảy của cậu bị trường học chiếm dụng mất, thứ Bảy của cô thì bị của môn mỹ thuật tạo hình chiếm dụng, thời gian xuất hiện dường như lại càng ngày càng ít.

Cô đột nhiên nổi lên chút nghi ngờ, rõ ràng đã từng tốt đẹp như vậy, tại sao hiện tại nói phai nhạt là phai nhạt, hơn nữa nhạt nhẽo đến độ ngay cả chính bản thân cô cũng không phát giác ra, chờ khi phát hiện thì mọi thứ đã trôi qua quá lâu .

Cô nhìn cậu bỗng cảm thấy hơi khó sở , bật thốt lên: “Tần Chiêu Dương có phải anh không muốn quan tâm tới em nữa không ? “

Tần Chiêu Dương bị gió lạnh thổi, lại ho nhẹ vài tiếng, bỏ vào trong miệng một viên kẹo nhuận họng rồi mới trả lời, “Cách để không thêm quan tâm em mà không bị em phát hiện ra có rất nhiều, có muốn thử một chút hay không?”

Tô Hiểu Thần cắn cắn môi dưới, vẫn không vui vẻ chút nào, “Anh bị cảm à?”

“Ừ.” Cậu đáp một tiếng, nghiêng người tựa ở bên cửa sổ liếc nhìn cô, “Tìm anh có chuyện gì sao?”

Tô Hiểu Thần khựng một chút, mới hỏi: “Thầy chủ nhiệm gặp anh làm gì?”

Tần Chiêu Dương ngược lại tỏ vẻ không ngoài dự kiến cô sẽ biết, chậm rãi híp híp mắt, nói: “Cử đi học, trung học A.”

Tô Hiểu Thần mắt tròn tròn , “Cử đi học!”

Tần Chiêu Dương rút cuộc nở nụ cười, “Phải, thật ra anh vẫn muốn trải nghiệm qua cuộc thi quan trọng nhất trong đời này...” Cậu khựng một chút, mắt đột nhiên nhìn qua, “Nếu như anh và em cùng cấp, anh sẽ đi cùng em.”

Tô Hiểu Thần ban đầu còn cảm thấy trong lòng hơi ngọt ngào, nhưng khi nhìn nét mặt của Tần Chiêu Dương biểu lộ lại cảm thấy cậu không giống như người có thể nói ra những lời như vậy—— Thái Tử gia chưa từng có thói quen nói đùa.

Trong đầu cô liên tục trên dưới đều rối loạn, “Tần Chiêu Dương có phải anh có ý gì khác không?”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên đưa tay ra xoa đầu của cô, âm thanh trở nên rất nhẹ nhàng, “Tô Hiểu Thần, anh bắt nạt em nhiều năm như vậy , có phải em vẫn luôn không vui vẻ hay không?”

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; thành thật gật gật đầu, “Có một chút.” Bất quá cô vẫn bằng lòng .

Ngón tay Tần Chiêu Dương đang xoa trên đầu cô chợt cứng đờ, lập tức dừng lại trên khuôn mặt cô, nhẹ nhàng nắm lấy cằm, “Gần đây anh vẫn luôn suy nghĩ một chuyện, nhưng mỗi lần anh vừa nghĩ đến nó liền cảm thấy rất khó chịu, sau đó vẫn phải luôn cố gắng thích ứng...” Cậu khựng lại một chút, tay nắm trên cằm cô rốt cuộc cũng buông ra.

“Nếu như em thông minh một chút thì tốt rồi.”

“Này, Em ngốc chỗ nào chứ!” Tô Hiểu Thần lập tức xù lông.

Tần Chiêu Dương lại không tiếp tục nói , chỉ hơi rũ mắt, giọng điệu rất nhẹ lại rất kiên định, “Ngốc chút cũng tốt; quá thông minh , chuyện phải suy nghĩ sẽ rất nhiều. Những gì em không nghĩ tới anh đều có thể, em làm không được anh sẽ đi làm.”

Tô Hiểu Thần tròn tròn mắt, bất chấp mình đang xù lông lên, lo lắng nhìn cậu, “Tần Chiêu Dương, đầu của anh bị cửa kẹp à?”

Tần Chiêu Dương liếc nhìn cô một cái, lưu loát đóng cửa sổ kéo rèm lại.

Tô Hiểu Thần đối mặt với bức rèm thuần một màu kia, thực u buồn.

Sao cái tật xấu động một chút là đóng cửa sổ kéo rèm lại vẫn không sửa chút nào ? Không biết di truyền từ ai, nghe thấy lời nói không thích là bỏ ngang, đáng ghét!

Cô lặng yên kéo cửa sổ lên, tay vừa cầm bút lại đưa mắt nhìn cửa sổ đối diện, nhú chặt hai hàng chân mày lại.

Trước ngày hôm nay, cô vẫn luôn cảm thấy Tần Chiêu Dương là người không có gì là không thể làm, là đứa con cưng của trời.

Gia cảnh của cậu tốt; hoàn cảnh sinh hoạt gia đình cũng tốt, người lại thông minh, ngoại hình cũng cực kỳ được yêu mến. Chỉ có chừng đó phương diện thoát nhìn tưởng như đặc biệt nông cạn, nhưng lại khiến cho bao nhiêu người cầu mà không được, hăm mộ đến chết?

Tô Hiểu Thần từ khi hiểu chuyện tới nay, tuy rằng cảm thấy Tần Chiêu Dương có đôi khi hành động không chút lưu tình mà bắt nạt cô quả thật rất đáng ghét , nhưng cũng bởi vì một chút ăn hiếp này mà âm thầm vui vẻ.

Trong ký ức, Tần Chiêu Dương cho dù là làm gì cũng có thể đạt được! Nhưng tới hôm nay, khi cậu dùng loại giọng điệu không xác định nói chuyện với cô, cô lại cảm thấy thật sợ hãi.

Dường như cậu đang có ý định gì đó, nhưng lại không nói cho cô biết tính toán của mình.

Tô Hiểu Thần nghĩ, có lẽ cô thật sự sắp mất đi Tần Chiêu Dương .

Những chuyện phát sinh tới hôm trước cũng không có ảnh hưởng đến quỹ tích sinh hoạt của hai người, bọn họ vẫn như cũ thường xuyên gặp mặt, gặp

nhau thì ngồi chung một chỗ ăn một bữa cơm, đôi khi cũng cùng nhau về nhà. Nhưng lại có thứ gì đó thoáng chốc đã thay đổi.

Hàn Tiêu Ly thấy con gái lại trở về một mình, không khỏi tò mò nhìn sang phía sát vách, “Chiều Dương lại không đi cùng con sao?”

Tô Hiểu Thần cũng theo tầm mắt của mẹ quay đầu nhìn lại, Tàn Chiêu Dương đang đạp xe xuyên qua bóng tối, cô đứng ở cửa nhìn được một lúc; chống đôi lại tầm mắt của cậu rồi lại không tiếng động mà dời đi. Nghiêng người đi qua bên người Hàn Tiêu Ly bên, vịn vào tủ giày thay giày, khẽ cong eo, nước mắt thoáng cái liền rớt xuống.

Hàn Tiêu Ly vừa đóng cửa lại nhìn thấy cảnh này, lông mày hơi cau lại, chỉ làm như không nhìn thấy, đi qua bên cạnh con gái, “Ngày người ở đó làm gì nữa, làm đồ ăn khuya cho con đấy, lại đây ăn chút đi.”

Tô Hiểu Thần lau nước mắt, cũng cảm thấy chính mình chẳng hiểu ra làm sao .

Tàn Chiêu Dương được cử đi đại học A ; thật ra xác nhận nhập học là có thể đi rồi, nhưng dường như cậu vẫn còn chưa có ý muốn đi, mấy ngày nay vẫn như cũ đứng giờ đi học tan học .

Cô lại nghĩ tới học kỳ cuối kỳ còn phải thi toàn quốc, sau đó sẽ hơn nửa nghỉ hè gặp không được cậu, trong lòng mơ hồ có chút đau, sao có thể trở thành như vậy?

Gần đây áp lực học tập rất lớn, cô bận đến tối mày tối mặt, chưa được vài ngày đã phát sốt bị cảm, vừa lau nước mũi vừa làm bài tập, cảm thấy cả trái tim đều chua xót .

Tại sao lại có người được thầy giáo trực tiếp cử đi học, lại có người bệnh đến phát ngốc còn phải kiên trì làm bài tập đây...

Cô đầy tức giận bất bình , lại bị cái người đáng ghen tị kia tới gõ cửa sổ , sắc mặt cực kỳ bất thiện kéo cửa sổ ra, trừng mắt với cậu, “Làm gì!”

Tàn Chiêu Dương nhờ vào ngọn đèn trong phòng nhìn cô một cái, trực tiếp hỏi, “Ngày hôm đó em khóc cái gì?”

Cô lại lau một phen nước mũi, rút ra khăn giấy lau lau chớp mũi, “Ngày nào cơ?”

Ánh mắt cậu lóe lóe, nhấc chén trà lên nhấp một ngụm, “Di nói buổi tối mấy ngày trước em về nhà khi đang đổi giày...” Cậu khựng một chút, về mặt hoài nghi, “Chẳng lẽ nút buộc lại bị mắc kẹt không gỡ được, không tháo giày xuống được nên khóc ?”

Tô Hiểu Thần lập tức 囧 , còn nhớ được lúc còn nhỏ cô sang nhà cậu chơi, ngồi bệt xuống đất cời dây giày, kéo qua kéo lại thành ra mắc kẹt, giày lại nhỏ. Cô cời không được liền khóc lóc thảm thương, cuối cùng vẫn phải để cậu gỡ ra giúp, hơn nữa còn rất không khách sáo cười nhạo cô rất nhiều năm, xem ra đến nay vẫn chưa quên.

“Ngày mai anh sẽ đi Mi.” Cậu đột nói.

Tô Hiểu Thần nhất thời không kịp phản ứng lại, lúc có thể phản ứng lại thì chỉ hi vọng chính mình vẫn luôn đơ cứng như thế.

Cô nhìn cậu hồi lâu, há há miệng, cuối cùng cũng chỉ hàm hồ nói một tiếng, “À.”

Cậu cũng không nói gì nữa, cứ như vậy đứng đó một lúc lâu, đột nhiên chuông di động vang lên, cậu liếc mắt nhìn màn hình, ánh mắt lập tức liền dịu dàng xuống.

Tô Hiểu Thần nhìn thấy cậu xoay người, giọng điệu rất dịu dàng, “Noãn Dương.”

Cô đứng ở cửa sổ, đột nhiên liền cảm thấy có chút lạnh, ngẩng đầu mắt nhìn sắc đêm lạnh tanh, đóng lại cửa sổ trở về làm bài tập .

Tô Hiểu Thần có đôi khi cũng hâm mộ Tàn Noãn Dương, chỉ là bởi vì cô ấy có được một Tàn Chiêu Dương hoàn toàn chinh chinh. Cho dù có chuyện gì xảy ra, điều này cũng không có bất kỳ thay đổi nào. So với việc cô thích, đến gần , lại không thể có được thì may mắn hơn rất nhiều.

Nhưng có đôi khi nghĩ đi nghĩ lại, nếu như cô là Noãn Dương, vậy cô sẽ không thể thích Tàn Chiêu Dương ...

Sau đó kẻ không có đầu óc logic mạnh Tô Hiểu Thần liền mang bản thân mình vòng vo vào đó, làm sao cũng không chui ra ngoài được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thời điểm chính thức khai giảng cấp ba, Tàn Chiêu Dương vẫn chưa về.

Cuộc sống của Tô Hiểu Thần vẫn diễn ra như bình thường, thỉnh thoảng còn có thể cùng bạn gái học cùng lớp đi dạo phố, thời gian nhợt nhạt như chén nước.

Trước một tuần Đại học A chính thức khai giảng, Tần Chiêu Dương mới trở về.

Trần Thiếu Trác tiếng Anh không tốt, liền nhờ Tô Hiểu Thần dạy cậu ta, Tô Hiểu Thần nghĩ lớp mười một môn toán đều là Trần Thiếu Trác giúp đỡ giờ tự nhiên cũng không từ chối, sau khi học xong nói cho cậu ta trọng điểm ngữ pháp tiếng Anh cần nắm bắt, buổi tối lại vừa lúc tiện đường liền tiện thể luyện khẩu ngữ.

Tô Hiểu Thần kỳ thật nghe nói Trần Thiếu Trác có một thời gian sống ở Anh, giống như giáo viên Anh của cô. Thầy giáo Anh ngữ đi du học từ Anh trở về, thanh âm rất êm tai, rõ ràng. Cũng là bởi vì điều này mà tiếng Anh của Tô Hiểu Thần vẫn đang tiến bộ.

Nhưng sau này cô thử kiểm tra một lần, phát hiện Trần thiếu Trác là thật sự không có ý đồ gì, lúc này mới không suy nghĩ nhiều nữa mà dạy cậu ta.

Trần Thiếu Trác đưa Tô Hiểu Thần đến nhà chuẩn bị đi vòng ra tiểu khu, vừa quay đầu liền sững sốt một chút, lập tức kéo tóc đuôi ngựa của Tô Hiểu Thần một cái, “Là Tần Chiêu Dương.”

Tô Hiểu Thần quay đầu lại, đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương đứng trên cửa sổ lầu hai nhìn cô, thấy cô quay đầu lại, tựa vào bên cửa sổ liếc mắt nhìn cô, âm thanh lạnh lùng nói: “Lên đây.”

“Anh đã về rồi?” Cô không hề phát hiện sự lạnh lùng trong giọng nói của cậu, ngay cả chào hỏi cùng Trần thiếu Trác cũng quên, vội vội vàng vàng lên lầu, “Anh trở về khi nào?”

“Hôm nay.” Cậu ngữ khí chậm rãi, ánh mắt nhìn cô đều là khó hiểu phức tạp.

“Trở về đưa tin sao?” Cô chạy nhanh, lúc này hô hấp chậm một chút, cười híp mắt nhìn cậu.

Tần Chiêu Dương cũng không trả lời cô, chỉ vuốt ve cái chén trong tay kia.

Tô Hiểu Thần nhận thấy cậu lãnh đạm, tươi cười cũng cứng lại, trái tim bất an nhìn cậu một cái, “Noãn Dương có khỏe không?”

“Không tốt lắm.” Cậu nhẹ thờ dài một hơi, đem cái chén trong tay kia đưa qua, “Noãn Dương lần trước cảm thấy hứng thú đối với đồ gốm nung, anh liền giúp nó làm một cái, cái này tặng cho em, xem như quà sinh nhật của em đi.”

Cái chén này là cốc sứ trắng, trên mặt còn khắc hai chữ “Hiểu Thần”, thật sự là cậu chuẩn bị để tặng cho cô.

Cô yêu thích không buông tay, cầm ở trong tay nhìn một hồi lâu, kích động hỏi, “Sinh nhật em còn lâu mới tới a.”

Tần Chiêu Dương hơi mím môi, hơi hơi thấp đầu nhìn cô, sau một lúc lâu mới nói: “Không chắc anh có thể cùng em đón sinh nhật.”

Tô Hiểu Thần lại ngăn ra cũng cảm giác cái gì đến, sắc mặt có chút trắng bệch, “Anh muốn đi đâu sao?”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, đưa tay đóng cửa.

Tô Hiểu Thần đứng cạnh cửa sổ nhìn cậu xoay người ra khỏi phòng, trong lòng đau đến như là bị ai đó véo một cái thật mạnh.

Cách một ngày, Hàn Tiêu Ly làm một ít bánh quy nhỏ, sai Tô Hiểu Thần đưa qua cho Trình An An, lần trước qua đây thăm nhà bà rất thích hương vị bánh quy này.

Tần Chiêu Dương không ở nhà, vẫn là Trình An An mở cửa, nhìn thấy cô cầm một đĩa lớn bánh quy nhỏ bà cười đến khoe mắt cong cong, “Hiểu Thần vào đây ngồi đi, vừa lúc bác pha trà, cùng bác nói chuyện một lúc đi.”

Tô Hiểu Thần nghĩ cũng không vội mà nhất thời lại muốn hỏi chuyện Tần Chiêu Dương một chút, thay đổi dép liền vào nhà.

Trình An An trong lòng cũng có chuyện, rót cho cô một ly trà hoà nhài, liền trực tiếp nói vào chuyện chính, “Cháu và Chiêu Dương hai đứa gần đây có chuyện gì không thoải mái?”

Tô Hiểu Thần cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu, “Cháu không biết.”

Trình An An nhìn cô một cái, cô bé ngồi trên sofa nét mặt hơi có chút ủy khuất, nghĩ đến đoán chừng là vấn đề bên phía Tần Chiêu Dương, “Là bởi vì chuyện Chiêu Dương nói muốn đi Mỹ học sao?”

Tô Hiểu Thần bỗng nhiên trừng lớn mắt, trà hoa nhài cầm trong tay bị vẩy ra, tay cô bị một mảng nước nóng làm cho đỏ lên.

Trình An An cau mày, cầm khăn tay xoa xoa cho cô “Nhanh giữ lấy, bác đi tìm thuốc trị phỏng.”

Tô Hiểu Thần mỉm môi không nói lời nào, chỉ là cầm lại khăn tay kia lau lung tung vài cái, liền vội vàng cáo từ , “Không sao đâu ạ, cháu về nhà bôi thuốc là được.”

Trình An An nhìn trên bàn một mảnh kia vệt nước, hơi có chút đau đầu ù ù thái dương lại.

Tần Mặc lúc trở về đã nhìn thấy vợ mình thoải mái nằm trên sofa, nhưng mà nét mặt lại là cực kỳ không kiên nhẫn, nhìn thấy ông đến sắc mặt lại càng không tốt, máy tính bảng trong tay vứt xuống sofa, bước lên lầu.

Tần Mặc lên lầu, nhìn thấy bà cuốn chăn lăn đến bên giường, nhũn nhũn, hỏi: “Chiêu Dương làm gì để em phải suy nghĩ sao?”

bà lâu bà lâu bầu nói vài câu, lại ngồi dậy, hơi hơi nheo mắt, “Anh nghĩ sao mà lại đồng ý cho con đi Mỹ?”

Tần Mặc thấy là vì chuyện này, cũng không giận, nói lỏng caravat, đi đến bên giường ôm lấy bà hôn hôn thái dương, “Em ch bằng hỏi một chút xem con nghĩ như thế nào .”

Trình An An khó thở, lại không để ý đến ông.

Tô Hiểu Thần đang nhìn chăm chăm sách bài tập ngăn người, ngoài cửa vang lên vài tiếng tiếng đập cửa, cô gục xuống bàn mệt mỏi , chỉ nói một câu, “Vào đi.”

Tiếng bước chân rất nhẹ, cô nhất thời cảm thấy kỳ quái, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cửa sổ in ra bóng dáng phía sau.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại, một chút cũng không có chuẩn bị, trực tiếp ngã xuống đất, đau đến nhất thời ứa nước mắt.

Vẫn là Tần Chiêu Dương bắt đắc dĩ thở dài, đưa tay đem cô kéo lên.

Tô Hiểu Thần hiện tại cũng không biết mình đối với cậu rốt cuộc là tình cảm gì, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn đến mức hoảng hốt, lui về phía sau vài bước cách xa cậu ra một chút, một đôi mắt ngập nước lườm cậu, “Anh có chuyện có thể gõ cửa sổ.”

Tần Chiêu Dương bước vài bước vào phòng ngủ Tô Hiểu Thần, nhìn quanh cả phòng một lần, lập tức ngồi xuống giường lớn mềm mại của cô “Có một số việc muốn nói trực tiếp với em”

Tô Hiểu Thần nói thầm: “Cách cửa sổ chẳng phải mặt đối mặt sao.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, nhếch khóe môi nở nụ cười, “Chẳng may em không muốn nghe đóng cửa sổ lại thì anh nói với ai đây?”

Tô Hiểu Thần cảm thấy trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, cắn môi dưới tội nghiệp nhìn cậu, nhìn một hồi lâu cảm thấy càng ngày càng ủy khuất, trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất, “Nếu anh tới nói tạm biệt với em , vậy thì không cần thiết .”

Tần Chiêu Dương cũng ngồi ở trên sàn theo cô.

Cô bé con cúi đầu lau lau mắt, hành động này quả thực làm cho trái tim cậu như mở ra.

Cậu đưa tay cứ tự nhiên như vậy sờ sờ đầu của cô, “Vậy em muốn nghe suy nghĩ của anh hay không?”

Cô thở dài một hơi, không nghĩ phản ứng của cậu, nghiêng đầu né tránh tay cậu chuyển một chỗ khác không muốn nhìn cậu, “Một chút cũng không muốn.”

Tần Chiêu Dương đưa tay xoa xoa mi tâm, dứt khoát đem cô kéo trở về, ngồi xuống để mặt đối mặt. Cô còn muốn xoay đầu đi, cậu lại không hề nhượng bộ, đưa tay ôm lấy mặt của cô hôn một cái ở trên mặt của cô, “Em cứ động nữa anh cứ tiếp tục hôn em.”

Tô Hiểu Thần bị dọa, sờ mặt không dám tin nhìn cậu, nước mắt kia nhẫn nhịn rất lâu liền “lách tách” rơi xuống, làm ướt ống quần anh, in rõ một vệt nước.

Cậu đưa tay lau đi nước mắt của cô, cọ lên trên áo của cô, “Khóc cũng không được.”

Tô Hiểu Thần lúc này cảm xúc gì đều không có, mở to một đôi con ngươi không nhúc nhích nhìn cậu, “anh nói đi.”

Tần Chiêu Dương trong lòng mềm mại, thanh âm cũng nhẹ rất nhiều, “Anh không hứa hẹn với em cái gì, cho nên rồi đi cũng không định xin lỗi em.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy không bằng anh cầm miệng lại đi...

Cô không lên tiếng giả câm, cậu nhất thời cũng trầm mặc lại, đã lâu mới nhẹ giọng thở dài một hơi, “Anh không biết nên nói như thế nào cho em hiểu.”

“Vậy anh đừng nói nữa.” Cô buồn buồn mở miệng, lông mi còn ướt sũng , ngữ khí lại rất bình tĩnh, “Nếu không biết nói như thế nào đừng nói , em không biết anh muốn thế nào, bây giờ cũng không có hứng thú biết. Giống như anh nói, anh không có hứa hẹn cái gì với em...”

Cô dừng một chút, dứt khoát, gằn từng chữ: “Chúng ta chỉ là rất tốt, nhưng cho dù là tốt cũng là chuyện của một năm trước? Ba em đối với em không có kỳ vọng lớn gì, nhưng anh không giống như vậy, em đã biết.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô như vậy, cái gì đều cũng không nói ra được.

Cậu đối với toàn bộ ký ức về cô tựa hồ cũng vẫn là lúc ban đầu bị anh trêu chọc, bị anh khi dễ, không dám phản kháng, cô bé ngây ngây ngốc ngốc, nhưng cô cũng sẽ trưởng thành. Trưởng thành lại duyên dáng yêu kiều, trí tuệ cũng đã không còn là Tô Hiểu Thần đơn giản lúc trước.

Cô sẽ nói trưởng thành sẽ phải trả giá thật lớn, nhưng anh dùng hai ly đồ uống lạnh hấp dẫn cô, cô lại môi mắt cong cong bộ dáng không tìm không phôi.

Tần Chiêu Dương nhận ra, cô chỉ đối với cậu như vậy.

Cậu gắt gao cầm tay của cô, muốn mở miệng nói cô chờ mình vài năm, lời nói đến bên miệng như thế nào cũng không nói ra được.

Nếu đã sợ hãi, vì sao không ở lại thành phố A, lại bắt cô phải chấp nhận lời hứa hẹn chờ một khoảng thời gian dài? Cậu nói không nên lời.

Nhưng cũng là muốn đi đến nước Mỹ, cậu có lý do thầm kín. Đến nước Mỹ học kinh tế, cậu có thể học được rất nhiều kiến thức bổ ích phục vụ cho công việc của mình, có cơ hội lớn để thực hành, trở về có thể tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Tần. Cậu nhiều năm ao ước có thể sớm thực hiện, chỗ đó còn có em gái cậu, bất kể suy xét phương diện nào, đều là đi đến nước Mỹ tốt hơn.

Nhất thời không ai nói chuyện, hai người chỉ là ngồi lẳng lặng, sau một lát, Tô Hiểu Thần đột nhiên nở nụ cười, “Anh cũng hơi quá đáng, được vào học ở đại học A rồi lại không đi.”

Tần Chiêu Dương há miệng, cũng không có nói.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cậu trong suốt lại sáng ngời, “Nói thật em thích trung học hạng nhất, chỗ đó có rất nhiều bạn học. Nhưng là em nghĩ anh đi trung học A, vậy em và anh hãy cùng nhau, dù cho anh không nói gì, chỉ là hỏi em có thể thi đỗ hay không. . . Em liền rất cố gắng thi. Sau này em hỏi anh muốn học trường đại học nào, anh nói đại học A, em liền lấy cái này làm mục tiêu. Nhưng em kỳ thật vẫn muốn đi học ở đại học C, cách nơi này không xa muốn về thì về, em vẫn muốn đi đến vùng sông nước Giang Nam, cũng muốn trở thành người con gái dịu dàng.”

Nhưng là vì anh, em từ đầu đến cuối vẫn luôn đuổi theo ở phía sau.

Luôn luôn tin tưởng tuyệt đối, bây giờ lại đột nhiên thay đổi.

Cô nhẹ thở dài một hơi, con người trong veo làm cho cậu không tốn sức chút nào có thể thấy rõ trong đáy mắt là bóng dáng của chính mình.

“Chúng ta về sau cũng không cần gặp mặt, mười mấy năm thời gian dài đằng đặc em có anh bên cạnh cảm thấy thật may mắn. Nhưng về sau không cần liên lạc, có được hay không?” mũi cô đau xót, lại khóc lên, một đôi mắt ướt sũng nhìn cậu, đáy mắt rõ ràng muốn cầu xin làm cho cậu nói không ra lời.

Cô lại đột nhiên nhào vào trong ngực của Tần Chiêu Dương, ôm thật chặt cậu, cọ bộ ngực cậu toàn bộ ướt sũng, lại hùng hồn nói rõ: “Không ôm anh một chút em thực sự có lỗi với chính bản thân mình.”

Trên ngực Tần Chiêu Dương đột nhiên lại cảm nhận được có chút đau, đau đến mặt mũi trắng bệch. Há miệng thở dốc, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, thanh âm êm dịu, “Đừng khóc, lại khóc anh sẽ hôn em.”

Cô nghiêng đầu, cắn một cái lên trên cổ cậu.

Cái người này không biết tại sao lại vô lại như vậy, nhưng mà trên cổ da rất là nhẵn nhụi lại trắng nõn . . .

Lúc Tô Hiểu Thần cắn cậu, trong đầu chợt xuất hiện suy nghĩ rất là phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tần Chiêu Dương đi rất nhanh, ngày anh đến sân bay đúng lúc là chủ nhật, từng cơn mưa lớn vô cùng hợp thời cứ ào ào trút xuống.

Tô Hiểu Thần ngồi xổm trước cửa nhà mình nhìn thím Trương che dù cho anh đi ra, anh mang theo hành lý bỏ vào trong xe, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cô đang xuyên qua màn mưa mà nhìn mình.

Thím Trương đem dù đưa cho anh, “Tôi vào trước nhé.”

Tần Chiêu Dương gật gật đầu, cảm cán dù một hồi, đi tới.

Tô Hiểu Thần cũng không đứng lên, nhìn anh đi tới trước mặt liền ngược đầu lên nhìn, ánh mắt vẫn như cũ trong veo lại vừa sáng rực, “Ở bên ngoài những bốn năm đây, anh phải sống cho thật tốt.”

Tần Chiêu Dương vẫn giống như trước đây đưa tay ra xoa xoa tóc cô, tóc cô bé con mềm mại lại mảnh dài, xúc cảm nơi đầu ngón tay cực kỳ tốt đẹp.

Anh đứng trước mặt cô rất lâu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì xoay người rời đi.

Kỳ thực chia tay cũng không phải là chuyện khác người gì lắm, cô vẫn luôn đưa mắt nhìn anh rời đi, nhìn chiếc xe đen kia chậm rãi rời khỏi tầm mắt của mình, cô ngoại trừ muốn khóc ra, trong lòng cũng rất bình lặng.

Bởi vì biết rõ anh cuối cùng cũng sẽ trở về, chỉ là không biết ngày trở lại mà thôi.

Hơn nữa... cô cũng vẫn đang chuẩn bị tâm lý dù sớm hay muộn, sẽ có một ngày anh phải rời đi, cho nên ngày đó thực sự đến, ngoại trừ tràn đầy tiếc nuối, dường như cũng không có gì quá ghê gớm.

Ăn cơm tối xong, cô kéo màn cửa sổ ra, theo thói quen nhìn về phía đối diện, nhưng chỉ là một bóng tối hoàn toàn yên tĩnh.

Cô nhìn một hồi, đôi mắt chưa xót, dứt khoát kéo rèm lại.

Ngày hôm sau, cô và Từ Nhu Tinh cùng nhau đi đến căn tin ăn cơm, thần sắc cô vẫn như thường, còn bàn luận về những tin tức giải trí bát quái mà không ngờ gần đây.

Nhưng đang êm đẹp, lại bị một nam sinh đi đường không chú ý đụng phải, đem toàn bộ đĩa ăn của cô đụng rớt xuống đất, nhìn một đồng hồ hỗn độn trên đất cô bỗng nhiên khóc lên.

Khóc đến nỗi phải kêu là kinh thiên động địa, không theo không phục, dọa cho nam sinh kia sợ đến nỗi chỉ còn kém quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Sau đó Từ Nhu Tinh mới biết được —— Thái tử gia đã rời đi.

Tin tức này cũng không bao lâu liền lan truyền nhanh chóng, tất cả mọi người đều đem chuyện này liên hệ với chuyện Tô Hiểu Thần giữa trưa ngày hôm đó đột nhiên khóc lớn, tổng kết ra một kết luận.

Bởi vì Tô Hiểu Thần xuất thân bản hàn, không môn đăng hộ đối, cuối cùng bị Thái tử gia vứt bỏ hoàn toàn tình ngộ.

Lúc Tô Hiểu Thần nghe được cái giả thuyết này thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun ra, đầm ngực một hồi mới quay lại hỏi Từ Nhu Tinh: “Thật sự là nói như vậy?”

Từ Nhu Tinh gật gật đầu, ngay sau đó về mặt bát quái, “Cậu cùng Tần Chiêu Dương khiêm tốn y như nhau vậy, như vậy thì làm sao có ai lại phát hiện ra được cậu cũng là một hào môn thiên kim a.”

“Hào môn thiên kim gì chứ.” Tô Hiểu Thần lơ đãng đếm hạt cơm, “Tần Chiêu Dương anh ấy mới thực sự là giàu sang quyền thế.”

Từ Nhu Tinh có điểm tán thành, “Tớ đã sớm cảm thấy Tần gia Thái tử gia khí vũ hiên ngang, tuyệt không phải vật trong ao. Cậu cũng đừng buồn quá, không phải chỉ là bị từ bỏ thôi sao, người tốt xấu gì còn có thể vừa đếm tiền vừa khóc a. Mình biết là cậu thất tình, nhưng phải cân nhắc trường hợp mà khóc chứ”

Tô Hiểu Thần: “...” Cô chợt phát hiện ra bây giờ đã cách ly khỏi Tần Chiêu Dương, cô cũng đã có cảm giác ưu việt về chỉ số thông minh.

Tần Chiêu Dương sau khi đến Mỹ thực sự cũng không liên lạc với cô, bát quái cũng may lớp 12 cũng đủ khiến cô bận rộn chân không chạm đất, những thứ này cũng không có thời gian mà nghĩ đến, ngẫu nhiên nhớ tới thì đầu óc cũng chỉ đột nhiên trống rỗng một lúc mà thôi.

Ngày sinh nhật Tô Hiểu Thần, nhớ lại tối đó anh đã đưa ly sứ trắng làm quà sinh nhật trước cho mình, kéo màn cửa sổ ra, trước mặt vẫn như cũ, chỉ là một mảnh tối đen như mực.

Cô mở cửa sổ, xuyên qua ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn vào trong, tất cả mọi thứ vẫn như cũ, chẳng qua chỉ là thiếu một người thế thôi.

Tô Hiểu Thần thi tốt nghiệp rất thuận lợi, thuận lợi đến phát huy hơn hẳn người thường cầm trong tay vị trí nữ thủ khoa khoa Văn, nhưng lúc điền vào nguyện vọng cô lại gặp khó khăn.

Cô muốn đi đại học C, nhưng đối với đại học A lại có một thứ cảm tình không nói rõ, ưu sầu tới nỗi vừa mới ăn uống lên được vài cân lại sụt trở về như cũ.

Buổi tối, Tống Tinh Thần đến Tô gia ăn cơm, đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần nhìn thấy vẻ mặt cô như vậy....bất đắc dĩ lại lạnh thấu xương.

Cô lặng lẽ ăn cơm sợ bị vạ lây, bát quái khi Tô ba nhắc tới nguyện vọng của cô thì chính là lúc cô trúng đạn thảm thương.

Tổng Tinh Thần vỗ bàn một cái so với Hàn Tiêu Ly còn kích động hơn mấy phần, “Đại học A a, đi đại học A!”

Trong miệng Tô Hiểu Thần còn tắc một miếng cơm, “Ừm ừc” một cái nuốt xuống sau đó gật gật đầu, “Cháu cũng cảm thấy như vậy, cuối tuần lại có thể về nhà.”

Tô Khiêm Thành liếc nhìn cô, không để ý tới cô, trái lại lại hỏi Tổng Tinh Thần: “Còn Cần đi đâu?”

Tổng Tinh Thần lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, “Học viện quân sự!”

Tô Hiểu Thần tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Tổng Tinh Thần vẫn luôn hi vọng Tô Thần Triệt có thể thi đậu đại học A, chọn ngành kiến trúc để sau này làm kỹ sư, cho dù làm một công dân không có ích gì cũng được, chính là không muốn để cho cậu ta đi làm quân nhân.

Nhưng lúc cô đang hết lần này tới lần khác hứng chí bưng bưng định hướng nguyện vọng cho con mình thì lại phát hiện Tô Thanh Triệt đã giúp con trai gạt cô ghi danh vào học viện quân sự.

Tổng Tinh Thần dưới tình huống không thể làm gì được nữa lại kháng nghị vô hiệu lực, giận dữ rời nhà đi.

Tổng Tinh Thần đêm đó liền ở lại trong phòng dành cho khách kể bên phòng Tô Hiểu Thần, cô trước khi đi ngủ bị người nhờ đến phòng tiểu nha đầu cùng tâm sự.

Cánh cửa đóng hờ, cô xuyên qua khe hở kia đã nhìn thấy cô nhóc đang ngồi trước cửa sổ mở nhìn ra phía ngoài, “Hiểu Thần?”

Tô Hiểu Thần nhảy xuống khỏi cửa sổ đến mở cửa ra thì mới phát hiện cửa chỉ khép hờ, đón cô đi vào.

Tổng Tinh Thần nhìn cô nhóc lớn lên, suy nghĩ của cô nhóc đương nhiên cũng đoán ra được không khác gì lắm, nhìn qua cửa sổ không khỏi cười, “Đang suy nghĩ về cậu ta sao?”

Tô Hiểu Thần ngập ngừng một chút, gật gật đầu, “Dạ, cũng một năm rồi.”

Tổng Tinh Thần chưa từng thử qua loại tình cảm thuần khiết lại trong veo như Tô Hiểu Thần, nhất thời cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, cuối cùng cũng không biết là ai mở đầu, Tổng Tinh Thần lại nhắc đến tình cảm của chính mình, Tô Hiểu Thần vừa chăm chú lại nhập thần nghe.

Hàn Tiêu Ly một năm nay đều lo lắng cô chịu quá nhiều áp lực, so với phụ huynh muốn nhìn con gái biến thành phượng hoàng mà nói, Hàn Tiêu Ly cũng như Tô Hiểu Thần đều không để ý tới.

Cô chỉ hy vọng Tô Hiểu Thần sống thật tốt, bình an, hạnh phúc.

Cho nên khi Tô Hiểu Thần giành được vị trí nữ thủ khoa khoa Văn, Hàn Tiêu Ly lại càng cảm thấy lo lắng hơn, tự mình ra mặt thì lại cảm thấy không tiện, liền để Tổng Tinh Thần đến giúp cô khuyên khuyên giải giải.

Tô Hiểu Thần một năm nay, ngoài mặt thì vẫn như trước đây, nhưng Hàn Tiêu Ly biết rõ cô tâm không vui, còn về nguyên nhân, đương nhiên cũng rõ ràng thấu đáo.

Tổng Tinh Thần cùng cô nói chuyện xong đi ra, thần sắc cũng nhẹ nhõm không ít, ít nhất đối với chuyện con trai mình muốn vào học viện quân sự dường như cũng không phải là chuyện gì quá khó tiếp nhận như vậy.

Phụ huynh thường đứng ở góc độ của chính mình quan tâm đến tương lai cùng chuyện tình cảm của con mình, nhưng lại quên rằng con cái đều đã trưởng thành cả rồi, bọn chúng cũng đã biết tự suy xét, biết cách tránh thương tổn.

Tiểu hài tử hay ý lại ngày xưa đã lớn lên, nay đều đã là những cá thể biết độc lập suy nghĩ cả rồi.

Từ Nhu Tinh bởi vì điểm không đủ vào đại học A đành tiếc nuối đi tỉnh ngoài, ngược lại Trần Thiếu Trác, thủ khoa ban Khoa học tự nhiên toàn trường, lại đồng thời cùng cô tiến vào đại học A.

Sau khi tốt nghiệp, lớp trưởng tổ chức một buổi tụ họp, Tô Hiểu Thần vẫn là lần đầu tiên đi đến KTV, lần đầu tiên này liền gặp được Tàn nhị gia.

Tàn nhị gia đang từ bên trong đi ra, lúc trông thấy Tô Hiểu Thần nhất thời không phản ứng kịp, cũng nhìn thoáng qua, đột nhiên lại vòng trở lại.

Bởi vì phòng đã đầy nên bọn họ phải cầm số chờ, Tô Hiểu Thần liền đứng trước quầy đồ uống, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Tàn nhị gia đang đi tới bị sặc thiếu chút nữa thở không nổi, theo bản năng liền theo cách gọi của Thái tử gia gọi: “Chú hai Tàn.”

Tàn nhị gia híp mắt nở nụ cười, “Đang đợi phòng?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu.

Tần Sương coi Tô Hiểu Thần như cháu đầu nhà mình rất thích bộ dáng ngoan ngoãn như vậy, trực tiếp đến Tiền Đài nói: “Ghi sổ chỗ này cho tôi, bây giờ thu xếp cho người vào phòng đi.”

Tần nhị gia thường xuyên tới đây, tự nhiên là có phòng VIP, chú nói như vậy, Tiền Đài đương nhiên cũng sẽ không chậm trễ, quản lý Tiền Đài đích thân dẫn đường.

Tần Sương đi theo đến cửa, chào hỏi một chút, lúc này mới hỏi cô: “Chú mấy ngày nữa đi Mỹ, cháu có gì muốn chú mang cho Chiêu Dương không?”

Tô Hiểu Thần ánh mắt sáng lên, chợt nhớ tới cái gì đó, lại lắc đầu, “Không có.”

Tần Sương chỉ xoa xoa đầu cô, “Vậy được, đừng về quá trễ, có chuyện gì thì cứ tìm quản lý, chú đi trước.”

Tần nhị gia vừa đi, lúc Tô Hiểu Thần vừa tiến vào phòng ánh mắt mọi người cũng có chút gì đó không đúng, các cô gái căng thẳng trong chốc lát, cũng đều qua hỏi thăm người mới rồi là ai.

Kỳ thực bọn họ cũng đều đã nghe cô gọi là chú hai Tần, cũng đã đoán được người kia chắc hẳn là chú hai của Tần Chiêu Dương, lúc này nghe cô xác nhận, không khỏi đối với Tần Chiêu Dương vừa khiêm tốn vừa thần bí hết sức cảm thán.

Cũng là, Tần Chiêu Dương mặc dù là một người toàn thân quý khí, nhưng cho tới bây giờ cũng không một ai biết đến bối cảnh thân phận của anh, cũng chưa bao giờ đi tới những chỗ bát quái như thế này.

Tô Hiểu Thần lại rầu rĩ, trong đầu vẫn là câu nói của Tần Sương, “Cháu có cái gì muốn chú mang cho Chiêu Dương không?”

Anh, có tốt hay không vậy?

Cô lần đầu tiên uống rượu, uống đến hồ đồ, ới ra ngoài mấy lần. Cuối cùng sau khi Từ Nhu Tình gọi điện thoại cho Tô Khiêm Thành, Tô Hiểu Thần cảm lấy đi động cô đưa qua bấm một dãy số đã thuộc nằm lòng.

Trong KTV ồn ào lại càng ồn ào hơn, cô ôm điện thoại đi động nằm trong góc bị những ca từ trên màn hình kích thích nước mắt liên tiếp rơi.

Lúc điện thoại được nối máy, tiếng khóc của cô trong nháy mắt ngưng bật, ngay sau đó liền nghe thanh âm quen thuộc của anh vang lên, lại không biết nói cái gì, đến cuối cùng lại thật hỗn loạn hỏi anh: “Điện thoại đường dài quốc tế có phải rất đắt phải không?”

Tần Chiêu Dương sùng sốt một chút, chợt nở nụ cười, “Hiểu Thần?”

Trong phòng yên tĩnh chốc lát lại vì bài hát mới làm huyền não cả lên, cô vội vàng lao đảo nghiêng ngã đứng dậy đi ra hành lang nghe điện thoại. Lại bởi vì say đến mơ hồ, ra ngoài liền ngã ngay trên thảm thật dày.

Nước mắt cũng lười lau, ôm điện thoại liền khóc lên, khóc đến thở không nổi cũng không nghe được bên kia nói một tiếng, sau đó điện thoại đi động liền bị lấy đi.

Tô Khiêm Thành xuất hiện ở nơi này thật không thể nghĩ ngờ gì giống như một quả ngư lôi nước sâu, nổ khiến cho tất cả mọi người phản ứng không kịp.

Tô Khiêm Thành đỡ Tô Hiểu Thần vào cửa đem điện thoại trả lại cho Từ Nhu Tình, lại cầm khăn giấy lau mặt cho cô, “Chúng ta về nhà trước, con tranh thủ chào tạm biệt với bạn học đi.”

Tô Hiểu Thần uống say rượu vẫn còn tích đức, sau khi cùng bạn bè giới thiệu Tô Khiêm Thành một chút, thực vô sỉ bổ sung thêm một câu, “Đừng có đem ba ba tớ ra làm thần tượng, con gái của ông đang là bạn học của các cậu đấy nhé. Nín lâu như vậy, cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng.” Tiếp đó nặng nề ợ một tiếng, tựa vào trong lồng ngực Tô Khiêm Thành bất động.

Tô Hiểu Thần sau khi tỉnh lại thiếu chút nữa đem đầu lưỡi mình đi cắn, vừa lên nhóm QQ trong lớp liền nhận ngay một đồng. loạn thất bát tao bình luận.

Ba ba cô Tô Khiêm Thành như vậy khó có thể mà tiếp nhận? Chuyện cô thích Tần Chiêu Dương. bọn họ cũng đều biết?

Chỉ có điều cô lại thủy chung không nhớ rõ tối đó rốt cuộc là có hay không có gọi cuộc điện thoại kia, có hay không có nghe được thanh âm của anh.

Giống như trong một giấc mộng vậy, cô hiện tại không hiện hữu trong giấc mộng của anh, vội vàng bước qua thời gian này.

Chớp mắt, thêm ba năm hoa nở hoa tàn.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Tô Hiểu Thần gặp lại Tần Chiêu Dương sau khi đã xa cách 4 năm, lại trong hoàn cảnh đang ăn mì tôm ở đồn cảnh sát .

Cô đang ngồi bên tường nét mặt như đang suy tư, trên mặt còn bị rách một vết không sâu cũng không nông, mơ hồ còn thấy rom róm vết máu.

Thằng nhóc ở bên cạnh kia đang “Sì sụp sì sụp” mà ăn mì tôm, thấy cô thần sắc buồn bực, còn đưa lên một cây xúc xích nướng tặng kèm, “Học tỷ chị ăn chút đi?”

“Cậu có thể không cần để ý tới tôi được không?” Cô đầu đầu hướng trên tường đập vài cái, nghiêng đầu hung tợn trừng mắt nhìn cậu ta một cái, “Ranh con.”

Ôn Mục Tây dè dặt nhìn cô một cái, dường như lúc này mới chú ý đến trên mặt cô có vết rách kia, khiếp sợ cực kỳ, “Học tỷ mặt chị làm sao thế?”

Tô Hiểu Thần đưa tay sờ soạng một cái, tay chạm phải chỗ đó đau rát, không nhìn được “A” một tiếng, cũng trợn mắt nhìn cậu ta một cái, “Không phải là vì lỗi kéo cậu sao!”

Ôn Mục Tây lúc này ăn mì tôm cũng không thấy ngon nữa, trực tiếp đem hộp mì ném xuống đất, đứng lên đi vài bước đến ngồi xổm trước mặt đám người kia nghĩ lại chuyện lúc trước, liền đưa tay đánh tới.

Tô Hiểu Thần bị dọa đến nói không ra lời, vừa định đi ra can ngăn, Ôn Mục Tây đã bị một người cảnh sát ở gần nhất áp chế trên mặt tường, “Lá gan cậu cũng thật lớn đấy, ở trong này còn dám động thủ.”

Ôn Mục Tây tức giận cả mặt đều đỏ, “Anh buông ra cho tôi, bọn ranh con này khiến cho mặt mày học tỷ của tôi trở thành hốc hác thế này! Phụ nữ khuôn mặt hốc hác không ai thèm lấy anh phụ trách nha.”

Tô Hiểu Thần nguyên bản một tia lo lắng cuối cùng nhất thời bị tư duy của cậu ta đánh bại, lặng lẽ gục đầu đem đầu vùi vào trong cánh tay.

Cô một chút cũng không hiểu cái người này. QAQ

Cảnh sát kia nhìn thoáng qua cô trong góc hẻo lánh, vỗ vỗ đầu Ôn Mục Tây, cảnh cáo nói: “Theo đuổi con gái cũng không thể theo đuổi như vậy, sẽ dọa người ta chạy mất.”

Ôn Mục Tây bỗng nhiên trừng lớn mắt, ngay cả phản kháng cũng quên mất, “Đừng nói bừa, không thì anh của tôi sẽ đánh tôi.”

Cảnh sát kia liếc mắt nhìn Ôn Mục Tây, áp giải cậu ta đi trở về, “Cậu mà gây sự nữa đêm nay sẽ không thể thả cậu đi được rồi.” Nói xong lại cảm thấy áp lực không đủ lớn, bổ sung một câu, “Ngay cả tiểu mỹ nữ bên cạnh này cũng không đi được.”

Ôn Mục Tây lập tức ngừng lại.

Chính lúc này Tần Chiêu Dương đi tới, đứng ở cửa thoáng nhìn vào bên trong, ánh mắt lúc đó không thêm để ý đến Ôn Mục Tây mà trực tiếp dừng ở trên người Tô Hiểu Thần.

Phía sau là trợ lý của anh, sau khi tiến vào liền đi xử lý chuyện của Ôn Mục Tây và Tô Hiểu Thần.

Anh đi qua vài bước, Ôn Mục Tây nhìn thấy anh trước, lập tức nhảy dựng lên, “Anh!”

Tô Hiểu Thần liền nhấc chân đá qua, “Có thể giữ chút tự trọng được không, gặp người liền gọi là anh.”

Ôn Mục Tây bị cô đá trúng căng chân đau nhói, một móng ngồi xuống đất, “Tô Hiểu Thần! Đây đúng là anh của tôi!”

Cô lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn trúng ngọn đèn sáng ngời trên đỉnh đầu, hai mắt bị kích thích nhắm tịt lại, sau đó mới nhìn thấy Tần Chiêu Dương mặt không chút thay đổi của cô dưới ngọn đèn.

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, dụi dụi con mắt, không dám tin.”Ôn Mục Tây cậu nói anh cậu là ai tới ?”

Ôn Mục Tây đỡ tường đứng lên, vẻ mặt muốn ăn đòn nhìn cô, “Tần Chiêu Dương a.”

Tô Hiểu Thần đầu óc “Ong” một cái, sắc mặt nhất thời khó coi đứng lên, “Tại sao cậu không nói sớm cho tôi?”

Tần Chiêu Dương nheo mắt, đưa tay nâng cánh tay Ôn Mục Tây một cái, ngữ khí dịu dàng, “Bị thương như thế nào ?”

Ôn Mục Tây là người có thù tất báo, không khách khí chút nào đem mấy chỗ bị thương lớn trên người mình chỉ ra hết, lại chỉ chỉ những người phía đối diện đang thấp thòm lo âu kia, “Đều là bọn họ làm, còn rạch một đường lên mặt học tỷ.”

Tần Chiêu Dương vốn là không chút để ý, sau khi nghe đến câu nói kia, sắc mặt càng thêm trầm, xoay người nhìn về phía Tô Hiểu Thần đang ngồi trên ghế vẫn mờ mịt không biết tại sao.

Anh nắm cảm nghiêng mặt cô đến nhìn thoáng qua, liền thấy phía dưới mắt một vết màu hồng nhạt.

Đầu ngón tay của anh có chút lạnh, nắm trên cảm của cô khiến cô run lên, quay đầu tránh đi.

Con người Tần Chiêu Dương thêm sâu, nhìn cô một cái, Ôn Mục Tây nhẹ giọng nói thêm vài câu gì đó, đã nhìn thấy hai tròng mắt Ôn Mục Tây lóe sáng một dáng vẻ nóng lòng muốn xem thử.

Tô Hiểu Thần từ nhỏ đã từng ném trái phượng pháp vô cùng kì quặc của Tần Chiêu Dương, không khỏi lo lắng nói: “Anh đừng dạy hư cậu ấy.”

Tần Chiêu Dương lãnh lãnh nhìn cô một cái, kéo ghế dựa bên tay đến ngồi xuống bên cạnh cô, “Anh dạy hư cậu ta thì có quan hệ gì với em hay không?”

Tô Hiểu Thần bị nghẹn một chút, giương mắt nhìn anh một cái, thấp giọng lắc lắc đầu, “Không quan hệ...”

Ai, Tại sao gặp mặt sau bốn năm, cô vẫn không thể nào học được cách đối mặt với anh đường đường chính chính nha!

Từ trong sờ cảnh sát đi ra, sắc trời đã rất tối, cô chuyển chuyển cổ tay có chút cứng đờ, đi ra ngoài.

Xe của Tần Chiêu Dương đang đỗ ở bên ngoài, trợ lý đứng bên cửa xe đợi rất lâu.

Tô Hiểu Thần như thế nào cũng chưa có nghĩ đến bốn năm sau gặp lại thế nhưng sẽ là như vậy, Tần Chiêu Dương lệch một tuổi với cô, nhưng hiện tại nhìn qua nghiêm nhiên chính là một thanh niên tài giỏi đẹp trai có sự nghiệp thành công.

Cô cúi đầu quét mắt nhìn quần bò đơn giản của mình, giày thể thao màu trắng, lạng lẽ thờ dài, tốt xấu gì ngày mai cô còn muốn đi phỏng vấn a, cứ như vậy đi?

Tần Chiêu Dương không biết cô đang nghĩ gì, liếc mắt nhìn cô, để Ôn Mục Tây ngồi phía trước, mở chỗ ngồi ở phía cửa sau xe ý bảo cô đi vào trước.

Tô Hiểu Thần không được tự nhiên, lắc đầu muốn cự tuyệt.

Tần Chiêu Dương không có ý định cho cô nói chuyện ý tứ chút nào, cầm cổ tay cô đem cô nhét vào, “Tự em thì trở về như thế nào?”

Tô Hiểu Thần mắt nhìn sắc trời nặng nề, nhắm chặt miệng, sau khi lên xe nhanh chóng xê dịch sang một bên khác, xê dịch đến dán chặt vào cửa xe lúc này mới nghiêng đầu một cái bắt đầu giả bộ ngủ.

Tần Chiêu Dương hí mắt nhìn cô một hồi lâu, mới nghiêng răng nghiêng lợi phân phó trợ lý lái xe. “Đưa Mục Tây trở về trước, hôm nay tôi về nhà ở Đế Tước.”

Bên trong xe yên lặng, chỉ có ánh sáng của đèn đường chậm rãi xẹt qua, Tô Hiểu Thần hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai là thanh âm Ôn Mục Tây khoa trương nói rõ chân tướng.

“Dù sao tổng kết lại chính là em tìm học tỷ muốn nói chuyện cuộc sống chuyện lý tưởng, ai biết em đi đến trước WC lại bị người nôn khắp người. Em vốn cũng không phải người nhỏ nhen như vậy, nhưng bọn ranh con kia một chút áy náy cũng không có, nhất định muốn kéo nữ nhân đang nói chuyện với em, em đã cùng bọn họ đánh nhau, sau đó học tỷ lại đây can ngăn em liền anh dũng bị thương...” Thanh âm cậu ta càng ngày càng thấp, cuối cùng thờ dài một hồi.

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu mắt nhìn Tô Hiểu Thần, đáy mắt thần sắc không rõ.

Lúc Ôn Mục Tây xuống xe, anh đứng chắn ngang cửa xe, sau đó liền đưa tay ra kéo cô.

Tô Hiểu Thần không ngủ được, bị anh lôi kéo liền tỉnh, “Anh làm gì thế?”

“Để anh nhìn kỹ mặt em đã.” Thanh âm của anh hơi khàn, trong không gian tối tăm nhỏ bé trái lại lại có vẻ từ tính mơn mởn.

Tô Hiểu Thần tìm không ra lý do không để anh xem, liền ngoan ngoãn chuyển qua.

Tần Chiêu Dương quả thực chỉ là xem xem mặt của cô mà thôi, “Đợi lát nữa trở về tự mình có thể xử lý?”

Tô Hiểu Thần sờ soạng miệng vết thương trên mặt kia một phen, gật gật đầu, lại cố ý nói: “Em không phải Tô Hiểu Thần trước kia, chút việc này vẫn có thể...”

Tần Chiêu Dương cười khề một tiếng, tựa hồ như không phát hiện thâm ý trong lời của cô, “Ôn Mục Tây lúc còn nhỏ sống ở Mĩ, xem như là bà con xa của anh. Anh đến Mĩ không bao lâu sau cậu ta trở lại Trung Quốc học, hai người tại sao biết?”

Tô Hiểu Thần mới không tin hai người bọn họ không có liên hệ, nghe Ôn Mục Tây vừa rồi gọi anh là anh trai thân thiết như vậy chỉ biết hai người gian tình đã không phải là một ngày hai ngày, hừ hừ một tiếng, mới buột miệng nói một câu, “Tự anh đi hỏi cậu ta.”

Lúc Ôn Mục Tây trở về từ Mĩ đến trường học vào lúc lên lớp mười một, trong khoảng thời gian ngắn không thể thích ứng với chương trình học thành tích

rất lung tung.

Tô Hiểu Thần khi đó nghĩ mình cũng đã trưởng thành, muốn tiền tiêu vặt tốt xấu cũng có thể tự mình kiếm được không phải hỏi cha mẹ khi cần, tự mình đi làm gia sư, dạy cậu ta hai năm.

Ôn Mục Tây trời sinh rất thông minh, tự cậu ta cố gắng thêm chút, thi đỗ đại học A hoàn toàn không thành vấn đề. Cũng không biết có phải bị người trong nhà làm hư hay không, tính tình có chút kiêu ngạo, nhưng thật ra giống Tần Chiêu Dương khi còn nhỏ, thỉnh thoảng ngây thơ cố chấp trời dậy khiến cho cô không nhịn được nhớ tới anh.

Bây giờ suy nghĩ một chút —— nguyên lai là người một nhà, khó trách gen giống nhau như thế.

Khi đến cửa nhà, Tô Hiểu Thần ngay cả chào hỏi cũng không nói với anh, giống như chạy trốn xuống xe.

Anh ở trong xe ngồi đã lâu, mặt mày xoa xoa mi tâm, bỏ hàng chắn xuống hỏi trợ lý của anh, “Đại học A bố trí buổi nói chuyện lúc nào?”

Trợ lý quay đầu nhìn anh một cái, “Ba ngày sau.”

Tần Chiêu Dương gật gù đầu, đẩy cửa xe ra xuống xe, “Sáng mai tới đón tôi, cậu đi về trước đi.”

Sáng sớm ngày hôm sau nữa Tô Hiểu Thần trở về trường học, lúc đi vào cô cảm theo đồ ăn sáng, trong phòng ngủ ba người vẫn còn ngủ, nghe động tĩnh chỉ có Tư Tư ở giường trên che chăn lộ cái đầu ra liếc mắt nhìn, nhìn thấy bữa sáng trong tay cô sau khi lẩn lút vài cái thì ngồi dậy.

Khai giảng năm thứ tư đại học mới được một thời gian, Tô Hiểu Thần cũng không vội vã tìm việc làm, nhưng mọi người trong phòng cũng bắt đầu đi sớm về muộn dốc sức lo công việc, cô không làm gì cả tựa hồ cũng có chút không ổn. Đúng lúc sơ yếu lý lịch nộp lúc trước có tin tức, hôm nay cũng phải đi phỏng vấn.

Tư Tư một bên ăn như hổ đói một bên còn không quên thăm vấn cô, ”Hôm qua Cậu và Ôn Mục Tây sau khi ra ngoài cả đêm không về à! Thành thật khai báo.”

Tô Hiểu Thần trong lòng có chuyện, cảm xúc cũng không cao, xa xăm nhìn cô bạn một cái, uy hiếp nói: “Không cho cậu ăn gì.”

Tư Tư lập tức ngậm miệng, chuyên tâm ăn điểm tâm của cô.

Tô Hiểu Thần đạo đức tốt, bằng cấp cũng tốt, cô đang học là ngành quản lý công trình, chính là nhân tài mà các xí nghiệp lớn đang cần. Thử một chút thôi, vậy mà lập tức được trúng tuyển, đợi đến tuần tới liền có thể tới đây thực tập.

So sánh với Tư Tư vận khí không tốt như vậy. Ngành học của cô ấy ít được quan tâm, tìm việc làm liên quan cũng có chút vất vả, cả ngày đi nộp sơ yếu lý lịch cơ hồ đều là đá chìm đáy biển.

Trở về phòng ngủ mặt mày nằm lý ở trên giường một hồi lâu, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn. Chờ cô từ căn tin trở về, cậu ta đã sửa lại trạng thái rữ đầu ủ rũ vừa rồi, lắc đi động trong tay cười đến dương quang sáng lạn, “Ngày kia có buổi tọa đàm về tình trạng nghề nghiệp sau khi tốt nghiệp, Hiểu Thần cậu đi cùng mình đi.”

Rất sợ cô cự tuyệt, Tư Tư nhanh chóng lại bổ sung thêm một câu, “Là thứ sáu, tuyệt đối không chậm trễ thời gian của cậu.”

Tô Hiểu Thần nghĩ một chút cũng không việc gì, liền đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tô Hiểu Thần cả ngày thứ năm đều không có tiết, đêm trước về nhà lại để quên mất USB luận văn, chỉ có thể lại về nhà một chuyến.

Cô ra cửa trễ, lúc về đến nhà đã đến bữa trưa, trong nhà không có ai, cô lấy đồ tự mình xuống bếp làm tô mì nóng ăn.

Tô Hiểu Thần mặc dù đối với việc xuống bếp có thiên phú, nhưng vẫn không thích phòng bếp, căn bản bốn năm nay, cô không chút nào tiến bộ, ngoại trừ làm mì vẫn chỉ biết làm mì.

Cô nấu một bát mì nóng có thêm rau xanh cùng thịt băm, vừa mới đem đến bên bàn liền nghe thấy tiếng gõ cửa, cô xuyên qua máy hiển thị nhìn người đứng ngoài cửa, bước chân cứng ngắc dừng tại chỗ.

Tần Chiêu Dương biết cô ở bên trong, nếu không cũng sẽ không đến gõ cửa, chờ giấy lát không thấy cô ra mở cửa, cũng không thừa lời, trực tiếp lấy ra điện thoại gọi cho cô.

Tô Hiểu Thần lúc phát hiện ra động cơ của anh muốn tắt điện thoại đi thì đã không còn kịp nữa rồi, trừng mắt nhìn điện thoại đang reo ồm ồm trong lòng bàn tay, hung tợn mắng một câu “Đồ tình như rắn” bất đắc dĩ ra mở cửa.

Tần Chiêu Dương nghe được tiếng mở cửa, lúc này mới đem điện thoại tắt đi bỏ vào trong túi.

Tô Hiểu Thần vẫn như cũ lùn hơn anh một cái đầu, cái trán vừa tới cằm anh, anh đứng trước mặt cô, đưa tay ra so đo chiều cao của hai người, lẩm bẩm một câu: “Thế nào vẫn cao y như trước?”

Tô Hiểu Thần nghiêng người để anh vào nhà, “Anh tới làm gì?”

Tần Chiêu Dương đi qua cửa, nhìn bộ dáng cô buồn bực bĩu môi, không khỏi tâm tình thật tốt, “Đến ăn chực, anh nghĩ thấy mùi thơm.”

Thôi, mì thịt băm rau xanh của cô khó mà giữ được.

Chỉ chốc lát sau, cô lại lần nữa nấu gần nửa nồi, chia làm hai phần, Tần Chiêu Dương cũng được một phần.

Cô mỗi miếng một miếng thịt, thói quen ăn uống vẫn như hồi còn bé, cái gì tốt phải ăn trước, ăn xong rồi thì sẽ cướp trong chén của anh ăn tiếp.

Bất quá thói quen này rõ ràng đã sửa lại, cô chỉ là ngẩng đầu lên liếc anh một cái, gấp rau xanh bỏ vào trong miệng, “Nhìn em cũng vô dụng, lát nữa anh rửa chén.”

Tần Chiêu Dương suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

Ăn xong, anh thực sự thu dọn chén đĩa đi đến phòng bếp rửa. Tô Hiểu Thần đứng ở cửa phòng bếp, nhìn anh dáng vẻ thuần thực, trong lòng lại có chút chua xót, “Anh...”

“hử?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô nhìn chằm chằm tay mình, giờ giờ tay đầy bọt lên có chút lơ đãng, “Lúc mới đến Mĩ, lại phải kiềm chế, muốn tự thử nghiệm cuộc sống một chút, giống như người bình thường khác cái gì cũng làm.”

Tô Hiểu Thần rũ mắt, muốn hỏi anh tại sao lại muốn khổ cực như vậy chứ, rõ ràng anh vốn nên giống như những tên nhị thể tổ kia ăn uống vui chơi là tốt rồi. Nhưng ở trong độ tuổi như vậy, lại tha hương ở nước ngoài, tiểu hài tử trong nhà bình thường cũng chưa từng phải trải qua những khổ cực như thế.

Tần Chiêu Dương không nói tiếp nữa, rửa chén xong liền nhận lấy khăn tay cô đưa tới lau lau tay, “Hiện tại đồng ý quan tâm đến anh rồi sao?”

Tô Hiểu Thần nhìn anh không nói lời nào, trong giây lát, bị anh nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, cầm đồ đi ra cửa, “Em muốn về trường.”

“Anh đưa em đi.”

Buổi tối Tô Hiểu Thần ở trong phòng ngủ tranh thủ làm luận văn tốt nghiệp, đang lúc nóng nảy muốn đem tóc bứt hết, Tần Chiêu Dương gọi điện tới.

Sau đó hóa khí của Tô Hiểu Thần càng lớn hơn.

Tư Tư đang chơi game 2048, nhìn Tô Hiểu Thần nhận điện thoại, cũng nhận ra hóa khí mùi phẫn, không khỏi biểu tình kinh hãi tốt cùng vỗ vỗ ngực mình, “Luận văn kiểu này khiến cho phụ nữ già đi mấy chục tuổi a, tớ tối nay vẫn chưa đụng tới đâu.”

Tô Hiểu Thần bị cô chọc đến bật cười, cũng không quản điện thoại đã nói mấy, nhắc nhở Tư Tư hoàn toàn không có chí tiến thủ bên kia, “Chờ đến lúc cậu đụng tới thì đã ở năm thứ năm đại học rồi.”

Tư Tư che ngực chấn kinh nhìn cô, “Tiểu yêu, cậu nguyên rửa tởm lưu ban.”

Tô Hiểu Thần không tiếp lời cô, đi đến ban công nghe điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại là tiếng hít thở bình ổn có quy luật của anh, nghe được tiếng đóng cửa không nhỏ, anh mới lên tiếng, “Tiện không?”

Tô Hiểu Thần vì luận văn tốt nghiệp, sắc mặt thật không tốt, lúc này ở trước cửa sổ gió lạnh thổi mới dễ chịu hơn một chút, giọng điệu buồn bực, “Tìm em có việc?”

“Ừ.” Đầu kia đáp một tiếng, hồi lâu mới nói: “Noãn Dương cũng trở về rồi, muốn gặp em.”

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, bỗng nhiên không biết trả lời thế nào.

Gặp Noãn Dương cũng là gặp anh, nhưng trong lòng cô bây giờ rất rối loạn, một chút cũng không muốn gặp anh. “Lần sau đi, em gần đây đang bận viết luận văn, không rảnh.”

Tần Chiêu Dương thực ra chỉ mượn lý do này để gọi điện cho cô mà thôi, cô có đáp ứng hay không vốn không quan trọng. Nhưng lúc nghe đến câu trả lời của cô, vẫn là có chút không vui nhũn mày một cái, “Anh đi nước ngoài bốn năm, chỉ số thông minh của em tăng lên không ít.”

Tô Hiểu Thần vẫn luôn có một thói xấu, chưa từng được khen, đặc biệt lại chưa từng được Tần Chiêu Dương khen, khen một cái liền chết thẳng cẳng, lập tức liền dương dương đắc ý, “Không chỉ chỉ số thông minh thôi đâu, những cái khác còn hơn nữa kìa, mọi thứ đều toàn năng.”

Tần Chiêu Dương cũng nở nụ cười, cười đến mức phá lệ thành tâm thành ý, “Ừ, anh cũng đã nhìn ra, hình như thứ nho nhỏ đó cũng lớn hơn một chút.”

Tô Hiểu Thần nhất thời còn chưa phản ứng kịp, ngu ngơ hỏi ngược một câu, “Cái gì nho nhỏ”

Sau khi hỏi xong liền nghe bên kia tiếng cười càn không chút kiêng kỵ, ngay tức khắc thẹn quá hóa giận hiểu rõ, cô giơ tay lên che che bộ ngực cúp C, phản kích lại nói: “Cảm ơn khen ngợi, gần đây kích thích tăng vọt chẳng trách lệ người ta quay đầu lại nhiều như vậy. Ngược lại Tần thiếu gia, bản lĩnh lưu manh cũng chỉ có tăng chứ không có giảm.”

Tần Chiêu Dương nụ cười lập tức nhạt dần, anh chậm rãi nheo mắt, “Anh tỏ ra lưu manh cũng phải chọn người.”

Tô Hiểu Thần vinh hạnh được lưu manh gở trò bị Tần thiếu gia trực tiếp chặn họng nói không nên lời, nửa buổi mới nhận ra có cái gì đó không đúng, thăm dò hỏi một câu: “Anh đang làm gì thế?”

“Đang nghĩ về em.” Anh lại cười, thanh âm ép tới trầm thấp, xuyên qua điện thoại truyền vào trong tai cô chỉ cảm thấy vô cùng dễ nghe.

Tô Hiểu Thần rất không có tiền đồ thân mình cũng đều mềm nhũn hơn nửa, cô run run rẩy rẩy xoa xoa cánh tay mình, rồi mới lên tiếng, “Uống rượu ít một chút, uống rượu xong liền biến thành cảm thú.”

Tần Chiêu Dương ý cười nhất thời đọng lại, anh đưa tay xoa xoa mi tâm, lại không nói câu nào liền cúp điện thoại.

Tô Hiểu Thần đứng trong gió đêm, nhìn chằm chằm điện thoại một hồi ngây ngốc, cả người tịch mịch quay đầu lại bị Tư Tư chỉ lộ ra một cái đầu dọa đến thét chói tai, “Cậu làm cái gì thế!”

Tư Tư bị cô hét sợ hết hồn, lúc lùi đầu về không lùi nhanh gọn. ... Lúc này thật là bị cửa ập.

Tô Hiểu Thần đến khuya lúc ngủ vẫn ngủ không được, coi như là đang ngủ, nằm mơ, trong mơ cũng đều nghĩ về Tần Chiêu Dương.

Chính xác mà nói tình trạng này bắt đầu từ ngày Tần Chiêu Dương đột nhiên xuất hiện, cô ngủ không được liền có ham muốn dốc bầu tâm sự, sau khi tìm Tư Tư hai ngày đêm cừu nhò, Tư Tư rút cuộc mặc kệ, tình nguyện suốt đêm chơi máy tính cũng không muốn cùng cô ngủ chung.

Cô ở trên giường lật qua lật lại, cuối cùng người cá chếp lẩn qua lẩn lại ngồi dậy, dọa cho Tư Tư đến kinh sợ quay đầu lại, đã lại nhìn thấy cô uể oải mà nằm xuống.

Tô Hiểu Thần cảm giác mình cực kỳ không có tiền đồ, cô vẫn luôn nhớ về một người suốt bốn năm, chưa bao giờ dám quên. Vừa sợ anh có bạn gái, lại sợ anh căn bản cũng không nhớ đến mình, mỗi lần vừa mới mập mạp lên một tí lại lập tức gầy xuống. ...

Ai, tại sao lại phát sinh suy nghĩ như vậy?

Cô gãi gãi đầu, lẩn qua lẩn lại, dùng cảm một lần, gửi cho Tần Chiêu Dương một tin nhắn.

“Anh vừa nãy gọi điện thoại cho em. ...không phải chỉ là Noãn Dương muốn gặp em đi?”

Gửi xong lại cảm thấy Tần Chiêu Dương thông minh như vậy nhất định có thể nhìn ra tâm tình chộn rộn kia của cô, lại giấu đầu hở đuôi bổ sung thêm một câu, “Thế nào, chỉ số thông minh em thực sự tăng thêm đi.”

Gửi xong. ...cô tức khắc tròn tròn mắt, làm sao mà cô tu luyện bốn năm, vừa đến trước mặt Tần Chiêu Dương liền bị đánh cho trở về nguyên hình rồi?

Ngay khi cô đang vò đầu bứt tai muốn xoay chuyển tình thế, tin nhắn của anh rút cuộc cũng tới.

“Làm sao mà một hồi không gặp lại ngốc như vậy?”

Tô Hiểu Thần giận dữ công tâm, thiếu chút nữa đập điện thoại. Lúc này tin nhắn cũng không nhắn lại, trực tiếp đem mình che đậy liềm chết trong cái gói mềm mại quê nhà.

Tần Chiêu Dương chờ giây lát không thấy cô hồi âm, nghĩ nhất định cô đang thẹn quá hóa giận lại phát ra tiểu tính tình cáu kỉnh của mình, đột nhiên nở nụ cười.

Trên bàn rượu đang lúc cao trào bàn luận về các công ty cao cấp giàu có thanh âm đồng thời biến mất.

Anh cầm điện thoại ngắm nghía một hồi, lại chờ trong giây lát, không đợi cô hồi âm, tâm trạng liền có chút không kiên nhẫn, ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng gõ, bắt đầu đếm ngược thời gian.

Không thể không nói Tần Chiêu Dương đối với tính cách bắt đầu đắn đo của Tô Hiểu Thần vô cùng chuẩn xác, gần như anh vừa mới đếm tới số 0, màn hình điện thoại liền sáng lên, anh thuận tay mở ra vừa nhìn, chậm rãi nở nụ cười.

Thanh âm nói chuyện trên bàn rượu. ...cũng triệt để không còn.

Tô Hiểu Thần sau khi gửi tin nhắn xong liền bắt đầu kỷ xảo mình vô cùng thành thực, tốc độ cực nhanh tắt máy giả chết, bịt tai trộm chuông kiểu này còn chưa đủ, nghĩ nghĩ, dứt khoát đem điện thoại nhét xuống dưới gối.

Làm xong những thứ này, cô yên tâm thoải mái nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Tiếp đó tràn ngập đầu cô toàn là cái tin nhắn vừa mới gửi đi kia: Chiêu mai mang lễ vật đến xin lỗi em, nhận tội không giết!

Cô than vãn một tiếng, lại một màn người cá lặn qua lặn lại, đem mình vùi xuống dưới gối.

Cô mới rồi còn cảm thấy những lời này toát ra bá khí đầy mình, nhưng rõ ràng là làm nũng nhượng bộ a....

Tô Hiểu Thần ngày hôm sau rời giường chuyện đầu tiên phải làm chính là khởi động lại máy kiểm tra tin nhắn, Tần Chiêu Dương hồi âm lại chỉ một chữ rất ngắn gọn nhưng vô cùng có lực: “Được.”

Cô nhìn chữ này, đột nhiên hoảng hốt vùng dậy.

Tần Chiêu Dương đối với cô từng làm nhiều nhất chính là cái chữ này.

Trước kia, lúc trong thế giới của Tô Hiểu Thần chỉ có Tần Chiêu Dương, anh làm cái gì thì cô liền làm cái đó, bởi vì cô nghĩ rằng vô luận Tần Chiêu Dương làm cái gì, đều là đúng. Nhưng sau này cô dần dần trưởng thành hơn một chút, mới biết rằng đó là ý lại.

Ý lại cùng thói quen luôn luôn là một thói hư tật xấu, khi không có Tần Chiêu Dương bên cạnh phải tự mình đối mặt những lúc khó khăn cô đều sẽ nghĩ, thì ra bị ép trưởng thành là như thế này.

Nhưng trước đây, khi cô không chủ định hướng anh xin giúp đỡ thì anh chưa bao giờ chân chính cự tuyệt, anh cũng chưa bao giờ nói được, nhưng từ đầu đến cuối đều dùng phương thức của mình thỏa hiệp với cô. Ở rất nhiều lúc cô không biết, cứ như thế nuông chiều thiên vị cô.

Cho nên có đôi khi quay đầu lại nhìn, phát hiện ra trong một thời gian dài, cuộc sống của cô đều vô ưu vô lự, thì ra đã ý lại vào anh lâu như thế.

Sau khi anh rời đi, cô lại không muốn hướng đến bất kỳ một người nào không phải là anh nhờ giúp đỡ, cô rút cuộc cũng học được tự mình đối mặt.

Trước đây tận mắt nhìn thấy anh ngồi lên xe rồi đi cũng không có cảm thấy gì, nhưng có lẽ những ký ức được chôn chng sâu sau khi lên men lại càng đau.

Thật may là, anh đã trở về.

Cũng thật may là, cô vẫn còn y nguyên như lúc mới gặp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tư Tư vẫn nhớ kỹ buổi toạ đàm vào sáng sớm, ăn cơm xong liền lôi kéo cô đi chiếm chỗ ngồi.

Tô Hiểu Thần sáng sớm đã bắt đầu rời giường, luôn luôn thăm thắc mắc tới qua anh trả lời nhanh như vậy, còn chưa nghiêm túc hỏi cô gặp mặt ở chỗ nào hoặc là thời gian gặp nhau lúc nào.

Cho nên thủy chung có chút không yên lòng, đợi đến khi phòng học đều đầy ắp người hò hét âm ỉ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua bục giảng.

Thế mà vừa thấy hai mắt của cô liền hoàn toàn không thể di chuyển.

Anh vừa đi vào trong phòng học, còn đứng ở bên cửa, toàn thân như khép lại một tầng ánh sáng nhàn nhạt vào bên trong, tây trang phẳng phiu màu đen, cả người toát lên vẻ vừa tinh anh vừa mặt người dạ thú... .

Bên tai liên tục có âm thanh hít hơi, khóe môi Tô Hiểu Thần lại giương lên.

Tần Chiêu Dương chính là người như vậy, anh xuất hiện chính là tiêu điểm, bất luận là ai cũng phải nhìn anh vài lần.

Cô và lớn lên bên nhau, đã được nhìn thấy rất nhiều rất nhiều đáng về của anh mà các cô gái khác chưa từng thấy qua, tâm tư nhỏ bé ấy cô cẩn thận giấu ở trong lòng cũng khiến cho cô vui vẻ rất lâu.

Thân hình anh cao ráo, mặt mày tuấn lãng, hơi hơi cúi đầu cẩn thận nghe người ta nói chuyện đáng về bình yên lại nghiêm túc, vẻ đẹp nói không lên lời. Nhưng chỉ có Tô Hiểu Thần mới biết được, nếu như anh không hề để người ta vào trong mắt thì bình thường đều là anh không thể kiên nhẫn lúc nghe người ta nói chuyện.

Từ Từ lúc này bùng phát hoa tâm, nhưng thêm nhỏ dãi một lúc lại cảm thấy không thích hợp, nâng cánh tay đụng đụng Tô Hiểu Thần, “Người này chúng ta đã gặp qua ở đâu đó rồi phải không?”

Tô Hiểu Thần không nói lời nào, chỉ là cúi đầu cười, cười đến môi mắt cong cong, sáng rực như ngôi sao.

Tần Chiêu Dương quan sát một vòng liền nhìn thấy cô ở trong đám người, thấy cô nheo mắt cười giống tiểu hồ ly, làm bộ như không để ý đến vẫn nói chuyện như bình thường hỏi hiệu trưởng bên cạnh, ”Ngành quản lí công trình năm thứ tư thế đại học có sinh viên nào tên là Tô Hiểu Thần không?”

Thầy giáo đi cùng đúng lúc là giáo viên của Tô Hiểu Thần, liền lập tức nói ngay: “Là thuộc lớp của tôi.”

Tần Chiêu Dương gật gật đầu, đối với thầy giáo cười cười, đưa tay ra, “Tính cách Hiểu Thần luôn luôn không ổn định, nhưng mà học tập vẫn rất cố gắng, mấy năm nay thật đúng là phiền toái thầy giáo.”

Thầy giáo thụ sủng nhược kinh, cầm tay anh, chỉ cảm thấy tay người trẻ tuổi tựa hồ cũng mang theo chí tiến thủ mạnh mẽ. Trong lòng nghi hoặc, liền thuận miệng hỏi câu, “Không biết Tô Hiểu Thần có quan hệ thế nào với Tần tổng?”

Đôi mắt Tần Chiêu Dương càng thêm vẻ sâu sắc, ý cười càng đậm, “Bạn gái.”

Thầy giáo đầu mày gật gật, cũng nở nụ cười, “Kim Đồng Ngọc Nữ, ông trời tác hợp cho.”

Tần Chiêu Dương được Tần Mặc khen một chữ “Giỏi”, cũng chưa bao giờ cảm thấy cao hứng như bây giờ.

Lại nhìn hướng Tô Hiểu Thần thì tất cả khoe mắt đuôi lông mày trong nháy mắt đều mang theo chút xuân ý.

Tần Chiêu Dương trở về từ nước Mỹ thì trực tiếp được bố trí vào cái ghế của văn phòng ở trên tầng cao nhất của công ty Tinh Quang kia, lại không người nào dám không phục.

Vị Thái Tử gia nhà họ Tần ở nước Mỹ sát phạt quyết đoán đánh thắng không ít trận hoành tráng, vừa về nước Tần Mặc liền đem một nửa giang sơn của mình cho đứa con trai này dùng để luyện tập.

Tần Chiêu Dương chỉ dùng một tuần, nhanh chóng quen thuộc nghiệp vụ công ty, lại dễ dàng kí được vài cái đơn hàng lớn, đem vị trí ngồi ngày càng vững chắc, nhân viên dưới quyền lại càng dễ bảo không dám lơ đãng.

Khi có Tần Mặc, mọi người gọi anh một tiếng Tần thiếu, nhưng Tần Mặc không ở đó, chính là phải quy củ gọi một tiếng Tần tổng.

Huống chi, hiện tại công ty Tinh Quang còn có thế lực của Nhị gia nhà họ Tần ở thành phố A giúp đỡ, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ thương giới thần hồn nát thần tính, gặp phải một cuộc cạnh tranh tàn khốc.

Tần Chiêu Dương trở về vào thời điểm nóng bỏng này, lúc đầu còn có người xem nhẹ năng lực của anh, sau vài lần ngáng chân, Tần gia thiếu gia này mày cũng chưa nhận một cái, giờ tay chém xuống so với Tần Mặc năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng anh trước sau gì vẫn còn bờ ngõ, vẫn phải đợi Tần Mặc và Tần nhị gia đều thu tay lại thì tự anh mới được làm, nhưng vẫn phải hao tổn một chút công sức.

Nhưng mà dựa theo hiện nay mà nói, anh khí thế rào rạt, quả thực không thể xem nhẹ.

Cứ như vậy nhân vật sau này sẽ độc chiếm nửa bầu trời ở trên thương trường hạ mình đến đại học A bắt đầu buổi tọa đàm, có thể không chật ních sao!

Đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần nghe người khác đánh giá Tần Chiêu Dương, cô biết anh nếu là trở về tất nhiên sẽ lay động toàn bộ thành phố A, nhưng lại không biết người khác đánh giá cao anh như thế.

Cho nên cô lần đầu ngồi nghe tọa đàm nghiêm túc, toàn bộ buổi thuyết trình không có một chút buồn ngủ —— chuyên môn theo đuôi người khác.

Hai mắt Tần Chiêu Dương thỉnh thoảng đảo qua, thấy cô chăm chú nghiêm túc nghe, liền chuyển tầm mắt, nghiêm trang.

Chờ buổi tọa đàm chấm dứt, trong phòng học ảm ỉ đều là muốn đi lên xin ý kiến tham khảo. Tần Chiêu Dương cũng không vội mà đi, mượn lúc trong phòng học đang lộn xộn kia đi theo hướng ngược lại mà lên.

Anh vừa đi, tự nhiên cũng không ai dám đi trước, đều nhường ra cho anh một con đường để đi.

Trước đó Tô Hiểu Thần hoàn toàn không chú ý đến, chờ lúc cô chú ý đến thì đã là lúc anh chạy tới trước mặt của cô, phòng học chật chội như vậy, không gian xung quanh anh lại trống ra một khoảng lớn. Anh liền bị mọi người vây quanh ở bên trong, đối với cô nhọt nhọt cười.

Khuôn mặt anh lúc đó có ý cười rất ôn hòa, khóe mắt đuôi lông mày hơi nhấc lên, chứa đựng một mặt xuân ý.

Anh vươn tay trắng nõn mảnh dài ra đến cô, ngữ khí cũng như nụ cười kia bình thường ôn nhuận lại dễ nghe, “Giữa trưa cùng anh và thầy giáo dùng bữa cơm nhé.”

Tô Hiểu Thần tròn tròn mắt, cô nhìn loại tươi cười kia vạn vạn không có khả năng xuất hiện tại trên mặt anh, lại nhìn đáy mắt anh nhận nhận ý trên tức, nhất thời phản ứng không kịp.

Anh muốn làm gì?

Chung quanh người vây xem đã bắt đầu bàn luận xôn xao ầm ĩ, tầm mắt của bọn họ qua lại dò xét vài vòng giữa hai người, đều đang suy đoán quan hệ hai người.

Tô Hiểu Thần vừa định giả vờ không quen cự tuyệt anh, ngay lúc đó thì Tur Tur đột nhiên vỗ ót, đắc ý cười rộ lên, “Tớ rốt cuộc đã nghĩ ra, anh là bạn trai trúc mã của Hiểu Thần đúng hay không?”

Tần Chiêu Dương đáy mắt xẹt qua một ý nghĩ sâu xa, hơi hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tô Hiểu Thần. Lúc này không chỉ đáy mắt ý cười càng sâu, ngay cả khóe môi cũng gọi lên nét tươi cười, thật rút khoát cầm tay của cô đem cô kéo lại đây, “Xấu hổ cái gì?”

Tô Hiểu Thần bị anh một phen kéo đến bên người, quả thực muốn lộ roi đầy mặt, hung hăng trừng mắt Tur Tur, “Em không xấu hổ...”

Tần Chiêu Dương lập tức dùng một loại ánh mắt khiển trách liếc mắt nhìn cô, cười hướng Tur Tur đưa tay ra, “Xin chào, tôi là Tần Chiêu Dương.”

Tur Tur sững sờ nhìn người kia đưa tay tới trước mặt, ở bên trên quần áo hung hăng lau một cái rồi mới run rẩy nắm tới, “Xin chào, tôi là bạn cùng phòng Hiểu Thần, tôi tên là Tur Tur.”

Tần Chiêu Dương rõ ràng muốn khẳng định Tô Hiểu Thần là người của anh, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, ôn hòa lễ độ nói: “Lần sau tôi cùng Hiểu Thần mời mọi người ăn cơm.”

Tô Hiểu Thần lúc này chỉ triệt để một ý nghĩ, nghĩ các lãnh đạo vẫn chờ bên dưới, kéo kéo tay anh.

Tần Chiêu Dương lúc này lôi kéo cô đi xuống dưới, ngón tay nắm thật chặt tay cô, xiết đến ngay cả những hoa văn trong lòng bàn tay, cô chỉ cần cẩn thận cảm giác đều có thể vẽ ra được.

Nhiều người nhìn như vậy, cô đột nhiên ngượng ngùng, muốn rút tay về, lại bị anh cầm thật chặt thêm một chút, đây có thể là thật sự dùng lực, xiết cô đến xương cốt đều đau.

Anh nói mời thầy giáo ăn cơm, thật đúng là mời ăn cơm. Tuy rằng ngồi tại vị trí chủ tọa, nhưng lại nho nhã lễ độ, đãi khách rất chu toàn.

Cô ngồi bên cạnh anh, quay đầu có thể nhìn thấy anh.

Anh ở trên bàn cơm cũng có chút không chuyên tâm, thủy chung buông mi cười, nghe những thầy giáo kia chậm rãi nói, kịp thời tiếp một câu, khiến cho đề tài theo tiếp tục phát triển.

Phần lớn thời gian của anh là để ý cô, thấy ánh mắt cô bay tới trên đồ ăn ở nơi nào đó, liền thuận tiện xoay lại đây cho cô, sau vài lần như vậy, Tô Hiểu Thần đã không dám nhìn loạn nữa, lặng lẽ chăm chăm nhìn đĩa thịt bò trước mắt kia thủy chung cắn cắn cắn, răng cũng đều chưa xốt.

Ngược lại anh ăn cũng không nhiều, cũng không thấy anh động đũa như thế nào.

Tô Hiểu Thần biết anh ăn kiêng, cũng biết khẩu vị của anh so với cô thanh đạm hơn chút, thừa dịp mọi người đều không chú ý, gọi nhân viên phục vụ mang lên cho một ít đồ ăn nhẹ lột da và thêm một đĩa trái cây, ngồi ở một bên nghe bọn họ nói chuyện.

Thái Tử gia thật ra căn bản không cần phải tự mình xã giao bọn họ, nhưng mà là vì cô, ở đây lại có thầy giáo của cô, cho nên tự nhiên muốn làm mọi việc được chu toàn.

Nhân viên phục vụ làm rất nhanh, cô để vào trong bát chuyển qua trước mặt anh, ý bảo anh ném thử một miếng.

Tần Chiêu Dương vốn lười động đũa, nét mặt giờ phút này lại có vài phần ý cười biếng nhác, ở dưới gầm bàn cầm tay của cô, cô không được tự nhiên tránh một chút, anh liền cầm thật chặt, trực tiếp nắm để vào trên đầu gối của mình.

Tay của cô mềm mại, nắm trong lòng bàn tay xúc cảm rất tốt.

Anh cầm chiếc đũa ăn mấy miếng đồ ăn cô vừa đưa tới đây, đầu ngón tay ở trên mu bàn tay của cô nhẹ nhàng mà xoa vài cái, khóe môi nở nụ cười.

Tô Hiểu Thần tuy rằng không được tự nhiên, nhưng bị anh nắm tay cũng không dám gây dựa quá kịch liệt, cổ hai lần không thoát ra được, dứt khoát đầu hàng, liền mím môi uống nước trái cây, không yên lòng.

Cô từ trước đến giờ không thích các bữa tiệc, cũng không kiên nhẫn tiếp khách, điểm ấy Tần Chiêu Dương cũng đã biết đến.

Nét mặt anh mang theo điểm ủ rũ, trong ngôn ngữ lại để lộ chút lời ngầm anh không có nhiều thời gian, bữa ăn cứ như vậy bị anh nói hai ba câu lên kết thúc.

Tiến mọi người đi, anh đứng trước thang máy, cúi đầu nhìn cô, “Trên lầu thuê phòng?”

Tô Hiểu Thần sững sốt, lập tức cả khuôn mặt đều đỏ lên, quyết đoán một phen hất tay của anh ra xoay người rời đi.

Tần Chiêu Dương cười đem cô bắt trở về, đầu ngón tay gõ một cái lên trán của cô, “Đừng làm rộn.”

Tô Hiểu Thần lập tức nóng nảy, “Ai thêm đùa với anh, buông ra.”

Gặp bốn phía không có ai, ở trên hành lang xa xa có 2 nhân viên phục vụ đang đứng, anh đơn giản đem cô ôm vào trong ngực. “Không phải gặp anh hỏi tội sao, buông ra ai hỏi tội cùng em?”

Tô Hiểu Thần thật sự bị anh chọc cho mặt đỏ tai hồng, tức giận cực kỳ, tính tình cũng bộc phát, hung hăng cào anh vài cái, “Yêu cầu anh buông ra.”

“Tính tình ngược lại là càng lúc càng ghê gớm.” Anh khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu cắn vành tai của cô một cái, không nhẹ không nặng, lại làm cho Tô Hiểu Thần cả người run lên, bất động...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tần Chiêu Dương thấy cô ngoan ngoãn bị mình ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy những thứ rượu mời lúc bữa trưa bây giờ tất cả mới dậy lên.

Bất quá ở đây người đến người đi, không chừng lát nữa còn gặp phải người nào đó, nếu đã muốn nói, vậy thì nhất định phải tìm được một nơi thích hợp. Không ngoài ý muốn chút nào, thuê phòng đơn giản nhất, nhanh gọn lại thuận tiện.

Tần Chiêu Dương bình thường khi có tiệc đều đến quán rượu này, cho nên đã sớm thuê một phòng VIP trên tầng cao nhất.

Anh bấm thang máy đang ở tầng trệt, nhìn bộ dáng cô đỏ bên tai cúi thấp đầu nhìn chòng chọc mũi chân mình, trong lòng mềm xẹp, đưa tay chậm rãi nắm lấy tay cô, nhẹ giọng giải thích, “Anh vừa mới uống rượu không có cách nào lái xe, trợ lý cũng đang thay anh đi xử lý công việc, hiện tại đi lên phòng trên lầu của anh là lựa chọn tốt nhất.”

Kỳ thực Tô Hiểu Thần cũng không suy nghĩ gì nhiều, lúc còn nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm hai bên lúc trước vẫn đơn thuần như lúc ban đầu, cô sẽ không nghĩ theo hướng khác, cũng biết anh sẽ không làm như vậy.

Chỉ có điều, lần đầu tiên thuê phòng, cô thật rất nghiêm túc xấu hổ.

Tần Chiêu Dương dùng thẻ mở cửa, dắt cô cùng đi vào, gắn thẻ mở cửa lên, các trang thiết bị trong phòng “Tích” một tiếng vận hành.

Rèm cửa trong phòng vẫn đóng, anh thuận tay mở đèn, dắt cô đến ghế sofa ngồi xuống. “Muốn đi ngủ trước hay bây giờ muốn cùng anh tâm sự một chút?”

Anh hỏi rất nghiêm túc.

Tô Hiểu Thần kỳ thực từ trong hành động của anh cũng đã đoán ra được câu trả lời không sai biệt lắm, nhất nhì bán hội cũng không vội, xoay xoay xung quanh, chỉ chỉ phòng ngủ chính, “Đi ngủ một giấc trước.”

Tần Chiêu Dương lúc này cũng nghĩ như vậy, anh chậm rãi cởi áo vest ra, lại cởi hai cúc áo sơ mi trên cùng, lúc này mới đi theo cô vào phòng ngủ.

Anh tối hôm qua có tiệc, sau khi kết thúc cũng đã rất khuya, liền ngủ lại luôn ở phòng này.

Sáng sớm rời đi cũng không kêu phục vụ phòng, trong phòng ngủ vẫn duy trì tình trạng lúc anh đi.

Nghỉ muốn ngủ trưa, rèm cửa sổ cũng không đóng, cô kéo chăn ra liền nằm vào trong, vừa nghiêng đầu liền thấy Tần Chiêu Dương vừa cởi quần áo vừa

đi tới, bị dọa tới mức mắt không chớp, “Anh làm gì thế!”

Tần Chiêu Dương liếc nhìn cô, vừa đưa tay mở điều hòa vừa trả lời: “Anh đi tắm, em ngủ trước.”

“Ừm.”

Anh bày tỏ rõ ràng anh không hề có ý tứ gì khác, Tô Hiểu Thần lập tức an tâm, vui vui về về cuộn chần ngủ.

Cô tới hôm qua ngủ chập chòn, mới sáng sớm đã bị Tur Tur gọi dậy, sau khi ăn uống no đủ vô cùng thả lỏng mà dính đầu gối liền ngủ.

Lúc Tần Chiêu Dương tắm xong đi ra, cô đã nghiêng người ngủ thiếp đi.

Anh lau lau tóc ướt, sợ đánh thức cô, sang phòng kế bên sấy khô, lại thay một bộ quần áo ở nhà nhẹ nhàng thoải mái, lúc này mới trở về phòng.

Bên cạnh Tô Tiểu Thần để trống ra một chỗ rất lớn, anh liền thuận thế nằm lên đó, quay đầu nhìn cô một cái, cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Anh mấy ngày nay vô cùng bận rộn, khó có được một ngày rảnh rỗi cùng cô ngủ trưa như thế này, cảm giác thời gian dường như đang quay ngược về lúc bọn họ còn bé.

Người lớn hai nhà đều có rất ít thời gian chiều cổ đến giấc ngủ trưa của bọn họ, Tô Hiểu Thần cũng sẽ được gửi lại nhà anh, để cho thím Trương thuận tiện trông chừng.

Anh khi đó còn không muốn cùng một cô nhóc cùng ngủ, cũng không muốn người khác ngủ trên giường của mình, có lẽ là sợ Tô Hiểu Thần làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì đó, lúc đầu chỉ cho cô ngủ trên cái giường nhỏ quý phi, tình cờ có một ngày anh tỉnh dậy sớm, nhìn thấy bộ dáng cô nhú mày muốn xoay người nhưng lại bị gò bó, nhất thời động lòng trắc ẩn.

Hôm sau anh liền đồng ý cho cô leo lên giường của mình, nhưng anh lại không có một giấc ngủ trưa an ổn.

Tư tưởng của cô không thực sự được tính là tốt, không phải là ngủ thiếp liền ôm anh, mà chính là nhắc chân trực tiếp đè anh.

Nhưng mỗi lần như thế, anh nhìn bộ dáng cô hít thở nhẹ nhàng chậm chạp, về mặt ngủ an ổn, cũng không nỡ đánh thức cô.

Khi đó Tần Chiêu Dương còn không biết cái ‘không nỡ’ kia đại biểu cho điều gì, nhưng bây giờ anh mới hiểu được, một khi đối với một người nhượng bộ, vậy cả đời này đều sẽ một mực nuông chiều chăm sóc người đó.

Tô Hiểu Thần đang ngủ cảm thấy có chút lạnh, nhích lại gần nguồn nhiệt dán sau lưng.

Cô khẽ động, anh liền tỉnh, thuận tay sờ qua, rất chuẩn xác giống như ngày xưa tìm được cánh tay cô đang để lộ ra ở ngoài chăn, đem nó bỏ vào trong chăn, lại ôm lấy chân đem cả người cô bọc vào trong.

Làm xong những cái này, anh ngẩn ngơ nhận ra cái gì đó, khẽ vén chăn lên nhìn cô một cái, rất không khách khí đem cô ôm vào trong ngực.

Lúc Tô Hiểu Thần tỉnh lại sắc trời đã đen, cô vừa mở mắt đã nhìn thấy ngay mặt Tần Chiêu Dương gần sát ngay trước mắt, cô ngủ có phần mơ mơ màng màng, nhất thời không phản ứng kịp, vẫn giữ thói quen khi còn bé, tiến tới cọ cọ.

Cọ cọ xong mới phát giác được có gì đó không đúng, hơi nhích ra nhìn anh một cái, lúc này mới ý thức được chính mình cả người vô cùng chủ động quần lay anh!

Cô vừa định hủy đi chứng cứ phạm tội, tay khẽ động, lông mi anh liền run rẩy, mở mắt ra nhìn lại, “Ngủ một giấc cũng không được đáng hoàng.”

Tô Hiểu Thần tiếp tục thu tay về, tiện thể lẩn ra ngoài một vòng.

Bất quá cô hiển nhiên không biết mình ngủ bên mép giường, vừa rồi Tần Chiêu Dương lại quần đến kéo cô vào trong, cô lẩn một vòng như thế trực tiếp ngã sập xuống sàn nhà, Tần Chiêu Dương đưa tay tóm lấy cũng không kịp.

Tô Hiểu Thần ngã đau, cũng cảm thấy chính mình mất mặt, ôm chân ăn vạ không đứng lên.

Tần Chiêu Dương liền nằm nghiêng trên giường, cư cao lâm hạ nhìn cô, cũng thấy chính cô tự mình cảm thấy ngượng ngùng, ừ ừ sờ sờ mũi, bỏ dậy.

Cả hai người ai cũng không muốn dòi đi trận địa, lười ra cửa, cơm tối đơn giản liền kêu người đem lên lầu.

Tô Hiểu Thần đối với thức ăn của quán rượu này vẫn là vô cùng hài lòng, đặc biệt thích ăn nhất là tôm bóc vỏ, ngay cả nước canh vàng nhạt cũng không buông tha, chan với cơm ăn.

Tần Chiêu Dương buổi trưa uống rượu nhiều, dạ dày còn chút khó chịu, một chén cũng không ăn, nhìn cô ngón nga ngón nghiêng không khỏi nhú mày, “Anh buổi trưa bỏ đói em hay là không cho em ăn no?”

Tô Hiểu Thần trong miệng vẫn còn cơm, nhìn anh một cái, tiếp tục ăn.

Anh cũng chỉ cười, đem tôm bóc vỏ bỏ vào trong chén cho cô, lại gấp thêm thịt cá cho cô, “Nhanh ăn xong, anh có lời muốn nói với em.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy Tần Chiêu Dương ôn nhu như vậy ngay cả mẹ ruột anh cũng nhận không ra...

Com nước xong, cô mới cảm thấy được khăn trang, ngồi trên sàn nhà trong phòng khách ôm chân bàn to không dám nhìn anh.

Tần Chiêu Dương thoát đầu nhú mày một cái, tựa hồ nhìn cô thần kinh căng thẳng không khỏi bất đắc dĩ, “Qua đây ngồi.”

Tô Hiểu Thần dời cái mông một chút.

Tần Chiêu Dương: “...”

Được rồi, không thể yêu cầu cô quá nhiều.

Tần Chiêu Dương: “Em về sau tính thế nào? Vẫn là làm công việc nghiên cứu khảo sát?”

Anh hỏi cái này, Tô Hiểu Thần liền thả lỏng không ít, cô suy nghĩ một chút, “Em đã thông qua phỏng vấn của công ty quảng cáo Kha Thụy, ngày kia sẽ đi thực tập.”

Anh đơn giản cũng theo cô ngồi trên sàn nhà, “Không làm nghiên cứu khảo sát?”

“Không.” Cô cúi đầu, nhìn nhin ngón tay, thanh âm nhẹ nhàng, “Em muốn làm việc sớm một chút.”

Tần Chiêu Dương như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, “Tại sao?”

Tô Hiểu Thần mới không cần nói cho anh, nhú nhú mày, cái mũi nhỏ nghiêng sang chỗ khác không trả lời.

Tần Chiêu Dương kiên nhẫn tràn đầy, cô xem tivi, anh liền chuyển tâm nhìn cô, cuối cùng, vẫn là cô phải đầu hàng trước, quay mặt lại đáng thương nhìn anh, “Chẳng lẽ việc này cũng muốn em chủ động sao?”

Tần Chiêu Dương trong lòng thầm cười, nghĩ chính cô nhóc rớt cuộc cũng phải trưởng thành, trên mặt lại bất động thanh sắc hỏi cô, “Cái gì?”

Tô Hiểu Thần giờ lên móng vuốt che mặt, nghĩ đùa giỡn lưu manh chính là muốn nhất cổ tác khí, sau đó thực dừng cảm trực tiếp nhào tới...

Tần Chiêu Dương nhìn Tô Hiểu Thần nội tâm đang vạn phần đấu tranh gần ngay trước mắt, rất trong sáng hỏi một câu: “Trên mặt anh có gì sao?”

Tô Hiểu Thần quyết tâm cắn răng một cái, cúi đầu, liền một ngum cắn.

Môi dưới Tần Chiêu Dương bị răng cô nặng nề cắn một phát, đau đến nhú mày, ngay sau đó lại thả lỏng ra, rất nhanh nắm quyền chủ động, ôm cô, đè lưng cô xuống áp sát thật chặt mình.

Trước kia luôn nghĩ Tô Hiểu Thần giống như tờ giấy trắng, anh một mực hết nhìn lại nhìn, chưa từng hôn cô.

Những thứ tốt đẹp nếu như đã từng hưởng qua, đã biết mùi vị của nó như thế nào, sẽ rất khó từ bỏ.

Nhưng hôm nay khác, anh sau này đều sẽ ở bên cô, vậy sớm ăn cô vào bụng mới là tốt nhất.

Thân thể trong ngực mềm mại, anh ôm vào trong ngực, tràn đầy đều là rung động dạt dào, anh cũng khắc chế không nổi chính mình nữa, môi dùng sức, hôn càng ngày càng mãnh liệt, nhưng thủy chung cũng không tiến hơn một bước nữa.

Tô Hiểu Thần chỉ cảm thấy nóng mặt kinh khủng, bị anh ôm vào trong ngực, toàn thân đều run.

Những hình ảnh tưởng tượng thật lâu, đến bây giờ cũng đã thực sự thành hiện thực, nhưng lại có chút không giống như trong tưởng tượng. Cô cũng không biết mình là làm sao, cả người đều có chút như nhũn ra, bị anh khống chế trong ngực, không thể động đậy một chút nào.

Tần Chiêu Dương ném được hương vị, cũng không hề nóng vội, hơi hơi buông cô ra, trán đặt lên trán của cô.

Tô Hiểu Thần hai mắt sáng ngời trong suốt một mảnh, cứ như vậy chăm chú nhìn anh, còn mang theo một chút thẹn thùng của con gái, anh nhất thời không nhìn được, lại tiếp tục hôn cô.

Anh thực sự không muốn buông cô ra, cứ như vậy ôm một hồi, một hồi lâu lắng xuống, lúc này mới lại là một bộ dáng chính nhân quân tử nghiêm chỉnh, nhìn ánh mắt cô còn mang theo ý cười nồng đậm.

“Tô Hiểu Thần, chúng ta ở chung một chỗ có được không?”

Tô Hiểu Thần không lên tiếng.

Hai người đối với tình cảm của nhau trong thời khắc này đều là hiểu trong lòng mà không nói, Tô Hiểu Thần cảm thấy thật thần kỳ, tình cảm của bọn họ cũng không vì bốn năm xa cách mà có bất kỳ thay đổi nào.

Anh ngày càng trở nên mạnh mẽ, cô cũng đang cố gắng trưởng thành.

Bởi vì không biết đối phương bên kia sẽ biến thành bộ dáng gì, cho nên luôn cố gắng hết sức, sau đó gặp nhau, liền phát hiện hai bên mặc dù có chút bất đồng, nhưng thủy chung vẫn là cái bộ dáng trước đây.

Cô suy nghĩ suốt bốn năm cũng không suy nghĩ được thông suốt sự tình, bây giờ đột nhiên hiểu.

Cô kéo cổ áo anh, không nhẹ không nặng kéo một chút, “Vậy anh nói cho em biết, vì sao chúng ta phải ở chung một chỗ?”

Tần Chiêu Dương nhú mày, cúi đầu nhìn môi đỏ mọng tròn bóng nước của cô, bị anh hôn hơi sung lên, anh đột nhiên nở nụ cười, quét một chút cái chóp mũi của cô, “Em không đáp ứng anh, là muốn đêm nay không trở về?”

Tô Hiểu Thần một trái tim thiếu nữ nhất thời tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Cô không đồng ý Tần Chiêu Dương tự nhiên lại không để cho cô đi lại, cho dù khoảng cách chỉ trong tầm mắt.

Tô Hiểu Thần vẫn bị anh ôm trong ngực, tránh lại tránh cũng không được, cuối cùng nổi giận, nghiêng đầu liền cắn một cái lên trên cổ anh.

Tần Chiêu Dương bị cô cắn liền nhú mày, chờ cô buông lỏng ra, anh rút khăn tay hướng lên trên cổ lau một cái, cứ cúi đầu như vậy nhìn chăm chăm cô.

Anh đối diện với ánh đèn, trong đôi mắt cứ như đốt lên hai ngọn lửa, sáng ngời trong suốt nhìn cô. “Bốn năm trước, trước khi anh đi em cũng cắn anh một cái như vậy.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy mình cũng muốn khóc, tuy rằng cô vốn cũng không trông chờ Tần Chiêu Dương có thể đồng ý với đề nghị của cô lúc trước một chút, nhưng vẫn dốc sức, anh lúc này lại uy hiếp bằng cách lời chuyện cũ, cô chỉ cảm thấy trái tim kia lại nguội lạnh thêm một chút.

Cô cắn cắn môi, hơi hơi đẩy anh ra, “Anh đừng nói, em không thích nghe.”

“Muốn nghe.” Anh cầm tay của cô, mười ngón quần quýt.

Tô Hiểu Thần cúi đầu nhìn, ngón tay anh thật sự rất đẹp, khớp xương rõ ràng, cứ cầm tay của cô như vậy, làm cho cô nhất thời sinh ra một cảm giác triển miên.

Lúc này anh nâng mắt, ngón cái còn nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên mu bàn tay của cô, “Anh biết em muốn nghe cái gì, nhưng anh chưa nói với con gái bao giờ, anh có chút xấu hổ, chứ không phải là không muốn.”

Cô sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh. Anh cũng không né không tránh, chỉ là cong môi cười, “Những lời này để dành chờ thời điểm anh cầu hôn em sẽ nói.”

Tô Hiểu Thần gạt mình, không nói ra được là có bao nhiêu ảm áp, cô nghĩ nghĩ, rất là trịnh trọng gật gật đầu. “Được.”

Trên mặt anh nét cười vẫn nhàn nhạt như cũ, chỉ là đuôi lông mày thoáng nhấc lên, lại không có thái độ hăng hái.

Buổi tối anh đến cùng vẫn là đưa cô trở về kí túc xá, tự mình lái xe, đưa cô đến bên dưới lầu kí túc xá.

Cô vừa muốn đẩy cửa xuống xe, nhưng anh đã khóa cửa vào trước, lái xe chạy đến một nơi kín đáo, “Cuối tuần không bị cấm cửa, em giúp anh đi cùng đến buổi tiệc.”

Tô Hiểu Thần còn muốn trở về viết luận văn, nhưng mà nghĩ sau này anh sẽ lại rất bận rộn, liền ngoan ngoãn ngồi cùng anh trong xe, kỳ thật nói là ngồi cùng anh, nhiều hơn phải là... Bị anh giữ trở.

Sau khi anh ung dung thản nhiên đùa giỡn cô N lần, cô triệt để xì mặt ra, “Em phải về viết luận văn.”

Tâm tình Tần Chiêu Dương đêm nay vẫn rất tốt, nét cười dường như sẽ không dừng lại, lúc này hơi mang ý cười như cũ, nhưng lại thêm trịnh trọng đùa giỡn cô, “Em có anh, còn viết luận văn làm gì?”

Tô Hiểu Thần trừng mắt nhìn anh một cái, “Vì sao có anh em sẽ không cần viết luận văn?”

Tần Chiêu Dương xuôi theo trả lời, “Không thể tốt nghiệp anh có thể nuôi em.”

Tô Hiểu Thần: “...” Đây là lần thứ 26 trong đêm nay Tần Chiêu Dương quanh co lòng vòng biểu đạt ý tứ này.

Cô hoàn toàn bất đắc dĩ, “Anh đến cùng là muốn làm gì?”

Tần Chiêu Dương lại cười một tiếng, “Anh vừa ngồi trên vị trí này sẽ rất bận rộn, anh dự tính tuần sau sẽ bận rộn đến mức không thời gian cùng em, chỉ có một ngày dành dôi này, cho nên thừa dịp hiện tại có thể chơi thì chơi, có thể khi dễ thì khi dễ, rồi tập trung năng lực chuyên tâm làm việc.”

Tô Hiểu Thần tuy rằng chưa từng trải qua, nhưng cũng biết vì ngồi vị trí này Tần Chiêu Dương đã cố gắng mất bao nhiêu, người khác chỉ nhìn thấy cảnh anh nở mày nở mặt về vang về nước tiếp nhận công ty, bốn bề yên ổn một đường tiến về phía trước.

Cô lại thủy chung nhớ rõ khi anh lên đường đi ra sân bay lúc trước, cái liếc mắt trước khi lên xe kia, như là đem toàn bộ những thứ trước mắt này đều khắc vào trong mắt để mang đi. Nhưng cuối cùng, anh cũng chỉ là ngồi vào trong xe, lên đường đi xa.

Cô biết anh hy sinh cái gì mới có được như hôm nay, tuy rằng anh chưa bao giờ từng nói với cô những chuyện đã xảy ra, nhưng cô cũng biết.

Bên trong xe nhất thời liền yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, cô mới nói: “Em cũng sắp bắt đầu đi làm, cũng sẽ bận nhiều việc.” Lại sợ anh không hiểu, cô vội vàng bổ sung một câu, “Không chỉ mỗi anh có công việc.”

Tần Chiêu Dương bị cô chọc cho nở nụ cười, đưa tay xoa xoa đầu của cô, mở khóa khóa ghế, “Kỳ thật buổi tối có hẹn ăn cơm với người ta, thời gian còn chưa tới tìm em giết thời gian một chút, bây giờ thời gian không còn nhiều lắm...”

Tô Hiểu Thần lập tức thẹn quá thành giận, “Nếu Tần tổng anh có chuyện, đi thông thả không tiền.”

Tần Chiêu Dương cũng không ngăn cản cô, nhìn cô nổi giận đùng đùng xuống xe, cũng không quay đầu lại vào trong kí túc xá, lúc này mới nở nụ cười trầm thấp, “Tại sao cứ đùa giỡn một chút liền nổi giận...”

Thứ hai Tô Hiểu Thần đứng giờ đến phòng nhân sự của công ty quảng cáo Kha Thụy báo danh, bởi vì cô không có kinh nghiệm công tác, cũng chỉ có thể làm việc đơn giản, bắt đầu chuẩn bị ý tưởng quảng cáo đơn giản.

Ôn Mục Tây học năm thứ hai đại học, nhân dỗi vô cùng, biết cô đi làm, giữa trưa còn cố ý chạy đến tìm cô ăn cơm.

Tô Hiểu Thần mặc dù biết cậu ta có ý đồ bắt lương, nhưng mà không cự tuyệt, thời điểm tan tầm giữa trưa vừa đến thu dọn linh tinh liền xuống lầu.

Dưới lầu có quán bò bít_tết, Ôn Mục Tây biết cô thích ăn những thứ này, đến liền tìm vị trí, chờ cô tan việc có thể trực tiếp dùng cơm.

Cô gọi một bình trà hoa lai, trộn đường nhấp nhấp từng ngụm.

Ôn Mục Tây nhìn bộ dáng kia của cô đã cảm thấy chén trà lai màu vàng nhạt trong tay cô uống tốt hơn rất nhiều so với nước trái cây của cậu ta, giương mắt tha thiết nhìn qua, đưa móng vuốt tới, “Học tỷ đồ cho em một ly em nếm thử.”

Nếu là trước kia Ôn Mục Tây đã sớm nhào tới, nhưng lúc này vừa rụt rè vừa lễ phép, cô không muốn nghĩ nhiều cũng không được, sau khi cho cậu ta thêm mấy thìa đường cười híp mắt đưa qua, thấy cậu ta nhất thời nhũn mày, hạ giọng hung ác ra lệnh: “Uống!”

Ôn Mục Tây bộ mặt khổ sở đem trà lai kia nuốt xuống, “Học tỷ chị mưu sát học đệ, em phải mách anh Chiêu Dương.”

Cậu ta không đề cập tới cô còn chưa nhớ tới, tiểu tử này từ khi quen biết cô đến bây giờ dù nói thế nào cũng gần bốn năm, thế nhưng vẫn lừa cô! Quả thực tội đáng chết vạn lần, loạn côn hầu hạ (loạn côn hầu hạ tức là nhiều người dùng côn/ gậy đánh đến chết, một hình phạt của giới quý tộc phong kiến ngày xưa)

“Cậu vì sao không nói cho tôi Tần Chiêu Dương là anh cậu?”

Cũng may đúng lúc này bò bít_tết đưa lên, cậu ta chuẩn bị từ ngữ một chút mới ủy khuất từ từ nói: “Anh Chiêu Dương nói chị là một tay anh ấy dạy dỗ, em muốn thi đại học A vậy cũng chỉ có thể tìm chị dạy... Nhưng nếu chị biết là chúng em có quan hệ thân sơ, anh ấy dám cam đoan chị sẽ mượn việc công báo thù riêng hoặc là dám cam đoan chị không thêm nhận em làm đệ tử?”

Nếu là ngày trước Tô Hiểu Thần nghe còn cảm thấy rất hợp lý, cậu ta càng nói càng không có điểm dừng, cô cầm đĩa ăn đe dọa cậu ta một cái, thừa dịp cậu ta không chú ý cầm đĩa ăn lấy trứng gà của cậu ta rồi nhét vào trong miệng mình.

Ôn Mục Tây sắc mặt càng khôn khéo.

Tần Chiêu Dương từ trên xe bước xuống nhìn thấy toàn bộ một màn này, không khỏi nhũn nhũn mày.

Tô Hiểu Thần ăn cái gì cũng hết sức chuyên chú, nên căn bản không chú ý đến vị trí bên cạnh đã nhiều hơn một người, vẫn là Ôn Mục Tây cung kính kêu một tiếng “Anh”, cô mới ngậm một miếng thịt bò dính đầy hạt tiêu ngẩng đầu lên.

Anh thuận tay rút khăn tay trên bàn lau miệng cho cô, an vị ngồi xuống dưới chỗ kế bên cô.”Ăn đồ Tây ngon thật.”

Ôn Mục Tây lúc này cực kỳ nịnh nọt, đi theo làm tùy tùng gọi đồ ăn cho Tần Chiêu Dương, sau đó cười híp mắt đối Tô Hiểu Thần nói, “Anh của em đang ở chỗ này, chị vừa không phải còn muốn xin chữ kí Thẩm Mặc Triết lên ảnh sao, trực tiếp nói với anh ấy là được.”

Tô Hiểu Thần nhất thời tròn tròn mắt, “Chị lúc nào...”

Ôn Mục Tây hắc hắc cười, trên mặt một chút xấu hổ cũng không có, “Em đi WC.”

Tô Hiểu Thần đang nói một nửa bị cắt đứt, tức giận đến đỏ cả mặt.

Tần Chiêu Dương mắt nhìn thân ảnh Ôn Mục Tây chạy trốn chết, cầm tay của cô xiên miếng bò bít_tết nhỏ nhét vào miệng.”Muốn xin chữ kí của Thẩm Mặc Triết lên ảnh?”

Tô Hiểu Thần nhanh chóng lắc đầu, “Em không quen anh ta.”

Tần Chiêu Dương lúc này mới “Ừ” một tiếng, “Nếu em không quen anh bảo trợ lý đi giúp em gặp người ta.”

Tô Hiểu Thần: “...” Đây là cái loại logic gì vậy?

Cô lúc này mới phát giác đã đứt cho anh ăn mấy miếng, lúc này mới một lần nữa nói rõ ràng: “Em nói là em không biết Thẩm Mặc Triết.”

Tần Chiêu Dương giương mắt nhìn cô, dường như nghi ngờ cô nói phải lời vô nghĩa, nhưng mà sau khi cô dùng con mắt hết sức vô tội lại đưa lên một ly trà lại, lúc này anh mới cau mày nói: “Em cho thêm bao nhiêu đường vào bên trong?”

Tô Hiểu Thần lặng lẽ đưa mắt nhìn lọ đường bị mức hơn phân nửa rồi, vừa định che giấu, anh đã nhìn thấy, chân mày nhíu chặt hơn, “Đường không đáng giá mấy đồng tiền, muốn ăn cả vốn lẫn lời mà uống tận ba bình, vừa thanh lọc dạ dày lại vừa bổ sung nước.”

Tô Hiểu Thần nhất thời đầu đầy hắc tuyến, vẫn buồn bực đến khi Ôn Mục Tây chân chó từ trong WC trở về.

Ôn Mục Tây ở trước mặt Tần Chiêu Dương ngoan ngoãn y hệt như con chó cảnh, chỉ thiếu vẫy đuôi, đặc biệt thời điểm có việc nhờ người, “Anh, Cái vụ xin chữ kí lên ảnh Thẩm Mặc Triết...”

Tần Chiêu Dương mắt cũng không nâng một chút, hết sức chuyên chú cắt miếng bò bít_tết, “Cậu kêu anh lại đây vì cái người mà anh không quen biết?”

Ôn Mục Tây tròn mắt há hốc mồm, “A, Thẩm Mặc Triết không phải là ngôi sao đứng đầu bảng sao?”

Tô Hiểu Thần thừa dịp bọn họ nói chuyện lại cho thêm đường, tay vừa đụng tới lọ đường, Tần Chiêu Dương đã mức một thìa súp để sát vào bên miệng cô. Tuy rằng không nói gì, chỉ là mày hơi nhíu biểu tình đã nói rõ tất cả —— em mà dám không ăn sẽ trực tiếp nhét vào.

Tô Hiểu Thần là người thức thời, thật biết điều há miệng nuốt xuống.

Ôn Mục Tây nhất thời hóa đá, “Hai người âm thầm tư thông... Mất công em cố gắng tạo cơ hội!”

Tần Chiêu Dương bụng chén lên nhấp nước miếng, lúc này mới chậm rãi trả lời: “Cái gì gọi là âm thầm tư thông? Người anh đã sớm định rồi.”

Tô Hiểu Thần uống một ngụm trà thiếu chút nữa phun ra phải khổ sở nuốt xuống lại ho khan nửa ngày, Ôn Mục Tây cũng không tốt hơn chút nào, đang xoắn một miếng mì Ý, rõ ràng coi đầu lưỡi mình giống miếng thịt dứt khoát cắn mạnh một cái, đau đến cả mặt đều vằn vẹo.

Thái Tử gia vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, “Hiện tại ngôi sao đầu bảng tên là Tần Noãn Dương, cậu ăn cây táo, rào cây sung như vậy lễ mừng năm mới còn có mặt mũi đến đòi xỉ li sao?”

Ôn Mục Tây chỉ cảm thấy đầu lưỡi càng đau...

Thu dọn một chút, bữa cơm này Tần Chiêu Dương cũng ăn được khá nhiều, quay đầu xem cô, “Ngày đầu tiên thực tập, có quen không?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, một buổi sáng cô cũng chỉ là gấp gỡ đồng nghiệp mới, hoà nhập với mọi người, làm quen với nghiệp vụ của công ty đúng với chức vụ công tác mà cô phụ trách. Sau đó cô thực vô si dùng những thời giờ còn lại ngồi ngây ngốc cho tới trưa.

Tần Chiêu Dương nhìn đồng hồ, hơi hơi nhướn mày, “Buổi tối anh tới đón em.”

Tô Hiểu Thần giữa trưa có thể nhìn thấy anh đã thật bất ngờ, anh lúc này vẫn còn có thể bớt chút thời gian, cô liền hỏi một câu, “Buổi tối anh không có việc gì sao?”

Trợ lý đã chờ ở cửa , anh quét mắt nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, nhưng động tác vẫn là không nhanh không chậm , “Có, nhưng mà tối nay không có bữa tiệc, xong việc anh có thể về sớm một chút. Em muốn đi đâu?”

Tô Hiểu Thần nhất thời cũng chưa nghĩ ra buổi tối sắp xếp như thế nào, chỉ nói anh về công ty trước, cô buổi chiều nghĩ xong sẽ nhắn tin lại cho anh.

Tần Chiêu Dương trước khi đi thần nhiên liếc mắt nhìn Ôn Mục Tây nửa sống nửa chết ngồi im re trên chỗ ngồi, lúc này mới vui vẻ hớn hờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chỉ có điều kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, ngay khi sắp đến giờ tan tầm, một cú điện thoại của ba Tô gọi tới, nói là để ăn mừng Tô Hiểu Thần lần đầu tiên chính thức nhậm chức, nên muốn tự mình đến đón cô về nhà ăn cơm.

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ mấy ngày rồi mình cũng không về nhà, đem phân lượng của Tần Chiêu Dương cùng Tô Khiêm Thành so sánh một chút, tựa hồ ba Tô Khiêm Thành nhà cô vẫn nặng hơn một chút , sau đó liền không khách khí chút nào gửi đi một tin nhắn trực tiếp từ chối Tần Chiêu Dương.

Thời điểm Tần Chiêu Dương nhận được tin nhắn này chính là lúc bọn họ đang lập kế hoạch cho cuộc họp tuần này, anh cúi đầu nhìn điện thoại, khẽ nhún mày.

Hình như từ sau khi trở về còn chưa có qua nhà hàng xóm ăn cơm nhà, nếu như nói đến hôm trước mới chỉ là một tô mì trắng canh sườn Tô Hiểu Thần làm tạm thì không tính được.

Cô về đến nhà đã là lúc mặt trời đã ngả về tây, chỉ để lại phía chân trời xa xôi một tầng mây nhàn nhạt, từng đám mây thật giống như một bức tranh màu nước trừu tượng.

Sân nhà cũng đèn đường đều đã sáng lên, lọt vào mắt là từng bóng đèn từng bóng đèn nối tiếp nhau, làm sáng rực cả một khu dân cư.

Không biết có phải gần đây tâm tình rất tốt hay không, mà cô nhìn vào bất cứ cái gì cũng đều cảm nhận được một cỗ ấm áp, dù cho chỉ là một ngọn đèn nhân gian bình thường, trong không gian hoang hờn yên tĩnh này tựa hồ cũng tỏa ra ấm áp nồng đậm.

Vừa vào phòng là đã có thể ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức lan tỏa, cô ở cửa đổi giày một chút cũng không chuyên tâm, luôn lơ đãu hướng về phía phòng bếp, Tô Khiêm Thành vỗ nhẹ nhẹ lên đầu cô, “Tham ăn thì mau vào.”

Hàn Tiêu Ly mới vừa nhận được điện thoại của Tần Chiêu Dương, lại làm thêm mấy món anh thích ăn, cứ như vậy thêm rồi lại thêm, sắc trời đều đã đen.

Tô Hiểu Thần đói đến muốn ghé nằm bên bàn, một đôi mắt tròn vo nhìn chăm chăm hai vợ chồng trong phòng bếp phối hợp, hai người một tỏ vừa tán tỉnh vừa nấu ăn, càng nhìn càng thấy đói bụng.

Tô Khiêm Thành bưng một đĩa nắm tử bình xào thịt đi ra, thấy cô như vậy, không khỏi cúi đầu cười, “Cũng đã hơn hai mươi tuổi đầu rồi, mà tính tình vẫn y như con nít vậy.”

“Được ba ba cưng chiều a.” Cô nheo mắt cười, đưa tay ra liền nhón một miếng thịt bỏ vào miệng, quét một miếng đầy dầu mỡ không nói, đầu lưỡi bị nóng cũng hơi tê dại.

Tô Khiêm Thành chỉ làm như không nhìn thấy, trái lại ngồi xuống vị trí chủ vị, dùng một loại giọng tỏ vẻ thờ ơ, không quan tâm nói: “Tần Chiêu Dương đã về rồi, con có biết không?”

Tô Hiểu Thần theo bản năng lắc lắc đầu. ...

Tô Khiêm Thành ý vị không rõ cười cười, đứng dậy quay lại phòng bếp.

Tô Hiểu Thần chỉ là muốn quan hệ hiện tại của cô và Tần Chiêu Dương không còn trong sáng, thuần khiết như trước không thể để cho ba ba biết trước, với lại mối quan hệ này cũng còn chưa ổn định, ai biết sau này sẽ như thế nào, liền theo bản năng giấu giếm.

Lúc đầu cô không có cảm thấy cái gì, nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy nụ cười của Tô Khiêm Thành lúc rời đi cực kỳ quỷ dị không thể tả, móc điện thoại ra gửi cho Tần Chiêu Dương một tin nhắn: “Anh đang ở đâu vậy? Tan làm chưa?”

Chờ một lúc cũng không thấy có tin nhắn tới, vừa vận món ăn cuối cùng cũng đã được đem lên bàn, cô dứt khoát đem điện thoại để xuống trên bàn,

hăng hái bưng bưng bắt đầu gấp thịt ăn.

Mới vừa ăn chưa được mấy miếng, Hàn Tiêu Ly đã cầm đũa cản tay cô lại, không nhẹ không nặng cảnh cáo một câu: “Có khách tới, con đang hoảng lại một chút cho mẹ nghe chưa.”

Cô vừa dứt lời, điện thoại của Tô Hiểu Thần ở trên bàn liền vang lên.

Cô liếc một cái, đúng là điện thoại của Tần Chiêu Dương.

Vừa lúc Tô Khiêm Thành đem chén đũa đi tới, cô mới vừa duỗi tay ra đột nhiên lại cứng lại, cuối cùng vẫn là dưới ánh mắt kỳ quái của Hàn Tiêu Ly, lặng lẽ nhận điện thoại.

“Alo?”

“Anh đang ở ngay trước cửa nhà em, ra mở cửa.”

Nghe vậy, Tô Hiểu Thần lập tức thò đầu nhìn ra ngoài, xuyên qua cửa sổ đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen bình thường chạy lướt qua rồi dừng lại.

Khuôn mặt Tô Hiểu Thần nhất thời nóng lên, không khỏi có loại cảm giác làm chuyện xấu bị người ta phát hiện. “Ách, em phải ăn cơm, tối nay rồi nói sau?”

Bên kia ngừng một chút, cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Hiểu Thần một hơi còn chưa kịp thở ra, liền nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Cô ngay tức khắc xù lông.

Tô Khiêm Thành vẫn một bộ dáng ngồi vững vàng như núi, nhưng trái lại Hàn Tiêu Ly tối nay lại nhìn như không đặt tâm trạng trên người Tô Hiểu Thần vô cùng kỳ quái, “Hiệu Thần mau đi mở cửa, khách tới rồi.”

Tô Hiểu Thần “A” một tiếng, vừa muốn đợi lát nữa nếu nói có mèo hoang không cẩn thận chạy qua dè vào chuông cửa không biết độ tin cậy sẽ là bao nhiêu, lại vừa không yên lòng đứng lên đi mở cửa.

Đứng ở trước cửa quả nhiên là Tần Chiêu Dương.

Anh đứng một mình trong màn đêm, toát ra cả người vừa tuần tú lại vừa lạnh lùng, dường như cảm nhận được cô đang len lén nhìn mình, anh vừa nâng mắt, chuẩn xác không sai nhìn lại về màn hình theo dõi trước cửa.

Tô Hiểu Thần vội vàng cuống quýt mở cửa, giường đao chấn ngựa ngăn ở trước cửa, “Anh tới đây làm gì!”

Tần Chiêu Dương khẽ nhú mày, khóe môi giương lên, “Tối dùng cơm.”

Tô Hiểu Thần lập tức đưa cho anh một ánh mắt “Anh đùa hả”, “Nhà em hôm nay có khách tới, không tiện.”

Tần Chiêu Dương thoát đầu còn có chút không hiểu ra sao, ngay sau đó liền ung dung nhìn cô một cái, còn thích thú lấy mu bàn tay đập lên khuôn mặt nóng hổi của cô, “Vậy anh ở đây nhìn em một chút.”

Tô Hiểu Thần rất không tự chủ mà bị trêu chọc đến đỏ mặt, cô thẹn quá hóa giận dứt khoát đem cửa đóng lại, chỉ còn lại một khe sáng từ ánh đèn âm áp từ trong nhà hắt ra.

“Anh nhanh về nhà ăn cơm đi, chúng ta hôm khác hẹn sau.”

Tần Chiêu Dương vốn chỉ muốn trêu chọc cô một chút, nhưng lại nghe được cô nói những lời này một bộ dáng rất giống như muốn vứt bỏ hoàn toàn mọi quan hệ, biết rõ tính cách cô chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, nhất định là không hề cùng Tô Khiêm Thành đề cập đến sự hiện hữu của anh, nhất thời khuôn mặt đều đen lại, “Tại sao lại muốn hôm khác? Anh liền muốn hẹn hôm nay.”

Anh vừa dứt lời, trong nhà liền truyền ra thanh âm hồ nghi của Hàn Tiêu Ly, “Hiệu Thần, làm sao còn chưa đi vào?”

Tô Hiểu Thần thấy thực sự đã tránh không thoát, rất thẳng thắn thông báo, “Em nói với ba em còn chưa biết anh đã trở về...”

Khuôn mặt Tần Chiêu Dương vốn đã trầm xuống, bây giờ thì hoàn toàn đen, “Tô Hiểu Thần, em muốn bội tình bạc nghĩa?”

Tô Hiểu Thần cảm thấy lên án như vậy hết sức oan uổng a, “Em không có...”

Giọng của Tần Chiêu Dương so với cô còn oan uổng hơn, “Thứ sáu tuần trước...”

Tô Hiểu Thần toàn thân cứng ngắc, nghĩ đến thứ sáu tuần trước, hai tai cũng đều nóng lên, “Tần Chiêu Dương!”

Tần Chiêu Dương không lên tiếng, chỉ là ngón tay hơi lạnh sờ sờ mặt cô, rất tùy khuất thờ dãi, “Nếu đã như vậy thì hôn anh một cái, anh liền về nhà trước.”

Tô Hiểu Thần: “....”

Cô không nói lời nào, anh cũng không vội, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Hôn để em đi vào trong, anh tuyệt đối phối hợp với chuyện em nói em không biết anh trở về.”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, vốn chỉ muốn thái tử gia đừng có đến quấy rối là được, lúc này anh lại hết sức phối hợp cô lập tức không giữ lễ nữa, đến gần hôn lên mặt của anh, tiếp đó liền chạy thật nhanh vào nhà, đem cửa “Bính” một tiếng đóng lại.

Tần Chiêu Dương cũng sững sờ, sờ sờ khuôn mặt mới vừa được đôi môi mềm mại nóng nóng của cô lướt qua, cúi đầu nở nụ cười.

Thật là một cô gái ngốc mà.

Tô Khiêm Thành thấy cô một mình quay lại, ý cười trong đáy mắt càng sâu hơn, “Làm sao mà một mình quay lại vậy, Chiêu Dương đâu?”

Tô Hiểu Thần tròn tròn mắt, “....Chiêu Dương gì?”

Tô Khiêm Thành đứng dậy lướt qua cô, trực tiếp đi ra mở cửa.

Sắc mặt Tần Chiêu Dương tự nhiên mà đi tới, trong giọng nói càng bình tĩnh thật giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, lúc trông thấy Tô Hiểu Thần cũng chỉ khẽ nhếch nhếch lông mày, cười cười.

Vừa không có vẻ thân thiện, lại cũng không có vẻ lạnh nhạt.

Tô Hiểu Thần lúc này mới ý thức được chính mình bị kịch, mẹ nó, lại bị thái tử gia gài bẫy!

Cô bên này phần nộ đến nghiêng rang nghiêng lợi, Hàn Tiêu Ly bên kia lại thân thiết lấy cho anh thêm chén dưa, còn ý tứ đẩy anh đến bên cạnh chỗ Tô Hiểu Thần ngồi.

Tô Khiêm Thành lúc này khóe mắt đều là nụ cười thân nhiên, dịu dàng trách cứ Hàn Tiêu Ly: “Chiêu Dương như thế nào lại tính là khách đây, đều là người nhà mình cả.”

Tô Hiểu Thần mới vừa cho một miếng com vào miệng, nhất thời ho khan đến không thở được.

Tô Khiêm Thành lại làm như không cảm giác được gì quét mắt nhìn qua Tô Hiểu Thần một cái, nhưng cười không nói.

Tần Chiêu Dương thực sự vô cùng phối hợp, ngay từ đầu đã rất nhe nhả lễ độ, cực kỳ khách khí hàn huyên mấy câu, còn hỏi cô: “Hiểu Thần đã lên năm thứ tư đại học rồi phải không? Đã tìm được công việc nào chưa? Có muốn anh giúp gì không?”

Tô Hiểu Thần lúc này đang uống canh lại lần nữa bị sặc, nước mắt nước mũi đều đi ra....

Thật vất vả mới yên tĩnh lại một chút, Tô Khiêm Thành lại cùng Tần Chiêu Dương nhắc tới chuyện của công ty Tinh Quang.

Tô Hiểu Thần giả bộ giống như vô cùng chăm chú ăn com, hai lỗ tai lại hận không được dựng thẳng đứng về phía hai người đang nói chuyện.

Khen ngợi của Tô Khiêm Thành đối với Tần Chiêu Dương là rất cao, mặc dù không có nói rõ, nhưng một câu “Mấy ngày nữa có thời gian thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện hợp tác.” liền hoàn toàn biểu lộ thái độ của Tô Khiêm Thành đối với Thái tử gia là giờ hai tay tán thành tuyệt đối.

Tô Hiểu Thần suy nghĩ xa vời, tư tưởng lớn gặp nhau, xem ra Tần Chiêu Dương thực sự rất lợi hại.

Chỉ trong chốc lát mắt hôn như thế, bên kia Tô Khiêm Thành cũng đã nói xong đề tài này, liếc nhìn Tô Hiểu Thần, đổi đề tài, “Chiêu Dương có bạn gái chưa vậy?”

Tô Hiểu Thần vừa mới đưa tay ra gấp miếng thịt kho tàu, nghe vậy “Bộp” một tiếng rơi vào trong bát canh, bắn cả nước canh ra ngoài.

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, rút khăn giấy bên cạnh bàn đưa cho cô, “Mấy năm không gặp sao tay chân vẫn vụng về như vậy.” Những lời này anh nói vô cùng chậm, trong giọng nói còn mang theo nụ cười thân nhiên.

“Cháu có bạn gái rồi ạ.”

Tìm Tô Hiểu Thần đều cũng đã nhảy lên đến cổ họng, rất sợ anh một cái toàn bộ đều khai hết ra, cô hôm nay phòng chừng sẽ không có một đêm yên tĩnh.

Tần Chiêu Dương ở trước mặt Tô Khiêm Thành không dám quá kiêu ngạo, dù sao cũng là cha vợ tương lai, đặc tội ông tuyệt đối không có gì tốt. Cho nên hiện tại vô luận có nói hay không cũng có chút không thích hợp.

Trước không nói Tô Hiểu Thần nhất như thỏ đẻ, Tô Khiêm Thành mặc dù rất vừa ý anh có chút thành tựu, nhưng ý tứ từng câu từng chữ trong tối nay đều lộ ra mùi vị dò xét.

Cho nên tạm thời không thể nói, nhưng tuyệt đối cũng không thể gạt, sau này sớm muộn gì cũng phải gặp gia trưởng, nên hôm nay mà giấu giếm, sau này anh chắc chắn sẽ bị chiếm thế hạ phong.

Nghĩ như vậy, anh cong lên khoe môi cười, quyết định đánh đòn phủ đầu trước, “Hôm nào cháu sẽ dẫn cô ấy tới ra mắt cô chú ạ.”

Tô Khiêm Thành ý vị thâm trường cười, “Được.” Ngừng một chút, ông lại bổ sung thêm một câu, “Hiểu Thần nhà chúng ta cũng phải sớm yêu đương đi thôi, bạn học kia cũng đã tới nhà mấy lần, hồi học cao trung ngày nào cũng đưa nó về nhà đây chứ. Hai người các con từ bé đã thân nhau như vậy, có thời gian thì huấn luyện nó một chút, con gái đôi khi cũng phải chủ động một chút a.”

Dứt lời, toàn bộ phòng ăn nhất thời an tĩnh như bị đóng băng trong chớp mắt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, vẫn là Tần Chiêu Dương mở miệng trước phá vỡ bầu không khí trầm mặc đầy xấu hổ này.

Anh quay đầu lại ý vị thâm trường đưa mắt nhìn Tô Hiểu Thần, ý tứ cảnh cáo mạnh mẽ ở đáy mắt làm cho Tô Hiểu Thần không nhìn anh nhưng vẫn có thể cảm nhận được, cô lặng lẽ cúi đầu gặm xương, tự an ủi bản thân, vào thời điểm này càng nói nhiều càng sai nhiều, giả chết là tốt nhất ...

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, liền nói: “Hiểu Thần sau này cũng nên mang bạn trai đến cho anh gặp một chút phải không?”

Tô Hiểu Thần nhanh chóng lắc đầu, lập tức tỏ rõ lập trường, “Em không có bạn trai.”

Tần Chiêu Dương hơi mím môi, không thuận theo không khuất phục, “Đã tới nhà còn không phải à?”

Tô Hiểu Thần sợ anh lại nói ra chuyện gì đó, cô cũng không cần nhắc đem chuyện đang nghĩ nói một mạch không bỏ sót ra khỏi miệng rồi, không hề nghĩ ngợi liền bồi một câu, “Anh không phải còn thường xuyên đến nhà em hơn, anh cũng không phải bạn trai em.”

Tô Khiêm Thành nhất thời hài lòng, Tần Chiêu Dương mặt lại càng đen hơn.

Tô Hiểu Thần ăn miếng xương, tim như đã bị chết... Cái này là do mình tự đào hố để tự mình nhảy vào đi.

Một bữa đến ăn cơm, tim cô đập như muốn suy kiệt, ăn xong xương, lập tức đem cục diện rối rắm bỏ đấy, chạy lên lầu.

Tần Chiêu Dương ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô giống con thỏ nhảy lên lên lầu, cũng đi theo, đặc ý biện hộ là đã lâu không gặp muốn tạo thêm một chút cảm tình.

Đêm nay Tô Hiểu Thần hạ quyết tâm muốn giả chết, sau khi nhảy lên trên lầu liền đi đóng cửa sổ kéo bức màn trước, khi nghe tiếng đóng cửa vừa quay đầu lại nhất thời liền tròn mắt, “Tại sao anh không trở về nhà?”

Tần Chiêu Dương chậm rãi đi tới, vừa đi vừa đánh giá.

Cô ngược lại là vẫn thích màu hồng phấn, anh đi bốn năm rồi, trở về nơi này vẫn là một phòng màu hồng phấn như cũ, như trước khi anh rời đi.

Anh quay đầu xem qua, đáy lòng lại nhộn nhạo cuộn sóng.

Trên bàn đàm phán mặt có thể không đổi sắc, trấn định tự nhiên, nhưng đến nơi này của cô, tâm cũng rắn lại có một cái khe, bị những chi tiết nhỏ bình thường này đã động.

Lúc trước anh đi cũng không tình nguyện, không yên lòng về cô, nhưng mà nếu muốn nhanh một chút ngồi trên vị trí cao nhất của Tỉnh Quang chỉ có thể lựa chọn xuất ngoại. Nước ngoài có thể cung cấp cho anh không gian lớn để học tập, công ty của Chủ hai nhà họ Tần tách ra riêng vừa lúc có thể cho anh vừa có thể đến trường vừa có thực tiễn, cho nên dù luyến tiếc cũng phải rời đi, đến hôm nay trở về.

Thời gian như là thiên vị anh, cô còn ở nơi này, tay còn có thể chạm tới.

Nghĩ như vậy, trên mặt của anh không tự chủ được lại dần rất nhiều, anh liền đến bên giường của cô ngồi xuống, nhìn trên tủ đầu giường một đồng hồ ăn vặt linh tinh lộn xộn, chút nhu tình tốt ở đáy lòng kia còn chưa kịp nổi lên lập tức đã tan thành mây khói.

Mặt anh trầm xuống cầm lấy cái bánh trứng bị cắn mấy miếng để ở một bên hời cô, “Anh không phải đã nói em trước khi ngủ đừng ăn đồ ngọt sao?”

Tô Hiểu Thần chột dạ, “Đó là ăn sau khi tỉnh ngủ...”

Tần Chiêu Dương: “... Em cảm thấy anh sẽ tin?”

Tô Hiểu Thần đấu tranh một chút, gật gật đầu, “Chỉ cần thành khẩn thì sẽ được đền đáp, hiện tại em rất thành khẩn.”

“Thật là thành khẩn...” Anh nói thêm vài câu, thuận tay đem miếng bánh trứng kia ném vào thùng rác. Thế mà vừa cúi đầu, anh vô tình lại nhìn thấy một thứ —— một góc ảnh chụp lộ ra.

Tần Chiêu Dương nâng nâng mi, đem tấm hình từ trong khe hở dưới đáy tủ đầu giường kia khó khăn rút ra.

Tô Hiểu Thần nhìn thoáng qua liền lập tức nhào lên cướp, “Không cho xem!”

Không cho xem? Vậy thì càng muốn thấy rõ ràng là cái gì !

Anh một tay chặn cô lại, một tay cầm tấm ảnh chụp nhìn thoáng qua, nhất thời tức giận đến sắc mặt đều đen.”Tô Hiểu Thần!”

Tô Hiểu Thần nửa người còn dựa trên người anh, bị anh quát như vậy, chân bị run lên một chút, ý thức được muốn đứng dậy, còn chưa động thân mình, bị anh ôm eo một phen đặt trên giường, anh liền chống nửa thân phía trên lên trên người của cô híp mắt nhìn cô.

Đỉnh đầu của anh chính là cái đèn thủy tinh mà Tô Hiểu Thần thích nhất, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi qua thực muốn làm mù mắt của cô, cô bị hoảng liền nhắm mắt, hai mắt hoàn toàn chỉ còn màu đen, hơi hơi đau.

Tần Chiêu Dương hiển nhiên cũng chú ý đến điểm này, trực tiếp tắt đèn thủy tinh trên đầu, chỉ giữ lại ngọn đèn mờ nhạt dán sát tường.”Được rồi.”

Tô Hiểu Thần lúc này mới mở mắt ra, không biết có phải là bị vừa rồi ngọn đèn làm bị thương mắt hay không, giờ phút này cô nhìn mặt Tần Chiêu Dương... Tức giận trước giờ chưa từng có.

Tần Chiêu Dương mở tấm ảnh bị vô đến mức có chút trắng bệch bản thủ đến gần trước mắt của cô, nghiêng răng nghiêng lợi, “Em luôn dối đãi như vậy với ảnh chụp của anh!”

Tô Hiểu Thần há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói, Thái Tử gia lại bổ sung một câu, “Dù sao cũng là em vụng trộm lấy đi từ bảng thông báo, vậy mà lại dối đãi với nó như thế?”

Tô Hiểu đầu đầy hắc tuyến, bị anh áp chế, còn rất không sợ chết hỏi: “Lẽ nào phải được gắn bên trong khung ảnh để trừ tà?”

Được lắm!

Thái Tử gia cười lạnh một tiếng, đột nhiên buông cô ra ngồi dậy, cũng không hề so đo cái này, trầm giọng hỏi: “Em và Trần Thiếu Trác thân nhau như vậy từ khi nào ?”

Không phải vừa nãy còn đang nói đến chuyện ảnh chụp sao? Tại sao đột nhiên lại nói đến Trần thiếu Trác ?

Cô trừng mắt nhìn, kéo tay áo của anh ngồi dậy, còn muốn giả vờ vô tội giấu diếm quá khứ, khi ngồi dậy đã nhìn thấy ánh mắt Tần Chiêu Dương đột nhiên thay đổi.

Cô cúi đầu nhìn theo ánh mắt của anh, đã nhìn thấy cổ áo rộng rãi của mình giờ phút này lệch ra , lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng, mơ hồ còn lộ ra một khoảng màu đen viền ren.

Tô Hiểu Thần trợn mắt há hốc mồm, ngay cả chính lại quần áo cũng quên mất, cúi nhìn ngực mình một lúc lâu, vẫn là Tần Chiêu Dương giúp cô sửa lại quần áo, nhìn bộ dáng ngu ngốc kia của cô, tức giận cái gì đều không còn, ngược lại nở nụ cười, “Về sau không nên mặc quần áo lộ như vậy, anh chiếm chút tiện nghi là chuyện nhỏ, người khác nhìn thì làm thế nào?”

Tô Hiểu Thần chỉnh lại cổ áo, bên tai nóng cực kỳ, “Anh nhìn lúc đó chẳng phải là chiếm tiện nghi sao...”

Tần Chiêu Dương nhún mày, đúng lý hợp tình , “Từ nhỏ đến lớn anh cũng xem không ít, lần đầu tiên là anh chiếm tiện nghi, lần thứ hai chính là anh bị thua thiệt.”

Tô Hiểu Thần bị anh quay vòng vòng, ngây ngốc hùa theo hỏi: “Vì sao?”

Tần Chiêu Dương ý cười bên môi càng đậm, đáy mắt cũng ánh lên những tia sáng nhỏ nhỏ vụn vụn, “Bởi vì giống một dạng với lần đầu tiên xem, một chút cũng không lớn lên.”

Tô Hiểu Thần bình tĩnh đem lời này tiêu hóa, lại bình tĩnh nhìn anh một cái, sau đó bình tĩnh cầm gối đầu lên đánh.

Tần Chiêu Dương bị đánh vài cái, lúc này mới một tay bắt lấy gối đầu, một tay cầm cổ tay cô đem cô kéo đến trước mặt.”Ngoan một chút, đừng làm

rộn.”

“Ai cùng anh náo loạn!” Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc, “Em rất nghiêm túc.”

Tần Chiêu Dương trực tiếp kéo cái gối đầu trong tay cô ra, rất tự nhiên liền đem cô ôm vào trong ngực, “Giữa trưa quá nhiều người, cũng không tiện thân thiết.”

Tô Hiểu Thần bị anh ôm, cả người liền mềm nhũn, cứ như vậy ngồi chồm hổm trên giường ngoan ngoãn ghé vào trên người của anh.

Chóp mũi cũng thân nhiên thưởng thức mùi hương trên người anh, còn giống như lẩn vào mùi thuốc lào thoang thoảng, mùi hương rất độc đáo, lại làm cho tâm lý người ta bình ổn.

Cô rầu rĩ hừ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ba em nói bừa, Trần Thiệu Trác kỳ thật đến không chỉ mấy lần, là hơn mười lần...”

Tần Chiêu Dương chỉ cảm thấy ngực buồn bực vì bị tiểu cô nương nhà mình hầu hạ một vòng, đau đến khó chịu, thật có tài phá hư không khí.

Anh đơn giản đem cô từ trong lòng lồi ra, sau đó lại nhìn thấy cô nheo mắt cười bộ dáng giống hồ ly kia, dững khi gạt anh đã vụng trộm lượn qua, bây giờ đã biết phản kích.

Tần Chiêu Dương cũng lười so đo với cô, nắm ngón tay cô niết chơi, chơi mấy ngón tay về mặt chán ghét nhìn cô, “Có phải béo lên hay không?”

Lúc này người bị đá kích dỗi thành Tô Hiểu Thần, cô nhất thời không cười được, “Thì sao nào đã thành bạn gái của anh, anh cũng không để bỏ em!”

Thái Tử gia cuối cùng cũng thấy hạnh phúc, “Em cũng không phải vợ anh.”

Tô Hiểu Thần bị ghen nói không ra lời, rút tay về trực tiếp nhấc chân đạp.

Từ nhỏ đến lớn cô nói không lại anh liền dùng vũ lực uy hiếp, tuy nhiên điều này cũng đánh không lại anh, liền bắt đầu hành động bất ngờ, từ đột nhiên lấy đầu thúc vào ngực anh, rồi đến đá người, Tần Chiêu Dương sau vài lần trúng chiêu liền không để cho cô đạt được mục đích, hiện tại tự nhiên cũng không ngoại lệ, một phen chế trụ cổ chân của cô, nắm ở trong lòng bàn tay.

Cổ chân cô có chút lạnh lạnh, lòng bàn tay anh lại ấm áp, nắm không buông, cô chỉ cảm thấy cả chân đều nóng lên, tránh vài cái không được liền mở miệng ủy khuất cực kỳ, “Vậy thì không làm bạn gái của anh nữa, rõ ràng là chẳng có một chút đặc quyền nào.”

Tần Chiêu Dương quét mắt nhìn cô, rất có hứng thú xác nhận lại một lần, “Thật hay giả?”

“Thật sự.” Cô hừ một tiếng, nhấc cằm rất khí khái.

Biểu tình có chút kiêu ngạo này thành công lấy lòng Thái Tử gia, anh cầm hai chân của cô, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà cào lòng bàn chân cô.

Tô Hiểu Thần ngửa cực kỳ, ôm gối đầu lẩn vài vòng không tránh ra được, lập tức liền đầu hàng, “Tần Chiêu Dương đồ âm hồn nhà anh, anh thắng.”

Tần Chiêu Dương lúc này mới buông cô ra, lôi kéo cô ngồi dậy, “Về sau còn nói lời này hay không?”

Cô trong mắt còn lấp lánh nước, tội nghiệp nhìn anh, “Anh chỉ biết bắt nạt em.”

“Em cũng biết anh chỉ bắt nạt em.” Anh ngữ khí đột nhiên nhẹ chút, nhặt một cọng tóc dài của cô lên vén ra sau tai, “Được rồi, em đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai anh đưa em đi làm, anh đi về trước.”

Anh đứng dậy muốn đi, Tô Hiểu Thần theo bản năng kéo lấy chéo áo của anh, ánh mắt kia so với vừa rồi càng đáng thương, “Đã phải đi rồi sao?”

“Không thì em...” Anh nói được một nửa, lại bỗng nhiên ngừng. Mắt anh nhìn xa xăm ra cửa, quay đầu lại thì đáy mắt đều là ý cười.

Tô Hiểu Thần bị anh cười đến đáy lòng đều phát lạnh, lập tức rút tay lại “Em không có ý tứ khác nha, chỉ là khách khí một chút...”

Tần Chiêu Dương nhú mày, đề tay của cô lại trực tiếp nắm ở trong lòng bàn tay, “Anh vừa rồi không khóa cửa.”

Tô Hiểu Thần sững sốt, “A?”

“Anh nói anh không khóa cửa.” Anh lại lặp lại một lần.

Tô Hiểu Thần phản ứng không kịp, hướng cửa nhìn thoáng qua, vừa xoay đầu đi, anh đã cảm cảm của cô chuyển trở về, một tay đề lên gáy cô, cúi đầu liền hôn tới.

Tô Hiểu Thần hóa đá.

Phản ứng đầu tiên là: lại bị hôn...

Phản ứng thứ hai là: anh lại được lợi ...

Phản ứng thứ ba cái là: được rồi, cô cũng không phải là không bằng lòng ...

Môi Tần Chiêu Dương roi đi xuống cũng chỉ là lướt qua tức thì ngừng lại, trên môi xúc cảm ấm áp mềm mại, môi anh ở bên trên di chuyển cọ xát, trong lúc mạnh mẽ còn mang theo ôn nhu, Tô Hiểu Thần nhìn anh gần ngay trước mặt, tâm lập tức liền rối loạn.

Chóp mũi còn có khí lạnh của anh, cô chợt cảm thấy đầu có chút choáng váng, môi bị anh hút một mảnh tê dại.

Tần Chiêu Dương nhẹ nhàng mà cắn cô một cái, lúc này mới rút cuộc buông cô ra. Tô Hiểu Thần bị anh cắn một cái không nhẹ không nặng làm đầu óc trống rỗng, ánh mắt sững sờ dừng lại trên môi đang cong lên của Tần Chiêu Dương, trong lòng rất bất bình ...

Thế mà còn cắn cô!

Về sau không cho hôn!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Hiểu Thần đã bị đồng hồ báo thức gọi dậy, cô lật người, liếc nhìn đồng hồ, lười biếng đứng dậy mặc quần áo.

Vào lúc này hai ngày trước cô còn đang lén lộn trên giường, nhưng nay vì cuộc sống mưu sinh bức bách, tất nhiên phải bắt đầu dậy sớm rồi.

Cô đi tới bên cửa sổ kéo rèm cửa ra, theo bản năng nhìn sang cửa sổ phòng đối diện.

Trong phòng của Tần Chiêu Dương đã không một bóng người, chăn mền đã được gấp thật chỉnh tề, ánh sáng mặt trời đã chiếu sáng một mảnh giường.

Tô Hiểu Thần quay đầu nhìn lại cái giường bừa bộn như ổ chuột của chính mình, vô cùng xấu hổ bắt đầu gấp chăn.

Hàn Tiêu Ly đã rất lâu rồi không có dậy sớm như hôm nay để làm điểm tâm, lúc nghe được chuông đồng hồ báo thức vang lên còn đấu tranh vùng vẫy rất lợi hại. Tô Khiêm Thành nghe trong chốc lát, hơi hơi nhíu mi, trực tiếp nhấn tắt đồng hồ báo thức, đem Hàn Tiêu Ly vừa mới giăng co ấn lại vào trong ngực.

“Ngủ tiếp đi.”

Lý trí còn sót lại duy nhất của Hàn Tiêu Ly vẫn đang không ngừng giãy giụa, “Không được, em còn phải dậy làm bữa sáng cho Hiểu Thần.”

Tô Khiêm Thành ngoéo ngoéo môi, hàm hàm hồ hồ nói một câu: “Việc này để cho bạn trai nó lo.”

Hàn Tiêu Ly cũng không cần thận nghe, chỉ biết bữa sáng của Tô Hiểu Thần đã có rồi, cũng rất yên lòng mà bỏ qua giãy giụa, gục trong lòng Tô Khiêm Thành, tiếp tục ngủ.

Lúc Tô Hiểu Thần xuống lầu dưới, không có một bóng người, cô nhìn vòng vo bốn phía, đáng thương mò điện thoại gửi cho Tần Chiêu Dương một tin nhắn.

“Em chưa ăn sáng.”

Tần Chiêu Dương đang kéo ghế ra, chuẩn bị ngồi xuống ăn sáng, thấy được tin nhắn thì nhíu mày, cầm lên áo khoác treo trên ghế liền đi ra ngoài, “Thím Trương, cháu không ăn ở nhà đâu.”

Thím Trương nhìn một bữa sáng nóng hôi hổi, rất là đau lòng a, đã chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi mà ...

Tô Hiểu Thần đang ở trước cửa buộc dây giày thì nhận được tin nhắn của anh, tin nhắn ngắn gọn: “Ra đây, anh dẫn em đi ra ngoài ăn.”

Tô Hiểu Thần vô cùng vui mừng phấn khởi mà đi ra cửa.

Tần Chiêu Dương đã lái xe đến chờ cô ở trước cửa, thấy cô đi ra liền nghiêng người qua mở cửa xe, “Dậy sớm thật đấy.”

Tô Hiểu Thần đắc ý nhếch lên cái đuôi, “Bởi vì hôm qua đặt báo thức đã không muốn ở trên giường ý lại, cho nên hôm nay chuông báo thức vừa reo liền dựa vào ý chí to lớn bò dậy đấy!”

Tần Chiêu Dương nhếch môi bật cười, rất không khách khí khen ngợi: “Đồ ngốc.”

Trước cửa Đê Tước thế gia có một quán bán đồ ăn sáng, lúc trước khi còn đi học, nếu không ăn sáng ở nhà, bình thường đều tới chỗ này ăn.

Tô Hiểu Thần rất thích bánh quẩy chấm sữa đậu nành ở đây, bánh quẩy thơm phức lại xốp giòn, một ngụm cắn xuống còn có chút cứng, sau khi chấm thêm sữa đậu nành lại mềm nhũn, ngọt ngào, cắn một ngụm, sữa đậu nành bên trong đều trào ra, đầy miệng đều là hương thơm ngọt ngào.

Tần Chiêu Dương biết rõ thói quen của cô, sau khi gọi cho cô một phần, lại nhìn thực đơn hỏi thêm “Còn muốn ăn gì nữa không?”

Tô Hiểu Thần chăm chú nhìn, gật một cái về phía tiểu hoàng thánh bên kia, “Chén nhỏ! Không hành! Thêm dấm, thêm cay!”

Tần Chiêu Dương nhú mày nhìn cô một cái, cũng không có ngăn cản, chỉ kêu người bán hàng lấy thêm một ly nước ấm.

Quán ăn sáng này cũng là một quán ăn lâu đời, trong quán sáng sủa lại rộng rãi, may là hôm nay bọn họ tới sớm, tới trễ một chút nữa có khi còn không có chỗ mà ngồi.

Anh cởi áo khoác treo ở trên ghế, cả người đều đắm chìm trong ánh nắng sớm mai.

Cô ngồi đối diện với anh, ngón tay không an phận xoay xoay chiếc thìa. Thỉnh thoảng liếc nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có thể trông thấy người qua lại đang vội vã đi làm hoặc đi học.

Bánh quẩy sữa đậu nành của cô đã được đem lên, cô dùng thìa chia thành hai phần, lăn một chút qua sữa đậu nành rồi gấp bỏ vào trong chén anh, “Đợi lát nữa đến lượt em ăn cháo của anh.”

Anh cũng không nói gì, cầm thìa lên ăn một miếng, nửa phần bánh quẩy đã ăn xong, rút khăn giấy lau tay, “Anh đã không ăn sáng như thế này thật lâu rồi.”

Lúc Tô Hiểu Thần nuốt xuống miếng bánh quẩy cuối cùng, hoành thánh cũng đã được đem lên, hiện lên trong nước canh màu sắc đẹp mắt là những miếng hoành thánh nhỏ bé trắng trắng mềm mại, trông giống như từng đám mây trắng lững lờ vậy.

Nghe được anh nói những lời này, động tác hơi dừng lại một chút, dùng muỗng múc bỏ vào trong chén cho anh, “Vậy anh vì sao lại không trở lại, ngay cả lúc nghỉ cũng không quay về.”

Thanh âm cô nói chuyện nhẹ nhàng, con mắt cũng hơi hơi rũ xuống, yên lặng cắn từng miếng hoành thánh.

Cô bắt kè là ăn mì hay ăn bất cứ cái gì, đều thích thêm dấm thêm ớt, thói quen giống y như Noãn Dương. Khẩu vị của anh lại thiên về thanh đạm hơn một chút, hoành thánh cô gấp tới đều phải trộn qua một lần trà xanh.

Nhưng hôm nay lại chưa từng được nhúng qua, liền lấy một cái trong bát cắn xuống, chua chua, mang theo một chút cay cay, anh xuyên qua sương mù nhìn sang, cô vẫn như cũ rất im lặng ăn, không có một chút dao động.

Tần Chiêu Dương nghĩ, cô bé của anh cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Ăn sáng xong, anh đưa cô đi làm, mặc dù công ty hai người cũng không phải là rất gần, nhưng dù sao cũng thuận đường.

Anh một đường đưa cô đến trước cửa công ty, lúc này mới hỏi cô: “Vẫn còn ở trong phòng ngủ sao? Có bất tiện hay không?”

Tô Hiểu Thần sùng sốt một chút, ngay sau đó lại nhú mày, “Chắc có một chút. ... Mỗi ngày ít nhất phải dậy sớm hơn một tiếng.”

Anh tựa hồ là ngẫm nghĩ một lúc, “Dọn đến chỗ anh đi?”

Tô Hiểu Thần trầm mặc chốc lát, dùng từ rất chính nghĩa mà cự tuyệt, “Em tạm thời còn chưa có ý nghĩ sống chung phi pháp nghe không, anh cũng dẹp ngay ý nghĩ này đi. Ba em mà biết được, chắc đánh gãy chân em quá.”

Tần Chiêu Dương vốn chỉ thuận miệng hỏi, nhìn bộ dạng cô nghiêm túc như vậy, lại không tự chủ được cao hứng trêu chọc ý kiến của cô, “Vậy để anh nói với chú một tiếng nha? Nếu như mà chú phát hiện ra chúng ta ở chung, đánh anh là được, không cần đánh em.”

Tô Hiểu Thần rốt cuộc cũng bật cười lớn: “Em vẫn là ở trong phòng ngủ thôi, còn chưa tốt nghiệp nữa, dọn ra ngoài ở không tốt.”

“Ừm.” Anh thuận tay xoa xoa tóc cô, thấy cô đẩy cửa ra muốn đi liền nắm chặt lấy cổ tay cô, rất nghiêm túc nói: “Ông chủ của công ty này anh rất quen, nếu có ai bắt nạt em thì cứ nói cho anh biết.”

Tô Hiểu Thần mới vừa rồi còn nghĩ, mẹ nó, rốt cuộc cũng hưởng thụ được cái gọi là “Phúc lợi tiêu xúng của bạn gái Tần Chiêu Dương”, miệng còn chưa nói ra đâu.

Tần Chiêu Dương lại bồi thêm một câu: “Ngay cả em cũng dám động, lá gan chắc chắn không nhỏ, có thể thăng quan tiến chức.”

Tô Hiểu Thần: “...” Cô đã biết rồi!

Tần Chiêu Dương tối nay lại có tiệc, buổi chiều tan tầm không có cách nào tới đón cô, vốn định để tài xế đến đón cô, nhưng lúc gần đến thời gian trà chiều lại nhận được điện thoại của Noãn Dương, hẹn cô đi ăn tối.

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, dù sao thì cũng không có việc gì, liền đáp ứng.

Từ khi Tần Chiêu Dương nói Noãn Dương giờ đã trở thành ngôi sao đầu bảng, cô liền chú ý hơn một số tin tức bát quái giải trí, thế mới biết được tên tuổi Tần Noãn Dương bây giờ giống như tân tấn hoa đán, chạm vào có thể bỏng tay.

Buổi chiều tan làm, Noãn Dương tới đón cô. Tô Hiểu Thần vừa mở cửa nhìn thấy người ngồi ở băng ghế sau, thiếu chút nữa nhận không ra.

Thật đúng là đã rất lâu rồi không gặp, cảm giác thấy được người thật so với ảnh chụp hoàn toàn khác nhau, hơn nữa trong bốn năm này bọn họ còn rất ít liên lạc với nhau.

Tần Noãn Dương tháo kính mát xuống nhìn cô một cái, có chút không được tự nhiên sờ sờ mặt mình, “Làm sao vậy?”

Người đại diện của cô cười híp mắt nhìn cô, “Thế nào, có phải người thật nhìn đẹp hơn một chút phải không?”

Tô Hiểu Thần ở trước mặt người ngoài, khí độ những kiểu trên đài giả tạo này đều có đủ, lập tức rất hào phóng cười cười, ngồi vào trong xe đóng cửa lại, “Xin chào, tôi là Tô Hiểu Thần.”

“Xin chào, tôi là Mễ Nhã.” Cô xoay người lại cùng Tô Hiểu Thần bắt tay, “Tôi là người đại diện của Noãn Dương.”

“Chị mới từ thành phố B về đây.” Noãn Dương cười cười, hơi mở cửa sổ ra cho thoáng khí, “Gần đây vẫn luôn không có thời gian, thực ra thì chị đã muốn sớm được gặp lại em rồi cơ.”

Buổi chiều Tô Hiểu Thần còn đang nhìn chằm chằm vào ảnh bìa tạp chí cùng những tấm ảnh khác của Noãn Dương, bây giờ thấy được người thật lại có chút cảm giác không chân thực.

Tần Noãn Dương so với trước kia thì càng ngày càng đẹp hơn, ngũ quan đều nảy nở, vừa tinh tế, khéo léo, lại vừa thông minh. Thời điểm khoe mắt đuôi mày hơi cong lên, càng làm cho người ta nhìn không được yêu thích từ tận đáy lòng.

Không biết có phải người Tần gia đều như vậy hay không, tự có một loại ưu nhã, quý phái, hồn nhiên sẵn có. Cho dù chỉ là ngồi một chỗ mà không làm bất cứ điều gì, cũng đã có thể hấp dẫn toàn bộ tâm hồn người ta.

Tần Noãn Dương và Tần Chiêu Dương đều là những người như vậy, vừa đứng ở nơi nào, nơi đó liền trở thành tiêu điểm.

Cô tận đáy lòng thán phục, trên mặt lại không lộ ra nửa phần, chỉ là lúc nhìn Tần Noãn Dương đầy mắt đầy ý cười lại rất rõ ràng.

Người đẹp mắt như vậy, không tiến vào giới giải trí tạo phúc cho người xem thì thật là lãng phí!

Thân phận Tần Noãn Dương bây giờ đặc thù, không thể đi đến những nơi công khai, cuối cùng vẫn là chọn đi hội quán TC.

Trong phòng chỉ có hai người các cô, ngay cả Mễ Nhã cũng không vào.

Noãn Dương gọi một bàn đồ ăn, hỏi cô có ăn đủ hay không, nhìn cô một bộ dáng hai mắt phát sáng, hai người liếc nhìn nhau, tất cả đều bật cười.

“Chị nghĩ như thế nào lại tiến vào giới giải trí, vô cùng mệt mỏi.” Cô nhai thịt, uống một ngụm to nước trái cây, hỏi Noãn Dương.

Tần Noãn Dương gấp lên miếng thịt chấm thêm một chút tương, lúc này mới chậm rãi bỏ vào trong miệng, “Nhất thời mà nói với em thì cũng không rõ lắm đâu, dù sao thì chị cũng đã không cẩn thận vào rồi, em có muốn vào cùng với chị không?”

Tô Hiểu Thần nhanh chóng lắc đầu, đừng nói Tần Chiêu Dương sau khi biết sẽ đánh cô, đoán chừng Tô ba mà biết chắc chắn cũng không thể nào bỏ qua được.....

Mặc dù cô cũng cảm thấy mình trời sinh đoan trang, không làm chuyện này quả thực cũng có chút đáng tiếc, nhưng mà bây giờ những bình luận đối với giới giải trí xác thực không thể nào tốt được, cô, một cô gái trong sạch như thế đến đó chắc chắn cũng sẽ bị chọc cho đục ngầu.

Nghĩ tới đây, cô nhú mày, “Noãn Dương...”

Cô muốn nói lại thôi, Tần Noãn Dương hơi nghĩ một chút cũng biết, gấp lên tôm bóc vỏ ăn một miếng lớn rồi mới lên tiếng: “Không sao đâu, em muốn nói cái gì cứ nói cái đó, giới giải trí này người khác chơi không nổi, chị chẳng lẽ cũng chơi không nổi sao?”

Tô Hiểu Thần suy nghĩ vòng vòng, phát hiện xác thực là như vậy.

Trong nhà có một người bước vào vương quốc giải trí, muốn đứng vững thì phải có một hậu trường mạnh mẽ, một người tùy tiện ở trong giới giải trí này cũng đều phải có rất nhiều người ủng hộ, lãng phí tài nguyên thì thật không tốt.

Tần Noãn Dương đối với đề tài này cũng không muốn tiếp tục thêm nữa, “Em đừng có ghen tỵ anh chị hao tốn nhiều tâm tư ở trên người chị nhé, chị cho em biết, anh ấy đối với em là hết lòng hết dạ, những kế hoạch nâng đỡ chị đều là do cấp dưới viết, anh ấy chỉ ký một cái tên thôi, còn bất kỳ cái gì khác cũng đều không làm!”

Tô Hiểu Thần “Phốc” một tiếng bật cười, “Chị bớt giùm em chút đi.”

Tần Noãn Dương cũng nở nụ cười, Tô Hiểu Thần nhìn một chút liền trúng chiêu, đẹp đến tất cả giới tính cũng đều không buông tha, quả thực là làm cho người người cảm phần mà!

Tần Noãn Dương lại như nhớ tới cái gì đó, hỏi cô: “Làm sao mà nhanh như vậy đã bị anh chị bắt lại hả, chị còn nghĩ em sẽ phải kiên trì một chút chứ.”

Tô Hiểu Thần lập tức yên.... Cô từ trước tới giờ đều không phải là đối thủ của Tần Chiêu Dương a.

Tần Noãn Dương lại nở nụ cười, lần này càng cười càng lớn hơn, “Nhưng mà nói thật, em nếu như ngay cả anh chị cũng chường mắt, đời này chắc cũng không ai thèm lấy. Anh ấy đối tốt với em đến nỗi khiến chị đây cũng phải ghen tỵ đấy, em có biết không hả, Tô Hiểu Thần.”

Tô Hiểu Thần thành thật lắc lắc đầu, “Em không biết, anh ấy từ trước đến giờ vẫn chẳng bao giờ chịu nói.”

Tay Tần Noãn Dương đang đưa ra gấp thức ăn dừng lại một chút, một đôi mắt nghiêm túc nhìn cô, “Chị biết em vẫn còn trách cứ anh ấy lúc đó nói đi là đi, khi đó hai người đang tốt như vậy phải không?”

Thanh âm của cô trong trẻo, còn mang theo ấm áp, “Nhưng có lẽ em cũng biết rõ anh ấy đang phải gánh vác cái gì cho nên mới làm cái gì cũng giống như chưa từng phát sinh đúng không?”

Tô Hiểu Thần nhin không được đều gạt đầu....

Tần Noãn Dương lúc này mới tổng kết một câu: “Anh ấy bốn năm này cũng không tốt hơn được chút nào, cả đêm mất ngủ, đều phải dựa vào uống thuốc ngủ mà duy trì. Áp lực trong lòng lớn, lại thêm nhớ em, có đôi khi chị nhìn thấy đều rất đau lòng. Anh ấy thời gian qua luôn như vậy, bất kể là tốt hay xấu anh ấy cũng đều không muốn nói, cuối cùng vẫn là một mình gánh vác, người không hiểu anh ấy chắc chắn sẽ hiểu lầm, nhưng Hiểu Thần, em không thể hiểu lầm anh ấy.... Em mà hiểu lầm anh ấy, anh ấy thực sự sẽ cảm thấy rất khổ sở.”

Anh ấy rời đi, cũng không phải là vạn bất đắc dĩ, nhưng chính là vẫn lựa chọn rời đi. Nhưng mỗi người đều có con đường phải tự mình bước đi, anh trở về, là tốt rồi.

Tô Hiểu Thần bốn năm này thực ra vẫn luôn nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tô Hiểu Thần cảm thấy lòng mình vẫn còn khúc mắc rất lớn, từ nhỏ đến lớn đều bị như thế này, còn không phải khi còn nhỏ bình thường luôn bị bắt nạt bởi tên Tần Chiêu Dương phúc hắc đại khôn kiếp kia lưu lại bao nhiêu bóng ma cho tuổi thơ của cô.

Tần Noãn Dương com nước xong đang ngủ vùi trên ghế, trước lúc ngủ còn rất thân thiện nói một câu, “em cứ ăn khoảng một giờ nữa, anh chị phỏng chừng sẽ đến. Khi nào hai người đi rồi nhớ phải đem chị mang về cùng nha...”

Tô Hiểu Thần cắn táo nghĩ, để chị ngủ tại đây cho sói tha đi càng tốt.

Tần Noãn Dương ngủ nửa giờ thì bị điện thoại đánh thức, cô mơ mơ màng màng đứng dậy nghe điện thoại, vẫn đáp lời “vâng”, Tô Hiểu Thần ăn xong miếng táo cuối cùng, cô mới mở mắt ra thần trí rất tỉnh táo nói câu, “Em uống say.”

Khi nói chuyện, cô lẩn lộn ngồi dậy, trực tiếp cầm điện thoại cắt đứt, gọi phục vụ mang lên cho một chai rượu vang đỏ.

Tô Hiểu Thần thấy thế tròn tròn mắt, ”Chị định làm gì...”

Phục vụ rất nhanh liền bưng một chai rượu vang lên đây, cô không chỉ đổ một ly cho mình còn rất không khách khí cho Hiểu Thần một ly đầy.

Dạ dày Tô Hiểu Thần cũng cố gắng nhin, nhưng nhìn rượu sắc hồng dưới ánh sáng của ngọn đèn màu sắc lại càng thêm quyến rũ, nuốt một ngụm nước miếng, “Noãn Dương này, chị thì không cần, nhưng ngày mai em còn phải đi làm”

“Em không việc gì phải sợ, sợ anh chị không chăm sóc được em sao.” Khi nói chuyện cô đã bày ra biểu tình anh dũng uống một hớp lớn, “Bữa ăn tệ nhất, hết lần này đến lần khác chị phải bày ra là cái về mặt giả dối, không đi thì nói chị không nể tình dĩa giỡn thường người ta... Thật là đi đâu tự

tập không đi, cố tình đến hội quán TC.”

Tô Hiểu Thần liền liếm miệng chén một cái, “Thật là khó...”

Tần Noãn Dương rót xong cho mình một ly đầy, còn dựa sát vào cái ly thôi, “Em chừng nào thì bảo anh của chị dạy em uống, tửu lượng tốt lên nhiều, khẳng định anh ấy sẽ vui vẻ.”

Tô Hiểu Thần lại lặng lẽ uống một ngụm, bị rượu kia làm say đến ngực đầu xuống liền không thể ngẩng lên được.

Buổi tiệc của Tần Chiêu Dương vừa kết thúc anh liền tới, đẩy cửa ra đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đưa mắt nhìn qua... Trên bàn đã có 2 cái chai rỗng.

Tô Hiểu Thần uống ít hơn, cửa vừa mở ra khí lạnh tràn vào giật mình nấc lên một cái cô quay đầu nhìn qua, thấy là Tần Chiêu Dương, cầm chai rượu bắt đầu tiếp đón anh, “Nhanh đến uống chung.”

Tần Noãn Dương đã gục xuống bàn ngủ, Thái Từ gia cảm thấy mình khi ở trên bàn rượu bị người ta thay nhau chúc rượu cũng chưa từng đau đầu như giờ phút này.

Anh đưa tay nắm cầm Tô Hiểu Thần, để cho cô nhìn mình, “Uống say chưa?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, lập tức lại lắc đầu, “Em không biết.”

Xem ra còn chưa say triệt để.

Anh lấy di động ra gọi điện thoại cho trợ lý, sau đó liền đến ngồi xuống bên cạnh cô.

Bên trong ly rượu của Tô Hiểu Thần vẫn còn đầy, cô liền ngậm miệng chén từ từ uống, uống đến còn lại nửa cốc có lẽ là không uống được nữa, cô đột nhiên đối với rượu vang không có hứng thú, ợ một cái no nê, cầm ngón tay để ở trên bàn của anh nghịch.

Đêm nay Tần Chiêu Dương cũng uống không ít, nhưng mà so với tiểu tửu quý Tô Hiểu Thần này mà nói, anh tỉnh táo đến không thể tỉnh táo hơn.

Tô Hiểu Thần đã cảm thấy cả người mình đều nóng rực rực, bụng no đến tròn vo lên, trong dạ dày còn bốc lên ghê tởm, có thể từ lúc sau khi Tần Chiêu Dương đi vào, chớp mắt cô có thể ngửi được một loại khí tức rất buốt giá, cô nghịch đầu ngón tay anh, cảm thấy mình cũng không quá buồn nôn.

Khi trợ lý đi lên cũng sừng sốt một chút, “Tiểu thư đây là?”

“Kéo xuống đi.” Anh nhú nhú mày, hiển nhiên rất không vui.”Đưa cô ấy đến chung cư, cứ như vậy về nhà, không biết ba sẽ trừng trị nó như thế nào.”

Tô Hiểu Thần vừa nghe đến từ mẫn cảm lập tức liền tỉnh táo một chút, không nhẹ không nặng cào một cái vào mu bàn tay Tần Chiêu Dương, “VẬY em cũng không muốn về nhà, ba của em cũng muốn phạt em.”

Tần Chiêu Dương lại nở nụ cười, thanh âm không nhẹ không nặng, “Ừ, theo anh đi, anh về nhà sẽ xử lý em.”

Tô Hiểu Thần chỉ nghe nửa câu đầu, lập tức an tâm thoải mái đi từ từ lên.”Tốt quá.”

Tần Chiêu Dương đuôi lông mày khẽ mắt ý cười càng đậm, xoa đầu của cô, nhẹ giọng nói: “Tại sao vừa mới say rượu chỉ số thông minh liền bị rút đi mấy năm...”

Trợ lý đưa Tần Noãn Dương trở về trước, anh vốn là thu xếp để tài xế đưa Tô Hiểu Thần về trường học, cô và Noãn Dương cùng một chỗ, liền cho tài xế nghỉ, bây giờ anh cũng uống rượu nên không thể lái xe, chỉ có thể ở chỗ này cùng tên tiểu tửu quý này chờ trợ lý trở về.

Anh cũng còn không làm cái gì, ngược lại Tô Hiểu Thần...

Tô Hiểu Thần níu chặt cổ áo mình ngửi thấy cả người toàn mùi rượu vô cùng khó chịu, một bên cởi quần áo một bên nói muốn tắm rửa.

Tần Chiêu Dương nhờ phục vụ chuẩn bị một bát canh giải rượu, lại gọi một bàn hoa quả, lúc này mới đưa tay ngăn cô lại, “Đừng làm rộn.”

Tô Hiểu Thần sau khi uống say lá gan cũng lớn không ít, dậm chân nói, “Buông tay!”

Hai mắt Tần Chiêu Dương nhắm lại, đem cô ôm trong ngực đút một ngụm canh giải rượu, lúc đầu Tô Hiểu rất phối hợp, nhưng vừa đến miệng hương vị khó chịu, lập tức liền phun ra.

Tần Chiêu Dương cả mặt đều đen, lại cho cô uống nước quả.

Cái này hương vị tạm tạm, cô liền ngoan ngoãn nuốt xuống, cuối cùng lại bắt đầu cắn cắn ăn ăn đầu ngón tay của anh, răng nanh của cô cũng không dùng nhiều lực, nhưng mà hơi sắc như vậy, da đầu ngón tay anh bị cào sát trên trọc.

Anh hơi hơi sừng sốt một chút, ôm cô chặt hơn một chút, “Lúc này là say thật.”

Anh giương mắt nhìn cái miệng nhỏ kia của cô lại nhìn cốc rượu còn hơn phân nửa, đột nhiên lại nở nụ cười, uống say để làm việc, về sau không nghe lời liền cho em uống vài ly!

Nghĩ như vậy, trong lòng anh lại mềm một chút, nhẹ giọng hỏi cô, “Đêm nay cùng anh đi đến chỗ này, em còn chưa đến đâu, đêm nay anh dẫn em đi có được hay không?”

Tô Hiểu Thần gật gù đầu, ôm cánh tay anh giọng nói mềm nhũn làm nũng, “Tần Chiêu Dương, bây giờ em cảm thấy thật là khó chịu.”

“Nơi nào khó chịu?” Anh vuốt nhẹ theo sống lưng của cô nhẹ nhàng an ủi.

Mặt cô hồng hồng, trong đôi mắt tựa như ngập nước, sóng nước mênh mông (cái này ý bảo mắt Hiểu Thần long lanh nước ý mà), anh thấy hô hấp cứng lại, cúi đầu muốn hôn lên mắt cô.

Cô rất biết điều rất biết điều nhắm nghiền hai mắt, để môi anh rơi xuống, ấm áp lại mềm mại.

Trên người hai người đều thơm mùi rượu tinh khiết, môi anh càng ngày càng nóng, dừng ở chóp mũi của cô, cô mở mắt ra nhìn anh một cái, có chút khó chịu che ngực, “Em... Muốn nôn.”

Thái Tử gia khó có được chịu đựng nhất thời ngưng bật, anh trút tức giận liền cắn một cái trên mặt cô, cô đau đến ôm mặt liền ngồi dậy.

Tô Hiểu Thần nôn đến dạ dày cũng trống trơn, lúc này mới thư thái chút, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

Tần Chiêu Dương ghét bỏ mùi trên người cô, cô muốn gần anh một chút, tính sạch sẽ của Thái tử gia phát tác liền đứng dậy, cô cũng đành bó tay.

Trợ lý còn chưa trở lại, cô đợi một lúc cũng có chút buồn ngủ, gục xuống bàn híp mắt ngủ.

Tần Chiêu Dương nhìn cô cau mày, bộ dáng ngủ thật sự rất không thoải mái khẽ thở dài một hơi, đành cởi áo vest khoác ngoài khoác lên trên người cô đem cô ôm vào trong ngực.

Lúc trợ lý trở lại Tô Hiểu Thần đã nằm trong lòng anh ngủ say, trên mặt màu hồng nhạt, nếu không phải có mùi rượu, ngủ say mềm, quả thực không thể soi mói.

Khi Tô Hiểu Thần bị ôm vào trong xe cũng tỉnh một chút, mở mắt ra nhìn thấy anh ở dưới ngọn đèn gò má dị thường nhu hòa, nhếch môi chân thành cười lộ lên.

Lại nói tiếp... Đây cũng là lần đầu tiên được Tần Chiêu Dương ôm kiểu công chúa, ha ha ha...

Tần Chiêu Dương nắm tay búng một cái vào trán cô, “Ngây ngô cười cái gì?”

Tô Hiểu Thần tâm tình rất tốt, cứ như vậy bị anh ôm vào trong ngực nói chuyện to nhỏ, nhưng nói xong tự mình nhớ lại một chút xem nội dung là gì đều không nhớ rõ.

Tần Chiêu Dương khép hờ mắt để nghe cô nói, thỉnh thoảng cô cho là anh không nghe thì lúc đó anh đều sẽ mở mắt ra nhìn qua, để cho cô nói tiếp.

Chờ đến dưới lầu nhà anh, cô hỏi anh, “Em vừa mới nói nhiều như vậy, anh có nghe được cái gì không?”

“Không muốn nghe.” Anh phủ định một câu, thấy sắc mặt cô càng trầm, lại bổ sung một câu, “Anh không chê em ảm ỉ.”

Tô Hiểu Thần đối với việc Thái Tử gia thỉnh thoảng biểu đạt ngắn gọn cũng hiểu đôi chút, anh ngụ ý là: em còn dám hỏi anh em nói cái gì, anh không chê em ảm ỉ cũng đã rất nể mặt rồi!

Biểu tình trên mặt cô thay đổi vài loại, cuối cùng vẫn là lặng lẽ đầu hàng.

Ở trong khu vực của Tần Chiêu Dương, anh có thể quyết định cô đêm nay giường ngủ vẫn là ngủ sô pha, cho nên cái này... đành để giải quyết sau thôi, nếu cô có thể nhớ rõ.

Ngôi nhà này của Tần Chiêu Dương không tính là rất lớn, nhưng mà cũng không nói là nhỏ được.

Trang trí rất đơn giản, xem ra là anh mới mua gần đây, phong cách đơn giản hào phóng, bố cục mở. Cô nhào tới sô pha thử độ đàn hồi trước tiên, sau đó rất vui thích nhún vài cái.

Tần Chiêu Dương trên đường tới đã nhờ trợ lý đi mua giúp một bộ áo ngủ, lúc này đưa cho cô tắm rửa thay đồ, lại nhủ mày, “Anh quên mua nội y quần lót cho em.”

Tô Hiểu Thần vốn là còn muốn khoa trương một chút khen Thái Tử gia phục vụ quả thực rất chu đáo, nhất định phải rất trân thành khen ngợi vài câu về sau mới có thể tiếp tục đến, nghe vậy vươn tay ra lấy nhất thời đông cứng lại rồi.

Tần Chiêu Dương dường như cảm giác cô còn chưa đủ xấu hổ, hỏi một câu, “Ngày mai em không mặc?”

Tô Hiểu Thần theo lời của anh ảo não một chút, cả người đều không xong, cô hung tợn đi qua cầm quần áo liền hướng trong phòng tắm chui vào, “Anh mới không mặc, anh mới có thể thả rông không đóng gói ấy.”

Tần Chiêu Dương nghe được không sai chút nào, đưa tay liền ngăn cản hông của cô đem người kéo trở về trong ngực.

Trong này một ngọn đèn cũng không mở, toàn dựa vào ánh sáng của đèn ngoài phòng khách hắt vào, hai người ẩn ở trong tối, cô một đôi con ngươi thấp sáng, nhìn thấy trong lòng anh vừa động, chỉ cảm thấy say đến mức càng lợi hại.

Tô Hiểu Thần không biết anh muốn làm gì, chỉ nhìn đôi mắt kia của anh đã cảm thấy áp lực hết sức lớn, yên lặng cầm lấy quần áo chắn giữa hai người, “Em ăn không ngon đâu... Toàn thân rất nặng mùi.”

Tần Chiêu Dương nhìn lại nhìn, mày vẫn nhú lại, trực tiếp buông lỏng cô ra, ”Cờ bao nhiêu?”

“A?” Tô Hiểu Thần há hốc mồm

Tần Chiêu Dương bị ánh mắt thuần khiết nhìn như vậy cũng nghiêm chỉnh đứng lên, khẽ hừ một tiếng, tầm mắt dừng ở ngực cô, “Anh hỏi em cờ bao nhiêu!”

Tô Hiểu Thần hướng chỗ tối lại né tránh, “Anh lưu manh!”

Đêm đã khuya như này, lại là cô nam quả nữ, Thái Tử gia anh thật sự không phải là đang đùa lưu manh sao!

Tần Chiêu Dương đưa tay đè mi tâm, rất không vui cường điệu, “Anh không được sờ qua thì không biết em mặc cờ bao nhiêu, không hỏi em vậy để anh tự dùng tay ước lượng?”

Tô Hiểu Thần toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào “Anh không được sờ qua” và “Anh tự mình dùng tay ước lượng”, cô khiếp sợ phải hỏi một câu, “

Anh dùng tay có thể biết được số đo?”

Tần Chiêu Dương cả mặt đều đen, “Trọng điểm không phải cái này!”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, chăm chú nhìn lồng ngực của mình, thực thuần khiết đánh giá tay anh, “Ước lượng như thế nào? Khoảng cách các ngón tay? Nhưng, cũng không đúng.”

Tần Chiêu Dương đã muốn bị cô làm tức giận đến nói không ra lời: “...”

Ở trên phương diện nào đó, Tần Chiêu Dương phát hiện, Tô Hiểu Thần quả thực là đã tiến rất xa.

Anh hỏi loại phương diện nào?

Giả vờ ngây ngốc...

Quả thực vô cùng xuất sắc, vô cùng kì diệu, đạo cao một thước ma cao một trượng!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Tô Hiểu Thần đi xuống siêu thị lầu dưới mua quần áo lót, lúc đi lên lầu trên lại chạy nhầm chỗ, gõ cửa nhà bên cạnh cả nửa buổi, cuối cùng vẫn là Tần Chiêu Dương mở cửa xách cô về.

Tô Hiểu Thần cảm thấy rất rất xấu hổ.

Tần Chiêu Dương lấy chìa khóa từ trong ngăn kéo ra đưa cho cô, “Đây là chìa khóa chỗ này, sau này muốn tới thì cứ tới, muốn ăn gì ở đây cũng đều có, sống ở đây cũng rất thuận tiện, có phòng khách.”

Dứt lời, anh dừng một chút, dùng giọng cảnh cáo nói: “Chỉ cho mình em đến đây thôi, nơi này mặc dù anh cũng không thường xuyên đến, nhưng nếu em mang người khác đến đây, cẩn thận anh lột da em đấy.”

Tô Hiểu Thần bị sắc mặt kia của anh hù cho một chút, yếu ớt hỏi một câu: “Lột ngang hay là lột dọc?”

Tần Chiêu Dương quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, giọng điệu lạnh lạnh: “Lột hết quần áo trước đã.”

Tô Hiểu Thần run run, ôm quần áo đi tắm.

Chờ đến sau khi cô ở trong phòng tắm lúc la lúc lác cao giọng hát đi hát lại một bài ‘Hai con hổ’ trở ra, Tần Chiêu Dương đã tựa vào ghế sofa mà ngủ thiếp đi.

Tô Hiểu Thần ngồi chồm hồm bên cạnh anh một hồi, thẳng tay nhéo nhéo khuôn mặt anh, nhưng cũng không dám nhéo mạnh, sợ anh tỉnh lại. Chỉ có điều mặc dù ra tay rất nhẹ, Tô Hiểu Thần lại có loại cảm giác mình đang chiếm tiện nghi của anh...

Tuy rằng đây là sự thật a.

Giờ trò một lúc anh cũng không có tỉnh, Tô Hiểu Thần đoán chừng anh có lẽ đã rất mệt mỏi rồi, liền đi vào trong phòng ngủ ôm chăn ra đắp cho anh.

Chờ tới khi cô chân trần đi ra, anh đã tỉnh lại, đang cởi quần áo, lộ ra phần lưng cường tráng của mình.

Tô Hiểu Thần nuốt nuốt nước miếng, tiến lên chọc chọc mấy cái, “Ơ báp a...”

Sau khi Tần Chiêu Dương cởi áo sơ mi ra, bên trong vẫn còn một chiếc áo ba lỗ trắng, ở dưới ánh đèn mờ mờ càng làm hiện ra dáng người thon gầy cường tráng của anh.

Anh coi như bên cạnh không có người bắt đầu cởi thắt lưng, thấy cô vẫn không biết sống chết đông bóp một chút, tây nặn một chút, anh dứt khoát xoay người lại, động tác từ tốn lại ưu nhã.

“Anh muốn cởi quần, em còn muốn xem đến khi nào?”

Tô Hiểu Thần tròn tròn mắt, “Anh cởi quần làm gì...”

“Tắm.” Đang lúc nói chuyện, anh đã lưu loát cởi xong chót thắt lưng, chậm rãi đem thắt lưng rút ra, chót kim loại phía trên thắt lưng dưới ánh đèn hiện lên một tầng cảm xúc ôn hòa.

Tô Hiểu Thần mắt chớp cũng không chớp một cái, “Nếu anh tắm tại sao lại ở phòng khách cởi quần?”

Tần Chiêu Dương vốn là muốn đùa giỡn giờ trò lưu manh nhìn Tô Hiểu Thần chạy bán sống bán chết một chút, nhưng cô thoát nhìn lại không có chút nào sợ hãi, anh nhất thời cũng không còn hứng thú, lười biếng trả lời một câu: “Đây là nhà của anh, anh thích làm sao thì làm vậy.”

Tô Hiểu Thần đưa tới một cái ánh mắt “Anh nói rất có đạo lý”, ôm chăn lông quay mặt qua, “Em cũng phải cố gắng làm việc để dành tiền mua nhà a, sau đó sẽ nuôi một bé thú cưng vừa thông minh lại đáng yêu trong nhà!”

Tần Chiêu Dương vẫn luôn không thích cún cưng, mặc dù trong nhà, Trình An An rất nhiệt tình đối với thú cưng nhưng lại không có kiên nhẫn, Tần Mặc thì lại luôn ôm một tâm thái vợ làm gì luôn luôn đúng, vợ muốn làm gì luôn luôn có thể, còn Noãn Dương thì vẫn muốn nuôi nhưng lại không dám nuôi, một người ưa sạch sẽ mức độ nhẹ như anh cũng không thích việc có một sinh vật không có việc gì làm lại đi hít hít hà hà cọ cọ làm nũng lấy lòng, thỉnh thoảng lại còn rụng lông ra một chút nào.

Còn không bằng nuôi một Tô Hiểu Thần, lúc nhàm chán thì trêu chọc cho xù lông lên, mặc dù cũng không phải là vô cùng sạch sẽ gì, nhưng ở trong phạm vi anh có thể chịu đựng, quan trọng là cô lại không có rụng lông....

Nghĩ như vậy, ánh mắt Tần Chiêu Dương nhìn Tô Hiểu Thần cũng ôn nhu đi một chút, anh thuận tay lấy áo ngủ để ở một bên lên, giờ tay lên xoa xoa đầu cô, “Đi ngủ đi, anh không chịu trách nhiệm ngày mai gọi em dậy đâu nha.”

Tô Hiểu Thần ngoan ngoãn “A” một tiếng, ôm chăn trở về phòng, cũng không nghĩ tới chính mình hẳn là phải ở trong phòng khách, kéo chăn mền tắt đèn đi ngủ.

Lúc Tần Chiêu Dương tắm xong vào phòng, còn cảm thấy kì quái một chút, đang giờ tay lên định bật đèn, lại nhìn thấy trên giường nổi lên một hình dáng gồ ghề của sinh vật không rõ, anh lẳng tai nghe ngóng một chút, nhất thời nở nụ cười.

Cái này cũng có thể là lợn phòng.

Anh cũng không định mở đèn, đi tới trước giường chỉ bằng cảm giác mở ngọn đèn bàn lên.

Tô Hiểu Thần cuộn chăn nằm thành hình chữ đại trên giường, đã ngủ say, hô hấp rất bình ổn lại có quy luật, nhẹ nhàng đều đều.

Anh ngồi bên mép giường một hồi, suy đi tính lại không biết mình nên làm một chính nhân quân tử đi sang phòng bên cạnh ngủ hay vẫn là nên làm cảm thú một lần trực tiếp lên giường đây....

Nhưng suy nghĩ một hồi anh lại bắt đầu dĩ vãng lên, Tô Hiểu Thần ngủ như chết vậy, anh cho dù có lên giường thì cũng không làm được cái gì a, muốn cảm thú thì cũng phải có người phối hợp mới được chứ.

Hơn nữa, đây là phòng của anh, giường của anh nha!

Nghĩ như vậy, Tần Chiêu Dương rất là yên tâm thoải mái đem Tô Hiểu Thần đẩy một cái sang bên cạnh, tắt đèn rồi lên giường nghỉ ngơi, vừa mới nằm lên, Tô Hiểu Thần liền tự động tự phát đem chăn cuốn qua.

Anh vừa mới tắm xong, trên người còn có chút lạnh lạnh, bị cả người ấm ấm nóng nóng của cô dính sát vào, làm cho cả cánh tay anh cũng đều nóng hổi hổi.

Anh nghiêng người sang đắp kín chăn cho cô, lúc này mới kê bên cạnh đầu cô ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau Tô Hiểu Thần tỉnh lại cũng không có nửa điểm chán ghét, nhìn chăm chăm trần nhà chốc lát lại đưa tay đẩy đẩy Tần Chiêu Dương, “Bữa sáng ăn gì đây?”

Tần Chiêu Dương mở to mắt nhìn sang, thanh âm còn có chút khàn khàn, “Thức dậy là liền nhớ đến ăn, Tô Hiểu Thần em là heo sao?”

Tô Hiểu Thần nhấc chân đạp anh, anh buồn buồn cười rộ lên, nhìn nhìn giờ, đem cô ôm vào trong ngực, tay chân cũng ép tới gắt gao, “Làm gì mà lại dậy sớm như vậy, lại ngủ với anh tiếp đi.”

Tô Hiểu Thần giẫy dụa ở trong ngực anh toát ra một ý nghĩ: “Ngủ quên thì làm sao đây?”

“Ngủ quên không ăn điểm tâm là có thể kịp.” Anh nói xong câu đó, đặt cằm ở trên đầu cô, “Ngậm miệng.”

Một câu “vậy bữa sáng rốt cuộc là ăn cái gì đây” của Tô Hiểu Thần liền lặng lẽ nuốt trở vào.

Lúc Tần Chiêu Dương một đường đưa cô đến trước cửa công ty thì đã không còn kịp rồi, Tô Hiểu Thần giương mắt nhìn các quán bán đồ ăn sáng, nước mắt lưng tròng, “Bữa sáng a, ngày mai các người chờ ta.”

Tần Chiêu Dương quay qua nhìn cô một cái, chậm rãi, “Anh mua mang lên cho em.”

Tô Hiểu Thần hừ một tiếng, tiếp tục không thèm để ý tới anh.

Cô hùng hùng hổ hổ đi quẹt thẻ, anh liền thật sự xếp hàng đi mua đồ ăn sáng, sau đó đóng gói kỹ càng công khai đem lên lầu cho cô.

Thái tử gia từ trước đến nay luôn yêu thích việc đối với mọi thứ sở hữu đều gắn lên cái nhãn thuộc về mình, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, lúc nhân viên tiếp tân hỏi anh có hẹn trước hay không anh liền rất đương nhiên hỏi lại một câu: “Gặp bạn gái của tôi lại còn phải hẹn trước hay sao?”

Nhân viên tiếp tân nhìn khuôn mặt này hơi có chút quen thuộc... Trên thực tế thì chỉ cần là soái ca, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy hết sức quen mắt.

Cô nhả nhận hỏi lại một câu: “Bạn gái của ngài là vị nào vậy ạ?”

“Tô Hiểu Thần.” Anh nói xong, nhú mồm một cái lại bổ sung thêm một câu, “Cô ấy mới tới thực tập, cô cũng không biết cô ấy đâu.”

Nhân viên tiếp tân lại đột nhiên nở nụ cười ý tứ không rõ, “Biết chứ.”

Tần Chiêu Dương lúc này nhú mồm, “Hả?”

Nữ nhân viên tiếp tân dịu dàng ôn nhu cười lại càng vui vẻ hơn, “Chiều hôm qua cô ấy xuống dưới lầu mua trà chiều, chặt vật ôm nguyên một giỏ, sau khi vào cửa lại không nhìn đường, bị kẹt tại cửa nhỏ.”

Tần Chiêu Dương nhìn về phía cánh cửa kính bên cạnh cửa chính theo phương hướng tay cô chỉ, chậm rãi cười một tiếng, thực sự là đồ ngốc kia có thể làm ra được chuyện như vậy.

“Tần thiếu gia.”

Anh vừa mới hỏi rõ vị trí cụ thể của cô, lúc định rời bàn tiếp tân đi lên lầu, liền nghe được có người đang gọi mình.

Anh vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy lão tổng Kha Thụy của công ty quảng cáo Kha Thụy đang bước nhanh đi đến.

Anh nhú mồm, cũng cười cười, “Kha tổng.”

Kha Thụy liếc nhìn đồ anh đang cầm trong tay, trong lòng lập tức sáng tỏ, “Đây là?”

Lúc này Tần Chiêu Dương không tùy tiện nhắc tới tên của Tô Hiểu Thần, chẳng qua là cười cười một tiếng, “Đưa đồ ăn sáng.”

Anh không đề cập tới tên, Kha Thụy cũng không dám hỏi, chỉ cười nói: “Thật là không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể gặp được Tần thiếu gia.”

Công ty quảng cáo Kha Thụy cùng công ty Tinh Quang là quan hệ hợp tác lâu dài, sau khi anh trở về liền tiếp nhận toàn bộ công việc, trợ lý cũng đã từng

cùng bên này giao thiệp qua, nhưng anh thì lại vẫn chưa từng cùng Kha Thụy gặp mặt qua.

Chỉ là không nghĩ tới lần này lại trùng hợp như vậy, vừa vặn lại đụng phải.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, vào thang máy, Kha Thụy mới lên tiếng: “Dự án hợp tác hạng nhất gần đây có lẽ phải cần Tàn thiếu gia tự mình xem qua.”

Tàn Chiêu Dương gật đầu, ấn nút đi lên lầu, “Ừ, tôi biết. Hôm nay ở đây không nói chuyện công việc, đưa xong bữa sáng là tôi đi liền.”

Kha Thụy âm thầm để ý tăng lầu một chút, cũng nở nụ cười, “Vậy tôi cũng không làm chậm trễ cậu nữa, sau này còn gặp lại.”

Tô Hiểu Thần chạy gấp rút, lúc này còn đang bình ổn lại hô hấp đây, nghe thấy tiếng nghị luận trong phòng làm việc, vừa quay đầu nhìn qua, đã nhìn thấy Tàn Chiêu Dương đang đi tới, cô cứng ngắc ngồi tại chỗ tròn tròn mắt.

Mới vừa rồi còn cho là anh đùa giỡn, anh cư nhiên lại thực sự đến.

Tàn Chiêu Dương mua cho cô một tô cháo thịt nạc trứng muối, lại thêm một ít dưa góp, còn có hai trứng trà, một ly trà sữa nóng.

Biết cô đi làm cũng bất tiện, anh đem đồ để xuống, nhẹ nhàng dặn dò mấy câu xong liền đi.

Tô Hiểu Thần vẫn luôn trong trạng thái suy nghĩ viển vông, thấy được trứng trà cũng như thấy được cha ruột vậy, anh chân trước vừa mới đi, cô chân sau liền mang đồ ăn sáng đến phòng giải khát, không kịp chờ đợi liền bắt đầu mở ra nuốt vào bụng.

Nghe nói trứng trà chính là món ăn tiêu chuẩn của cường hào ác bá đấy....

Chờ cô giải quyết xong bữa sáng, thỏa mãn trở lại phòng làm việc, chân vừa mới bước vào, ánh mắt bất quá của mọi người liền phóng qua.

Cô ngượng ngùng gãi gãi đầu, đánh thái cực quyền, “Mùi hơi nặng sao? Tôi mở cửa sổ cho thoáng khí nha.”

Cô không muốn nhiều lời, mọi người còn chưa quen thuộc lắm nên cũng không tiện hỏi, ôm một lòng tràn đầy bất quá bắt đầu phấn đấu làm việc cho ngày hôm nay.

Trên mặt Tô Hiểu Thần rất bình tĩnh rất trầm ổn, trong lòng lại huyên náo vô cùng.

Ha ha ha ha, nhân loại ngu xuẩn các ngươi, nhất định là rất muốn biết chàng trai vừa rồi vẫn còn độc thân hay không đi?

Ta liền không cho các người biết, ha ha ha ha!

Cô nghĩ như vậy, thiếu chút nữa trên mặt cũng đều hiện hết ra, ho nhẹ hắng giọng một cái, cô lúc này mới thoải mái tự nhiên ngồi trở lại trước bàn mình, bình tĩnh bắt đầu công việc ngày hôm nay.

Nhìn tài liệu một hồi, cô lặng lẽ nhìn lướt qua ly trà sữa ấm áp bên cạnh tay mình, lại ho nhẹ một tiếng ——

Làm sao mà qua bốn năm rồi, còn không biết cái gì gọi là khiêm tốn cơ chứ... Quán bán đồ ăn sáng ở dưới lầu cũng có một anh chàng bán hàng, lẽ ra cô định gọi điện thoại mua ở bên ngoài, hôm nay có thể nếm được món ngon số 8 trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Giờ tan ca buổi chiều thì thời tiết đột ngột thay đổi, trời bắt đầu mưa.

Trong văn phòng mọi người đều đang chuẩn bị đi về, lúc này cô mới chuẩn bị gọi taxi đi thẳng về trường học.

Đại học A cách nơi này không tính là gần, nhưng cũng không quá xa, chỉ khi nào thời tiết thay đổi kiểu này... thì sẽ rất bức mình, đặc biệt sau khi cô phát hiện nơi này rất khó bắt xe.

Khi Tàn Chiêu Dương gọi điện thoại đến vừa lúc có tiếng sấm đánh ầm ầm, Tô Hiểu Thần nhìn tia chớp cắt qua phía chân trời kia, sợ tới mức lá gan run lên mấy cái, trốn trở về đại sảnh, mới bắt đầu nhận điện thoại.

Tàn Chiêu Dương đang đi ra từ trong phòng họp, phía sau vẫn là tiếng thảo luận “Rầm rì”, anh khép cửa phòng hội nghị vào, đứng bên cửa sổ nhìn nàm mưa lớn, có chút mệt mỏi nhú nhú lông mày.

“Em đi về thế nào?”

Bên ngoài đáng vẻ người đi đường vội vàng, hạt mưa nện ở trên mặt đất phát ra tiếng vang không nặng không nhẹ, Tô Hiểu Thần nhìn hạt mưa tung tóe ở trên mặt đất, vô cùng phiền não, “Chờ mưa ngớt em sẽ về trường học.”

Tần Chiêu Dương nhìn nhìn đồng hồ, “Có cần anh để tài xế đi đón em không?”

Tô Hiểu Thần thò đầu nhìn các đồng nghiệp đang chờ mưa tạnh ở phía cửa công ty, ý nghĩ này rất nhanh bị dập tắt, “Không hay lắm...”

Anh trầm ngâm một lát, cũng có chút buồn rầu.

Chỗ đó cách công ty cũng không gần lắm, nếu ngồi xe bus, qua 2 trạm mới đến. Xe bus thì không cần nói, hết chỗ chật kín người, đợi đến khi cô chen lên được đoán chừng quần áo đã sớm xốc xếch, đáng về bờ phờ.

Hơn nữa, cô chưa từng tới Tỉnh Quang, khả năng ngồi quá trạm cần xuống cũng không phải là không có, còn có một khả năng cực lớn chính là sau khi chen lên xe được đứng đến nơi đoán chừng cũng không chen xuống dưới được...

Taxi?

Thời tiết như hôm nay rất khó gọi taxi, đưa tay ra vẫy lại nếu không phải đầy khách thì cũng là có người, khó được một chiếc xe trống, không cần đợi cô đi lên, người khác đã chiếm đề đi trước hết rồi.

Tự mình đi đón?

Anh quay đầu nhìn ban lãnh đạo công ty phía sau, tạm thời không đi được.

Tô Hiểu Thần đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài, lại nhìn thấy siêu thị đối diện kia, đột nhiên có ý tưởng, “Anh không cần lo lắng cho em nữa, đối diện có cái siêu thị, em đi sang đó có thể mua được ô, em đại khái cũng nhớ địa chỉ căn hộ của anh.”

Cô liếc nhìn bên ngoài mưa không có biểu hiện gì là sẽ ngừng rơi, lại nhìn bầu trời lúc đó, sắc trời đen đến mức tựa như đã bị sụp xuống một chút.

Nghĩ tới nghĩ lui liền thấy biện pháp này tương đối tốt, chờ mưa ngừng, cô có thể trực tiếp về trường học.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, lại là sừng sốt, trong một khoảng khắc ánh mắt như cô đọng.

Trước kia Tô Hiểu Thần làm chuyện gì đều thói quen hỏi anh một câu “Anh thấy thế nào?” “Anh xem có được hay không?”, cho nên dù là xa cách bốn năm, anh vẫn có thói quen cũ là giúp cô quyết định mọi việc.

Nhưng hôm nay anh đột nhiên phát hiện, cô bây giờ đã hoàn toàn độc lập không hề ý lại vào anh.

Nghĩ đến điểm này, anh liền hơi hơi có chút không vui, nhưng trái tim cũng không biết đây là cảm giác gì, phức tạp khó hiểu. Anh nhẹ thở ra một hơi, không rõ ý tứ hàm xúc cười một cái, “Cứ theo ý của em đi.”

Tô Hiểu Thần còn muốn oán giận thời tiết thay đổi bất thường với anh, đang chuẩn bị nói, chỉ nghe thấy bên kia cúp điện thoại sau đó là âm báo bận “Tút TUT TUT TUT...”

Tô Hiểu Thần đưa mắt nhìn đi động, hơi có chút khó hiểu, “Không phải bị sét đánh chứ...”

Cô lại chờ thêm một lúc, mưa rơi nhỏ lại, cô đợi mưa chạy thật nhanh vào trong siêu thị đối diện mua một cái ô, lúc này mới dọc theo mái hiên hai bên đường phố đi về phía trước.

Căn hộ của Tần Chiêu Dương nằm ở trung tâm thành phố, nằm ở giữa công ty của cô và công ty của anh.

Mưa lạnh lạnh, cô mặc kệ giày đã bị ướt, cô chỉ chú ý hỏ dưới chân, đi đặc biệt cẩn thận.

Vừa lúc Trần Thiếu Trác lái xe đi qua, đang chờ đèn đỏ nhìn thấy cô đi qua đường lớn, tay cầm ống quần đi vừa chậm vừa cẩn thận.

Cậu ta dừng một lát, quyết định khi đèn tín hiệu chuyển hướng đi xe qua chờ cô ở ven đường đối diện.

Tô Hiểu Thần hoàn không phát hiện người trong xe, tận đến khi đi đến bậc thang phía đối diện vừa muốn đi đến trốn vào dưới mái hiên, Trần thiếu Trác mở cửa xe gọi cô một tiếng, “Tô Hiểu Thần!”

Cô chớp mắt một cái, đã nhìn thấy cậu ta một tay chống cửa xe, hướng về phía cô phát phát tay, cô bước nhanh tới, hết sức vui mừng, “Trùng hợp thế, tại sao cậu lại ở đây?”

“Có việc đi qua, cậu đi đâu? Tôi đưa cậu đi.” Cậu liếc mắt nhìn cô, vòng qua đầu xe mở cửa xe cho cô, “Cả người cậu ướt hết rồi!”

Tô Hiểu Thần nhìn đáng vẻ của cậu ta cũng không giống là đến trường học, tự nhiên ngượng ngùng để cậu ta đi thêm một đoạn xa để đưa cô trở về.

Cô lại nhìn phía trước còn cách với khu nhà một đoạn, liếc nhìn đôi giày của mình bị dính nước nghiêm trọng, cùng đoạn ống quần ướt non nửa, rất thất vọng, “Có bị bẩn xe của cậu hay không?”

Trần Thiếu Trác liếc mắt nhìn chân ướt sũng của cô, nở nụ cười, “Không việc gì, đằng nào ngày mai tớ cũng muốn đưa xe đi rửa.”

Tô Hiểu Thần và Trần Thiếu Trác biết nhau cũng đã bảy năm, tự nhiên biết tính nết cậu ta, rất nhanh nhẹn đem ô gấp lại, lên xe.

Khi cô nói tên căn hộ, hai mắt Trần Thiếu Trác mở lớn nhìn cô, “Chuyển ra ở bên ngoài một mình?”

Tô Hiểu Thần không nói đó là căn hộ của Tần Chiêu Dương, cô và Thái Tử gia quan hệ thuần khiết như vậy, bị nhiều người hiểu lầm không tốt! Ảnh hưởng tới danh dự của cô!

Cho nên cô chỉ nói đó là nơi ở của bạn, có hẹn phải đi đến đó.

Trần Thiếu Trác cũng không hỏi nhiều, lập tức chuyển đề tài, “Tớ nghe nói cậu thực tập ở công ty quảng cáo Kha Thụy? Có thích ứng được không?”

Tô Hiểu Thần gật gù đầu, “Tốt vô cùng, trừ sáng đi làm chín giờ, chiều về nhà lúc năm giờ, cái khác đều tốt.”

Trần Thiếu Trác liếc mắt nhìn tình hình giao thông qua kính chiếu hậu, “Bên này bị tắc đường, xem ra phải đi đường vòng, không thì nửa ngày cũng không ra được.”

Tô Hiểu Thần nhìn phía trước rất nhiều xe bị kẹt lại, da đầu run lên một trận, “Chúng ta nhanh đi vòng qua đây đi.”

Nói như vậy, Trần thiếu Trác vừa mới chuyển phương hướng liền nhận một chiếc điện thoại, Tô Hiểu Thần nhìn ngoài cửa sổ không chớp mắt, lỡ tai lại không tự chủ nghe được rất nhiều tin tức.

Nhà Trần Thiếu Trác cũng mở công ty, nửa học kỳ sau của năm thứ ba đại học cậu ta cũng đã bắt đầu thực tập ở công ty nhà mình, bắt đầu từ cơ sở.

Từ lúc đó Tô Hiểu Thần cũng càng ngày càng ít khi gặp mặt cậu ta, trước kia ở trường học còn có thể thường xuyên gặp gỡ, cậu ta thích chơi bóng rổ, Tư Tư lại thích xem soái ca chơi bóng rổ, mỗi lần có Trần Thiếu Trác đều sẽ kéo cô đến lợi dụng cái mác bạn học cũ này để chọn chỗ ngồi bên trong.

Chờ trận bóng đánh xong, lại đương nhiên đi ăn chực một bữa cơm, cuối cùng dứt khoát bị kéo vào câu lạc bộ bóng rổ để làm việc vặt...

Sau đó bắt đầu một vòng luẩn quẩn, bề ngoài bị ảnh hưởng một cách nặng nề, cực ác liệt, cực nghiêm trọng! Khiến Tô Hiểu Thần phải gặm một tuần táo làm cơm tối mới khôi phục cân nặng vốn có.

Sau khi Trần thiếu Trác đến công ty, cũng rất ít đến trường học, bình thường đều là có môn bắt buộc mới đến góp mặt một chút.

Nhưng ngược lại cậu ta rất hay ngẫu nhiên hẹn cô, lúc đầu cũng sẽ nhận lời, nhưng về sau—— Tô Hiểu Thần cảm thấy như vậy không tốt.

Tư Tư có chút thích Trần thiếu Trác, nhưng Trần thiếu Trác giống như đối với cô càng có ý tứ hơn một ít.

Trong thế giới trước kia của Tô Hiểu Thần chỉ nhìn thấy Tần Chiêu Dương, là ánh sáng của cô, Thái Tử gia đối với loại việc như hấp dẫn ánh mắt của người khác luôn cực kì thuận buồm xuôi gió, thế cho nên khi Tô Hiểu Thần thật sự dùng ánh mắt khác phái nhìn Trần Thiếu Trác lúc đó là năm thứ nhất đại học.

Cô đối với phương diện tình cảm vốn là có chút ngốc nghếch, lại có chút rụt rè, không thì trước lúc Thái Tử gia xuất ngoại phòng chừng cô đã nhào lên, không cần chờ tới bây giờ.

Sau này nhận thấy được tâm tư Trần Thiếu Trác, vẫn là do Tư Tư đêm đó ngủ không được đột nhiên lớn tiếng nói với cô, “Tô Hiểu Thần, cậu có thích Trần thiếu Trác hay không? Dù sao cậu ta thích cậu, cậu không cần cố kỵ mình, cùng cậu ta thành đôi đi!”

Tô Hiểu Thần đang say ngủ, bị cô ấy rống lên một tiếng sợ tới mức buồn ngủ đều không còn, mọi người trong phòng đang ngủ lúc rạng sáng cũng phá lệ thanh tỉnh.

Tư Tư khi đó còn không cam lòng không khuất phục khóc kể, “Tớ cảm thấy tớ nhất định là bạn cùng phòng tốt nhất Trung Quốc! Không ngại, nhường đàn ông cho cậu, dù sao nếu là của cậu sau này tớ có thể quang minh chính đại cùng đi ăn cơm...”

Tô Hiểu Thần nhất thời hết chỗ nói, “Con mắt nào của cậu nhìn thấy tớ thích cậu ta?”

Tư Tư không hiểu, “Vậy cậu ta mời cậu cậu liền đi ra ngoài ăn cơm, hơn nữa còn đi thành đôi, mọi người đều nghĩ đến hai người đang vụng trộm...”

Tô Hiểu Thần xấu hổ không giải thích là cô đi ra ngoài ăn chực cơm, ho nhẹ một tiếng mới nghiêm túc nói: “Chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường, tớ đã có người trong lòng.”

Tư Tư là nữ phụ không chuyên nghiệp lập tức tinh thần phấn chấn, nhảy lên vài cái vui người vào trong chăn của cô, hỏi cô người kia là ai.

Tô Hiểu Thần đã lâu rồi không nghĩ đến Tần Chiêu Dương, cô ấy hỏi đến như vậy, cô mới phát hiện ba chữ Tần Chiêu Dương này ở trong lòng của cô vẫn in dấu ấn rất sâu đậm, thời gian lâu như vậy, mỗi lần cô vừa nghĩ tới, mặt anh vẫn rất rõ ràng.

Tựa như anh luôn luôn ở bên cạnh, chưa bao giờ rời đi như vậy.

Cô dấu bí mật nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng không giấu được, cô mờ mắt thấy sắc trời bên ngoài tối đen, nói cho cô ấy biết, “Tớ thật lòng thích anh ấy, thích từ bé đến bây giờ. Trước kia cảm thấy anh ấy rất là lợi hại, rất thông minh, rất sùng bái. Sau lại cảm thấy bộ dạng anh ấy thật là đẹp mắt, nhìn không được muốn dựa vào gần anh ấy.”

Cô dùng một chút, thanh âm đều mờ ảo, “Khi đó rất nhiều bạn gái khác cũng thích anh ấy, nhưng chỉ có tớ có thể cùng đến trường cùng tan học với anh ấy. Tớ khi đó đã cảm thấy rất hạnh phúc, cuối cùng cũng không biết thích từ lúc nào, sau khi thích phát hiện thực sự quá khó khăn để ánh mắt dời khỏi người anh ấy...”

Tur Tur lập tức im lặng, hai người khác trong phòng ngủ cũng im lặng.

Cô đột nhiên đã cảm thấy miệng rất đắng, ánh mắt cũng chua xót, cô chớp mắt, đã cảm thấy có cái gì đó nóng nóng chảy ra, Tur Tur đang ở bên cạnh cô, cô không dám lau đi, sợ cô ấy biết cô lúc này đang hồi tưởng hồi ức trước kia đã có nhiều ngọt ngào lại có bao nhiêu bi thương.

“Sau này anh ấy lựa chọn xuất ngoại, tớ lựa chọn đại học A chỗ anh ấy nghĩ sẽ đến học. Anh ấy yêu cầu rất cao đối với mình, bất luận là phương diện nào đều gắng đạt tới cuối cùng, tớ đi theo anh ấy cũng phải cố hết sức, nhưng bây giờ tớ quay đầu lại mới phát hiện dọc đường đi anh ấy giúp tớ rất nhiều, nếu như không có anh ấy, bây giờ tớ cũng sẽ không ở trong này.”

Không có Tần Chiêu Dương, không có Tô Hiểu Thần bây giờ.

Cho nên gặp Tần Chiêu Dương, vẫn là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời tớ.

Cả phòng im lặng, Tur Tur đột nhiên cảm khái một câu, “Thật tốt.”

Cô dùng sức gật gật đầu, “Đúng, đúng là rất tuyệt phải không, chúng tớ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tớ không bỏ lỡ thời gian nào của anh ấy, anh ấy cũng không bỏ lỡ khoảng thời gian nào của tớ.”

Tur Tur tựa hồ là đang nỗ lực nhớ lại cái gì, nhưng nhất thời nghĩ không ra, liền buồn buồn hỏi cô, “Thanh mai trúc mã, thế bây giờ người đó đâu?”

“Anh ấy đang ở nước ngoài, còn tớ ở đây, chúng tớ đã lâu không liên lạc.” Lâu đến cô đã không nhớ rõ được đã qua bao nhiêu ngày.

Tur Tur hỏi: “Vậy nếu như anh ấy trở về, cậu và anh ấy có cùng một chỗ hay không?”

Cô suy nghĩ rất lâu, thay đổi trăm ngàn ý tưởng, cô nói: “Ừ, nếu anh ấy vẫn còn độc thân, nếu anh ấy trở về, tớ nhất định sẽ cùng anh ấy ở một chỗ. Không hoàn toàn vì mục đích của tớ, chỉ vì nhớ anh ấy.”

Cái này cô chôn trong lòng quá lâu, lâu đến cơ hồ cô sẽ không thể thích người khác.

Nếu Tần Chiêu Dương trở về, cô như cũ vẫn sẽ là cùng anh ở cùng một chỗ, không hỏi anh bốn năm này xảy ra chuyện gì, không hỏi anh bốn năm này qua như thế nào, hai người đều có sự lựa chọn, cô nguyện ý tôn trọng điểm đó của anh.

Nhưng chỉ cần anh trở về, vẫn còn độc thân, chẳng sợ không thích cô cũng chưa có quan hệ gì, cô cũng muốn cố gắng thử một lần.

Mơ mộng lâu cũng sẽ mệt, cô không muốn chỉ cần trong mơ, cô muốn anh.

Nay sự thật chứng minh, lựa chọn của cô không sai.

Rất nhiều người cảm thấy cô tuy rằng thông minh, nhưng chỉ số cảm xúc lại không nhiều, thật ra không phải.

Tô Hiểu Thần và anh thật ra là cùng một loại người, biết chính mình muốn cái gì, cũng sẽ cố gắng đạt được, trừ phi thật sự không thuộc về mình.

Tur Tur im lặng rất lâu, giọng nói run run hỏi: “Cái đó... Tên trúc mã của cậu có thể nói ra được không? Nếu không tiện cũng không có việc gì, tớ đột nhiên nhớ tới tớ quên nói một chuyện với cậu, lần trước tớ không cẩn thận nhận một cuộc điện thoại của người con trai tên là ‘Tần Chiêu Dương’ gọi tới điện thoại trong ký túc xá, là người này phải không?”

Tô Hiểu Thần nhất thời hóa đá, việc vừa rồi kích thích giống như gặp quỷ đi, cô bỗng nhiên xoay người để trên người Tur Tur, “Cậu nói cái gì?”

Tur Tur đáng thương bị cô không nặng không nhẹ đè ép một cái như vậy, thiếu chút nữa ngạt thở...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

“Tớ không nhớ rõ con đường kia lắm, ở bên này phải không?” Trần Thiếu Trác nhìn xuyên qua cửa sổ xe, quay đầu qua hỏi cô.

Tô Hiểu Thần thoát ra khỏi hồi ức, lập tức chống lại cặp mắt sâu thẳm của cậu, khẽ sùng sốt một chút, quay đầu nhìn sang, lúc này mới gạt đầu, “Ừm, đúng rồi, đi vào trong đây nè, cậu đưa tớ tới đầu đường là được rồi.”

Cậu nghe vậy, chuyển tay lái một cái, dừng xe lại sát ở ven đường.

Mưa bên ngoài mới vừa ngớt giờ lại thêm lớn hơn, từng hạt mưa lộp độp rơi ở trên cửa xe, cần gạt nước càng không ngừng đưa trái phải, cô xuyên qua màn mưa nhìn về phía khu nhà cách đó không xa, nở nụ cười, “Hôm nay thực sự rất là cảm ơn cậu.”

Trần Thiếu Trác nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, lại khẽ nhíu mày, “Vậy cậu tự mình cẩn thận một chút.”

Đang khi nói chuyện, cậu mở khóa điều khiển, ý bảo cô có thể xuống xe rồi.

Tô Hiểu Thần vừa mở cửa xe đã nhìn thấy một vũng nước đọng, hơi 溼 một chút.

Trần Thiếu Trác nhìn theo tầm mắt cô, cười cười có chút ngượng ngùng, “Xin lỗi, vừa nãy tớ không chú ý...”

Tô Hiểu Thần vừa định nói không có việc gì, dù sao thì hai chân cũng đã đều ướt đẫm hết rồi, thêm vũng nước này nữa thì cũng chẳng sao, phòng chừng Tần Chiêu Dương khi về nhà thì sẽ nhìn thấy giày bẩn ở cửa thôi.

Cô nghĩ như vậy, định mở dù xuống xe, cậu đã lại đi tới bên cạnh cô trước.

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên nhìn một chân cậu giẫm ở trong vũng nước, ngoắc tay với cô, “Giẫm lên chân tớ mà đi qua.”

Tô Hiểu Thần tắt tiếng trong phút chốc, “Tớ thực sự không có việc gì đâu mà.” Cô đưa dù trong tay qua che cho cậu, bởi vì ngồi ở trong xe, chiều cao chênh lệch quá lớn, Trần Thiếu Trác phải cúi nửa người mới có thể miễn cưỡng để cho dù che kín hết cơ thể mình.

Tô Hiểu Thần cảm thấy vô cùng áy náy, một chân vừa đạp xuống, lại lấy khăn giấy đưa cho cậu, “Nhanh lau mặt đi, cậu ướt hết rồi kia.”

Trần Thiếu Trác cười cười, nắm lấy bàn tay cầm dù của cô, nói rất nghiêm túc: “Thực ra thì muốn mượn dịp này hỏi cậu một câu, tớ có thể hẹn cậu đi ăn một bữa cơm được không?”

Tay Tô Hiểu Thần đang đưa khăn giấy nhất thời cứng ngắc một chỗ, nhìn cậu giây lát, mới cong lên khoe môi cười, “Được.”

Dứt lời, cô liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, hơi áy náy cười cười một tiếng, lại bổ sung thêm: “Hiện tại tớ không có thời gian, lần sau để tớ mời com nha, cậu đi đường cẩn thận, tớ đi trước đây.”

Cô rút tay từ trong lòng bàn tay của cậu ra, cũng không quay đầu lại, cầm dù đi vào trong màn mưa.

Đi được một quãng, nghe thấy tiếng đóng cửa không nặng không nhẹ phía sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm...

Đối phó với những loại tình huống như thế này, cũng tiêu hao sức lực y như cùng PK với Thái tử gia vậy.

Vào thang máy, xuyên qua mặt kính nhìn chính mình một thân nhếch nhác ướt sũng chẳng ra làm sao cả, haizza. Lúc lấy điện thoại ra muốn gửi tin nhắn cho anh, cô mới phát hiện điện thoại đã hết pin rồi.

Đợi điện thoại sạc pin, cô ôm quần áo đi tắm rửa trước đã. Hơi nước nóng hơi rửa trôi đi cảm giác lạnh lẽo bị dính nước mưa, cô thiếu chút nữa lại cao hứng hát lên bài “Hai con hổ”...

Tắm xong, cô đi chân trần ra... Trong nhà trọ của Tần Chiêu Dương không có dép lê của nữ, dép của anh thì lại hơi lớn một chút, cô cứ đi vài bước lại rớt ra, cho nên dứt khoát bỏ qua.

Cô chân trần đi ra, cảm giác lạnh lẽo từ sàn nhà xông thẳng lên lòng bàn chân. Tô Hiểu Thần đi rụt rè chưa được mấy bước liền bắt đầu chạy ra, sau đó lại đột nhiên dừng phải Tần Chiêu Dương không biết đã trở về từ lúc nào.

“A.” Ánh mắt cô sáng lên, “Làm sao anh lại về sớm thế?”

“Xong việc liền tới thôi.” Giọng điệu anh nhàn nhạt nhưng ánh mắt lại đem cô quét từ trên xuống dưới một lần, nhìn không ra được là tâm tình gì.

Tô Hiểu Thần chỉ cảm thấy anh là lạ, nhưng lại không thể nói rõ được rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, “Anh làm sao vậy, bị sét đánh sao?”

Hai trông mắt Tần Chiêu Dương híp lại, cong ngón tay gõ lên đầu cô một cái, “Sao lại không mang giày?”

Tô Hiểu Thần cúi đầu tự liếc nhìn đầu ngón chân xanh trắng noãn của mình, vẻ mặt vô tội, “Không có giày thì làm sao mà mang đây?”

Tần Chiêu Dương nhìn theo tầm mắt cô, trực tiếp đem dép lê trên chân mình đá tới, “Đi cái này trước đi, mai anh đi mua.” Nói xong, anh xoay người đi vào trong phòng bếp, một lúc cũng không nghe được tiếng bước chân của cô, lại nhô đầu ra nhìn cô một cái, “Tôi ăn cơm.”

Tô Hiểu Thần vừa nghe có ăn, cũng không thèm quan tâm giày có vừa hay không, lập tức đi vào bước theo, sau đó nhìn thấy——đồ ăn mua bên ngoài.

Cô “Wow” một tiếng, không đợi Tần Chiêu Dương thúc giục, đã nhanh chóng lấy phần của mình bắt đầu ăn.

Chờ cô ăn thỏa mãn xong, lúc này mới không rõ ràng hỏi một câu: “Hai chúng ta đều không xuống bếp, vậy sau này mỗi ngày đều mua đồ ăn ở ngoài sao?”

Tần Chiêu Dương ngẩng đầu liếc cô một cái, cư nhiên lại không để ý tới cô.

Tô Hiểu Thần cảm thấy Thái tử gia càng ngày càng không được bình thường, mọi khi lúc này anh hẳn là nên hí mắt cười lạnh một tiếng, sau đó sẽ không khách khí chút nào nói: “Em không học chẳng lẽ muốn anh học sao, không học thì chuẩn bị đối bụng đi.”

Nhưng tối nay anh lại không hề nói gì, ngay cả ánh mắt kia cũng đều rất là qua loa cho có lệ....

Tô Hiểu Thần lo sợ bất an đứng lên.

Chẳng lẽ là vì anh vào cửa vấp phải cây dù trượt chân té sao? Nhìn bộ dáng hình như không giống lắm a.

Hay là vì cô dùng tay vừa bẩn vừa ướt của mình lau vào giày của anh? Nhưng mà anh hẳn là cũng không thể nào biết a.

Nếu không thì chẳng lẽ là vì đôi giày vừa dính bùn vừa dính nước bẩn của cô cọ cọ làm bẩn tấm thảm trắng sáng của anh sao?

Nghĩ như vậy, cô cũng có chút ngồi không yên, thừa dịp Tần Chiêu Dương dọn dẹp đồ trong phòng bếp, mò mẫm phải đi ra cửa ngay.

Giày bẩn của cô vẫn còn đang lộn xộn ngổn ngang tựa ở bên cạnh cửa, thảm trắng đã được cuộn lại, chỉ có một đôi giày nam đoan đoan chính chính ở đây.

Tô Hiểu Thần nghiêng đầu nhìn hồi lâu, cũng không phát hiện ra mình có chứng cứ tội phạm gì, mới vừa quay đầu đã nhìn thấy anh đang tựa vào tường cách đó không xa nhìn cô, ánh mắt u ám, phức tạp cô có chút nhìn không hiểu.

Tô Hiểu Thần vô cùng chột dạ, ngay cả thanh âm cũng thấp đi không ít, “Em chộc tới anh sao?”

“Không có.” Anh trả lời dứt khoát.

Trong nhà không có bật đèn, sắc trời bên ngoài bởi vì mưa nên vẫn luôn trầm trầm, ánh sáng không xuyên qua được.

Anh dựa người ở đây nhìn cô, cả người đều nồng đậm như bụi nước ngày mưa, “Em qua đây, anh có lời muốn nói với em.”

Tô Hiểu Thần đánh giá một chút tính tình nguy hiểm của Thái tử gia vào giờ phút này, chậm chậm lê bước đi qua, “Anh nhìn...có chút kỳ quái.”

Tần Chiêu Dương “Ừm” một tiếng, chờ cô đi tới gần, lúc này mới đứng thẳng người, cầm tay cô kéo qua, “Người kia là Trần Thiếu Trác sao?”

Tô Hiểu Thần đầu đầy dấu chấm hỏi, lập tức liền phản ứng kịp là anh đang hỏi chuyện hồi chiều, cũng không cảm thấy có cái gì là không thể nói, rất thân nhiên gật gật đầu, “Đúng vậy, là cậu ấy đưa em về.”

Trên người cô sau khi tắm xong có hương thơm nhàn nhạt, dùng cùng một loại sữa tắm với anh. Anh ngồi được cảm giác quen thuộc, tâm trạng buông lỏng một chút.

“Có muốn anh nấu cho một chén canh gừng không? Để bị cảm không tốt.”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, không biết có phải là trực giác hay không, luôn cảm thấy tâm tình Thái tử gia tối nay dường như là có phần——sa sút ?

Tần Chiêu Dương cũng không miễn cưỡng cô, chỉ là đem cô ngồi ở trên đùi mình, “Cậu ta thích em sao?”

Tô Hiểu Thần mơ hồ đoán được một chút tâm tình Thái tử gia, rất lý trí mà lựa chọn lắc đầu, “Không thích, em ngốc như vậy, sẽ không có ai để ý tới em đâu.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, hừ, lão nương đây nhưng cũng rất được hoan nghênh đấy nhé, lúc trước còn có một cậu em năm hai đại học còn tưởng cô là em gái mới nhập học đến của đây nha!

Tần Chiêu Dương mặc dù không biết trong lòng cô đang suy nghĩ những gì nhưng từ trên nét mặt của cô cũng có thể nhìn ra được chút gì đó, câu lên khóe môi cười như không cười, “Vậy là em đang nói ánh mắt của anh có vấn đề sao?”

Tô Hiểu Thần sừng sốt một chút, còn chưa từ trong lời nói hồi phục lại, anh lại nghiêm trang nói: “Nói thật đi.”

Nói thật vẫn cứ là lắc đầu đi.

Tần Chiêu Dương cúi đầu, đã nhìn thấy đôi mắt của cô ở trong bóng tối mở to sáng rực lên, anh hơi nghiêng người xuống, bờ môi hạ xuống dọc theo vành tai của cô, hôn một cái lên gò má cô.

Tô Hiểu Thần bị anh tập kích bất thành lĩnh, trên mặt nhất thời nóng bừng, “Tần Chiêu Dương. ... Mới vừa ăn cơm xong, cứ như vậy thì sẽ không giúp tiêu hóa được.”

Anh làm như không có nghe thấy, ngón tay đặt nhẹ lên cằm của cô, liền đổi qua lên mặt của cô, môi của anh thuận lý thành chương rơi lên môi của cô.

Ấm ấm nóng nóng, anh đưa lưỡi liếm một chút, rất thỏa mãn.

Tô Hiểu Thần lại có chút cứng ngắc, nhìn anh hơi có chút ý tứ không rõ, “Anh. ... làm gì đấy?”

“Hôn em.” Anh hàm hàm hồ hồ trả lời một câu, ôm chặt cô vào ngực, vốn là ôn nhu đã không còn sót lại một chút gì, cắn môi dưới của cô, cưỡng bức cô mở miệng ra, đầu lưỡi chống lại, liền đi vào.

Tô Hiểu Thần ngoay ngoay người, cố gắng nghẹn ngào một tiếng, không nói nên lời, trái lại lại càng bị anh ấn chặt hơn.

Tần Chiêu Dương vừa cường thế lại vừa bá đạo hôn, quán quýt lấy đầu lưỡi của cô, thỉnh thoảng còn vòng qua hàm trên của cô, làm cho cô không tự chủ được run rẩy.

Anh tựa hồ như cảm thấy phản ứng của cô thật thú vị, cắn hút đầu lưỡi mềm mại của cô, cô không nhanh nhẹn phải lùi về, đầu lưỡi của anh liền vòng quanh hàm trên của cô cán quét một vòng, cho đến khi cả người cô đều mềm nhũn, cứ ý lại anh như vậy, anh lúc này mới hơi hài lòng buông cô ra.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau vừa thâm sâu lại vừa nóng bỏng như vậy, trước kia lúc nào anh cũng chỉ là nhẹ lướt qua một chút, nhưng hôm nay. ...

Tô Hiểu Thần mở mắt ra, đã nhìn thấy hai tròng mắt đen như mực của anh đang nhìn mình chăm chăm, cô trừng mắt nhìn, rất cố sức chống lại môi của anh nói: “Mũi của anh không có màu xanh.”

Tần Chiêu Dương đã sớm quên mất chuyện của Trần Thiếu Trắc, cô lúc này lại vừa nhắc đến, anh nhất thời sừng sốt một chút, cắn đầu lưỡi cô một cái khiến cô đau đến “A” một tiếng, mới vừa đẩy anh ra, anh lại bắt đầu ép đến.

Lúc này là trực tiếp đặt cô lên trên ghế sofa.

Ngón tay của anh vẫn dừng lại bên hông của cô, hơi nóng ở trên hông của cô nhẹ nhàng vuốt ve, mơ hồ có xu hướng đi lên.

Da đầu Tô Hiểu Thần tê dại, không nhúc nhích nhìn anh, “Anh cũng phải suy nghĩ cho thật kỹ, bây giờ mà anh đem em găm, sau này ba em nhất định sẽ đánh anh.”

Môi Tần Chiêu Dương rơi trên cằm của cô, bị lời dọa giã không hề có chút lực uy hiếp nào của cô chọc cho khẽ cười, “Thì ra là những chuyện như anh ăn em cũng phải hồi báo lại cho phụ huynh sao? Vậy kế tiếp sẽ là tam đường hội thẩm hả?”

Tô Hiểu Thần vẫn còn đang dương dương đắc ý cho là có hiệu quả, khiêu mi, rất là hùng hồn, “Đúng vậy a.”

Tần Chiêu Dương suy tư nghiêm túc một chút, rất đồng ý gật gật đầu, “Vậy thì thật là tốt, anh cũng không cần tìm mọi cách ở trước mặt chú lộ ra chân tướng a.”

Tiếng nói của anh vừa dứt, đã nhìn thấy Tô Hiểu Thần đang dùng một loại ánh mắt khiếp sợ “Đồ vô sỉ nhà anh” nhìn mình.

Thái tử gia hết sức khó chịu, hung tợn bổ sung thêm một câu: “Trước không ăn thì nghĩ làm thế nào để ăn, ăn một lần rồi thì sau này tha hồ ăn nữa, khả thi.”

Tô Hiểu Thần bị dọa đến lui về phía sau, đầu đụng phải tay vịn ghế sofa, đầu óc cũng đều hôn mê.

Tần Chiêu Dương nhú nhú mày, liền kéo cô trở lại, rất nghiêm túc bổ sung thêm một đao cuối cùng, “Thực ra thì anh chỉ muốn hôn nhẹ em thôi, nhưng mà em cũng đã đề nghị như thế, anh cảm thấy rất nhất thiết phải tôn trọng em.”

Tô Hiểu Thần nhất thời chết lặng.

.....Trình độ vô sỉ của Thái tử gia lại tăng cao thêm nữa rồi, lập thêm một kỷ lục mới trong lịch sử.

Đây vẫn còn chưa xong đâu, Tần Chiêu Dương lúc này rất vô cùng nghiêm túc cùng cô bàn bạc, “Lần đầu tiên anh không có kinh nghiệm, vừa vặn hai chúng ta đều rảnh rồi, chúng ta trước nghiên cứu một chút đi? Trước tiên sờ sờ em một chút? Nhưng mà là bắt đầu sờ từ đâu đây?”

Anh hỏi liên tiếp ba vấn đề, còn mang một vẻ mặt vô cùng thuần khiết vô tội, cho dù là Tô Hiểu Thần da mặt dày đến như thế nào đi nữa cũng không thể nào chống đỡ nổi, mặt đỏ bừng nhắc chân đạp Tần Chiêu Dương xuống. “Anh lưu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lúc Hiểu Thần vừa mới đạp Thái Tử gia khỏi xô pha rất là thoải mái, nhưng cao hứng xong cô liền hối hận ...

Trận mưa này có khả năng kéo dài đến ngày mai, đã gần tám giờ tối, mưa rơi như cũ không thấy có dấu hiệu giảm xuống chút nào.

Cô một bên ăn khoai chiên, một bên đánh giá Tần Chiêu Dương ôm máy tính làm việc trên xô pha, dùng một ngữ khí thương lượng hỏi: “Bây giờ em đi về kí túc xá còn có thể tắm rửa, anh có cần phải suy nghĩ lại một chút hay không?”

Tần Chiêu Dương cũng không ngần ngại đầu một cái, vẫn gõ ngón tay không nhẹ không nặng vào bàn phím đặt ở trên bụng.

Tô Hiểu Thần đuối lý câm miệng .

Hơn mười phút sau, cô lại lo lắng hỏi: “Bây giờ đi đi, em còn phải trở về phòng ngủ tắm giặt nữa.”

Tần Chiêu Dương bụng cóc trà bên tay trái lên uống một ngụm, mở video giao công việc cho trợ lý của anh.

Tô Hiểu Thần không tìm được thời điểm có thể cắt ngang, lặng lẽ chờ đợi.

Chờ nửa giờ anh mới kết thúc video, cô cuối cùng hỏi một câu, “Vậy bây giờ làm gì?” Cô chăm chú nhìn đồng hồ, suy nghĩ anh dám không muốn đưa cô trở về kí túc xá, cô liền ... Chiếm lấy máy tính của anh, ngủ giường của anh, còn muốn cắn anh!

Tần Chiêu Dương lười biếng duỗi eo, lười biếng tựa vào trên xô pha, “vậy sao không nghĩ sẽ ở cùng một chỗ với anh?”

Tô Hiểu Thần cảm thấy lúc Thái Tử gia tồi tệ nhất chính là anh biết rất rõ ràng đối phương đang suy nghĩ cái gì, không cần phải hỏi, đối phương khó có thể mở miệng từ chối, những việc đó anh đều có thể làm như không thấy! Hơn nữa đạt được đến đáp án bản thân muốn thì đương nhiên, không đạt được lại đúng lý hợp tình hỏi lại một lần.

Không sai, cái người đối phương đó tên là Tô Hiểu Thần.

Cô tội nghiệp nhìn anh một cái, “Muốn nói thật không?”

Anh nghĩ nghĩ, lại uống một ngụm trà, lúc này mới chậm rãi —— lắc lắc đầu, “Anh thích nghe nói dối.”

Tô Hiểu Thần: “...” Cao thủ! Thật sự là cao thủ!

Anh đứng dậy đến bên cạnh cô, đưa tay mở cửa sổ sát đất phía sau đi xung quanh một vòng ngoài ban công, lập tức vạn phần đáng tiếc, “Trời mưa quá lớn, tầm nhìn quá thấp, buổi tối lái xe không an toàn.”

Tô Hiểu Thần thiếu chút nữa đập bàn, cô đồng ý nhưng còn có luận văn cần viết trong máy tính! ! ! !

Tần Chiêu Dương vừa thấy bộ dáng bị phần kia của cô liền hiểu ngay cô đang suy nghĩ cái gì, đem máy tính đặt trên xô pha đưa qua, “Xem phim hay viết luận văn?”

“Xem phim?” Cô dùng ánh mắt trong sáng nhìn Thái Tử gia rất không thuần khiết lặng lẽ hắc hắc cười vài tiếng.

Tần Chiêu Dương bấm tay gõ một cái vào đầu của cô, “Nghĩ gì thế?”

“Không nghĩ cái gì cả.” Cô trịnh trọng gật gật đầu, nghiêm trang đem máy tính ôm tới bắt đầu tìm phim xem.

Tần Chiêu Dương để cô tùy lật một lúc, mới thân nhiên hỏi: “Em nhất định phải lãng phí một cơ hội có thể đi đường tắt sao?”

Tô Hiểu Thần đang xem giới thiệu phim, lúc anh nói lời này cô không chăm chú nghe, đợi phản ứng lại, một đôi mắt tặc sáng, “Anh sẽ giúp em viết luận văn?”

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, ngón tay trượt vài cái mở Word ra, “Anh dạy cho em.”

Ngay lập tức Tô Hiểu Thần dùng thái độ chăm chỉ để đánh chữ, vừa đánh một cái đề mục nhưng nghĩ cũng có chút không thích hợp xoay đầu lại, rất là hoài nghi đánh giá anh, “Anh không phải lại muốn hãm hại em đi?”

Tần Chiêu Dương vẫn không ngừng ăn miếng khoai chiên “Crack crack”, nhúu nhúu mi, “Không cần thì thôi nhá.” Vừa nói liền ôm máy tính đi, ngay cả một cái liếc nhỏ cũng không thèm nhìn cô.

Tô Hiểu Thần nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng bảo vệ máy tính, cùng anh thảo luận sơ lược một chút luận điểm luận đề, cùng với phương hướng của luận văn.

Tần Chiêu Dương nghe rất cẩn thận, gần như đều có thể đưa ra vài ý kiến sâu sắc, mở đầu lại càng không chút nào keo kiệt tự mình gõ một đoạn, “Thực ra là rất đơn giản, chỉ cần tìm đúng phương hướng, trọng điểm lại tương đối mới mẻ độc đáo là sẽ có đề tài độc đáo...”

Tô Hiểu Thần lúc này xem Thái Tử gia quả thực giống vị cứu tinh, ước chừng viết được một đoạn dài cô mới nhớ tới, hỏi: “Anh trước kia không phải đều không thích cho em báo đáp án trực tiếp sao?”

Lần này tuy rằng chỉ là vấn đề đầu tiên, nhưng mở đầu là của anh, vài cái ví dụ mẫu đều là của anh... Cái này coi như là ăn gian đi?

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, rất thần nhiên nói: “Trước kia em không phải là của anh.”

Tô Hiểu Thần nhất thời cảm thấy giá trị hình tượng của mình tăng vọt... Sớm biết thế này đã sớm thông đồng a! Trước kia bài tập nhiều như vậy, quả thực một đến năm bò ra!

Tần Chiêu Dương nhìn cô xuất thần, ngón tay đưa lên sờ sờ vành tai mướt mà của cô.

Ngón tay anh hơi hơi có chút lạnh, tai của cô lại nóng bỏng, vừa chạm lên, cô liền giật mình một cái, cả người đều giống như bị điện giật.”Anh làm gì thế?”

Tần Chiêu Dương không trả lời, ngược lại hỏi một câu, “Bây giờ còn muốn trở về không?”

Tô Hiểu Thần tầm mắt đảo một vòng qua máy tính rồi đến đồng hồ treo tường, quyết đoán lựa chọn người trước, “Trở về làm cái gì! Bao giờ mới có một cơ hội học tập tốt thế này, em không thể lãng phí.”

Hiển nhiên là dự đoán được cô sẽ trả lời vô si như vậy, anh nhếch môi như cười như không, ngón tay lại xoa bóp vành tai một cái, hơi hơi để sát vào nhẹ giọng nói: “Thế học phí đâu?”

Tô Hiểu Thần nuốt nước miếng một cái “Rằm”, phòng bị đã bị phá vỡ, nhưng mà Thái Tử gia rõ ràng cho thấy đã có âm mưu, trong lúc đó đã sớm ung dung thần nhiên đem cô giam ở giữa mình và ghế sofa, cô không thể động đậy.

Bây giờ đôi ý còn kịp không... QAQ

Hiển nhiên là không còn kịp rồi!

Tần Chiêu Dương nghiêng người gần trên cằm của cô, không nhẹ không nặng, thanh âm vốn trong trẻo nhưng trầm thấp bây giờ khàn khàn nói, “ngày mai anh phải đi công tác, đoán chừng phải mất mấy ngày...” Anh dùng một chút, cứ như vậy dựa vào cô thuận tay lưu dữ liệu lại, trực tiếp đem máy tính bỏ lên trên bàn trà.

Tô Hiểu Thần bị khí nóng trên người anh đốt đến đầu cũng có chút choáng váng, chờ khi đầu hơi chút có thể tỉnh táo lại anh đã muốn chuyển dời trận địa, đem cô ôm vào trong phòng.

Trong phòng ngủ không mở đèn, cô vừa nâng mắt có thể nhìn thấy một đôi mắt sáng đến kinh người của anh.

Cô đột nhiên có chút sợ, nắm cổ áo anh, thanh âm vừa khẽ vừa run rẩy, “Tần Chiêu Dương, anh không được bắt nạt em...”

Anh tựa hồ là dừng một chút, trả lời cho có lệ, “Anh sẽ không.”

Tô Hiểu Thần mới không tin!!

Nhưng cô không có cơ hội để nói một câu, liền bị anh ở dưới thân, hôn một cái mãnh liệt.

Môi anh vẫn còn có chút lương tâm, có khi cắn rồi lại là liếm rồi lại là mút, cơ thể lập tức nóng so với người cô còn muốn nóng hơn.

Cô không biết nên phản ứng như thế nào, nhưng tâm lý lại là tin tưởng anh sẽ không xằng bậy, đưa tay ôm chặt anh, lè lưỡi thử tính ôm lấy anh.

Tần Chiêu Dương nhất thời cứng đờ, bị anh néo cầm rồi hôn lại càng sâu càng động tình.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tựa hồ cũng nhỏ đi nhiều, ban đêm khí lạnh xuyên qua khe hở hẹp của cửa sổ bay vào, cô một chút cũng không cảm giác, chỉ cảm thấy anh nặng nề, ép cô tới không thở nổi.

Xúc cảm trên môi kia thật sự là khiến cho người muốn ngừng mà không được, anh oán hận cắn một cái, ngón tay dừng ở trên xương quai xanh của cô nhẹ nhàng mà vuốt ve vòng quanh, đầu ngón tay lại theo đà kia rơi xuống trên ngực cô.

Tần Chiêu Dương đã sớm biết cô phát triển rất tốt, nhưng chân chính dùng tay sờ lên, mới phát hiện rất vừa vặn với lòng bàn tay của anh.

Anh liền cách quần áo sờ, thử tính toán một chút.

Tô Hiểu Thần quả nhiên lập tức đã cứng lại rồi, hai mắt trong veo mê ly nhìn anh.

Anh nhìn không được cúi đầu hôn hôn mắt cô, “Có tin anh hay không?”

Vốn là Tô Hiểu Thần muốn lắc đầu ... Nhưng nhìn ánh sáng thuần túy như vậy ở trong đáy mắt anh, mà xui quýt khiến gật gật đầu, “Em tin tưởng.”

Nhưng tin tưởng cái gì? cô cũng không biết.

Ban đầu Tần Chiêu Dương còn có ý tưởng muốn làm, nhưng cô gật đầu nói tin hẳn như vậy, một cỗ nhu tình doanh đầy trong mắt anh, liền buông lỏng cô ra.

Nhưng buông lỏng ra lại cảm thấy luyến tiếc, cúi xuống cắn người cô một cái.”Vậy thì bỏ qua cho em”

Tâm tư anh trăm chuyển ngàn hồi, cô lại chỉ nghĩ đến một chuyện máy tính bên ngoài, “Luận văn...”

Lên giường một lượt, sao có thể để cho cô lại xuống giường, huống chi buổi tối khuya lại là lúc sắp chia tay, lại muốn làm luận văn? Thái Tử gia đầu lại không phải bị cửa kẹp, đương nhiên không bằng lòng.

Anh ngẫm nghĩ một chút, liền nói: “Chờ anh trở lại làm sau, anh phải đi công tác, em cũng không có gì muốn nói với anh sao?”

Tô Hiểu Thần tỏ vẻ rất kỳ quái, “Anh đi công tác em phải nói gì?”

Tần Chiêu Dương: “...”

Anh không lên tiếng, Tô Hiểu Thần liền phúc chí tâm linh, lập tức giọng nói liền chuyển, ôn ôn nhu nhu nói: “Cường độ làm việc của anh nên giảm xuống một chút, không thì trợ lý của anh có bao nhiêu vất vả a, người ta đi làm công cho anh cũng không dễ dàng.”

Tần Chiêu Dương: “...” Anh đột nhiên có chút hối hận mình vừa rồi nhất thời mềm lòng bỏ qua cho cô! Dù thế nào cũng phải làm đến bước thứ hai!

Lúc này Tô Hiểu Thần coi Thái Tử gia trầm mặc xem như đồng ý, rất vui thích lại nói tiếp: “Cũng không nên luôn bày một vẻ mặt lầm lì, người khác không hiểu anh sẽ cho rằng anh không dễ ở chung.”

Tần Chiêu Dương tỉnh lại một chút, anh chẳng lẽ là người dễ ở chung sao?

Tô Hiểu Thần khó có được cơ hội giáo dục Thái Tử gia, quả thực miệng lưỡi rất lưu loát, văn tuôn đạt dào, lời nhai nói nửa giờ.

Tần Chiêu Dương nửa ôm cô tựa vào trước giường, trong lòng lại ôn nhu được ở cùng cô một đêm như thế này, tuy rằng đổ mưa, nhưng tiếng mưa rơi lại đỉnh ninh.

Tô Hiểu Thần nói đến không lời có thể nói, ngẩng đầu muốn nhìn anh phải chăng đang ngủ, ai biết mặt anh để ở trên đỉnh đầu cô, cô vừa ngẩng đầu liền đụng phải cằm anh.

Tần Chiêu Dương nhắm chặt mắt, đưa tay xoa xoa đầu của cô, thanh âm êm dịu, “Anh không ở đây bốn năm, em có nhớ đến anh?”

Khoảng thời gian bốn năm này của hai người bọn họ kỳ thật là khoảng tối không thể dễ dàng đề cập đến, bởi vì nó không chỉ đại diện cho thời gian chiều ngang, mà còn đại diện cho chỗ trống của cả hai trong cuộc đời của đối phương.

Cô nghĩ nghĩ, trả lời: “Nhớ.”

Mỗi lần khi phòng tuyến tâm lý yếu ớt, đều là sẽ nhớ tới, khi đó sẽ nhớ đến trước kia khi còn nhỏ, có chút ký ức khắc sâu giống như đã được chôn chặt ở nơi nào đó, kỉ niệm xẹt qua, nó cũng gào thét mà ra.

Nhưng thật sự, đơn giản hơn chỉ là thắc mắc chuyện này, chính là đã lâu không gặp, cho nên nhiều lúc quay đầu lại xem xem, anh vẫn còn ở trong trí nhớ, cô lại có thêm nhiều dũng khí.

Anh trầm mặc một lát, mới nói: “Anh cũng nhớ.”

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, khóe môi lập tức cười hỏi anh, “Đến trình độ nào?”

“Nghĩ đến ngủ không được.” Anh bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, thay đổi tư thế một chút, ôm cô chui vào trong chăn, gát gao bọc ở trong lòng anh.

Hồ hấp của anh liền ở bên tai cô, ấm áp, cảm giác chân thực mười phần.

Tô Hiểu Thần nghe anh nói, “Anh cũng không nghĩ đến có một ngày sự tồn tại của em sẽ khiến anh trở thành bệnh nhân phải phụ thuộc vào thuốc ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cả đêm Tô Hiểu Thần đều ngây ngất trong cảm giác thì ra mình cũng là một người có sức hấp dẫn như vậy, ngủ thẳng một giấc đến sáng thì Tàn Chiêu Dương đã đi rồi.

Cô sờ sờ chỗ trống bên cạnh, mặt trên truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, anh đã đi được một lúc rồi.

Cô ôm chăn ngồi dậy, thăm thì lẩm bầm bất mãn, “Đại lừa đảo, vậy mà còn nói sẽ cùng mình đi ăn sáng.”

Nghĩ như vậy, cô nhìn đến đồng hồ trên cổ tay, ngay tức khắc cả kinh thất sắc, “Linh hồn ơi, lại còn không chịu gọi mình dậy nữa, trễ rồi trễ rồi.”

Sau một hồi nhón nháo hoảng loạn, cô rút cuộc cũng xuất hiện ở trong công ty, vội vàng vàng chạy vào thang máy, còn đụng vào người ta.

Cô liên tiếp nói lời xin lỗi, vừa ngẩng đầu lên liền một trận choáng váng.

Kha Thụy cau mày giúp đỡ cô một chút, đợi đến khi thấy rõ cô là người nào rồi thì nhủ mày lại.

Tô Hiểu Thần cực kỳ ㄟㄎ, rất ngoan ngoãn mà lui về phía sau đứng, lúc cửa thang máy gần khép lại cô mới len lén nhìn lên thang máy chuyên dụng phía đối diện, phía trên treo lên ba chữ chói lóa: “Đang sửa chữa.”

Kha Thụy nhìn cô mấy cái, đột nhiên hỏi: “Cô là thực tập sinh?”

Tô Hiểu Thần vẫn còn đang trong trạng thái đầu tranh không biết mình nên chủ động nhận sai trước mới là tốt hay là vẫn nên bị động che giấu chuyện cô đi trễ đây, Kha Thụy lại hỏi thêm một câu: “Thuộc tổ 7 sao?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu: “Đúng vậy ạ, tôi là thực tập sinh tổ 7, Tô Hiểu Thần.”

Kha Thụy quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, trên mặt vẫn là một loại biểu hiện bất động thanh sắc.

Chờ đến khi Tô Hiểu Thần cụp đuôi chạy ra ngoài rồi, ông lúc này mới quay đầu sang hỏi thư ký bên cạnh, “Tần thiếu gia lần trước tới đây cũng là bởi vì cô ta phải không?”

Thư ký tựa hồ hơi sùng sốt một chút, ngay sau đó liền nói: “Đúng vậy ạ, tôi đã đem tài liệu ở phòng nhân sự đặt lên bàn rồi đấy ạ.”

Lúc này Kha Thụy mới cười cười một tiếng, “Cái kia à, tôi cũng đã sớm thấy rồi, ta nói Tần thiếu gia làm sao lại có thể tự mình đến đây cơ chứ, lai lịch của Tô Hiểu Thần này cũng không nhỏ.”

Dứt lời, ông lại nhủ nhủ mày, theo tiếng thang máy “Đình” một tiếng, ông phân phó: “Hạng mục Tỉnh Quang kia dời từ tổ 3 qua cho tổ 7 đi, mang cho Tô Hiểu Thần.”

Đáy mắt thư ký thoáng hiện qua nét vô cùng kinh ngạc, đáp ứng một tiếng liền đi phân công.

Cuộc sống nhàn nhã đánh cá phơi lưới của Tô Hiểu Thần còn không có mấy ngày liền trực tiếp bị điều vào tổ hạng mục. Cô có chút nghĩ không ra liền đi tìm tổ trưởng tổ 7 xác nhận lại một lần nữa, lúc này mới thực sự có phản ứng, cô được đề bạt

Sau đó cô lập tức liên tưởng đến chuyện sáng nay mình vừa một cước đạp lên chân lão tổng Kha Thụy lại còn cầm đầu đụng người ta, không những thế lại còn dám xưng ra tên tuổi, cả khuôn mặt liền xanh mét.

Đây là đụng phải quy tắc ngầm chốn công sở sao?

Nhưng vì cái gì lại không đụng phải một soái ca trẻ tuổi như Tàn Chiêu Dương mà lại phải gặp một ông chú trung niên đầu hói. Mà ông chú không phải là thích vẻ thanh thuần khả ái của sinh viên đại học đấy chứ? Cô chỉ đạt tiêu chuẩn phần sau thôi, còn phần trước cô đảm đương không nổi a!

Còn nếu mà ông ta thích những người đẹp thành thực xinh đẹp mình diễm, cô miễn cưỡng mới đạt được yêu cầu mình diễm kia thôi a.....

Tô Hiểu Thần suy nghĩ đến nát óc vẫn không thể nào nghĩ ra được, cuối cùng tổng kết ra bốn chữ: Mị lực cá nhân!

Trong công ty, tổ 7 thuộc về loại bất ôn bất hòa, là tổ hạng mục có công trạng trung bình, nhưng nhận hạng mục so với tổ 3 còn nhiều hơn, nhưng cũng chỉ toàn là hạng mục của các công ty nhỏ, còn chưa bao giờ nhận được một cái hạng mục lớn như thế này.

Cho nên thời điểm thư ký đến thông báo, trên mặt đều đầu ra đầy, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, yêu cầu tổ 7 phải dốc toàn sức ứng phó nhất thiết phải làm ra được thiết kế khiến khách hàng hài lòng, phải làm một cú lật mình thật ngoạn mục.

Tô Hiểu Thần lúc đầu còn có lòng tin tràn đầy, sau khi nghe được công ty đối tác là công ty Tinh Quang, ngay tức khắc như bị nước xối lên đầu.

Hóa ra mị lực của cô tạm thời chỉ có Thái tử gia thường thức thôi.

Cô nghĩ nghĩ mình là thực tập sinh, một chút kinh nghiệm cũng đều không có, đi ra xông pha chiến đấu hình như cũng không tốt lắm, thành thật chủ động đề xuất mình làm chân hỗ trợ, học hỏi một chút thì hơn.

Cũng may là thư ký chỉ nói toàn bộ tổ 7 tham gia vào bao gồm cả thực tập sinh, mà thực tập sinh là loại sinh vật non yếu cỡ nào, dưới loại tình huống này không có gây phiền phức đã là cảm ơn trời đất lắm rồi, cho nên tổ trưởng tổ 7 rất sung sướng liền phê duyệt.

Sau đó, Tô Hiểu Thần ngoại trừ việc đánh cá phơi nắng ra thì bắt đầu chịu trách nhiệm làm người bung trà rót nước cho toàn bộ mọi người trong tổ....

Hai ngày nay Tần Chiêu Dương đi công tác vẫn không liên lạc với cô, cô liền đứng giờ đi làm, cũng không có đi đến chung cư nữa mà trực tiếp quay về trường học. Sau hai lần như vậy, cô rốt cuộc lĩnh ngộ được mình phải đi thuê một nhà trọ trong thành phố thôi.

Cô tự mình chạy đi chạy lại vài chuyến cũng chưa tìm thấy được nơi nào thích hợp cả, về sau khi nhắc đến với Tần Chiêu Dương, anh ngẫm nghĩ chốc lát liền nói: “Chung cư của anh còn trống đấy, em vào đấy ở đi?”

Tô Hiểu Thần vội vã lắc đầu, “Không muốn.”

Phản ứng của cô cũng đều đã ở trong dự liệu của anh, Tần Chiêu Dương suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy em đại khái có yêu cầu gì không, anh giúp em tìm thử.”

Tô Hiểu Thần nghĩ công ty của Tư Tư vừa đứng ở gần đây, vừa vặn hai người thuê chung, nói với Tần Chiêu Dương, anh liền nở nụ cười, rất vui vẻ nói: “Vậy được, các em tự mình tìm đi, chỉ có điều giá phòng ở trung tâm thành phố hơi đắt đấy, ở nhà trọ có lẽ sẽ hơi vất vả một chút.”

Tô Hiểu Thần tự nhiên biết rõ, cùng Tư Tư chạy mấy chuyến bên trung tâm môi giới phòng ốc, rốt cuộc cũng có phòng cho thuê thích hợp với điều kiện kinh tế của hai người, dự định hai ngày nữa chủ nhật tới sẽ cùng nhau đi xem một chút.

Lúc nhận được điện thoại của Trần Thiệu Trác, Tô Hiểu Thần đang ở trong phòng giải khát pha cà phê.

Sau khi mưa tạnh, khẽ mở cửa sổ ra là có thể ngửi thấy được một bầu không khí mát mẻ không hề nhuốm một hạt bụi nào.

Cô nhấp một ngụm cà phê, trong lòng tràn ngập ấm áp, lúc nhận được điện thoại của cậu, giọng nói cũng thanh thoát hơn rất nhiều.

Trần Thiệu Trác hẹn cô chiều thứ bảy đi uống trà chiều, cô tính toán thời gian một chút, vừa vặn rảnh rồi liền đáp ứng.

Vốn là muốn đi xem phòng càng sớm càng tốt nhưng ngày đó Tư Tư đúng lúc lại phải đi tham dự một đám cưới, chỉ có thể dời lại một ngày, thứ bảy liền trống.

Cô suy nghĩ, mặc dù mấy năm nay Trần Thiệu Trác cũng không chính miệng nói ra cậu thích cô, nhưng mà dù sao thì cứ nhập nhằng không rõ như vậy thì đối với người nào cũng không tốt, vừa vặn nhân dịp này nói cho rõ ràng luôn.

Nhưng mà lúc tối gọi điện cho Tần Chiêu Dương, Tô Hiểu Thần liền tròn tròn mắt, lập tức bắn ra khỏi giường, “Chiều thứ bảy anh về?”

Tần Chiêu Dương lười biếng “Ừ” một tiếng, dường như có điều phát giác liền hỏi: “Điện thoại sắp hết pin rồi, sao vậy? Thứ bảy em có việc hả?”

“Em có hẹn với Trần Thiệu Trác.”

Tiếng nói của cô vừa dứt, bên kia Tần Chiêu Dương liền trầm mặc.

Tô Hiểu Thần cũng trầm mặc theo, cứ yên lặng như vậy một hồi, Thái tử gia cúp điện thoại....

Cô lúc này mới hậu tri hậu giác bổ sung cứu chữa: “....Em chính là thiếu người ta một chuyện phải trả, cho dù có bất cứ chuyện gì, em cũng dự định hôm đó sẽ nói rõ ràng với cậu ấy....”

Gửi đi một hồi cũng không đợi được anh trả lời, Tô Hiểu Thần vô đầu bút tai lại bổ sung thêm một câu: “Thật mà, anh tin em đi tin em tin em tin em!”

Vẫn một trạng thái biệt tam biệt tích như cũ.

Tô Hiểu Thần rút cuộc nổi giận, “Một chút cũng đều không thấu tình đạt lý, ôn nhu nhân thực! Em đi leo tường đây! Hừ!”

Lúc này rút cuộc cũng có phản ứng, cô đợi không bao lâu, điện thoại của Thái tử gia liền tới.

Cô cứ chờ cho chuông reo một lúc lâu, lúc này mới nhận điện thoại, nhận rồi đánh đòn phủ đầu tức giận nói: “Còn gọi điện làm gì hả, anh không cần để ý tới em!”

Tần Chiêu Dương khẽ cười một tiếng, đem quyền lựa chọn giao cho cô, “Em không phải là nói anh không thấu tình đạt lý, không ôn nhu hiền thực sao? Hiện tại em có thể lựa chọn cúp điện thoại của anh.” Dứt lời, anh dừng một chút, bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, bây giờ mà cúp điện thoại cũng đừng hy vọng anh dạy em viết luận văn.”

Tô Hiểu Thần ngay tức khắc nghiêng răng nghiêng lợi, quá âm hiểm!

Từ từ đều thấy toàn bộ biểu cảm của Tô Hiểu Thần, đang cầm ly cà phê “Chặc chặc” hai tiếng, nhẹ nhàng thở dài, “Phụ nữ trong tình yêu, mới vừa rồi còn nỏ trời nỏ đất, nghe được điện thoại một cái lại bắt đầu phui sạch, thế đạo này...”

Mặt Tô Hiểu Thần càng đen hơn...

“Vậy anh vừa rồi làm cái gì mà cúp điện thoại của em, lại còn không chịu trả lời tin nhắn nữa hả!”

Tần Chiêu Dương cầm ly trà trong tay lên uống một ngụm, lúc này mới chậm rãi hỏi lại cô một câu: “Anh mới vừa rồi không phải là đã nói với em điện thoại anh hết pin sao?”

Tô Hiểu Thần ngây ngẩn cả người, cô cố gắng hồi tưởng lại một chút, phát hiện hình như anh thực sự có nói, bất quá dường như cô không chú ý?

Tô Hiểu Thần vốn vẫn còn rất hùng hồn, khí thế kia lập tức bị cuốn đi ngàn dặm, cô háng giọng một cái, hỏi một câu rất là không được tự nhiên: “A, có sao.... Em không có nghe thấy.”

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, cầm điện thoại vì gọi điện hơi hơi nóng lên, chậm rãi hít một hơi, “Nếu việc này đã không thành vấn đề, vậy bây giờ em giải thích cho anh một chút tin nhắn cuối cùng kia rốt cuộc là thế nào hả?”

Tô Hiểu Thần một chút dáng vẻ bệ vệ vừa nãy cũng mất hết, làm bầm hai tiếng, bắt đầu giả ngu, “Tin nhắn gì.... Em cũng không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Ngữ khí của anh lại càng nguy hiểm hơn.

Cách qua điện thoại mà Tô Hiểu Thần vẫn có thể cảm nhận được luồng sát khí lạnh thấu xương trên người anh, nuốt nuốt nước miếng, chưa từ bỏ ý định tiếp tục phản kháng: “Đây gọi là tức giận công tâm, là kết quả của loại tâm tình bị kích thích, không được cân nhắc qua.”

Tần Chiêu Dương hơi nâng cao âm điệu “À” một tiếng, trầm bổng chọc cả tim cô đều run rẩy thêm mấy phần.

Tần Chiêu Dương nhìn không được cười, vẫn đối với cô nghiêm túc, “Muốn leo tường nhà ai?”

Tô Hiểu Thần một bên vừa âm thầm than mình tại sao lại cứ không có tiền đồ như vậy chứ, một bên lại chân chó nói: “Em chân ngắn không leo tường được a...” Nói xong, chính cô cũng muốn khóc.

Nhà người ta đều là bạn trai nhị thập tứ hiếu, làm sao mà đến lượt cô lại thành cô phải cẩn thận từng li từng tí dụ dỗ rồi chứ hả!

Nhất định là do phong thủy không tốt QAQ.

Thanh âm của cô ủy ủy khuất khuất, lại mang thêm một chút mềm mại, sợ là chính cô cũng không nhận ra được trong lời nói kia có một tia ý tứ hàm xúc nũng nịu. Anh cả người nằm trên sofa, chỉ cảm thấy trong ngực có một dòng nước ấm chảy qua, vừa mềm mại lại vừa quyến luyến.

Anh nhìn ra hàng ngàn ngôi nhà sáng ánh đèn xa xa ngoài cửa sổ, nhớ tới đêm trước khi đi, lúc cô gái nhỏ ở trong ngực anh, hô hấp ở chỗ xương quai xanh của anh, thổi ra một cỗ khí u lan tươi mát.

Anh ôm cô trong ngực, chỉ cảm thấy năm tháng cứ tĩnh lặng như vậy thật tốt.

Tô Hiểu Thần đợi một hồi không nghe được thanh âm của anh, không khỏi kêu anh một tiếng, anh lấy lại tinh thần, trong đôi mắt sáng rực rỡ khác thường, “Tô Hiểu Thần.”

Cô “Ừm” một tiếng, nghe thanh âm vừa trầm thấp lại mát lạnh của anh bên tai, tim đột nhiên có chút đập rộn lên, “Gì vậy?”

Tần Chiêu Dương nghĩ nghĩ, nói: “Anh phát hiện em ngày càng tự mình biết mình.”

Mặt Tô Hiểu Thần nhất thời đen đến nỗi có thể sánh với đáy nồi, nuốt nước mắt cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Buổi sáng thứ bảy Tô Hiểu Thần lười biếng ngủ một cách ngon lành, lúc sau mọi người trong phòng quá đói liền yêu cầu cô dậy đi ăn cơm, cô nhẹ nhàng nói một câu “Có người mời tớ đi ra ngoài ăn cơm” sau khi nhận được ánh mắt như giết người của các bạn thì nhanh nhẹn rời đi.

Trần Thiếu Trác đã chờ ở dưới lầu kí túc xá , trang phục bình thường giản dị, ngọc thụ lâm phong.

Ký túc xá cách cổng trường một đoạn, Tô Hiểu Thần tiện tay lôi kéo cậu ta vào trong quán cà phê của trường học.

Đẩy cửa đi vào thì chuông đeo ở cửa phát ra một tiếng tiếng vang thanh thúy, bên trong còn có âm nhạc nhẹ nhàng sâu lắng, kệ gỗ khéo léo ngăn cách các ghế ra, ngăn ra thành các gian nhỏ.

Tô Hiểu Thần thích ngồi bên cửa sổ, chỗ đó có sáng sủa lại có ánh sáng tự nhiên, còn có thể nhìn thấy người đi qua đi lại trước cửa sổ.

Khi Trần thiếu Trác tới đây, thuận tay liền tiếp nhận trà sữa trong tay người bán hàng đặt trên bàn trước mặt cô, “Độ ẩm rất vừa, có thể uống được rồi.”

“Cám ơn.” Cô nhẹ giọng nói cám ơn, khẽ nhếch đuôi lông mày nhìn cậu ta một cái.

Hai người đều rất ăn ý không đề cập đến chuyện trước kia, chỉ trò chuyện tình hình gần đây. Bữa cơm này, không khí vẫn rất thoải mái vui vẻ .

Trần Thiếu Trác chuyển ánh nhìn từ ngoài cửa sổ, nhìn về phía cô, đột nhiên nói: “Từ Nhu Tình đã trở lại.”

Tô Hiểu Thần nhất thời nở nụ cười, “Cậu ấy cũng không nói với tớ tại sao lại nói cho...” Lời còn chưa nói hết, cô liền nhận thấy được chuyện gì, ngay ngắn cả người.

Từ Nhu Tình trở về mà không nói cho cô biết, lại nói cho Trần Thiếu Trác, như vậy điều đó chứng tỏ cô ấy không muốn liên lạc cùng cô.

Trong lòng cô hụt hẫng đau đớn một chút, nhắm nháp ly trà sữa của mình.

Không khí lập tức liền ngưng lại.

Trần Thiếu Trác ngẫm nghĩ kĩ một lát mới nói: “Tớ nghĩ cậu hẳn là cũng đoán được , hôm nay tớ hẹn cậu là có chuyện muốn nói.”

Tô Hiểu Thần lúng túng ừ một tiếng.

Cậu trầm mặc một lát, ánh mắt nhìn cô trầm tĩnh như nước, nhưng dưới đáy sóng mặt lại cuộn trào mãnh liệt.

Tô Hiểu Thần bị cậu ta nhìn một lát cũng có chút đứng ngồi không yên, vừa định nói chuyện, cậu ta liền ngắt lời nói: “Về sau có cơ hội sẽ nói sau, hôm nay tớ cảm thấy thời cơ có chút không đúng; hơn nữa Từ Nhu Tình vừa mới nói muốn đến đây.” Dứt lời, cậu ta cong môi cười cười, lại gọi cho cô thêm món tráng miệng.

Tô Hiểu Thần nhìn nhìn đồng hồ, lúc này Tàn Chiêu Dương đại khái vừa xuống máy bay, cô nghĩ nghĩ, bất động thanh sắc rồi nhấn cho anh một tin nhắn, “Anh đến không? Nếu tiện đến quán cà phê trong trường học đón em một chút có được hay không?”

Nói thật, Trần Thiếu Trác sắp xếp như thế, cô có chút không thoải mái.

Nhất là từ lúc cô biết Từ Nhu Tình sau khi trở về không có liên lạc với cô, mà là qua Trần thiếu Trác, tạm thời cũng chưa nghĩ kĩ muốn đối mặt với Từ Nhu Tình như thế nào.

Người đó có sáu năm trong cuộc đời của cô, chiếm một diện tích nhỏ trong lòng cô.

Thời gian năm thứ nhất đại học, cô ấy đến thành phố A, đều sẽ gọi điện thoại cho Tô Hiểu Thần và Trần Thiếu Trác cùng đi đón, sau đó cùng đi ăn một bữa cơm.

Mùa hè đồ uống lạnh, mùa đông lẩu, từ trước đến nay không ngoại lệ.

Khi đó Trần Thiếu Trác đều sẽ đợi sau khi các cô đến mới chậm rì rì đi tới, nụ cười bên môi, tuổi trẻ tốt đẹp vô hạn.

Cũng không biết vì cái gì mà số lần liên lạc cũng dần dần giảm đi, đến bây giờ, cô ấy cũng chỉ miễn cưỡng mới liên hệ với cô.

Tô Hiểu Thần đối với phương diện tình cảm lại thật sự có chút ngốc nghếch, tựa như Trần thiếu Trác thích cô mấy năm, cô cũng là bởi vì Tư Tư nói toạc ra cô mới biết được, mà Từ Nhu Tình...

Cô nay mới cần thận nghĩ lại, chính mình thật sự không có đủ tư cách làm bạn bè.

Cô còn đang ngẩn người, Trần Thiệu Trác đã đứng lên đi ra ngoài đón, cô quay đầu xem qua, Từ Nhu Tình đang cầm túi xách tìm kiếm khắp nơi, nghe giọng Trần Thiệu Trác quay người lại đã nhìn thấy Tô Hiểu Thần ngồi bên cửa sổ.

Cô cười vẫy vẫy tay, thật nhanh chạy tới.

Xa nhau lâu ngày gặp lại cũng không xấu hổ như Tô Hiểu Thần nghĩ, cô ấy cười mở trước sau như một, cô ngồi nghe, nhưng liền là cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó, nhưng không biết là thiếu cái gì.

Tần Chiêu Dương xuống máy bay vừa khởi động máy liền nhận được tin nhắn của Tô Hiểu Thần, anh nhú nhú mày, hơi suy nghĩ một chút liền nghiêng đầu hỏi trợ lý, “Lịch trình buổi chiều của tôi như thế nào?”

Trợ lý nhìn thoáng qua, nhân tiện nói: “Cùng Kha tổng hẹn gặp mặt ở công ty, còn có buổi họp.”

“Giúp tôi đẩy lùi lại hai giờ, trưa mai tôi tự mình mời Kha tổng ăn cơm.” Nói, anh bấm vài cái trên di động gọi cái dây số hết sức quen thuộc kia.

Sân bay đầy người qua lại, anh lại đi rất thông thả, thuận tay tiếp nhận văn kiện từ trợ lý đưa mắt nhìn, đợi điện thoại chuyển được.

“Chiều Dương?” Đầu kia điện thoại thanh âm êm dịu lại ôn nhuận, anh vốn là không để ý cúi đầu nhìn văn kiện, nghe vậy rất là hài lòng, khoe mắt đều mang theo nụ cười thân nhiên, “Quán cà phê ở đâu?”

Tô Hiểu Thần mắt nhìn hai người đang nói chuyện bỗng ngưng bật, lắc lắc di động trong tay ý bảo mình ra ngoài nhận điện thoại, liền cầm di động đi vào toilet.

Sau khi chuyển qua một cái góc cách xa tầm mắt bọn họ lúc này cô mới thờ dài một hơi nhẹ nhõm, cười hi hi xin giúp đỡ: “Anh nhanh đến cứu, em chống đỡ không nổi nữa.”

Tần Chiêu Dương chắc chắn đây có thể là cô cùng Trần Thiệu Trác cùng một chỗ, vừa ngồi vào xe phân phó tài xế đi đại học A vừa trêu nói: “Không phải muốn vượt tường sao, quá nặng làm sập tường rồi à ?”

Tô Hiểu Thần ghen hòng không nói gì, sau một lúc lâu khẽ thở dài, rất là thê lương, “Anh nhanh đến, em chờ anh.”

Anh xuyên qua cửa kính xe nhìn về một bên ngã tư đường, lưu loát đáp ứng.

Tô Hiểu Thần nói chuyện điện thoại xong lúc quay lại đã nhìn thấy Từ Nhu Tình đang cười cầm tay Trần Thiệu Trác nói cái gì, vừa thấy cô trở về lúc này mới buông ra, hơi hơi dịch ra cho cô đi vào.

Tô Hiểu Thần bây giờ giống như được tiêm một liều thuốc trợ tim, vẻ mặt bình tĩnh cùng nụ cười rực rỡ, cô nhấp nhấp ly trà sữa đã nguội lạnh lựa theo lời nói của Từ Nhu Tình mà tiếp chuyện.

Chủ đề câu chuyện của bọn họ đơn giản là qua lại cùng tương lai, cụ thể một ít chính là công tác, cảm tình.

Từ Nhu Tình nói đến miệng đắng lưỡi khô, đổ một ngụm trà lúc này mới hỏi: “Gần đây đều bận rộn, cũng không biết liên lạc như thế nào với cậu, cậu bây giờ thế nào ?”

“Tớ đang thực tập ở công ty quảng cáo Kha Thụy.” Cô cúi mặt nhìn Trần Châu đen xì dưới đáy cốc, cầm ống hút hút vài cái, “Còn cậu?”

“Tớ còn chưa có, không có việc gì chơi bồi lêu lổng.” Nói xong, cô ấy cũng nở nụ cười, “Cậu tại sao không đến chỗ ba cậu? Bất kể là kinh nghiệm lẫn hợp hay là địa điểm để học nhanh thì nhà mình vẫn là tốt nhất.”

Tô Hiểu Thần khoe môi nhếch nhếch, trong lòng thầm nghĩ, ba cô dự tính chỉ biết lạm dụng những tài lẻ của cô để cho cô bung trà rót nước. Học thực tế? Phòng chừng thực tập xong tay nghề pha cà phê của cô nhất định tăng tiến!

Từ Nhu Tình thấy cô không nói lời nào, đưa tay đụng đụng cánh tay của cô, “Cậu không công bằng nhá, bây giờ ngay cả tớ cũng không muốn nói, ngược lại thì cái gì đều cùng nói với Thiệu Trác. Cậu ta đã nói cho tớ biết, cậu là không bằng lòng đi tới chỗ đó làm Đại tiểu thư đi.”

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn mắt Từ Nhu Tình, đáy mắt cô ấy vẫn còn chút ánh sáng long lanh, giống như ngừ khí trào phúng mịm mọ vừa rồi kia chỉ là do cô bị ảo giác.

Cô nhú nhú mày, vừa định nói cái gì đó, xe Tần Chiêu Dương liền dừng ở cửa.

Anh từ trên xe bước xuống, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, hướng mắt nhìn nơi này, đẩy cửa đi đến.

Từ Nhu Tình lập tức liền mở to hai mắt nhìn, “Tần Chiêu Dương đã về?”

Tô Hiểu Thần còn chưa nói chuyện, anh đã bước vài bước tới, liền đứng bên cạnh bàn, ngón tay chỉ bên người Trần thiếu Trác, “Bạn ngồi đây đi, tôi không thích ngồi cùng đàn ông.”

Lời này anh nói một chút mắt tự nhiên cũng chưa có, khi Từ Nhu Tình chuyển qua, anh lập tức an vị ở bên cạnh cô, cánh tay khoát lên vai cô bàn tay kéo tóc của cô, tự tiểu phi tiểu hỏi một câu, “Em nói gặp bạn học anh không biết là Trần thiếu Trác và Từ Nhu Tình.”

Tô Hiểu Thần nhất thời nghẹn lời, anh biết rất rõ ràng cô chính là tới gặp Trần thiếu Trác.

Nói xong câu đó, anh lúc này mới lười biếng nhìn về phía hai người đối diện, từ từ nhưng hướng Trần thiếu Trác vươn tay ra, “Hân hạnh.”

Trần thiếu Trác tựa hồ sững sốt một chút, sắc mặt cũng có chút trầm, lập tức hòa hoãn lại, cầm tay anh cười một chút, “Không dám nhận.”

Tần Chiêu Dương chỉ cùng cậu ta cầm một chút liền buông lỏng ra, rất là tự nhiên cầm lấy ly trà sữa trong tay cô uống một ngụm, sau đó thực không khách khí liền giáo huấn: “Sao lại uống lạnh như thế này, không biết thân thể em không thoải mái sao?”

Tô Hiểu Thần mặt ngu hơn, tại sao cô cảm thấy Thái Từ gia vừa xuất hiện cô liền từ khí chất hào phóng tự nhiên lưu lạc thành phản ứng tri độn tứ chi không phát triển?

Hơn nữa... Người cô có chỗ nào không thoải mái?

Từ Nhu Tình còn có chút phản ứng không kịp, nhìn Thái Từ gia thật lâu mới cười nói: “Anh cuối cùng cũng trở lại, Hiểu Thần đợi đã lâu rồi.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, trong trí nhớ trừ bỏ nhớ rõ cô cùng Tô Hiểu Thần có chút giao tình, nếu gặp Từ Nhu Tình ở ngoài; một chút đều nhớ không nổi. Anh nghiêng đầu đưa mắt nhìn Tô Hiểu Thần, thấy thần sắc trên mặt cô rất là mắt tự nhiên, cảm thấy sáng tỏ, liền nói: “Cô ngược lại lại không nói với tôi, chỉ nói trở về thật đúng lúc.”

Trần thiếu Trác đã không muốn nói, hơi hơi mím môi thân nhiên chuyển tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tần Chiêu Dương cũng ngẫu nhiên mới đáp một hai lời với Từ Nhu Tình, trên mặt cũng không có vẻ nhiệt tình, chỉ là nắm tay Tô Hiểu Thần chậm chậm nắm, càng nắm càng mạnh.

Tô Hiểu Thần thái dương giật giật vài cái, biết đây là anh không kiên nhẫn ứng phó với người ta cho nên xả giận lên người cô, không biết làm thế nào đánh mở miệng nói trước phải đi.

Từ Nhu Tình cũng không nhiều lời, chỉ cười đưa mắt nhìn Trần thiếu Trác, nhẹ giọng nói một câu, “Cậu thấy được không?”

Tô Hiểu Thần nhất thời cả người đều không thoải mái, cô hơi hơi nhíu mi, trực tiếp hỏi: “Tiểu Tình, Tại sao tớ cảm thấy chúng ta xa cách lâu như vậy giờ gặp lại có chút kỳ lạ phải không?”

Từ Nhu Tình không dự đoán được cô hỏi thẳng ra như vậy, sững sốt một chút, ban đầu mắt nhìn không chút để ý giờ phút này tầm mắt nặng nề chuyển qua nhìn Tần Chiêu Dương, “Là lạ cái gì?”

Tô Hiểu Thần tuy rằng luôn bị Tần Chiêu Dương áp bức, phản ứng cũng thoáng có chút ngốc nghếch, nhưng người rõ ràng không thích cô vẫn có thể cảm giác ra. Từ Nhu Tình trong lời nói luôn có một chút châm chọc như có như không, không chỉ nhắm vào cô, cũng nhắm vào Trần thiếu Trác.

Cô nhẹ thờ dài một hơi, chung quy không hỏi đến tận cùng, đứng dậy chuẩn bị rời đi, vừa bước ra một bước, lập tức muốn đứng dậy, đưa tay cầm tay Tần Chiêu Dương, hướng hai người còn ngồi nói: “À, quên nói cho hai người biết, Tần Chiêu Dương là bạn trai tớ.”

Ừ, mọi người ngồi chỗ này cái trên mặt không có chút bất ngờ.

Từ Nhu Tình mắt nhìn chăm chăm Tô Hiểu Thần một hồi, lúc này mới bày ra vẻ dịu dàng, lại chậm chạp hỏi: “Kỳ thật tớ đây trong bốn năm cũng có thích một người bạn trai, nhưng mà không hạnh phúc như cậu mà thôi. Tâm cậu ấy không ở trên người tớ, đã sớm bay đi, cậu từ trước đến giờ luôn may mắn, Thái Từ gia xuất ngoại vẫn có thể trở về đến cùng cậu thành một đôi.”

Tô Hiểu Thần cúi mặt nhìn qua, cô chính thấp đầu đi vuốt phẳng cái chén trong tay, trên mặt nói không rõ cô đơn, bên môi ý cười càng giống như là đang tự giễu.

Cô thờ dài, rất là xin lỗi cầm của tay của cô, “Hiểu Thần thực xin lỗi, gần nhất vẫn tâm tình tớ không tốt.” Dứt lời, cô ấy đột nhiên nhìn thẳng về phía Tần Chiêu Dương, hỏi: “Khi Hiểu Thần tốt nghiệp uống say, dùng đi động của em gọi điện thoại cho anh, là anh sao? Nhưng sau đó tại sao anh vẫn không liên lạc với Hiểu Thần?”

Tim Tô Hiểu Thần vừa mới thả lỏng một chút, sau một hồi này lại đột nhiên cứng nhắc đứng lên, quay đầu nhìn về phía Tần Chiêu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tần Chiêu Dương cúi đầu liếc nhìn mũi bàn chân nhiễm một tầng ánh nắng của mình, không nhẹ không nặng nắm lấy tay Tô Hiểu Thần, hồi lâu, mới rất nhẹ nhàng mà hỏi lại một câu: “Có liên quan gì đến cô sao?”

Trong quán cà phê đang lập đi lập lại một khúc dương cầm trầm thấp, tiếng dương cầm thuần hậu vẫn luôn quanh quẩn bên tai.

Sắc trời xám tro nặng nề dường như được ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây chiếu sáng hơn một chút, cứ một luồng như vậy, ánh sáng vàng rực rỡ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chậm rãi di chuyển lên mũi chân của anh, cuối cùng ngừng bật, lại biến mất trong tầng mây.

Từ Nhu Tinh nhất thời không biết phải nói tiếp cái gì, vẻ mặt hơi có chút lúng túng.

Tần Chiêu Dương trước giờ luôn xem thường nhìn sắc mặt người khác, lại càng không nói đến người có lòng muốn khiêu khích mình, con người lập tức hơi trầm xuống, thêm một câu: “Tôi đối với người một nhà từ trước đến giờ tương đối không khách khí.”

Nếu nói là vừa rồi một câu kia còn không nghe ra lãnh ý trong lời nói của Tần Chiêu Dương, thì lần này anh rất rõ ràng không hề có ý che giấu gì cả.

Trần Thiếu Trác vẫn một mực không lên tiếng, chơi đùa với ly thủy tinh trong suốt nhỏ. Nghe vậy, ngón tay khoát lên miệng ly, liếc mắt nhìn qua: “Nhu Tinh chỉ là thuận miệng hỏi thôi mà.”

“Thuận miệng?” Từ Nhu Tinh cười tự giễu một tiếng, mắt lạnh nhìn về phía Tô Hiểu Thần, “Tớ thực sự có đôi khi nhìn không thấu được cậu, rốt cuộc là cái gì cũng đều rõ ràng hay thực sự luôn giả bộ hồ đồ không rõ?”

Tô Hiểu Thần sững sốt, hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ hỏi một câu như vậy. “Tớ không có...”

“Cậu không có gì?” Từ Nhu Tinh cắt đứt lời nói của cô, thông suốt đứng dậy. “Cậu biết Trần Thiếu Trác thích cậu không? Tại sao lại không cự tuyệt?”

Tô Hiểu Thần ảo não muốn cắn lưỡi, người ta cũng chưa từng nói thích cô, cô làm thế nào mà tự mình đa tình đi cư tuyệt người ta đây chứ hả!

Từ Nhu Tinh cười lạnh một tiếng, “Chân đạp hai thuyền, thỏa nguyện chưa?”

Tần Chiêu Dương nhướng mày, ngay cả hai tròng mắt cũng híp lại, cực kỳ nguy hiểm, “Cô nói ai là thuyền?”

Bầu không khí vốn đang ở thế giương cung bạt kiếm, thoáng cái bị những lời này của Thái tử gia làm tiêu tan thành mây khói.

Tô Hiểu Thần từ trước đến giờ chưa từng có cái ý nghĩ tham luyến việc Trần Thiếu Trác đối tốt với mình, bởi vì hai người bọn họ chân chính có trao đổi bắt đầu từ năm nhất đại học, trước kia khi có Tần Chiêu Dương, Trần Thiếu Trác và cô thậm chí chưa bao giờ đề cập với nhau bất cứ cái gì khác ngoài chuyện học hành.

Nhưng ở năm nhất đại học, hai người học chung một trường, mặc dù chuyên ngành không giống nhau, nhưng chung quy vẫn có cái để trao đổi.

Trước kia Trần Thiếu Trác đã từng hỏi cô, nếu như bạn thân thích cô thì cô sẽ làm sao?

Khi đó Tô Hiểu Thần trả lời sao à? Cô nói mọi thứ ngay từ đầu đã chung sống với tình trạng như thế nào thì vĩnh viễn sẽ là tình trạng đó.

Ngoại trừ những thứ này, cũng không còn cái gì khác thường nữa.

Cô là thật lên năm ba đại học mới được Tư Tư thức tỉnh, nhưng thực sự không có thời gian để mà suy xét, quan hệ với Trần Thiếu Trác sau này lại càng ngày càng xa, thêm vào đó là năm ba đại học anh liền vào làm ở công ty, thời gian hai người cùng lúc xuất hiện thật sự là ít đến thảm thương.

Cho nên lúc Từ Nhu Tinh chất vấn mình, Tô Hiểu Thần cảm thấy chính mình rất là vô tội.

Trong chốc lát, bầu không khí như bị đông lại.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là nên giải thích: “Cậu đánh giá tớ quá cao rồi, khả năng giữ thăng bằng của tớ từ bé đã không được tốt cho lắm, chân đạp hai thuyền thì không phải lật thuyền thì chính là rơi xuống nước rồi, chuyện được một mắt mười như vật tớ sẽ không làm.”

Giọng nói của cô không vội không nóng nảy, cũng không có hờn hển để bị hiểu lầm, thật chỉ là đang nói một chuyện hết sức đơn giản.

Những lời này nói lại tương đối có thâm ý, cô đứng bên cạnh Tần Chiêu Dương, ánh mắt càng là thần nhiên.

Đúng là, Tô Hiểu Thần từ trước đến giờ vẫn luôn là một người như vậy. Nhìn cô giống như không có đầu óc, nhưng kỳ thực cũng là một người rất thấu đáo, cô biết mình muốn làm cái gì, nên làm cái gì, nhìn vô hại, chỉ khi nào chạm đến điểm mấu chốt của cô thì sẽ không có trái ngon mà ăn đâu.

Từ Nhu Tình rất ngây thơ hồn nhiên sáu năm trước đều cùng cô vượt qua mọi thứ, thời gian sáu năm rất tốt đẹp rất đơn thuần, nhưng từ từ lớn lên, trong lòng ẩn chứa những thứ không giống nhau, tâm cũng sẽ không cùng dựa chung một chỗ nữa.

Nhìn nhìn nét mặt của Từ Nhu Tình khiến cho Tô Hiểu Thần cảm thấy hết sức xa lạ, cô suy nghĩ một chút cũng là không hề muốn ở lại chỗ này thêm một chút nào nữa, cong khốe môi miễn cưỡng cười cười, mới lên tiếng: “Có lẽ giữa chúng ta đều có sự hiểu lầm, từ ngày hôm nay còn có việc, chúng ta hôm khác hẹn lại sau, đến lúc đó sẽ ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện một chút nha.”

Dứt lời, nhìn sang Tần Chiêu Dương bên cạnh vẫn luôn là một sắc mặt bất thiện, “Chúng ta đi thôi?”

Tần Chiêu Dương ngược lại cũng không nói thêm gì, chỉ đảo qua đứng trước mặt hai người, rất nghiêm túc cầm lấy tay của cô, dắt cô đi ra ngoài.

Từ Nhu Tình nhìn bóng lưng hai người kia, giấu cột nơ nụ cười, xoay người hỏi cậu: “Hết hi vọng chưa?”

Trần Thiếu Trác lãnh đạm đẩy cô ra, sắc mặt âm trầm để lại một câu: “Cô cũng tự giải quyết cho tốt đi.”

Tô Hiểu Thần vừa lên xe, nét cười trên mặt làm thế nào cũng không nhìn được, cô dựa lên trên ghế, thở dài thật sâu.

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn nhìn cô, đưa tay xoa xoa mi tâm, cũng không nói chuyện vừa rồi, chỉ hỏi cô buổi tối muốn ăn cái gì.

Bên tai cô có một lọn tóc rớt xuống, anh nhìn cái tai nhỏ trắng ẩn trong lọn tóc dài đen như mực của cô, ngón tay nhẹ vén lọn tóc kia ra sau tai cho cô.

Đúng lúc này cô xoay đầu lại, cặp mắt hồng hồng, mơ hồ còn hiện lên hơi nước, “Em có chút khó chịu, em cảm thấy hai ly kem có lẽ cũng không cứu được mình đâu.”

“Vậy ba ly?” Anh nhếch nhếch môi cười, vừa nói liền ôm cô ngồi lên đùi của mình, ngay sau đó liền nhân tiện dang lên tấm chắn.

Tô Hiểu Thần được anh ôm liền lặng yên tựa vào trong ngực anh, trong đầu suy nghĩ rối loạn, sắp xếp thế nào cũng vẫn không được rõ ràng, luôn cảm thấy thái độ đột ngột thay đổi của Từ Nhu Tình hôm nay dường như đã dần dần xuất hiện từ lâu, nhưng cô ngay cả một chút cũng không đoán ra được.

Tần Chiêu Dương đối với những vấn đề riêng của cô luôn lựa chọn thái độ tự do không can thiệp, bây giờ thấy tâm tình cô thực sự rất sa sút, rất là biết tự hi sinh bản thân đề cập đến chuyện này, “Vừa rồi Từ Nhu Tình hỏi anh tại sao lại không liên lạc với em, em không muốn biết sao?”

Lực chú ý của Tô Hiểu Thần ngay lập tức bị dời đi, “Vậy ngày hôm đó thực sự là anh hà, em vẫn luôn cho là mình nằm mơ đấy.”

“Ừ.” Ngón tay anh xuyên qua mái tóc dài của cô, hơi hơi kéo, cảm giác được xúc cảm vừa mềm mại vừa êm dịu nơi đầu ngón tay, hơi có chút yêu thích không buông tay mà chơi đùa một chút.

Tô Hiểu Thần bị anh kéo có chút đau, bộ dạng hung dữ nhào tới cắn anh, bị anh thuận thế đè ót xuống, nhếch môi nhẹ nhàng ra vào cọ xát một lần.

Sắc mặt cô hồng hồng, tựa vào hõm cổ dẻo dai của anh cọ cọ, nhỏ giọng làm nũng, “Tần Chiêu Dương, anh đừng có mà lúc nào cũng đùa giỡn lưu manh.”

Anh nở nụ cười, thanh âm trầm trầm, cô ngẩng đầu lên nhìn nhìn anh, hơi có chút ỳ khướt hỏi: “Ngày đó em khóc thảm như vậy, anh cũng không quan tâm sao?”

Tần Chiêu Dương trầm ngâm chốc lát mới trả lời: “Chú hai đã sớm gọi điện cho anh, chú nói em đi vào trong quán, tối đó chỉ sợ là phải bỏ đi về. Anh nhờ chú hai chờ ngoài cửa đưa em về, nhưng không ngờ em lại gọi điện cho anh trước.”

Dừng một chút, anh hơi có chút ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nói: “Em cho rằng anh là Ôn Mục Tây hà, chú hai anh cũng vậy.”

Tô Hiểu Thần không lên tiếng, tựa ở trong ngực anh, vành mắt nóng đến có chút đau, “Ngộ nhờ em không đợi được anh, cùng Trần Thiếu Trác chạy mất thì sao?”

Thái tử gia vốn đang dịu dàng vuốt tóc cô, nghe vậy liền kéo ra, giọng điệu nguy hiểm, “Ánh mắt em không thể cao thêm một chút nữa sao? Tìm một người có thực lực ngang anh rồi hãy hỏi lại vấn đề này.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy Thái tử gia thực sự là càng ngày càng vô sỉ mà, không có việc gì cũng không quên lừa gạt đi tự khen chính mình, hừ!

Tần Chiêu Dương còn có công việc phải xử lý, liếc nhìn thời gian cũng không quan tâm cô có kháng nghị hay không, trực tiếp lái xe mang người đến công ty.

Đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần đến công ty Tinh Quang, Tần Chiêu Dương đi thẳng từ tầng hầm lên đến tầng cao nhất, cô vừa ra khỏi thang máy chưa được mấy bước, đã nhìn thấy phòng làm việc của anh.

Trên hành lang có không ít hình chân dung khổ lớn của Noãn Dương, có thanh thuần động lòng người, có minh diễm đường hoàng, cũng có yêu diễm mỹ hoặc.

Tô Hiểu Thần nhìn đến có chút không dời mắt ra được, sau cùng tầm mắt rơi vào một nụ cười đang quay lại, hoàn toàn bị ...

Tần Chiêu Dương có chút ghét bỏ bộ dạng không có tiền đồ dứt chân không ra của cô, nghĩ lát nữa phải gặp Kha tổng, tránh cho cô nhàn rỗi, biết Noãn Dương đứng lúc đang ở công ty liền để cho trợ lý dẫn cô qua.

Noãn Dương vừa làm xong một bài tin trên tạp chí, đang ngồi trên ghế sofa cắt bánh ngọt ăn, lúc thấy được cô thì hơi kinh ngạc một chút, lại để cho Mễ Nhã đi xuống một chuyến nữa mua thêm đồ ăn.

Trong phòng nghỉ ngơi riêng của Noãn Dương thì ảnh chụp lại càng nhiều hơn nữa, cô chỉ ngồi xem hình không thôi cũng đã phải tốn không ít công sức a.

Hình ảnh Noãn Dương xuất hiện là một Noãn Dương khỏe mạnh, khuôn mặt lớn lên cũng rất xinh đẹp, con đường làm diễn viên cũng rất rộng mở, gần đây có không ít các vai chính trong phim truyền hình đều đang được truyền bá rất hot, nhất thời chạm tay có thể bông.

Tô Hiểu Thần ăn bánh ngọt, nghe Mễ Nhã thông báo cho Noãn Dương những công việc gần đây, lúc nghe đến mấy nam minh tinh cùng hợp tác thì ánh mắt “cọ cọ xát xát” phát quang.

Chờ đến khi Mễ Nhã vừa đi, cô lập tức liền đi đến ôm đùi Noãn Dương, “Cầu soái ca Trần Chiêu ký tên!”

Tần Noãn Dương không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà sữa, liếc nhìn cô cười, “Có gan thì cậu đem những lời này nói cho anh tớ nghe đi.”

“Tớ không có gan.” Tô Hiểu Thần cười đến cong mắt, nhượng bộ nói: “Không thì nửa thân trần cũng được, trần trên hay trần dưới đều được.”

Tần Noãn Dương cười đến càng ngày càng rạo rức, một đôi mắt xinh đẹp như chứa đầy ánh sao rực rỡ, lấp lánh động lòng người, “Cái này có thể suy xét.”

Tô Hiểu Thần rất phách lối cười mấy tiếng, ôm Noãn Dương hung hăng hôn một cái, “Tiện nghi của cậu cũng phải chiếm.”

Tần Noãn Dương bị cô hôn một cái cũng không giận, ôn ôn nhu nhu nói: “Đừng, cậu mà như vậy để cho anh tớ biết được, không phải là khiến anh ấy chua chết sao.”

Trước soái ca Trần Chiêu, bạn trai chỉ là cây cỏ thôi!

Tô Hiểu Thần khí phách muôn trọng vũ vũ ngực, nói khoác mà không biết nhượng bộ: “Chưa! Để cho anh ấy chua chết! Tớ và anh ấy là tớ quyết định!”

Tần Noãn Dương “Éc” một tiếng, cười híp mắt nhìn về phía sau của cô, “Anh, địa vị của anh trong gia đình thật là thấp.”

Tô Hiểu Thần nhất thời hóa đá, cơ thể cứng ngắc quay đầu lại, đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương dù bận vẫn ung dung đang tựa người ở cửa, vẻ mặt hứng thú nhìn cô.

Biểu tình trên mặt kia, hàn khí khắp người. ... Quả thực là không dám nhìn thẳng.

Tô Hiểu Thần lập tức kinh hãi, “Cậu hãm hại tớ.”

Tần Noãn Dương rất chi là vô tội nhún nhún vai, cầm lấy kính mát trên bàn đi ra ngoài, “Thực ra thì đáng người của anh tớ so với những nam minh tinh kia tốt hơn nhiều!”

Được rồi, cứu tinh duy nhất trên toàn trường nói xong cũng đi rồi.

Tần Chiêu Dương đứng ở cửa phút chốc, thấy bộ dáng cô ủ rũ cúi đầu, khẽ cười một tiếng, “Còn không qua đây.”

Tô Hiểu Thần thấy thần sắc trên mặt anh hết sức bình thường, ngoác cái đuôi liền đi qua, “Anh mới là như hoa của em!”

Tần Chiêu Dương vốn đang đưa tay ra muốn nắm lấy tay cô nhất thời bị cứng ngắc giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Buổi tối Tần Chiêu Dương không phải làm việc, tự mình lái xe đưa cô đi ăn cơm.

Nghĩ nghĩ một chút, nghĩ đã lâu không đi qua đại học A, đi đến khu phụ cận tìm chỗ đỗ xe, cởi áo vest khoác ngoài ra, chỉ mặc somi trắng cùng cô đi đến quán ăn.

Trước kia sau khi tan học tự học muộn bụng sẽ rất đói, Tô Hiểu Thần luôn luôn thích lôi kéo anh đến nơi đây ăn một chút lót dạ mới cao hứng phấn chấn trở về.

Anh nguyện ý dung túng, cô cũng không biết tiết chế.

Nhưng một thời gian sau, số lần Tô Hiểu Thần đến ít đi, ngẫu nhiên một hai lần là đi cùng Từ Nhu Tình đến.

Trên con đường này rất nhiều cửa hàng cũng đã đổi chủ rồi, cô lôi kéo anh ngồi vào trong một quán mì thịt bò, sau khi gọi hai phần mì thịt bò, để Tần Chiêu Dương chờ, tự mình ra ngoài đi vòng vo một hồi, mua một túi xương vịt nhỏ, hai cây xúc xích, lại ôm một ly trà sữa trở lại.

Tần Chiêu Dương ti mi lau chiếc đĩa lại lau bàn, lúc này mới cảm thấy cả người thư thái chút, thuận tay cầm lấy túi xương vịt kia ăn một chút.

Tô Hiểu Thần cắn một miếng xúc xích nướng tó hương thơm mềm, thỏa mãn cực kỳ, đem một cái khác đưa qua.

Tần Chiêu Dương không thích ăn những thứ này, cô liền lấy đi toàn bộ để mình ăn, ăn vài miếng xúc xích uống một hớp trà sữa ấm áp, thỏa mãn cực kỳ.

Lúc đầu Tần Chiêu Dương còn không cảm thấy cái gì, nhưng đột nhiên khi vừa ngẩng đầu nhìn thấy miệng cô ngậm cả cây xúc xích lớn đưa tay ra lấy khăn giấy, đôi mắt càng ngày càng đen, cả người đều là căng thẳng, không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Hương vị mì thịt bò vẫn như cũ, cô thêm một thìa dấm chua lại thêm một thìa ớt khô, cả miệng đều đỏ au một màu.

Cuối cùng bị cay thối hơi “Phù phù”, trực tiếp bùng bát mì kia của anh uống vài ngụm canh suông.

Khi Tần Chiêu Dương ăn xong, cô vẫn còn non nửa bát, anh gấp mì từ bát của cô để vào trong thìa rồi nhúng vào trong bát canh còn lại một chút của mình, tức khắc một mảng đỏ ửng lan ra bát.

Nhìn cô vừa ăn vừa uống canh như vậy anh đem thìa nhỏ đưa qua cho cô, dứt ăn hơn phân nửa, nghỉ lát nữa cô còn muốn ăn thứ khác, liền không miễn cưỡng nữa.

Học sinh còn chưa tan học, bây giờ nơi này cũng không phải lo quá nhiều người, cô chậm rãi bước ra khỏi quán, nhìn thấy xiên thịt nướng thích liền dừng lại, mua một xiên lại tiếp tục đi tiếp.

Tần Chiêu Dương không thích ăn loại đồ này, cũng may cô cũng coi như có lương tâm, cố ý đi mua cho anh vài cái trứng luộc trong nước trà, gọi bát miến nhỏ chua cay sau lột vỏ trứng đem lòng trắng trứng đưa cho anh, anh ăn lòng trắng trứng cô ăn lòng đỏ trứng.

Cuối cùng cô đã nhét đầy miệng, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Hương vị miến chua cay này thật không giống trong trí nhớ của cô, cô ăn hơn phân nửa bát nhưng vẫn cho là lãng phí.

Nhưng mà cuối cùng cũng thỏa mãn, trước khi đi còn mua non nửa túi xương vịt để ăn vặt.

Gần đây Tần Chiêu Dương rất thích lừa gạt cô (tôi vô tội) phương thức giống nhau (hướng ánh nắng mặt trời!) chỗ ở, thấy thời gian đóng cửa đã sắp đến, nhưng cũng không nhắc nhở, ngược lại còn bắt đầu nói gần trung tâm thành phố mới mở một cửa hàng bán đồ ăn vặt.

Tô Hiểu Thần bây giờ đã ăn no ham muốn cũng không phải đặc biệt cao, nhưng đối với ăn, thái độ của cô vĩnh viễn là “Ăn không được, vậy thì đóng gói mang về”, thực vui thích đi mua đồ ăn vặt.

Khi cô ôm bọc lớn đồ ăn vặt ngồi trên xe, lúc này mới ý thức được vấn đề chỗ ở đêm nay.

Tần Chiêu Dương vừa lái xe hướng chung cư đi vừa đặc biệt thân nhiên đặc biệt có rắp tâm bắt lương nói: “Ồ chỗ kia cùng anh một đêm vậy, ngày mai em không phải nghỉ ngơi sao? Còn hẹn với Tư Tư đi xem phòng không?”

Tô Hiểu Thần vừa do dự, anh lại bồi thêm một đao: “Vừa lúc rảnh rỗi, buổi sáng cùng đi tiệm ăn sáng ăn điểm tâm, em không phải muốn ăn bánh bao nhỏ sao?”

Tô Hiểu Thần đầu tranh một lát, khổ nỗi phía địch quá hùng mạnh, cô lập tức buông súng đầu hàng.

Tần Chiêu Dương đánh là kẻ lâu dài, buổi tối rất chính nhân quân tử, nằm cùng trên một giường, ngay cả ôm cũng chưa ôm cô, vừa đắp chăn liền muốn ngủ.

Tô Hiểu Thần còn muốn hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn của Thái Từ gia, sờ sờ thịt non Thái Từ gia, anh khó mà không cầm thú lại cô, đòi hỏi không được, cuối cùng đá chặn hỏi anh, “Anh không muốn hôn em sao?”

Thái Từ gia rất biết nghe lời phải tặng cho một cái hôn chúc ngủ ngon, “Anh sức chịu đựng không cao, em không ra lệnh, anh không dám xằng bậy.”

Tô Hiểu Thần bị Thái Từ gia đá kích, rốt cuộc kiên kiên định định ngủ, bị làm cho tỉnh muốn ngủ lại không được Thái Từ gia oán hận nghiêng răng, tự bản thân an ủi: “Không việc gì, còn nhiều thời gian!”

Cách một ngày, cô và Tur Tur cùng đi xem phòng. Nhưng mà giao thông có chút không tiện, vẫn là sau khi ăn xong điểm tâm, Thái Từ gia đưa cô đến nơi.

Tur Tur thấy Tần Chiêu Dương chân tay cũng có chút lưỡng cố, cười híp mắt vỗ ngực nói: “Yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc tốt Hiếu Thần nhà anh, sẽ không để cho cô ấy chạy loạn.”

Thái Từ gia rất có thâm ý liếc mắt nhìn Tô Hiếu Thần, ánh mắt kia giống như là muốn nói “Đây chính là địa vị của em”, sau đó cười bước đi.

Tô Hiếu Thần mặt trầm xuống, đem 2 cái túi bánh bao lớn vừa nhét vào trong tay Tur Tur cướp một cái về để mình ăn, nhìn Tur Tur tròn mắt há hốc mồm, “Cậu là đồ vô sỉ!”

Khi người môi giới nhà ở đến giới thiệu khu nhà đã hẹn kia, hai người đều lặng lẽ ㄟ một chút.

Nguyên bản trong khi người môi giới giới thiệu đã giấu diếm bằng cách đưa ra giá thuê vô cùng hấp dẫn, nhìn từ trên bề ngoài đã thấy cũ kỹ khiến cho người xem muốn đi về.

Tur Tur kéo kéo tay áo của cô, nhỏ giọng nói: “Tớ cảm thấy có chút không đáng tin.”

Tô Hiếu Thần đầu óc suy nghĩ thật nhanh, cuối cùng vẫn là kiềm chế xúc động muốn về, đi theo vào dạo qua một vòng.

Đại khái nguyên nhân là khu nhà cũ kỹ, trong hành lang đều loang lổ các đốm trắng, cửa gỗ bị thủng một lỗ rất lớn, khi mở cửa còn có thể phát ra âm thanh cọt kẹt.

Mở cửa ra, so với mặt tường của căn nhà thì cửa sổ lại càng cũ hơn, bên trong thoát nhìn vừa trống rỗng vừa rách nát, vụn phàn thê lương.

Tô Hiếu Thần lặng lẽ run lên một cái, lòng bàn chân phát khí lạnh, cùng Tur Tur đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấu trong ánh mắt lẫn nhau ý lui bước.

Cộng có cuối cùng tác động đến chính là trên lầu vang lên tiếng khóc của trẻ con rung trời, lúc này người môi giới còn rất vui sướng nói, “Trên lầu là sản phụ lớn tuổi, có 2 con. một đứa bé 4 tuổi, và một đứa bé vừa sinh được vài ngày.”

Dường như là nhìn thấu hai người vụn phàn không hài lòng, cậu ta lại bổ sung một câu, “Nhìn hai người đáng yêu như thế chắc chắn là rất yêu quý trẻ con, không ở đây thật tiếc.”

Tô Hiếu Thần khóe môi giật giật, lại nghe tiếng chào hỏi rõ to của bọn trẻ trên lầu quả thực không ra nước mắt.

Cùng Tur Tur lùi ra sau, cô nhất thời cũng không có chỗ có thể đi, sờ cái chìa khóa trong tay, hay là đến nhà Tần Chiêu Dương.

Nhưng vừa mở cửa ra, Tô Hiếu Thần liền tròn tròn mắt, bên ngoài cửa vào một đôi giày cao gót đất tiền tùy ý vứt linh tinh, bên cạnh là giày của Tần Chiêu Dương để xiêu xiêu vẹo vẹo, nói không rõ có bao nhiêu âm \muội.

Cô liếc mắt nhìn vào bên trong, có một cảm giác rất biến thái hào hứng đi bất gian, cô đem cửa lưu loát đóng lại, giày cũng không còi, trực tiếp cầm dao nghênh ngang đi vào.

Trên sofa quả nhiên có một người phụ nữ đang nằm, đắp kín hết từ hông lên đầu, chỉ để lộ ra đôi chân.

Tô Hiếu Thần nguyên bản còn muốn hét lớn một tiếng, “Yêu nghiệt! Dám dụ dỗ người đàn ông của tôi.” Nhưng khi vén áo khoác kia lên nhìn thấy, lặng lẽ đem gối đầu cũng đắp lên.

Tô Hiếu Thần nhìn mỹ nhân xinh đẹp này một lát quả thực không giống tiểu tam, bắt đầu tìm Tần Chiêu Dương cả phòng.

Tần Chiêu Dương tắm rửa xong vừa thay đổi quần áo, liền nghe thấy tiếng đóng cửa, anh nhú mày, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, Tô Hiếu Thần vừa từ trong phòng bếp đi ra, miệng còn ngậm một quả cà chua.

Anh nhìn nhìn đồng hồ, vừa định hỏi: “Xem phòng ở thế nào?” Lời nói còn chưa khỏi miệng, cô liền nâng lên ngón tay, vô cùng đau đớn che ngực.

“Tần Chiêu Dương, anh khôn kiếp, thừa dịp em ra cửa kiểm tiền anh ở nhà lại cùng tiểu tiện nhân tư thông!”

Tần Chiêu Dương khóe môi co rút, rất dứt khoát xòe tay ra, ánh mắt lạnh lùng “Tiền kia đâu, lấy tiền lấy ra anh sẽ cùng tiểu tiện nhân kia chia tay.”

Tô Hiếu Thần “Hừ” một tiếng, căm tức nhìn anh một cái, “Tại sao anh không làm theo kịch bản hả?”

Tần Chiêu Dương vỗ vỗ ghế sa lon bên cạnh, “Lại đây giúp anh lau tóc.”

“Vâng.” Cô lên tiếng, đem cà chua nhét vào miệng, thuận tay liền tiếp nhận khăn mặt của anh.

Tóc Tần Chiêu Dương rất mềm mại, cô lấy tay gầy nhẹ, lọn tóc mềm mềm quấn quanh theo đầu ngón tay dựng lên. Cô một bên cố gắng ăn xong cà chua, một bên vỗ vỗ vai anh, nhỏ giọng hỏi: “Noãn Dương làm sao thế, hình như rất không thoải mái.”

“Quay phim mấy ngày vừa ngủ được một chút.” Khi nói chuyện, anh rút khăn tay ra lau miệng cho cô, “Xem phòng ở thế nào?”

Tô Hiểu Thần cả mặt đều là sự xuống, “Đó không phải chỗ ở, quả thực là trại tị nạn.”

Tần Chiêu Dương đối với kết quả này tỏ vẻ không hề ngoài ý muốn, anh vừa chỉ chỉ phòng ngủ cho khách ở kế bên phòng ngủ của anh, “Cũng đã thu dọn xong, em xác định không chuyển qua đây?”

Tô Hiểu Thần đem khăn mặt trong tay nhét vào tay anh, lại đi phòng bếp lấy ra cà chua ra, “Em không cần, ở chung phi pháp, ba của em sẽ đánh gãy đùi em”

“Em không nói không được sao?”

Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, vẫn là kiên quyết lắc đầu, “Không được, em và ba cùng là chiến hữu trên mặt trận thống nhất, tuyệt đối không thể giấu diếm ông bất cứ chuyện gì, biết chính là đánh gãy hai cái đùi!”

Tần Chiêu Dương đột nhiên dừng một lát, một đôi mắt giống như không chút để ý kì thực cảnh cáo liếc nhìn cô, “Phải không? Vậy em gat chú cùng anh kết giao có phải sẽ bị đánh gãy chân thứ ba hay không?”

Tô Hiểu Thần nhất thời không thuần khiết nở nụ cười, “Cái này không có quan hệ!”

Thái Tử gia nhíu mày, ý bảo cô giải thích một chút.

Tô Hiểu Thần “Hắc hắc” cười một tiếng, hướng mắt nhìn nơi nào đó dưới thân Thái Tử gia, bí ối vô sỉ nói: “Em không có chân thứ ba, ba em không đánh được.”

Tần Chiêu Dương: “...”

Người có cái chân thứ ba là Thái Tử gia lần đầu tiên bị Tô Hiểu Thần - kẻ không có chân thứ ba ghen đến mức nói không ra lời.

Nhưng mà mấy ngày kế tiếp, tuy rằng Tô Hiểu Thần và Tư Tư còn kiên trì không ngừng muốn tìm kiếm nơi ở tốt, nhưng nhiệt tình tìm phòng cũng không cao.

Tô Hiểu Thần nhìn vài nhà không phải không gian hoạt động không đủ lớn, thiết bị không đầy đủ, thì là an toàn an ninh không tốt, hoàn cảnh không đủ tốt. Hơn nữa, cô vẫn luôn ôm một suy nghĩ tìm không thấy cũng không có việc gì dù sao cũng có nơi thu lưu cô... Thế cho nên tìm một tuần vẫn là không tìm được thích hợp.

Tư Tư cuối cùng trực tiếp bỏ cuộc tỏ ý muốn về ở trong căn nhà trống của dưỡng hai, Tô Hiểu Thần nghĩ chuyện này cả tuần 7 ngày thì 5 ngày đều ở trong nhà Tần Chiêu Dương, liền lặng lẽ từ bỏ đấu tranh.

Đến kì túc xá mang theo chút quần áo thay giặt, mang theo máy tính xách tay của cô liền chuyển vào ở trong nhà.

Tần Chiêu Dương vừa lúc về nhà, gặp cô ở cửa, nhìn thấy cô túi lớn túi nhỏ, thuận tay nhận lấy, mở cửa cho cô đi vào.

... Vâng, cái việc ở chung phi pháp cứ như vậy bình bình đạm đạm bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 33

Tiến độ công việc của tổ 7 đã muốn đuổi đến sát nút, hiện tại Tô Hiểu Thần ngoại trừ việc mỗi ngày bụng trà rót nước ra thì còn phải kiêm luôn công việc chỉnh lý văn bản kiểm tra số liệu.

Công ty giải trí Tinh Quang với tư cách là công ty giải trí số một trong nước, thì bản kế hoạch quảng cáo kia dù thế nào cũng phải làm được đến trên đẳng cấp đại khí cao đoan, có chất lượng, có nội hàm, cũng có cả khí phách!

Lúc họp Tô Hiểu Thần nghe được tổ trưởng nói sơ lược vài điểm khái quát, nhíu mày lại, không lên tiếng.

Quan điểm của tổ trưởng xác định công ty Tinh Quang chính là một ngôi sao lớn giữa bầu trời, là một công ty giải trí vốn sẽ không có chuẩn mực thấp, tốt hơn hết là ngồi trên vị trí dẫn đầu, thuận tiện lấy loại hình tượng vĩ đại nhất này làm hạng mục lớn hàng năm.

Tô Hiểu Thần hiểu rất rõ Tần Chiêu Dương, anh muốn quảng cáo, vậy thì tuyệt đối không chỉ muốn những kỹ năng giả dối xinh đẹp kia, mà phải thật sự là một cuộc tuyên truyền có hiệu quả.

Trong toàn bộ quảng cáo, anh nhất định phải có nội dung có cốt truyện, quan trọng hơn là ngôn từ quảng cáo cũng phải hết sức đặc biệt, độc đáo, phải đạt đến hiệu quả khiến cho người xem có cảm giác mới mẻ đã gặp qua là không thể quên được.

Nhưng rõ ràng, cả tổ 7 đều chỉ lo lắng suy xét đến việc phải khoác cho công ty Tinh Quang một vẻ ngoài trắng lẹ xa xỉ.

Tô Hiểu Thần nhấp cà phê không nói lời nào, trong đầu lại trầm nghĩ, thứ Tần Chiêu Dương muốn mới không phải là những thứ chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng này.

Nhưng mà dù gì cô cũng là người của tổ 7, sau khi hạng mục này làm xong ở lại trong công ty đó chính là chuyện ván đã đóng thuyền, cũng không khoanh tay đứng nhìn, cô cũng đã cân nhắc đến việc sẽ đề xuất.

Chỉ bất quá là không có ai xem trọng, không có ai chọn dùng mà thôi.

Cách một ngày bản kế hoạch được quyết định, tổ trưởng dẫn theo hai thành viên có chút thâm niên cùng tư chất đi đến công ty Tinh Quang.

Đêm đó, lúc Tô Hiểu Thần nhớ tới còn đặc biệt dò xét ý tứ, Tần Chiêu Dương tựa hồ như suy nghĩ một chút, mới lên tiếng: “Anh không tự đi xem mà là do trợ lý phụ trách. Nghe nói bản kế hoạch làm rất cầu thả.”

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn nhìn cô, “Em cũng tham dự vào việc này sao?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, nghĩ tuần sau đi làm nhất định là một mảnh mây đen mù sương, cô nhất định phải dậy sớm 10 phút để giải quyết xong bữa sáng, nếu không thì khi đến văn phòng hằng định cũng không có thời gian rảnh mà ăn nữa. ...

Tần Chiêu Dương thấy cô nghiêm túc suy tính cái gì đó, không khỏi tò mò, “Em định làm gì vậy?”

Cái miệng Tô Hiểu Thần không biết chừng mực thiếu chút nữa đã bật thốt ra, sau khi suy nghĩ cặn kẽ quyết định bảo toàn hình tượng hoàn mỹ của mình trước mặt Tần Chiêu Dương, khát khao tràn đầy nói: “Em muốn đi bày mưu tính kế cho tổ trưởng!”

Tần Chiêu Dương kéo tay cô xuống, lười biếng nở một nụ cười, “Ví dụ như thời điểm động não cần phải bổ sung thêm đầy đủ dinh dưỡng, đồ ăn mua ở ngoài trưa nay nhất định phải cải thiện các loại thức ăn này?”

Tô Hiểu Thần bị phần cắn anh một ngụm, ôm máy tính đi ngủ.

Thời gian Tần Chiêu Dương nghỉ ngơi cũng rất có quy luật, thứ bảy vừa có chuyện thì đã đi ngay đến công ty, cô ở nhà một mình cũng có chút nhàm chán. Nhớ tới chuyện của Từ Nhu Tĩnh, do dự một lát, đến thời gian cơm trưa vẫn là kiên định đi gọi điện thoại.

Cô hẹn Từ Nhu Tĩnh ở phố ăn vặt của A trung, chờ đến khi cô chen chúc từ trên xe buýt khoan thai chậm rãi tới thì Từ Nhu Tĩnh đã ở trên trạm xe chờ được một lúc rồi.

Lúc Tô Hiểu Thần nhìn xuyên qua cửa sổ xe thấy cô đang đứng ở trước trạm, trong lòng lại có dòng chảy ảm áp không rõ, đã quen nhau thân nhau nhiều năm như vậy cũng không phải là không lưu lại bất kỳ dấu vết nào ở trong tim của cô ấy đi?

Từ Nhu Tĩnh đã không còn là con người thích công kích của ngày hôm đó, thấy cô xuống xe thì cười một tiếng rất ôn hòa, “Đi đâu đây?”

Tô Hiểu Thần nhớ tới đêm đó cùng Tần Chiêu Dương ăn mì thịt bò ở nơi này, liền dẫn cô đi vào.

Thứ bảy học sinh đều nghỉ cả, trong tiệm không có một bóng người, các cô chọn chỗ trước kia thường ngồi ngồi xuống, xúm lại cùng nhìn thực đơn, liền gọi ra hai tô mì.

Mì thịt bò của Tô Hiểu Thần là loại lớn, còn của Từ Nhu Tĩnh là loại nhỏ.

Dứt khoát quyết đoán giải quyết xong những thứ này, lại đi sang tiệm trà sữa đối diện phố ăn vặt.

Tô Hiểu Thần thích ăn song da nải hơi lạnh lạnh, mới vừa gọi hai ly, Từ Nhu Tĩnh rừ mắt nói: “Cho tôi một ly trà sữa nóng, không thêm trân châu.”

Lúc Tô Hiểu Thần nhìn sang, cô khẽ nhếch khóe môi cười khẽ một tiếng, giải thích: “Gần đây hơi bất tiện.”

Tiệm trà sữa sáng sủa sạch sẽ, các cô đều tự cầm phần trà sữa cùng bánh ngọt của mỗi người trực tiếp xoay người đi lên lầu hai, lầu hai có ghé lò tình nhân, bên ngoài còn có cả một chiếc ghế đu, trên cái giá gỗ bên cạnh vẫn trưng bày sách như xưa.

Cô đưa tay lấy ra một quyển, phát hiện thời gian vẫn là của những năm tháng trung học xa xưa.

“Hôm đó thật xin lỗi.” Cô thấp giọng nói xin lỗi, cong khóe môi cười rục rờ, “Kỳ thực chúng ta không có cách nào làm bạn bè cả, Tô Hiểu Thần.”

Tô Hiểu Thần nhìn ly song da nải kia, chỉ cảm thấy bụng hơi hơi đau. Thực ra thì cô cũng muốn bật cười mà nói lên: “A, thực sự là không được sao?”

Nhưng gắng sức một hồi lâu, cũng chỉ có thể đủ để cho mình bình tĩnh nói một câu: “Tớ hiểu.”

Từ Nhu Tình nhìn ánh mặt trời sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, thanh âm rất nhẹ rất chậm, “Lần này trở về là tớ muốn bù đắp cho Trần Thiếu Trác, chúng tớ đã ở cùng một chỗ, nhưng không bao lâu lại chia tay.”

Tay Tô Hiểu Thần run lên, một muỗng trân châu cũng theo đó mà bị văng ra, cô nhìn chăm chăm những hạt trân châu đó vô cùng thương tiếc, cô rút khăn giấy nhặt từng viên một lên ném vào trong thùng rác bên cạnh, buông rèm mi xuống, vẫn rất bình tĩnh.

Nhưng Từ Nhu Tình vừa nhìn đến tay cô khẽ run một cái chỉ biết trong lòng cô đang như lật sóng đảo núi.

Cô hút một hơi trà sữa, giọng điệu thản nhiên, “Nếu không thì cậu không cảm thấy kì quái sao? Lúc này đây hẳn là tớ phải ở trong trường chứ không phải là ở thành phố A.”

Tô Hiểu Thần nhú nhú mày, vẫn duy trì trầm mặc.

Ngón tay Từ Nhu Tình vuốt ve miệng ly, ngừng nghĩ một lát mới nói: “Thời gian tớ xa lánh cậu cũng chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của tớ và Trần Thiếu Trác, ngày hôm đó tớ cố tình uống rượu rồi đi đến nhà tìm anh ấy, tớ nói cho anh ấy biết tớ thích anh ấy, thích từ rất lâu rồi, hỏi anh ấy có muốn tớ không, nếu muốn thì tớ liền cho anh ấy.”

“Anh ấy không muốn, anh ấy nói là anh ấy thích cậu, không muốn có bất kỳ dây dưa nào với tớ. Tớ liền nói với anh ấy, không thể nào, thời điểm tớ thích anh ấy thì đã định trước sau này anh ấy sẽ không bao giờ có khả năng có cơ hội nắm giữ cậu cả. Sau này tớ cũng suy nghĩ bỏ qua, cũng bắt đầu dần dần xa lánh cậu. Thực ra thì đưa ra rất phiền phức như cậu vậy, đối với mọi thứ xung quanh lúc nào cũng phản ứng rất tri độn, hay nói trắng ra thì chính là ích kỷ. ... Thực sự rất đáng ghét, cậu không cần, tớ cố gắng tranh thủ như vậy cũng không chiếm được.”

Tô Hiểu Thần múc lên một hạt trân châu, cũng cảm thấy trong miệng khó khăn.

“Nhưng tớ lợi dụng cậu.” Cô ngước mắt lên nhìn Tô Hiểu Thần, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, “Xin lỗi, Tô Hiểu Thần, mấy năm kia cậu đều thật lòng thật dạ làm bạn bè của tớ, mà tớ lại có tâm tư khác đối với cậu.”

Tô Hiểu Thần dừng một chút, rất nghiêm túc hỏi cô: “Vậy cậu thích ăn mì thịt bò đúng không? Thích loại nhỏ không thích rau thơm, không thích cho thêm ớt.”

Từ Nhu Tình nhất thời không bắt kịp được nhịp điệu của cô, sững sốt một chút, ngay sau đó mới gật gật đầu. “Đúng vậy.”

Tô Hiểu Thần hỏi tương tự một chút, lại hỏi: “Vậy cậu thích trà sữa nguyên vị không cho thêm trân châu, thích ăn lẩu cay, thích người chủ trì Lý Hàn, thích người đàn ông ấm áp, thích tự mình xuống bếp nhưng lại chỉ biết làm mỗi một món cà chua trứng có đúng không?”

Từ Nhu Tình càng nghĩ càng ngơ hơn nhưng vẫn gật đầu một cái.

Tô Hiểu Thần lục lọi trong túi xách, lấy ra một bì thư đưa ra, “Tớ giúp cậu đây, ảnh có ký tên của Lý Hàn.”

Từ Nhu Tình nhìn ba chữ “tặng Nhu Tình” ở chính giữa bì thư màu trắng kia, vành mắt nóng lên, cô nhận lấy bì thư mở ra nhìn vào, thực sự là hình của Lý Hàn, mặt sau còn viết: “Bảo bối Nhu Tình khó chịu, chúng ta cùng đi hẹn hò nhé, Lý Hàn.”

Tô Hiểu Thần liếc nhìn qua phần ký tên phía sau hơi hơi 睇 một cái, “Tớ còn nhớ cậu đã nói, sau này nếu Lý Hàn có tổ chức một buổi gặp mặt, cậu nhất định sẽ phải để cho anh ta ghi lên những lời này. ... Tớ nghe Noãn Dương nói vừa đúng lúc gần đây cậu ấy và Lý Hàn có hợp tác liền nhờ cậu ấy lấy một cái. Tên Tần Noãn Dương kia cũng là công phu sư tử ngoạm, nói mặt mũi cậu ấy cũng đã mất hết, muốn tớ mời cậu ấy đi ăn lẩu ba lần.”

Cô dừng một chút, rất buồn rầu, “Cậu không biết là giờ gương mặt này của cậu ấy lại đang phải chụp ảnh bìa tạp chí, nhưng mà cậu ấy mới ăn lẩu có một lần, ngày hôm sau đã bị nổi mụn, tớ nghĩ người đại diện của cô ấy nhất định sẽ đem tớ chà đạp mất.”

Từ Nhu Tình nhìn tấm hình không nói lời nào, nhấp viên môi có chút trắng bệch, cô làm như không có chuyện gì xảy ra đem tấm hình cất lại trong bì thư ôn hòa đặt ở tầng trong cùng, “Cậu còn nhớ rõ sao?”

Tô Hiểu Thần múc lên một muỗng to trân châu nhét đầy vào trong miệng, lúc này mới nói rất nghiêm túc, “Vậy cậu có thích không?” Dừng một chút, cô lại hỏi: “Cậu xem, mặc dù là cậu lợi dụng tớ, nhưng dù sao cũng không hề lừa dối tớ, cậu thích là thật sự thích, không thích cũng là thực sự không thích.”

“Đây là lấy lòng sao?” Cô hỏi.

Tô Hiểu Thần thật vất vả mới đem tất cả trân châu nuốt xuống, cười đến cong cả đôi mắt, nhưng lời nói ra cũng không chút lưu tình, “Lấy lòng cậu? Từ Nhu Tình, cậu cảm thấy hiện tại chỗ nào còn cần tớ phải hao tâm tổn sức đi lấy lòng cậu đây? Nói thật, đơn thuần chỉ là lợi dụng tớ một cách hoàn hảo, dù thế nào thì mấy năm nay bị lợi dụng thì vô tri vô giác cũng không hề có bất kỳ tổn thất nào, chỉ có điều lúc nhớ tới sẽ luôn có một cảm giác chán ghét là được rồi.”

“Ngược lại là cậu, một mặt vừa lợi dụng tớ, một mặt lại tin tưởng tớ, như vậy có phải là quá khó rồi hay không? Thực ra thì Từ Nhu Tĩnh cậu rất ngốc, đàn ông không có thì còn có thể tìm, bạn bè có chỗ cho cậu trọng dụng lại không chút nào để ý như tớ thì cậu lại từ bỏ, cậu có biết sau này ở trong xã hội sẽ mất đi bao nhiêu trợ lực không?”

Từ Nhu Tĩnh bị cô chất vấn hợp tình hợp lý như thế, “Vứt bỏ chân lớn đáng tiếc không? Nhất định là rất đáng tiếc đi? Có phải là rất hối hận, muốn khóc ngất đi tại WC phải không?” Nhất thời nói không ra lời.

Tô Hiểu Thần một bên vừa thăm than chính mình học hỏi gương tốt không học, mới bao lâu đã đi học thái độ không biết xấu hổ của Thái tử gia. Trên mặt vẫn là duy trì sắc thái như cũ, tiếp tục cười yêu kiều bỏ đao chém xuống, “Trường đại học kia của cậu, tình hình ra ngoài có công ăn việc làm hình như không tốt cho lắm, nhưng mà tớ lại có thể giúp cậu tìm một công việc lương cao. Bạn trai không có cũng không vấn đề gì, Tần Chiêu Dương quen biết nhiều người ưu tú như vậy, so với Trần Thiếu Trác còn kém sao?”

Dứt lời, cô nhún nhún mày, “Có phải là quá vật chất hay không nhỉ? Thực ra thì cũng có thể có tinh thần một chút, tớ có thể giúp đỡ cậu đi đến quán Ngưu Lang, cũng có thể an ủi tâm hồn tan nát của cậu, quả thực là thỏa sức đùa giỡn mà!”

Lúc Từ Nhu Tĩnh theo kịp được tư duy của Tô Hiểu Thần thì đã hoàn toàn đem mình mắc kẹt không lối thoát trong các kẽ hở tư duy. Trì hoãn thật lâu, cô bỗng nhiên thở dài, “Mất đi cậu đúng là tổn thất của tớ.”

Tô Hiểu Thần khích lệ không chút keo kiệt nào, “Có giác ngộ!”

Từ Nhu Tĩnh: “...Thực sự thì câu nói kia của cậu rất đúng, cái gì vừa bắt đầu như thế nào thì vĩnh viễn sẽ luôn ở trạng thái như thế, tớ có tâm tư bất chính đối với cậu, khó tránh khỏi đi đến bước đường hôm nay. Thực ra tớ phải nói đi nói lại với Trần Thiếu Trác suốt mấy tháng, dùng hết mọi phương pháp anh ấy mới đồng ý, bây giờ suy nghĩ lại một chút hình như cũng không phải là không thể buông ra như vậy.”

Tô Hiểu Thần nói nguyên tràng dài như vậy, song da nải đã có chút tan ra, cô vô cùng lấy làm tiếc thở dài, quyết định trước khi rời đi sẽ gói hai phần mang về!

“Thực ra thì loại chuyện tình cảm thì không thể nói là tốt hay không tốt, cậu xem Tần Chiêu Dương đối với tớ một mảnh thâm tình như thế, cho tớ dựa dẫm vô điều kiện, lại còn nhất định muốn tớ phải làm bạn gái của anh ấy, cố chấp nhiều năm như vậy không phải tớ cũng đầu hàng rồi sao?”

Tô Hiểu Thần nhớ tới cảnh tượng chính mình tự nhào lên một đêm kia, rất là chột dạ ho nhẹ một tiếng, lặng lẽ bổ sung một câu: “Nhưng Trần Thiếu Trác lại không giống như thế, trong lòng cậu ấy chưa từng có cậu, thậm chí vẫn luôn đem cậu đặt ở vị trí bạn tốt, có một số việc chỉ dựa vào nỗ lực là không thể nào đạt được. Nếu như tớ ngay từ đầu đã không có chút tình cảm nào với Thái tử gia thì đoán chừng đến bây giờ có khi anh ấy cũng chưa theo đuổi được tớ đâu.”

Từ Nhu Tĩnh rút cuộc nở nụ cười, “Tô Hiểu Thần, đã nhiều năm như vậy, cậu vẫn là người được người thương yêu như vậy.”

Cô đột nhiên trầm mặc một chút, rất là ủy khuất, “Vậy mà cậu còn phản bội tớ.”

Từ Nhu Tĩnh ngồi ở đó, nhìn ánh mắt của cô hết sức phức tạp. Một lúc lâu, cũng chỉ khẽ thở dài, “Tô Hiểu Thần, gia thế nhà cậu tốt, người lại thông minh, sắc sảo, lại còn có thêm một bạn trai ưu tú như vậy, cậu có biết chỉ những thứ này thôi cũng đã đủ khiến người ta ghen tỵ từ rất lâu rồi hay không hả? Trước kia ở chung với cậu còn lén lút nói bậy sau lưng của cậu, bây giờ suy nghĩ một chút hồi đó những người kia thực ra là cười nhạo tớ nhiều hơn.”

“Tớ có chút hiểu rõ vì sao Thái tử gia lại thích cậu, trường hợp nào làm cái gì, lúc nên thông minh thì thông minh, lúc nên giả ngu thì giả ngu, Tô Hiểu Thần, hiện tại tớ vẫn hỏi lại còn kịp sao?”

Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc lắc lắc đầu, “Từ Nhu Tĩnh, cậu không đi vào lòng tớ được.”

Chúng ta vẫn có thể hẹn nhau cùng đi dạo phố ăn cơm, nhưng những thứ rạn nứt kia dù có cố gắng thế nào cũng không thể hàn gắn lại như lúc ban đầu không hàn không nối.

Cô thực sự là một người ích kỷ, đã từng bị phản bội một lần thì sẽ không bao giờ để người kia đi vào trong lòng mình một lần nào nữa. Cho nên không bằng không gặp không nhớ, Từ Nhu Tĩnh vẫn là người cười với cô trước kia, để cho cô vẫn rực rỡ như một màn pháo hoa xinh đẹp.

Từ Nhu Tĩnh đi trước, Tô Hiểu Thần ở lại ăn từng miếng từng miếng cho đến khi hết song da nải sau đó gói thêm hai phần lúc này mới đón xe đi về.

Xe taxi đi qua trước cửa chính A trung, cô cực kỳ khổ sở, run rẩy lấy điện thoại gửi cho Tần Chiêu Dương một tin nhắn.

“Tần! Chiêu! Dương! Mới vừa rồi có người thổ lộ với em đó! Ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Thời điểm Thái Từ gia nhìn thấy tin nhắn rất bình tĩnh, trực tiếp vứt điện thoại trở về chỗ cũ.

Tần Chiêu Dương: “Ai không có mắt coi trọng em vậy?”

Tô Hiểu Thần luống cuống tay chân tiếp điện thoại, nghe đến câu này hít một hơi khí lạnh, đề tiện nở nụ cười, “Anh.”

Tần Chiêu Dương lười biếng dựa vào sau ghế, nhìn mặt trời chói lóa ngoài cửa sổ, chậm rãi nhắm mắt, khó khăn mới dứt khoát gật đầu thừa nhận, “Em nói đúng, anh quả thực là không có mắt.”

Tô Hiểu Thần vẫn là không biết sống chết bỏ sung: “Vâng, ai bảo anh nhiều tư tưởng lắm, cho nên Thượng Đế loại bỏ, phải phiền toái mọi người bỏ sung.”

(nơi này bởi vì tư tưởng của đồng không thô tục (đây là một định hướng phát triển mới của đảng cộng sản Trung Quốc đề ra tên là: xã hội hài hòa vì phát âm theo tiếng Trung giống từ của đồng nên gọi như thế. Về sau mình sẽ chỉ gọi là của đồng mọi người tự hiểu nhé. Thanks)

Tay Tài xế nắm tay lái thiếu chút nữa trượt, liếc mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô gái nhỏ ở băng ghế sau, khó khăn nuốt nuốt nước miếng.

Tần Chiêu Dương nhú mày, mặt nhất thời đen, “Chờ anh trở về thu thập em.”

Tô Hiểu Thần khiêu khích thành công, hài lòng cúp điện thoại.

Tần Chiêu Dương cảm di động còn chưa buông, bên tai là âm báo bận “Tút tut tut”, anh lại hơi hơi nhú mày.

Theo hiểu biết nhiều năm qua của anh chứng minh, Tô Hiểu Thần hung dữ là khi muốn ăn mà không được ăn, hoặc là bị người khác bắt nạt trong lòng khó chịu... Cô đối với người khác luôn luôn khách khách khí khí, chỉ cần không mắng trước mặt cô, cô cũng tuyệt đối sẽ không nói một câu tàn nhẫn.

Nhưng bị tức, cuối cùng vẫn liên lụy đến người yêu vô tội lấy anh để chịu tội thay, nhiều năm như vậy, vẫn luôn có cái thói xấu này.

Anh nghĩ nghĩ, gọi trợ lý vào hỏi thời gian biểu một chút. Anh niết mi tâm ngẫm nghĩ một lát, mới nói: “Nếu có việc gấp thì gọi điện thoại cho chú hai tôi, hôm nay tôi có việc.”

Trợ lý nhìn anh một cái, gật gật đầu.”Vâng.”

Tần nhị gia đang cùng vợ chơi đùa với con gái ở nhà, thời điểm nhận được điện thoại của trợ lý rất khó chịu, “Tiểu gia không quản chuyện, tìm cha của nó đi!”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng nên chỉ thị gì cũng chỉ thị, lúc này mới cúp điện thoại.

Ông buông mi nhìn về phía trong phòng bếp trái tim ông lập tức thoải mái, trong lòng có chút an ủi: “Phải luôn phân công công việc cho người trẻ tuổi để dành thời gian bên vợ mình.”

Nhưng nghĩ đến việc này, không khỏi lại nhú nhú mày, thẳng thốt Tần Chiêu Dương kia so với ông có thể may mắn hơn, từ tám năm trước đã được sờ tay vợ bé nhỏ, còn cần thời gian của ông làm cái rắm gì!

Tô Hiểu Thần về đến nhà, chuyện thứ nhất chính là lấy sữa chua từ trong ngăn lạnh của tủ lạnh ra, vừa lấy ra ăn non nửa cốc, cửa liền truyền đến tiếng cửa mở “Cạch”, cô thăm dò xem qua, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt Tần Chiêu Dương.

Cô lặng lẽ lùi về sau, vội vội vàng vàng đem nửa cốc còn dư lại đổ vào miệng, sau đó chấp tay sau lưng đứng trước bàn.

Anh thay đổi dép đi toilet, cô liền la lớn: “Xin mời lãnh đạo kiểm duyệt.”

Tần Chiêu Dương khóe môi co rút, nhưng mà trên mặt vẫn là phi thường bình tĩnh. Sau khi vào cửa anh còn cầm một cái túi nhỏ trong tay, Tô Hiểu Thần sáng mắt, lập tức nhào tới.

Tần Chiêu Dương không để cho cô đạt được, ôm hông của cô một tay liền không chế được cô không thể động đậy.”Em đừng nháo.”

Tô Hiểu Thần rất vô tội, “Em không nháo.”

Tần Chiêu Dương lắc lắc túi bánh ngọt nhỏ thơm mùi sữa trong tay, “Bánh ngọt trà xanh, có muốn ăn hay không?”

Tô Hiểu Thần hưng hăng gật đầu hai lần, sợ như vậy còn chưa đủ thành khẩn, đôi mắt cũng đều sáng lấp lánh.

Tần Chiêu Dương mang theo bánh ngọt đi phòng bếp, để vào trong cái đĩa lúc này mới bung cho cô, “Ăn ít một ít, buổi tối chúng ta về nhà ở Đế Tước Thế Gia.”

Tô Hiểu Thần nhìn anh một cái, “Em không quay về.”

Tần Chiêu Dương nhếch môi như cười như không, “Không phải do em.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Cô ăn từ giữa trưa đến bây giờ, bây giờ trong bụng vẫn còn no, lười biếng không muốn đi lại, liền ngồi ì trên sofa cầm máy tính bảng chơi game.

Tần Chiêu Dương ở một bên nhìn, thấy ánh mắt cô chăm chú như muốn dính trên màn hình, ý nghĩ xấu gãi dưới eo cô.

Tô Hiểu Thần bị ngứa bên eo, trên tay không bắt được, máy tính bảng kia trực tiếp rơi trên mặt cô, đập làm đau mũi cô.

Nhưng mà còn chưa kịp kêu đau, trên mặt đột nhiên có chút quái dị đưa mắt nhìn Tần Chiêu Dương, lẩn lộn đứng lên, tiến vào buồng vệ sinh.

Tần Chiêu Dương bấm đốt ngón tay tính tính, đi cả đến.

Tô Hiểu Thần rốt cuộc là không về nhà ở Đế Tước Thế Gia, nhưng buổi tối cũng đủ khổ sở như thế, cô không biết sống chết uống hai ly sữa chua, vừa mới bắt đầu còn không cảm thấy, đi cả đã tới cảm thấy tay chân cũng bắt đầu lạnh lẽo dần dần.

Thời tiết cuối mùa hè đầu thu, cô kiên quyết là muốn đem áo lông ra mặc vào.

Tần Chiêu Dương muốn về Đế Tước Thế gia một chuyến, thấy sắc mặt cô có chút không thích hợp vẫn có chút không yên lòng, nhưng nhìn thấy trong thùng rác vỏ hai ly sữa chua kia thì một chút thương hương tiếc ngọc vất vả lắm mới chuẩn bị xuất hiện nhất thời tan thành mây khói.

Đó là tự cô làm, xứng đáng.

Tô Hiểu Thần tội nghiệp nhìn theo Tần Chiêu Dương ra cửa, quay đầu liền nhào lên trên giường ngủ.

Đại khái là ăn quá nhiều đồ lạnh, ngày thường đau một chút cô cũng không chịu nổi, lúc này đau đến chết đi sống lại còn thiếu lẩn lộn. Lăn qua lộn lại cũng ngủ không được, cả người từ trong mà ngoại rét run, trên đầu toàn mồ hôi lạnh.

Khi trở về Tần Chiêu Dương mang theo trà gừng nấu với đường đỏ do Trương tẩu nấu, cô vừa có chút buồn ngủ, cửa vừa mở ra cô liền mở mắt ra, nhìn thấy là anh liền trợn mắt một chút cấu kính xoay người quay lưng lại phía anh.

Tần Chiêu Dương mở đèn đi vòng xuống cuối giường, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, đưa tay sờ cái trán của cô, lạnh lạnh.

“Khó chịu? Muốn đi bệnh viện hay không?”

Tô Hiểu Thần mở mắt ra nhìn anh, sau một lúc lâu, lại hỏi anh là: “Anh không phải đã bỏ lại em rồi đi sao, trở về làm gì?”

Tần Chiêu Dương không trả lời, vịn mỏ nắp phích giữ nhiệt đồ một chén cho cô, “Đứng lên uống trước đã.”

Tô Hiểu Thần chậm chạp lết hai lần, giùng giăng từ trên giường đứng lên ngồi ở mép giường.

Tần Chiêu Dương đem chén sứ trắng trong tay đưa cho cô, đưa tay cầm một góc chăn kéo lên bọc ở eo của cô. Lúc này mới ngồi xuống kê bên cô.

Cô cau mày uống hết xạch một bát, thè lưỡi, lại chui trở về ngủ.

Tần Chiêu Dương thu dọn đồ đạc một chút, nhìn nhìn đồng hồ, mới tám giờ tối, quả quyết là cô ngủ không được. Nghĩ như vậy, anh đơn giản cầm quyển sách ở trong phòng cùng cô.

Ánh đèn trên tủ đầu giường sáng tỏ, anh hơi hơi dịch thân mình, chắn hết hơn phân nửa, thế nên tư thế biếng nhác tựa nửa người vào đầu giường.

Tô Hiểu Thần uống xong trà gừng nấu với đường đỏ quả nhiên tinh thần tỉnh táo, tự mình nhìn chăm chăm trần nhà đếm khoảng tối và khoảng sáng, liên tục đếm năm sáu lần, cũng không tìm ra được đáp án.

Người bên cạnh rảnh rỗi đọc sách như thế làm cô nhất thời không bằng lòng. Nhắc chân đập đập, không phản ứng. Đưa tay gãi gãi, không phản ứng như cũ.

Cô trực tiếp lấy đi sách trong tay anh, anh lúc này mới lười biếng liếc mắt nhìn lại đây, ngữ khí bình tĩnh lại bình tĩnh nói: “Em xem không hiểu.”

Tô Hiểu Thần cũng lười giãy dụa, trực tiếp đem sách ném trở về, rồi mới lên tiếng: “Buổi chiều em đi gặp Từ Nhu Tĩnh.”

“Ừ, chuyện tốt.” Anh lạnh nhạt đánh giá.

Tô Hiểu Thần nguyên bản còn muốn kể khổ để đạt được sự đồng tình, anh nói như vậy cô lập tức không biết nói tiếp như thế nào...

Ngẫm nghĩ một lát, cô vẫn là quyết định vững vàng, theo thực tế nói “Cô ấy khen em, nói anh làm tổn thương em nhiều năm như vậy mà vẫn đồng ý.”

“Cô ấy là dùng giọng châm chọc nói phải không?” Tần Chiêu Dương khoe môi bắt động thanh sắc nhếch nhếch, ngón tay mang theo trang giấy lật một tờ, hơi hơi ghé mắt nhìn về phía cô.

“Vâng!” Tô Hiểu Thần tức giận thở gấp! Có cần phá hoại bộ đứng của cô như vậy không!

Tần Chiêu Dương đem tóc cô treu trực đến mức xù lên, lúc này mới bắt đầu chải cho mượt lại, ngữ khí rất mềm nhẹ chuyển hướng câu chuyện, “Có phải cô ấy nói với em là cô ấy hẹn hò cùng Trần thiếu Trác hay không?”

Tô Hiểu Thần đích xác đã cắn câu, nhất thời quên mình vừa rồi khó chịu vì cái gì, rất ngạc nhiên hỏi: “Ồ, làm sao anh biết?”

Tần Chiêu Dương lại không chút hoang mang bởi thêm một đao, “Anh có mắt, cũng không bị ngốc, tự biết suy nghĩ.”

Tô Hiểu Thần: “...” Cô cảm thấy chỉ số thông minh của cô cũng bị trúng đạn.

Khi giao tiếp cùng Tần Chiêu Dương thì cần mang theo chỉ số thông minh và đại não, tên này vừa âm hiểm lại phúc hắc, hơn nữa có một đam mê chính là nói móc!

Anh tâm tình tốt sẽ đào cho cô một cái hố để cho cô nhảy, tâm tình không tốt đào 2 cái hố để cho cô tùy tiện nhảy...

Tô Hiểu Thần mặt xám mày tro bò lên từ trong hố anh đào, ngữ khí có chút buồn bực, “Anh không thể an ủi em một chút sao? Đó là bạn bè tốt trong sáu năm của em”

“Em không thể không có đạo đức thể được, chỉ có một mình em nhiệt tình mà thôi.” Khi nói chuyện, anh lại lật một tờ, nhưng lại có chút không yên lòng.

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, cảm thấy tìm Tần Chiêu Dương kể khổ còn không bằng cùng Tần Noãn Dương nói chuyện trai đẹp đi, người trước vạn tiền xuyên tâm, người sau mở rộng tầm mắt... Dù thế nào sau cũng đều có lãi.

Cô buồn bực lật người, buông mắt nhìn hoa văn trang trí trên chân.

Tần Chiêu Dương chờ giây lát, không nghe thấy cô lên tiếng, lúc này mới không chút hoang mang nói: “Không cần khổ sở quá lâu, chỉ cần qua đêm nay.”

Tô Hiểu Thần sùng sốt một chút, cũng không biết buổi chiều cự tuyệt Từ Nhu Tĩnh quá sáng khoái hay là đau bụng kinh thật sự quá khó tiếp nhận, hốc mắt nóng lên, mũi nghẹn không thở được, cô nháy mắt, nước mắt liên rơi, nước mắt xẹt qua mũi, rơi trên gối đầu, để lại một vệt nước.

cô rõ ràng không phát ra một tiếng động, nhưng anh biết là cô khóc, trầm mặc một lát, vén chăn lên chui vào ôm cô từ phía sau, để cho lưng cô nhẹ nhàng dán vào trước ngực anh.

“Tô Hiểu Thần, một người không quan trọng với em rồi đi cũng không đáng tiếc, hơn nữa cô ấy trước lúc rời đi cũng không phá hủy quá khứ của em, không ảnh hưởng đến hiện tại của em. Những chuyện này không phải đương nhiên, mà là bởi vì cô ấy hiểu mấy năm nay em đối tốt với cô ấy.”

“Lòng người quá phức tạp, em giữ gìn tư tưởng của em như lúc đầu là tốt rồi. Cô ấy rời đi, là bởi vì em không phải người cùng đường, tương lai em sẽ phải gặp nhiều cuộc chia ly hơn, em chỉ cần dũng cảm đối mặt cố gắng giải quyết như hôm nay thì sẽ ổn.” Anh dứt lời, dừng một chút, lại bổ sung một câu, “Em có bạn bè nhưng không có Tần Chiêu Dương, em sợ cái gì hơn?”

Tô Hiểu Thần nghiêm túc nghe, khi nghe được một câu cuối cùng, ôn nhu cảm động tràn ra...

Cô nở nụ cười, trong thanh âm còn làm bộ khóc thút thít, “Tần Chiêu Dương, khi làm tư tưởng giáo dục cho em có thể chăm chú nghiêm túc một chút được không?”

“Anh chỉ muốn để cho em biết, kèm theo lợi thế của em.” Tay anh hơi hơi siết chặt chút, nhìn ánh sáng của đèn bàn trên vách tường, hơi hơi cong khoe môi. “Em chẳng sợ không có anh, chỉ bằng bản thân em, đã rất giàu có.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 35

Cuối cùng Tô Hiểu Thần trong thanh âm lười biếng của Tần Chiêu Dương chậm rãi ngủ, thế cho nên cô quên luôn việc trước khi ngủ phải đi vào toilet để thay băng vệ sinh, dẫn đến việc phong thái giang sơn nhuộm máu một mảnh...

Ngày hôm sau cô bị cảm giác dính dính đánh thức, cả kinh thất sắc đi xử lý.

Tần Chiêu Dương thức dậy, đã nhìn thấy cô đang nhảy nhót ở trên ban công phơi khăn trải giường và quần lót.

Mấy hôm trước, Tô Hiểu Thần bắt chước dáng vẻ Harry Potter cưỡi chổi bay, nhất thời không tìm được chổi, liền dùng cây phơi đồ thay thế, lúc đang khoa tay múa chân lại một cước đạp nó thành hai khúc.

Thân hình cao lớn của Tần Chiêu Dương đưa tay lên là vừa vặn không hề gập chút trở ngại nào là có thể treo đồ lên, đây là để phòng ngừa thảm kịch tương tự lần nữa phát sinh, anh vẫn luôn chấp nhận tự mình ra trận, từ thủ canh phòng nghiêm ngặt!

Lúc anh đi tới sau lưng Tô Hiểu Thần, cô vẫn không hề có chút cảm giác nào, anh thuận lợi lấy móc treo quần lót từ tay cô treo lên vững vàng.

Tô Hiểu Thần giật mình xoay người nhìn qua, lại liếc mắt nhìn thấy quần lót của mình đang tung bay trong gió, nhất thời có chút... Thật xin lỗi.

Tần Chiêu Dương có chút hơi sáng tỏ nhìn cô một cái, thương tiếc thở dài một hơi, “Khăn trải giường mới đây, lần đầu tiên vào máy giặt của nó lại vì chuyện này.”

Tô Hiểu Thần thẹn quá hóa giận vội giơ tay lên che miệng của anh lại, vừa che vừa lớn tiếng nói: “Tần Chiêu Dương, anh đủ rồi nha!”

“Chưa đủ.” Tần Chiêu Dương cầm tay cô kéo xuống dễ dàng, ngữ tốc thong thả giọng nói rõ ràng, “Em khiến cho nó làm sao đối mặt được với Giang Sơn phụ lão của nó đây hả?”

Tô Hiểu Thần mất đi động lực, lại bị trêu đùa, tức giận triệt để, đạp một cước không nặng không nhẹ xuống, còn hung hăng nghiền thêm mấy cái.

Tần Chiêu Dương nhất thời bị cô đạp được như ý, nhất thời buông lỏng cô ra, chỉ cảm thấy mu bàn chân bị dính phải nước nóng bỏng, từng đợt đau đớn...

Chắc, thực sự là không tiếc hạ thủ! À, là hạ chân!

Loại tâm tình này của Tô Hiểu Thần vẫn còn mang đến tiệm bán đồ ăn sáng ở gần công ty, cô đi vào chọn chỗ trống ngồi xuống, vỗ bàn một cái, “Ông chủ, soái ca số 8 của các ông hôm nay có đến không? Tôi muốn gọi món!”

Ông chủ thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn nhìn cô, cười híp mắt trả lời: “Ra ngoài đưa đồ ăn rồi, số 7 có được không hả? Cũng là một tiểu soái ca nha!”

Tô Hiểu Thần nhìn sắc mặt Tần Chiêu Dương phía đối diện nhất thời đen lại, rất sáng khoái đồng ý!

Chỉ có điều khi nhìn đến tiểu soái ca số 7 cầm menu thẹn thùng xuất hiện, Tô Hiểu Thần chấn kinh...

Tiểu soái ca số 7 sờ sờ phao cứu sinh của chính mình, trên mặt lồi lõm không hoàn chỉnh, giờ phút này lại đang cười đến híp cả hai mắt lại, nhìn chăm chăm Tô Hiểu Thần.

Tần Chiêu Dương vốn còn đang mang một vẻ mặt đầy buồn rầu ảm ức, phút này đây khóe môi lại mỉm cười liếc nhìn Tô Hiểu Thần, cười đến không thể nào mà vui vẻ hơn nữa!

Tô Hiểu Thần rất bị phần, trước khi đi còn nói với ông chủ: “Ông chủ à, cuộc đời này không phải cũng chỉ có tiền thôi đâu, ông phải có tầm nhìn lâu dài, xem nhiều soái ca mỹ nữ trên TV một chút, nâng cao năng lực thẩm mỹ một chút. Ông chủ mà giống như ông á, rất cần phải có trực giác nghệ sĩ bén nhạy.”

Ông chủ ngay lập tức mang một biểu tình như tìm được tri kỷ, cao hứng bưng bưng, “Gần đây tôi vẫn luôn xem trích lời của Phượng tỷ, có một người nội hàm như vậy thực sự không nhiều lắm đâu!”

Khóe môi Tô Hiểu Thần giật giật, miễn cưỡng gật đầu đồng ý, “Đúng vậy, quan điểm của Phượng tỷ còn rất sắc bén nữa...”

Tần Chiêu Dương trả tiền xong đi tới, nhìn thấy cảnh này rất là dứt khoát khoanh tay đứng nhìn.

Sau khi Tô Hiểu Thần từ quán ăn sáng đi ra, đều muốn khóc, “Em cảm thấy mình bị tẩy não, Phượng tỷ mà ông chủ nói đến kia nhất định không cùng một loại với người mà em biết.”

Bước chân Tần Chiêu Dương hơi dừng một chút, cong ngón tay gõ đầu cô một cái, “Được rồi, anh đi đến công ty đây, tối anh đến đón em.”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, vẻ mặt bị phần chuẩn bị bay đi, Tần Chiêu Dương thuận lợi giữ lấy đai an toàn của túi đeo trên lưng cô kéo cô trở lại, trong ánh mắt đang khó hiểu không rõ nguyên do của cô, lấy một bình thủy từ chỗ ngồi phía sau nhét vào trong lòng cô, “Còn hơn nửa bình, sáng nay anh đã làm nóng qua cho em rồi, nhớ phải uống hết đây.”

Tô Hiểu Thần mở nắp ra ngửi ngửi, cũng không giống vị cay chua ngày hôm qua, còn có thể nghe ra một cổ mùi vị ngọt ngào.

Mùi cô nóng lên, chỉ cảm thấy hơi nóng xông lên chop mũi có chút ẩm ướt, đóng kín nắp lại ôm ở trước ngực, vô cùng cao hứng đi vào công ty làm việc.

Chỉ có điều bầu không khí trong công ty.... Thực ra thì cũng không được tính là tốt lắm.

Cái miệng nhỏ của cô đang uống trà gừng đường mật, nghe các thành viên trong tổ chán ngán thất vọng lật lại từng vấn đề trong từng dự án một, buông mi không nói.

Nhưng lúc nghỉ ngơi giữa cuộc họp, tổ trưởng đột nhiên hỏi một câu: “Hiểu Thần, cô vào bằng cách nào?”

Tô Hiểu Thần đầu óc mơ hồ nhìn sang, còn có chút không rõ nguyên do, “Dạ?”

Tổ trưởng tựa hồ cũng cảm thấy lời này có chút không ổn, cười cười, xoay người đi vào phòng giải khát lấy nước.

Nhưng tâm tình của Tô Hiểu Thần lại rơi xuống thấp, lẳng lặng nhìn trên bản dự án còn dư lại đúng một bản kế hoạch xuất thần.

Nửa thời gian cuộc họp sau, cô cũng không tiếp tục chỉ làm một thính giả nữa, cũng tham gia thảo luận, trao đổi quan điểm của mình, chỉ có điều, không biết có phải là do ảo giác của cô hay không, cô luôn cảm thấy các thành viên trong tổ có chút không thích mình.

Mỗi lần cô lên tiếng phát biểu, phía dưới đều là sự yên lặng, không phải lật tài liệu thì cũng là vẽ vẽ viết viết, nghiêm túc nhìn cô ước chừng chỉ có một mình tổ trưởng.

Đến giờ tan làm, tâm tình Tô Hiểu Thần không cao, đi tới trước xe mới nhớ tới còn để quên bình giữ nhiệt ở trong công ty, đem túi xách ném lại chỗ ngồi kế bên, vội vã chạy vào lấy.

Trong phòng làm việc còn có người, cô đẩy cửa phòng họp nhỏ lấy bình giữ nhiệt, lúc đi ra chợt nghe thấy bên ngoài có người nói: “Tổ trưởng của các cậu thực sự cứ như vậy mà hỏi? Quá sắc đi?”

“Đúng vậy, lúc đó cô ta cũng không có trả lời, mà lần trước người đưa điểm tâm đến cho cô ta không phải là thiếu đồng của công ty Tinh Quang sao? Lần trước tớ cùng tổ trưởng đi đến công ty Tinh Quang cũng có gặp qua.”

Lạ hào quang của Thái tử gia ban tặng, đối với những cảnh tượng như vậy Tô Hiểu Thần thực sự cũng không xa lạ gì, lập tức hình thành hệ miễn dịch.

Cô lấy bình giữ nhiệt trong tay gõ lên cửa kính làm phát ra thanh âm thanh thúy, tiếng thảo luận bên ngoài ngừng lại, cô thuận thế mở cửa đi ra, cười dịu dàng, “Su ty, thật ngại, chiều nay tôi lại ngậy người không nghe rõ tổ trưởng đã hỏi gì.”

Cô gái bị cô gọi một tiếng “Su ty” nhất thời lúng túng, “Cũng không có việc gì, cô đừng để trong lòng...”

Tô Hiểu Thần làm ra một biểu tình bưng bình đại ngộ, nhanh chóng đi ra khỏi cửa, lúc này mới nhẹ nhàng chậm chạp đáp: “Su ty vào bằng cách nào thì tôi cũng vào bằng chính cách ấy, nhân viên phỏng vấn tên gọi là gì, đã hỏi những vấn đề gì, hiện tại tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng.” Nói xong câu này, cô mới khoát khoát tay, “Su ty, tôi đi trước nha.”

Chờ đến khi cô đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở trước cửa hít thở thật sâu ba cái, lúc này mới bước nhanh xuống lầu.

Buổi tối, Tần Chiêu Dương phải về Đế Tước Thế Gia một chuyến, cô nghĩ nghĩ cũng đã rất lâu rồi mình chưa có trở về, liền đi về theo.

Hàn Tiêu Ly nhìn thấy cô trở lại cũng có chút ngoài ý muốn, “Tại sao về mà cũng không gọi điện thoại trước một tiếng?”

“Con về nhà của mình mà còn phải gọi điện thoại sao?” Tô Hiểu Thần nhỏ giọng lầm bầm, cúi xuống đôi giày.

Hàn Tiêu Ly không để ý đến tiểu tâm tình này của cô, xoay người đi vào bếp.

Tô Khiêm Thành về nhà trễ một chút, thấy trước cửa có thêm một đôi giày cũng biết là con gái đã về nhà. Đóng cửa lại, liền gọi tên cô mấy tiếng.

Tô Hiểu Thần đang lười biếng dựa trên ghế sofa xem vai chính của Tần Chiêu Dương đang được quảng cáo trên TV, nghe thấy thanh âm của ba liền mấy bước chạy tới, thò đầu ra. “Ba đã về rồi.”

Tô Khiêm Thành thuận tay sờ sờ đầu cô, “Gần đây công việc thế nào rồi?”

Tô Hiểu Thần rất bất mãn, “Ba không phải là nên hỏi chất lượng tình trạng cuộc sống của con trước sao?!”

Tô Khiêm Thành liếc cô một cái, “Cũng mập thêm một vòng luôn rồi còn muốn ba hỏi sao?”

Tô Hiểu Thần: “...” Quả thực không thể vui mừng làm áo bông nhỏ tri kỷ của ba mà!

Tô Khiêm Thành không giống như Hàn Tiêu Ly, Hàn Tiêu Ly cả một đêm hỏi cô gần đây ăn gì, ăn có ngon không, có đồ ăn ngon mà không mang về không phải là con gái ruột....

Tô Khiêm Thành lại chú trọng hỏi chuyện công việc của cô, nhưng mà vừa hỏi cô cô lại kêu không biết, chẳng phải là cũng giống như những người đi làm cùng cô sao.

Cô không muốn nói nhiều, Tô Khiêm Thành cũng tôn trọng cô không hỏi thêm gì nữa, lại đổi đề tài hỏi: “Lần trước con nói đã dọn ra ngoài ở phải không? Dọn đi đâu vậy? Hôm nào ba đến nhìn qua một chút.”

Đa đầu Tô Hiểu Thần nhất thời một trận tê dại, “Chính là ở trung tâm thành phố, cùng một người quen biết rất rõ ở chung, ba không cần lo cho con.”

Tô Khiêm Thành dường như có cảm giác, quay đầu lại nhìn cô một cái, “Ồ cùng với ai?”

Tô Hiểu Thần phản xạ có điều kiện nói dối, “Tur Tur.”

“Con bé kia ấy hả.” Tô Khiêm Thành thở dài rất ưu sầu, “Hai đứa các con chỉ có một chút tâm tư, sao mà hai đứa thiếu đầu óc lại đi ở chung với nhau chứ hả, thảo nào ăn đến mập ra, nhất định là ba bữa đều đi ăn cơm bụi ở ngoài chứ gì.”

Tô Hiểu Thần bị nghẹn lại phải ầm ngực, ho khan, thật lâu mới chậm rãi quay qua, rung rung lên án, “Con phải nói cho Tur Tur biết, ba cứ nhiên lại nhìn bạn bè của con như vậy.”

Tô Khiêm Thành nhú mày, không thêm đề ý chút nào, “Ừ, nói cả ngày, vậy cụ thể thì cái địa chỉ là ở chỗ nào?”

Tô Hiểu Thần không dám nói, chỉ sợ Tô Khiêm Thành nhất thời cao hứng đi kiểm tra, trịnh trọng gấp cho ông một con tôm, “Ba, con cảm thấy ba đã nói nhiều rồi, con đi thực tập không phải mang tâm trạng được chừng nào hay chừng nấy. Con thực sự là muốn tích cực tiến thủ, cố gắng làm người, ra sức thực hiện chế độ khoan hồng của xã hội...”

Tô Khiêm Thành lẳng lặng nghe, nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, thế cho nên những lời thao thao bất tuyệt của cô đều không nghe vào, chờ đến khi cô thật vất vả nghỉ lấy hơi, liền ngắt lời nói: “Hiểu Thần, con đã gặp qua bạn gái của Chiêu Dương chưa? Nghe nói sắp tới sẽ mang về để gặp trưởng bối, nếu con biết thì thuận tiện kêu người qua đây cho ba gặp một chút.”

Tô Hiểu Thần: “Phốc...”

Chờ đến khi ăn cơm xong, cô vội vã lên lầu, Tần Chiêu Dương tựa hồ đã lên lầu một lúc rồi, đang đưa lưng về phía cửa sổ xem tin tức giải trí.

Cô đi tới gõ gõ cửa sổ, không cần gõ đến mấy cái anh đã quay đầu lại, chậm rãi đi tới mở cửa sổ cho cô.

Tiếng TV trong phòng truyền tới rất rõ ràng, “Theo như Tri Ái Nhân tiết lộ, gần đây Tần Noãn Dương đã hẹn gặp đạo diễn và nhân viên của đoàn làm phim, lúc này đây cũng lén lút gặp mặt người đàn ông này...”

Tô Hiểu Thần lập tức tò mò, phát phát tay ra hiệu cho Tần Chiêu Dương tránh ra một chút, “Để cho em xem một chút.”

Tần Chiêu Dương mang khuôn mặt buồn bực lại đi lên chặn trước mặt, “Nhà em không có TV sao, nhất định phải qua đây xem của anh hả.”

Tô Hiểu Thần tròn mắt há mồm, bá quyền của Thái tử gia cũng bắt đầu lần sang chuyện nên xem TV nhà ai rồi hay sao...

Không biết là biểu tình ngây ngốc không kịp phản ứng của cô lại lấy được cảm tình của Tần Chiêu Dương, sắc mặt anh hơi hòa hoãn lại một chút, “Có việc gì sao?”

Tô Hiểu Thần lúc này mới nhớ tới nguyên nhân chính mình sang đây tìm anh, “Ba em nói là khi nào anh mang bạn gái tới thì mang qua cho ba em gặp một chút.”

Tần Chiêu Dương chậm rãi nheo mắt lại, “Em không nói cho ba em biết là chú đã gặp người đó suốt hai mươi mấy năm rồi sao?”

Tô Hiểu Thần vội vã lắc đầu, “Em không dám.”

Thái độ thành khẩn thẳng thắn của cô như vậy lại khiến cho Tần Chiêu Dương á khẩu không trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36

Tô Hiểu Thần phát hiện ra Tần Chiêu Dương tức giận, là vào buổi sáng ngày hôm sau. Cô vừa mở mắt, sắc trời sáng choang, dưới lầu có bữa sáng thơm ngào ngạt, cô uể oải lật người, nhìn thấy mình đã bị muộn rồi!!

Chờ khi cô vội vội vàng vàng sửa soạn xong mình, khi xuống lầu dứt khoát trực tiếp nhảy vài bước xuống thiếu chút nữa thì ngã một cái đập đầu xuống đất.

Tô Khiêm Thành xem cô hoang mang rối loạn, hơi hơi nhíu mày, “Hoảng cái gì, đi đường cẩn thận.”

Tô Hiểu Thần vội vàng nhét một bánh bao vào miệng, một miếng nuốt trọn cái bánh, nước bốn phía, nóng đến đầu lưỡi cô bị tê rần, vội vội vàng vàng nuốt xuống, cô bùng sữa lên đồ một ngụm lớn lúc này mới vô cùng khó hiểu.

“Ba, Tần Chiêu Dương đâu? Anh ấy cũng chưa tới gọi con sao?” Cô lại ngậm bánh bao cắn một cái, lúc này đem nước canh nóng bỏng trong bát chen vào miệng rồi mới nuốt xuống một ngụm lớn.

Tô Khiêm Thành nhướn mày nhìn cô một cái, ra vẻ không biết, “Cái gì Tần Chiêu Dương, nó làm sao phải tới gọi con?”

Tô Hiểu Thần bị hỏi ngược lại sững sốt, chột dạ phụ họa nói: “... Ha ha, cũng phải.”

Nói xong câu đó, cô chăm chú nhìn đồng hồ, tất cả tóc đều xù lên, “Không được, con đến muộn nửa giờ! Con phải đi trước!”

Tô Khiêm Thành lúc này ăn cũng được khá nhiều, cầm chìa khóa xe không nhanh không chậm đứng lên theo, “Ba đưa con đi.”

Tuy rằng ông nhìn cả một buổi sáng, sợ những lời này sẽ tạo thành tâm lý ỉ lại cho Tô Hiểu Thần, nhưng khi bị Tô Hiểu Thần thúc dục lần thứ N: “Trên kia! Vượt qua họ! Siêu! Rẽ trái! Vượt qua đi.” Sau đó vẫn là không kiềm chế được nói ra khỏi miệng.

Tô Khiêm Thành: “Cùng lắm thì không làm, về nhà ba nuôi con, bán mạng cho người ta mà phải lo lắng không yên như vậy, con thấy vui về sao?”

Tô Hiểu Thần hiển nhiên không thêm cho mình đường lui hoàn toàn vô lo vô nghĩ thành thật, cau mày đau khổ vô cùng, “Tiền kia của ba là dùng để nuôi vợ ba cùng tình nhân, ba không có nghĩa vụ phải nuôi con gái!”

Tô Khiêm Thành thiếu chút nữa trực tiếp đâm vào đằng sau mông chiếc xe phía trước, sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh, “Con nói bậy gì đó, ba ở đâu có tình nhân?”

Tô Hiểu Thần lúc này bắt đầu giả vờ vô tội, “Ba chừng nào thì nói ba có tình nhân? Ba, có phải ba có tật giật mình hay không?”

Lúc này đến phiên Tô Khiêm Thành xù lông, trực tiếp đem cô ném ở trước trạm xe bus đối diện công ty, “Lăn xuống đi.”

Tô Hiểu Thần ôm túi của mình, vừa nói “đừng nóng giận đừng nóng giận” vừa nhanh chân nhanh tay lăn xuống.

Tô Khiêm Thành triệt để buồn bực... Thật đúng là con gái yêu của ông!

Khi Tô Hiểu Thần đến văn phòng thì đã muộn 46 phút, đã không được chết từ tế còn đụng phải tổng giám đốc Kha Thụy. Cô một bên cảm khái các lãnh đạo lớn nhỏ đều ở đây, một bên che mặt lui về đang muốn đi đưa văn kiện trên lầu và sau đó đến văn phòng sự vụ.

Nhưng Kha Thụy liếc thấy cô, cười híp mắt kêu tên của cô một tiếng.

Sự vụ kia quay đầu nhìn cô một cái, trên mặt là cười, nhưng ánh mắt đó khiến Tô Hiểu Thần cảm thấy thấy có tâm lý không thoải mái.

Kha Thụy liếc mắt nhìn vị sự vụ che trước mặt cô, hướng cô vẫy tay, ”Làm việc ở công ty Tinh quang thấy thế nào?”

Tô Hiểu Thần nhất thời ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy sau lưng nhột nhột, nhất thời mơ hồ, nói tốt hoặc là không tốt đều không được. Cô nghĩ nghĩ, vừa định uyển chuyển biểu đạt suy nghĩ mình chỉ là một là thực tập sinh thì sự vụ mở miệng trước.

“Hiểu Thần ở chỗ chúng tôi chịu nhiều khổ cực, không biết là Kha tổng coi trọng cô ấy như vậy.”

Tô Hiểu Thần lúng túng cười cười, trên mặt lại lại dày thêm một tầng lãnh ý, có chút không bằng lòng bỏ sung một câu, “Kha tổng, tôi chỉ là một thực tập sinh, muốn đi theo các sự vụ để học hỏi thêm nhiều hơn nữa.”

Dường như Kha Thụy cùng người tình ý, hai câu này có thể đoán được đến tám phần, cười cười, nhân tiện nói: “Làm sao, người được Tần thiếu coi trọng thì sẽ không thể kém được. Không hiểu trực tiếp hỏi Tần thiếu, Cậu ấy rất là tài giỏi.”

Tô Hiểu Thần có chút không thích ngữ khí Kha Thụy, nhưng thật sự lại không thể tỏ thái độ, chỉ hơi hơi mím môi, không nói gì thêm.

Cô đến văn phòng không bao lâu, tổ trưởng liền gọi cô vào, phê bình theo quy định một chút, giọng nói cách một cái cửa kính cũng có thể khiến nhân viên phía ngoài nghe được rành mạch.

Cô cũng là không xấu hổ nhiều lắm, ngược lại là nhớ tới mấy ngày trước Tư Tư cũng oán giận nói với cô chuyện địa vị thực tập sinh của cô ấy không cao bị người khi dễ, dứt khoát nghe tai này lọt qua tai kia, bị dạy dỗ một lúc cũng giống như người chưa xảy ra việc gì, thờ phỉ phò xong liền thôi...

Thời điểm nghỉ trưa cô gọi điện thoại cho Tần Chiêu Dương, đại khái là anh đang bận không rảnh tiếp, hay hoặc là anh khinh người không thèm tiếp, dù sao sau khi Tô Hiểu Thần gác điện thoại, đơn phương liền quyết định hai người bây giờ bắt đầu chiến tranh lạnh!

Cô vốn là tính toán đêm nay lại trở về Đế Tước Thế Gia , nhưng vừa nghĩ buổi sáng vừa đắc tội với ba, mặt đen xỉ sò sờ mũi vạm vỡ phần ưu thương.

Buổi chiều vẫn là vào buổi chiều hẹn Tần Noãn Dương sau khi tan tầm cùng đi ăn lẩu, quyết định thời gian địa điểm xong, lúc này cô mới bấm ngón tay tính thời gian.

Tâm sự cuộc sống nói tới mười giờ trở về Tần Chiêu Dương hẳn là đã đi ngủ? Sau đó cô thần không biết quỷ không hay mò vào đi ngủ một giấc, buổi sáng hôm sau lại thần không biết quỷ không hay ra cửa trước so với anh. . .

Cô liền thành công xây dựng ra hình tượng đêm không về ngủ!

Lý tưởng quả nhiên đầy đủ!

Buổi chiều Tần Noãn Dương tự mình lái xe đến , vòng quanh trung tâm thành phố vài vòng, lúc này mới tìm cái chỗ thoáng đãng ngừng xe, cùng cô đi bộ một đoạn ngắn để ăn lẩu.

Tô Hiểu Thần đói bụng cả buổi chiều bụng đói đã sớm kêu vang , hơn nữa cả một ngày hôm nay vận khí không tốt tâm tình không vui cực độ, cô cảm thấy mình cũng có thể ăn cả toàn bộ nước dùng và mọi thứ trong nồi cùng nhau ăn vào!

Tần Noãn Dương nhìn tư thế đó của cô, nhếch môi cười đến khiến cho tóc gáy dựng thẳng, rất quyết đoán phân chia địa bàn, “Đừng nghĩ đoạt của chị, chị không để yên cho em”

Tô Hiểu Thần hết sức ủy khuất, “Em mời khách em vẫn không thể ăn đúng không!”

Tần Noãn Dương thanh toán vài cái đĩa lẩu xong, lúc này mới buồn bực giọng nói khó chịu nói, “Tâm tình không tốt vẫn không thể ăn đúng không!”

Vì thế, đồ ăn còn chưa chín, hai người trên liền ngấy thơ , so ai thảm hại hơn một ai, đợi lát nữa sẽ được ăn nhiều hơn một chút.

Kết quả sao... Tự nhiên là Tô Hiểu Thần toàn thắng.

Tần Noãn Dương liếc nhìn cô bộ dáng vung đũa ngầu ngẩn, rất là bất đắc dĩ, “Em thấy vui sao... Dựa vào chuyện đó để ăn.”

Tô Hiểu Thần nhìn xuyên thấu qua màn khói bốc lên lượn lờ nhìn cô, đột nhiên thực chán nản nói câu, “Em có phải thật sự có chút thất bại không.”

Tần Noãn Dương vớt một miếng khoai tây nấu chín bỏ vào trong bát, rử con người ngẫm nghĩ một lát nói: “Kỳ thật chị cảm thấy em có cơ hội như thế cũng thật sự không cần khiêm nhượng, cái gì tránh đi mũi nhọn, trong mắt mọi người xung quanh đó chính là em lãnh diễm cao quý, tự nhiên xem em không vừa mắt. Em nếu là có chút bình dị tự nhiên, thời gian lâu cũng sẽ không có người nói không tốt về em”

Tô Hiểu Thần thừa dịp lúc cô nói chuyện nhanh chóng vớt rất nhiều đồ ăn nhét vào trong bát, chờ cô ấy nói xong lúc này mới tiếp một câu, “Còn có lời khuyên khác không?”

Noãn Dương bị cô chọc cho nở nụ cười, cũng không vạch trần, “Kỳ thật công việc chính là như vậy , tìm người thích hợp chủ động xuất kích, em muốn dung nạp cái tập thể nhỏ này không thể đợi các cô ấy đến tới gần em. Ở trong mắt mọi người, em chính là ngoại tộc.”

“Em từ từ về sau liền sẽ biết, mọi chuyện hôm nay cũng chưa là gì cả, những người kia cũng chỉ là một phần bé nhỏ chiếm một đoạn thời gian không đáng kể trong cuộc đời em, trải qua thì sẽ tốt. Em tiếp xúc với quá ít người, tính cách con người vô cùng kì quái, muốn tự mình đi thích ứng thì phải va chạm. Cuộc đời dài như vậy, những thứ này không phải dạy em em liền hiểu ngay.” Cô chậm rãi đem miếng khoai tây kia ăn hết, từ từ nhưng nhấp từng ngụm nước trái cây, cười tùm tùm hỏi cô, “Anh của chị đầu, em thật sự tính toán chiến tranh lạnh?”

Tô Hiểu Thần mới không cần nói cho cái tiểu gian điệp này đâu, trực tiếp chuyển dời đề tài, ngày hôm qua em còn nhìn thấy tin tức nói chị cùng người đàn ông gì gì đó bí mật hẹn hò à, làm sao lại thế này?”

Tần Noãn Dương quả nhiên sắc mặt liền thay đổi, nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, “Bí mật hẹn hò cái gì, bịa đặt tốt lắm ! Tổng cộng mới gặp mặt vài lần, những ký giả kia liền dám tùy tiện nói bừa.”

Tô Hiểu Thần mắt liền sáng lên, “Vậy là thực sự có người này?”

Tần Noãn Dương: “...”

Một số thời điểm nào đó, khứu giác bát quái của Tô Hiểu Thần tuyệt đối so với chó còn nhanh nhạy hơn.

Cô theo đuổi không bỏ qua chút sơ hở nào, Tần Noãn Dương rút cuộc bất đắc dĩ, “Tên là Đường Trạch Thần, đang làm gì em nên biết. Chị cũng là chạm mặt anh ta một lần tại sân bay thành phố S, lại không cần thận lên làm xe...”

“Không cần thận?” Tô Hiểu Thần ngậm một miếng thịt viên giọng nói không rõ, “Em không tin đâu, sớm có dự mưu loại chuyện này chị tuyệt đối làm được!”

Tần Noãn Dương nhất thời nghẹn lời, có phải thời điểm Tô Hiểu Thần tâm tình không tốt khả năng công kích liền đặc biệt giỏi hay không?

Một bữa cơm ăn vài giờ, khi Tô Hiểu Thần nâng bụng treo lên xe Tản Noãn Dương còn có chút không thuận theo không khuất phục, “Em cảm thấy Đường Trạch Thần tám phần là cùng chị có ý tứ, nếu điện mạo tốt, thì nhất định phải suy xét!”

Tản Noãn Dương “Ừ” một tiếng, lại cười như không cười nhìn cô, “Vậy em cùng anh chị chiến tranh lạnh, chị là đưa em nơi nào tương đối khá a?”

Tô Hiểu Thần nhìn nhìn thời gian, hừ hừ hai tiếng, “Đế Tước Thế Gia là tốt nhất.”

Tản Noãn Dương nhủ mảy, cười giống hệt tiểu hồ ly, thừa dịp cô cúi đầu ngủ gật liền trực tiếp đem cô đưa đến dưới chung cư của Tản Chiêu Dương.

Tản Chiêu Dương đã chờ ở dưới lầu một lúc, bộ mặt trầm đến dọa người.

Khi Tô Hiểu Thần vừa nhìn thấy thực không tiền đồ liền bị hoảng sợ, khi anh đi vài bước tới mở cửa xe nhìn cô từ trên cao xuống cô đã hoàn toàn không dám xuống xe.

Tản Chiêu Dương cũng không vội, liền đứng cạnh cửa xe chờ, giằng co một lát, nhưng người đứng xem không chịu nổi phá vỡ cục diện bế tắc, “Anh, người là do em đưa đến đó.”

Tản Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, cười lạnh một tiếng, “Đừng tưởng rằng đem người đưa đến anh liền không tính sổ với em, chuyện em và Đường Trạch Thần đêm nay em chuẩn bị lý lẽ rõ ràng ngắn gọn, ngày mai đến phòng làm việc của anh cùng anh giải thích.”

Nói xong câu đó, mắt anh nhìn Tô Hiểu Thần, ngữ khí ép tới càng sâu trầm hơn, “Còn không xuống!”

Tô Hiểu Thần quả thực muốn cùng ghế ngồi triền triền miên miên đến thiên nhai, nhưng khí thế của Tản Chiêu Dương uy áp, cô vẫn là bắt buộc đi cỡi dây an toàn.

Khi một chân đạp lên đất, cô quay đầu lại rất không khách khí uy hiếp nói: “Tản Noãn Dương chị lại bán em! Về sau cẩn thận em trả thù lại.”

Tản Noãn Dương đối với uy hiếp yếu ớt kia của cô căn bản không để ở trong lòng, cười híp mắt lại bồi thêm một câu, “Anh trai em đã nói với anh, thái độ nhận sai của Hiểu Thần một chút cũng không chân thành. Anh nhất định phải giáo dục nghiêm khắc một chút!”

Tản Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, không nói chuyện, ngược lại là trực tiếp đem Tô Hiểu Thần kéo lại đây.

Tô Hiểu Thần bị một đạp vào đầu, chính mình bị đâm cho đầu óc choáng váng, đương sự ngay cả mày cũng chưa nhăn một chút.

Cô cảm thấy có chút buồn bực, tại sao thoát nhìn Thái Tử gia càng tức giận hơn so với cô... Rõ ràng từ chối không nhận điện thoại chính là anh!

Nghĩ như vậy, cô cũng đứng lý hợp tình vùng lên, hừ một tiếng, trực tiếp đem tay anh ném ra.

Tản Chiêu Dương nhìn cô một cái, cũng chưa nói cái gì, chỉ cúi người giảm thấp thanh âm xuống dặn dò Noãn Dương vài câu, lúc này mới đứng thẳng người, chờ cô quay đầu rồi đi, anh lúc này mới nhìn qua, đáy mắt một mảnh hàn băng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương 37

Tô Hiểu Thần cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn anh, nhếch môi quật cường không muốn mở miệng trước nói chuyện với anh.

Ở giữa hai người là một cây đèn đường, còn có vài con bọ nhỏ bay vòng quanh ngọn đèn, cô bị nhìn chăm chăm mấy lần, tay cảm giác ngứa không chịu được, chỉ muốn gãi một phen, nhưng mà nếu gãi tay... Khi thế mà này giờ cô thật vất vả xây dựng ra liên biến mất.

Cô vẫn nhẫn nhịn không duỗi tay, thật lâu, vẫn là Tản Chiêu Dương xoay người trước, giọng điệu mờ mịt bỏ lại một câu, “Lên lầu trước đã.”

Lúc đó Tô Hiểu Thần mới nhanh chóng thi triển Long Trảo Thủ của nhà họ Tô, nhanh chóng gài vài cái vào chỗ bị cắn, anh nghe thấy tiếng động thì ngoái đầu lại, cô lập tức làm như không có việc gì bỏ tay xuống, giả vờ nhìn trái nhìn phải.

Tản Chiêu Dương tự nhiên biết cô đang làm gì, nhin chốc lát, lúc quay đầu vẫn cong khóe miệng cười một cái.

Mỗi lần anh có đầy một bụng hỏa muốn phát tác, nhưng bỗng nhiên gặp phải cô, luôn là không hiểu sao tất cả hóa thành một vùng nước.

Đội đến trên lầu, Tô Hiểu Thần liền tiên phát chế nhân, ném túi trong tay xuống đất, tức ứng ức mà ngồi trên ghế sofa, “Anh ở trước mặt Noãn Dương đều không giữ thể diện cho em chút nào.”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, khinh thường trả lời.

Sĩ khí của Tô Hiểu Thần lập tức bị suy yếu một mảng lớn, “Không để ý tới em? Vậy thì đời này anh đều đừng để ý tới em nữa .”

Tần Chiêu Dương như cũ không phản ứng lại, chỉ có bàn tay khoắc lên trên gối kia bỗng nhiên buộc chặt một chút. Anh liền ngồi ở phía đối diện với cô, tư thái thành thoi tựa vào ghế dựa phía sau, chăm chú gõ gõ máy tính.

Tô Hiểu Thần rốt cuộc phát giận, rất nghiêm túc mà ngậm chặt miệng lại, nổi giận đùng đùng chạy vào phòng tắm rửa .

Buổi tối ăn quá cay, bị hơi nóng trong phòng tắm xông lên liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cô kê tai nói nhỏ nghe động tĩnh bên ngoài, dường như anh đã không còn ở đó nữa, lúc này cô mới lén lút lút lút mà mở cửa chui vào trong phòng bếp.

Chờ khi cô uống hết hai chai nước sôi để nguội đang chuẩn bị rút lui thì chợt bừng tỉnh ngủi được một cổ mùi thơm, cô lại lén lén lút lút chạy tới nhà bếp, liền nhìn thấy ở đó bày một miếng bánh ngọt chocolate nhỏ.

Thái Từ gia không thích ăn những thứ này , nguyên nhân cái bánh ngọt chocolate kia xuất hiện ở trong này chỉ có một —— nó là mua cho cô .

Con giận của Tô Hiểu Thần vừa quay người lại đã biến mất , lại nhìn thấy chiếc bánh ngọt hương khí mê người kia dường như đang vẫy tay gọi cô “Hiểu Thần mau đến đây! Mau chóng một ngụm ăn tôi đi, nhai nát tôi đi!” Sau đó lại càng là suy yếu khí thể thêm một phần.

Thái Từ gia đối với cô vẫn rất tốt ...

Nghĩ như vậy, cô liền cẩn thận mỗi bước đi lưu luyến mà về phòng .

Nghĩ tới Tần Chiêu Dương đang cùng cô giận dỗi, ngày mai chắc chắn sẽ xấu tính không gọi cô rời giường, cô liền lục di động chuẩn bị đặt chuông báo, vừa mở ra nhìn thấy một đồng lớn cuộc gọi nhớ trên màn hình điện thoại thì lập tức thẫn thờ dài một tiếng, “Hong rồi, mình đuổi lý .”

Cô kiểm tra một chút thời gian cuộc gọi, gần như là từ lúc cô tan ca cho đến khi cùng Noãn Dương đi ăn lẩu, tổng cộng mười mấy cuộc gọi nhớ đều là tên của Thái Từ gia.

Tô Hiểu Thần thật chột dạ... Tại sao cô lại đặt chế độ im lặng nhỉ ?

Vừa nghĩ vậy, bộ não của cô hiện ra cảnh tượng một mình Thái Từ đáng thương tội nghiệp lo lắng không thôi cứ luôn luôn gọi điện cho cô thì lập tức cảm thấy mình nên đi xả con giận cho anh.

Cứ thế, cô mặc thêm áo khoác, đi gõ cửa phía sát vách .

Cửa phòng ngủ nửa mở, cô gõ vài cái không thấy trả lời liền tự mình đẩy cửa đi vào .

Gian phòng có chút u ám, anh chỉ mở một chiếc đèn tường ở đầu giường, ánh sáng khiến toàn bộ phòng ngủ bị cắt thành hai nửa, bóng dáng của cô ở ngay ở trên sàn nhà tạo một vệt bóng đen ám

Cô nhìn lướt qua một vòng nhưng không nhìn thấy ai khác, đang chuẩn bị ra ngoài, vừa xoay người thì khóe mắt liếc qua liền quét đến một mạt ánh sáng trên trên ban công.

Cô rón rén đi qua, anh đã cúp điện thoại rồi ngồi ở trên ghế xuất thần nhìn ra phía xa, hình bóng sườn mặt hơi toát lên chút lãnh tuấn, có vẻ đặc biệt tinh xảo rung động lòng người.

Tô Hiểu Thần nhìn đến mức có chút thất thần, ghé sát vào cửa thủy tinh cứ nhìn như vậy, khí nóng trong miệng phả ra nhất thời làm tầm mắt trở nên mờ hồ, cô gơ tay lau đi, bên trên còn bao phủ một tầng hơi nước.

Cô càng lau càng mạnh, cũng không chú ý bản thân đã bị lộ , còn phát ra tiếng ma sát “Kèo kẹt kẹt”.

Tần Chiêu Dương hơi có chút đau đầu xoa xoa mi tâm, bất đắc dĩ hỏi cô, “Tô Hiểu Thần, em đang làm gì đó?”

Tô Hiểu Thần bị dọa nhảy dựng, ngượng ngập đứng nghiêm tại chỗ, đối mặt với ngón tay thật lâu, mới nhẹ giọng nói: “Buổi chiều em phải họp, nên để chế độ im lặng, không phải em cố ý không nhận điện thoại của anh.”

Tần Chiêu Dương nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, gơ tay rót cho mình ly rượu đỏ.

Nơi này tuy là trung tâm thành phố, nhưng khu chung cư này lại yên tĩnh hiếm có, cách đó không xa nhà cao tầng san sát, ngọn đèn sáng chói, anh ngồi ở chỗ đó nhìn về phương xa, đáy mắt in lên một mảnh khói lửa.

Tô Hiểu Thần đứng đó một lúc lâu, thấy anh nâng ly rượu lên nhấp nhẹ từng ngụm, xoay người đi phòng bếp rót một cốc nước. Tối khi cô quay trở lại, ly rượu trong tay anh đã trống không .

Cô rút chiếc ly từ trong tay anh ra, lại đem cốc nước thủy tinh nhét vào lòng bàn tay anh, “Anh đừng ngồi quá lâu, ban đêm hơi lạnh.”

Anh dừng lại một chút, quay đầu nhìn cô một cái.

Về mặt của cô rất nghiêm túc, nhưng cũng không nhìn về phía anh, chỉ ngưng thần nhìn chăm chú bình rượu trên bàn.

Trong lòng anh ấm áp, tầm mắt dừng ở cánh tay lộ ra bên ngoài của cô, nhờ vào ánh đèn mờ ảo có thể nhìn thấy bên trên nổi lên một mảng mụn đỏ nhỏ.

Anh giờ tay nắm lấy cô; kéo đến trước mắt nhìn.

Ngón tay của anh rất lạnh, Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút; nhìn theo tầm mắt của anh.

Vừa rồi lúc cô tắm rửa cũng đã phát hiện, không biết có phải vì nóng quá hay không mà cô bị dị ứng nhẹ, cánh tay hồng một mảng lớn, nhìn qua không dễ coi cho lắm.

Tần Chiêu Dương ngược lại không nói gì cả, ngón tay nhẹ nhàng gỡ hai cái vào cổ tay cô, tỏ ý bảo cô chờ anh một chút, rồi đứng dậy đi ra phòng khách.

Tô Hiểu Thần có phần mơ hồ, đẩy chiếc ghế gần đó ra ngồi xuống, lại tự rót cho mình một ngụm rượu nhỏ rượu, dùng luôn chiếc ly anh vừa uống qua nhấp một ngụm.

Lúc anh cầm thuốc mỡ trở về, Tô Hiểu Thần đã uống được 3-4 ngụm, đang định rót nốt vào trong miệng, anh liền giờ tay đè lại tay của cô, có chút không vui nhú nhú mày, “Em muốn ngày mai lại đến muộn sao?”

Tô Hiểu Thần mau chóng lắc lắc đầu, ngày mai thịt tươi nhỏ đi làm, cô còn muốn đến đó ăn sáng!

Tần Chiêu Dương ngồi xuống, vặn mở nắp thuốc mỡ hương cánh tay của cô lau qua một chút; từ từ mà bôi, thuốc mỡ cũng giống như bàn tay của anh, đều có cảm giác hơi lành lạnh.

Ban đầu cô còn không quen lắm, nhưng ngón tay của anh cứ đều đều xoa trong trên cánh tay cô, làm cho mảng da hơi ngứa ngáy của cô dần dần trở lại bình thường.

“Đội lát nữa đừng chạm vào nước, sáng ngày mai anh lại bôi cho em lần nữa, hai ba ngày là tốt rồi.” Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái; vặn chặt lọ thuốc mỡ thuận tay đặt ở bên bàn. “Em có thể đi rồi.”

Tô Hiểu Thần lập tức tròn mắt, vừa rồi như vậy thâm tình dịu dàng như thế, hiện tại không phải hẳn nên nói: “Cô bé gốc nhà em sao lại mạnh mẽ yếu đuối như thế, tùy tiện một con sâu bọ cắn em một ngụm cũng có thể xuất hiện phản ứng dây chuyền lớn như vậy sao?”

Được rồi... Những lời này đời này cũng đừng hy vọng Thái Tử gia có thể nói ra miệng.

Đằng nào chủ động lấy lòng cô đã làm, giải thích cũng đã làm rồi, ngay cả hành động lấy lòng cũng bắt đầu làm, anh còn giận nữa, cô cũng hết cách rồi.

Ai bảo Tần Chiêu Dương suốt ngày đều nói cô ngoại trừ ăn ra cái gì cũng không biết!

Cô đi một bước quay đầu một lần, cố ý bước ngắn nhưng đi vài chục bước cuối cùng vẫn đi ra khỏi ban công. Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; vẫn có chút không vui mà thở ra nửa cái đầu, “Vậy anh nói cho em biết anh đang tức giận chuyện gì em mới có thể xin lỗi chứ.”

Tần Chiêu Dương không trả lời, ngón tay khoắc lên trên bàn nhẹ nhàng mà gõ gõ, từng cái, tiết tấu lại theo quy luật.

Tô Hiểu Thần nghĩ tới anh sẽ không trả lời, vừa bước ra một bước, liền nghe thấy anh nói: “Anh làm không tốt ở chỗ nào mà khiến em không muốn thừa nhận anh?”

Cô quay đầu lại, vừa lúc chống lại đôi mắt của anh, đen mịt như rơi vào một tầng băng lạnh không lồ, vừa lãnh liệt lại vừa thu hút.

“Em không muốn tin tưởng chúng ta về sau sẽ mãi mãi ở bên nhau hay là sợ hãi một ngày nào đó anh sẽ lại rời khỏi em?” Anh khựng một chút, dường như là thờ dãi một hồi, “Tô Hiểu Thần, em không đủ thích anh.”

Không dám thẳng thắn cùng Tô Khiêm Thành đơn giản là đối với anh không có lòng tin, nhưng Tần Chiêu Dương cho đến bây giờ cũng không nghĩ thông suốt là cô sợ anh làm không tốt, hay là sợ anh vốn không muốn làm? Hay là cô đã sớm chuẩn bị việc phải tách ra anh.

Vô luận là điểm nào, Tần Chiêu Dương đều cực kỳ ghét.

Lúc Tô Hiểu Thần đi vào gian phòng của mình vẫn hơi mơ hồ...

Vừa rồi Tần Chiêu Dương nói những lời kia —— có phải đại biểu rằng anh không có lòng tin không? Anh vì cô ngay cả tự tin với chính bản thân mình cũng không có?

Tô Hiểu Thần ôm tấm chăn đột nhiên vui vẻ, cái loại đại não khảm vàng nạm kim cương của Tần Chiêu Dương kia cả ngày xoay quanh cái loại vấn đề không có nội hàm này, ngẫm lại cô liền cười hòng rồi.

Hưng phấn đến nửa ngày trời sau cô mới phản ứng lại, câu nói của Tần Chiêu Dương là đang chất vấn cô, cô cần phải cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào trả lời anh thật sắc bén, làm cho anh vừa khốn khổ lại khó quên cuối cùng còn không thể thôi nghĩ ngợi!

Cô nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, vừa suy nghĩ cô liền ưu sầu, Thái Tử gia lần này xù lông cũng không dễ dàng vượt xuống được...

Cám ơn trời đất, cô rốt cuộc ý thức được mức nghiêm trọng của sự việc!

Kỳ thật Tô Hiểu Thần vẫn luôn cảm thấy Tần Chiêu Dương sẽ thích cô, đó đều là tật xấu của đám người IQ cao, tìm kiếm cảm giác ưu việt! Bất quá nhìn Tần Chiêu Dương sau khi ở cạnh cô không phải thu dọn tàn cuộc thì cũng là dọn sạch rắc rối, cô mới cảm thấy suy đoán của mình lại sai lầm.

Có đôi khi ngẫm lại, Thái Tử gia vẫn thật đáng thương.

Cô là một con người rất bình thường, phỏng chừng điểm duy nhất có thể hấp dẫn Tần Chiêu Dương chính là khuôn mặt tạm coi như xinh đẹp... Nhưng nếu như nói mặt có thể làm cơm ăn, bản thân Tần Chiêu Dương cũng có thể, cần gì nuôi thêm cô?

Có đôi khi Tô Hiểu Thần suy nghĩ mãi vấn đề này không hiểu đều nhin không được muốn tới hỏi anh, nhưng lại lo sợ anh sẽ phun ra một đáp án đại loại như “Quen rồi”.

Thói quen mà không phải thích, thì không trói buộc được hai người.

Sau khi Tần Chiêu Dương xuất ngoại một năm, cô có đôi lúc nghĩ tới tương lai đều sẽ có chút mê mang, nếu như không phải ở bên cạnh Tần Chiêu Dương, vậy cô cũng chỉ có thể giống như người bình thường, đến tuổi thì đi xem mắt, tìm được một người thuận mắt thì cứ như vậy hồ lý hồ đồ sống cả đời.

Không phải không hạnh phúc, nhưng cũng không phải rất hạnh phúc.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, có thể làm cho thế giới của cô trở nên khác biệt như vậy, chỉ có anh.

Nhưng hôm nay, thời điểm anh chắc chắn mà nói “Tô Hiểu Thần, em không đủ thích anh”, cô nghiêm túc suy nghĩ, phát hiện anh nói cũng không hoàn toàn đúng.

Cô thích, rất thích, thích đến trong tâm khảm.

Nhưng cô lại có chút không xác định, anh có quá nhiều tiền lệ nói đi là đi, cô không dám vững tin lần này anh có thật sự ở lại bên cạnh cô hay không.

Nhưng vấn đề này, cô lại cố tình không nghĩ tới.

Tuy rằng luôn nói tình yêu không có thắng thua, nhưng kỳ thật nếu không so đo; người ta luôn thua cuộc trước tình yêu. Tần Chiêu Dương thông minh bao nhiêu cô biết quá rõ, mà vấn đề này lại là nỗi khổ riêng của cô, cô không muốn phơi bày nó ra.

Trước khi Tô Hiểu Thần ngủ, còn mơ mơ màng màng nghĩ, thật ra cô cũng có tiến bộ một chút, cô rốt cuộc cũng có một bí mật nhỏ mà Tần Chiêu Dương không biết.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Chương 38

Tô Hiểu Thần ngủ đến thần thanh khí爽 thức dậy thì người đưa hàng cũng vừa đến, cô nhìn một bàn bữa sáng phong phú thì đành nhin đau bỏ những thứ yêu thích, quyết định buông tha cho ý định đi đùa giỡn thịt tươi non số 8.

Cô múc một thìa cháo thịt nạc trứng muối, có chút bất mãn, “Vì sao của anh là cháo hải sản?”

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, lười tranh luận vô nghĩa cùng cô.

Tô Hiểu Thần cảm thấy mình bị xem nhẹ, rất không vui, thấy anh định xuống tay gấp hướng nào liền trực tiếp đoạt lấy cái đĩa một đường tiến thẳng vào

trong bát bát mình.

Tần Chiêu Dương sau bị cô đoạt vài lần, bắt đầu hướng đưa muối xuống tay, Tô Hiểu Thần trộn hai đĩa dưa muối sau mới phát giác được không hợp lý, múc một thìa cháo lại kết hợp với một miếng dưa muối, oa! Thật là quá ngon!

Miếng thứ hai, ngon như cù!

Miếng thứ ba, vẫn là rất rất ngon!

Miếng thứ tư, có chút mặn...

Miếng thứ năm, tại sao lại mặn như vậy...

Ban đầu cô còn tính toán sáng sớm cùng anh xây dựng một chút tư tưởng tốt đẹp, cuối cùng lại bị mặn đến mức cả một buổi sáng cô phải không ngừng uống nước, càng không ngừng chạy WC.

Đến cuối cùng ngay cả những sư tử lạnh lùng cũng phải động lòng, “Hiểu Thần, tại sao hôm nay chị mới giao cho em một phần báo biểu, em liền chạy hướng WC luôn vậy?”

Tô Hiểu Thần bày tỏ tấm lòng không phải cô cố ý kéo dài để hại cô ấy bị tổ trưởng mắng, cơm trưa cũng chưa ăn trực tiếp giúp cô ấy làm việc.

Đến buổi họp vào buổi chiều, trong miệng cô đã không còn mặn nhưng đói bụng đến phát hoảng, nhưng trong phòng hội nghị chỉ có nước, cô chỉ có thể uống nước để giảm bớt cảm giác đói, đến khi tan ca hai mắt cô đã muốn ngất, bước đi không còn chút sức lực nào.

Khi Tần Chiêu Dương tới đón cô không thể không đưa hai mắt nhìn vài lần, “Buổi trưa ăn đồ bị hỏng?”

Tô Hiểu Thần thiếu chút nữa trợn trắng mắt, “Em được ăn cơm lúc nào?”

Tần Chiêu Dương nhất thời sáng tỏ, “Cơ bản là tham.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Buổi tối cô đặc biệt muốn ăn Sushi, Tần Chiêu Dương chuyển 2 nhà hàng mới tìm được chỗ ngồi, cũng là rất kiên nhẫn, dù sao hai ngày nay anh đều là thần sắc thần nhiên không có bộ dáng vui vẻ gì.

Bữa tối Tô Hiểu Thần vô tình nói vài câu, làm kích thích ý chí chiến đấu Thái Tử gia, bất chấp tất cả hỏi anh một câu, “Anh không phải thận hư đấy chứ?”

Quả nhiên Tần Chiêu Dương ngừng lại một chút, thần sắc có chút phức tạp nhìn cô một cái.

Tô Hiểu Thần bị nhìn chột dạ, đem mình trốn ở trong cái đĩa Sushi giáp đó, “Không sao cả, còn trẻ, bồi bổ là được rồi.”

“Em nhìn ra được từ đâu?”

Tô Hiểu Thần vừa nghe, hồng bét, thật là cô nói trúng rồi? Đây chẳng phải là chọc trúng chỗ đau của Thái Tử gia? Chắc chắn, cô đúng là miệng quạ đen!

Nghĩ như vậy, cô lập tức ngăn cơn sóng dữ, “Anh yên tâm em có thể nhìn ra, em tuyệt đối sẽ không ghét bỏ anh, chung quy bộ mặt anh thuộc dạng cảnh đẹp ý vui, coi như là bù lại cũng đủ.”

Mặt Tần Chiêu Dương đen triệt để.

Tô Hiểu Thần đau khổ vì đầu ăn, thật vất vả giải quyết xong nhanh, trước mắt lại bị gấp một cái lại. Cô nhìn qua theo, đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương khoe môi mang theo nét cười nhu hòa, nhẹ giọng dụ dỗ, “Em thích nhất vị này, thử một miếng đi.”

Từ xưa người vô dụng khó qua ải mỹ nam, Tô Hiểu Thần phút không cưỡng lại được, ngoan ngoãn há miệng tư thái ưu nhã cắn một miếng, chậm rãi nhai vài cái, nhất thời cứng lại rồi...

Tâm hồn đen tối a a a a a, đã âm mưu với cô! ! ! ! ! Dựa vào! ! ! ! Phét vào bao nhiêu mù tạc vậy! ! ! ! !

Ngược lại, Tần Chiêu Dương liền có vẻ vô cùng lạnh nhạt, anh chống cằm cười đến phá lệ phong tình vạn chủng, “Nuốt xuống, không thì anh cho rằng em đang kỳ thị anh thận hư.”

Tô Hiểu Thần nhất thời lệ rơi đầy mặt, quả thực muốn khóc mù mắt.

Trên đường trở về, Tô Hiểu Thần vẫn còn cầm khăn tay lau nước mắt căn bản không tồn tại kia, một đường khóc kể đến nhà, lao thẳng tới sô pha, đến bây giờ miệng cô vẫn không dễ chịu.

Tần Chiêu Dương đi vào phòng bếp lấy cho cô ly nước ấm, “Lại đây súc miệng.”

Tô Hiểu Thần đang phân vân đi hay không đi nhưng quả nhiên vẫn lựa chọn đi, súc miệng nhiều lần lúc này mới cảm thấy dễ chịu chút, hai mắt nhắm lại dựa nhìn anh, bộ dạng vậy cũng đáng yêu... Giống như bộ dạng đối bụng của mấy con chó nhỏ.

Anh rút cuộc cười rộ lên, đưa tay sờ sờ đầu của cô răn dạy nói: “Về sau đừng nói những lời khiêu chiến tôn nghiêm của đàn ông.”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, thuận thế cầm tay anh, nắm ở trong lòng bàn tay, “Vậy anh còn tức giận với em sao?”

Anh sùng sốt một chút, cúi đầu nghiêm túc nhìn về phía cô.

Bên môi cô cong cong, nơi nào vừa rồi còn có bộ dạng đáng thương kia, đáy mắt còn có một chút thông minh, một đôi mắt rực rỡ như ánh mặt trời. Lòng bàn tay anh bị hai tay cô nắm, tay nhỏ nhỏ, ấm áp lại mềm mại.

Anh cúi đầu hôn một cái ở trên mặt của cô, động tác thật chậm, cũng cực kỳ khắc chế, “Là anh không đúng, càng nghĩ hình như là do anh làm được không đủ nhiều.”

Tô Hiểu Thần phi thường tán đồng gật gật đầu, “Là anh không đúng.”

Tần Chiêu Dương: “... Anh khách khí một chút với em, em còn không biết điều muốn trèo lên đầu anh?”

Tô Hiểu Thần rất vô tội, “em rõ ràng là đang khích lệ anh.”

Tần Chiêu Dương nghĩ không thể cùng cô so đo, hít một hơi thật sâu mới nói: “Muốn cho chú biết chuyện hai chúng ta anh có rất nhiều phương pháp, nhưng mà là anh tôn trọng em muốn chờ em cho anh chính danh (danh chính ngôn thuận đó ^^). Anh không biết chính xác phải nên làm như thế nào, cũng không ai dạy cho anh, nhưng mà em chỉ cần biết rằng anh và em cùng một chỗ thì nguyện ý phụ trách với em, như vậy sẽ có phải sẽ cảm giác an toàn hơn một chút hay không?”

Tô Hiểu Thần nhìn anh nói không ra lời, tuy rằng giờ phút này trong lòng sôi trào một loại cảm xúc không thể gọi tên, nhưng mơ hồ lại cảm thấy Thái Tử gia thô lộ kiểu này... Tại sao lại giống như đang uy hiếp!

Trong ánh đèn mờ phòng bếp, đôi mắt kia so với ánh sáng hơi yếu càng chói mắt.

Trầm mặc một lát, Tần Chiêu Dương thấy cô không phản ứng chút nào lại thấy vẫn còn có chút thất bại, “Lời hay không nói lần thứ hai, em bây giờ nói không nghe rõ anh cũng không có ý định lặp lại lần nữa.”

Tô Hiểu Thần “Vâng” một tiếng, rất nghiêm túc nói: “Chúng ta quen nhau từ nhỏ điểm ấy so người khác nửa đường gặp nhau cũng phải có ưu thế, nhưng không thể lấy loại ưu thế này làm cớ. Tần Chiêu Dương, kỳ thật em không thông minh, rất nhiều chuyện anh không nói em liền không rõ.”

Hai người đích xác tâm ý tương thông, ngẫu nhiên không cần lên tiếng, chỉ một ánh mắt có thể minh bạch đối phương đang suy nghĩ cái gì muốn làm cái gì, nhưng chuyện cảm tình này không phải dựa vào cái này có thể truyền đạt.

Tô Hiểu Thần đối với hồi ức thơ ấu của mình tựa hồ vẫn luôn là sùng bái anh nhìn lên anh đuổi theo anh, cho dù là nay, cô cũng muốn thử cố gắng sánh vai cùng anh.

Cô đi cũng rất vất vả, nhưng chưa từng có nói một câu từ bỏ, bởi vì cô đuổi theo bước chân anh, cô vui vẻ chịu đựng. Nhưng cho dù như vậy, cô cũng cần một điểm lý giải, cũng may, anh rút cuộc hiểu.

Khó được thấy bộ dáng cô nghiêm túc như vậy, anh nhìn một lát, thật lâu mới gật gật đầu, “Được, anh biết. Nhưng em cũng không thể bắt anh đợi quá lâu, anh không có kiên nhẫn, cũng không thích xuất hiện sự tình bất ngờ, càng không muốn tự nhiên chen ngang.”

Bởi vì anh chỉ là nghĩ đến về sau chúng ta tách ra, cũng đã rất sợ hãi. Tương lai không có Tô Hiểu Thần, như là không có tí ánh sáng nào?

Cô nhích chân ôm anh một cái, vừa thối lui, Tần Chiêu Dương liền kéo lại, cúi người liền muốn hôn cô.

Tô Hiểu Thần cố ý nháo anh không cho anh đạt được, cuối cùng anh giận, cô mới đầu gật gù nói: “Đang có chiến dịch quét sạch hình ảnh đòi truy gần đây, xin anh tự trọng!” Nói xong, ý vào mình đáng người nhỏ; chạy như một làn khói.

Tần Chiêu Dương: “...” Tự trọng có thể ăn sao!

Sau khi Tô Hiểu Thần cùng Thái Tử gia tiêu tan hiềm khích lúc trước phá lệ đắc ý, bởi vì cô rút cuộc cũng thăng cấp lên làm chủ nhân! Lúc này rất là tự cao tự đại đến không người có thể địch Tần Chiêu Dương chủ động lấy lòng!

Cô lập tức vào phòng ngủ mở cuộc trò chuyện nhóm, gõ ba chữ “Ha ha ha” sau còn đáng khinh cười đến vẻ mặt cực điểm gian trá.

Tần Chiêu Dương vừa mới tắm rửa xong, chuẩn bị xem hòm thư có thư mới hay không, vừa mở ra hộp thư, liền nghe thấy thanh âm hệ thống nhắc nhở vang lên, anh nhìn cái avatar kia còn có chút xa lạ, nhưng mở ra, lập tức nhiều hứng thú nhủ này.

Lần trước Tur Tur lăm la lăm lét đưa cho anh một tờ giấy, mặt trên liền một chuỗi con số, cô cười đến phá lệ tang quyền nhục quốc, “Soái ca, đây chính là căn cứ bí mật của chúng ta, khi nào muốn mời ăn cơm trực tiếp tới nơi này hô một tiếng! Nhất định mọi người sẽ ủng hộ!”

Tần Chiêu Dương “Ừ” một tiếng, cũng không để ý, sau khi quay về thuận tay kéo lên, sau đó...

Anh nâng tách trà lên nhấp một ngụm trà, khẽ cười lên.

Gần nhất là Tô Hiểu Thần đang thảo luận cùng Tur Tur lịch chiếu phim, Tần Chiêu Dương không rảnh cô liền hẹn Tur Tur cùng đi xem < đội trưởng XX 2 >.

Tầm Thất Trường hỏi xem phim có gì hot thì Tô Hiểu Thần thực vui thích trả lời: “Kỳ thật rất tốt! Chỉ là thịt lộ không được đủ nhiều a, đội trưởng kia eo thon mỏng nở thể nhưng không lộ ra nên đem lại hứng khởi cho đa số khán giả nữ!”

Một lát sau tạm dừng, Tur Tur hỏi cô: “Hay lắm cậu theo tớ đi, nếu cậu ở trước mặt Thái Tử gia nhà cậu đối với đội trưởng chảy nước miếng cậu liền xong đời.”

Tô Hiểu Thần chờ Tur Tur chủ động nhắc tới địa vị gia đình, lập tức nhân tiện nói: “Nói vậy! Thái Tử gia nhà tớ chính là tớ hừ một tiếng cũng không dám lên tiếng.”

Tur Tur rất là nghi hoặc, “Là như thế này sao? Tại sao tớ còn nhớ rõ lần trước có người oán giận Thái Tử gia cường quyền ác bá ấy nhỉ?”

“Là tớ nói sao?” Tô Hiểu Thần gửi rồi cái icon gây đánh đập lung tung, “Vị kia nhà tớ bây giờ là do tớ làm chủ, chỉ đâu đánh đó!”

Tô Hiểu Thần nhất định không biết mình giờ phút này hoàn toàn giống bộ dạng “Tiểu nhân đắc chí” “Trong núi không có hổ khi xưng bá vương” sắc mặt đắc chí lại đem đề tài kéo trở về đại soái ca không lộ thịt khi xem xong phim điện ảnh quả thực vui sướng.

Tần Chiêu Dương trên tay không ngừng, một bên xử lý thư một bên quay lại cửa sổ xem một chút, càng xem con người càng sâu...

Tur Tur nhìn bên phải avatar của bạn thân đang sáng, cười đến càng thêm gian trá hề hề, “Hiểu Thần, vậy Thái Tử gia nhà cậu vóc người đẹp không? Nhìn cũng không tệ!”

Không biết vì sao Tô Hiểu Thần vô tình nhớ tới lúc còn nhỏ có một lần cô nhìn thấy ngực Thái Tử gia, đêm đó mơ thấy món bạch trâm kê đột nhiên liền nở nụ cười.

Nhưng mà chuyện vóc người Thái Tử gia đẹp cô biết là được rồi, kiên quyết không lộ ra cho bất luận kẻ nào biết, cho nên cô quyết đoán đánh một cái “NO!”

Gặp Tur Tur trầm mặc, sợ cô ấy không tin, cô bổ sung câu, “Thật sự, đáng người tuyệt đối không tốt!”

Tần Chiêu Dương vừa lúc xử lý xong văn kiện, nhìn thấy những lời này, hai mắt nhú lại, trực tiếp phát một câu ra, “Tô Hiểu Thần, em tới đây cho anh.

Chú Thích:

Bạch trâm kê: là món ăn Quảng Đông được ưa thích nhất, giống như gà luộc. Phương pháp làm đơn giản, chín vừa không nát, không thêm nhiều vật liệu phối hợp mà vẫn bảo đảm nguyên vị. Thịt gà trắng da trơn thịt mềm, thanh đạm ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Chương 39

Tô Hiểu Thần tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính vẫn còn chút chưa hoàn hồn lại, hồi lâu mới yếu ớt hỏi: “...Anh làm sao... lại ở...đây...trong đây!”

Tần Chiêu Dương không có trả lời cô, kênh nói chuyện trước mặt hoàn toàn yên tĩnh.

Cô chỉ cần nhìn xuyên qua màn hình là cũng có thể cảm giác được người bên kia đang giận dữ cỡ nào, thân hình nhỏ run run, chạy trốn chết trong tiếng cười “Ha ha hỏ hỏ” có chút hả hê của Tur Tur cùng hai bạn cùng phòng khác.

Cũng may là Tần Chiêu Dương còn chưa nhàm chán tới mức đêm hôm khuya khoắt chạy sang gõ cửa phòng cô, cô bọc kín mình ở trong chăn lệt lết rơi đầy mặt, lại càng không ngừng nhớ tới những lời nói đại nghịch bất đạo của mình nói về người nào đó tối nay....

Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ tới là cô chợt cảm thấy ngày mai sẽ không có mặt trời.

Tần Chiêu Dương vừa nhận điện thoại quay lại thì đã thấy avatar của cô tối rồi, đang thu dọn chuẩn bị tắt máy tính thì Tur Tur vừa lúc nói một câu: “Tần đại thiếu gia! Mời ngài hung hăng chà đạp giày xéo Tiểu Tiểu Tô của chúng tôi đi! Không cần khách khí! Toàn bộ phòng ngủ chúng tôi hiến tặng mười bộ roi da sập nền!”

Tần Chiêu Dương nhủ mảy, trước ghi lại đoạn viết này, lúc này mới vui vẻ tắt máy tính chuẩn bị đi nghỉ.

Vừa mới tắt đèn liền nhận được tin nhắn của Tô Hiểu Thần.

“Hãy tin tưởng em! Dáng người của đội trưởng tuyệt đối không hề tốt được như anh, làm sao mà có được cảm giác mạnh mẽ dẻo dai như anh!”

Tần Chiêu Dương đọc tới đọc lui mấy lần, lúc này mới nhắn lại: “Dáng người của đội trưởng là mỏng vênh eo thon”

Tô Hiểu Thần lập tức chân chó đứng lên, “Của anh cũng rất vênh nha! Thực sự, cực kỳ cực kỳ vênh!” Gửi tin nhắn đi xong lại cảm thấy khen Thái tử gia như vậy hình như vẫn chưa được đủ lắm thì phải, lại bổ sung thêm một câu vô cùng trọng yếu: “Anh ta thì đem lại hạnh phúc cho đông đảo phụ nữ, còn anh thì chỉ đem lại hạnh phúc cho em thôi nha....(Xấu hổ)”

Khóe môi Thái tử gia cong cong lên cười, ở dưới ánh sáng điện thoại di động, đặc biệt ôn nhu.

Cho nên nói, phải biết hốt thuốc đúng bệnh, phải nắm được đâu là trọng điểm!

Sáng ngày hôm sau, như ý nguyện của Tô Hiểu Thần, mặt trời không hề xuất hiện, mưa dầm nặng nề.

Toàn bộ văn phòng cũng như đang chìm vào một cơn mưa trắng xóa như sắc trời bây giờ, Tô Hiểu Thần không dám thở mạnh dù chỉ một chút, cúi đầu nhìn chăm chăm đùa nghịch với ngón tay của mình.

Chính là sáng sớm, vì phương án thứ hai tổ 7 đưa ra vẫn không có cách nào đạt được yêu cầu của công ty Tinh Quang như cũ, cuối cùng thư ký cũng đã quyết định đề cho tổ 3, tổ trước kia chịu trách nhiệm về dự án này, cùng cạnh tranh với tổ 7.

Kỳ thực Tô Hiểu Thần có chút khó hiểu, lúc đầu bên chịu trách nhiệm cho những loại quảng cáo như thế này cũng như vẫn luôn hợp tác với các dự án của công ty Tinh Quang từ trước đến nay luôn là tổ 3, vì sao lại tốt lành đến mức đưa cho tổ 7 nhận?

Cô suy nghĩ đến nát óc mà vẫn không nghĩ ra được.

Tần Chiêu Dương lại hơi suy nghĩ một chút đã liền hiểu rõ, “Đơn giản là vì thấy em là bạn gái của anh, cho nên mới ban thưởng một cái bánh thật to cho tổ 7, đoán chừng là tất cả mọi người trong công ty em đều biết đấy.”

Sắc mặt Tô Hiểu Thần có chút bối rối, “Công ty quảng cáo Kha Thụy dù sao cũng là một công ty lớn a, làm sao lại hành động theo cảm tính như vậy chứ?”

Tần Chiêu Dương đưa tay lên vuốt vuốt tóc cô theo nếp, “Không phải là hành động theo cảm tính. Kha Thụy này rất thích đầu cơ trục lợi. Ông ta cho rằng có em ở tổ 7 thì bọn họ có thể được đi đường tắt, công ty bọn họ có thể dựa vào thời gian tiết kiệm được này đi ra ngoài nhận thêm một dự án lớn mới, dù sao Tinh Quang cũng là khách quen cũ.”

Chân mày Tô Hiểu Thần càng nhíu chặt hơn, “Ông ta cho là anh sẽ trực tiếp nói cho em biết là anh muốn kế hoạch như thế nào. để cho em tự mình làm được, hoặc là cho tổ 7 một nguồn nước, sau này còn cho em một lời bình thực tập xuất sắc nữa?”

“Đúng vậy.” Anh lật một trang tài liệu, đảo mắt nhìn qua qua một lúc thuận tay đặt qua một bên, “Ba mẹ anh muốn gặp em.”

“Hả?” Tô Hiểu Thần nhất thời sững sờ.

Hai ngày cuối tuần này, Tô Hiểu Thần có chuyện phải về trường một chuyến, liền trực tiếp ở lại ký túc xá.

Tur Tur lại kiên trì bền bỉ chơi 2048 của cô, mấy ngày trước Tô Hiểu Thần dùng máy tính của Tần Chiêu Dương chơi trò này còn bị anh hung hăng nhìn một cách khinh bỉ vào chỉ số thông minh của cô.

Sau đó dứt khoát bỏ công việc trên tay xuống, trực tiếp rat ay, bất kể là phiên bản nào đều không tốn một chút sức nào đi qua. Xem ra trò chơi này... đích thực cần phải có chỉ số thông minh cao.

Hiếm khi bốn người lúc nào cũng bận rộn như các cô, hôm nay lại có thể tụ lại cùng một chỗ cùng tán chuyện đêm khuya, từ lúc mới quen ở năm thứ nhất đại học cho tới bây giờ cũng đã được bốn năm rồi, một buổi tối, đề tài xoay chuyển liên hồi, cuối cùng vẫn dừng lại ở việc sau khi tốt nghiệp là phải chia ly rồi.

Thực ra thì còn hơn những nửa năm nữa, nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, chờ đến khi tốt nghiệp thì thực sự là càng chạy càng xa.

Ngoại trừ Tư Tư ở thành phố A, còn lão đại và lão nhị đều từ tỉnh khác đến đây, cô nằm trên giường, nghe thanh âm nhẹ nhàng trong vạt của các cô kể về các dự định tương lai, cả người giống như khoác lên một thân tình quang, có chút chơi vơi.

Trọng tâm câu chuyện không biết thế nào lại vòng qua trên người cô và Tần Chiêu Dương, bị bọn họ hỏi tới khi nào kết hôn, Tô Hiểu Thần có chút hoảng hốt, “Kết hôn gì... Tôi chưa từng nghĩ tới, tôi với anh ấy mới bắt đầu thôi mà.”

Tư Tư lại đột nhiên thờ dài, “Có lần tôi đi đến một đám cưới, mẹ tôi chỉ sợ tôi không có ai thêm lấy liền trực tiếp cho tôi tương thân...”

Tô Hiểu Thần nháy nháy mắt mấy cái, “Nhưng mà anh ấy nói với tôi là... Ba mẹ anh ấy muốn gắp tôi.”

Lão đại trầm mặc, lúc mở miệng lại tuôn ra nguyên một tràng, “Cứ theo như tiến độ này thì lúc tốt nghiệp hai người vừa vặn kết hôn, có khi cũng đã có em bé...”

Tô Hiểu Thần: “...”

Vì vậy, chủ đề câu chuyện lại chuyển sang khi nào sinh con thì tốt nhất với sinh con thì đau đớn cỡ nào...

Đầu Tô Hiểu Thần đầy hắc tuyến, bạn trai còn chưa có một mống, không cần bàn bạc đến chuyện xa xôi như vậy có được hay không hả!

Cô xoay người muốn ngủ, điện thoại trong tay rung lên, cô chui vào chăn mở ra nhìn, đúng là hình tự chụp của Tần Chiêu Dương a, da chỗ cảm hơi bị xước một chút, còn có chút hồng hồng, chắc là bị chảy máu.

Cô vừa định hỏi anh làm sao vậy, anh đã gửi tin nhắn qua, “Noãn Dương uống rượu say, bị nó cào.”

Tần Noãn Dương dính vào scandal, trong một đêm hình tượng bị giảm đi rất nhiều, gây ồn ào dư luận, cũng khó trách tâm tình cô ấy không tốt.

Cô nghĩ nghĩ, trả lời lại: “Vậy để ngày mai em qua với cô ấy?”

Tần Chiêu Dương tựa ở đầu giường nhìn tin nhắn cô gửi tới hơi nhíu nhíu mày, “Nó cào người, em còn qua với nó làm gì, sao không qua đây trấn an anh một chút đi? Đây là tổn thương đến tận da thịt đấy!”

Chắc chắn, giọng điệu ngạo mạn làm nũng nịu này, có lẽ tối nay đã phải chịu không ít ghen khuấy ở chỗ Noãn Dương, đã như vậy thì cô càng phải bỏ đá xuống giếng rồi!

Tô Hiểu Thần: “Anh cũng không phải là người của công chúng đi, trên mặt có vài cái lỗ nhỏ thì cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục!”

Tần Chiêu Dương: “Mấy ngày hôm trước bạn gái anh có nói anh bị hư thận thì cũng không vấn đề gì nhưng nhất thiết phải có khuôn mặt xinh đẹp để thường tâm duyệt mục, cho nên nếu cứ như thế này thì cô ấy sẽ không cần anh nữa.”

Lúc này, Tô Hiểu Thần nhin không được nữa, bật cười.

Trong phòng ngủ, những tiếng thảo luận khác nhất thời ngừng lại, Tư Tư rất thấu đáo tổng kết: “Tô Hiểu Thần khẳng định là đang cùng Thái tử gia nói chuyện phiếm đây, các chị em lên! Chúng ta đi ăn ké đi!”

Lúc này Tô Hiểu Thần lại không cười được nữa, quả nhiên không bao lâu, một đàn bình luận lập tức tràn tới.

Cô nhìn những dòng bình luận tràn cả màn hình,

“Thái tử gia, Tô Hiểu Thần đã được đóng gói, cầu phần thưởng!”

“Thái tử gia, Tô Hiểu Thần đã được tắm sạch sẽ đóng gói, cầu phần thưởng!”

“Thái tử gia, Tô Hiểu Thần đã được tắm sạch sẽ, chăm sóc toàn thân, đóng gói cẩn thận, cầu phần thưởng!”

Thì cả người đều cảm thấy không xong rồi....

“Đám tiêu yêu tinh làm mai này!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Chiêu Dương kiểm tra lịch trình của mình, quyết định thời gian, “Thứ bảy tuần sau các bạn có rảnh không? Tôi muốn đích thân cảm ơn các bạn mấy năm qua đã chiếu cố Hiểu Thần.”

Tư Tư là người đầu tiên bật cười hèn mọn, “Vẫn là Thái tử gia biết nói chuyện!”

Lão nhị: “Vừa gặp phụ huynh, lại vừa mời bạn cùng phòng đi ăn cơm, chẹp chẹp, có lẽ cách ngày cưới cũng không xa lắm đâu.”

Lão đại: “Các cậu cho rằng những thứ này đã là trọng yếu rồi sao? Hai người ở chung, những gì nên làm thì làm, không nên làm cũng làm, mỗi ngày đều như đang đi hưởng tuần trăng mật vậy!”

Tô Hiểu Thần nhin không được nữa, kháng nghị: “Ai nói, bọn tớ cái gì cũng chưa hề làm nha!”

Tư Tư lập tức chọc qua, “Thái tử gia, Hiểu Thần dùng giọng nói mang đầy vẻ tiếc nuối nói hai người còn chưa làm đến bước cuối cùng đấy, có thật không? Dù sao tôi cũng không tin!”

Tô Hiểu Thần nhìn những lời này, mắt cũng đều muốn trợn ra ngoài, trực tiếp ném điện thoại nhảy sang giường Tư Tư ép cô thành miếng thịt khô...

Không qua bao lâu, Tần Chiêu Dương liền nhận được một cái khiêu nại.

Tư Tư: “Thái tử gia! Tô Hiểu Thần nhà anh giờ thủ đoạn với tôi, phá hủy sự trong sạch của tôi!”

Tần Chiêu Dương lại không có phản lại, anh từ trước đến giờ đều không thích gửi tin nhắn, tối nay đúng là đã rất hiếm thấy, xem ra những ngày không có anh, cuộc sống của cô cũng quá vui vẻ đi.

Vốn là tối chủ nhật cũng muốn ở lại trường, nhưng buổi chiều Tần Chiêu Dương một mực gọi điện thoại cho cô, vừa sắp xếp đi xem phim lại vừa sắp đặt đồ ngon trên phố ẩm thực, Tô Hiểu Thần không cưỡng lại được, quả quyết vứt bỏ đám bạn cùng phòng dễ thương ở lại.

Thực ra thì nghiêm túc mà nói, từ lúc xác nhận quan hệ cho tới bây giờ mới có một tháng, thật đúng là chưa bao giờ có một buổi hẹn hò nghiêm túc đi xem phim cả... Hình như mỗi lần đi ra ngoài thì ngoài ăn ra cũng chỉ có ăn thì phải.

Lần này đương nhiên cũng không may mắn thoát khỏi, nhưng tốt xấu gì cũng có thêm một loại thưởng thức nghệ thuật văn nhả —— xem phim!

Sau khi xét vé vào cửa, Tần Chiêu Dương đang muốn nắm lấy tay cô, tay vừa đưa ra, Tô Hiểu Thần lại thuận tay đưa một nắm bông ngô tới, “Không cần khách khí với em!”

Lòng bàn tay Tần Chiêu Dương bị nhét đầy bông ngô dính dính, khoe môi lại hơi cong lên.

Đôi tình nhân bên cạnh đích thực là một đôi tình nhân cuồng nhiệt, nam vừa ngồi xuống là bắt đầu hàm súc hỏi han ầm ập, vô cùng dịu dàng.

Tần Chiêu Dương nhìn thoáng qua lại quay sang liếc nhìn Tô Hiểu Thần.

Trong khi anh ba lần chín lượt để cô cởi áo khoác ngoài ra thì bên trái là bông ngô, bên phải cũng là bông ngô... Chỗ nào cần anh quan tâm đến cơ chứ.

Trái lại, Tô Hiểu Thần lại liên tiếp quay đầu qua, không ngại học hỏi, “Đây là nữ nghệ sĩ của công ty anh phải không? Thoạt nhìn như thế nào cũng là...”

Cô rót cuộc ăn không sai biệt lắm, anh lấy khăn tay ra lau tay cho cô, “Ừ, đều là Tinh Quang.”

Tô Hiểu Thần lập tức cảm thán, “Vậy anh mau nói cho em biết, tiểu A có phải là đi chinh mũi cắt mắt hai mí không? Tiểu B đâu? Biểu cảm cũng cứng nhắc kìa, a...”

Khoe môi Tần Chiêu Dương rút rút, “Mắc mớ gì tới em?”

“Em chỉ là bất quá một chút thôi mà.” Cô quay đầu nhìn qua, cười hì hì.

Vừa lúc ánh sáng màn hình sáng lên, anh có thể thấy được rõ ràng ánh sáng nơi đáy mắt cô, cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn lên màn hình, “Vậy hôm nào anh gọi người đến phòng làm việc nhìn cho kỹ, nghiên cứu rõ ràng một chút, nghiên cứu xong rồi sẽ nói cho em biết.”

Tô Hiểu Thần: “... Em không có nhiều chuyện nữa mà.”

Cô vừa mới quay đầu đi, anh lại gọi tên cô một tiếng: “Tô Hiểu Thần.”

Nhạc nền rất nhẹ nhàng, trên màn ảnh lớn, nam nữ chính đang ôm hôn nhau, cô nghiêng mặt sang một bên, anh thuận thế cúi đầu xuống liền hôn lên.

Môi cô có hương bơ ngọt ngào, anh thuận lợi chế trụ tay của cô trong lòng bàn tay mình, môi đè ép môi cô, vừa ôn nhu lại vừa thâm tình.

Trong lòng Tô Hiểu Thần khẽ run một cái, giạt mình cảm thấy có thứ gì đó như long trời lở đất, khuôn mặt cô trong nháy mắt nóng rực lên, bị anh hôn một lúc, mới nhắm mắt lại.

Ngón tay anh thon dài, cứ quần lấy cô như vậy, vừa quyến luyến lại vừa triền miên.

Hẹn hò quả nhiên là vũ khí sắc bén xúc tiến tình cảm nam nữ! Tô Hiểu Thần suy nghĩ mơ màng, a, cần anh một cái rồi.

Tần Chiêu Dương cũng không giận, ngón tay xoa xoa môi cười đến hồn siêu phách lạc, “Thực ra thì anh cũng không thích mùi vị bông ngô lắm!”

Tần Chiêu Dương nghĩ nghĩ, không biết siêu thị có bán dầu tây không? Đợi lát nữa sẽ đi mua.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Chương 40

Bị mất liên lạc với Ôn Mục Tây rất lâu và khi liên lạc lại đã là thứ 6 của tuần sau, nghe nói cùng trường bối trong nhà cãi lộn một trận rồi bỏ nhà đi du lịch .

Tô Hiểu Thần đối với loại tính cách phản nghịch đến cực điểm kia của Ôn Mục Tây hiểu rõ như lòng bàn tay, cho nên cũng không hề bất ngờ.

Buổi tối Tần Chiêu Dương có bữa ăn, vừa lúc cùng cô gặp mặt Ôn Mục Tây một chút, Ôn Mục Tây nhiệt huyết dâng trào muốn đi ăn KFC, Tô Hiểu Thần nghĩ bản thân mình bị Thái Tử gia hạn chế đã lâu chưa ăn đồ ăn nhanh của ông già Kentucky, lập tức vỗ bả vai Ôn Mục Tây đáng vẻ khen ngợi.”Về sau nên tích cực bỏ nhà đi nhiều lần nhé, trở về sẽ biết cái gì gọi là hi sinh cái tôi nhỏ bé để thành toàn tập thể !”

Ôn Mục Tây đang bụng đồ ăn nhất thời mặt xanh như tàu lá chuối, “Học tỷ chị hãm hại em!”

Tô Hiểu Thần nhét cái chân gà ngăn chặn cái miệng của cậu, “Là chính cậu muốn ăn đồ ăn nhanh Kentucky, tôi cố gắng để cùng đến với cậu tại sao lại thành tôi hãm hại cậu.”

Ôn Mục Tây cắn thịt chân gà không xóa bỏ nghi ngờ, “Học tỷ chị không phúc hậu đến thế đâu.”

Tô Hiểu Thần thiếu chút nữa muốn đập bàn, “Cái chân bà nội cậu đó, thẳng nhóc cậu cũng không bao giờ đối tốt với chị, ra ngoài chơi cũng không biết mang chút lễ vật hiếu kính chị.”

Ôn Mục Tây cười đến hoạt bát đáng yêu, “Đại khái em có dự kiến trước, biết chị muốn hãm hại em”

Tô Hiểu Thần rất không thèm giữ mặt mũi cười lạnh vài tiếng, “Biết rõ chị muốn hãm hại cậu còn bị chị hãm hại thành công, cậu cũng thật đủ ngu .”

Ôn Mục Tây: “...”

Thì ra nếu nói đến vấn đề ai ngu ngốc như vậy thì buổi nói chuyện sẽ thoải mái hơn nhiều, Tô Hiểu Thần nhét vào miệng một cọng khoai tây nghĩ như vậy.

KFC luôn luôn kín hết chỗ, sau khi ăn đầy bụng, Tô Hiểu Thần lại đi mua một cái bánh ngọt vừa đi vừa ăn, đi một đoạn ngắn, đã nhìn thấy xe Tần Chiêu Dương đi qua đám đông xe cộ nhích lại gần.

Tô Hiểu Thần cùng Ôn Mục Tây nói chuyện cả đêm, đã sớm ngại cậu ta nói nhiều lời vô ích, xe lái đến lập tức nhảy phắt lên xe .

Tần Chiêu Dương hạ cửa kính xe xuống mắt nhìn Ôn Mục Tây cách đó không xa, vẫy vẫy tay.

Ôn Mục Tây cho rằng Tần Chiêu Dương bùng phát lòng tốt muốn đưa cậu ta về trường học, nào ngờ Tần Chiêu Dương chỉ là thông báo với cậu, “Anh nghĩ một mình cậu trở về không an toàn, liền thông báo cho bác trai và bác gái tới đón , cậu quay đầu có thể nhìn thấy .”

Ôn Mục Tây sắc mặt thoáng chút liền trắng, “Anh, anh làm như vậy là không nhân đạo.”

Tần Chiêu Dương cười đến đặc biệt ôn hòa, “Hẹn hò với bạn gái anh trước tiên phải được anh phê chuẩn, bây giờ nhớ kỹ chưa?”

Ôn Mục Tây: “... Mẹ kiếp, chỉ vì việc này mà anh mặt báo!”

Thái Tử gia cười đến càng ôn hòa , “Tô Hiểu Thần chịu không nổi hấp dẫn, anh phải quản thật nghiêm.”

Một bên Tô Hiểu Thần tỏ vẻ rất vô tội, “Mục Tây cậu bảo trọng.”

Ôn Mục Tây còn chưa đáp lại được, đã bị tài xế đằng sau chạy tới trực tiếp nửa mời nửa lôi đi ...

Tần Chiêu Dương lúc này mới kéo cửa kính xe lên, thân nhiên giải thích một câu, “Cậu ấy rất lì lợm, người trong nhà tìm cậu ta đều tìm đến điên rồi gọi điện thoại cho cậu ta cũng không về ngược lại lại hẹn em đi ra ăn cơm.”

Tô Hiểu Thần phân tích một chút, cảm thấy ý nghĩa đằng sau câu kia mới là trọng điểm. ==

Cách một ngày sau hẹn Tur Tur cùng nhau ăn cơm, Tần Chiêu Dương lúc xế chiều còn họp ở công ty, Tô Hiểu Thần trước tiên đi nhà hàng TC tìm vị trí bàn ăn đã đặt. Tur Tur, Tầm Thất Trường cùng với lão nhị tới trước.

Các cô vừa đi vào bàn ăn, sau lưng Tần Noãn Dương cũng đã tiến vào, nhìn thấy là Tô Hiểu Thần liền tùy ý ngồi xuống ở bên cạnh cô, “Anh của chị không tới à?”

“Đang họp.” Tô Hiểu Thần rót cho cô chén trà, vừa nâng mắt mới phát hiện đối diện ba người đã muốn hóa đá, lúc này mới nhớ tới cô còn chưa giới thiệu về Tần Noãn Dương với các bạn.

A, không đúng; là đã từng nói qua Thái Tử gia có một người em gái, nhưng vẫn chưa nói em gái đó là ai...

Cùng nhau giới thiệu một chút, Tần Noãn Dương trừng mắt nhìn vượn tay ra bắt tay cả đám người đang ngồi chỗ đó, không chỉ bắt tay cứng nhắc cũng phá lệ nhu hòa nói một câu, “Xin chào, tôi là Noãn Dương.”

Tô Hiểu Thần nhìn ba người sừng sốt ngốc nghếch, cảm giác tự hào tự nhiên mà sinh ra, lực miễn dịch của cô quả nhiên cường đại, Aha ha ha ha ha ha ha ha.

Tần Noãn Dương tới nơi này còn có việc, ngồi một lát một lát rồi rời đi.

Tur Tur trơ mắt nhìn người rời đi, nhất thời có chút điên cuồng kéo Tô Hiểu Thần, “Mẹ kiếp, đây là em gái Thái Tử gia, bà cô này thật là thô tục !!! Tần Noãn Dương lại là em gái Thái Tử gia !!!”

Tô Hiểu Thần bình tĩnh trả lời: “Miệng cậu cũng sắp thô tục.”

Tur Tur trừng mắt: “...”

Tầm Thất Trường tốt xấu là nhìn quen tình cảnh này, thần hồn trở về chậm một chút, “Quả nhiên là anh em khí chất đều cường đại, gen quá trội.”

Lão nhị tiếp tục như đi vào cõi thần tiên hư không...

Gần đây Tần Noãn Dương là nữ thần mà Tur Tur hâm mộ nhất trong số những người ở đẳng cấp cao, trước kia Tần Noãn Dương làm gì cô cũng điên cuồng cập nhật cả đêm post bài đầu tiên thậm chí có chút nhập ma, hôm nay lập tức bùng tình đại ngộ.

“Thì ra phía sau nữ thần là tài sản khổng lồ của gia đình, khó trách hình tượng cường ngạnh tớ còn vẫn cho là do đại gia bao dưỡng mà có.”

Tiếng nói vừa dứt, Tần Chiêu Dương liền đẩy cửa vào tới.

Tay trái anh cầm áo khoác tây trang, vừa đi vừa kéo lỏng cổ áo trên và hai cúc áo, bước chân bước lại ổn vừa nhanh, khi đi đến bên cạnh Tô Hiểu Thần ngồi xuống rất tự nhiên ở kề bên cô.

“Xin lỗi, anh đã tới chậm.”

Tầm Thất Trường làm người thống lĩnh đại cục lập tức tỏ rõ lập trường, “Chúng tôi cũng vừa đến, anh đến trước năm phút so với thời gian đã hẹn.”

Tần Chiêu Dương cong khoe môi cười cười, rất có thành ý, “Để cho mọi người chờ tôi là do tôi không phải, đợi lát nữa tự phạt ba ly.”

Trừ bỏ Tô Hiểu Thần, còn lại ba vị đều là nhất trí hoan hô.

Tô Hiểu Thần tỏ vẻ thực ưu sầu, “Vậy lát nữa ai lái xe?”

Tần Chiêu Dương nghĩ nghĩ, “Tài xế. Nếu đã gặp người nhà mẹ đẻ em không uống rượu chẳng phải là không thành ý? Tài xế đã chờ ở dưới lầu, nếu uống say, nếu không trở về Kí túc xá có thể nói liền trực tiếp đến ở trong khách sạn.”

Xem ra Thái Tử gia đã sắp xếp xong xuôi toàn bộ...

Thấy cô còn muốn nói điều gì, Tur Tur lập tức dùng một loại biểu tình vô cùng đau đớn ngắt lời cô, “Còn chưa xuất giá đã muốn quản Thái Tử gia.”

Tô Hiểu Thần vốn là muốn nhắc nhở Tur Tur các cô đừng chèo rệu Thái Tử gia... Theo quan sát trong khoảng thời gian này, tất cả mọi ý đồ chèo rệu Thái Tử gia người bình thường đều là đi vào thắng người rồi bỏ ra ngoài không có ngoại lệ.

Nhưng nếu Tur Tur nói như vậy, cô dứt khoát cầm miệng.

Có thể tưởng tượng, chiến tích quả nhiên rất thảm thiết, Tần Chiêu Dương còn cười đến như làn gió xuân, ba người đối diện đã muốn nằm bò ra bàn.

Tô Hiểu Thần là người tinh táo nhất trong số bọn họ, gấp đồ ăn ăn từng miếng từng miếng, thỉnh thoảng xem trạng thái Tur Tur và hai người kia một chút, khi nhàm chán liền đếm bình rượu chơi.

Tur Tur có tư lượng tốt nhất trong cả phòng, giờ phút này thần trí còn rất thanh tỉnh, “Rượu ngon như vậy đều bị trâu uống, rất đáng tiếc...”

Tần Chiêu Dương gấp vào bát Tô Hiểu Thần mấy miếng thịt cá trắng nõn, “Thích thì nói người ta gói mấy bình cầm về.”

“Tôi không cần.” Tư Tư nói thăm một câu, “Anh chỉ cần đối với Hiểu Thần của chúng tôi tốt là được rồi.”

Thanh âm của cô ấy lâu bà lâu bầu, nghe cũng không được rõ ràng, nhưng Tô Hiểu Thần cũng nghe thấy được, Tần Chiêu Dương gấp miếng thịt cá tới đây còn có xương, cô vốn là muốn dùng miệng bỏ ra, cuối cùng trực tiếp nuốt vào lại bị mắc lại trong cổ họng làm đau đau.

Tần Chiêu Dương nhủ nhủ mày, gọi phục vụ cầm dấm chua đến cho cô, cô chỉnh chỉnh uống hơn phân nửa bình, cái kia thứ mới mềm ra, trong miệng của cô đều là mùi dấm nồng đậm, chua cực kỳ.

Tần Chiêu Dương đại khái cũng có chút say rượu, một lần sóng nước trong đôi mắt lưu chuyển, ánh nước nhàn nhạt mỉm cười nhìn cô, “Tô Hiểu Thần em thật ngốc.”

Tô Hiểu Thần: “... Em không so đo với người say.”

“Ừ.” Anh gạt đầu thừa nhận, “Là anh say.” Nói lời này thì ánh mắt vẫn đang nhìn cô.

Tô Hiểu Thần cho ba người kia uống canh giải rượu, chờ tỉnh rượu chút, lại gọi chút đồ ngọt đến.

Cô cảm thấy các cô ấy mỗi ngày đều nhiệt tình muốn làm thịt Tần Chiêu Dương một trận, lại uống cả rượu đêm, cuối cùng còn phun ra toàn bộ... Sau khi trở về khẳng định là hối hận không kịp.

Tần Chiêu Dương đối với bữa ăn luôn luôn không có kiên nhẫn, nhưng ám áp như vậy lại là lần đầu, không khỏi cả mặt đều mang theo chút xuân ý, cầm tay của cô ở dưới bàn nhẹ giọng nói: “Anh hối hận, Tô Hiểu Thần.”

Tô Hiểu Thần đêm nay không uống nhiều nhưng cũng thấy có chút men say, trong đầu lộn xộn, “Hà?”

“Nếu anh không xuất ngoại...” Anh dừng một chút, đáy mắt có ý tiếc nuối.

Nếu anh không xuất ngoại, hai người họ hẳn là đã sớm ở cùng một chỗ, bạn cùng phòng anh biết Tô Hiểu Thần là ó tên cô âm ỉ, anh cũng sẽ mang cô đi gặp bạn cùng phòng anh. Cũng cùng cô như cũ, cùng cô không nhanh không chậm, bình yên bước qua thời gian học đường này.

Chẳng sợ anh ở lại trong nước, phải cần nhiều thời gian hơn để đi đến vị trí hôm nay này, cũng tốt hơn bỏ qua bốn năm cùng cô.

Tô Hiểu Thần lòng bàn tay nóng nóng, bị anh nắm bàn tay càng nóng, có chút không được thoải mái, lại không muốn buông ra.

Trái tim Tần Chiêu Dương rất khó tới gần, giờ phút này cô mới thật cảm thấy mình đã ở trong tim của anh, chạm đến bộ phận cực nóng kia của anh.

Cô được anh nâng niu trên tay, trân quý ở trong lòng, cái này với cô, là một điều vô cùng tuyệt vời.

Bữa cơm này ăn đến cuối cùng, thức ăn trên bàn đã trở thành hư không, ba người trong phòng hết sức thỏa mãn, ôm bụng rất không từ tẻ mở miệng, “Tần thiếu, về sau đều là người mình, tôi cho anh biết anh phải cẩn thận Tô Hiểu Thần, sẽ bị lây bệnh chỉ số thông minh thấp.”

Tô Hiểu Thần: “...” Đêm nay không cùng người say so đo.

Tần Chiêu Dương quay đầu nhìn cô một cái, như cười như không, “Tôi sẽ không cho cô ấy cơ hội truyền nhiễm bệnh cho tôi... Có môi giới truyền bá phòng chừng cũng không cách nào thay đổi.”

Tô Hiểu Thần: “...” Thật là không biết xấu hổ! Hừ!

Tư Tư trầm mặc một hồi mới nói: “Tần thiếu, Hiểu Thần rất đơn thuần, từ bé đến bây giờ cô ấy cũng chỉ thích một mình anh. Cứ như vậy ương ngạnh thích anh, anh ngàn vạn không thể cô phụ cô ấy. Nếu anh và cô ấy không thể đi đến cuối cùng, tôi thật sự sẽ thất vọng với tình yêu.”

Mọi người đều sắp phải bước ra xã hội tàn khốc kiểm nghiệm cùng rèn luyện, Tô Hiểu Thần may mắn cỡ nào, từ nhỏ đã có người cùng đường làm bạn lớn lên, mỗi hành trình trong cuộc đời đều có người nắm tay cô đi qua.

Thanh mai trúc mã, tình cảm tốt nhất thế gian này, tình cảm tốt đẹp như vậy đáng giá để quý trọng nâng niu.

Tô Hiểu Thần cong khoe môi cười, trong lòng lại cảm động không hết. Đáy mắt cũng hơi hơi ẩm ướt, Tần Chiêu Dương cầm tay cô siết chặt.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, anh đang nhìn cô, khoe môi hơi hơi giơ lên, thông thả lại kiên định nói: “Chỉ cần Tô Hiểu Thần không gặp Dị Tư Thiên, tôi tuyệt đối có thể giữ vững trận địa.”

Tô Hiểu Thần nhất thời... Không biết nên bày vẻ mặt như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Chương 41

Sau khi ăn cơm xong, dĩ nhiên là khổ ép chủ tài xế đưa tất cả mọi người trong phòng trở về.

Từ Từ đếm đếm số người, đột nhiên phát hiện ra một người sẽ không có chỗ ngồi, nhất thời làm một dạng cầu huyết chui vào ghế ngồi trước, sau đó liền gọi Thái từ gia và Tô Hiểu Thần dồn lên xe....

Lão Đại cùng lão Nhị cũng phúc chí tâm linh, liền tiếp chui vào băng ghế sau chỉ còn chừa đúng một chỗ.

Tần Chiêu Dương nương mảy liếc nhìn trong xe, hoàn toàn không để trong lòng, chỉ là thuận tay đóng cửa xe lại, phân phó tài xế đưa mọi người đến khách sạn.

Ba người trong xe nhất thời trợn mắt há mồm, quả nhiên là một nhân vật như Thái từ gia không có chút năng lực tính toán là không được.

Tô Hiểu Thần trơ mắt nhìn xe đi xa, vô cùng rầu rĩ, “Vậy chúng ta thì sao, làm sao để về đây?”

Tần Chiêu Dương rất tán thưởng đối với trình độ dùng từ để biểu đạt của cô, sau đó liền nắm lấy tay cô, một đường đi bộ về——

Cũng may hội quán TC cách khu chung cư không xa, bọn họ đi như vậy cũng coi như tản bộ để tiêu hóa, cho nên đến khi Tô Hiểu Thần về đến nhà, chợt phát hiện bụng mình hơi đói.

Tần Chiêu Dương nghe vậy liền bắt đầu chậm rãi cời quần áo, “Vậy em ăn anh đi.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy chính mình bị dọa sợ, ngay tại khi cô tiến thêm một bước trong trông mong cùng kỳ vọng, Tần Chiêu Dương cời đồ chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi trắng.

Cô nghĩ mình chính là kiểu người ngoài miệng thì nói không muốn nhưng trong lòng lại luôn giục người ta mau tới, ngay khi cô đang muốn giờ trò thì Tần Chiêu Dương nâng cằm cô lên cười rất tà nịnh, “Có muốn nhìn tiếp xuống dưới một chút không, hử?”

Tô Hiểu Thần: “...” Có thể nói lời thô tục như vậy sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi tắt hai cái đồng hồ báo thức, Tô Hiểu Thần đang mơ mơ màng màng bị Tần Chiêu Dương xóc từ trong chăn lên.

Tô Hiểu Thần lập tức xuất ra mười ba chiêu của người phụ nữ đánh đá, vừa túm vừa cào, cuối cùng một câu nói của Tần Chiêu Dương dễ dàng KO cô.

Anh nói: “Mẹ anh đang đợi em, em thực sự không dậy sao?”

Tô Hiểu Thần nhất thời tỉnh táo hẳn.

Sau nửa tiếng, cô đã ngồi cùng Trình An An trong phòng VIP của cửa hàng Tinh Phẩm, lúc này cô thật giống như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than vậy.

Trình An An nhấp một miếng trà lài, quan sát cô từ trên xuống dưới, “Cũng không phải là lần đầu tiên gặp cô, khăn trương như vậy làm gì?”

Tô Hiểu Thần ở trong lòng khóc lớn, trên mặt lại hết sức bình tĩnh, “...Cái kia...không phải là thân phận có chút không giống sao.”

Trình An An “A” một tiếng, “Thân phận gì mà không giống nhau?” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng cũng đang cười thầm.

Tô Hiểu Thần lại trợn tròn mắt, lẽ nào Tần Chiêu Dương không cùng người trong nhà thẳng thắn khai báo để hưởng khoan hồng? Nhưng lần trước không phải nói là muốn gặp cô sao? Chẳng lẽ là...đã lâu không gặp nên mới buột miệng nói vậy thôi?

Cô chung quy có chút non nớt, trong lòng suy nghĩ cái gì, trên mặt liền biểu hiện ra y như vậy.

Trình An An xem kỹ lại cô một lát, lúc này mới phát giác được nếu tiếp tục trêu chọc tiếp, Thái từ gia lại phải giải thích một phen.

Ngón tay trên đầu gối nhẹ gõ một cái, giọng điệu đột nhiên nghiêm túc, “Chọc cháu chơi thôi, Chiêu Dương đã sớm nói cho cô biết rồi. Chỉ có điều cô đã nghĩ rất nhiều đến các loại tình cảnh sau này gặp con dâu tương lai, lại cũng không thể nghĩ tới lại như thế này...”

Bà tựa hồ là có chút bối rối, “Các cháu ở chung hà... Có làm cái gì không? Cô mặc dù không phản đối thậm chí lại có phản ứng hỗ nữa, nhưng cô nghe nói cháu còn chưa nói qua với Tô Khiêm Thành phải không. Tô Khiêm Thành ấy... nhìn qua thì là một người rất ôn hòa, nhưng chuyện gì mà vừa đụng đến Tiêu Ly và cháu thì lại giống y như một con Husky có tính công kích vậy.”

Tô Hiểu Thần nhất thời 囧, Husky tính công kích, cô phải nói tiếp thế nào đây... Cô cảm thấy mình sống hơn hai mươi năm nay, lần đầu tiên phát hiện vốn từ vựng của mình thì ra lại nghèo nàn như vậy, ngay cả hừ một tiếng cũng không được.

Quả thực vô cùng thẹn với ba Tô nhiều năm nâng niu cô trong lòng bàn tay như vậy.

Suy nghĩ một chút, cô hơi ho khan một tiếng, giải thích: “Cháu không có cùng Tần Chiêu Dương vượt qua Lô Trì.”

Trình An An hơi sững sốt một chút, đột nhiên nở nụ cười, “Cháu ở đây nói đùa cô phải không? Người cũng đã lừa tới tay, lại còn không biết ăn sao? Con trai cô sinh lúc nào lại nghiêm chỉnh như vậy chứ hả?”

Tô Hiểu Thần lại càng tròn mắt hơn, cô cảm thấy mình chính là không nên tiếp tục nói thì tốt hơn, có người lại có thể... nói lời tổn hại chính con trai mình như vậy sao? Thực sự không phải con ruột đấy chứ?

Bất quá ngay lúc này người quản lý đang khoan thai chậm rãi cầm vòng tay đưa tới, “Để quý khách đợi lâu rồi, những thứ này đều là kiểu dáng mới nhất trong quý này, Tần phu nhân nhìn một chút xem có thích hợp hay không.”

Trình An An ung dung hào phóng cười một tiếng, chỉ chỉ Tô Hiểu Thần bên cạnh, “Là mua cho con dâu tôi.”

Quản lý tựa hồ hơi sững sốt một chút, lập tức bắt đầu ba hoa chém gió các loại nịnh nọt thổi phồng, đương nhiên, chủ yếu vẫn là khen Tô Hiểu Thần có mẹ chồng tương lai xinh đẹp như hoa...

Sau khi ra khỏi cửa hàng Tinh Phẩm, Tô Hiểu Thần đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, cô cảm giác mình thực sự đã quá ít đi ra xã hội này...

Ở trước cửa chờ, tài xế đã biến thành Tần Chiêu Dương, khi trông thấy hai người đi ra, trong mắt đều là nụ cười thân thiện.

Tô Hiểu Thần hiếm khi nào thấy được Thái tử gia bộc ra cảm xúc như vậy, nhìn hai ánh mắt ôn hòa đã sớm bị dọa sợ.

Tần Chiêu Dương đưa tay lên xoa xoa đầu cô, tiếp đó liền nhìn thấy đôi bông tai tinh tế trên vành tai cô, hình bông hoa rất tinh xảo, đá kim cương màu sắc rực rỡ, nhìn thế nào cũng thấy rất đẹp, “Hiểu Thần.”

“Dạ?” Cô mê mang ngẩng đầu lên, kim cương kia dưới ánh mặt trời đột nhiên lóe lên, lấp lánh rực rỡ.

Anh đưa tay lên sờ sờ vành tai cô, cười cười đến hơi có chút thâm ý, “Được rồi, lên xe thôi.”

Com trưa ăn ngay ở nhà trọ của Tần Chiêu Dương, vú Trương không biết đã tới từ lúc nào, làm nguyên một bàn đầy đồ ăn.

Hai mắt sáng rỡ của Tô Hiểu Thần sau khi quét một lượt khắp bàn ăn, rốt cuộc ở đâu còn bộ mặt thẹn thùng, ở đâu còn bộ mặt xấu hổ, ở đâu còn bộ mặt căng thẳng không được tự nhiên nữa đây.

Tần Chiêu Dương sau khi ăn com xong liền đi ngay đến thư phòng, cô liền cùng Trình An An ngồi trên ban công thưởng thức tiên nhân cầu... Cây tiên nhân cầu này là chuyển từ chỗ đặt trước máy tính trong phòng cô ra ngoài. = =

Trình An An tách mấy thứ nhỏ nhỏ, ngẫm nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Hiểu Thần, cháu có thể nói cho cô biết một chút tại sao lại không nói cho Tô Khiêm Thành biết chuyện này không?” Nói xong, lại bổ sung thêm một câu, “Các cháu qua lại không bao lâu Chiêu Dương đã nói cho cô với Tần Mặc biết, nó nói nó với cháu thực sự nghiêm túc.”

Bà chậm rãi hít một hơi, bên môi thoáng hiện nét cười.

Bà nhìn Tô Hiểu Thần từ nhỏ đến lớn, vô luận là tính cách hay cái gì đều hiểu rõ thấu triệt, Hiểu Thần có lẽ không phải là người thích hợp nhất với Tần Chiêu Dương, nhưng cũng là người Chiêu Dương vẫn luôn thích.

Bà mặc dù không xác định được Tô Khiêm Thành nghĩ như thế nào, nhưng đoán chừng đối với Tần Chiêu Dương vẫn rất hài lòng. Tô Hiểu Thần không lấy Tần Chiêu Dương, vậy còn gả cho người nào nữa?

“Cháu không phải là không muốn, mà chỉ là muốn chờ thêm một chút nữa.” Tô Hiểu Thần cắn cắn môi dưới, nói thực không chút lo lắng, “Ba cháu, ông ấy... trên mặt biểu hiện hình như là không thích Chiêu Dương.”

Trình An An lúc này liền hiểu, “À, đúng vậy, ông ấy đích xác là không có thích Chiêu Dương bao nhiêu.”

Tô Hiểu Thần lại không tiếp tục nói nữa, làm sao mà người không được thích lại giống như không phải là con trai ruột của bà vậy....

“Cũng giống như Tần Mặc không định gắp cái tên tiểu tử thú Đường Trạch Thần kia vậy.” Bà lại nở nụ cười, nụ cười lúc này vừa giảo hoạt lại vừa đắc ý, “Con gái nâng niu trong lòng bàn tay hơn hai mươi năm liền đưa đi làm vợ người ta tất nhiên là không vui rồi, bất quá Hiểu Thần à, kỳ thực chính cháu cũng có lo lắng là được rồi.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy ngày hôm nay số lần mình không có lời nào để nói đều đã vượt qua tất cả những lần cô bị Thái tử gia chặn lời từ trước đến nay rồi...

“Cháu không có.” Cô nhỏ giọng giải thích, đã không còn ngần ngại nữa.

Trình An An không biết có nghe thấy hay không, trầm mặc thật lâu mới nói tiếp: “Chuyện tình cảm thực sự không thể nói là tốt hay không tốt được, trước đây, lúc cô thích ba Chiêu Dương cũng như vậy, tình cảnh phía trước có sỏi phía sau có hổ, nhưng khi đó mới phát hiện ra những bản khoán của bản thân. Cháu không thể trông chờ được một người đàn ông cái gì cũng móc hết tim phổi ra nói cho cháu, những thứ kia quá nặng, không thể nào coi nhẹ.”

Trong lòng Tô Hiểu Thần vô cùng cảm động, cũng không có nói tiếp.

Trình An An thấy cô nghe hiểu cũng không tiếp tục xoay quanh cái đề tài này nữa, nhưng lại nói nhiều hơn một chút chuyện Thái tử gia lúc ở Mi, thật ra cũng chỉ là chuyện nhà cửa, lại ảm áp vô cùng.

Sau khi Trình An An đi hồi lâu, cô còn chưa lấy lại được tinh thần, trong tay cầm chén trà xuất thần nhìn về phương xa.

Trước kia là Tô Hiểu Thần không cảm thấy không có cảm giác an toàn, nhưng sau này ngẫm lại, đều đã biết nhau mấy chục năm, một cái ánh mắt một động tác của Tần Chiêu Dương cô cũng có thể đoán ra được ý tứ cùng động cơ của anh, nếu như nhận thức sớm hơn được mấy năm có khi cô còn có thể trông thấy Thái tử gia mặc tã nữa ấy chứ.

Và lại, tính tình Tần Chiêu Dương mặc dù có chút lãnh ngạo, nhưng đối với cô lại không như vậy, mặc dù cũng có những lúc theo thói quen an bài cho cô, nhưng lại không hề có dụng ý xấu.

Dường như quả thực không có lý do gì cô nhất định phải kiên trì, không phải sao?

Về sau kỳ thực cũng đã ổn định, vẫn muốn tìm một cơ hội nói với Tô Khiêm Thành, dù sao thì chuyện yêu đương nói với người trong nhà một tiếng thì cũng tốt hơn, nói một câu: “Con và Tần Chiêu Dương ở bên nhau.” thực ra cũng không quá kinh khủng, nhưng cô vẫn luôn không thể nói ra miệng được, mặc dù cô cũng không biết là tại sao....

Có lẽ là bởi vì cô cảm thấy Tô Khiêm Thành cái gì cũng đã biết rồi? Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn luôn giả bộ là không biết sao?

Chính Tô Hiểu Thần cũng không thể nói rõ nguyên do là tại sao, thế nhưng ngay khi vừa nghĩ tới từ lúc bắt đầu đến giờ Tần Chiêu Dương đã rất luôn nghiêm túc đối với đoạn tình cảm này, cô lại không làm một chút gì thực sự là có chút nói không nổi?

Nhất là lúc khi nghe Trình An An vừa nói vừa cười kể về đoạn thời gian một mình sinh sống khó khăn của anh.

Kỳ thực tâm tư Tô Hiểu Thần cũng rất tế nhị, cô biết rõ từng câu từng chữ hôm nay Trình An An nói là đều có dụng ý, nhưng cũng biết là bà không hề có chút ác ý nào, chỉ là bởi vì cô không hiểu, phản ứng của cô hơi chậm chạp một chút nên bà mới phải chỉ điểm cho cô....

Mà những điều này, cho dù là Tần Chiêu Dương hay là Tần Noãn Dương, cũng đều sẽ không làm.

Một kích như vậy, thật sự là giúp cô thông suốt được rất nhiều điều, con người không nhất thiết phải bố trí xung quanh mình quá nhiều tường chắn, nếu như vậy, khi quay lại tất cả những gì nhìn thấy chỉ đều là tường, đụng phải là đầu roi máu chảy, đến cuối cùng lại cũng tự chuốc lấy phiền toái.

Nghĩ thông suốt những điều này, cô thần thanh khí sảng đem tất cả cảm xúc đều đổi mới hết trong buổi chiều này, nhưng lại ngại câu chuyện có tính nghiêm túc sâu sắc này không thể dùng bánh ngọt để giải quyết một cách thoải mái được nữa rồi....

Cô đem đĩa bánh để lại trong phòng bếp, mới vừa đi ra liền nhìn thấy Tần Chiêu Dương qua khe cửa thư phòng.

Cửa thư phòng còn mở hơn nửa, anh ngồi sau bàn xem tài liệu, hơi khẽ cau mày, môi mỏng nhếch nhẹ lên, gò má toát lên đầy đủ vẻ hoàn hảo, hình ảnh tinh xảo như phong cảnh như vậy, trong mắt người tâm tình đang tốt như Tô Hiểu Thần tuyệt đối là trí mạng.

Cô cảm thấy Tiểu Tô Hiểu Thần trong lòng kia đang “A” một tiếng, phun máu mũi ngã xuống đất không thể nào dậy nổi.

Nghĩ như vậy, mũi cô cũng có chút nóng nóng, vội vàng xoay người muốn chạy đi, Tần Chiêu Dương đã phát hiện ra cô, “Đứng ở cửa làm gì, vào đây đi.”

Tô Hiểu Thần che mũi đi vào trong phòng, ghen ngào, “Anh làm nhanh lên một chút đi, tối nay em phải về nhà một chuyến.”

Tần Chiêu Dương nghiêm túc nâng mắt nhìn cô, “Em che mũi làm cái gì?”

Tô Hiểu Thần sợ mình thực sự chảy máu mũi, che mũi chạy điên cuồng ra ngoài, “Ai cần anh lo.”

“Coi chừng ngã....” Tần Chiêu Dương vừa lên tiếng, Tô Hiểu Thần đã đụng ngay phải kệ sách bên cạnh.

Tần Chiêu Dương: “....”

Tô Hiểu Thần: “....” Hiện tại khóc còn kịp sao? Được cái này mất cái kia a QAQ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Chương 42

Khi về đến nhà chỉ có một mình Hàn Tiêu Ly ở nhà, Tô Hiểu Thần ngó ngang nhìn dọc tìm một vòng cũng không thấy Tô Khiêm Thành, “Mẹ, ba đâu rồi ạ?”

Hàn Tiêu Ly đang khoanh chân ngồi trên sofa xem tivi, một bộ phim cổ trang bà biên kịch đang rất nổi tiếng. Giờ phút này bà đang ôm khoai tây miến cười đến ngà trái ngà phải, nghe vậy quay đầu nhìn cô một cái, “Con tìm ba có chuyện gì thế? Ba con đi thành phố B, chắc phải vài ngày nữa mới có thể trở về.”

Tô Hiểu Thần cực kỳ chán nản, vất vả nghĩ rằng thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nhưng mà người lại không có ở đây!

Càng chán nản hơn là, trước đó Hàn Tiêu Ly cũng không biết cô sẽ trở về, đã ăn cơm xong ở bên ngoài...

Tô Hiểu Thần nhìn phòng bếp trống tuếch, buồn bực không nói lên lời, “Vì sao ngay cả mì ăn liền cũng không có?”

Hàn Tiêu Ly nói rất tự nhiên, “Ba con không cho mẹ ăn. Hơn nữa, bây giờ con chuyển ra bên ngoài ở ba con vừa đi công tác mẹ chỉ có một mình, một người nấu nhiều cơm làm gì? Quan trọng là không ai rửa bát, nên mẹ không mua đồ ăn!”

Tô Hiểu Thần đau lòng muốn chết đi sang nhà cách vách xin cơm.

Cô ấn vài cái lên cái chuông cửa, di Trương liền đến mở cửa, Tô Hiểu Thần tội nghiệp nhìn di Trương, “Di Trương có còn thừa cơm không ạ?”

Dường như di Trương hơi ngạc nhiên. Tần Noãn Dương bước về phía cửa, hình như là đúng lúc vừa muốn vào phòng bếp, nhân tiện xoay ra xem người bên ngoài là ai, thấy là Tô Hiểu Thần nên khá vui mừng và ngạc nhiên: “Ài, Hiểu Thần, mau vào.”

Tiếng nói cô ấy vừa dứt, quay đầu liền đi gọi Tần Chiêu Dương.

Tô Hiểu Thần cảm thấy tốt dạ người QAQ.

Di Trương lui lại nhường đường cho cô đi vào, “Vừa chuẩn bị ăn cơm, mau vào ăn cùng nhà đi!”

Tô Hiểu Thần lễ phép cảm ơn, vừa đi đến phòng ăn nhìn thấy một nhà nhà họ Tần sum họp, nhất thời cả người cứng ngắc, bỗng nhiên cảm thấy bên tai có chút nhiệt nóng.

Tần Chiêu Dương đứng lên. Vừa về đến nhà anh đã tắm rửa, thay đổi bộ quần áo, áo sơ mi trắng nhẹ nhàng khoan khoái, quần kaki thường.

Tô Hiểu Thần nhìn anh, yết hầu được che cẩn thận tỉ mỉ bởi cúc áo, yên lặng tưởng tượng, “Rất muốn cởi cúc xé áo anh...”

Ngược lại, Tần Chiêu Dương nhìn thấy cô không hề cảm thấy ngạc nhiên, đuổi Tần Noãn Dương ngồi sang ghế khác, kéo ghế cạnh mình rồi gọi cô: “Di đâu? Di ăn cơm trước rồi à?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu: “Trong nhà không còn một chút đồ ăn nào. Mẹ em cũng không nấu cơm.”

Ngụ ý, thật sự vạn bất đắc dĩ em mới sang xin cơm ăn, không ngờ lại vừa đúng lúc giờ ăn cơm.

Tần Chiêu Dương cũng không để ý, “Muộn hơn một chút thì chỉ có cơm thừa.”

Sau khi Tô Hiểu Thần đến, Tần Noãn Dương rất vui vẻ, cười híp mắt, gấp cho cô vài miếng thức ăn, đến khi cô đồ mặt ăn vào miệng, đen tối nói một câu: “Về sau có phải em phải gọi là chị dâu hay không?”

Miếng khoai tây trong miệng Tô Hiểu Thần chưa kịp nhai, ursor tới mức trực tiếp nuốt xuống, kẹt trong cổ họng nghẹn muốn sống muốn chết.

Tần Chiêu Dương nhú nhú mày, cho cô thêm bát canh, “Không ai tranh với em đâu.”

Tô Hiểu Thần: "..."

Từ đầu đến cuối, Trình An An chưa hề nói chuyện, giờ lại nhìn trêu tức ông Tần, nói trắng ra lại dứt khoát: "Đội có thêm bạn trai Noãn Dương, đến lúc đó là bữa cơm đoàn viên thật sự."

Tần Mặc "ừ" một tiếng, thần nhiên liếc mắt nhìn: "Đến bước nào rồi? Cầu hôn?"

Dường như Tần Chiêu Dương sững sốt một chút, vẻ mặt rất bình tĩnh, "Chưa ạ."

"Khi nào cầu hôn nói trước với ba một tiếng, ba tặng cho Tô Khiêm Thành một lễ lớn." Nói xong, ông cũng cười, trong mắt cũng vui vẻ, khóe môi cũng cong lên.

Tần Noãn Dương vin vào chuyện này cổ vũ càng vui vẻ hơn, "Anh trai, anh cố gắng lên!"

Tần Chiêu Dương nghe vậy thoáng ngừng lại, giống như vô tình nhắc tới Đường Trạch Thần, "Đúng thật, không thì em và Đường Trạch Thần lại muốn tiến hành trước anh."

Tần Noãn Dương: "... Vạch áo cho người xem lưng.

Quả nhiên, Tần Mặc lập tức lạnh lùng, liếc mắt nhìn Tần Noãn Dương, ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

Tô Hiểu Thần nhất thời không hiểu làm sao, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, cô theo Tần Chiêu Dương trở về phòng, tóm một góc nhỏ ở áo sơ mi anh đi, đến phòng mới hỏi: "Ba anh không thích Đường Trạch Thần sao?"

Tần Chiêu Dương quay đầu nhìn cô một cái, "Tại sao em không quan tâm nhiều đến chuyện ba anh thích em?"

Tô Hiểu Thần thử hỏi: "... Ba anh thích em sao?"

Tần Chiêu Dương lười biếng ngồi vào bên giường, "Vậy sao em không hỏi xem anh có thích em hay không?"

Tô Hiểu Thần: "Anh đủ rồi nhé!"

Tần Chiêu Dương nhếch môi cười khê một tiếng, vẫy tay với cô: "Lại đây xem phim với anh."

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, nếu về phòng mình chắc chắn là hai mẹ con nhìn nhau, nên liền gật đầu, nói thêm một câu: "Em muốn xem hai phụ đề, chỉ có tiếng Anh xem quá phí não."

Tần Chiêu Dương: "..."

Khi Tư Tư gọi điện thoại đến cô đã rất buồn ngủ, đầu lệch qua trên vai Tần Chiêu Dương híp mắt mắt dòm chỗ nguồn sáng. Đã muốn thu hẹp lại, cô thật sự mệt không chịu nổi, điện thoại cũng không muốn tiếp, cọ vai anh thử hỏi, "Anh nói với mẹ em một tiếng em hôm nay ngủ ở nhà anh có được hay không?"

Tần Chiêu Dương vòng tay qua vai cô kéo cô vào trong ngực mình, để cho cô dựa vào thoải mái hơn chút, ngoài miệng nói: "Phòng khách chưa thu dọn, em ở đây với anh chỉ có thể cùng anh ngủ một cái giường."

Tô Hiểu Thần đang say ngủ lập tức tỉnh hơn một nửa, "Vậy để em về nhà đi."

Tần Chiêu Dương "Ừ" một tiếng, tay lại không rời.

Tô Hiểu Thần lắc hai lần không tránh ra cũng không nguyên ý tổn nhiều sức, cứ như vậy tựa vào trong lòng anh nhắm mắt lại.

Ngon đèn màu cam rất ấm áp, cô cũng không cảm thấy chói mắt. Trong phòng còn có nhạc phim dịu dàng dễ nghe, cả người cô đều ấm áp, lười biếng cũng trôi dạt.

Khi sắp ngủ say nghe anh hỏi, "Hiểu Thần, em có thích anh không?"

Thực ra, nói vấn đề áp a áp ứng trực tiếp hỏi như thế này không phải là phong cách của Thái Tử gia. Vì thế, cô lại nở nụ cười, gật đầu hai lần: "Thích!"

"Được rồi, đêm nay anh cho em trở về." Anh đột nhiên nở nụ cười, hơi hơi đứng dậy, "Đi thôi, anh đưa em về."

Thiếu chút nữa Tô Hiểu Thần đã ngủ say, khi bị anh kéo lên, đầu óc hơi ngơ ngác: "Thật sự không cho em ngủ cùng anh à?"

"Ảnh hưởng không tốt." Anh đưa tay vuốt ve chóp mũi cô, khi đi tới cửa nói thầm một câu, "Tại sao hôm nay anh lại nhìn em thuận mắt thế nhỉ?"

Đúng lúc Tần Noãn Dương đi ra từ phòng đối diện, cũng thuận tiện tiếp một câu: “Bởi vì tình trờng của anh ở trên não!”

Tần Chiêu Dương rất lợ đắng liếc mắt nhìn: “Em nói xem, buổi tối anh và Đường Trạch Thần gọi điện tâm sự hay là nói chuyện trắng đêm với ba tốt hơn?”

Tần Noãn Dương lập tức cảm miệng: “Chị dâu đi thông thả, ngày mai lại đến chơi!”

Từ đầu đến cuối Tô Hiểu Thần vẫn luôn cười ngơ ngác, nghe thấy vậy thì giả vờ như chưa nghe gì, nhìn trái nhìn phải, nhưng lại không nhìn Tần Chiêu Dương và Tần Noãn Dương.

Thực ra, cảnh tượng đưa cô về nhà như vậy từ nhỏ đến lớn đã diễn ra rất nhiều lần. Trước kia Tần Chiêu Dương không nguyên ý xuống lầu đưa cô về, hai nhà cách một con đường như vậy, nói thật, nói là đưa cũng rất ngại ngùng. Nhưng sau này không biết bắt đầu từ khi nào thì Tần Chiêu Dương nhìn thấy cô muốn trở về, chỉ cần là buổi tối, đều sẽ nói một câu, “Em chờ chút, anh đưa em xuống lầu.” Sau đó từ chỗ thang lầu nói chuyện đến dưới lầu, lại đến phòng khách, cửa vào, ngoài cửa, cuối cùng là cửa nhà cô.

Hôm nay cũng giống như vậy, phòng khách đã sớm tắt đèn, cả phòng tối đen, chỉ có ngọn đèn ngoài cửa sổ hơi yếu so với đèn đường.

Anh cầm tay cô nắm lấy tay anh, cảm giác phươg hướng của cô không tốt, đặc biệt khi không thể thấy vật quả thực là đi một bước có thể đá ngã một hàng ghế, nên cô vừa đi vừa phải sờ chân ghế.

Tần Chiêu Dương lười bật đèn, trực tiếp đưa cô đến cửa mới bật đèn tường, “Ngày mai dậy sớm một chút! Ngủ quên anh sẽ không gọi em!”

Tô Hiểu Thần: “Anh gọi em một câu sẽ chết à? Em đến muộn anh rất vui mừng à?”

Anh và cô cùng nhau thay giày, mở cửa đưa cô ra ngoài, “Đương nhiên vui mừng! Em không được nhìn da thịt đàn ông khác!”

Tô Hiểu Thần nhất thời đầu đầy vạch đen. Con bé Tư Tư kia không biết bị Tần Chiêu Dương mua chuộc lúc nào, trung thành đến việc lớn việc nhỏ đều bị báo lại.

Đối với hiện tượng bại hoại kiểu này, Tô Hiểu Thần phải áp dụng phương pháp mạnh mẽ, dùng sức nặng ép cơ thể nhỏ bé của Tư Tư thành miếng thịt khô. Đương nhiên hành động này quá mức bạo lực, không nên bắt chước.

Sự thật cũng chứng minh, có áp bức tất có phản kháng, hành động này tuyên cáo thất bại.

Dựa theo tình huống này, Tô Hiểu Thần lập tức áp dụng phương pháp hấp dẫn bằng đồ ăn vật! Mua một đồng ă, hơn nữa mỗi lần đưa đồ ăn vật đều trình ra thẻ hội viên.

Kết quả chính là hai người kia được ă nhưng đều vô ơn vô nghĩa, vì thế cô tức giận đến véo mạnh tay Tư Tư, khiến cho mấy lạng thịt vừa ă được bỗng chốc tiêu tan.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, xóa trong máy tính của Tư Tư một đồng phim gay! Một đồng truyện tranh! Một đồng trò chơi! Một đồng văn kiện!

Tư Tư ôm máy tính khóc một tuần sau, trực tiếp đi cáo trạng, ở trước mặt Thái Tử gia khóc lóc đến than thở, còn đem chuyện cô thích nhìn da thịt đàn ông nói ra hết sạch...

Sau đó Tô Hiểu Thần có được một đêm vô cùng thê thảm, dùng ngôn ngữ của ngôn tình nói chính là, một đêm đen tối và bão tố, hai mắt cô rung rung, ngưng mắt thâm tình nhìn người đàn ông đẹp trai lạnh lùng ngông cuồng trước mặt, nhỏ giọng hỏi: “Thật sự muốn làm như vậy sao?”

Người đàn ông cau mày, nói chắc như đinh đóng cột, “Tất nhiên.”

Cô gái yếu ớt lau nước mắt —— sau đó một phen kéo ngăn kéo ra lấy ra giấy bút, viết cả đêm “Không thể ă trong bát nhìn trong nôi, một chút thịt về sau sẽ biến thành tảng thịt heo mỡ.”

Quả thực là thảm kịch nhân gian, cách một ngày dung nhan tiều tụy đỉnh đầu như ổ chim thì người đàn ông đẹp trai lạnh lùng ngông cuồng còn cau mày hỏi một câu, “Bây giờ em còn có muốn ă trong bát nhìn trong nôi nữa không?”

Tô Hiểu Thần: “...” A, không dám?

Nghĩ như vậy, Tần Chiêu Dương đã đưa cô đến cửa, “Vào đi thôi.”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, không chút lưu luyến xoay người rời đi, lúc này Tần Chiêu Dương lại mất hứng, “Tại sao anh bảo em đi là em bước đi ngay được.”

Tô Hiểu Thần có chút không hiểu, “Không phải anh bảo em vào đi hay sao?”

Về mặt Tần Chiêu Dương tối tăm nhìn cô, không để ý tới cô, khó có lúc tràn ngập nhu tình như đêm nay, lại tạt cho anh một gáo nước lạnh.

Tô Hiểu Thần nếu là biết anh nghĩ như vậy, dự tính gân cốt cả người đều muốn động đậy, này nhá, mỗi lần khi cô đang tràn ngập tình cảm thì ai là người

phá hư không khí! ! !

Là ai! Nói mau!!!

Hàn Tiêu Ly còn chờ ở dưới lầu, thấy cô trở lại, lúc này mới thu dọn chuẩn bị lên lầu, “Con mà không trở về mẹ nghĩ là con muốn ngủ lại nhà Chiêu Dương kia.”

Tô Hiểu Thần chột dạ, vừa định giải thích một chút, Hàn Tiêu Ly đã thờ ơ đi lên lầu ...

Tô Hiểu Thần không kịp mở miệng buồn bực, đây có thật là mẹ đẻ không?

Nghĩ như vậy, cô lấy ra di động vừa định cho ba đại nhân đang ở thành phố B xa xôi mách tội, nhìn thấy cuộc gọi nhờ của Tư Tư, nghĩ nghĩ, vẫn nên chờ ba trở về.

Cứ như thế... Xảy ra chuyện lớn!

Tư Tư thanh âm rất lạnh lẽo, cô nói, “Cậu nhanh chóng lên mạng, diễn đàn của trường mình, link của các bài đứng đầu, sau đó mở ra xem. Tớ không nói với Tần thiếu, cậu nhanh chóng đi xem xem.”

Tô Hiểu Thần còn trong trạng thái có chút không rõ, “Link gì?”

Tư Tư trầm mặc một chút, mới hỏi: “Hiểu Thần, có phải cậu đắc tội người nào hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Tô Hiểu Thần cảm thấy đời này cô đắc tội với rất nhiều người, từ nhỏ đi học cho tới bây giờ, chỉ cần là thích Tần Chiêu Dương thôi thì cũng đã đắc tội một lần rồi, người nhiều quá, cô thực sự không nhớ rõ đi tính toán chi ly là khi nào đắc tội vị nào.

Cô dứt khoát lên mạng, mở diễn đàn của trường lên, liếc mắt liền thấy bài post hồng nhạt đập vào mắt.

Nguyên cái tựa đề không thôi cũng đã rất hấp dẫn ánh mắt người nhìn rồi: Vị học tử năm tư nào đó hư hư thực thực được bao nuôi, phi pháp ở cùng một chung cư, bán thịt cầu vinh!

Nói thật, Tô Hiểu Thần cảm thấy nếu như chính cô trông thấy tiêu đề bài post này thì đoán chừng là nghĩ thế nào cũng không ra nhân vật chính trong bài post đó chính là mình, nhưng mà vừa mở ra nhìn thì cô liền nổi trận lôi đình...

Tô Hiểu Thần bình thường ở trong trường đích thực là rất khiêm tốn, nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng đến việc thích dùng những món đồ xa xỉ của cô, thỉnh thoảng Tô Khiêm Thành đi công tác đều luôn nhớ mua quà về cho cô và Hàn Tiêu Ly, trong đó không thiếu những đồ hàng hiệu vật báu.

Nhưng ở trong trường, số lần cô đeo đồng hồ có thể đếm trên đầu ngón tay, cũng không biết là chủ lầu kia chụp lên thế nào, mặc dù có chút miễn cưỡng, tuy nhiên vẫn có thể nhìn thấy rõ.

Đáng lẽ như vậy cũng chẳng nói ra được vấn đề gì, nhưng là đặt cùng với mấy tấm ảnh cô bước xuống từ những chiếc xe đắt tiền khác nhau, lại thêm những câu văn thêm mắm thêm muối vào, thật giống như một câu chuyện hoàn toàn có thật.

Ngay từ đầu đã là những ngôn từ vô cùng châm chọc, nói thật đến nỗi giống như đã từng tận mắt chứng kiến vậy.

Lúc đầu, khuôn mặt trên các bức ảnh đều được làm mờ đi, mọi người cũng chỉ là mơ hồ suy đoán nhân vật chính là ai. Cuối cùng lại càng ngày càng có nhiều người vào bình luận, những tấm hình kia của chủ lầu đều bị mọi người trên mạng đào ra so sánh toàn thân, bên trong có mấy tấm hình Tô Hiểu Thần cùng Tư Tư một nơi đi tìm việc làm nguyên một ngày, đi vào quán bán đồ ăn vặt mua bánh mì hay là hình cô ngồi ở ven đường đếm tiền tiêu vặt...

Nếu như lần này Tô Hiểu Thần không thấy được những thứ này, có lẽ cũng không nhớ rõ chính mình đã từng có thời kỳ ám muội móc tiền lẻ toàn thân, mà đặc biệt là dùng để đi mua đồ ăn vặt.

Chờ cô đọc một mạch qua trang thứ hai, chủ lầu đã đăng lên tấm ảnh chụp cô và Tần Chiêu Dương cùng quay về nhà trọ.

Cô xem thực sự rất là buồn bực, lại thêm những người bình luận kia không hề biết rõ nguyên do, ngôn từ đều rất châm chọc, độc ác. Đương nhiên, trong đó cũng có xen vào những bóng nam thoát nhìn rất đẹp trai vào bình luận.

Bài post mở ra vào tối thứ bảy, đúng lúc Tần Chiêu Dương mời bạn cùng phòng của cô đi ăn, trong đó có một bức ảnh chụp chứng minh ở chung phi

pháp có lẽ là chụp được vào đêm đó.

Nữ sinh năm thứ tư đại học cùng bạn trai ở chung khẳng định cũng không phải số ít, chủ yếu là bài post ngay từ đầu đã lấy chủ đề là nữ sinh hư hỏng ham giàu, hơn nữa chủ lâu cũng được coi như là nhân vật công chúng non nớt, lời lẽ sắc bén, quan điểm đặc biệt, có người ủng hộ cho mình.

Vốn là bài post này có phần nội dung giải thích không được rõ ràng lắm, nhưng được chủ lâu trau chuốt một hồi lại có vẻ như là chuyện đương nhiên. Lại thêm phản ứng đối ngoại của Tô Hiểu Thần có chút chậm chạp, cũng không thích kết giao nhiều bạn bè, cũng liền chỉ quen biết người bên trong phòng ngủ chung, trong lớp ngoại trừ lớp trưởng, có lẽ cũng không còn ai có thể nhớ tới cái tên Tô Hiểu Thần này.

Cho nên bài post mới có thể càng ngày càng hot như vậy.... cũng có thể hiểu liền được.

Tư Tư đoán thời gian không sai biệt lắm, lúc này mới gửi đến cho cô một khung chat, “Cậu vẫn ổn đấy chứ?”

Trong khoảng thời gian ngắn Tô Hiểu Thần cũng không thể nói rõ cảm giác của mình bây giờ là như thế nào, mặc dù những lời bình luận kia đều đến từ những người xa lạ, cô hoàn toàn có thể không cần để ý tới, nhưng từng câu từng chữ kia lại như từng nhát dao đâm vào tim cô, chạm vào là thấy máu.

Mặc dù cô là một người không tim không phổi, người thấy sống gọn không sợ hãi, giờ phút này cũng giận đến toàn thân phát run.

Bất quá loại cảm giác này cũng chỉ là trong phút chốc, Tô Hiểu Thần rất nhanh đã bình tĩnh lại, “Lão đại không phải là quen biết chủ diễn đàn này sao? Loại bài post này để cho cậu ta xóa đi.”

Tư Tư dùng một chút mới trả lời: “Lão đại đã sớm liên lạc với chủ lâu, nhưng người ta không xóa....”

Tô Hiểu Thần nhất thời hết biết nói gì, chủ diễn đàn này cô cũng có một chút ấn tượng, mi thanh mục tú, là một vị thư sinh đậm chất văn nhuệ, lại tự đánh giá mình rất cao, không thể nào ở chung được. Lại đối với những nữ sinh ham tiền đặc biệt kỳ thị, giống như loại bài post này.... Cậu ta không thêm một chút tình hoa nào cũng là đã rất hạ thủ lưu tình rồi.

Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy cậu có biết chủ lâu này là ai không?”

Lúc này Tư Tư trả lời rất nhanh: “Biết, đã tra ra được. Là sinh viên năm ba, cậu lúc nào lại đi trêu chọc cô bé năm ba rồi hả? Cậu không biết sao, càng là loại ngà voi đội trong tháp, lại càng không biết đến trời cao đất rộng là gì đâu.”

Tô Hiểu Thần cố gắng nhớ lại một chút, cuối cùng vẫn là quả quyết bỏ qua, “Tên là gì?”

“Tên là Lư Huyền, hai người các cậu có thể là đã từng cùng một bàn không chỉ một lần a.”

Tô Hiểu Thần lúc này đã biết, Lư Huyền là tân văn hệ, thích Ôn Mục Tây và cũng đã từng theo đuổi cậu ta. Vẫn còn nhớ rõ khi đó Ôn Mục Tây lấy cô làm cớ để từ chối Lư Huyền, về sau lại có vài lần hai người thi đấu tranh hạng nhất, cuối cùng đều là Tô Hiểu Thần áp chế được cô ta, không có ngoại lệ.

Cô kỳ thực cũng rất buồn bực, từ sau khi nhìn thấy ánh mắt thù địch của cô bé kia thì dần dần cô cũng ít tham gia vào các cuộc thi và các hoạt động hơn, chủ yếu là tham gia các hoạt động giữa các khóa như thế này có thể giúp tăng thêm vài phân

Tư Tư đợi một hồi lâu cũng không nhận được tin tức gì của cô, sốt ruột lại nói thêm một câu: “Tớ cho cậu biết a, bài post này không chỉ có trên diễn đàn thôi đâu, hiện tại trên weibo cũng đang truyền nhanh như gió rồi, một vài mạng xã hội khác.... Cũng đều có, hừ.”

Tô Hiểu Thần trầm tư chốc lát mới nói: “Không cần phải để ý đến nó, lúc này gấp đến muốn giẫm chân thì cũng vô dụng thôi. Ngày mai cậu có về trường không? Cùng tớ đi tìm Lư Huyền kia một chút. Tớ đi ngủ trước đây, buồn ngủ chết tớ rồi.”

Tư Tư: “...”

Tô Hiểu Thần sau khi tắt QQ, vừa ngồi trước máy tính một lúc, lại lên weibo cùng một số trang mạng xã hội khác xem một chút, quả thực nơi nơi đều là bài post này, cô đưa tay xoa xoa mi tâm, lại nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp tắt máy.

Nhưng nằm ở trên giường lại lăn qua lăn lại không ngủ được, vốn là vẫn còn không cảm thấy có cái gì, trong lòng vừa tĩnh xuống lại lập tức nghĩ tới những quan hệ lợi hại trong đó. Sức mạnh của dư luận quá cường đại, nếu cô không sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết một chút, có khi đến lúc đó lại bị nước miếng làm cho chết chìm lại cũng không biết mình cuối cùng là chết như thế nào.

Không biết có phải là do trong lòng có tâm sự hay không, sáng sớm chuông đồng hồ báo thức còn chưa reo mà cô đã mở mắt, lúc xuống dưới lầu thì Hàn Tiêu Ly đã thức dậy, làm điểm tâm đợi cô xuống lầu rồi ăn.

Tô Hiểu Thần đến ngồi bên cạnh bàn, vừa mới động đũa, Hàn Tiêu Ly rất nhẹ nhàng hỏi: “Con với Chiêu Dương ở chung một chỗ phải không?”

Tô Hiểu Thần kinh ngạc đến thiếu chút nữa lật úp chén cháo trước mặt, chột dạ không cẩn thận lại cắn phải đầu lưỡi, đau đến phải hít một ngụm khí lạnh, “Hả, làm sao mà mẹ biết?”

Hàn Tiêu Ly liếc liếc cô, hừ hai tiếng rất là đắc ý, “Con là con gái của mẹ mà, mẹ với ba con mặc dù cái gì cũng không nói nhưng trong lòng đều biết hết đấy nhé. Nhưng mà mẹ cảnh cáo con, phải biết giữ mình trong sạch đấy.”

Tô Hiểu Thần âm thầm đỏ cả hai tai, lại vừa la ầm lên: “Mẹ làm sao lại không tin con gái ruột của mình.”

Hàn Tiêu Ly cười cười, “Con nói đúng, mẹ không tin con có thể không chế được mình.”

Tô Hiểu Thần: “...” Còn có thể vui vẻ mà làm mẹ con nữa sao?

Tần Chiêu Dương ở trước cửa đợi một hồi, lúc thấy cô ra đi đến trước mặt, “Ăn sáng rồi hả?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, vừa đóng cửa xe lại vừa nói: “Tôi nay em ở ký túc xá, không về nhà đâu.”

Tần Chiêu Dương ‘Ủm’ một tiếng, xe chạy ra khỏi cửa lớn của Đế Tước Thế Gia, anh mới chậm rãi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Thái tử gia quả thực anh minh thần võ....

Cô cân nhắc một lát, mới nói: “Ủm, xảy ra chút chuyện cần em phải trở về một chuyến.”

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Một mình em có thể tự giải quyết được không?”

“Hắn là có thể đi.” Tô Hiểu Thần có chút không xác định, ngay sau đó như nhớ tới cái gì, hơi có chút ngạc nhiên, “Anh không hỏi em là có chuyện gì sao?”

Vừa lúc gặp đèn đỏ, anh chậm rãi dừng xe, ngón tay để trên tay lái khẽ gõ nhẹ mấy cái, giọng điệu vừa bình tĩnh lại tự tin, “Anh tin em có thể tự giải quyết, không cần phải hỏi.”

Tô Hiểu Thần quay mặt lại liền chống lại ánh mắt của anh, mang theo ý cười, thần thái phán chán.

Chỉ có điều, chờ đến khi Tô Hiểu Thần vừa vào công ty mới phát hiện ra được tính chất nghiêm trọng của vấn đề, mọi người đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cô, lại vừa như muốn nói lại thôi, có chút che giấu không được trực tiếp nhưng bộ lui binh đối với cô.

Cô nhìn một lúc vẫn là không nhìn xuống được, hỏi sư tỷ bên cạnh, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sư tỷ liếc mắt nhìn cô một cái, hiển nhiên là không thích xen vào náo nhiệt, nhưng vẫn đem màn hình máy tính quay qua cho cô coi.

Rõ ràng là bài post liên quan đến cô, nguyên thiếp rập khuôn, chỉ mặt gọi tên, văn hay tranh đẹp....

Tô Hiểu Thần biến sắc, làm sao cũng ngồi không yên, trầm mặt đi xin nghỉ, trực tiếp kéo Tư Tư lên cùng trở về trường. Trên đường về bị kẹt xe, cô gọi điện thoại cho Ôn Mục Tây, để cho cậu ta hẹn Lưu Huyền đi ra ngoài.

Ôn Mục Tây mặc dù không hiểu ra sao nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, sau khi hẹn người liền gửi một tin nhắn đến cho cô, bên trên là mỗi dãy địa chỉ, nhắc tới cũng khéo, chỗ hẹn vừa đúng là quán lần trước cô cùng Trần Thiếu Trắc và Từ Nhu Tình dùng cơm với nhau.

Lúc Lưu Huyền trông thấy Tô Hiểu Thần còn có chút ngoài ý muốn, ánh mắt vòng qua vòng lại hai vòng trên mặt Tô Hiểu Thần cùng Ôn Mục Tây liền lập tức sáng tỏ, “Tôi nói làm sao lại có thể hẹn tôi đi ăn cơm kia chứ.”

Tô Hiểu Thần nhú mày, bất động thanh sắc. Trong tay cô mang theo chính là chiếc LV mang từ nhà tới ngày hôm nay, cứ như vậy công khai trực tiếp ném lên trên bàn ăn, ngữ khí bất thiện, “Bài post kia là do cô đăng?”

Lưu Huyền cũng ném dao nĩa trong tay xuống một cái, phát ra tiếng va chạm chói tai, nhất thời dẫn tới vô số ánh mắt nhìn lại.

Tư Tư tròn trĩnh mắt, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô ép cô đi vào phía bên trong, “Lưu Huyền, cô có biết bây giờ nếu như là tung tin đồn nhảm sẽ phải chịu một cái giá thật lớn hay không? Tôi khuyên cô nên lập tức xóa bài post đó đi, đồng thời phải đăng một bài trình trọng nói xin lỗi, không thì phải tự gánh lấy hậu quả.”

Lưu Huyền cong khoe môi cười một cái, “Có quỳ gối xuống cầu xin tôi tôi cũng sẽ không xóa bài post đó, lúc đầu sao lại còn không biết đến tự trọng?”

Tô Hiểu Thần ban đầu vẫn một mực không lên tiếng, nghe đến đó sắc mặt gắng gượng lắm mới được coi là bình tĩnh, nhưng Ôn Mục Tây lại mang vẻ mặt đầy nghi hoặc, “Mọi người đang nói chuyện gì vậy a? Bài post gì?”

“Những nội dung cô viết trên bài post kia tôi đều có thể giải thích, hiện tại tôi bình tĩnh hòa nhã ngồi ở đây cũng không phải là tới để cầu xin cô xóa bài post đó đi, mà là để cho cô biết cô nhất định phải xóa bài post đó, nếu không thì tôi thực sự sẽ tố cáo cô tội phi báng người khác.” Thanh âm rét lạnh vang lên, khuôn mặt trầm xuống giống hệt như chuyện cô vừa nói đã xảy ra.

Lưu Huyền thực sự bị nét mặt của cô hù dọa, sắc mặt hơi có chút mất tự nhiên, “Cứ coi như là tôi xóa bài post trên diễn đàn đi thì những trang khác tôi cũng không có biện pháp.”

“Làm sáng tỏ mọi chuyện rồi xin lỗi, có thể không?” Cô nhìn Lưu Huyền đối diện, lại rất nghiêm túc nói: “Cô lại hoàn toàn không hề biết đến việc truyền bá tin tức giả lại tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi. Tôi, một người trong sạch, lại bị vài nét bút xấu xa của

cô biến thành “Nữ sinh hám tiền”. Tôi đắc tội cô lúc nào hả? Mà để cho cô xuống tay vu cáo hãm hại tôi nặng như vậy?”

Lưu Huyền bị cô nói đến khuôn mặt hết xanh lại trắng, cuối cùng có chút thẹn quá hóa giận, “Cô đừng có quá đáng, chính cô không giữ mình trong sạch, được bao nuôi đi theo người ta ở chung, tôi vạch trần chân tướng thì thế nào hả?”

“Vạch trần chân tướng?” Tô Hiểu Thần cười lạnh một tiếng, lúc này là thật sự bị chọc tức, “Chỉ vì bạn trai tôi làm việc ở công ty cao cấp, tôi cùng bạn trai tôi yêu nhau thì liền biến thành là được bao nuôi? Tôi mang LV, đeo đồng hồ hiệu thì chính là bán thịt cầu vinh? Tam quan của cô có vấn đề không vậy?”

*tam quan : đại loại là ba cách nhìn

Dừng một chút, cô lại chất vấn, “Lưu tiểu thư, tương lai cô sau này muốn tham gia vào ngành truyền thông, cô, ngay cả nguồn gốc thông tin cũng chưa xác định rõ ràng mà đã dám tùy tiện đăng tải. Cô bây giờ cũng là một nhân vật của công chúng, vậy sau này khi cô đi công bố tin tức lại cũng định dùng những thông tin không hề có thật này đi lừa gạt người khác hay sao?”

Cô suy luận rõ ràng, từng câu từng chữ như châu như ngọc, mấy vấn đề luân phiên nhau ném xuống, Lưu Huyền nhất thời im lặng vô thanh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44

Tô Hiểu Thần tự hỏi mình ngày thường tuy rằng không cùng bạn cùng lớp giao du tán gẫu, nhưng tốt xấu cũng làm việc tốt giúp mọi người, có thể giúp sẽ giúp, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ lâm vào trong hoàn cảnh khốn cùng như vậy.

Nếu để cho Tô Khiêm Thành biết, dự tính chính xác sẽ đánh cô một trận, thế nhưng như vậy không tiền đồ, cứ để người ta bắt nạt như vậy.

Dừng một chút, Tô Hiểu Thần thật rõ ràng thông thả nói, “Nhà tôi ở trong Đệ Tước Thế Gia, chủ nhà họ Tô tên là Khiêm Thành. Nếu bạn chưa nghe nói qua cái này tên, có thể lên Baidu tìm kiếm một chút, kết quả đầu tiên tìm kiếm được trên Baidu chính là ông ấy. Mặt khác, người đàn ông trong ảnh chụp là bạn trai thanh mai trúc mã của tôi, một tháng trước ở đại học A tọa đàm chính là người đó. Nếu bạn còn không tin lời nói có thể trực tiếp hỏi Ôn Mục Tây, cậu ấy là họ hàng với bạn trai tôi, quan hệ xa gần tôi không biết, nhưng mà tốt xấu cũng có chút liên quan. Tôi hạn cho bạn hôm nay phải giải thích làm sáng tỏ cũng gánh vác mọi hậu quả xảy ra của sự việc, không được quá thời hạn.”

Nói xong câu đó, cô cũng không có ý định lại kéo dài thêm thời gian, đứng dậy.

Ôn Mục Tây lúc này cuối cùng nghe đến tên tuổi mình, nhanh chóng nhảy ra nghiên cứu bài viết trên mạng, hai tròng mắt khiếp sợ đến muốn rơi xuống. “Học tỷ... Anh của em biết việc này không?”

Tô Hiểu Thần mắt nhìn mặt Lưu Huyền xám như tro tàn, vân đạm phong khinh bồi thêm một câu, “May mà anh ấy không biết, anh ấy mà biết, hiện tại chị cần gặp Lưu tiểu thư để đi đến cục cảnh sát.”

Tư Tư vẫn là lần đầu nhìn thấy chút bá khí Tô Hiểu Thần bày ra, bội phục sát đất, thấy cô đứng lên muốn đi, rất là chân chó đưa tay ra, “Lão Phật gia mời người nâng nôi đi đi.” Dứt lời, chính cô sững sốt một chút nhanh chóng sửa miệng, “Ừ trời, nói sai. Là nôi nâng người đi!”

Tô Hiểu Thần nhin một bụng tức, giờ phút này cũng phát tiết được khá nhiều, thâm sâu nói ra một câu, trước khi đi nói ra câu nói sau cùng, “Tiết kiệm một nửa đồng xu cũng không làm bạn giàu thêm, là một người có chính kiến bạn hoàn toàn có thể quang minh chính đại dùng bản lĩnh của mình chiếm trở về, đừng dùng loại chiêu thức thấp hèn này, bạn phải cảm ơn tôi không phải học luật pháp, không thì lúc này sẽ không diễn ra như bây giờ.”

Vừa dứt lời, di động liền vang lên, cô liếc mắt nhìn màn hình, hướng Ôn Mục Tây vẫy vẫy tay trước hết đi ra ngoài.

Cùng Tư Tư đi tới cửa, lúc này cô mới tiếp điện thoại, “Vâng?”

Tần Chiêu Dương mặt âm trầm nhìn màn hình máy tính, thật lâu mới giảm thấp xuống thanh âm hỏi: “Đang ở công ty? Bây giờ anh đến đó gặp em.”

Tô Hiểu Thần nhất thời có chút phản ứng không kịp, “Em không trong công ty, anh... Không đi làm?”

“Ừ.” Anh trầm thấp lên tiếng.

Anh vốn không phải là một người có biểu tình phong phú, khi cảm xúc không cao liền có vẻ phả lệ trầm mặc, bộ mặt tuần tú ban đầu giờ phút này thoát nhìn càng giống như ngưng một tảng hàn băng.

Anh thuận tay khép máy tính lại, đưa tay nhéo nhéo mi tâm, “Em ở đâu? Bây giờ anh đến đó tìm em.”

Tô Hiểu Thần theo bản năng đã cảm thấy có chút không thích hợp, sau một lúc lâu ngẫm nghĩ cách duy nhất có thể hợp lý giải thích chính là nói cho Tần Chiêu Dương biết ...

Mắt cô nhìn đã muốn bật chế độ chính thức tôn thờ Tư Tư, hơi mím môi mới nói: “Em ở trong trường học, anh đến trước nhà ăn lần trước đến.”

Tần Chiêu Dương cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, vừa đi vừa cúp điện thoại, sau khi anh đẩy cửa ra đôi mắt hung ác nham hiểm kia cũng dĩ nhiên khôi phục bình thân không có gợn sóng.

Anh vài bước đi đến trước bàn trợ lý, đưa tay gõ xuống bàn cậu ta.

Trợ lý bất ngờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy tư thái hôm nay Tần thiếu gia phá lệ thanh thản biếng nhác khác mọi khi nhất thời giật mình một cái.

Tần Chiêu Dương khoe môi hơi hơi cong, từng câu từng từ dặn dò: “Nói bộ phận quan hệ xã hội lập tức xử lý xong tất cả mọi tin tức có liên quan đến Tô Hiểu Thần, không chừa lại bất cứ tin nhỏ nào. Bảo bộ phận quan hệ xã hội tùy cơ ứng biến chuyện này nên xử lý như thế nào liền xử lý như thế, thuận tiện bỏ hết lịch trình của tôi hôm nay và ngày mai, tôi có chuyện rất gấp gáp muốn làm.”

Khi nói chuyện, khí thế của anh càng phát ra sắc bén. Nhưn mảy, âm sắc phát ra từ miệng sau cùng phá lệ buốt giá, “Nên làm như thế nào không cần tôi dạy cho cậu chứ?”

Trợ lý không rét mà run, lập tức gạt đầu, “Tần tổng yên tâm, tôi nhất định xử lý tốt đúng lúc.”

Tần Chiêu Dương lười biếng nhếch nhếch môi cười tự tiểu phi tiểu nhìn cậu ta một cái, ngón tay ở trên bàn của cậu ta nhẹ nhàng mà gõ hai tiếng, “Không cần khách khí với người kia, nên làm cho cô ta lập tức cút đi.”

Trợ lý vẫn là lần đầu nhìn thấy Tần Chiêu Dương như vậy, cho dù là ngày đầu tiên anh vừa mới lên chức, quyết đoán trong hội nghị cấp cao đối mặt với nghi ngờ hướng đến anh đều có thể vân đạm phong khinh chưa từng như lộ ra ngoài một phần cảm xúc như bây giờ.

Từ đầu quả tim cậu ta nhảy lên bắt đầu thấy lạnh cả người, lại không dám trì hoãn, trực tiếp xuống lầu cùng phòng quan hệ xã hội thảo luận.

Tần nhị gia vừa trở về từ kì nghỉ, vừa gọi điện thoại đến trợ lý lập tức sốt ruột phát cáu, “Có phải cậu theo dõi tôi hay không thế, tôi vừa trở về cậu đã nói là cậu không biết hành tung của nó! Cái tên tiểu tử thôi Tần Chiêu Dương kia đâu!”

Đầu kia điện thoại không biết nói gì đó, Tần nhị gia lại càng thêm tức giận, “Đó là công ty của ai mà tất cả những chuyện hư hỏng đều trời cho tôi chứ ! Mặc kệ!”

Tô Thanh Âm liếc mắt nhìn ông, kéo kéo tay áo của ông, “Anh nói chuyện nhẹ nhàng chút.”

Tần nhị gia lập tức thả mềm thanh âm, “Không bàn nữa, tôi không đến công ty làm! Tôi vài năm không đến công ty cậu không biết sao? Tìm Tần Mặc đi!”

Tô Thanh Âm đề sát tai vào nghe ngóng, một móng vuốt cào lên, “Không phải chỉ muốn anh làm dự khuyết tạm thời hai ngày sao!”

Tần nhị gia thanh âm càng mềm, “Đi, tôi lập tức đi, cậu cứ chờ đấy cho tôi, tôi nhất định sẽ bóp chết các ngươi!”

Tô Thanh Âm: “...”

Tư Tư không nguyện ý làm bóng đèn, dù sao xin phép đơn giản cho mình một ngày nghỉ, ra ngoài chơi . Ngược lại là Tô Hiểu Thần đem người lôi ra đến hại cô không đạt được toàn bộ điểm chuyên cần.

Tư Tư rất là hào khí vung tay lên, “Không có việc gì, chuyên cần có thể thêm được có chút tiền, cậu nói Thái Tử gia mời thêm vài bữa cơm sẽ ổn thôi.”

Tô Hiểu Thần nghiêng người ôm ôm cô, “Cám ơn cậu nhé.”

Tư Tư ghét bỏ cô buồn nôn, run nổi da gà liền chạy đi.

Khi Tần Chiêu Dương đến, Tô Hiểu Thần đang ở cửa hàng trà sữa bên cạnh uống trà sữa, ngồi trên ghế cao chân ngựa đầu xem giấy ghi chép dán trên vách tường.

Anh đi tới phía sau cô vẫn chưa phát hiện, một bên lăm bằm, một bên còn mừng rỡ bật cười, sau đó khi vừa quay đầu nhìn thấy Tần Chiêu Dương một ngụm lớn Trần Châu lúc nuốt xuống không đúng lúc ho đến phổi cũng muốn văng ra .

Tần Chiêu Dương đưa tay vuốt loạn tóc của cô, kéo ghế dựa qua liền ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Tô Hiểu Thần thật vất vả đem Trần Châu nuốt xuống, thăm oán trừng mắt nhìn anh một cái, “Sao anh đều không phát ra một tiếng động nào.”

Tần Chiêu Dương biết lúc này cô bị úy khuất, tự mình lại càng luyến tiếc bắt nạt cô, cũng không có nhận nói chỉ nhìn cô một hồi lâu, “Anh đây hai ngày không có việc, chúng ta đi chỗ nào chơi đi?”

Tô Hiểu Thần rất khiếp sợ, “Anh làm sao có khả năng không bận?”

“Tại sao không có khả năng?” Anh cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, khi hạ mắt xuống, đáy mắt lóe qua một tia thần sắc không biết tên, “Gần đây anh không đi làm theo thời gian quy định, thời gian làm việc buổi tối cũng ít, không phát hiện ra sao?”

Tô Hiểu Thần... Còn thật sự không phát hiện.

Nàng rút cổ, đem trà sữa trong tay đưa qua, “Em uống không hết.”

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, rất là dứt khoát cự tuyệt, “Anh không thích uống.” Khi nói chuyện, anh hơi hơi đẩy ghế dựa ra, đứng dậy, “Đi thôi.”

Tô Hiểu Thần vội vàng vàng đứng lên đi, vốn cho là Thái Tử gia sẽ có chỗ nào tốt ngoài dự đoán của mọi người mang cô đi, khi cô xếp hàng mua xong phiếu quay đầu nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang ngồi hóng mát ở dưới bóng râm của cây đại thụ thì giận đến tóc dựng thẳng lên.

Cô nổi giận dừng dừng đi qua, còn chưa tới gần, Tần Chiêu Dương vươn tay tựa trán cô, ngữ khí rất nhẹ lại rất thần bí nói một tiếng, “Em đừng động.”

Tô Hiểu Thần quả nhiên bị dọa dừng lại, cẩn thận nhìn anh, “Sao, làm sao?”

Tần Chiêu Dương chăm chú nhìn cô một lát, cô đang chờ mong đôi mắt nhỏ trong veo ngón tay để tại trên trán cô tiến lên trên đầu cô nhẹ nhàng mà gõ một cái, “Chính là nhìn em.”

Tô Hiểu Thần: “...” Giận dữ công tâm ngã xuống đất không dậy.

Tần Chiêu Dương có tính sạch sẽ vô đối, không thích cùng người khác tiếp xúc thân mật, chứ đừng nói là động vật... Cho nên hôm nay anh tạm nhượng bộ vì lợi ích toàn cục mang cô đến viện hải dương, Tô Hiểu Thần chỉ cảm thấy anh —— quả thực chính là tự làm bậy.

Cô một bên liếm kem, một bên vui tươi hơn hờn nhìn anh, “Không phải anh nói đến viện hải dương còn không bằng xem thế giới động vật sao?”

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn Tô Hiểu Thần được một tác lại muốn tiến một thước, không thêm nói.

Tô Hiểu Thần càng lên mặt mũi, “Anh không phải đã nói là đến viện hải dương xem động vật được chia thành hai loại người sao? Một loại là rảnh rỗi đến hồ đồ một loại khác là rảnh rỗi đến nhức trứng, anh nhất định là người sau.”

Tần Chiêu Dương đi phía trước bước chân lập tức dừng lại, anh vừa dừng lại Tô Hiểu Thần cũng ngừng lại.

Thái Tử gia lúc này ngấm lại cũng thấy phải chính mình thật là nhầm chán đến nhức trứng, mang cô tới chỗ như thế. Nhưng mà Tần Chiêu Dương vẫn nhớ, Tô Hiểu Thần lúc còn nhỏ oán niệm sâu nhất chính là vẫn không đi qua vườn bách thú ở viện hải dương, không được xem xiếc thú.

Khi còn nhỏ Tô Hiểu bị quản lý quả thực rất chặt chẽ, mỗi lần khi tiêu cực đều sẽ nắm vạt áo của anh rất nghiêm túc hỏi anh, “Em muốn đi công viên vui chơi muốn đi vườn bách thú, càng muốn đi viện hải dương.”

Tần Chiêu Dương mỗi lần đều cười nhạt, “Đi viện hải dương bình thường chia làm hai loại người, Một loại là rảnh rỗi đến hồ đồ một loại khác là rảnh rỗi đến nhức trứng.”

Khi đó Tô Hiểu Thần còn vô pháp lý giải thích ý tứ đau trứng, rất là vô tội thuần lương nhìn anh, “Anh đau trứng? Nhưng trứng ở chỗ nào?”

Tần Chiêu Dương nhất thời hắc tuyến.

Rất lâu Tô Hiểu Thần vô tâm khơi lại lời nói của mình, anh lại vẫn nhớ rõ.

Vành môi của cô có một vòng kem, anh lấy khăn tay xoa xoa cho cô, ngón tay hơi lạnh liền sát qua gương mặt cô, cô sùng sốt một chút, tròn tròn mắt nhìn anh.

Biểu tình này có chút ngốc, Tần Chiêu Dương lại nhìn thấy hết sức thoải mái, cúi đầu hôn một cái trên môi cô, “Vẫn muốn mang em đến, trước kia thân phận không hợp lý.”

“Thân phận hợp lý?”

Tần Chiêu Dương gật gật đầu, khoác vai của cô hướng đến khu vực cá heo đi, “Trước kia cảm thấy những thứ kia đều là dành cho những đôi yêu nhau mới có thể đi.” Nói xong, chính anh cũng nở nụ cười, hơi hơi cong môi, tươi cười phá lệ sáng khoái.

Tô Hiểu Thần lại choáng váng —— Thái Tử gia... Khi trẻ người non dạ đơn thuần như vậy! Cô lúc ấy mới có một nửa thông minh như bây giờ tuyệt đối sẽ đối lại thân phận là làm chủ nhân, địa vị cao thượng! Mà không phải bị ức hiếp đến không có sức phản kháng. QAQ

Đáng tiếc, không thể xâm phạm!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

Khi từ viện hải dương trở về sắc trời đã hơi tối, dần dần bước vào mùa thu, ban ngày bắt đầu rút ngắn lại, ngay cả không khí dường như đều mang theo nhẹ lạnh lạnh.

Hơn sáu giờ đèn đã rực rỡ bật lên, trăm nhà lấp lánh màu khói lửa.

Cơm tối được giải quyết ở một nhà hàng nhỏ ngay phụ cận chung cư, cửa tiệm không lớn, bán cũng là các món ăn thường ngày, mùi vị lại không tồi, cho nên khách hàng nổi liền không dứt.

Tô Hiểu Thần vận khí tốt, chân trước mới vào đến, vị khách ngồi bàn gần cửa sổ vừa lúc rời đi, cô đương nhiên tới bá chiếm vị trí bàn kia.

Cô luôn luôn thích ăn hải sản, có thể chọn tôm bóc vỏ thì chọn, ăn nhiều cũng không cảm thấy ngán. Nhà này tôm bóc vỏ cực kì hợp khẩu vị của cô, Tần Chiêu Dương thấy cô thích thì dứt khoát gọi tiếp một đĩa nhỏ.

Ăn cơm xong còn cho cô mua một cái bánh ngọt hoa quả, lại đặc biệt cùng cô đi dạo một vòng quây trái cây, những thứ cô thích đều đóng gói một phần mang về nhà.

Tô Hiểu Thần thở hắt hắt râm rì xách theo một túi đồ to từ trong thang máy chuyển ra, cười đến lại cực kì vui vẻ, “Đêm nay thật hạnh phúc.”

Tần Chiêu Dương mở cửa, thuận tay xách chỗ đồ từ trong tay cô để cô vào cửa trước, thuận miệng hỏi: “Anh quan trọng hay ăn quan trọng?”

Tô Hiểu Thần không chút nghĩ ngợi đáp lại: “Đều quan trọng.”

Tần Chiêu Dương hiển nhiên không tin, sau khi đóng cửa lại thì đưa đồ cho, “Tự mình rửa sạch sẽ rồi cất trong tủ lạnh đi.”

Tô Hiểu Thần thực vô sỉ mà buông tay, “Rửa trái cây sẽ làm cho em không có cảm giác hạnh phúc, không có cảm giác hạnh phúc em sẽ cảm thấy bản thân không thích anh như thế.”

Tần Chiêu Dương chăm chú nhìn cô chốc lát, âm u mà cười một cái, cười đến mức Tô Hiểu Thần vì mình đại nghịch bất đạo mà toàn thân phát run thì xoay người đi rửa trái cây, lưu lại một câu, “Đợi lát nữa để anh xem xem cái mà em gọi là cảm giác hạnh phúc.”

Chờ Thái Tử gia rửa xong trái cây tự tay bung đến trước mặt thì Tô Hiểu Thần để tỏ vẻ cảm giác hạnh phúc tràn trề, tự nhét vào trong miệng mình một miếng, nhét trong miệng Tần Chiêu Dương một miếng.

Tần Chiêu Dương: “...”

Thì ra cảm giác hạnh phúc của Tô Hiểu Thần chính là cô nguyện ý cùng anh chia sẻ một miếng hoa quả tươi trong khay...

Chờ một bàn tiêu diệt sạch sẽ, Tần Chiêu Dương đưa khăn giấy cho cô lau tay, “Đi ngủ mau, đồ lắm chuyện.”

Tô Hiểu Thần nhận lấy bàn tay anh đang định rút đi, một đôi con ngươi đều là ánh sáng, “Kỳ thật hôm nay em không cảm thấy không vui, những chuyện kia đối với em ảnh hưởng thật ra cũng không lớn, Noãn Dương từng nói dân cư mạng rất dễ quên, qua một thời gian lại có điểm nóng mới, những thứ này lập tức lại bị che dấu.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô hồi lâu, thanh tuyến trầm thấp lại lạnh tuấn, “Nhưng đối với anh có quan hệ.”

“A?” Tô Hiểu Thần chớp chớp mắt, có chút không hiểu lắm, “Anh... Là cảm thấy mất mặt sao?”

Tần Chiêu Dương ánh mắt trầm xuống, trực tiếp rút tay từ lòng bàn tay của cô ra ngoài, hung hăng nheo khuôn mặt của cô một cái, “Nghĩ đi đâu thế, chỉ là anh sợ em chịu ủy khuất.”

Tô Hiểu Thần không nhận ra nhu tình trong lời nói của Tần Chiêu Dương, thật phóng khoáng mà vỗ một cái vào lồng ngực, “Không có gì, những thứ kia đều là tin tức giả, người mà em quen biết khẳng định sẽ xem nó là trò đùa, người không quen biết nghĩ như thế nào cũng không quan sao.”

Tần Chiêu Dương có chút nói không rõ tư vị trong lòng của chính mình hiện tại, Tô Hiểu Thần không tìm không phôi anh đã sớm biết từ lâu, nhưng chuyện lớn như vậy còn nói không liên quan, anh bắt đầu có phần hoài nghi có phải cô thật sự thiếu dây thần kinh nào đó hay không...

Chẳng lẽ là tin tưởng anh nhất định có thể giải quyết chuyện này sao? ... Nhất định là như vậy.

Tô Hiểu Thần mới vừa lên tuyến liền thu được Tư Tư QQ pop-up, tổng cộng 3 câu.

“Topic đã bị xóa, ID block, Luru Huyền thay đổi acc mới xin lỗi.”

“Topic xin lỗi vừa đăng, đã có người đem thông tin gia đình của cậu đăng lên, má nó, biết lai lịch cậu lớn; lại không ngờ lớn như vậy.”

“Khẳng định là Thái Tử gia động tay chân, thay Luru huyền mặc niệm ba phút...”

Tô Hiểu Thần cũng không vội trả lời, trực tiếp đến diễn đàn đại học A xem, topic xếp hạng nhất quả nhiên đổi thành lời xin lỗi.

Luru huyền xin lỗi thật sự phiền phức, đại khái ý tứ là cô ta xin lỗi chỉ bởi vì tin tức của cô ta không đúng, nhưng tuyệt đối không thừa nhận sai lầm của bản thân...

Càng có ý thể hiện mình bị người khác uy hiếp nên mới bị bắt xóa post và xin lỗi.

Ban đầu 3 trang đầu tiên gửi rely đều thiên về một phía, nghiêng về Luru huyền, nhưng ngay tại trang thứ tư có một người tên là “Ta là Chân tướng quân” trực tiếp châm chọc khiêu khích nói một câu, “Cô gái, cô làm việc càn rỡ như thế là không thể chấp nhận được, cô biết cô gây ra chuyện lớn sao?”

Phía dưới lập tức liền có người bình vực post, đại khái là nói tuy rằng cùng cô ta không quen nhưng nhân phẩm tuyệt đối có thể cam đoan...v.v...

Tới khi topic lại nhảy sang trang sau, “Ta là Chân tướng quân” mang theo một đồng chứng cứ đến đập tràng.

Phơi bày ra ánh sáng cô là con gái của Tô Khiêm Thành, ngay cả Tô gia sau lưng cũng đều bị bóc trần, chân chính một thế gia hào môn. Thậm chí thân phận của Tần Chiêu Dương cũng được đăng lên, lấy chứng minh hai vợ chồng thanh mai trúc mã là tình yêu đích thực, tuyệt không phải bao dưỡng.

Cuối cùng ngay cả tin tức Tô Khiêm Thành đã từng có một thời kì theo đuổi Trình An An cũng bị đào lên.

Vì vậy sự kiện bao dưỡng phát sinh mấy ngày trước đến bây giờ đã hoàn toàn biến thành Luru huyền ác độc bịa đặt.

Tô Hiểu Thần đối với phát triển ngoài dự liệu như vậy thật sự là có chút tán thưởng, nhưng như vậy còn chưa hết đâu, xuống chút nữa cái vị “Ta là Chân tướng quân” kia lại trực tiếp vạch mặt Luru huyền ra ánh sáng.

Luru huyền đã từng theo đuổi Ôn Mục Tây, cô ta mang theo quyết tâm tất thắng lại gãy cánh mà về, càng nhiều lần thua ở tay Tô Hiểu Thần, không cam lòng, vì vậy có việc bôi nhọ ngày hôm nay.

Như vậy so sánh ra, người vẫn luôn bảo trì trầm mặc từ lúc sự tình phát sinh đến bây giờ Tô Hiểu Thần lập tức đã trở thành quý nữ đứng vững lại đại khí, là chân chính tiểu thư khuê các...

Mà Luru huyền, đã bị người ta xé đến chỉ còn một bộ xương dưới công kích của “Ta là Chân tướng quân”.

Tô Hiểu Thần từ lúc xem topic đến bây giờ đã bị oanh tạc không nhẹ, nói thật thì; cô thật sự không cảm thấy bản thân mình là cái gì dòng dõi hào môn. Con gái phải nuôi dưỡng đầy đủ, Tô Khiêm Thành cũng trước giờ đều nuôi cô thật sự không tồi...

Bất quá đến giờ số tiền trong tay cô lại luôn là số lượng nhỏ, tiền tiêu vặt cũng luôn là hữu hạn. Lại còn thêm Tô Hiểu Thần ham thích không nhiều, ngoại trừ ăn ra cũng không yêu cầu gì khác, thông thường tiền tiêu vặt đủ để cô ăn uống thì cô đã rất thỏa mãn rồi.

Sau khi lên đại học cô liền tay làm hàm nhai, dựa theo gia giáo tự mình kiếm chút sinh hoạt phí, tuy rằng ngẫu nhiên cũng phải hỏi Tô Khiêm Thành duỗi tay xin tiền, nhưng khái niệm đã bắt đầu đồng.

Tô Hiểu Thần kỳ thật vẫn luôn nhớ rõ, Tô Khiêm Thành ngẫu nhiên sổ tiết kiệm dưới mười vạn hoặc là chuyển khoản đều sẽ giao cho cô, mỹ danh viết, “Trên tay con có nhiều tiền như vậy con sẽ biết kỳ thật tiền không quan trọng, về sau tên tiểu tử thúi nhà nào lấy tiền đập con, con liền đổi thành nhân dân tệ đập lại nó.”

Sau này khi cô thành niên, có một hai lần ông trực tiếp mang theo cô đi cửa hàng, cho cô mở hết các tài khoản, cố ý để cô tự mình đếm, còn mua một cái đồng hồ đeo tay hơn mười vạn...

Tô Hiểu Thần thật đau đến không nhịn được, Tô Khiêm Thành khi đó liền nói cho cô biết, “Trong nhà không thiếu tiền.”

Kỳ thật ngẫu nhiên ngẫm lại, Tô Hiểu Thần đối với phương thức giáo dục của Tô Khiêm Thành =còn có chút xấu hổ...

Bất quá xác thực có hiệu quả, cô chưa bao giờ tiêu tiền như nước, cũng sẽ không vì một chút tiền mà tính toán chi li. Nhưng ở thời điểm thật sự cần tiêu tiền cũng luôn có thể tiêu một cách xinh đẹp lại mau lẹ.

Nói đến đây, không thể không nhắc tới Tư Tư.

Cùng phòng ngủ một năm, Tư Tư đều còn tưởng rằng quần áo cô mặc chính là hàng fake công nghệ cao trên Taobao... Cho đến một ngày Tô Hiểu Thần mang Tư Tư đến shop thời trang đó, mua một kiện áo khoác lại tặng cho Tư Tư một cái áo ngắn tay, cô nàng mới phát hiện bản thân không cần thận leo lên người giàu có.

Sau việc này, kẻ ra ngoài tiêu phí là Tô Hiểu Thần —— đầu to!

Tô Hiểu Thần nghĩ rằng việc này cũng cứ như vậy chìm xuống, không ngờ hôm sau còn có tiếp tục,

Tần Chiêu Dương hôm nay phá lệ rảnh rỗi, cời ra bộ trang phục tinh anh kia ra, Tô Hiểu Thần cảm thấy anh thoát nhìn còn trẻ hơn so với cô...

Cho nên Tô Hiểu Thần hoảng sợ, “Anh làm gì đấy?”

“Đưa em đi học.” Thái Tử gia ngón tay vòng quanh chìa khóa xoay vòng, biểu tình hơi có chút không kiên nhẫn, “Anh còn đặc biệt sắp xếp thời gian đến đưa em đến trường học, em không cần dùng cái loại biểu tình sắp lừng lẫy hy sinh này để biểu đạt vui sướng được không? Tô Hiểu Thần!”

Thần thiếp làm không được!

Tô Hiểu Thần nguyên bản hôm nay là muốn đi làm như thường lệ, Tần Chiêu Dương một câu nói thoải mái mà liền đem cô chặn trở lại rồi; “Em cảm thấy em có sức ảnh hưởng lớn đến thế còn ngồi trong miếu nhỏ đó được sao?”

Tô Hiểu Thần vừa nghĩ, cũng đứng...

Hiện tại tuy cô là nhờ vào tay Lưu huyền nổi một phen, dù là ai cũng biết Tô Khiêm Thành có một đứa con gái ngoan ngoãn đáng yêu thanh xuân, cơ trí thông minh, xinh đẹp rung động lòng người, kiêu diễm không gì sánh được.

Đi Kha Thụy vốn dĩ có chút thiếu thốn, lại là chỗ không hề có quan hệ. Cô chỉ cần tưởng tượng một chút liền biết cuộc sống sau này của cô trôi qua như thế nào.

Nghĩ đến đây cô có chút lo lắng, “Anh nói Kha tổng phê lời bình cho em có thể là này thực tập sinh này trong lúc làm việc có chút táo bạo hay không?”

Tần Chiêu Dương khoe môi co giật một chút, nắm tay bắn vào ót cô một cái, “Táo bạo... Cũng mệt em còn nghĩ ra được.”

Lúc cô lên xe còn có chút mặt ừ mảy chau, Tần Chiêu Dương nghĩ ngợi một lúc; rồi mới lên tiếng: “Không bằng qua bên chỗ anh, chuyên môn theo trợ lý của anh học, cậu ta cũng tốt nghiệp từ đại học A, sau này sang trường đại học ở bên Mĩ của anh làm trao đổi sinh một năm, cậu ta cũng học chuyên ngành của em, theo cậu ấy có thể học được không ít việc.”

Khựng một chút, anh lại bổ sung một câu, “Em ở Kha Thụy hơn một tháng, em học được cái gì? Đến chỗ anh, anh vẫn sẽ không mở cửa sau cho em, 3 tháng thực tập em rút ngắn thành hai tháng, nếu như không đạt đến yêu cầu của anh, vẫn bị loại như thường.”

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; cảm thấy quả thực là như vậy, “Vậy trước đây sao anh không cho em đến công ty của anh chứ!”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái; mây trôi nước chảy đáp, “Em đều phỏng vấn xong rồi, làm sao mà chịu tới chỗ anh, lại nói tiếp nếu em qua đó lại gây chuyện, anh sẽ không nhắc nổi bộ mặt lên.”

Tô Hiểu Thần lập tức tức điên, “Người ta đều là bạn trai thập nhị tứ hiếu, sao anh lại một hiếu cũng không có!”

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Tần Chiêu Dương quay đầu lại, như cười như không, “Bởi vì anh là độc nhất vô nhị.”

Nếu như không phải chửi bậy sẽ bị Tần Chiêu Dương đánh, cô nhất định nguyện rửa con trai của anh về không cưới nổi vợ!

Cô tức ung tức mà xoay lưng lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ xe thấy anh vẫn luôn nhìn bên này, muốn phản u oán nói: “Xem ra em chỉ có thể tới công ty của anh, dựa vào việc làm anh mất mặt để thỏa mãn dục vọng trả thù của em.”

Tần Chiêu Dương: “...”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tô Khiêm Thành vừa từ trên xe bước xuống liền bị phóng viên chờ đã lâu vây lại, Tô Khiêm Thành đã có kinh nghiệm xử lý các rắc rối ở hậu trường, nhưng hiếm khi gặp tình huống như vậy, không khỏi hơi hơi nhũn mảy.

Trợ lý phải cố hết sức giúp ông chặn phóng viên mãnh liệt tới, ông cầm cánh tay trợ lý nhẹ nhàng kéo một cái, lúc này mới khoát tay, ý bảo các vị bên dưới hãy yên tĩnh.

Tô Khiêm Thành khí chất rất mạnh mẽ, chỉ là nhú mi khoát tay như vậy, phóng viên nhất thời nể mặt mũi của ông yên tĩnh lại, một người tiếp một người đặt câu hỏi, nhưng mở miệng hỏi vẫn đề lại làm cho Tô Khiêm Thành sắc mặt ngày càng thâm trầm.

Ông cơ hồ không nói hai lời, lập tức mở cửa xe ngồi vào bên trong xe, “Đến sân bay.”

Tài xế tựa hồ là sừng sốt một chút, lập tức gật gật đầu, chờ dưới sự trợ giúp của trợ lý an ninh lúc này mới khởi động xe nhanh chuyển hướng đi đến sân bay.

Tô Khiêm Thành đưa tay nhéo nhéo mi tâm, bộ mặt xanh mét, “Chuyện này tại sao không nói cho tôi?”

Trợ lý có chút khó xử nói: “Là Tần thiếu gia nói chúng tôi tạm thời không cần nói cho ngài biết, cậu ấy có thể giải quyết.”

Tô Khiêm Thành sắc mặt trầm hơn, hiếm khi nổi cáu với trợ lý như lần này, “Cậu lấy tiền lương của nó hay là lấy của tôi! Nó nói không được nói là sẽ không nói hả?”

Trợ lý bị ông quát đến không rét mà run, “Rất xin lỗi...”

Tô Khiêm Thành không nói chuyện, môi mông nhếch, một hồi lâu lấy ra di động lên mạng xem xét, tìm mọi thông tin nóng hổi nhất không hề ngoài ý muốn đều về tin tức này.

Xác nhận Tần Chiêu Dương đã giải quyết ổn thỏa, sắc mặt của ông lúc này mới hòa hoãn một ít, trực tiếp cầm điện thoại ném bên người trợ lý, “Gọi cho bên Vương tổng nói lời xin lỗi, hãy nói là tôi có việc nhà phải xử lý, hoãn lại ba ngày sau bàn lại.”

Trợ lý tiếp nhận di động, gật gật đầu, “Vâng.”

Tô Hiểu Thần không biết mình sắp có tai vạ đến nơi, đang ở trong căn tin trường học xếp hàng mua thức ăn, một bên nhìn trên menu lăm băm.

Tần Chiêu Dương đứng lên nhận một chiếc điện thoại, nét mặt thả lỏng ban đầu hơi có chút ngưng trọng.

Cô chỉ chớp mắt nhìn thấy mặt anh trầm xuống rồi mắt tựa hồ là đang suy nghĩ cái gì, còn đưa tay ở trước mặt anh giờ giờ, “Làm sao? Có phải công ty có chuyện hay không? Có chuyện thì bây giờ anh mau đi nhanh lên, vừa lúc em bớt đi một chút tiền cơm.”

Tần Chiêu Dương rất tự nhiên bắt lấy tay của cô cầm ở trong lòng bàn tay, không nhìn bên cạnh kia rất đông ánh mắt soi mói, hơi hơi bước lên một bước đến gần cô hơn chút, “Anh hỏi em chuyện này.”

Tô Hiểu Thần còn đếm trên đầu ngón tay lặp lại tên đồ ăn, bị anh làm gián đoạn, nhú nhú mi, có chút mất hứng, “Đội lát nữa hỏi lại, không thì em lại quên em muốn ăn cái gì...”

Tần Chiêu Dương chỉ tiếc rên sát không thành thếp nhéo hông của cô một cái, cúi thấp thân mình ở cạnh bên tai cô thấp giọng nói: “Em còn nghĩ đến ăn anh thật sự sẽ tìm một cơ hội liền đem ăn em.”

Tô Hiểu Thần sợ tới mức đem những tên đồ ăn kia toàn bộ quên hết, “Vấn đề gì?”

Tần Chiêu Dương lúc này mới hơi hơi nhích ra chút khoảng cách, rất nghiêm túc hỏi cô, “Nếu nhất định phải chọn một người giữa anh và ba em, em chọn ai?”

Tô Hiểu Thần ngày thường đầu óc có chút không được nhanh nhẹn, nhưng lúc thời khắc mẫn cảm này một chút cũng không dám lơ là, anh vừa nghiêm túc như vậy cô lập tức liên tưởng đến tình huống xấu nhất, nhất thời đại kinh thất sắc, “Ý anh là ba của em đã biết?”

Tần Chiêu Dương nghịch đầu ngón tay của cô chơi, thần sắc lại nhàn nhạt, không mấy may đếm xia đến câu hỏi. “Anh hỏi em còn chưa nói đâu, thành thành thật thật trả lời.”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, rất thành thật, “Khẳng định là ba của em, hoàn toàn không thể so sánh.”

Tuy rằng đã sớm liệu đến là đáp án này, nhưng không tránh được trong lòng Tần Chiêu Dương vẫn là thất vọng một chút, anh hung hăng miết đầu ngón tay của cô một cái, lúc này mới buông ra xoay người rời đi.

Tô Hiểu Thần bị đau, che ngón tay mắt không hiểu nhìn Tần Chiêu Dương. Người này tự nhiên tức giận cái gì, vấn đề này vốn là không thích hợp chút nào, bản chất hai người Tần Chiêu Dương và Tô Khiêm Thành đối với cô hoàn toàn khác nhau, tự nhiên không thể so sánh, chẳng lẽ cô nói sai?

Nghĩ như vậy, cô cũng quay đầu một cái, sau đó phát hiện đến lượt mình.

Tô Hiểu Thần nhìn thức ăn rực rỡ muôn màu, cô chần chờ một lát, rất là dững cầm vung tay lên, “Tất cả thêm một phần!”

Tô Hiểu Thần khó được một lần xa xỉ như vậy, còn chưa ăn được hai miếng, Tô Khiêm Thành liền điện thoại gọi.

Vừa rồi Tần Chiêu Dương hỏi như vậy, bây giờ lại nhận được điện thoại của Tô Khiêm thành, trong lòng Tô Hiểu Thần chính là “Lộp bộp” một tiếng, nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn không ngừng gọi cũng không dám nghe.

Tần Chiêu Dương còn đang giận dỗi với cô, nhìn cô một cái, trầm giọng hỏi cô, “Tại sao không nghe?”

Tô Hiểu Thần cắn cắn môi dưới, hít một hơi thật sâu lúc này mới đứng dậy nghe điện thoại.”Ba?”

Tô Khiêm Thành vừa từ trên phi cơ xuống, sắc mặt trầm đến tựa hồ cũng có thể làm đông nước, trải qua thời gian lâu như vậy không chút nào có người giận ngược lại hòa cang tăng.

Giờ phút này nghe giọng cô thật cẩn thận, tức giận càng tăng thêm gấp bội, giọng nói lạnh lùng: “Lập tức trở về nhà.”

Tìm Tô Hiểu Thần nhất thời nhảy lên một cái, xong rồi ... ba Tô đã nổi giận .

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, “Nói như thế nào?”

“Về nhà.”

Dọc theo đường đi, Tô Hiểu Thần vẫn trầm mặc không nói, Tần Chiêu Dương cũng giống vậy mím môi không nói lời nào, một đường im lặng đến Đế Tước Thế Gia, Tô Hiểu Thần mới hỏi anh, “Anh cố ý ?”

Tần Chiêu Dương bàn tay đang cầm vô lăng nhất thời nắm thêm chặt, nghiêng mặt có chút không dám tin hỏi: “Em nói cái gì?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc cổ tay áo lại hỏi một lần, “Có phải anh cố ý để cho ba biết chúng ta ở chung hay không?”

Tần Chiêu Dương sắc mặt nhất thời khó coi, “Tô Hiểu Thần em nói lại một lần nữa cho anh!”

Tô Hiểu Thần không dám mở miệng nữa vẫn là phi thường sợ chọc tức Tần Chiêu Dương , nhưng mà người bị cô chọc tức liền phá lệ bình tĩnh , cũng không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến, “Trước kia anh đã từng nói, anh nói là anh có biện pháp để cho ba biết.”

Tần Chiêu Dương đại khái là thật sự bị cô làm tức giận đến cực hạn, ngay lập tức đập phanh lại, sau đó mím môi nhìn chăm chăm cô, “Em thật sự nghĩ như vậy?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, “Anh có động cơ cũng có năng lực.”

Tần Chiêu Dương thần sắc lập tức liền bình tĩnh lại, “Vậy em cứ nghĩ như vậy đi.”

Tô Hiểu Thần suy nghĩ một hồi, từ phản ứng của Tần Chiêu Dương sau khi phát sinh sự tình bài post trên internet đến bây giờ Tô Khiêm thành biết mới thôi, dường như luôn luôn thông suốt thành một đường liền mạch.

Sau đó cô đem chuyện lần đó Trình An An nói với cô ở cửa thành một liên hệ, giống như có thể giải thích như vậy.

Nếu quả thật là Tần Chiêu Dương bày ra một bàn cờ lớn, Tô Hiểu Thần phát hiện mình chính là quân cờ, trừ bỏ thuận theo không có sức phản kháng.

Mất cô nhìn sắc mặt âm trầm của Tần Chiêu Dương, đẩy cửa xe ra liền xuống xe .

Hàn Tiêu Ly đã chờ ở cửa nhà , nhìn thấy cô đi tới, nhướn mày, sắc mặt cũng có chút khó coi, “Ba con chờ con đã lâu rồi.”

Tô Hiểu Thần “Vâng” một tiếng, chân đã muốn run rẩy, mắt cô nhìn Tần Chiêu Dương cách đó không xa, kiên trì đi vào.

Tô Khiêm Thành đang ngồi trên sofa phòng khách đọc tạp chí, nhìn thấy cô đến mắt cũng không nâng một chút, đợi cô một lát, lúc này mới đứng lên hướng trên lầu đi.

Tô Hiểu Thần nhất thời không biết ông có ý tứ gì, cũng không biết có phải theo sau hay không, cứ chần chờ như vậy, Tần Chiêu Dương đã tiến vào, nhìn thấy cô còn đứng ở giữa ở phòng khách, tự mình đi trước lên lầu .

Tô Hiểu Thần lúc này không băn khoăn , dù sao Tô Khiêm Thành nếu muốn đánh cô, Tần Chiêu Dương không đến mức thấy chết mà không cứu, tuy rằng vừa rồi bọn họ hình như là cãi nhau ...

Tô Khiêm Thành sớm đã có chuẩn bị, nhìn thấy hai người bọn họ cũng không bất ngờ chút nào, liền biếng nhác dựa lưng vào ghế, để mắt nhìn chăm chăm bọn họ một lúc.

Đội thêm một lát, Hàn Tiêu Ly bùng trà đi vào, lúc này ông mới lên tiếng, “Nếu không phải tôi tự mình biết, hai anh chị tính toán thời điểm nào mới nói cho tôi biết chuyện này?”

Tô Hiểu Thần suy nghĩ linh tinh không nghe cẩn thận, bất ngờ “A” một tiếng, “Ba nói lại lần nữa...”

Tô Khiêm Thành mắt lạnh quét mắt liếc nhìn, lại nở nụ cười, “Chị lại muốn chọc tôi thêm tức hả, cùng bạn trai ở chung nhà cũng không thèm nói một tiếng.”

Tô Hiểu Thần lại cứng đầu trả lời một câu: “Con muốn nói, ba không phải đi công tác sao...”

Tô Khiêm Thành nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được, trực tiếp cầm một cái cái chén ném tới, “Tôi bây giờ không phải là đang đùa giỡn với chị.”

Tần Chiêu Dương khề cau mày, lại không dám kéo Tô Hiểu Thần ra, đành phải tự mình can thay cô một chút.

Nghĩ đến Tô Khiêm Thành là biết nhất định anh sẽ lấy thân mình để che, lực đạo lại mạnh thêm chút, lập tức nện trên xương bả vai của anh.

Anh hừ cũng chưa hừ một tiếng, chỉ nắm chặt tay Tô Hiểu Thần đem cô kéo ra phía sau, “Chú, đây là chú ý của cháu.”

Tô Khiêm Thành sắc mặt càng khó nhìn, “Nếu cậu là con tôi, bây giờ tôi liền trực tiếp lấy gậy đánh cậu. Cậu có biết bây giờ bên ngoài họ nói chuyện có bao nhiêu khó nghe không? Cậu là đàn ông cậu không quan trọng, nhưng Hiểu Thần thì thế nào?”

Tần Chiêu Dương nín thở không nói lời nào, sau khi trầm mặc rất lâu, anh nghiêm túc lại kiên định nói: “Cháu cùng Hiểu Thần ở chung chỉ là bởi vì cháu không yên tâm để cô ấy ở một mình bên ngoài, trong nhà cũng là cô ấy một phòng cháu một phòng, chưa bao giờ vượt quá giới hạn. Cháu thích Hiểu Thần, cho nên cháu tôn trọng cô ấy. Là cháu suy xét chưa được chu đáo, phát sinh chuyện như vậy, tuy rằng bây giờ thời cơ không đúng; nhưng cháu rất muốn nói...”

Anh dừng một chút, nắm tay Tô Hiểu Thần chặt thêm một phần.

Tô Hiểu Thần được anh bảo vệ ở sau người, ánh mắt nhẹ nhàng nhợt nhạt, lại tràn đầy ý cười.

Từng câu từng từ anh nói, thông thả lại rõ ràng, “Cháu muốn kết hôn Hiểu Thần, cũng nhất định sẽ cưới cô ấy.”

Tô Khiêm Thành nhíu mi nhìn anh một cái, rất nhẹ cười một tiếng, “Cậu muốn kết hôn liền cưới? Cậu lấy cái gì ra để cưới con gái của Tô Khiêm Thành tôi?”

Tần Chiêu Dương không nói chuyện, tựa hồ là đang tự hỏi.

Tô Hiểu Thần gãi gãi lòng bàn tay anh, đang định giúp anh ra chiêu, lòng bàn tay Tần Chiêu Dương bị cô cào có chút ngứa, dứt khoát nắm thật chặt không để cô nháo.

Tô Hiểu Thần lại đột nhiên từ phía sau anh lộ cái đầu ra, “Ba, con đồng ý!”

Tô Khiêm Thành bị tức được thiếu chút nữa thổ huyết, lúc này trực tiếp lấy Nghiên mực đập tới, Tô Hiểu Thần lập tức liền tròn mắt, vừa định đẩy Tần Chiêu Dương ra, anh lại quay người một cái nắm chặt bả vai cô sau đó đẩy một cái, rất nhẹ rất nhanh nói bên tai cô một câu, “Ngu ngốc, đừng làm rộn...”

Tô Hiểu Thần giương mắt nhìn lại tầm mắt của anh, còn chưa mở miệng, mày anh vừa nhíu, lập tức liền là tiếng Nghiên mực rơi xuống đất.

Tìm cô bỗng nhiên căng thẳng, muốn đi xem anh bị đập ở chỗ nào, Tần Chiêu Dương lại gắt gao chế trụ cô không để cô động dậy một chút.

Tô Khiêm Thành mắt lạnh nhìn, trong lòng rớt cuộc người giận, lúc này mới vui mừng rớt cho mình chén trà, không nhanh không chậm hỏi một câu, “Cậu vẫn chưa trả lời tôi, lấy cái gì cưới con gái Tô Khiêm Thành tôi?”

Ngữ khí của ông hòa hoãn thêm một chút, Tần Chiêu Dương xoay người, lần này trả lời không chút do dự, “Chú biết cháu có những gì, cháu có thể cho cô ấy những gì, có thể làm cho cô ấy điều gì. Cháu từ bé đã biết cô ấy, đời này... trừ cô ấy ra ai cũng không thể.”

Thanh âm của anh trầm thấp hữu lực, âm sắc buốt giá trầm thấp.

Tô Hiểu Thần nhìn phía sau lưng anh một mảng lớn vết mực, trong hốc mắt nóng nóng, vừa cúi đầu, nước mắt liền rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47

Tô Khiêm Thành trầm mặt không nói lời nào, chỉ cúi đầu nhìn những lá trà chìm chìm nổi nổi lên xuống, một hồi lâu mới thôi cho nguội rồi chậm rãi uống một ngụm.

Trong thư phòng tĩnh lặng đến độ Tô Hiểu Thần còn có thể nghe được rõ ràng thanh âm nước mắt mình rơi xuống đất, cô gượng tay lên, dùng mu bàn tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống, ngón tay đụng nhẹ lên xương bả vai của anh một cái.

Chỉ là đụng một cái nhẹ như vậy, toàn thân anh cơ hồ lại căng thẳng hẳn lên, hơi tránh né đi.

Tô Hiểu Thần thu tay về, trong không khí yên lặng ở thư phòng, khẽ nói: “Ba à, thực ra thì con vẫn muốn chờ đến khi ba trở về sẽ nói cho ba biết chuyện tình cảm của con, chuyện con cùng Tần Chiêu Dương ở chung một chỗ. Con thực sự rất thích anh ấy, nhưng lại không biết là ba có thích anh ấy hay không.”

Cô dừng một chút, chớp mũi ê ẩm, “Con vẫn không nói cho ba biết, là do lúc đầu con vẫn chưa xác định được. Giữa chúng con có khoảng thời gian bốn năm xa cách, con không thể nào mà cứ ngu ngốc hồ đồ tin tưởng anh ấy suốt bốn năm này không hề có một chút thay đổi nào.”

Tô Khiêm Thành giương mắt nhìn sang, Tần Chiêu Dương che chắn cho cô hoàn toàn kín kẽ, tay còn hơi có xu thế bảo hộ cho người ở sau lưng.

Trong mắt còn hơi có chút thâm ý, quét mắt qua nhìn Tần Chiêu Dương một cái, lại tiếp tục nhấp một ngụm trà.

Lại nói, chuyện Tần Chiêu Dương và Tô Hiểu Thần ở chung một chỗ, phỏng chừng không có ai bắt ngờ, ngay cả ông cũng vậy.

Sau khi Tần Chiêu Dương trở về thì cơ hồ ông cũng đã biết, Tô Hiểu Thần còn cho là mình có thể giấu giếm được, chẳng qua chỉ là một mình cô tự diễn mà thôi.

Người sáng suốt thì ai lại không nhìn ra được hai người là có tình cảm cơ chứ? Thật sự cho là bọn họ, những người làm ba làm mẹ này, cách biệt với cô, nên cái gì cũng xem không hiểu sao.

Nhưng Tô Hiểu Thần lại lựa chọn cách đối gạt, trong lòng ông lại cũng vui như mở cờ, đối với Tô Khiêm Thành mà nói, Tần gia quả thực là định mệnh mà....

Ngày hôm nay ông có vợ có con gái, sự nghiệp thành công, danh lợi song thu. Cuộc đời này quả thực đã không còn gì để hối tiếc nữa rồi, nhưng Tô Khiêm Thành không thể không thừa nhận là mình là một người lòng dạ hẹp hòi....

Trước đây, lúc ông thích Trình An An đến độ cầu mà không được, tình địch lúc đó của ông là Tần Mặc.

Sinh được một đứa con gái, mình nâng niu trong lòng bàn tay suốt hai mươi mấy năm, cung chiều phải nói là vô pháp vô thiên, luôn mong cô sống thật vui vẻ khỏe mạnh.

Hiện tại lại nhảy ra ở đâu một người muốn cướp con gái của ông đi., tên là Tần Chiêu Dương, lại chính là con trai của người trên kia.

Không phải có câu là con gái là tình nhân kiếp trước của ba ba sao? Vậy nếu theo như câu nói đó, bây giờ không phải là ông cũng đang phải gặp gỡ tình địch đó sao....

Đó chính là lý do!

Hiện tại Tô Khiêm Thành thực sự không vui vẻ một chút nào! Nhất là khi lại biết rõ tên tiểu tử thúi họ Tần này đi lừa gạt con gái ông ở chung một chỗ, ông thế nhưng lại không hề biết một tí nào, thậm chí đến khi đã biết thì lúc đó cả dư luận lại xôn xao hết cả lên, thanh danh của con gái nhà mình bị hao tổn thật là lớn!

Nghĩ như vậy, ông lại bắt đầu nén giận đứng lên, “Con nhanh chóng đem đồ đạc dọn hết về nhà ở, thực tập cũng không nên đi nữa, trực tiếp tới chỗ ba làm việc.”

Tô Hiểu Thần vừa định kháng nghị, Tần Chiêu Dương lại nắm chặt lấy tay của cô, “Được ạ.”

Tiếng nói của anh vừa dứt, Tô Khiêm Thành ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, lại không nói tiếng nào,

Tô Hiểu Thần cũng không dám trêu chọc đến hỏa khí của Tô Khiêm Thành nữa, cứ bị Tần Chiêu Dương nắm tay như vậy, cúi đầu không nói lời nào.

Mãi cho đến khi đợi một hồi thật lâu, Tô Khiêm Thành mới hắng giọng một cái, giọng nói rất trầm hạ xuống nói: “Buổi tối kêu Tần Mặc qua đây một chuyện, nên đính hôn thì đính hôn, không thì phải làm sao cho thật rõ ràng mới được.”

Nói xong, đột nhiên quay đầu, hung hăng nhìn lại.

Tô Hiểu Thần vừa đứng lúc thò đầu ra, liếc mắt một cái đi lên, ánh mắt Tô Khiêm Thành không thể nói rõ là có bao nhiêu thiện ý, trong mắt đều là tâm tư phức tạp cô nhìn không hiểu.

Lúc này, trong lòng Tô Khiêm Thành lại cảm thấy khó chịu, lấy ra một điều thuốc châm lên, nhưng lại không hút, cứ nhìn ngọn lửa xoay chuyển như vậy, cuốn theo tàn thuốc bay lên, tạo thành nhiều đốm sáng nhỏ.

Sắc trời đã có chút tối lại, ông ép sát ở dưới bóng tối của rèm cửa sổ, lộ ra vẻ mặt lãnh đạm ngưng trọng vô cùng.

Tô Hiểu Thần cảm thấy mình đứng nguyên cả một buổi chiều như thế này chân cũng đã cứng ngắt lại rồi, lúc này Tô Khiêm Thành mới bưng chén trà đã nguội ở trên bàn lên uống một hơi hết sạch, rồi mới chậm rãi đứng dậy.

Đáy lòng Tần Chiêu Dương tràn ngập vui sướng nhưng căn bản không dám để lộ ra ngoài, chỉ mang một sắc mặt hi vọng không hiện, im lặng chờ Tô Khiêm Thành đi tới.

Tô Khiêm Thành cũng không có ý định tránh Tô Hiểu Thần, lại cũng không biết ông làm thế nào, một tay vừa giữ chắc chỗ xương bả vai bị đập của Tần Chiêu Dương hung hăng nhéo một cái, chân lại vừa nhắc lên đùi thẳng lên chỗ bụng dưới của Tần Chiêu Dương, một kích này chỉ nhìn không thôi thì cũng đã thấy rất đau rồi.....

Tô Hiểu Thần tròn mắt há mồm, hoảng sợ, vừa định đi lên đỡ thì Tần Chiêu Dương đã nghiêng mặt nhìn qua, ánh mắt vừa kiên định lại vừa sắc bén, ngón tay cũng hơi nhắc lên, ra hiệu cô đừng qua đây.

Tô Khiêm Thành liếc cô một cái, khuỷu tay lại càng ra sức nện lên trên lưng Tần Chiêu Dương, đến khi nghe được Tần Chiêu Dương kêu lên một tiếng đau đớn, ông mới nắm lấy vai anh kéo lên, hơi hơi nghiêng người qua nhìn anh, “Không có dễ dàng như vậy đâu.”

Tần Chiêu Dương lại cong lên khoe môi nở nụ cười, “Cháu sẽ chịu trách nhiệm.”

Tô Khiêm Thành hừ một tiếng, đầy giận dữ rời đi.

Tô Hiểu Thần vừa thấy cửa đóng lại liền đi nhanh lên đỡ anh, “Anh có ổn không?”

Tần Chiêu Dương nắm lấy tay cô, hơi dùng lực một chút kéo cô vào trong lòng mình.

Cô vừa mới giãy dụa mấy cái, anh liền hít một hơi khí lạnh, sức nặng cả người đều đặt ở trên người cô, thanh âm có chút khàn khàn, “Em đừng có động, hiện tại cả người anh đều đau.”

Tô Hiểu Thần thực sự không dám động, chỉ lo lắng đưa tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh, “Bị thương chỗ nào rồi, đi qua phòng em, em bôi thuốc cho anh.”

Thật vất vả Tô Khiêm Thành mới gạt đầu đồng ý, sự tình còn chưa ổn định, hiện tại Tần Chiêu Dương nào dám sai sử vợ tương lai đi đến phòng của cô đóng cửa lại bôi thuốc cơ chứ?

Anh cứ ôm cô bất động như vậy, một hồi lâu sau mới hỏi cô: “Nhìn thấy anh thảm như vậy, bây giờ em có cao hứng không? Có còn hoài nghi là anh thay đổi nữa không?”

Tô Hiểu Thần bị anh hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Tần Chiêu Dương cũng không vội nghe cô giải thích, đưa tay sờ sờ khoe miệng, chống thân thể lên nhìn cô, “Tô Hiểu Thần, anh muốn thực hiện chiến tranh lạnh với em.”

Tô Hiểu Thần buồn bực, giương mắt lên nhìn anh thì phát hiện anh cũng không phải là đang nói đùa, ánh mắt vô cùng chăm chú.

“Em hiểu lầm anh, anh không vui, chúng ta chiến tranh lạnh đi. Anh đi về trước, em ngoan ngoãn ở nhà, thời gian gần đây nhất định phải tránh các mối nhọm đi, nếu không thì đến cả anh cũng không cứu nổi em đâu.” Nói xong những lời này, anh lại cảm giác hình như mình quan tâm cô quá độ, lập tức bày ra bản mặt nghiêm túc, “Cứ như vậy đi.”

Tô Hiểu Thần thật biết điều gật gật đầu, sờ sờ mặt của anh, “Anh cúi thấp xuống một chút đi.”

Tần Chiêu Dương nghiêng mặt nhìn cô, “Để làm gì?”

Tô Hiểu Thần dứt khoát kéo cổ áo anh xuống, tay kia ôm lấy cổ anh trực tiếp hôn lên.

Tần Chiêu Dương bị cô vừa vặn đánh lén, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy trên môi có cảm giác mềm mại, sau đó anh mới phản ứng được —— anh bị cường hôn!

Tô Hiểu Thần và Tần Chiêu Dương thỉnh thoảng cũng có làm vài hành vi thân mật, nhưng kỹ năng hôn môi này còn chưa bắt đầu tinh tu lắm, hôn như vậy thoáng cái đã buông lỏng ra, “Tần Chiêu Dương, em nguyện ý.”

Anh tựa hồ hơi sững sốt một chút, trong đáy mắt liền nhu hòa lại, cong khoe môi cười, “Toàn bộ những gì anh nói cũng đều rất nghiêm túc.”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, Hàn Tiêu Ly dò xét quá nửa người, ánh mắt rất là mập mờ nhìn hai người. Mà phía sau cô, là Tô

Khiêm Thành, sắc mặt lại còn đen hơn trầm hơn so với vừa nãy.

Tô Hiểu Thần nhìn chính mình đang treo nửa người trên người Tần Chiêu Dương, thầm kêu một tiếng không xong, lập tức rút tay về.

Hàn Tiêu Ly lén lút giơ cho cô một ngón tay cái, “Chiêu Dương, cháu đi về trước đi.”

Tần Chiêu Dương cúi đầu nhìn Tô Hiểu Thần một cái, trong mắt đều là ý cười, nhưng Tô Khiêm Thành vẫn còn đang ở đó, anh cũng không dám khinh suất, chỉ lén lút cầm tay của cô một chút, liền rời đi trước.

Sau khi Hàn Tiêu Ly đẩy Tô Khiêm Thành đi, liền kéo Tô Hiểu Thần về phòng. “Vừa rồi có bị ngộ thương không?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, ôm Hàn Tiêu Ly cọ cọ, “Mẹ ơi, có phải là ba không thích Tần Chiêu Dương đúng không?”

Tầm mắt Hàn Tiêu Ly vừa đúng lúc rơi trên tủ đầu giường, trên đó có đặt vài cái khung ảnh, một cái là ảnh gia đình khi Tô Hiểu Thần còn nhỏ, còn một cái khác là ảnh chụp chung với Tần Chiêu Dương hồi học trung học.

Vẫn luôn cảm thấy thời gian này cuộc sống trôi qua thật đầm đậm, nhưng một thời gian khá dài như vậy lại cũng chỉ chớp mắt mà qua, cái ngày vừa mới có bầu Tô Hiểu Thần dường như vẫn còn đang hiện ra ngay trước mắt, cứ một hồi như vậy, con gái đã từng là bé cưng giờ cũng đã được hơn hai mươi cái tuổi hoa.

Hàn Tiêu Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tô Hiểu Thần, “Không thích chỗ nào, chỉ sợ là không có thí sinh nào có thể hợp tâm ý với ông ấy hơn so với Tần Chiêu Dương đâu. Chẳng qua là bây giờ đang trong con giận dữ, lại luyện tiếc con gái nên mới như vậy thôi.”

Tô Khiêm Thành quả thực đã từng nói với Hàn Tiêu Ly, “Tô Hiểu Thần nhà chúng ta vô tâm vô phê, cũng không phải là đứa đặc biệt hiểu nhân tình thế thái là gì, sau này tìm một nhà giàu có môn đăng hộ đối sợ là sẽ phải chịu không ít khổ, tìm lấy một giai cấp tiền lương thì cũng vẫn phải chịu ỳ khuất mà thôi. Tôi nghĩ sau này nó mà lớn lên thì cũng phải bận tâm không ít. Nghĩ tới nghĩ lui thì thẳng nhóc hàng xóm cách vách kia vẫn là thích hợp nhất, nhưng mà tôi...vẫn là không muốn, không nở chút nào.”

Ông thật sự là không nở nhìn thấy một ngày nào đó con gái mình mặc váy cô dâu, rời khỏi mình gả cho người ta, loại tách biệt kia giống như là một thứ gì đó trong ngực mình đột nhiên bị tước đoạt mất, không còn thuộc về mình nữa vậy.

Ngón tay Hàn Tiêu Ly nhẹ nhàng néo néo chớp mũi Tô Hiểu Thần một cái, “Nhưng mà con thực sự là làm việc không biết chừng mực gì cả, như thế nào lại cùng người ta ở chung, ảnh hưởng quá không tốt đi?”

Tô Hiểu Thần rất là vô tội, “Con tìm không được phòng ở, vừa vặn chỗ đó của Tần Chiêu Dương lại bỏ trống, cũng rất thuận tiện.”

“Kiểm soát.” Hàn Tiêu Ly nửa trách mắng nửa cười liếc nhìn cô một cái, cầm tay của cô đặt trong lòng bàn tay mình, “Không kiểm được phòng ở thì còn rất nhiều biện pháp, chẳng qua là hai đứa các con một đứa muốn đánh, một đứa muốn bị đánh mà thôi. Mới bao nhiêu năm, tay của con cũng đã lớn bằng tay mẹ rồi đây này.”

Tay của Hàn Tiêu Ly thon dài rất xinh đẹp, Tô Hiểu Thần được di truyền từ cô, trắng trắng mềm mềm, “Hôm nay bị dọa sợ rồi đi? Con ở trên đây chơi chút đi, lát nữa xuống lầu dùng cơm.”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, trong lòng lại thấy rất áy náy, “Mẹ, con có phải là rất không tốt hay không?”

Hàn Tiêu Ly vừa mới đứng dậy muốn rời đi, nghe thấy vậy liền dừng lại một chút, “Vô cùng tốt, không tốt chỗ nào? Cho dù là con chưa đủ tốt, con vẫn là con gái của mẹ và Tô Khiêm Thành, trên khắp thế giới này chỉ có một mình con như vậy, ai dám nói con không tốt hả?”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, đúng vậy, cô cũng cảm thấy mình chỗ nào cũng tốt vô cùng... Nhưng trong mắt cô vẫn nổi lên một tầng hơi nước nhàn nhạt.

Con người luôn là như vậy, đối với những chuyện theo đuổi mục tiêu, dòi trọng điểm này nọ, bao giờ cũng dễ dàng xem nhẹ những người thân bên cạnh mình hơn.

Cô mặc dù có chút tri độn, nhưng những đạo lý này vẫn hiểu rõ ràng.

Hôm nay Tô Khiêm Thành nổi giận là sợ cô bị ỳ khuất, những lời này nói cho cô nghe cũng là nói cho Tần Chiêu Dương nghe, ông cuối cùng vẫn là không nở để cô có bất kỳ chút không vui nào, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Trong lòng Tô Hiểu Thần không thể nghi ngờ là vô cùng sùng bái Tô Khiêm Thành, vẫn luôn cảm thấy ba mình giỏi giang như vậy, xuất sắc như vậy, ba của những người khác đều không thể nào sánh bằng.

Lúc còn nhỏ cô cũng rất thích xem những bài phỏng vấn Tô Khiêm Thành, bất kể là bản thảo tạp chí hay là trên truyền hình, cô đều thích hết. Lúc nào cũng len lén trốn ở trong phòng một mình xem.

Bởi vì mỗi một lần phỏng vấn đều có nhắc tới cô, khi nhắc tới cô thì bao giờ cũng là kiêu ngạo lại tự hào.

Sau này Tô Hiểu Thần thấy một câu nói như thế này: “Khi người đàn ông khoe ra tài sản của anh ta là vợ và chính đứa con gái của mình thì anh ta mới thực sự là một người thành công.”

Điều Tô Khiêm Thành kiêu hãnh nhất, có lẽ chính là đời này có một người vợ yêu thương đến tận trong tâm khảm, lại còn có một cô con gái ông cưng chiều vô pháp vô thiên.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, trong một lần phỏng vấn của Tô Khiêm Thành, MC đã hỏi ông: “Ông có thể dùng một câu nói để biểu đạt tình yêu của mình đối với con gái có được hay không ạ?”

Tô Khiêm Thành quay về phía ống kính máy quay, nét mặt chuyên chú nghiêm túc, giọng nói lại càng ôn nhu đến khó tin, “Trong khắp trời đất này, ba muốn trở thành đại anh hùng của con.”

Chính là khi đó Tô Hiểu Thần mới hiểu được, rốt cuộc Tô Khiêm Thành yêu cô bao nhiêu.

Cho nên đối với câu hỏi của Tần Chiêu Dương, cô cuối cùng vẫn là cố ý lảng tránh, ba, không hy vọng nhất chính là cô rời khỏi ông.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48

Đến tận khi ăn cơm tối sắc mặt Tô Khiêm Thành cũng chưa dịu đi một chút, lại càng là không thèm liếc mắt nhìn Tô Hiểu Thần.

Tô Hiểu Thần ban đầu còn muốn thử chủ động gấp đồ ăn cho ông, vừa nhắc chiếc đĩa tới, Tô Khiêm Thành liền lạnh lùng nhìn cô một cái, bưng bát lên ăn một miếng lớn cơm.

Đồ ăn của cô gấp đi được một nửa đường chỉ có thể lặng lẽ trở về trong bát của mình.

Ăn cơm xong, cô hiếm khi tự giác đi vào trong phòng bếp giúp Hàn Tiêu Ly rửa bát, hai mẹ con xúm lại một chỗ nói lặng lẽ nói, đầu đung đầu, trên tay tràn đầy bọt xà phòng.

Tô Khiêm Thành khi đi qua phòng bếp nhìn thoáng qua, khẽ hừ một tiếng, càng không vui.

Không qua bao lâu Tần Mặc, Trình An An và Tần Chiêu Dương liền cùng đến, Tô Hiểu Thần vừa rửa chén xong, trên tay ướt sũng, nhô đầu ra đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương đi tới, thấy trên tay cô dính nước, dạo qua một vòng không tìm thấy khăn mặt sạch sẽ, trực tiếp cầm tay của cô chùi ở trên áo trong của anh.

Áo bên trong bằng vải kaki màu ghi bị chùi lập tức ra một vũng nhỏ đậm màu, Tô Hiểu Thần hướng anh nháy mắt mấy cái, “Anh có thấy khá hơn chút nào không?”

“Ừ?” Anh có chút nghi hoặc khó hiểu, nhưng nhìn ánh mắt cô vẫn hướng xương bả vai của anh nghiên cứu, nhủ thầm, đột nhiên nhớ tới chính mình mới vừa rồi còn nói với cô muốn chiến tranh lạnh, lập tức liền buông tay ra lui ra một bước.

Tô Hiểu Thần lại hiểu lầm ý tứ anh, cho rằng anh còn chưa xử lý, nhún chân liền kéo quần áo của anh ra muốn nhìn miệng vết thương, vừa quay đầu đã nhìn thấy hai mắt Tô Khiêm Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Tô Hiểu Thần lập tức chột dạ rút tay về, thè lưỡi, chạy chậm lên lầu.

Tô Khiêm Thành lại đây giúp Hàn Tiêu Ly bưng trà, nhìn thấy một màn này, khí tràng quanh thân nhất thời cùng ngưng kết một chỗ, lãnh đạm bỏ lại một câu, “Trước khi dính hôn cậu chú ý một chút cho tôi, có điều gì khiến tôi không vừa mắt lập tức liền hủy bỏ!”

Tần Chiêu Dương cúi thấp mặt hiếm hoi khiêm tốn một lần, “Vâng ạ.”

Tô Khiêm Thành hừ lạnh một tiếng, ngay cả trà cũng không nguyện ý bưng giúp, trực tiếp xoay người rời đi.

“Ông cứ như vậy, gặp phải chuyện của Hiểu Thần này lại giống ý hệt trẻ con.” Hàn Tiêu Ly bưng cái đĩa đi ra, trên mặt tươi cười ôn hòa, “Đi nghe nói gần đây cháu muốn cùng công ty chú hợp tác một hạng mục?”

Tần Chiêu Dương gật gật đầu, thuận tay theo bưng cái đĩa trong tay bà qua, “Cháu xin.”

Hàn Tiêu Ly cũng không khách khí, đưa qua tay cho anh, “Vừa lúc Hiểu Thần bị bố nó an bài vào trong công ty, cháu cố gắng dạy nó nhiều chút, về phần Khiêm Thành, tránh chút càng tốt.”

Nói, chính bà cũng nở nụ cười, “Đối với chuyện của Hiểu Thần từ trước đến giờ ông ấy đều như vậy, hòn ngọc quý trên tay ông ấy, tự nhiên luyện tiếu bị người khác lấy đi.”

Tần Chiêu Dương lại là có chút lý giải Tô Khiêm Thành , khẽ cười cười, “Cháu biết ả.”

Em gái Tần Noãn Dương của anh, bọn họ từ bé đã làm bạn lớn lên, nay nói chuyện yêu đương, anh cũng nhìn Đường Trạch Thần thực không vừa mắt... Cho nên, vô cùng thông cảm.

Hàn Tiêu Ly nói xong những lời này, lúc này mới cất bước hướng phòng khách đi, thấy anh theo tới, rất là trịnh trọng dặn dò một câu, “Cháu là đứa bé hiểu lẽ hiểu chuyện, về sau nên đối Hiếu Thần như thế nào, chính cháu đã tính toán trong lòng.”

Tần Chiêu Dương bước chân dừng lại, hơi hơi xuất thần.

Lời này ý tứ... Là đồng ý cháu?

Hàn Tiêu Ly lại không lại quay đầu.

Nói là mời Tần Mặc lại đây một chuyến, trò chuyện lại là không quan trọng chính trị thời sự hay là kết cấu thương trường biến đổi hiện nay, Tần Mặc và Tô Khiêm Thành hiển nhiên đều thuộc về phái cao thâm, ông tới tôi đi trong lúc bất động thanh sắc lại đao thương bóng kiếm.

Ngược lại Trình An An và Hàn Tiêu Ly bên này, tâm sự trang sức lại tâm sự phỉm mới, không khí phá lệ thoải mái vui vẻ, cuối cùng không biết là ai trực tiếp lôi kéo đề tài về vấn đề quan trọng cần phải nói tới nay, Tô Khiêm Thành sắc mặt lập tức liền đen.

Tần Mặc chậm rãi nhấp một ngụm trà, lúc này mới nói thẳng vào trung tâm, “Ông xem, nếu 2 đứa nhỏ đều xem hợp mắt, chúng ta không bằng liền thương lượng cái thời gian đính hôn ngay bây giờ đi.”

Tô Khiêm Thành nhìn chằm chằm lá trà trong chén trà một lát, lúc này mới chậm chạp nói: “Chờ tết nguyên đán đính hôn đi.”

Mọi người đều là sững sốt một chút, để nói chuyện như vậy?

Tô Khiêm Thành lúc này mới không nhanh không chậm bù thêm một câu cuối cùng, “Tết nguyên đán đính hôn, nhưng kết hôn để sau, hai đứa vẫn còn nhỏ, yêu đương thêm vài năm cũng để cho thêm hiểu nhau, an bài như thế là tôi đã suy nghĩ cặn kẽ, nếu không có ý kiến gì liền định như vậy đi.”

Tần Mặc nhú mày, liếc mắt nhìn ông, nhưng cũng lên tiếng phản đối.

Trình An An không suy nghĩ nhiều, cố gắng nói đạo lý: “Hiếu Thần cùng Chiêu Dương biết nhau nhiều năm như vậy, tính tình của nhau đã sớm rõ như lòng bàn tay, còn muốn hiểu thêm cái gì nữa? Hơn nữa, ngay cả Chiêu Dương kia cũng khẳng khái một mực, chắc chắn chỉ có một mình Hiếu Thần vậy tại sao ông lại muốn quyết định như thế.”

Tô Khiêm Thành lại cười lạnh một tiếng, “Mọi người chỉ cần nói đồng ý hay là không đồng ý là được rồi, không cần nhiều lời như vậy.”

Tần Mặc lúc này mới lạnh lùng liếc mắt nhìn ông, một lát mới nói: ” tâm tình khi phải gả con gái đi tôi hiểu, nếu ông thấy như vậy là tốt, vậy liền định như vậy, dù sao chúng ta còn nhiều thời gian.”

Khi nói chuyện, ông đem ngọc bội Long Phượng Trình Tường vẫn cầm trên tay đặt ở trên bàn nghiên cứu.

Ngọc này tính chất cực tốt, toàn bộ đều là màu xanh biếc, bất luận là điêu khắc họa tiết hay là để nguyên, đều là thượng phẩm, chắc chắn là hàng vô giá.

Tần Mặc đem ngọc bội đẩy ra, mắt đều chưa chớp một chút, “Cái này cũng coi như tổ truyền của Tần gia chúng ta, bây giờ coi như sính lễ.”

Ban đầu Tô Khiêm Thành về mặt vẫn không chút để ý, bây giờ có thể là trịnh trọng hơn một chút. Liếc mắt một cái nhìn ngọc bội, đưa tay cầm lên, cảm giác ấm áp, đúng là ngọc tốt.

Ông bất động thanh sắc suy nghĩ một chút, sắc mặt hơi hoãn, nhưng vẫn là không nói một từ.

Trình An An từ trước đến giờ sẽ xem sắc mặt người khác, thấy ông như thế, khéo léo nhẹ nhàng thêm một câu giải quyết dứt khoát, “Tôi nhìn Hiếu Thần lớn lên, tôi coi nó và Noãn Dương tuyệt không một điểm khác biệt. Khiêm Thành, tôi hứa sẽ đối xử với nó như con mình, ngọc bội ông trước cứ nhận lấy, coi như là vật ước định, hai đứa nhỏ có thể cùng một chỗ nói là kim ngọc lưỡng duyên cũng không đủ, những vật này tuy rằng chúng ta đều không quá coi trọng, nhưng luôn phải ý tứ ý tứ.”

Tô Khiêm Thành nghe vậy, tựa hồ là nhú mi ngẫm nghĩ một lát, lúc này mới cầm ngọc bội lên.

Tô Khiêm Thành vừa lên lầu muốn về phòng, quay đầu nhìn về phía phòng bên kia, hơi hơi dừng một chút, lúc này mới chuyển bước chân đi hướng ngược lại.

Tô Hiếu Thần đang nằm sấp trên giường chơi máy tính, ông đứng ở cửa một lúc lâu, vừa định đưa tay gõ cửa, chân chờ một lát vẫn là không gõ, xoay người muốn đi.

Khi cô nghe động tĩnh quay đầu lại, đã nhìn thấy bóng dáng Tô Khiêm Thành, cô lập tức liền từ trên giường nhảy xuống tới, “Ba.”

Tô Khiêm Thành quay đầu nhìn cô một cái, rất nhẹ “Ừ” một tiếng, thay đổi chủ ý, xoay người đi đến.

Tô Hiểu Thần đang ôm cứng cái máy tính chơi game Triều đại 2048 phiên bản 5*5, đây là Bắc tử đề cũ ... Lúc này vừa chơi đến ngũ đại thập quốc.

Tô Khiêm Thành liếc mắt nhìn màn hình máy tính của cô, cũng là chưa nói cái gì, chỉ đi đến bên giường ngồi xuống, “Ba làm như vậy, con có ý kiến gì hay không?”

Nghĩ đến ông nói chính là sự kiện vừa rồi kia, Tô Hiểu Thần trong lòng trầm nghĩ, cho dù có ý kiến lúc này cũng phải tỏ vẻ thái độ đồng ý nhiệt tình, nào dám nói một câu con không thoải mái.

Tô Khiêm Thành thấy cô gật gật đầu, liền phân phó một câu, “Ngày mai đến công ty ba, theo học kế hoạch.” Dứt lời, lại bồi thêm một câu, “Hạng mục này là hợp tác cùng Tần Chiêu Dương, con đừng gây thêm cho ba chuyện rắc rối gì nữa, vô duyên vô cớ để cho người ta chiếm tiện nghi nha.”

Tô Hiểu Thần bận rộn không ngừng gật đầu, thể hiện sự trung tâm, “Ba, con tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ! Không cho kẻ địch khiến một phần lợi ích!”

Lúc này Tô Khiêm Thành mới vừa lòng, hơi có chút cảnh cáo nhìn cô một cái, “Buổi tối không cho phép vụng trộm hẹn hò với người yêu, nếu không ba đem cửa sổ của con bịt chặt lại.”

Tô Hiểu Thần rất hoảng sợ: “Ba, con ít đọc sách, ba đừng làm con sợ...”

Tô Khiêm Thành liếc mắt nhìn cô, thần sắc trên mặt vẫn là lạnh như băng, nhưng quay người lại liền giấu môi nở nụ cười.

Sau khi xác định Tô ba đã vào phòng nằm ấm giường, lúc này Tô Hiểu Thần mới kéo màn cửa sổ ra, liếc thấy đối diện Tần Chiêu Dương đang ôm notebook gỗ gõ đánh.

Tô Hiểu Thần đưa tay gõ gõ cửa sổ, anh nghe thấy âm thanh nhìn lại, động tác dưới tay dừng một chút, một lát sau liền buông máy tính đi tới.

Đêm nay gió đêm có chút lạnh, cô đứng gần cửa sổ một hồi đã cảm thấy trên người hơi lạnh, cô sờ sờ mũi hơi có chút tiếc nuối, “Anh nói trợ lý của anh đưa cho em nhá, em tạm thời không thể lên đi học.”

Tần Chiêu Dương “Ừ” một tiếng, mày lại nhíu một chút, “Vậy anh thì sao?”

“A?” Tô Hiểu Thần không phản ứng kịp, “Anh cái gì?”

Trong phòng anh truyền tới tiếng nhạc nhẹ nhàng rất là êm dịu, anh tùy ý dựa vào cửa sổ, đôi mắt thâm thúy sâu thẳm nhìn cô, “Không có gì muốn nói với anh sao?”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ gật gật đầu, “Vết thương của anh thế nào rồi.”

“Không sao.” Anh đưa tay sờ soạng xương bả vai của mình một chút, cổ tay áo somi trắng hơi hơi cuộn lên, cúc áo kim loại ở dưới ánh đèn đột nhiên sáng lên một cái.

Tô Hiểu Thần vẫn có chút không yên lòng, nhất định muốn tận mắt chứng kiến, Tần Chiêu Dương và cô giằng co một lát, rốt cuộc cùng cô đạt thành giao ước, muốn nhìn liên tục mình đến cõi...

Khi cô cố sức lột quần áo của anh thì đã muốn mết đến mức thờ hồng học, “Anh không thể phối hợp một chút được sao?”

Tần Chiêu Dương đương nhiên hỏi lại “Em cởi quần áo của anh tại sao anh còn phải phối hợp với em?”

Tô Hiểu Thần ghen hòng đặc biệt trợn trừng mắt nhìn anh một cái, ý bảo anh xoay người sang chỗ khác, “Để em nhìn xem.”

Tần Chiêu Dương lại chần chờ, đem quần áo cô vừa cởi kéo lên, “Không cho xem, giữ lại để dành cho vợ tương lai xem.”

“Có phải đặc biệt nghiêm trọng hay không.” Thanh âm của cô đột nhiên nhu hòa, còn mơ hồ mang theo chút đau lòng, “Anh không cho em xem đó nhất định là rất nghiêm trọng...”

Nói xong, cô liền mang bộ mặt áy náy tự trách tội nghiệp, đếm ngược sau 10 giây, Tần Chiêu Dương quả nhiên đầu hàng.

“Em thắng, cho em xem, không được khóc.” Khi nói chuyện, chính anh cầm áo cởi ra, áo somi trắng hơi hơi cởi ra, lộ ra xương bả vai có một vết thương ở đó.

Ngon đèn có chút tối, ở chỗ xương bả vai của anh có một mảng lớn xanh tím nông nông sâu sâu, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, đại khái vừa rồi có người cạo vào vết thương của anh, bốn phía đều là một mảnh màu đỏ sẫm, nhìn thấy mà giật mình.

Tô Hiểu Thần nhìn liền đau lòng, tại sao lại xuống tay nặng như vậy...

Thái Tử gia chờ giây lát cũng không đợi được người phía sau có phản ứng, bả vai nhích lên trên một chút liền đem quần áo kéo trở về, vừa quay đầu đã nhìn thấy trong mắt cô ẩn chứa một tầng hơi nước, thoạt nhìn so với vừa rồi càng đáng thương.

Anh hơi hơi nhíu mày, “Không cho khóc.”

Tô Hiểu Thần cắn môi dưới giương mắt nhìn anh, nước mắt đang nằm trong hốc mắt liền chuyển động, nhưng anh nói không cho cô khóc cô liền thật sự không để nước mắt rớt xuống, biểu tình kia, quả thực ...

Tần Chiêu Dương hiển nhiên bị biểu tình kia kích thích không nhẹ, bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Em dựa vào đây.”

Tô Hiểu Thần lắc đầu, khoát tay liền dùng mu bàn tay gạt rơi hơi nước trong hốc mắt, “Tần Chiêu Dương anh có đau hay không, bình thường hơi đụng bị thương một chút liền làm nũng muốn chết, bây giờ tại sao lại không lên tiếng.”

Còn không phải sợ em khổ sở...

Anh âm thầm tham ở trong lòng một hơi, hướng cô ngoắc ngoắc tay, thấy cô rướn người qua, cúi thấp thân mình chế trụ cằm của cô liền hôn một cái, “Em hôn anh liền hết đau.”

Tô Hiểu Thần bị anh đánh lên một cái cái, sừng sốt một chút, mới nói: “Hai ta hòa nhau nhá, buổi chiều em hôn trộm anh, bây giờ anh trộm hôn em.”

Tần Chiêu Dương đáy mắt một chút nhu tình lập tức bị đập chết, trực tiếp buông cô ra, hơi có chút ghét bỏ đuổi cô đi ngủ, “Em đi nhanh lên đi, nhìn thấy em anh đã cảm thấy miệng vết thương đau.”

Tô Hiểu Thần đầu đầy hắc tuyến, “Em ít đọc sách nhưng anh không cần gạt em nha!”

Tần Chiêu Dương: “...” Đây có thể là thật sự đau.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hôm sau, Tô Hiểu Thần theo Tô Khiêm Thành cùng tới công ty, nơi Tô Khiêm Thành liên tục chinh chiến ở các chiến trường ngoại trừ phòng làm việc cá nhân, Tô Khiêm Thành còn mở một công ty điện ảnh, ông cũng tiêu tốn rất nhiều tâm huyết vào phòng làm việc này.

Tô Hiểu Thần từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cũng hiểu biết một ít, theo ông chỉ định đi học hỏi tiểu Lý, kinh nghiệm công tác của cậu ta rất phong phú, Hiểu Thần ở dưới tay cậu ta học viết kế hoạch công tác.

Tô Khiêm Thành sợ cô không thích ứng được, từ sáng đến trưa tới hai lần, lần này cho dù có người phản ứng trì hoãn cũng biết vị này là thiên kim tiểu thư Tô gia.

Tô Hiểu Thần đối với việc này cũng không quá để ý, mặc dù cô thiên về điệu thấp nhưng cũng chưa từng có loại ý tưởng kỳ quái như che giấu thân phận, cô vốn là đến công ty để học tập, nếu như không phải thân phận này, ai có thể đem hết sức lực ra mà dạy cô?

Cho nên cô đối với phương châm của mình rất rõ ràng.

Ở công ty thực tập vài ngày, quả thật là so với công ty quảng cáo Kha Thụy hiệu quả hơn nhiều. Duy nhất không tốt chính là không được gặp Tần Chiêu Dương.

Đồ đạc ở căn hộ nhỏ của Tần Chiêu Dương trong đều đã chuyển về đây, cô vốn cũng không mang theo bao nhiêu thứ qua, bởi vì những thứ cô cần chỗ Tần Chiêu Dương đều chuẩn bị rất đầy đủ, tới tới lui lui, cũng chỉ có một ít quần áo tắm rửa, một cuốn ghi chép, một con gấu bông, liền không còn gì nữa.

Tần Chiêu Dương mấy ngày nay đại khái cũng có chút bận rộn, ngẫu nhiên nhận rồi sẽ gửi tin nhắn cho cô, nhưng ngược lại vẫn chưa từng gọi điện tới.

Bất quá anh cũng sẽ chuyển về đây ở, hai ngày này Tô Hiểu Thần đều có thể nhìn thấy đèn cửa sổ của anh sáng, ăn cơm xong lên lầu còn chưa ngồi ấm chỗ ghế, Tô Khiêm Thành ở dưới lầu đã gọi cô cùng đi tản bộ.

Gần đây Tô Hiểu Thần không dám chọc Tô Khiêm Thành, gần như là nói gì cũng nghe tất, tuyệt không dám ngỗ nghịch, ngay cả cô luôn luôn không thích xã giao đều đồng ý đi cùng Tô Khiêm Thành dự họp. Cho nên, việc này gần đây cũng tạo cho Tô Khiêm Thành vừa uy phong vừa thần khí.

Hôm nay chúc thọ Ôn lão gia, Tô Khiêm Thành chính là mang cô đi mừng thọ. Hàn Tiêu Ly bởi vì vừa đúng lúc đi ra ngoài cùng đoàn phim, rất tiếc nuôi không thể cùng đi.

Thọ yến là do vài vị tiểu bối kiệt xuất nhà Ôn gia kia cùng nhau chuẩn bị, sẽ làm ở trong khách sạn Thịnh Xa, cả một tầng được bao trọn.

Tô Hiểu Thần không giỏi ăn nói, cũng không thích cùng người kết giao, gặp các tiểu bối của nhà Ôn lão gia trên bàn rượu liền ngồi xuống đó.

Vừa bày tiệc, thì lại nhìn thấy Tần Chiêu Dương cũng đến; đang từ cổng chính bước vào, tây trang giày da, nghiêm trang. Bên tay trái Tần Noãn Dương, rất chăm chú chào mọi người mà đáng đi vẫn thản nhiên mà hào phóng như cũ.

Vị trí của Tô Hiểu Thần gần hành lang kia, gần như vừa nâng mắt liền đụng phải tầm mắt Tần Chiêu Dương, dường như là anh có chút bất ngờ, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, chỉ là hai mắt nhìn cô nhiều hơn chút, Tần Noãn Dương đi chúc thọ trước.

Ôn lão gia đã sớm nghe nói vị này là người kế nghiệp Tần gia, lần này gặp được người khó tránh khỏi nói thêm vài câu, dường như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên nói: “Ta có đứa cháu gái cũng không cách biệt tuổi cháu là mấy, so với cháu nhỏ một chút; còn đang học đại học. Ta đề cho nó ra ngoài trải nghiệm, nói nó nó cũng không nghe, khi nào để cho các cháu gặp qua nhau, người trẻ tuổi như các cháu nói chuyện, vừa hay giúp ta khuyên bảo nó.”

Tô Khiêm Thành đang ngồi ở một bên, nghe vậy nhướn mày một chút, thêm mắm dặm muối một câu, “Tôi và Tần gia cũng là hàng xóm đã 20 năm, nay Hiểu Thần nhà tôi, quan hệ không thể tách rời cũng là do Chiêu Dương dạy dỗ.”

Lúc này bản thân Tần Chiêu Dương lại khó xử nhất, không có đính hôn, bạn trai chính quy thì nhạc phụ tương lai lại cố tình không chào đón, nhất thời liền trầm mặc xuống.

Nhưng Tần Noãn Dương lại nhẹ nhàng mỉm cười một tiếng, “Thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư. Anh trai cháu và Hiểu Thần từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh rời không khỏi em, em rời không khỏi anh, tự nhiên đều sẽ có chút suy nghĩ của chính mình, nói gì đến dạy dỗ?”

Ôn lão gia ngược lại là ngạc nhiên một chút; “A, thì ra là hai nhà mọi người thân càng thêm thân.”

Tần Noãn Dương nhếch môi cười, Tần Chiêu Dương lại trả lời nghiêm trang, “Ôn lão đức cao vọng trọng, đã để ý tới thì còn muốn giúp tiểu bối chủ trì một chút đại cục.”

Ôn lão gia cũng là một người rộng rãi, lập tức nở nụ cười, “Nào nói đi.”

Tần Chiêu Dương hơi khựng một chút, rồi lại cười một cái, “Là cháu biết một người, tuân tú lịch sự, tài hoa trí tuệ. Cũng không biết Ôn lão có hay không từng nghe nói.”

Anh nhắc tới như vậy, Ôn lão gia lập tức liền hứng thú, ngón tay động nhẹ, tỏ ý bảo anh tiếp tục nói.

Thái Tử gia dường như là trầm tư một chút, “Là công tử Trần gia, tên là Trần Thiếu Trác. Hiểu Thần và cậu ấy trước đây là bạn học cùng lớp, sau này lại cùng nhau lên đại học, bất luận là phương diện nào cháu nhìn thấy đều không tồi.”

Tần Noãn Dương nghe vậy cười đến phá lệ rục rờ... Thái Tử gia tính kế để bắt đầu giới thiệu người thật đúng là thuận tay nhất ra.

Chủ đề bên này xin phép gián đoạn, Tần Chiêu Dương liền bị bàn kia giữ lại đây, ngồi cùng bàn còn có một tiểu bối của Ôn gia, Ôn Thiếu Xa, Ôn Thiếu Thời, Ôn Thiếu Sơ, mỗi người đều là nhân trung long phượng, bất kể phương diện nào đều không thua kém Tần Chiêu Dương.

Noãn Dương cùng người bên kia không có đề tài có thể nói chuyện, liền thoải mái đi tìm Tô Hiểu Thần, thấy cô đã muốn được ăn, không khỏi bất đắc dĩ cười cười, “Cái con người này, còn cố gắng thích ứng tình cảnh.”

Tô Hiểu Thần bung rượu lên nhấp một ngụm, cười đến phá lệ thỏa mãn, “Có rượu có thịt có tri kỷ, như thế đủ rồi.”

Tần Noãn Dương ghé mắt nhìn cô một cái, nhìn không được cũng cười lên.

Gần đây Tô Hiểu Thần vừa nhìn thấy Tần Noãn Dương tính bất quát lập tức liền phát triển theo cấp số nhân, thấy không có người chú ý bên này, nhẹ giọng hỏi cô, “Chỉ với Đường Trạch Thần có tiến triển gì không hả?”

Tần Noãn Dương hơi ngạc nhiên một chút; cầm chén rượu, lại cho hơi buồn cười, cô cúi đầu nhấp một ngụm, thập phần nín nhịn khí tức xem nhẹ ánh mắt công suất cực cao của Tô Hiểu Thần, lại là thông thả ung dung mà gấp mấy miếng đồ ăn, rồi mới lên tiếng: “Làm sao vậy?”

Không phủ nhận...

Tô Hiểu Thần lập tức vui mừng trội dậy, “Mau nói chút xem.”

Tần Noãn Dương liếc nhìn cô, lúc này mới không mấy quan tâm mà nói một câu, “Chưa tu thành chính quả.”

Tô Hiểu Thần nhiều lần thấy Tư Tư ở trong phòng ngủ chơi game online, không chút nghĩ ngợi trả lời một câu, “Kia mau chóng đánh quái thăng cấp a!”

Tần Noãn Dương: “...”

“Nâng cấp giá trị thân mật?” Cô gãi gãi đầu, lại nói thêm một câu.

Tần Noãn Dương so với vừa rồi càng trầm mặc .

“Nhiệm vụ chính là hoàn thành kết hôn?”

Tần Noãn Dương rốt cuộc không nhịn được, liếc nhìn cô, hung hăng nheo một cái bắp đùi của cô, “Ăn của em đi, ít nói nhảm.”

Giọng điệu kia, ánh mắt kia, khí thế kia —— quả thực không khác với Tần Chiêu Dương là mấy.

Tô Hiểu Thần lại có chút khó xử, cô đã ăn no rồi a... QAA xem ra chỉ có thể vì người quên mình, giúp mọi người ăn nhiều một chút.

Cô quả thật là ăn hơi nhiều uống hơi nhiều một chút, tiệc rượu tiến hành đến một nửa liền nhịn không được muốn đi WC, cô từ cửa chính đi ra ngoài, đi đến sau hành lang liền bắt đầu tìm WC.

Tần Chiêu Dương vẫn luôn chú ý cô bên kia, Noãn Dương ở bên cạnh cô, anh lại yên tâm không ít, lần này nhìn thấy cô rời ghế trái tim vừa bình tĩnh khi lại một chút lại lo lắng, lúc này cũng đứng dậy rời khỏi.

Tô Hiểu Thần từ WC đi ra liền đứng ở bên cạnh bồn rửa tay rửa tay, nước có chút lạnh, trong khách sạn nhiệt độ lại có chút nóng, cô lại uống không ít rượu, trên mặt đỏ bừng, toàn thân đều có chút nóng lên, xối nước như vậy, lập tức liền run rẩy một cái.

Khi Tần Chiêu Dương tới đây cô đang ở trước máy hong khô hong khô nước đọng trên tay, nghe thấy tiếng bước chân hơi hơi ghé mắt, liền nhìn thấy Tần Chiêu Dương.

Anh nghiêng người tựa ở trên tường, dường như là đứng đó một chút, nhìn qua cô, cong môi cười cười, hướng cô vẫy vẫy tay, “Lại đây.”

Tô Hiểu Thần không biết tại sao, đột nhiên liền có chút thẹn thùng, cũng cười rộ lên theo anh, vài bước chạy tới đứng ở trước mặt anh, hơi ngửa đầu nhìn anh, “Tần Chiêu Dương.”

Tần Chiêu Dương mấy ngày không nhìn thấy cô, mà bây giờ cô ở ngay trước mắt cười đến ngọt ngào, ăn mặc một thân váy ngắn màu trắng, giống bộ dạng của con thỏ trắng nhỏ, anh nhìn không được giờ tay lên đụng chạm cô.

Tay anh vô cùng tự nhiên mà dừng ở trên mặt của cô, nhẹ nhàng nheo nheo, nhiệt độ trên mặt có chút cao, đặc biệt thơm mềm, anh hơi kề sát vào chút, ngoại trừ mùi rượu nhàn nhạt chính là một loại thơm ngọt.

Ngón tay anh từ trên mặt của cô dừng ở trên cằm ngoắc ngoắc, “Uống bao nhiêu?”

Tô Hiểu Thần bấm đốt tay tính, “Mấy cốc, nhớ không được.”

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, ngón tay lại dừng ở trên vành tai của cô nhẹ nhàng xoa bóp, “Lát nữa trở về đừng uống rượu, uống chút sinh tố. Khi nào kết thúc đừng đi lung tung, biết không?”

Tô Hiểu Thần rất ngoan gật đầu, nhưng xong không bao lâu lại mang theo nửa phần ngu dốt hỏi anh: “Vậy là em và anh cùng nhau đi sao? Anh sợ em đi lung tung vì sao không dắt em?”

Tần Chiêu Dương nở nụ cười, “Tiểu đồ ngọc, vừa uống rượu liền hồ đồ.” Nói như vậy, tay lại rơi xuống đến nắm lấy cô; mười ngón tay đan xen.” Có nhớ anh không? Tô Hiểu Thần.”

Tô Hiểu Thần lại gật đầu, “Suy nghĩ, anh còn nợ em một bữa ăn đồ ăn Trung Quốc.”

Tần Chiêu Dương không cùng cô so đo, rất nghiêm túc mà đồng ý, “Chờ hết bận rộn xong anh dẫn em đi ăn.”

Tô Hiểu Thần lập tức liền hài lòng, hướng trên người anh dựa vào, nhân thế lẩn một vòng, kéo cổ áo anh liền ườn vào trong ngực anh, động tác rất quen.

Tần Chiêu Dương tùy ý để cô ôm một hồi, cúi đầu ở trên trán cô hôn một cái, vừa muốn buông cô ra, dường như là phát giác chuyện gì vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy có người đứng chỗ góc cửa, con người thoáng cái liền tối đen.

Đường Trạch Thần trong tay còn nghịch một điều thuốc đang bốc khói, mắt lại nhìn về phía Tần Chiêu Dương, đáy mắt nổi ý cười rất nhạt, thật lâu sau mới lên tiếng nói: “Noãn Dương cũng ở đây?”

Tần Chiêu Dương ôm lấy Tô Hiểu Thần vai cứ như vậy lười biếng dựa ở bên tường, liếc nhìn anh ánh mắt tùy ý lại dừng dừng, căn bản không đem anh để ở trong lòng, “Ồ đây thì sao?”

Khóe môi Đường Trạch Thần cong lên như cười như không, trả lời dứt khoát mau lẹ, “cùng nói chuyện, thuận tiện bồi dưỡng cảm tình.”

Tần Chiêu Dương nghe vậy cười lạnh một tiếng, xoay người muốn đi.

Đường Trạch Thần cũng không ngăn cản, giống như bọn họ đang bày mưu nghĩ kế, người đứng ở đỉnh chóp Kim Tự Tháp, so chiêu đều là không có dấu vết, nhẹ nhàng qua lại mấy câu, khói súng mười phần, người ngoài lại không hề biết.

Tô Hiểu Thần phân biệt một hồi lâu mới xác định người này chính là Đường Trạch Thần, chớp nắm chặt ống tay áo Tần Chiêu Dương, thò ra nửa cái đầu, “Anh là Đường Trạch Thần?”

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện... Hoặc có thể nói là lười mở miệng đáp lại.

Tô Hiểu Thần cũng không giận, cười tủm tỉm, “Muốn theo đuổi Noãn Dương nhà chúng ta, trước gọi một tiếng anh cả chị dâu rồi nói sau.”

Tần Chiêu Dương lập tức nở nụ cười, xoa bóp đầu của cô, như cười như không mắt nhìn Đường Trạch Thần, “Nghe thấy được không đó?”

Đường Trạch Thần đứng không nhúc nhích, trong tay kèm theo điều thuốc kia lại bị anh thuận thể búng một cái, trên mặt anh lại càng bình tĩnh tự nhiên, không thấy một điểm gợn sóng nào, “Nghe thấy là một việc, có làm hay không lại là một việc khác, nhưng mà yên tâm, về sau con của chúng tôi chắc chắn gọi anh một tiếng cậu.”

Sắc mặt Tần Chiêu Dương lập tức liền trầm xuống, Đường Trạch Thần không gọi anh là anh cả, anh không vui vẻ!

Tô Hiểu Thần cũng không quá cao hứng, thật vất vả xuất một chiêu lớn, Đường Trạch Thần liền giải nhẹ nhàng linh hoạt... Quả thực khinh bỉ chỉ số thông minh của mình.

Đường Trạch Thần không có hứng thú tán gẫu với người không liên quan làm lãng phí thời gian, thuận tay đem điều thuốc trong tay kia mà ném vào thùng rác chuẩn xác không sai, xoay người rồi đi.

Tô Hiểu Thần lập tức không thể kiềm chế mà phản chiến, “Tần Chiêu Dương, quá soái rồi! Anh cũng ném một cái em nhìn xem!”

Tần Chiêu Dương sắc mặt càng không dễ nhìn, hung hăng nheo một cái lên mặt của cô, “Đi thôi, trở về.”

Tô Hiểu Thần: “... Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50

Tô Hiểu Thần giấu đầu hờ đuôi để tránh sự nghi ngờ với Tần Chiêu Dương, để cho anh đi vào trước sau đó cô mới trở về, Tần Chiêu Dương đối với loại phong cách bịt tay trộm chuông này bày tỏ sự chế giễu, nhưng vẫn theo lời đi vào trước.

Tô Khiêm Thành vừa kính rượu Ôn gia lão gia xong, thấy anh ngồi xuống, bày ra tư thế trưởng bối khiển trách: “Tại sao đi lâu như vậy, Ôn lão đang tìm cháu khắp nơi.”

Tần Chiêu Dương ngược mắt nhìn Tô Khiêm thành, vừa sơ qua một chút đã hiểu ý tứ của ông, cúi đầu vuốt cằm nói: “Là cháu không phải.”

Tô Khiêm thành vừa cùng Ôn lão nhắc tới, đúng lúc Ôn lão là có ngụ ý muốn đem đề tài hướng đến Tần Chiêu Dương, tự nhiên thuận tay đẩy thuyền muốn cho Ôn lão có thể giúp người trẻ tuổi một lần, nhưng không hài lòng, Ôn lão có ý muốn Tần Chiêu Dương làm cháu rể nhà mình rất rõ ràng.

Tô Khiêm thành xem Tần Chiêu Dương không vừa mắt và thích Tần Chiêu Dương làm con rể mình chuyện này ở trong lòng ông là hai truyện hoàn toàn khác nhau, Ôn lão mặc dù có ý tưởng này, nhưng ông vẫn bày ra bộ dạng bối rối của đàn em cùng Ôn lão trầm mặt, chỉ có vừa lúc Tần Chiêu Dương trở lại biểu đạt một chút ý tứ “Đây là người nhà tôi” cho Ôn lão xem.

Trong lòng Tần Chiêu Dương đã hiểu, trên mặt không biểu lộ gì đáng kể, nhưng nhất cử nhất động đơn giản đều đang biểu đạt “Cháu đang muốn lấy lòng nhạc phụ tương lai, đừng quấy rầy cháu”.

Tô Hiểu Thần trở về sau một lúc, Tần Noãn Dương đã không còn ở chỗ cũ, cô chờ giây lát mới vội cuộc nhìn thấy cô ấy lại đây.

Môi dưới hơi hơi có chút sưng, hồng hồng ướt ướt, thấy cô nhìn qua, giả vờ như tức giận nhìn cô một cái, “Tại sao nhìn chị như vậy?”

“Đi gặp Đường Trạch thần?”

Tần Noãn Dương vừa giữ làn váy ngồi xuống, vừa quan sát cô một chút, “Hôm nay tại sao lại thông minh như vậy, đoán bừa mà cũng đúng.”

“Bởi vì em gặp anh ấy.” Tô Hiểu Thần nhất thời cười giống y hệt hồ ly, giảm thấp thanh âm xuống chỉ chỉ môi, “Cứ như vậy thêm một thời gian nữa... Chị sẽ quá giới hạn hay không...”

“Này.” Tần Noãn Dương ngắt lời cô, đáy mắt lại có nụ cười thản nhiên, “Bây giờ em đắc tội chị, chờ sau khi em gả cho anh chị cần thận chị ghê lạnh em

đẩy nha.”

Tô Hiểu Thần mới không sợ, rất lưu loát trả lời một câu, “Chị sớm hay muộn cũng sẽ gả ra ngoài, chỉ là chút thời gian, sợ chị làm gì!”

Tần Noãn Dương: “...” Tô Hiểu Thần nhất định là khai sáng đầu óc .

Sau khi tan họp, Tô Khiêm thành và Tô Hiểu Thần cùng nhau đi xuống lầu, Tần Chiêu Dương đi ở bên cạnh Tô Hiểu Thần, Tô Khiêm thành liếc mắt nhìn anh, không nói chuyện.

Tô Hiểu Thần lập tức liền phải tiến thêm bước đưa tay kéo cánh tay hai người lại, “Chân em tê quá.”

Khóe môi Tô Khiêm thành co rút, mắt nhìn Tần Chiêu Dương, biểu tình không vui, tay lại không buông ra, tùy ý kéo Tô Hiểu Thần.

“Noãn Dương đâu?” Tần Chiêu Dương nhìn chung quanh một chút, không nhìn thấy người, hơi hơi nhíu mi.

Tô Hiểu Thần rất thành thực, “Đường Trạch thần đã sớm đem chị ấy đi rồi.”

Tần Chiêu Dương sắc mặt lập tức khó coi giống hệt Tô Khiêm thành...

Hai người đàn ông đang có vô số tâm sự, chỉ có Tô Hiểu Thần nhảy nhót, dị thường hoạt bát.”Hai người không vui sao?”

Vừa lúc xuống dưới lầu, Tô Khiêm thành kéo cô qua, “Đi thôi, về nhà.”

Tô Hiểu Thần bị ông kéo một cái, thiếu chút nữa không đứng vững, quay mặt nhìn Tần Chiêu Dương, anh đang đứng ở cửa cầu thang, trong tay cầm áo khoác tây trang của anh, nét mặt nhàn nhạt, bên môi thoáng cong lên lộ ra nét tươi cười, càng tôn lên nét đặc biệt dịu dàng cho khuôn mặt.

Đáy mắt kia càng giống như có một tầng hơi nước, sóng nước đang di chuyển, sáng chói.

Tô Hiểu Thần khi đó chỉ có một ý niệm—— để em đến a a a a a ! ! ! ! Quả nhiên khoảng cách sinh ra cái đẹp!

Sau khi rời khỏi Tần Chiêu Dương dùng sắc dụ Tô Hiểu Thần lưu luyến không rời, nụ cười trên mặt mới vừa thu lại, ngẩng đầu hướng nơi nào đó ở lầu hai đưa mắt nhìn, ánh mắt hung ác nham hiểm. May mà một lát sau, Tần Noãn Dương liền từ từ xuất hiện.

Sau tiệc tối, Tần Chiêu Dương liền trở nên vô cùng bận bịu, nhưng cho dù như vậy, bọn họ vẫn duy trì tần suất như cũ mỗi ngày nhắn ít nhất mười tin nhắn trên điện thoại.

Trong giờ hành chính Tô Hiểu Thần bận tối mảy tối mặt, tiểu Lý đột nhiên gọi cô lại, “Hiểu Thần, buổi chiều gặp mặt người phụ trách của công ty Tỉnh Quang, Cô muốn đi cùng hay không?”

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, liền đứng ở giữa đường đi, một hồi lâu mới nặng nề mà gật đầu một cái, cười đến sáng lạn vô cùng, “Được!”

Phòng chừng toàn bộ công ty không ai không biết thiên kim tiểu thư nhà Tô gia đã cùng người nối nghiệp Tần thị tương lai đính hôn , hai người là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã .

Còn nhớ rõ Tô Hiểu Thần vừa làm quen với một số người thì có người có chút tò mò còn hỏi cô, “Đám cưới vì mục đích thương mại có phải là hai người rất thống khổ hay không?”

Tô Hiểu Thần: “...” Chắc là do đọc quá nhiều tiểu thuyết đi?

Cô không trả lời, người nọ liền theo bản năng đem hành động này quy kết thành cam chịu, dẫn đến cách một ngày sau ngay cả tiểu Lý cũng hỏi han ân cần cô, “Hiểu Thần, tuy rằng tôi cảm thấy Tần thiếu gia tuân thủ lịch sự phong tư trác tuyệt , nhưng nếu quả thật không thích như vậy tôi có thể đề nghị cô nghĩ kĩ một chút. Cảm tình là cả đời, là tuyệt đối quan trọng, tuyệt đối không thể miễn cưỡng được.”

Tô Hiểu Thần 囧 cực kỳ, hỏi: “Tôi nói lúc nào là tôi đang miễn cưỡng chấp nhận?” Loại lời này tuyệt đối không thể để cho Tần Chiêu Dương nghe được rõ chưa?

Nghe thấy cô liền xong đời , không đem cô cắt ngang cắt dọc đi, sau đó lấp rập một lần nữa...

Loại chuyện này Tần Chiêu Dương tuyệt đối làm được, còn là việc vô cùng quen thuộc!

Sau này Tô Hiểu Thần đang cùng Tần Chiêu Dương chê cười bộ dạng lấm chuyen của mọi người, Thái Từ gia trả lời làm người ta suy nghĩ sâu xa, “Biện pháp giải quyết tốt nhất chính là em nhanh chóng gả cho anh, mỗi ngày lên giọng bày ra ân ái, tuyệt đối nhất lao vĩnh dật.”

Hơn một tuần sau tiệc tối, Tô Hiểu Thần mới nhìn thấy Tần Chiêu Dương ở Đế Tước Thế Gia, tóc anh tựa hồ đã cắt ngắn hơn , thoát nhìn hình dáng cả

khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, khi không cười... Giống ý bộ dạng tới cửa đòi nợ.

Nhưng vẫn là đã lâu không gặp .

Tô Hiểu Thần ghé vào trên bàn xem quyền lịch, cô còn có không đến một tháng nữa là kết thúc thực tập.

Ở thành phố A trời thu đã qua lâu rồi, ngày đông đang đi đến vừa nhanh lại mãnh liệt, suốt mấy ngày liền nhiệt độ liên tục hạ thấp.

Buổi chiều cô theo tiểu Lý cùng đi đến công ty Tinh Quang, cô chỉ ghé qua bộ phận tác nghiệp về mục giải trí này một lần, là Tần Chiêu Dương trực tiếp mang cô từ khu để xe bên dưới trực tiếp lên tầng cao nhất.

Lúc này quang minh chính đại đi cửa lên, cô hơi có chút không quen.

Gặp mặt tại trong phòng hội nghị ở tầng 13, Tô Hiểu Thần nhìn một lần chung quanh, chờ khi thang máy lại là gặp Tần Noãn Dương vừa từ công ty đi ra.

Khi cô ấy nhìn thấy Tô Hiểu Thần tựa hồ là sùng sốt một chút, “Tôi tìm anh chị sao?”

Tô Hiểu Thần lập tức lắc đầu, thực nghiêm túc, “Công việc!”

Tiểu Lý nhất thời nở nụ cười, bắt quá tò mò đưa mắt nhìn Tần Noãn Dương, gật đầu cười cười.

Tần Noãn Dương tiếp nhận kính mắt từ trợ lý ở gần đó đeo lên, lúc này mới chậm rãi cười cười, “Giấu đầu hở đuôi.”

Tô Hiểu Thần: “... Vậy chị còn vạch trần!”

“Là chị sai.” Cô rất không thành ý xin lỗi một tiếng, cười đi xa , để lại Tô Hiểu Thần rất là lúng túng nhìn tiểu Lý cường điệu một lần, “Tôi thật sự là muốn biết một chút về bản đàm phán mới đến .”

Tiểu Lý nén cười gật gật đầu, “Đúng đúng đúng, tuyệt đối không phải là bởi vì nguyên nhân cá nhân khác.”

Tô Hiểu Thần: “...” Quả thực không có cách nào khác trao đổi, bắt quá được rồi, nói thế cũng không sai.

Cái dự án hợp tác này, tự nhiên không có khả năng làm phiền Tần Chiêu Dương tự mình lại đây. Vì thế, Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc đàm phán một lần, thu được kiến thức không nhỏ.

Sau khi quyết định hợp đồng, phải chờ hai bên liên quan sửa lại phương án một chút, sau khi thống nhất được hợp đồng thì sẽ chính thức ký hợp đồng.

Tô Hiểu Thần đến đây cũng không gặp Tần Chiêu Dương, bây giờ xong việc đang muốn trở về, vừa muốn đi, trợ lý riêng của Tần Chiêu Dương liền đẩy cửa vào, trực tiếp đi tới bên cạnh cô, “Tô tiểu thư, Tần thiếu đang ở văn phòng chờ cô.”

Tô Hiểu Thần sùng sốt một chút, xấu hổ sờ sờ mũi, “Cái đó... Tôi còn muốn về công ty.”

Vừa dứt lời, Tần Chiêu Dương bước vào, nhú mày, trực tiếp thay cô quyết định, “Không vội.”

Khi anh vừa đi vào, mặt mày lúc đó còn lưu lại chút mệt mỏi và hờ hững, cũng không nhìn cô, trực tiếp đi đến trước mặt tiểu Lý vươn tay ra, “Xin chào, tôi là Tần Chiêu Dương.”

Tiểu Lý ngược lại là có chút thụ sùng nhược kinh, đưa tay ra bắt tay anh, cũng tự giới thiệu một chút.

Tần Chiêu Dương nghe xong nét mặt lúc đó hơi hơi dần ra, mang theo một tia ý cười rất nhẹ, “Tôi nghe Hiểu Thần nói, vất vả cậu mấy ngày nay đến đốc lòng chỉ bảo cô ấy.”

Tiểu Lý biết quan hệ giữa bọn họ nên không hề bất ngờ, mắt nhìn Tô Hiểu Thần, mang theo những người khác trong công ty rồi đi trước .

Tô Hiểu Thần thấy mọi người vừa đi khỏi, lập tức nhào tới, giống ý hệt gấu Koala nhảy vài cái lên trên người của anh, ôm cổ anh cùng lúc vừa làm các hành động kia vừa hôn anh hai lần, “Tần Chiêu Dương!”

Tần Chiêu Dương bị cô hôn nước miếng đầy mặt, cười đem cô kéo xuống dưới, “Làm sao đói bụng lâu lại giống như sói, Thấy người là bỏ nhào đến.”

Tô Hiểu Thần dùng mu bàn tay cọ vài cái trên mặt anh, cười đến ngốc ngốc , “Không , chỉ dính lấy Tần Chiêu Dương.”

Tần Chiêu Dương cầm tay cô hơi hơi nắm chặt, kéo gần cô lại, trực tiếp áp lên môi cô.

Môi anh còn có chút khô ráp, đang ở trên môi cô cọ sát vài cái, liền hơi hơi nóng lên, mềm mại ẩm áp.

Thật sự là sau một đoạn thời gian không gặp , anh lại trải thời gian dài không được giải tỏa, bây giờ hai người đụng nhau giống như củi khô lửa mạnh gặp nhau, vừa chạm vào chính là tác nhân gây lửa lớn: hỏa hoạn.

Thật lâu, anh mới rớt cuộc buông lỏng cô ra, đôi mắt đều là ý cười ôn nhuận, “Đi, đi trên lầu.”

Tô Hiểu Thần vốn cho là tầng cao nhất chỉ có một mình Tần Chiêu Dương, nhưng không ngờ trên sô pha còn có 2 người ngồi, một vị là Trầm Mặc Triết, một vị là Hà Tân Thuần, đều là những nhân vật quen mặt trong làng giải trí hiện nay.

Khi Tô Hiểu Thần nhìn thấy cũng chỉ là hơi sững sốt một chút, luống cuống và từ gần giống như thể chưa bao giờ có trong từ điển của cô, khi được Tần Chiêu Dương nắm tay vào văn phòng sắc mặt vô cùng thần nhiên.

Tần Chiêu Dương đối với hai người này làm như không thấy, đầu tiên là sắp xếp cho Tô Hiểu Thần thỏa đáng, lúc này mới đến trước bàn làm việc ngồi xuống.

Trầm Mặc Triết cũng góp một tay xây dựng lên Tinh Quang, tầm ảnh hưởng lại lớn, Hà Tân Thuần bây giờ mới vừa bắt đầu, cũng là bởi vì cùng

Trầm Mặc Triết giữ chức CP, lúc này mới tích lũy được một chút nhân khí.

Tô Hiểu Thần còn nhớ rõ Hà Tân Thuần hình như còn đang liên quan đến tòa án, hình như là phát sinh mâu thuẫn trong hợp đồng với công ty trước kia, đang muốn hủy bỏ hợp đồng, bây giờ cũng không biết cô ta sẽ đến không ty nào, nay xem ra, đây là muốn cùng Trầm Mặc Triết, đến đầu quân cho Tinh Quang ?

Tần Chiêu Dương trên mặt biểu tình đã không còn chút sung sướng nào như vừa rồi, hơi hơi bình tĩnh, vui buồn không hiện ra mặt.

Bọn họ trò chuyện của bọn họ, Tô Hiểu Thần hiểu biết nông cạn nên cũng lười nghe, ngồi có chút nhàm chán, rất tự nhiên đưa tay hướng về phía túi anh tìm đi động, sau hành động bất giác hồn nhiên của chính mình này, ba người đồng thời im lặng.

Tô Hiểu Thần sờ soạng bên này không thấy, lại hơi hơi nghiêng thân mình đi sờ một bên khác, vì chiều dài tay không đủ không sai biệt lắm nằm sấp nửa người ở chỗ đó.

Tần Chiêu Dương nhếch nhếch môi cười, thấp giọng hỏi cô, “Em làm gì thế?”

“... Tìm điện thoại của anh.” Cô thuận miệng nói như vậy, vừa đụng đến vật có cảm giác lạnh lạnh cứng rắn của di động, còn chưa lấy ra được, Tần Chiêu Dương đưa tay đề lại tay của cô, đáy mắt ý cười bốn cợt, “Tô Hiểu Thần, không cần trước mọi người tùy tiện câu dẫn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 51

“Em câu dẫn anh chỗ nào...” Lời còn chưa dứt, cô chợt phát hiện mình đang trong phòng làm việc, ngay lập tức lúng túng quay đầu lại liếc nhìn hai người đang ngồi trên ghế sofa có phản hóa đá cứng ngắc, giải thích: “Là điện thoại... Tôi không quấy ra mọi người làm việc đấy chứ?”

Trầm Mặc Triết trái lại phản ứng kịp, cười cười, ôn nhuận lễ độ, “Không có đâu.”

Hai tai Tô Hiểu Thần đều có chút nóng lên, liếc nhìn Tần Chiêu Dương, ra hiệu cho anh bỏ bàn tay đang nắm ra, “Điện thoại của em hết pin rồi, cho em mượn điện thoại của anh chơi một chút.”

Lúc này Tần Chiêu Dương mới buông tay ra, giọng nói hơi có phần trách cứ: “Vậy em nói cho anh một tiếng không phải là được rồi sao? Cứ muốn sờ tới sờ lui, ảnh hưởng không tốt.”

Tô Hiểu Thần rất xấu hổ, vừa định rút tay về, bàn tay của anh đã đưa vào, cũng không phải lấy điện thoại đưa cho cô, mà là trực tiếp nắm lấy tay cô.

Cô chợt tròn tròn mắt, giãy giữa một hồi cũng không thoát ra được, cả khuôn mặt đều đã đỏ bừng lên, “Em không cần nữa.”

Lúc này Tần Chiêu Dương mới không nhanh không chậm, lấy điện thoại ra đưa cho cô, cười đến ý vị thâm trường, “Em nói không cần là không cần sao?”

Tô Hiểu Thần biết rõ thói hư tật xấu của người này —— lên giọng nói chuyện ân ái! Lại còn càng để ý lại càng hăng say.

Cho nên ngay lập tức tự ngừng công kích, trở lại ghế ngồi bên cạnh, lặng lẽ chơi trò chơi, lúc lấy máy lại không cẩn thận ấn nhầm nút, mở ra nhật ký điện thoại, nguyên một hàng hơn khoảng chục cuộc gọi đều là của Hà Tân Thuần.

Tô Hiểu Thần hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn nhìn Hà Tân Thuần, vừa đúng lúc cô ta cũng nhìn qua, ánh mắt nhu hòa, gật đầu cười với cô.

Theo như tính cách của Tần Chiêu Dương thì rất hiếm khi đi lưu số điện thoại của người khác, lại nhất là những người thuộc kiểu tiểu minh tinh như thế

này.....

Bất quá loại nghi ngờ này chỉ dạo quanh trong lòng cô một vòng, cô thoáng để ý một chút, đảo mắt liền ném ra sau đầu, người hay việc không quan trọng, cô không bao giờ bận tâm.

Hà Tân Thuận thực sự là đi theo Trầm Mặc Triết sang công ty Tinh Quang làm việc, cô rất có triển vọng, Tinh Quang lại là một công ty lớn, ký hợp đồng cơ hồ là cả hai bên đều được lợi. Nhưng điều làm cô thiếu hoàn hảo một chút đó là trên người còn đang mang một vụ kiện, nếu Tần Chiêu Dương giúp cô giải quyết vụ này thì công ty còn chưa được hưởng lợi chút nào đã phải đầu tư một khoản lớn.

Hơn nữa ngành giải trí ngày nay thay đổi chỉ trong chớp mắt, ngày hôm nay là cô học trò nhỏ thanh thuần đáng yêu, qua hôm sau đã lại là chị gái yêu kiều. Thêm vào đó, việc nâng đỡ một người thành đại minh tinh, tốn quá nhiều tâm lực, Tinh Quang đã có Tần Noãn Dương đứng đầu bảng, cho dù sau này nếu như Hà Tân Thuận có thể trở thành một nữ minh tinh, thì cũng chỉ có thể làm nữ phụ.

Chờ đến sau khi mọi người đều đi hết, Tô Hiểu Thần bát quái hỏi: “Anh không đáp ứng có phải kế tiếp muốn quy tắc ngầm hay không?”

Tần Chiêu Dương liếc liếc cô, ngón tay quay bút dừng lại, “Anh giống như người đói bụng ăn quăng sao?”

Tô Hiểu Thần gật đầu như bầm tỏi, “Em còn nhìn ra anh là loại người mặt người dạ thú nữa kia.”

Lúc này Tần Chiêu Dương không phản ứng với cô, cúi đầu nhìn hồ sơ trên tay, hồi lâu mới hỏi: “Thực tập thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Cô không nghĩ ngợi liền trả lời ngay, thực sự là rất tốt, đi trễ thế nào cũng đều có một phần cơm sáng nóng hổi, cơm trưa thì so với đẳng cấp năm sao quả thực không có gì khác biệt, buổi chiều lại có nguyên một bữa trà chiều ưu tiên vì sở thích của cô.... Cô thực sự không nghĩ ra có chỗ nào không tốt.

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô, cảm ly trà bên tay trái lên uống một ngụm, “Chờ sau khi em thực tập xong, liền có thể bắt đầu vào chuẩn bị chuyện đính hôn của chúng ta, anh dự định là ở nhà hàng Thịnh Viễn, em thấy thế nào?”

Chủ đề câu chuyện chuyển biến quá đột ngột lại không hề có cảm giác không thích hợp chút nào, Tô Hiểu Thần sững sốt một chút mới phản ứng được, không biết thế nào đột nhiên cũng hơi hơi ngượng ngùng, chọc chọc màn hình điện thoại của anh nói nhỏ: “Thế nào cái gì, loại chuyện này anh quyết định là được rồi, hỏi em thì em có thể nói cái gì, chỉ cần đồ ăn không khó ăn lắm là được rồi.”

Một chữ Tần Chiêu Dương cũng nghe vào, hơi cong khóe môi, “Tiệc đính hôn cũng không phải là đưa em đi ăn cái gì...” Anh bất đắc dĩ đưa tay lên xoa xoa mi tâm, “Em ngoài việc ăn ra còn có ham muốn nào khác nữa không?”

Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, đột nhiên nhòa tới trước ôm lấy cánh tay anh, cười híp mắt nhìn anh, “Còn một ham muốn nữa đó là có anh mới được.”

Tần Chiêu Dương nhú mày, hiếm khi có hứng thú, “Gì vậy?”

“Chọc anh.” Nói xong, cô tự cảm thấy vui vẻ hẳn lên, nếu không phải phạm vi hoạt động quá nhỏ, không chừng cô sẽ nhảy lên mấy lần bày tỏ cảm giác hưng phấn của mình mới thôi.

Tần Chiêu Dương cong ngón tay búng trán cô một cái, rất không留情 đập cô tanh bành, “Hoang tưởng.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Đến giờ tan làm, Tần Chiêu Dương khó có khi tan làm đúng giờ được một lần, đích thân đưa cô về nhà, đúng lúc là cao điểm tan tầm, tình hình kẹt xe trong trung tâm thành phố rất nghiêm trọng, anh liền chu đáo gọi điện thoại báo cho Tô Khiêm Thành một tiếng.

Đầu bên kia Tô Khiêm Thành hơi dừng một chút, sau đó lại nói một cách rất không tình nguyện: “Ừ, vậy cháu cũng qua đây ăn chung luôn đi.”

Việc này lại nằm ngoài dự liệu của Tần Chiêu Dương, bất quá anh chỉ kinh ngạc mấy giây, lập tức đáp ứng.

Chờ đến khi về đến nhà, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, lại còn rơi xuống một trận mưa nhỏ, hạt mưa dính ướt một tầng trên cửa sổ xe.

Hai người vừa về liền có thể ăn cơm ngay, Tô Khiêm Thành ngồi ở ghế chủ vị, thấy hai người cùng trở về cũng không nói nhiều, ngược lại lại hỏi công ty Tần Chiêu Dương gần đây như thế nào.

Tần Chiêu Dương vốn cũng không có bận rộn như vậy, theo lý thì lúc này anh đã hoàn toàn rảnh rồi, có thể cùng Tô Hiểu Thần chơi một số trò chơi đẳng cấp hại não.

Nhưng cũng bởi vì tết nguyên đán này phải đính hôn, cho nên có rất nhiều công việc anh phải hoàn thành trước thời hạn, mới có thể bố trí thời gian tự mình an bài.

Hàn Tiêu Ly từng uyển chuyển bày tỏ tâm tư này của Tần Chiêu Dương với Tô Khiêm Thành, đối với lần này Tô Khiêm Thành chỉ đáp lại có ba chữ: “Phải.”

Lại nói, Tô Hiểu Thần hoàn toàn không nghĩ tới lại còn có thể có giai đoạn đính hôn chính thức này...

Bởi vì dựa theo hiểu biết của cô về Thái tử gia nhiều năm qua, người này cực kỳ sợ phiền toái, loại chuyện có cũng được mà không có cũng được này tuyệt đối có thể tránh liền tránh, cô không chút nghi ngờ nào là nếu ngày nào đó phải kết hôn, anh sẽ trực tiếp bỏ qua luôn giai đoạn cầu hôn chỉ cần nói một câu thôi kia.

Nguyên vọng của Tô Khiêm Thành thật ra cũng rất đơn giản, người cậu muốn kết hôn chính là con gái của Tô Khiêm Thành thôi, vậy thì nhất định một chi tiết cũng không được bỏ qua.

Con gái ông già đi tất nhiên phải là phong cảnh quang mang, vạn người hâm mộ.

Đương nhiên, trên một phương diện nào đó, Tần Chiêu Dương cũng nhạc phụ tương lai của mình vẫn rất là ấn ý——phách lối chẳng hạn.

Ăn cơm xong, Tô Khiêm Thành giữ Tần Chiêu Dương ngồi lại một chút, Tô Hiểu Thần thấy hai người có lời muốn nói, dứt khoát đi vào phòng bếp giúp Hàn Tiêu Ly dọn dẹp, đến khi cô đi ra Tần Chiêu Dương đã chuẩn bị phải đi.

Cô đưa anh ra tới cửa, khép hờ chốt cửa, nhẹ giọng hỏi: “Ba em đã nói gì với anh vậy?”

Tần Chiêu Dương vỗ vỗ đầu cô, lại không trả lời trực tiếp, “Ai kêu em không tự mình đến mà nghe.”

Tô Hiểu Thần chu chu miệng, xoay người muốn rời đi.

Lúc này Tần Chiêu Dương lại không thả người, tiến lên một bước ôm cô từ phía sau, “Anh có lẽ phải đi công tác một chuyến, chờ em thực tập xong, lúc đó anh cũng sẽ trở lại.”

Tô Hiểu Thần canh thời gian đếm đếm, lần đầu không đếm đúng, “Ài, anh đi mấy ngày?”

Tần Chiêu Dương đưa tay nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay mình, lòng bàn tay anh vừa khô ráo lại vừa ẩm áp, không giống bàn tay cô, vào mùa đông lúc nào cũng lạnh lạnh.

Anh nắm tay cô hơi hơi kéo, tiến lên hôn bên môi cô một cái, “Vừa đúng đêm Giáng sinh, lúc em thực tập xong, anh cũng đã về rồi.”

Trong khoảng thời gian này, Tô Hiểu Thần vẫn luôn không gặp người khác, chứ đừng nói chi đến hẹn gặp, hiện tại khó tránh khỏi có chút không vui, “Làm sao anh lại bận rộn như vậy?”

Tần Chiêu Dương không lên tiếng, trầm mặc một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Bởi vì anh còn phải kiếm tiền nuôi gia đình.”

Tô Hiểu Thần hơi hơi nhú mi, từ trong lòng anh xoay người lại, “Mặc dù em rất hiểu, nhưng là vẫn có chút không vui.”

“Tại sao?” Anh lại nở nụ cười.

Tô Hiểu Thần nhìn thấy anh cười liền trận cước đại loạn, không có cách nào kiên trì giữ vững nguyên tắc của mình được nữa.... Loại thời khắc mấu chốt này lại sử dụng mỹ nam kế, thật xấu xa!

Cô không trả lời, anh liền hỏi lại một lần nữa.

Tô Hiểu Thần ngại ngùng một chút, mới ôm lấy ngón tay út của anh nói một cách rất thận trọng, “Uổng công thoát khỏi cái danh độc thân, lại vẫn hưởng thụ những đại ngộ độc thân. Cái này giống như anh có một tâm thế VIP, người người đều hâm mộ một cái loại này, nhưng nguyên tắc là anh cảm thấy này nhưng không được dùng vậy.”

Cô vốn muốn nói, anh không ở bên cạnh, em chỉ biết nhớ anh mà thôi, có lúc làm việc cũng tâm thần không yên. Nhưng thỉnh thoảng cô cũng phải biểu hiện một chút da mặt mình rất mỏng, rất miễn cưỡng mới có thể nói ra được một số lời mặc dù không biểu đạt được hết ý nghĩa như trên.

Tần Chiêu Dương đảo ngược cũng không miệt mài đi sâu nghiên cứu, chỉ là khoe môi tươi cười còn không có lập tức tan biến, “Anh là người em dùng để khoe thế VIP sao?”

Tô Hiểu Thần “Hả?” một tiếng, hơi suy nghĩ một chút mới đuổi kịp được ý nghĩ của anh, thiếu chút không có hai mắt tròn trắng, “Đây chỉ là một ví dụ thôi, anh không biết là bây giờ nói chuyện yêu đương cũng rất khiến người khác ghen tỵ sao? Đặc biệt anh lại là một đối tượng nạm kim cương nữa chứ....”

Dứt lời, chột phản ứng kịp nhận ra cô đang ở dưới uy phong của Thái tử gia, lập tức đổi giọng, “Dĩ nhiên, hình tượng tài đức vẹn toàn, hiền lương thực đức hiếm có vạn người mê như em, có được là may mắn của anh.”

Anh cúi người áp trên trán cô nhẹ nhàng hôn, “Vậy em nhất định phải an phận thủ thường chờ anh trở lại, biết chưa.”

Đối với bốn chữ “An phận thủ thường”, Tô Hiểu Thần im lặng quỳ gối....

Trước khi đi Tần Chiêu Dương còn lừa Tô Hiểu Thần ba cái hôn tạm biệt, lần đầu tiên anh nói: “Anh sắp phải đi, em không hôn anh một cái được sao?”

Sau đó Tô Hiểu Thần nhón chân lên hôn anh một cái.

Lần thứ hai anh nói: “Anh phải đi lâu như vậy, một cái chưa đủ.”

Tô Hiểu Thần lại nhón chân lên hôn anh một cái nữa.

Tần Chiêu Dương được một tác lại muốn tiến một bước, lần thứ ba nói: “Nếu đã hai cái rồi, thì thêm luôn một cái thứ ba nữa đi.”

Tô Hiểu Thần do dự chốc lát, lại không có cách nào cự tuyệt môi đỏ mọng nóng bỏng tự đưa tới cửa, vẫn kiên trì hôn thêm một cái nữa.

Tần Chiêu Dương sờ sờ môi chưa thỏa mãn, “Không bằng lại thêm một cái nữa, cái thứ ba quá nhanh không cảm giác được.”

Tô Hiểu Thần trừng mắt nhìn anh một cái, lãnh diễm cao quý hừ lạnh một tiếng, “Sự bất quá tam.”

Thái tử gia vô sỉ hí mắt suy nghĩ một lúc, ném ra một câu: “Vậy anh cũng phải có lễ trả lại mới đúng.” Sau đó liền hôn lại.

Cái gì mà chia tay thì buồn phiền, luyến tiếc, muốn nói lại thôi, tất cả đều thành bọt nước hết, Tô Hiểu Thần nghĩ muốn chuẩn bị một chút cũng không chuẩn bị được, cuối cùng thực sự ghét bỏ Tần Chiêu Dương, trực tiếp đá văng anh một cước chuẩn về nhà.

Tần Chiêu Dương nhìn cô vụt nhanh như chớp vào nhà, cười cười một tiếng, lại đứng trước cổng một lát, lúc này mới xoay người rời đi.

Ai, anh thật là không nỡ phải đi một chuyến lâu như vậy a, tiểu ngu ngốc không hiểu phong tình mà....

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Tô Hiểu Thần chưa bao giờ sống dựa vào cuộc sống người khác, cô đối Tần Chiêu Dương có ý lại, nhưng đây tuyệt đối không có nghĩa là toàn bộ trọng tâm cuộc sống của cô đều là Tần Chiêu Dương.

Cho nên sau khi Tần Chiêu Dương đi công tác, cô ngược lại còn có thời gian rảnh rỗi nhiều hơn so với trước kia, đương nhiên, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước kia cô có một nửa thời gian thường xuyên dành đổi để Tần Chiêu Dương tùy gọi đến .

Bởi vì muốn tốt nghiệp nhanh, hiện tại cuối tuần cô cũng vẫn sẽ trở về ở trong kí túc xá, tuy rằng bốn người luôn luôn sinh hoạt không cùng lúc, nhưng cuối cùng cũng là đang cùng nhau.

Kì thi môn tự chọn sắp tới đây, Tô Hiểu Thần đã lâu không tới trường học cũng không nghiêm túc nghe giảng, sắp sửa đến trước kì thi cố gắng bù lại một chút, ôm cái phật chân cũng có thể qua câu , nhưng là đụng phải Trần Thiếu Trác, thế mới biết cậu ta cũng chọn môn học này.

Tô Hiểu Thần tới một cái, chiếm chỗ ngồi ở dãy trung tâm, sách vở mở ra với ý chí quyết tâm để bù lại trọng điểm.

Trần thiếu Trác ngồi ở bên cạnh cô, sau khi nghe được phần lớn bài giảng, cậu ấy truyền một tờ giấy nhỏ lại đây.

“Đợi lát nữa sau khi tan lớp ăn bữa cơm được không?”

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, cậu ta đang nhìn cô, bộ dạng phục tùng cười nhẹ , có cảm giác ôn nhu không nói ra được.

Cô lập tức liền nghĩ đến Từ Nhu Tĩnh, từ sau lần đó sau các cô liền chưa bao giờ liên hệ với nhau, cũng không biết hai người bọn họ thế nào .

Suy nghĩ như vậy, cô vung tay lên, trực tiếp viết trên giấy: đã duyệt.

Trần thiếu Trác: “...”

Đợi hết giờ học, cô bỏ qua kế hoạch ban đầu muốn đi thư viện, sửa lại thành cùng Trần thiếu Trác đến nhà hàng Tây đập phá.

Tần Chiêu Dương ở nước ngoài bốn năm, sau khi về nước nhìn thấy cơm Tây đều cau mày, cùng cô đi ăn cơm cơ hồ cơm đều là cơm kiểu Trung Quốc .

Trần Thiếu Trác hiếm khi xuất ngoại, nhưng hẹn cô ăn cơm mười bữa ăn có chín bữa là thái độ nhiệt tình trong không gian hòa nhã của nhà hàng Tây.

Tô Hiểu Thần liền mang vấn đề này hỏi qua Tần Chiêu Dương, Thái Tử gia nói đáp án là: “Anh đây là sống, cậu đó là tranh thủ cảm tình, có thể so sánh

được sao? Tóm lại, cách cậu ta xa một chút.”

Thế cho nên sau này khi Tô Hiểu Thần cùng Trần thiếu Trác ăn com tại nhà hàng Tây, trong đầu đều sẽ 囧 囧 nhảy ra hai chữ lớn, lắc mồi mà không tan đi, tuyệt đối là bằng hiệu bất mất cảnh báo ngăn chặn treo tường!

Trần Thiếu Trác được gia đình giáo dục cũng rất tốt, khi ăn com chỉ an tĩnh ăn com, com nước xong mới bắt đầu nói chuyện. Cái này đối với Tô Hiểu Thần cũng có thể thuận theo thói quen của người khác nhưng thật ra là hơn cả tra tấn.

Ví dụ như khi cô đối mặt với Tần Chiêu Dương lải nhải, tuy rằng Tần Chiêu Dương cũng là trên bàn com không quá thích nói chuyện với người khác, nhưng anh luôn thích bày ra thái độ khinh bỉ, hoặc là khinh thường, thậm chí về mặt không kiên nhẫn với cô.

Tô Hiểu Thần đã cảm thấy, tốt xấu Tần Chiêu Dương cũng có phản ứng một chút, cô liền thỏa mãn.

Nhưng là đối với Trần thiếu Trác, cô được gia đình giáo dục cũng khá, nhất cử nhất động đều phải suy nghĩ rất nhiều. Cho dù là ở trước mặt Tần Chiêu Dương, cô cũng chưa phải giả tạo như vậy...

Cho nên, Tô Hiểu Thần lập tức liền đoán được, Tần Chiêu Dương nhất định là thích cô đến hết thuốc chữa, ngay cả điểm không thể nhẫn nhịn ấy cũng nhẫn, không phải là tình yêu thì là cái gì?

Ăn com xong, cô uống trà nhai hỏi cậu ta, “Cậu và Nhu Tình thế nào rồi?”

Trần thiếu Trác đối với việc cô đã biết chuyện này rồi biểu hiện cũng không hề ngạc nhiên, ngón tay vuốt phẳng miệng chén một chút, buông mồi nở nụ cười, “Hiện tại tớ và cô ấy không có gì, về sau cũng sẽ không có cái gì.”

Ngày ấy khi Tô Hiểu Thần đối mặt với Từ Nhu Tình tuy rằng biểu hiện hào phóng tiêu sái, nhưng tâm lý vẫn khó chịu đến cực điểm, nghĩ lại hỏi tới một câu, “Thật sự không có khả năng?”

Trần thiếu Trác lắc đầu, ngữ khí có chút thê lương, “Đầu tiên là không thích, còn nữa là cô ấy và chúng ta không thuộc cùng một tầng lớp, ngay cả miễn cưỡng chen thân tiến vào cũng không đi được đến cuối cùng. Thật sự vì muốn tốt cho cô ấy, nên chính là muốn dứt là dứt, vậy tớ thấy chung chỉ là mỗi tình đầu cô ấy thích nhiều năm, mà không phải tiếc nuối cả đời thương tổn.”

Tô Hiểu Thần đối với câu trả lời này ngược lại là hoàn toàn ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ một chút cũng liền hiểu được.

Hoàn cảnh sống của Trần thiếu Trác cũng không đơn thuần như cô và Tần Chiêu Dương, Trần gia là một gia tộc lớn, cậu ta từ bé đối mặt phong chừng cũng rất nhiều. Bất quá nghĩ lại khi cậu ta học trung học vẫn là nam sinh dương quang sáng sủa, mới bốn năm cũng đã luyện thành như hôm nay, cuộc sống là đối với cậu thật sự quá mức khắc nghiệt.

Gánh vác một trọng trách, gánh vác cái trọng trách này sẽ mang đến rất nhiều thứ, vinh quang cũng thế, thối nát cũng thế, nhưng thật sự là trốn thoát không được.

Giờ khắc này Tô Hiểu Thần vô cùng cảm tạ Tô Khiêm thành dốc lòng thay cô chặn quá mưa gió qua nhiều năm như vậy, không để cho cô tiếp cận nổi lo áo com, cũng không cần vì những thứ này mà gánh vác quá nhiều.

Từ bé cô tiếp nhận giáo dục chính là làm việc theo đúng năng lực, tự mình muốn cố gắng thực hiện, ông chưa bao giờ đặt thêm quá nhiều trọng trách lên vai cô, gây quá áp lực, chỉ nói cho cô, ba của con rất tuyệt, những thứ này đều là ông muốn cô được an nhàn.

Mà Trần Thiếu Trác, kỳ thật giống Tần Chiêu Dương, thân có trọng trách, duy nhất không giống chính là Tần Chiêu Dương tuyệt đối sẽ không nói những lời này ra mặt như Trần Thiếu Trác, quá mức ích kỷ, cũng quá chủ quan.

Cô khe khẽ thở dài, lần đầu tiên vấn đề chỉ ra trước giữa bọn họ vẫn tồn tại lại bị bỏ qua, “Vậy nếu như tớ là Từ Nhu Tình thì sao? Tuy rằng tớ cũng biết cái giả thiết này rất ngu, nhưng tớ còn là muốn hỏi cậu, nếu Tô Hiểu Thần tớ cũng giống như là Từ Nhu Tình bị cậu xếp vào trong tầng lớp khác, cậu còn có thể nghĩ như vậy sao?”

Trần thiếu Trác tựa hồ là bị vấn đề của cô làm khó, ngẫm nghĩ một hồi lâu mới nói: “Tớ luôn luôn không nghĩ tới khả năng này, bởi vì tớ chưa bao giờ cho phép xuất hiện sự việc tớ không thể khống chế trong cuộc sống của tớ, bao gồm tình yêu. Nếu không có khả năng, tớ liền sẽ không bắt đầu.”

Cậu ta biết rõ phần đầu và phản kháng là gian nan cỡ nào, cậu ta không nguyện ý xảy ra từ đầu.

Tô Hiểu Thần lại nở nụ cười, tươi cười nhu hòa, nhưng nhìn trong mắt Trần thiếu Trác lại có chút khắc nghiệt ngoài ý muốn, “Nếu cậu là Tần Chiêu Dương, tớ nhất định sẽ không thích cậu. Anh ấy đối với tớ không có một chút lợi dụng hay tính lợi ích, mà tớ, cũng là người nằm ngoài kế hoạch trong cuộc sống của anh ấy.”

Nhưng Tần Chiêu Dương lại là tiếp nhận cô, cũng vì cô mà thay đổi quỹ đạo của cuộc đời mình.

Sau khi Tần Chiêu Dương đi công tác, Thời gian danh鼎鼎 của Tô Hiểu Thần liền dùng đến ép buộc Tần Noãn Dương, từ trước ngày đó ngẫu nhiên nhắc tới, Tần Noãn Dương nói với cô một câu nói.

“Hiểu Thần, kỳ thật anh trai chị cũng không phải rất thích theo nghiệp buôn bán.”

lời nói của Tần Noãn Dương luôn luôn không có trọng điểm, Tô Hiểu Thần vừa lược bớt vừa suy nghĩ liền hiểu thấu ý của cô, có phần ngạc nhiên, “Vi em?”

Tần Noãn Dương mỉm môi cười, ánh mắt có chút xa xăm, “Anh ấy đại khái từng nói với em, kỳ thật anh ấy muốn làm bác sĩ, trước kia thân thể chị không tốt, anh ấy liền nói về sau muốn làm bác sĩ chữa khỏi cho chị. Nếu không theo thương nghiệp, hiện tại anh ấy có vô số khả năng.”

Cô ấy dừng một chút, giọng nói vừa chuyển, “Cũng có lẽ sẽ vì chị trở thành bác sĩ, cũng có lẽ sẽ bởi vì trời sinh miễn cảm đối âm nhạc trở thành nhà soạn nhạc, cũng có lẽ sẽ theo nghiệp chính trị, nhưng duy nhất theo thương nghiệp là tỷ lệ thấp nhất. Năm ấy ông nội chị qua đời, anh trai quý ba ngày ba đêm không ăn không uống, bởi vì anh ấy ngộ nghịch ý của ông nội lựa chọn theo thương nghiệp.”

Tô Hiểu Thần im lặng.

Quảng thời gian đó cô nhớ rõ, anh đi rồi rất lâu mới trở về, khi đó cô luôn luôn lo lắng anh sẽ rời đi, nhưng anh ở lại để chăm sóc cô tròn ba năm.

Tần Noãn Dương thanh âm nhẹ nhàng, rất là dễ nghe, “Tuy rằng không thể nói toàn bộ là bởi vì em, nhưng là có hơn phân nửa nguyên nhân là ở em, em có thể ảnh hưởng anh ấy, điểm này cũng đủ để quan trọng.”

Tô Hiểu Thần đã nhớ không rõ là từ lúc nào Tần Chiêu Dương nói với cô, nhưng câu nói kia cô thủy chung nhớ rõ, “Có lẽ không có em, anh sẽ có cuộc sống hoàn toàn khác. Nhưng là gặp được em, anh liền vui vẻ chịu đựng.”

Nay nhớ tới, một câu này, thậm trí đã thắng trăm câu vạn chữ anh yêu em.

Tần Chiêu Dương chưa bao giờ nói cho cô, anh vì cô làm bao nhiêu, hy sinh bao nhiêu, lại bỏ ra bao nhiêu, anh luôn luôn là người không được tự nhiên như vậy.

Nhưng ngay cả anh ấy như vậy, tại sao cô có thể không yêu cho được?

Vì cô cẩn thận hay lo, hoàn toàn không suy xét mặt khác, cảm tình đơn thuần như vậy nếu là bắt đầu từ hai đứa trẻ vô tư lại có thể đi cùng đến đầu bạc hay không?

Tô Hiểu Thần lại nhấp một ngụm trà, nước trà đã đã có đôi chút lạnh, cô đột nhiên từ trong hời ức bứt ra, nhưng đáy mắt lại bị hơi nước ướt nhẹp, mù sương một mảnh.

Nhận thấy được chính mình thất thố, cô thật lòng xin lỗi Trần thiếu Trác cười cười.” Kỳ thật cậu nói đúng, tớ cũng rất hiểu. Nhu Tinh đích xác không cùng một tầng lớp với chúng ta, muốn dung nhập tiền vào rất là vất vả, nhưng những cái này không có cái gì. Nếu như tớ ở trong cảnh ngộ như vậy, chỉ cần Tần Chiêu Dương nói với tớ một câu anh ấy cần tớ, tớ đều sẽ cố gắng sánh vai cùng anh ấy. Nhưng nếu anh ấy không yêu tớ, tớ cũng sẽ không ương ngạnh giống như Nhu Tinh, thanh xuân không đáng để hao tổn cho người không để ý đến mình.”

Không khí có trong nháy mắt trở nên tế nhị, cậu ta chậm rãi nở nụ cười, tươi cười sáng lạn, “Tớ chính là bị hấp dẫn bởi vì cái này của cậu sau đó từng bước một xa lầy, Hiểu Thần, cậu cũng là việc ngoài ý muốn của tớ. Nhưng cậu may mắn gặp gỡ Tần Chiêu Dương không phải tớ, tớ đã qua những năm tháng liêu lĩnh, tớ nghĩ, trong tình huống như vậy tớ chỉ còn cách chọn bỏ qua cậu.”

Anh khó được thẳng thắn thành khẩn một chút, lại là dưới loại tình huống này.

Anh hơi hơi cúi đầu đứng đưa chén trà, nhìn gọn sóng hơi hơi nở bên trong, đáy lòng nổi lên chua xót nồng đậm.

Tô Hiểu Thần đến nói với anh như vậy, giống như là một chút nắng trong ngày mưa dầm, ngay cả nó chỉ là một chút, cũng đủ để ấm áp lòng người. Khi Trung học Trần gia luôn không yên ổn, tranh quyền đoạt thế, anh chính là khi đó chú ý đến Tô Hiểu Thần cả ngày đi theo phía sau Tần Chiêu Dương.

Trên mặt luôn là mang theo cười, ấm áp, lại có chút ngốc ngốc, toàn tâm toàn ý chỉ nhìn một mình anh ta. Ngưỡng mặt lên nhìn anh ta thì luôn là thần thái hào hứng, khóe mắt đều thể hiện tinh thần ấm áp.

Chuyện và người quá mức tốt đẹp, luôn là làm cho người khác muốn chiếm làm sở hữu. Anh muốn đoạt lấy tình cảm, lại làm cho mình nín chân càng sâu.

Nhưng nếu Tô Hiểu Thần là Từ Nhu Tinh, anh sợ là nguyện ý buông tha hết thảy sẽ từ từ bị hủy đi.

Hai người nói hết ra, đó chính là thời điểm chấm dứt, Tô Hiểu Thần khoát ngón tay lên trên bàn nhẹ nhàng mà gõ gõ, Ôn ôn nhu nhu cười, “Tớ sẽ đính hôn, cùng Chiêu Dương.”

Anh cũng là nhột nhạt cười, “Tớ biết, chúc cậu hạnh phúc.”

“Nhất định.” Cô gật đầu, bên môi ý cười càng phát ra ôn nhu.

Trần thiếu Trác cũng rất cuộc nói không nên lời, nhiều năm thích lại kết thúc nhanh như vậy, bình thản giống như chuyện chưa bao giờ bắt đầu, tươi cười nhẹ nhàng nhột nhạt của cô bị tiêu tan.

Trừ bỏ Tần Chiêu Dương, cô đối với bất kỳ người nào đều không lưu cho một con đường sống.

Anh nói cô không hiểu sao? Kỳ thật cô so ai cũng nhìn rất rõ ràng.

Anh nâng chén uống một ngụm trà lạnh, khổ đến mảy đều nhủ lại. Tuy thua cuộc mà về, lại tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 53

Thực tập còn một tuần lễ nữa sẽ kết thúc, lúc ăn tối, Tô Hiểu Thần đặc biệt dò xét ý tứ của Tô Khiêm Thành, “Ba, ba thấy con biểu hiện thế nào?”

Tô Khiêm Thành gấp thức ăn cho Hàn Tiêu Ly, nghe vậy đưa mắt nhìn nhìn cô một chút, “Hỏi ba vô dụng, phải xem Tiểu Lý đánh giá như thế nào.” Dứt lời, ông lại nói sang chuyện khác, “Mấy ngày trước ba thấy Tần Chiêu Dương, ở sân bay.”

“A.” Tô Hiểu Thần gật gật đầu, đối với việc này cũng không đặc biệt có hứng thú cho lắm.

Anh đi công tác mặc dù bận rộn, nhưng vẫn luôn dành chút thời gian gọi điện thoại cho cô, thỉnh thoảng còn cao hứng thông báo một chút tiến trình cho cô biết, mất hứng thì chỉ báo kinh độ và vĩ độ để cô tự mình tìm...

Mặc dù nghiêm túc mà nói, ngoại trừ việc không gặp mặt ra, việc bồi đắp tình cảm vẫn luôn tiếp tục.

Tô Khiêm Thành thấy cô không có phản ứng, lại bổ sung thêm một câu, “Còn dẫn theo một cô gái.”

Chiếc đũa trong tay Tô Hiểu Thần hơi dừng một chút, lập tức làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, “Anh ấy cũng đã từng nói qua với con.”

Tô Khiêm Thành như có điều suy nghĩ nhìn nhìn cô, “Có phải xuất hiện nguy cơ tín nhiệm rồi hay không? Vậy thì thật là tốt, đính hôn cũng không cần phải làm nữa, ba và mẹ con có thể cùng đi tham dự Tuần lễ Thời trang.”

Tô Hiểu Thần: “...” Có đúng là ba mẹ ruột không vậy hả?

Đêm Giáng sinh, Tô Hiểu Thần chính thức nghỉ việc.

Tô Khiêm Thành và Hàn Tiêu Ly cùng đi thành phố B, tham gia buổi họp báo khởi động dự án thành phố điện ảnh và truyền hình, thuận tiện ở thành phố B thêm hai ngày.

Tô Hiểu Thần sau khi thu thập xong đồ đạc, Tiểu Lý chịu trách nhiệm đưa cô về, mới vừa đi tới cửa công ty, lại đụng phải một người không nên đụng phải —— Từ Nhu Tĩnh.

Cô ôm hộp đựng đồ hơi có chút kinh ngạc nhìn Từ Nhu Tĩnh thân mật kéo một người đàn ông đi tới, đến gần một chút, cô liền nhận ngay ra được người đàn ông kia, lão tổng của công ty quảng cáo Kha Thụy, Kha Thụy.

Từ Nhu Tĩnh nhìn thấy cô rõ ràng cũng hơi sững sờ, cánh tay khoác tay Kha Thụy cũng bất động thanh sắc thu hồi lại.

Tiểu Lý vốn là đi ngay bên cạnh Tô Hiểu Thần, vừa đi được mấy bước lại phát hiện người không có theo kịp, vừa quay đầu lại liền cảm thấy giờ phút này bầu không khí có chút quỷ dị.

Tô Hiểu Thần nhìn hai người, giọng nói nghiêm túc, “Từ Nhu Tĩnh, có rảnh không?”

Sắc mặt Từ Nhu Tĩnh tựa hồ hơi trầm một chút, nhưng đối mặt với cô là một khuôn mặt ôn nhu. Trong gió rét mùa đông lạnh thấu xương này, cô xinh đẹp, cười với Kha Thụy, “Hôm khác lại đi với anh nha.”

Kha Thụy cũng đánh hơi ra được chút gì đó, thân sĩ mui phần rời đi.

Tiểu Lý nhận lấy hộp đựng đồ từ trong tay Tô Hiểu Thần, “Tôi đem đồ để trong phòng của ông chủ, để cho ông ấy phiền toái một chuyến đi.”

Tô Hiểu Thần cầm cái hộp này quả thực có chút bất tiện, gật đầu một cái, thoáng mỉm cười với Tiểu Lý, “Làm phiền anh rồi.”

Chờ đến khi trước cửa trống trải chỉ còn có cô và Từ Nhu Tĩnh, cô mới ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, thở ra một hơi thật sâu, giọng nói có chút không vui: “Cậu với Kha Thụy?”

Từ Nhu Tĩnh thuận tay phát phát một góc áo khoác bị gió thổi lên, hướng cô nhếch nhếch môi cười, “Ồ đây không tiện, chúng ta đổi một chỗ khác nói chuyện đi.”

Ở gần công ty có rất nhiều nhà hàng, quán cà phê, cô quen thuộc dẫn Từ Nhu Tĩnh đến quán cà phê bên đường đối diện, đặc biệt chọn lầu hai có nhiều gian nhỏ ngăn cách, chọn chỗ ngồi trước cửa sổ.

Cô đối với hương vị cà phê kỳ thực có chút thưởng thức không đến, lúc nào cũng cảm thấy đắng, cho dù có thêm bao nhiêu đường đi nữa, nhưng vừa đưa vào trong miệng lại vẫn cảm thấy đắng y như vậy.

Thời điểm công tác bận rộn, Tần Chiêu Dương hầu như ngày nào cũng phải uống mấy ly cà phê, nhất là thời điểm Tần Chiêu Dương tự mình pha, lúc nào cô cũng đều lấy ly uống một ngụm, cuối cùng đều đắng đến nhàu mảy.

Trước kia Tần Chiêu Dương còn nói, cả người cô đều ngâm trong thùng mật, một ngụm một múng mật, như vậy vị ngọt mới tiến vào trong người cô được.

Cô ngửi hương cà phê, sắc mắt cuối cùng cũng dễ nhìn hơn rất nhiều, lúc này mới hỏi Từ Nhu Tĩnh, “Cậu với Kha Thụy là làm sao?”

Vị trí Từ Nhu Tĩnh vừa vịn dựa vào trong góc, ánh sáng có chút tối, nụ cười trên gương mặt cô thoáng cái liền trở nên giống như những quang ảnh kia, âm đạm không rõ.

“Uhm, tớ với anh ấy, nói dễ nghe một chút thì là yêu đương.” Giọng điệu cô hiển nhiên, nhấp một ngụm cà phê, bật cười, “Tô Hiểu Thần, cậu đừng xem thường tớ, tớ nhất định làm như vậy, không hối hận.”

Trong khoảng thời gian ngắn Tô Hiểu Thần không biết phải nói cái gì, cứ như vậy nhìn Từ Nhu Tĩnh một hồi lâu, khẽ thở dài, “Nhu Tĩnh, cậu làm sao lại trở thành như vậy.”

“Ba mẹ tớ ly hôn, ba tớ ngay lập tức đi lấy người khác, mẹ tớ cũng liền tái hôn, giống như là hẹn trước vậy, cùng nhau vứt bỏ tớ.” Cô khẽ thở dài, có phần muộn không nói ra được, “Cậu cũng có thể nói tớ vì đắm mình mà kiếm có, tớ cảm thấy trong đầu tớ nhất định là có bệnh rồi. ...mới có thể nghĩ đến việc không phải nỗ lực ra liền ngồi mát ăn bát vàng, nhưng tớ chỉ là muốn cuộc sống trôi qua khá hơn một chút, để cho bọn họ cũng không thể cười nhạo tớ nữa.”

Cô đã sắc bén không nổi nữa rồi, cho dù là nói đến đây, đáy mắt vẫn là một mảnh mê mang, tựa như bị che phủ bởi một tầng sương, mơ hồ không rõ, “Tớ ở chung một chỗ với Kha Thụy, anh ta có thể cho tớ xe, cho tớ nhà, những thứ đó tớ ít nhất phải phấn đấu vài chục năm mới có được, cho nên tớ mới động lòng, từ bỏ bản thân mình.”

Trong thế giới của Tô Hiểu Thần có lẽ không thể nào hiểu được cái gì gọi là biến đổi lớn, nhịp điệu cuộc sống của cô, từ trước đến sau từng bước một, vừa ổn định lại vừa nhẹ nhàng.

Từ Nhu Tĩnh vẫn luôn là người cô thổ lộ tâm tình, cho dù đã từng bị cô ấy phản bội, vị trí đây vẫn vậy. Nhưng hôm nay cô nghe Từ Nhu Tĩnh nói những điều này, cô không thể nào cảm động lấy được, nhưng cũng lại cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Cô do dự một chút, đưa tay nắm lấy tay Từ Nhu Tĩnh, tay cô hơi lạnh, không thể kiềm chế được khẽ run.

Cô dùng sức một chút, nắm chặt, nhưng không biết phải làm thế nào mới có thể an ủi được Từ Nhu Tĩnh, cuối cùng, cũng chỉ có thể ngưng mắt nhìn cô như vậy.

“Tớ thực sự rất vui vẻ.” Từ Nhu Tĩnh vẫn cười, “Được rồi, đừng nói chuyện của tớ nữa, còn cậu thì sao nào. Tớ lại nghe nói cậu muốn đính hôn phải không?”

Tô Hiểu Thần mở miệng, làm thế nào cũng không thể nói ra hai chữ “Đúng vậy.”

Từ Nhu Tĩnh rút tay đang bị cô nắm ra, khéo mắt nhẹ nhàng mở, “Có một số người sẽ không cảm thấy chuyện mình làm có bất cứ điều gì sai trái cả, tớ đi sai đường, nhưng cậu không cần phải thay tớ khổ sở gì cả, tớ tự nguyện.”

Tự nhiên trong lòng Tô Hiểu Thần lại dâng lên một cảm giác vô lực, có chút hơi ừ ừ, “Đừng như vậy, không nên ở những năm tháng tốt đẹp nhất của mình tự đi chà đạp chính mình như vậy.”

“Thế nào được coi là chà đạp đây?” Âm cuối của cô hơi cao lên, “Hiện tại, tớ có thể dùng chính mình để đi đổi lấy những thứ này, làm sao lại coi là chà đạp chứ hả? Tớ không giống cậu, vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng, muốn cái gì cũng dễ như trở bàn tay, hết thấy mọi thứ đều thuận lợi. Tớ chính là muốn làm như vậy, cậu vướng mắc cái gì?”

Thực sự, nếu so với những người trước kia dùng giọng điệu này nói với cô, cô sẽ không ngại ngần hất quai hàm lên mặt vênh váo, hỏi ngược lại người đó, “Tôi sống tốt cũng là lỗi của tôi sao?”

Nhưng bây giờ, đối mặt với Từ Nhu Tĩnh, một câu cô cũng không nói nên lời.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là như vậy, gia đình cô cho cô không ít trợ lực, dù cho cô cũng không sử dụng mối quan hệ của gia đình cường cầu quá cái gì, tuy nhiên không thể phủ nhận sự thật này.

Cô không biết Từ Nhu Tinh có bao nhiêu yêu thích Trần Thiếu Trác, lại làm như thế nào để trải qua thời gian gian nan kia, cuối cùng là đi lựa chọn con đường này.

Từ Nhu Tinh cảm thấy mình làm như vậy không có gì là không tốt, cô tự nhiên cũng là không có lời nào để nói.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhất thời rơi vào trầm mặc.

“Người hồng kỳ không ngà cờ màu phiêu phiêu như Kha Thụy thực sự rất nhiều, theo như nhu cầu mà thôi.” Thanh âm Từ Nhu Tinh mềm mại, “Đừng nói chuyện này nữa, cậu còn chưa nói cậu gần đây thế nào rồi.”

“Đoạn thời gian trước tớ có gặp qua Trần Thiếu Trác.” Cô quay mặt lại, thanh âm rất nhẹ, “Cậu ấy vô cùng tốt, cậu cũng vô cùng tốt.”

Từ Nhu Tinh hạ mắt xuống, nhìn chằm chằm tách cà phê trước mặt, “Anh ấy làm sao có thể không tốt được đây.”

“Tớ cũng vô cùng tốt, sắp đính hôn. Chỉ có điều là chưa tốt nghiệp, cũng không có ý định làm công khai, chờ đến khi tớ kết hôn sẽ mời cậu tới có được hay không?” Cô cong cong khóe môi nở nụ cười, lôi kéo tay Từ Nhu Tinh, “Cậu đã trở về rồi, có bất cứ chuyện gì cũng có thể đến tìm tớ, cho dù không làm bạn được, những năm tháng kia giữa chúng ta cũng vẫn thật sự tồn tại, xóa sạch không được, tớ cũng không nỡ xóa.”

Dừng một chút, Tô Hiểu Thần hơi thu lại ý cười, “Lần trước tớ nói với cậu không thể làm bạn bè được nữa là vì tớ cảm thấy cậu rất tốt, nhưng hiện tại lại phát hiện có lẽ sẽ có những lậu cậu cần tớ đây.”

Từ Nhu Tinh sùng sốt một chút, hơi có chút thất thố nhìn Tô Hiểu Thần, thật lâu mới nở nụ cười, “Lớp trưởng hồi sơ trung của chúng ta muốn tổ chức họp lớp một lần, có lẽ là khoảng năm sau, đến lúc đó thì cùng đi với tớ chứ?”

Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, hỏi: “Có thể mang theo người nhà không?”

Sau khi tạm biệt Từ Nhu Tinh, cô ngay cả tâm tình ăn cơm cũng không có, tâm tình xuống rất thấp. Về đến nhà, cởi áo khoác liền chui vào trong chăn đi ngủ.

Vừa lim dim mắt ngủ liền nhận được điện thoại của Tô Khiêm Thành, hỏi cô ăn cơm chưa, cô dụi dụi mắt liếc nhìn sắc trời bên ngoài, mơ mơ hồ hồ đáp, “Đã ăn rồi, ăn ở bên ngoài.”

Đầu bên kia Tô Khiêm Thành có lẽ còn có việc bận, dặn dò cô nhớ đóng kỹ các cửa, chú ý giữ ấm liên tục điện thoại.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại chốc lát, dứt khoát nhấn tắt máy, lại xốc chăn lên chui vào.

Trong mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có người gọi tên cô, cô cố sức muốn tỉnh lại, đấu tranh hồi lâu cũng không thể mở mí mắt ra, dứt khoát cam chịu lại đi ngủ.

Cuối cùng lại bị Tần Chiêu Dương nắm mũi từ trên giường kéo lên, anh đang đứng ở trước giường, sắc mặt bất thiện nhìn cô.

Hôm nay tâm tình Tô Hiểu Thần vốn không tốt, lại thêm đang ngủ say lại bị kéo dậy, không quản người kia là ai, cứ phát hỏa một chút.

Tần Chiêu Dương hiếm khi đụng phải cô trong lúc tức giận cực độ như thế này, tùy ý để cho cô hả giận xong, lúc này mới ngồi xuống bên giường, sờ sờ khuôn mặt ấm áp của cô, nghiêng đầu hôn một cái.

Bị hôn một cái như vậy, Tô Hiểu Thần hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn Tần Chiêu Dương hồi lâu mới phản ứng được, “Làm sao anh lại ở đây?”

Tần Chiêu Dương xoay xoay chìa khóa trong tay, “Mở cửa đi vào.”

Sắc mặt Tô Hiểu Thần càng quý dị hơn, “Chìa khóa ở đâu ra!”

“Chìa khóa dự phòng.” Anh nhếch nhếch môi, đem áo vest ngoài cởi ra trực tiếp treo lên trên thành ghế sofa của cô, “Trước khi đi chú đã để lại một cái chìa khóa dự phòng ở nhà anh, nói là sợ em có khi đánh mất chìa khóa, vào nhà không được.”

Tô Hiểu Thần lúc này mới chú ý tới một thân trang phục của anh tựa hồ như là mới vừa từ một nơi quan trọng nào đó về đây, bất quá bây giờ cô cũng không để ý tới việc này lắm, nắm được trọng điểm rất là ngây thơ hỏi: “...Tại sao ba em lại cho rằng em sẽ đánh mất chìa khóa?”

Tần Chiêu Dương cự tuyệt trả lời câu hỏi có chỉ số IQ thấp như vậy, nâng cằm cô lên nhìn nhìn một chút, “Tâm tình không tốt sao? Nói ra đi cho tâm tình đang cao hứng của anh hạ xuống một tí.”

Tô Hiểu Thần trừng mắt, cúi đầu xuống cắn một ngụm vào lòng bàn tay anh. Cắn không đau, chỉ giống như đang chọc lét anh vậy.

Anh cười khẽ một tiếng, vẫn là buông tay ra, vén chăn lên cũng chui vào trong chăn, không biết từ đâu lấy ra một quả táo, đưa tới trước mặt cô, “Tô Hiểu Thần, Giáng Sinh vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 54

Tô Hiểu Thần đói một buổi tối, bây giờ nhìn thấy quả táo cũng giống như nhìn thấy mẹ ruột, cũng không có kịp nghiên cứu kĩ một chút quả táo Thái Tử gia đưa bên ngoài như thế nào, vội vàng mà nhét vào trong miệng cắn một miếng.

Tần Chiêu Dương nhìn thấy những hành động này nhưng không phản nản, hơi ngã người về sau dựa ở đầu giường hơi nghiêng mặt qua để nhìn cô.

Khoảng thời gian này anh bận rộn ngay cả thời gian thờ đốc cũng không có, rất vất vả chạy về, thần kinh vừa được thả lỏng một chút liền có chút mệt mỏi.

Anh giờ tay nhéo nhéo mi tâm, cởi bỏ hai cúc trên cùng của áo sơ mi, cứ như vậy dựa ở đầu giường của cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tô Hiểu Thần ăn xong quả táo rửa xong tay trở về lúc đó anh mới mở mắt ra nhìn qua, đáy mắt hơi ửng đỏ, hiển nhiên là đã lâu không có nghỉ ngơi cho khỏe.

Cô ngồi xổm ở bên cạnh anh, sờ sờ mặt của anh, ngồi lại gần giúp anh cởi bỏ cúc áo.

Tần Chiêu Dương đột nhiên bật cười, nắm lấy tay của anh, âm thanh cũng có chút khàn khàn, “Em làm gì thế? Muốn câu dẫn anh?”

Tô Hiểu Thần về mặt thuần khiết nhìn anh, phá lệ đứng đắn, “Câu dẫn cái gì?”

Tần Chiêu Dương cầm chặt cổ tay của cô nhẹ nhàng kéo vào phía của mình, cô liền mất thăng bằng trực tiếp ngã vào trong ngực của anh, anh thuận tay một đường đem cô ôm ở lồng ngực, khe khẽ thở dài, “Vốn dĩ ngốc nghếch như vậy, không cần giả bộ cũng rất ngốc.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Ngón tay của anh chạm nhẹ lên cặp tóc của cô, hạ thấp giọng xuống hỏi: “Về sau khi nào bức mình cái gì không cần tất máy, em không cần tất máy anh cũng có thể biết em không vui về.”

Tâm tư nhỏ nhỏ kia của Tô Hiểu Thần bị vạch trần, không hề xấu hổ, “Em tất máy mới không phải là để cho anh biết em bức mình, đó là em từ chối nói chuyện với anh!”

Tần Chiêu Dương “Ừm” một tiếng, giờ tay vỗ một cái lên đầu của cô, “Giận anh? Anh chọc đến em lúc nào?”

Tô Hiểu Thần ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt anh còn chứa đựng nụ cười thần nhiên, tuy rằng nhìn qua có phần mệt mỏi, nhưng ngược lại còn có thể nhìn ra một chút thần thái sáng láng ở đó.

Anh giờ tay che khuất tầm mắt của cô, ngón tay nhẹ nhàng đào qua chóp mũi cô, “Tất máy không phải là để cho anh không tìm được em sao? Bây giờ tại sao lại không nói vì sao mất hứng?”

Anh dịu dàng như vậy, nhất thời Tô Hiểu Thần còn có chút không thích ứng, nằm yên trong ngực anh chốc lát, mới xoay xoay đầu ngón tay thấp giọng báo cáo, “Hôm nay em thấy Từ Nhu Tĩnh, cô ấy ở cùng một chỗ với Kha Thụy, chúng em cũng tâm sự rất nhiều...”

Cô khựng một chút, hơi có chút chần chờ hỏi, “Có phải là đàn ông đều thích trong nhà cờ đồ không ngã, bên ngoài cờ mầu bồng bênh hay không?”

Tần Chiêu Dương suy nghĩ một lát, tán thành gật gật đầu, “Những người như thế đều là khôn nạn, tất cả những người khôn nạn đều nghĩ như vậy là bình thường.”

Tô Hiểu Thần vẫn là không thể vui vẻ, cô mất hứng không phải bởi vì chuyện này, cũng không phải lo lắng Tần Chiêu Dương tương lai cũng sẽ làm như vậy, cô tin tưởng anh đã vượt ra khỏi trình độ lớn nhất mà cô có thể nghĩ đến, thế nhưng cô một chút cũng không sợ anh sẽ đánh cho cô một đòn phủ đầu.

Cô không vui vẻ chỉ là bởi vì Từ Nhu Tĩnh, vì cô ấy khổ sở, vì cô ấy không đáng, đến bây giờ tâm tình không tốt đã là hoàn toàn không biết tại sao.

“Anh không thể.” Anh giờ tay nhéo nhéo mi tâm, thanh âm êm dịu lại kiên định, “Anh cuồng sạch sẽ quá nghiêm trọng, bất luận là sinh lý hay là tâm lý, đều không chấp nhận được bất kể người nào bên ngoài ngoại trừ người anh đã quyết định. Từ trước đây đến bây giờ, thậm chí về sau, đều chỉ có em.”

Nói xong câu này, anh liền không đồng ý tiếp tục trả lời câu hỏi của cô, ôm cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên, cứ như vậy đem cô ôm vào trong ngực, ôm nhau mà ngủ.

Tô Hiểu Thần vừa tỉnh ngủ, bây giờ một chút buồn ngủ cũng không có, cô biết rằng hiện tại anh cực kỳ mệt mỏi, cũng không nỡ làm phiền, chậm rãi ôm

lấy anh, ở bên tai anh cọ cọ.”Tại sao anh lại tốt như vậy.”

Tần Chiêu Dương nghe vậy, nhếch nhếch khóe môi, “Có phải hay không đột nhiên cảm thấy người anh có sức lôi cuốn phi thường?”

Tô Hiểu Thần ghen cứng không nói gì, “Đúng là không biết xấu hổ.”

Lực ôm của anh với cô thêm chặt, “Ngủ cùng anh một chút, anh vì gấp trở về cùng em trải qua đêm giáng sinh, mệt đến không thở được. Nhưng mà chuyển bay trễ chút, anh chỉ còn kịp mua quà tặng cho em”

Tô Hiểu Thần không nói chuyện, hơi nghiêng đầu hôn anh một cái, cứ như vậy yên yên ổn ổn bị anh ôm ngủ giấc bù.

Tỉnh lại vào ngày hôm sau mặt trời đã muốn lên quá ba sào, Tô Hiểu Thần là bị đối tỉnh, vừa định đuổi người một cái bỏ dậy, phát hiện tay chân bị ngăn trở, không thể nhúc nhích.

Tần Chiêu Dương nhú nhú mày, mắt còn chưa mở ra, tay ngược lại lại nói lòng, “Anh ngủ tiếp.”

Tô Hiểu Thần “Vâng” một tiếng, rón rén bỏ dậy, vừa mới đứng dậy, liền nhìn thấy ngoài cửa sổ trắng xóa một mảnh, thế là tuyết rơi.

Cô chỉ mặc đồ ngủ đơn giản, cứ như vậy ghé bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, trong phòng có hơi ấm, phía bên ngoài của tấm thủy tinh đã có một mảnh hơi nước bám lên trên mặt. Cô nhìn không rõ lắm, ngửa tay mở một chút cửa sổ, bên ngoài gió lạnh lập tức cuốn vào.

Tần Chiêu Dương mở mắt ra nhìn thấy, tấm mặt đầu tiên là dừng ở trên bóng lưng của cô, chậm rãi dời xuống dừng trên đôi chân trần của cô thì lập tức không vui, “Tô Hiểu Thần, mang giày vào.”

Cô ngoài miệng đáp ứng, cũng không có động tác nào, liền nằm trên cửa sổ mở hé nhìn ngoài cửa sổ tuyết lớn bay tán loạn.

Có lẽ là đã bắt đầu rơi từ tối qua, trên đất đã tích một lớp thật dày, trắng xóa một mảnh, tất cả mọi chỗ mà mắt có thể nhìn thấy đều được phủ một lớp băng tuyết.

Anh lại gọi hai tiếng, thấy cô không phản ứng, cũng nhắc chân xuống giường đi đến, không nói hai lời ôm cô liền đi vòng lại, trực tiếp đem cô ném vào trên giường, xoay người lại đem cửa sổ đóng lại.

Anh nghỉ ngơi một buổi tối, sắc mặt đã dễ nhìn hơn rất nhiều so với tối qua, nhưng vẫn là có chút tái nhợt, bây giờ đang cau mày nhìn cô, còn có vài phần lãnh liệt.

Tô Hiểu Thần chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Tuyết rơi...”

Cô và Tần Noãn Dương giống nhau, nhìn thấy tuyết rơi liền vô cùng hưng phấn, trước đây khi ở cùng Noãn Dương, hai người sáng sớm liền có thể bỏ dậy, cùng nhau đắp người tuyết ném tuyết, tuyết buồn tẻ như vậy, cũng có thể chơi được cả ngày lưu luyến không về.

Hai cô bé cùng một chỗ, anh liền thành phe địch, bốc một nắm lớn tuyết liền hướng phía anh đáp qua.

Khi tâm tình anh tốt cũng sẽ phản kích, khi tâm tình không tốt liền nhìn lướt qua một cái lạnh buốt; hai người lập tức rất ấn ý đem anh loại trừ ra ngoài.

Còn nhớ năm đó Tô Hiểu Thần mới vừa lên cấp 2, vẫn còn rất ngây thơ, sáng sớm tuyết rơi liền chạy đến nhà anh, ánh mắt trông ngóng ở trong phòng khách chờ Noãn Dương ăn xong bữa sáng cùng đi chơi tuyết.

Anh hứng khởi, đi ra ngoài xem.

Trên vai của cô đã muốn rơi xuống một lớp tuyết, còn hăng hái bưng bưng ngồi đắp mặt người tuyết, chỉ tiếc, tại sao đầu bóp như thế nào cũng đều ra hình dạng bất quy tắc.

Noãn Dương ở cạnh bên cười cô, cô quay mặt qua nhìn thấy anh, đáng thương tội nghiệp mà cầu cứu.

Anh đứng tại chỗ đó một lúc lâu, vẫn là bước đến, chỉnh sửa một chút liền tạo ra hình dạng người tuyết rất đẹp; vừa quay đầu liền nhìn thấy cô chuyên tâm nhìn anh, cả mặt đều là ý cười.

Tươi cười thuần khiết lại tốt đẹp, bây giờ anh nghĩ lại vẫn rõ ràng như cũ.

Sau khi trở về chỉ có Noãn Dương và anh, giữ tay anh hỏi, “Anh trai, có phải anh thích Hiểu Thần hay không?”

Anh không trả lời.

Tần Noãn Dương nhìn anh một cái, ý cười càng sâu, “Hiểu Thần rất tốt, về sau em không ở bên cạnh anh có em ấy cùng với anh.”

Anh nhướn mày, quay đầu nhìn cô, “Làm sao lại thấy được?”

“Anh trai nhìn Hiểu Thần thì sẽ cười, khi không cười thì trong mắt cũng có ánh sáng.” Cô chỉ chỉ mắt, cảm giác khao khát mong chờ, “Em về sau sẽ thích

dạng nam nhi như thế nào nhỉ? Giống như anh là được rồi, sau đó chỉ cần khi em gặp phải anh ấy, một cái, liền nhận ra anh ấy.”

Đương nhiên, khi đó cô tuyệt đối sẽ không nghĩ đến người mình thích sẽ trở thành kẻ thù, kèn thổi ngược với Tần Chiêu Dương, cũng sẽ không nghĩ đến cuối cùng cô không thể vừa thấy liền nhận ra anh, ngược lại là mấy năm sau, mới một lần nữa chính thức gặp phải.

Thế gian này có loại cách nói, gọi là vận mệnh đã định trước.

Tần Noãn Dương sau này ngẫm lại, khi đó mình quan tâm anh, sau này gặp phải anh, duyên phận dây dưa như vậy nhiều năm, nhìn như không có điểm nào chung, nhưng cuối cùng trải qua thời gian thì vẫn ở cùng một chỗ với nhau.

Cũng giống như anh trai, vận mệnh như đã định trước từ lúc bắt đầu gặp.

Tần Chiêu Dương dắt cô cùng nhau trở về ăn cơm, cơm trưa Tần gia đã ăn xong rồi, anh dắt Tô Hiểu Thần tiến vào, ngược lại là khiến di Trương ngạc nhiên một chút; lập tức liền vào phòng bếp làm mấy món ăn nữa.

Trình An An vừa muốn ra ngoài, nhìn thấy hai người bọn họ còn có chút lạ lùng, “Chiêu Dương trở về từ lúc nào?”

“Tối qua.” Anh nhấp một ngụm trà thăm giọng một cái, mắt nhìn vào nhà bếp vây quanh di Trương xoay quanh Tô Hiểu Thần, “Trở về ăn cơm ạ.”

Trình An An theo tầm mắt của anh nhìn về phía đó; lập tức sáng tỏ, như có chút ấm chiêu, “Tối qua ở cùng Hiểu Thần? Không vượt quá giới hạn chứ?”

Tần Chiêu Dương liếc bà một cái; lười trả lời.

Trình An An xoay xoay vòng chìa khóa trên tay, cười đến dịu dàng nhỏ nhẹ nhắc nhở, “Buổi tối các con tự nấu cơm, mẹ và ba con không trở lại. di Trương cũng về, mẹ muốn tạo cho các con không gian riêng nhưng mà cũng không nên xúc động quá, cẩn thận tạo ra cái người thứ ba nhé, mẹ tạm thời không muốn giúp các con chăm sóc trẻ con.”

Đến lúc này thì Tần Chiêu Dương không thể bình tĩnh thêm được nữa, khóe môi co giật, cau mày liền đi rồi.

Trình An An nhìn bóng lưng anh tinh thần vui vẻ thư thái, “Như vậy liền bị dọa chạy?”

Chờ ăn cơm xong, Tô Hiểu Thần vội vàng kéo anh cùng đi chơi tuyết, bông tuyết tinh tế bay dày đặc, cả trời đất cùng một màu.

Hôm nay cô mặc màu hồng vô cùng bắt mắt, áo lông màu vàng nhạt, độn nhiều giống y như chim cánh cụt, chóp mũi bị đông đến có chút hồng, mặt lại trắng như tuyết trắng, hai má còn hơi mang chút hồng, thoát vô cùng xinh đẹp.

Anh kéo cô đến trước mắt cẩn thận nhìn nhìn, một đôi mắt dịu dàng nhìn xung quanh cô, thế này mới cười buông cô ra, cong lại cạo cạo chóp mũi của cô, “Anh chờ không được muốn cưới em vào cửa.”

Tô Hiểu Thần da mặt đủ dày, không hề thẹn thùng cười, dặm chân hướng anh nói chán ghét, ngược lại hào phóng ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, khen anh, “Có phải anh thông minh phát hiện ra em phù hợp với hình mẫu lý tưởng trong hôn nhân của anh hay không? Đặc biệt yêu em?”

Tần Chiêu Dương thập phần bình tĩnh liếc cô một cái; không chút lưu tình mà đá kích nói: “Hết hy vọng đi, em chưa bao giờ là hình mẫu lý tưởng của anh.”

Tốt lắm, Thái Tử gia thắng.

Tô Hiểu Thần bắt đầu không ngừng đặt câu hỏi về hình mẫu lý tưởng của anh là thế nào.

Tần Chiêu Dương thân nhiên tự đắc nhìn cô đầy quở trách, lời ít mà ý nhiều, “Đằng nào cũng đi theo con đường trái ngược với em.”

Tô Hiểu Thần lập tức giống như nuốt phải ruồi bọ, không vui vẻ mà lườm anh, “Anh nói!”

“Thì đã nói là trái ngược với em, cần gì tự rước lấy nhục?” Anh ưu nhã cười cười, duỗi tay thay cô quét roi xuống một mảng tuyết trắng trên tóc.

Tô Hiểu Thần tức đến hộc máu, hất văng tay anh ra vô cùng tức giận, “Tuyệt giao!”

Tần Chiêu Dương không nhanh không chậm duỗi tay giữ chặt cô, “Nhưng kiếp sau...”

Anh nhìn cô, gần từng chữ: “Anh nguyện từ bỏ thân phận cao quý, cùng em sống vô tư đến đầu bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Đầu vai Tần Chiêu Dương bị tuyết rơi đã trắng xóa một mảnh, bàn tay anh rất mềm mại, cứ cầm tay cô như vậy đem giấu vào trong ống tay áo của mình, nắm vừa chặt lại vừa vững vàng.

Trận tuyết rơi này dường như không có điểm dừng, cô được anh nắm tay cứ đứng trong màn tuyết rơi, cứ ngửa đầu lên nhìn anh như vậy rất lâu, mãi mới rút tay ra sờ sờ mũi, “Da mặt em dày như vậy cũng không chịu nổi lời ngon tiếng ngọt của anh đâu.”

Sắc mặt Tần Chiêu Dương vẫn rất tự nhiên, đưa tay lên ôm lấy vai cô đi ra ngoài, “Đúng vậy, đối với loại da mặt dày như em thì viên đạn bọc đường cũng vô dụng thôi.”

“Này.” Cô vừa giận, một cước giẫm ngay lên giày của anh, cũng không đau lắm, nhưng lại để trên giày anh một tầng tuyết bản.

Tần Chiêu Dương nhú nhú mày, cúi xuống nhìn cô một cái, ôm cô càng chặt hơn, “Cần ăn đòn sao?”

Tô Hiểu Thần cười híp mắt ôm lấy thắt lưng anh, vô cùng biết điều tiến sát vào trong ngực anh, “Tần Chiêu Dương, anh phải nhớ kỹ những lời anh nói ngày hôm nay đó.”

Kỳ thực Tần Chiêu Dương đối với việc nói lời ngon tiếng ngọt để cho bạn gái vui không có hứng thú quá lớn, hơn nữa đối với người đầu óc đơn giản như Tô Hiểu Thần, anh thỉnh thoảng bộc lộ tình cảm chân thành thì cô đã vô cùng phấn khởi, thực sự quá dễ dàng thỏa mãn.

Lâu ngày, anh liền thích trêu chọc cô cho đến khi xù lông lên như cọp mẹ, bộ dáng vô cùng linh động.

Nếu được sinh ra lại một lần nữa, anh vẫn muốn chọn Tô Hiểu Thần, nguyên nhân không bởi gì khác, trên thế giới này không thiếu người thông minh, lại càng không thiếu những người thông minh vừa có đầu óc vừa có tướng mạo, nhưng Tô Hiểu Thần lại chỉ có một ——ngốc nghếch hết thuốc chữa, nhưng trong cái ngốc nghếch đó lại vẫn bộc lộ ra đáng về thông minh lanh lợi.

Tần Chiêu Dương tổng kết ra được, Tô Hiểu Thần là một người sinh hoạt rất tùy ý, tính tình có chút trúc trắc, vừa ngốc nghếch vô cùng lại có cá tính riêng của mình.

Người như vậy, trong hàng tỷ tỷ người mới có một, còn Tô Hiểu Thần, lại là thanh mai trúc mã của anh, đúng là không dễ.

Anh nghĩ như vậy, tự nhiên nở nụ cười, lúc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lại nhu hòa hơn mấy phần.

Tô Hiểu Thần sờ sờ mặt mình, vẻ mặt nghi hoặc, “Anh cười gì vậy? Bên miệng em còn dính hạt cơm hay sao?”

Tần Chiêu Dương vẫn cười như vậy, nụ cười thản nhiên, lại khó nén được vui vẻ, “Đồ ngốc.”

Loanh quanh mấy vòng, Tô Hiểu Thần mới biết được Tần Chiêu Dương dẫn cô đi đến nơi nào, Tô Thần Triệt vừa tới nhà không bao lâu, đang dắt Kim Mao ra ngoài đi dạo.

Tô Hiểu Thần vừa nhìn thấy Kim Mao, hai mắt lập tức phát sáng, trực tiếp buông tay Tần Chiêu Dương nhào tới.

Kim Mao trông thấy cô cũng vô cùng mừng rỡ, thối hơi hà hà, lại còn lăn nguyên một vòng. Chỉ có điều, Kim Mao này thực sự ham ăn, mập lên không ít, phải lăn đi lăn lại mấy chục vòng lớn mới có thể đứng lên nổi từ trong lớp tuyết dày.

Con này là Kim Mao đời sau, con trước đã vì già mà chết, Tống Tinh Thần buồn phiền khổ sở rất lâu, Tô Thanh Triệt không nhìn nổi cô có nửa điểm không vui, phải đi tìm ngay một con giống đó, dẫn về nhà.

Tô Thần Triệt dứt khoát buông lỏng sợi dây trong tay ra, con Kim Mao cũng giống y như Tô Hiểu Thần vừa nãy, bỏ rơi Tô Thần Triệt lập tức nhào tới trước, vóc người nó mặc dù không cao lắm nhưng dù gì cũng thuộc giống chó không lồ, một cú nhảy lên thành công đẩy Tô Hiểu Thần ngã xuống tuyết.

Tô Hiểu Thần bị đụng vào ngực hơi đau một tí, hoa đầu chóng mặt, còn chưa kịp phản ứng, Kim Mao đã ghé đến bên người cô mừng rỡ hà hơi.

Sắc mặt Tần Chiêu Dương nhất thời đen lại, trực tiếp đẩy Kim Mao ra kéo Tô Hiểu Thần lên.

Kim Mao không biết nhìn ánh mắt người, liền bắt đầu quay xung quanh Tô Hiểu Thần, cao hứng như nhìn thấy đồng loại vậy, đập chân sau muốn khen thưởng.

Tô Thần Triệt thấy vậy cười rộ lên, đi tới lại cầm sợi dây lên.

Tần Chiêu Dương liếc liếc anh một cái, lười biếng hỏi: “Lúc này lại có thể xin nghỉ được sao?”

Tô Thần Triệt vừa trở về, một thân quân trang còn chưa thay, anh khí bức người, rất có phong phạm đại nhân của cha anh, Tô Thanh Triệt, hồi trẻ, thực sự là đẹp trai vô biên...

Tô Hiểu Thần không dám bày ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi quá mức rõ ràng, tay vuốt ve đầu Kim Mao, Kim Mao kia thuộc tính ngây thơ giống y như cô lại còn tưởng là cô thích nó, hai cái móng vuốt khoác lên tay cô, bộ dáng nhe răng mờ mờ ảo ảo giống như đang cười, sau đó lại lần qua lần lại mấy vòng...

Cứ lần lần xoay xoay như vậy khắp người đều dính tuyết, ướt nhẹp.

Tô Thần Triệt “Dạ” một tiếng, giơ tay lên vuốt nhẹ anh một cái, “Anh dính hôn em làm sao lại dám không đến cơ chứ?”

Tần Chiêu Dương như có điều gì suy nghĩ nhìn nhìn Tô Thần Triệt, cười như không cười, “Tiệc dính hôn còn phải 6 ngày nữa, cậu tới không phải cũng quá sớm đi, không phải là bởi vì tôi đấy chứ?”

Dứt lời, phía xa xa đã nhìn thấy Tần Tô chạy tới, chạy thẳng tới chỗ Tô Thần Triệt dắt Kim Mao.

Tần Chiêu Dương khiêu mi, làm ra một biểu tình “Quả nhiên là vậy”, nhìn Tô Thần Triệt hơi hơi nắm tay lại ho khan một tiếng.

Tần Tô vừa chạy tới vừa gọi tên Kim Mao, anh khẽ cau mày không vui, trực tiếp đem sợi dây buông ra, đập Kim Mao một cước, “Đi.”

Kim Mao lẩn lộn một lúc ngay lập tức nhảy lên đứng dậy chạy đi xa, tay Tô Hiểu Thần đang vươn ra còn chưa kịp chạm vào nó, nó đã nhảy vào trong đồng tuyết vừa lẩn vừa nhảy, cao hứng vô cùng.

Tần Tô chạy tới vừa định đuổi theo, Tô Thần Triệt kéo tay cô lại, “Em đi đâu!”

Tần Tô cong cong miệng, muốn hất tay ra lại không được, trực tiếp đá một cước vào chân anh, “Buông ra.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Tô Hiểu Thần vừa nhìn một chút cái này, lại vừa nhìn một chút cái kia, chọc chọc Tần Chiêu Dương, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện...thế nào vậy?”

Tần Tô lúc này mới nhìn thấy Tần Chiêu Dương cũng đang ở đây, lập tức ngoan ngoãn lại, nhẹ nhàng kêu anh một tiếng “Anh.”

Tần Chiêu Dương “Ừm” một tiếng, kéo Tô Hiểu Thần lên. Tay cô đã lạnh đến đồ bưng, anh nhéo chân mày lại, ngay cả chút do dự cũng không có, lấy khăn tay ra lau nước tuyết trên tay cho cô, sau đó nắm lại trong lòng bàn tay mình.

Những động tác này cực kỳ quen thuộc, không chút nào để ý đến hai người còn có mặt tại nơi này.

Làm xong những việc này, anh mới lười biếng hỏi một câu: “Chú hai đâu?”

“Ba em ở nhà chứ đâu, anh tìm ba em có việc gì hả?” Tần Tô quán mình trong khăn quàng, nhìn nhìn Tô Hiểu Thần, dứt khoát đem tay mình nhét vào trong tay Tô Thần Triệt để anh cũng nhét vào trong túi áo.

Tô Hiểu Thần nhìn vậy lập tức hiểu nhưng vẫn hết sức kinh ngạc.

Thời gian qua Tần Tô và Tô Thần Triệt luôn là thủy hỏa bất dung, quan hệ của hai nhà cho tới bây giờ cũng là....người tới ta đi, giương cung bạt kiếm.

Chuẩn xác mà nói thì tính tình chú Hai kiêu ngạo nhiều năm vẫn không đổi, nhiều lần khơi mào tranh chấp, cho nên hai nhà vừa gặp mặt là hầu như khóí thuốc súng nổi lên bốn phía.

Hai người kia đến với nhau, cô quả thực là chưa từng nghĩ qua.

Tần Chiêu Dương gật gật đầu, cũng không có trả lời, liếc nhìn Tô Thần Triệt một cái, ý vị thâm trường, “Hai người bận rộn, tôi với Hiểu Thần đi trước.”

Tô Thần Triệt chỉ mong sao cho bọn họ đi nhanh lên, vẫy vẫy tay, huýt sáo một tiếng, con Kim Mao kia không biết lại từ chỗ nào nhảy ra, cao hứng bùng bùng chạy tới, chạy quá nhanh, nhất thời không ngừng lại được, toàn bộ đều vùi cả vào trong tuyết.

Tần Tô bị chọc cười ha ha, Kim Mao ngẩng đầu lên còn vô cùng mơ màng vô tội, sau đó lại giơ móng vuốt lên che mắt biểu đạt một chút sự ngượng ngùng của nó, ừ ừ chạy chậm tới.

Tô Hiểu Thần bị làm rung động tâm can, lắc lắc tay Tần Chiêu Dương không muốn đi, “Em cũng muốn Kim Mao.”

Tần Chiêu Dương liếc mắt nhìn cô, “Anh nuôi em cũng đủ phiền toái rồi, nhiều thêm một con, miễn bàn.”

Trọng điểm của Tô Hiểu Thần quả thực ngay lập tức chạy trật, “Lúc nào thì em dựa vào anh nuôi, em hiện tại rõ ràng là tự lực cánh sinh đó nha!”

“Anh nuôi em chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Giọng nói anh thản nhiên, lại mang theo ý cười, ngay cả đường nét bên má cũng nhu hòa không ít.”

Tô Hiểu Thần khó có khi chống đỡ lại được mỹ nam kế, vô cùng kiên quyết bảo vệ sự trong sạch của mình, “Em có khả năng độc lập về kinh tế, không cần anh nuôi.”

Tần Chiêu Dương lập tức tán đồng gật gật đầu, vỗ vỗ đầu cô tỏ vẻ khen ngợi, lúc Tô Hiểu Thần được anh khen ngợi đang không hiểu ra sao, anh mới

nhẹ nhàng nói: “Thay anh tiết kiệm tiền để đi nuôi người khác sao?”

Tô Hiểu Thần bị chấn kinh rồi, “Sao anh lại có thể nghĩ như vậy chứ hả?”

Thái độ Tần Chiêu Dương lại càng thần nhiên hơn, “Không thì tiền anh kiếm về để cho ai?”

Tô Hiểu Thần bị anh quay một vòng, thực sự rất nghiêm túc suy tư một chút, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giáo huấn, “Anh có thể hiểu kính cho ba mẹ chúng ta!”

“Bọn họ nhiều tiền xài còn không hết, làm gì mà phải hiểu kính bọn họ?” Gương mặt anh tỏ vẻ đương nhiên.

Tô Hiểu Thần suy nghĩ một chút, cảm thấy.....rất có lý, “Vậy sau này chúng ta kết hôn rồi sẽ có cục cưng, sữa bột rất đắt...” Càng nói về sau cô lại càng khí nhược, luôn cảm thấy nơi nào đó có vấn đề, nhưng lại nghĩ không ra được rốt cuộc vấn đề là ở nơi nào.

Tần Chiêu Dương thực vừa vận cốt ngang dòng suy nghĩ của cô, tiếp lời nói: “Em cảm thấy anh sẽ không nuôi nổi con của anh sao?”

Tô Hiểu Thần đã 囧 hoàn toàn, đầu cũng đều cúi xuống đến tận ngực, “Ài, làm thế nào lại kéo đến vấn đề này chứ hả?”

Chính cô cũng không phát hiện ra ngay từ khi vừa mới bắt đầu cô đã đứng trên góc độ “Chúng ta” để thảo luận về đề tài “Tương lai”, nội dung bao gồm “Con cái tương lai của chúng ta”, điều này làm cho Tần Chiêu Dương cực kỳ vui vẻ.

Cô cúi đầu cũng không có nhìn đường, lúc bước lên bậc cấp còn không nhắc chân lên, cả người bỏ nhào về phía trước, may mắn là Tần Chiêu Dương vẫn luôn nắm lấy tay cô, chống đỡ lấy vai cô, cầm lấy cái mũ đằng sau áo cô kéo lên.

Lúc này Tô Hiểu Thần khóc không ra nước mắt, tại sao bạn trai người ta vừa dịu dàng lại vừa quan tâm, mà người nhà cô thì ngay cả việc anh hùng cứu mỹ nhân cũng thô bạo như vậy chứ hả!

Tần Chiêu Dương thấy tâm tình cô thoáng cái đi xuống, hơi hơi nhú mày, “Cho là thật sao?”

Tô Hiểu Thần ngẩng đầu lên trừng mắt liếc anh một cái, “Cho là thật.” Không muốn để cho cô cho là thật thì đừng có chọc cô ! Loại thói xấu này rốt cuộc làm thế nào lại dưỡng thành chứ hả?!

“Quyền tài chính đều giao hết cho em” Anh đột nhiên nói một câu không được tự nhiên như vậy.

Tô Hiểu Thần ban đầu còn chưa phản ứng kịp, chờ đến khi phản ứng kịp thì câu nói đầu tiên là: “Vậy em có thể nuôi một con Kim Mao không?”

Mặt Tần Chiêu Dương nhất thời đen lại, “Mơ tưởng!”

Tô Hiểu Thần: “....Vậy cho em nắm quyền tài chính làm cái gì?” ORZ.

Mặt Tần Chiêu Dương lại càng đen hơn.

Tô Hiểu Thần cảm thấy vẫn là cái mạng nhỏ của mình an toàn thì quan trọng hơn, lập tức nói sang chuyện khác, “Ài, làm sao anh lại biết anh họ Cồn Cồn của em cùng Tần Tô ở cùng một chỗ?”

“Có lẽ chỉ có mình em nhìn không ra chuyện này.” Anh hừ lạnh một tiếng, vươn tay về phía cô, “Qua đây, không lát nữa lại ngã bây giờ.”

“Đâu có dễ ngã như vậy đâu....” Cô nhỏ giọng thăm thẳm, lại không chút do dự đưa tay nhét vào trong lòng bàn tay anh.

Tần Chiêu Dương để ý thấy cô không hiểu rõ dụng ý của mình, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Nhân sinh bách thái, phương thức sinh hoạt mỗi người theo đuổi đều không giống nhau. Không cần thiết vì giá trị quan của người khác mà làm cho mình không thoải mái, tính cách khó chịu như Tần Tô cùng Tô Thần Triệt ở chung một chỗ, em cảm thấy Tô Thần Triệt giống như là loại người trong nhà thì hồng kỳ không ngã, bên ngoài cò màu phiêu phiêu sao?” (cái này đã xuất hiện trong chương trước, đại loại là ra ngoài bỏ bịch tùm lum nhưng về nhà vẫn coi vợ là nhất)

Thuở nhỏ, Tô Hiểu Thần rất sùng bái Tô Thanh Triệt, về sau lại cũng bắt đầu sùng bái Tô Thần Triệt, lần này kiên quyết ủng hộ hai người kia, vội vã lắc đầu.

Tần Chiêu Dương vỗ vỗ đầu cô, “Chú hai anh với thím hai cũng là thanh mai trúc mã, mặc dù phải trải qua mấy vòng nhưng cuối cùng cũng viên mãn, em có thấy chú hai anh cò màu phiêu phiêu không?”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ lại lắc đầu, chú hai Tần yêu thương vợ vô cùng, nhiều lúc cô nhìn cũng cảm thấy ê răng.

Tần Chiêu Dương: “Giống như chúng ta phẩm chất tốt đẹp tự sinh tự diệt, sau này không cần phải hỏi lại anh một vấn đề không có chút đầu óc nào như thế này nữa.”

Tự sinh tự diệt.....

Phẩm chất tốt đẹp.....

Cho nên trọng điểm không phải là tam quan (ba cái nhìn của nhân sinh), trọng thập đoan chính cô khao khát theo đuổi cho tình yêu và cuộc sống của mình, mà là hai điểm trên kia đi?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 56

Tần Chiêu Dương mang cô đi dạo một vòng ở siêu thị cách đó không xa, bởi vì là Lễ Giáng Sinh, hôm nay trên đường vô cùng nhiều người.

Anh một tay dắt cô, một tay đẩy xe chở đồ. Tô Hiểu Thần ở bên cạnh liền phụ trách nhặt hàng hoá...

Gần như nhìn thấy cái gì muốn ăn liền nhặt lên trực tiếp nhét vào trong xe đẩy, sau khi cô thỏa mãn từ trong siêu thị đi ra trong tay Tần Chiêu Dương ôm đầy hai túi lớn, toàn bộ đều là đồ ăn.

Tô Hiểu Thần dắt tay Tần Chiêu Dương vô cùng vui vẻ, “Buổi chiều bình yên là ngày quá tốt đẹp.”

Kỳ thật buổi chiều chính là ngồi ở nhà xem phim điện ảnh mà thôi...

Đợi đến giờ cơm, Tần Chiêu Dương suy nghĩ một lát, hỏi Tô Hiểu Thần đang mơ màng bên cạnh, “Anh xuống bếp hay là ra ngoài ăn?”

Tô Hiểu Thần không chút suy nghĩ, “Không thể gọi bên ngoài mang đến sao?”

Thế này Tần Chiêu Dương mới ý thức được chỉ cần là ăn cái gì cô cũng có thể thông qua được hết, cũng lười hỏi ý kiến cô, vỗ vỗ đầu của cô, “Đi, đến khách sạn Thịnh Xa thử đồ ăn.”

Tô Hiểu Thần nghe thấy ba chữ “Thử đồ ăn” lập tức sắc mặt liền không thích hợp, cầm lấy góc áo Tần Chiêu Dương hỏi, “Là chuyện thử đồ ăn mà em đang nghĩ sao?”

Anh cầm lấy áo khoác phủ lên, một bên lại kéo cô lên, “Bằng không gần đây em còn có chuyện gì lớn cần thử đồ ăn?”

Tô Hiểu Thần: “...”

Khách sạn Thịnh Xa là sản nghiệp dưới tay con trưởng Ôn gia Ôn Thiếu Xa, phân bố toàn quốc, chất lượng phục vụ ở khách sạn là dẫn đầu tuyệt đối.

Lần trước Ôn lão gia tổ chức mừng thọ chính là làm ở khách sạn này, món ăn rất ngon, bố cục đại sảnh cũng không tệ, khi Tần Mặc hỏi anh tổ chức ở đâu, anh liền chọn ở chỗ này, tiện thể bao trọn thêm một tầng bên dưới, bên ngoài rộng rãi còn có thể mở thêm buổi họp báo.

Tô Hiểu Thần còn có một học kỳ nữa là sẽ tốt nghiệp, kết hôn khi học đại học cũng không phải ít, chỉ là công khai đám cưới cũng hơi bất tiện.

Tô Khiêm Thành đối với việc này cũng không dị nghị, những lời đồn thổi lung tung ác ý hãm hại trên mạng lúc trước, ông liền muốn tổ chức đám cưới cho hai người, cũng là danh chính ngôn thuận, ai cũng không nói được Hiểu Thần cái gì.

Nếu Tần Chiêu Dương suy xét được chu đáo, ông cũng nguyện ý ủng hộ.

Còn nữa chính là anh từ nước Mỹ trở về gần nửa năm, Vị trí ở Tỉnh Quang đã ổn định, khoảng thời gian này cũng đã tiếp nhận hơn phân nửa sản nghiệp Tần gia, chức danh đã được chấp nhận, chính thức thành chủ.

Hiện giờ người ngoài xưng hô với anh đều là Tần thiếu gia, chờ buổi họp báo xong xuôi, cũng nên biết gọi Tần thiếu gia là gì.

Ngược lại là chỗ Noãn Dương, thân phận của cô ấy vẫn luôn là giấu diếm. Tuy rằng tên của cô và anh đặt chung chỗ thì có người cũng có thể nhìn ra đầu mối, nhưng tin tức của Tỉnh Quang được kiểm soát chặt chẽ, lại còn thêm Noãn Dương vẫn luôn ở nước ngoài, hiện tại cũng không có người đem cô ấy cùng Tần gia liên hệ với nhau.

Suy nghĩ của Tô Hiểu Thần đối chuyện này rất tích cực, “Đính hôn không cần đến đây nữa, đằng nào chỉ là tiếp đón mọi người cùng nhau ăn uống uống... Một mình em tuyệt đối không thành vấn đề! Không cần trợ thủ!”

Nhưng Tần Noãn Dương lại rất áy náy, Tô Hiểu Thần thấy thế lại bồi thêm một câu, “Vội lại thân hình chị nhỏ nhắn thế này có ăn cũng không bằng em có thể ăn, tuyệt đối ăn không đủ no, chị tự lo cho bản thân đi.”

Tần Noãn Dương: “...” Áy náy cái thứ này có thể ăn sao? Không thể đi?

Ra phía bên ngoài, Tần Chiêu Dương liền gọi một cú điện thoại cho Ôn Thiệu Xa, đúng lúc anh ta ở trong quán rượu, chờ khi Tần Chiêu Dương đến anh đã ở trong phòng chờ bọn họ .

Tô Hiểu Thần đối với Ôn Thiệu Xa lại không xa lạ gì, nhưng tuyệt đối không tính là rất quen, biết anh cũng là bởi vì Tần Chiêu Dương, nghe nói hai nhà có quan hệ làm ăn rất bền chặt.

Tần Chiêu Dương và mấy đứa con trai Ôn gia kia đều có chút giao tình, cũng rất thân thiết.

Chuyện đính hôn, Tô Hiểu Thần chưa từng bận tâm, tất cả công việc vẫn luôn là Tần Chiêu Dương chuẩn bị; ngẫu nhiên cần ý kiến của cô thì sẽ để cho trợ lý của anh đến chuyển lời.

Anh biết rõ tính tình của cô, một tay từ quyết định mọi việc, ngoại trừ lễ phục, trang sức cùng với danh sách khách khứa, còn có... món rau tiệc tối.

Tô Hiểu Thần đối với những việc này hoàn toàn là khen ngợi hết lời, cô không có kinh nghiệm, Tần Chiêu Dương đã nói thì sẽ tốt.

Ôn Thiệu Xa không phải lần đầu tiên thấy cô, nhưng lại là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi như vậy, đối với cô nhận xét chỉ một câu, “Tôi quen một người, nói chuyện rất hay. Lần sau để cho hai người làm quen một chút, nhất định trò chuyện rất vui vẻ.”

Ôn Thiệu Xa đã 30 tuổi, đến nay vẫn còn độc thân, loại nam nhân đến tuổi này muốn trải sự đời có trải sự đời, muốn địa vị xã hội có địa vị xã hội, muốn săn sóc người cũng có thể ôn nhu thâm tình... Với việc chuyện trò nữ giới mà nói tuyệt đối là không thể sống sót.

Nghe anh ta dùng loại giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt nhắc tới tên một cô gái, tế bào bất quá toàn thân Tô Hiểu Thần đều bị khuấy động, “Bạn gái anh?”

Khỏe môi Tần Chiêu Dương lại nhếch nhếch nở nụ cười.

Ôn Thiệu Xa dường như là sững sốt một chút mới hỏi, “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Đáy mắt Tô Hiểu Thần chợt lóe ra khôn khéo, “Ở độ tuổi của anh mà nói với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không được anh mở miệng nhắc đến, hơn nữa anh cũng là người cao quý biết kiềm chế, dùng loại giọng điệu này đọc tên cô bé kia, đáp án không cần nói cũng biết.”

Ôn Thiệu Xa lập tức không dám đánh giá thấp cô, “Giọng điệu thế nào?”

Tô Hiểu Thần cắn hình thỏ trắng ở món trắng miệng sau bữa ăn, cười đến vô cùng hài lòng, “Bản thân anh ghi âm lại nghe một lần thì sẽ biết.”

Ôn Thiệu Xa: “...”

Tần Chiêu Dương cười ra tiếng trầm thấp, ngăn cô lại tiếp tục đuổi chiếc đĩa đang kẹp ở tay, “Hôm nay em ăn nhiều rồi, lần sau lại đưa em đến ăn, tiện thể sẽ gặp mặt trò chuyện.”

“Tại sao cảm giác anh đã quen biết cô gái ấy?” Trong miệng cô lẩm bẩm, không tha đưa mắt nhìn miếng bánh ngọt còn chưa được động đĩa, rút khăn giấy lau miệng.

Tần Chiêu Dương xoay mặt, giải thích một lần, “tin tức anh và Hà Tân Thuần, chính là cô ấy viết.”

Tô Hiểu Thần lần này liền đã biết, lập tức đưa cho Ôn Thiệu Xa điện thoại của mình, “Gặp, phải gặp, nếu rảnh hẹn em, em nhất định phải tham khảo tiểu thư một chút về đời sống xã hội hiện giờ, nắm bắt phương hướng mới!”

Ôn Thiệu Xa còn rất nghiêm túc mà đồng ý, cuối cùng, bổ sung một câu, “Thật ra cô ấy là phóng viên mảng xã hội.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Một phóng viên mảng xã hội lấy các sự kiện giải trí làm tiêu đề, làm việc đoạt bát cơm không dâng hoàng như vậy... Thật sự không có chuyện gì sao?

Lát nữa Ôn Thiệu Xa còn muốn về nhà cũ một chuyến, cũng không nói chuyện được nhiều, liền giao cho giám đốc đại sảnh khách sạn theo tiếp đón liền cáo từ trước.

Sau khi Ôn Thiệu Xa đi xa, Tần Chiêu Dương cũng không vội vã rời đi, mà cùng cô nói chuyện Ôn gia, sau khi Tuy Bình An tiến vào trịnh trọng giới thiệu một chút.

Ngồi một lát, Tuy Bình An mang theo bọn họ đi xem hội trường, còn gần 5 ngày, nhưng đã đặt trước nên cũng bắt đầu trang trí.

Tần Chiêu Dương đã tự mình đến trước một chuyến, Tô Hiểu Thần lại là lần đầu tiên, tiến vào nhìn thấy bãi sân lớn như vậy, trong lòng liền có đáy.

Cô ở trước mặt Tần Chiêu Dương lại không kiêng dè cái gì, nói chuyện cũng không có kỵ gì, nhưng bên người có người ngoài ở đó, tính cách mà cô bày ra bên ngoài, giả vờ không giống người có tri thức hiểu lễ nghĩa cũng có thể giả vờ thành tiểu thư khuê các.

Sau khi đi thăm quan một vòng như vậy, Tần Chiêu Dương thấy cô có chút mệt mỏi, liền dừng ở đây, bảo người ta đóng gói một phần bánh ngọt của

bữa tối trên bàn, rồi mới rời đi.

Sau đó Tô Hiểu Thần nhìn Tần Chiêu Dương liền cảm thấy —— phá lệ thuận mắt!

Buổi tối trở về lúc người trên đường đang đông, vào giờ cao điểm tan ca, trung tâm thành phố đều chật ních người, gặp đèn đỏ càng sắp thành một hàng dài, chần chừ không đi được.

Bên ngoài xe là âm thanh ồn ào, tuy rằng ngăn cách bởi cửa sổ xe nhưng nghe vẫn rõ ràng như cũ, đêm nay dường như là anh có chút không tập trung, con người lảng lạng ngưng mắt nhìn chiếc xe phía trước, không nói một lời.

Tô Hiểu Thần liếc mắt nhìn anh, tiện tay mở nhạc.

Anh quay đầu nhìn qua, đáy mắt in hình đèn nê ông sáng ngoài cửa sổ, lấp lánh lấp lánh.

Đèn đường mờ nhạt, lọt vào trong khoang xe hơn phân nửa, anh hơi nghiêng người đến nhìn cô một cái; “Đêm nay không biết có chương trình gì hay hay không?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Em ăn quá no, anh có chương trình khác em cũng không cần.”

Tần Chiêu Dương nhận nhạ nờ nụ cười, giữ chặt tay của cô chậm rãi nắm chặt, “Lễ Giáng Sinh vui vẻ.”

Tô Hiểu Thần ăn no thương lượng mọi sự rất dễ dàng, anh nói với cô một câu lễ Giáng Sinh vui vẻ cô liền cảm thấy rất cao hứng, trên tay còn cầm một túi to bánh ngọt làm bữa khuya, trong lòng thỏa mãn đến không được, “Lễ Giáng Sinh vui vẻ.”

Tiếng âm nhạc bên trong xe lán át ngoài xe, ngược lại có vẻ càng thêm yên tĩnh, dòng xe cộ chậm rãi di chuyển phía trước, một tay anh nắm vô lăng nhích chậm rãi từng chút.

Tô Hiểu Thần sợ ảnh hưởng anh lái xe, mới từ trong lòng bàn tay anh rút tay ra ngoài, anh lại một phen nắm lấy, lần này cầm thật chặt, “Đợi lát nữa lên cầu cao sẽ buông ra, bây giờ không sao.”

Anh nói như vậy, cô liền để anh tùy ý nắm, xe chậm chậm mà di chuyển, cô lại nờ nụ cười, “Kỳ thật hôm nay em cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cùng anh bạn đến trời đất quay cuồng, cũng không nghĩ tới bây giờ chúng ta bị kẹt xe ở đây.”

“Anh cũng không nghĩ đến.” Anh chậm rãi nói một câu, ngón tay nghịch lòng bàn tay của cô, dường như là lơ đãng cào một cái, “Chúng ta đúng là một đôi trời sinh.”

Nói với cô không nghĩ đến, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau mà!

Anh nắm tay cô đột nhiên chặt một chút, khi Tô Hiểu Thần nghiêng đầu nhìn anh, anh thu tay mình lại, nhìn lướt qua cửa sổ xe ra bên ngoài, lập tức nói: “Tô Hiểu Thần, tuyệt lại rồi.”

Tô Hiểu Thần ghé vào cửa kính xe nhìn ra phía ngoài một cái, lập tức lấy ra một cái bánh ngọt thô trắng trong túi nhét vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Cảnh đẹp như thế này, Tại sao lại không thể có mỹ thực làm bạn.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô lại nuốt một cái, rút cuộc nhắc nhở: “Trước đính hôn nếu mà em dám để cân nặng tăng thêm 1 kg, em hãy chờ đợi anh xử lý em đi.”

Đang ăn vui vẻ lập tức nuốt không trôi, ừ ừ khuất nhìn anh, “Cơ bản vẫn là anh nhìn trúng ngoại hình của em...”

Khóe môi Tần Chiêu Dương giật giật, có chút bất đắc dĩ, “Vậy còn không về nhà soi gương lại mình đi.”

Tô Hiểu Thần bị đá kích, “Một ngày anh không đá kích em hai ba lần thì toàn thân không thoải mái có phải hay không?”

Xe phía trước di chuyển vừa lúc đường đằng trước thẳng chút, anh nắm vô lăng, đổi phương hướng, lên cầu trên cao.

Tô Hiểu Thần thấy anh không trả lời, vừa đáng thương vừa dứt một miếng bánh thô trắng, “Anh chính là nhìn em lớn lên ưu nhìn, người lại thông minh mới cùng ở một chỗ với em, anh là đồ nam nhân nông cạn.”

Tần Chiêu Dương miễn dịch, đối loại ngôn ngữ không biết xấu hổ kiểu này đều là tự động loại bỏ, chỉ cảnh cáo nhìn cô đầy quả trách, uy hiếp nói: “Nói lời vô ích anh trực tiếp đem em ném xuống.”

Tô Hiểu Thần biết anh không dám, rất nhanh nhẹn lại tiếp một câu, “Anh đấy, bị em nói trúng lại bày ra cái vẻ đạo mạo thẹn quá hoá giận đi!”

Tần Chiêu Dương ngừng lại chốc lát mới lên tiếng: “Em đừng quên em lúc trước sống chết nhất định muốn mặc bộ váy đuôi cá bó sát người kia, nếu người em thành cái cột trụ bụng tròn vo anh sẽ không nói gì...”

Anh như cười như không nhìn qua một cái, rất thiện ý nhắc nhở: “Chính là em, không phải muốn dáng người chữ S sao? Còn nói muốn đoan trang xinh đẹp, lãnh diễm cao quý, giết chết một đám con gái có ý tưởng không yên phận với anh. Em có chắc ngày kia em có thể bước ra khỏi phòng thử đồ?”

Hoặc là bước ra phòng thử đồ, quần áo em lại bị bục rách...”

Giọng nói của anh mềm nhẹ, cô theo dõi lời nói của anh rất thuận lợi tưởng tượng ra một loạt hình ảnh, lập tức —— cả người đều không khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 57

Tô Hiểu Thần tưởng tượng một chút ngày lễ đính hôn có thể sẽ có những tính huống nào phát sinh, lại suy nghĩ một chút các biện pháp giải quyết, cuối cùng lại than thở oán giận nói: “Tần Chiêu Dương, em nói cho anh biết, thái độ nói lời yêu không được quá khô khan thiết thực, phải có chút ảo tưởng lãng mạn vào đây.”

Thấy Tần Chiêu Dương không nói lời nào, cô lại thêm một câu: “Thực sự như vậy, không tin anh thử suy nghĩ một chút, thử tưởng tượng cho em thêm một đồng hồ quang tốt đẹp vào, anh tuyệt đối sẽ càng yêu em hơn cho mà xem”

Tần Chiêu Dương chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, vốn là dự định không để ý tới cô, nhìn cô càng nói càng không có biên giới, hơi có chút bất đắc dĩ cắt ngang lời cô, “Vậy thì không phải là em”

Tô Hiểu Thần sừng sốt một chút, cười rặng rờ như đóa hoa cúc nở rộ không gì sánh được, “Anh quả nhiên là coi trọng phẩm chất tốt đẹp cùng nội hàm của em”

Tần Chiêu Dương: “...”

Anh nghiêng đầu nhìn nhìn cô, thông thả nói: “Mặt chữ này có biết viết như thế nào không?”

“Em đương nhiên là biết rồi!”

Tần Chiêu Dương “Ừm” một tiếng, hết sức nghiêm chỉnh, “Mặt chữ em viết từ nhỏ đến lớn phần lớn đều bị đảo nét.”

Lần này lại đến lượt Tô Hiểu Thần trầm mặc, “Làm sao anh biết?”

Đang khi nói chuyện, xe đã tiến vào cửa chính Đế Tước Thế Gia, tốc độ của anh hơi chậm lại, vừa cẩn thận chú ý đường đi, vừa trả lời cô, “Đương nhiên là biết, em còn có cái gì mà anh không biết chứ hả?”

Giọng điệu của anh tự nhiên lại tùy ý, chậm rãi đưa xe vào trong nhà để xe.

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, dường như tất cả những chuyện của mình anh thật không có cái nào là không biết cả...

Xuống xe, Tần Chiêu Dương liếc nhìn về phía nhà cô, “Tối nay ngủ lại đây không?”

Tô Hiểu Thần vừa mới bước từ trên xe xuống, chân vừa mới đạp đất, lúc nghe được câu này, vừa bị kẹp ngón tay lại vừa đau chân, phi thường kinh hãi, “Em phải về nhà ngủ.”

Tần Chiêu Dương nhú mày nhìn nhìn cô, đi tới lấy bánh ngọt trong tay cô mang ra ngoài, một tay nắm chắc cổ tay cô vững vàng đỡ dậy, “Lúc nào thì em mới có thể không hấp ta hấp tấp như vậy nữa đây hả?”

Buổi tối Tô Hiểu Thần vẫn nghỉ lại chỗ Tần Chiêu Dương, chỉ có điều cô không đến nỗi không biết xấu hổ mà ngủ cùng với anh trên một chiếc giường, sau khi cầu xin sự đồng ý của Noãn Dương liền quả quyết chiếm đoạt phòng của cô.

Khi đó Tần Noãn Dương có lẽ đang bận, nhưng mặc dù đang bận cũng có chút thời gian tán dóc với cô, “Ồ chỗ của chị làm cái gì? Chị không đồng ý, em cùng với anh chị ở cùng một chỗ thì không thể ngủ sao.”

Tô Hiểu Thần: “...Nam nữ khác biệt.”

“Hai người cũng đều sắp đính hôn rồi, còn cái gì mà nam nữ khác biệt chứ hả? Nam nữ khác biệt thì cậu tự về nhà mình mà ngủ đi.”

Tô Hiểu Thần mặc dù đang cầm điện thoại nhưng cũng vô cùng xấu hổ, con mèo nhà cô, cô mới không phải là tự nguyện ở lại đây có được không hả!

Cái tên đại hỗn đản Tần Chiêu Dương kia nói là muốn cho cô xem một bộ phim huyền huyền vô cùng đặc sắc, mẹ nó, rõ ràng là phim ma ! Đến lúc cô phải về nhà, Tần Chiêu Dương lại càng lười biếng, động cũng không thêm động một chút nào, ở dưới tối đen như mực, cô không dám bước xuống lầu !

Tần Chiêu Dương thấy cô nói được một nửa thì ghen lại, có lẽ cũng đoán được Noãn Dương đang nói cái gì đó, nói tiếp: “Đã sớm nói em ngủ cùng với

anh rồi mà, giường thì lớn, tướng ngủ của anh cũng rất tốt, em còn sợ cái gì?”

Tô Hiểu Thần khóc không ra nước mắt, “Tướng ngủ của em không tốt, em sợ sẽ vô lễ với anh, có được hay không hả.”

Ở đầu dây bên kia, Tần Noãn Dương bật cười, “Sợ cái gì chứ, người vừa một tay nhận bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy kết hôn, lại thêm một tờ chứng nhận cho phép sinh đầu phải chỉ có mình cậu”

Tô Hiểu Thần lập tức xù lông, “Nói làm như em sắp sinh luôn vậy, mặc kệ, em sẽ phá tan phòng chị! Hừ!” Dứt lời, lập tức cúp điện thoại.

Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang ung dung nhìn cô, rất quan tâm mà hiền kề: “Thực ra thì, em còn có thể lựa chọn ngủ ngoài cửa phòng anh.”

Tô Hiểu Thần: “...” Người này thật sự là người đàn ông cô phải đính hôn rồi sau này còn kết hôn nữa sao!!!

Tô Hiểu Thần vốn còn nghĩ mình chưa muốn ngủ, ai ngờ đầu vừa đặt xuống gối đã ngủ ngay lập tức, một đêm yên tĩnh.

Tần Chiêu Dương thì ngược lại, vừa đứng lúc công ty có tài liệu gấp cần phải xử lý, nghĩ đến Tô Hiểu Thần lát nữa vẫn còn sợ hãi mà lại muốn đi tiểu đêm, anh liền xử lý tài liệu ngay trong thư phòng.

Đến khi anh làm xong, đã hai giờ sáng.

Anh đứng dậy đi qua phòng Noãn Dương nhìn cô một chút, ngủ rất sâu, khuôn mặt vùi vào trong chăn, trắng hồng. Anh không nhìn được, đưa tay lên sờ sờ, làn da nhẵn mịn lại thêm một tầng ôn nhuận, cảm xúc thật tốt.

Thời gian đã không còn sớm, anh cũng không ở lại lâu hơn nữa, để lại cho cô một ngọn đèn nhỏ mờ tối cạnh cửa, lúc này mới trở về phòng. Ngày hôm sau, lúc Tô Hiểu Thần thức dậy thì Tần Chiêu Dương đã ở dưới lầu chuẩn bị dùng bữa sáng, cô vừa ngáp vừa đi xuống lầu đã nhìn thấy Tần Noãn Dương đang ngồi bên bàn ăn nhìn cô đầy hứng thú.

Đầu óc cô vốn còn đang hỗn độn lập tức tỉnh táo hẳn lên, chột dạ đỏ bừng mặt.

Sắc mặt Tần Chiêu Dương vô cùng bình tĩnh, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Qua đây ngồi.”

Tô Hiểu Thần thoáng nở nụ cười, nhanh chân chạy vội qua. May mà Noãn Dương cũng không hỏi gì nhiều, ăn xong bữa sáng liền đi thẳng lên lầu ngủ.

Tối hôm qua cô phải thức trắng đêm quay phim, lại có chuyện muốn nói cùng Tần Chiêu Dương liền trực tiếp về nhà một chuyến.

Ăn xong bữa sáng, Tần Chiêu Dương đi đến công ty, Tô Hiểu Thần đi học, vốn đang nghĩ hai người không tiện đường thì cô phải tự gọi xe đi, vừa vận Tần Chiêu Dương lại có thời gian, dứt khoát chính mình đưa cô đi.

Trên đường đi, anh lại hỏi cô: “Lễ đính hôn có thể sẽ làm long trọng một chút, hôn lễ sau này sẽ tùy em quyết định.”

Tô Hiểu Thần nhất thời chưa phản ứng kịp, mỗi một từ trong lời nói của anh cô đều cảm thấy có chút không quen, nghĩ nghĩ một chút cô mới nói: “Những việc này em không có ý kiến gì, anh cứ xem rồi lo liệu là được rồi.”

Lúc Tần Chiêu Dương quyết định như thế nào cũng đã từng đề cập qua với cô, đến lúc đó còn phải mở họp báo, mời người làm trong đủ loại ngành nghề tới, chỉ sợ cô không quen.

Tô Hiểu Thần che giấu tin tức với bên ngoài rất tốt, cho nên cũng không có nhiều sự bài xích.

“Đại khái phải mời một ít người trong giới, Noãn Dương nói không muốn bỏ qua lễ đính hôn, thời khắc quan trọng lúc nào cũng phải có đầy đủ người nhà mới tốt. Nó muốn tới, nên chỉ có thể lại mời thêm một số nghệ sĩ trong công ty, em thấy thế nào?” Anh khẽ nghiêng đầu nhìn cô.

Đến lúc này Tô Hiểu Thần mới ý thức được là anh thực sự đang hỏi ý kiến của cô, ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu, “Vây cũng rất tốt, lễ đính hôn vốn là một nghi thức xã giao, có thể một công hai việc là tốt nhất a.”

Tần Chiêu Dương không nói gì, lát sau mới hỏi cô: “Vây hôn lễ thì sao? Anh muốn em vừa tốt nghiệp xong thì tổ chức luôn.”

Tư duy của anh nhạy qua nhanh, một hồi lâu cô mới đuổi theo kịp, có chút thẹn thùng không rõ, “Em còn chưa từng nghĩ tới việc này...”

Cô thực sự là không có nghĩ tới, mặc dù đã cùng Tần Chiêu Dương đi đến bước đính hôn rồi, nhưng cô vẫn như trước không cảm thấy kết hôn lại là một chuyện gần ngay trước mắt, lúc này anh đột nhiên nói ra, cô cũng có chút bối rối.

Tần Chiêu Dương như suy nghĩ điều gì, “Anh hình như còn chưa có cầu hôn.”

“Em cảm thấy vẫn còn quá sớm” Tô Hiểu Thần gãi gãi đầu, có chút áy náy, “Mặc dù ở trước mặt anh em không có gì phải che giấu cả, nhưng trong lòng em thực sự rất bảo thủ, chuyện kết hôn gì đó thì qua vài năm nữa rồi hãy nói.”

Tần Chiêu Dương nghe thấy ba chữ “vài năm nữa”, cả khuôn mặt đều tái mét.

Việc thực tập của Tô Hiểu Thần kết thúc, về trường vẫn còn chút bận rộn, liền dứt khoát ở lại ký túc xá. Mỗi đêm đều gọi một cú điện thoại cho Thái tử gia, bình thường đều là ở đầu bên này cô tỉ mỉ cân nhắc xem hôm nay đã ăn cái gì đã làm cái gì, ở đầu bên kia Tần Chiêu Dương ôn nhu dịu dàng khẽ đáp một tiếng.

Ngày kia là ngày đính hôn, tối nay cô vẫn không có tính xây dựng chút nào, luôn bám theo anh kể lể về thái độ của mấy dì bán vé trước cửa như thế nào, buổi trưa đồ ăn có quá ít thịt ra sao, Tần Chiêu Dương vẫn nghe trước sau như một, chờ đến khi cô nói xong mới nhắc nhở: “Trưa mai anh đi đón em về nhà ăn cơm, còn phải đi thử lại lễ phục nữa.”

Tô Hiểu Thần liếc mắt nhìn lại ngày trên lịch được cô khoanh một vòng đỏ thắm, gật gật đầu: “Được a.”

Bên kia Tần Chiêu Dương lại nói mấy câu gì đó, cô có chút nghe không lọt, chờ đến khi anh gần cúp điện thoại, cô mới đột nhiên gọi tên anh lên, “Chiêu Dương.”

Tần Chiêu Dương đột nhiên hơi hoảng một chút, thanh âm của cô vừa nhẹ lại vừa mỏng, anh lại nghe được nỗi căng thẳng trong lòng, như một khối bơ mềm mại, tê tê đại đại, thanh âm vừa ra khỏi miệng cũng ôn nhu vô cùng, “Sao vậy?”

“Cảm giác có chút kỳ lạ, niềm vui lúc này không giống như niềm vui ở cùng với anh lúc trước.” Cô trầm ngâm một chút, hỏi anh: “Anh có hiểu không?”

“Anh có lẽ hiểu.” Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Trong tim anh có một mảnh ấm áp, thỏa đáng, nhưng lại có chút khẩn trương, đã rất lâu rồi anh không hề có loại cảm giác này.”

Tô Hiểu Thần liền an tâm, hoàn hảo, nếu Tần Chiêu Dương cũng có loại cảm giác này thì cô tuyệt đối không phải là bị bệnh. ...

Buổi tối Tư Tư cũng ở lại trong phòng ngủ, lúc đi ngủ dứt khoát leo lên nhét chung một chỗ với Tô Hiểu Thần.

Hai người nói suốt từ chuyện thiên văn địa lý, lý tưởng nhân sinh cho tới thi từ ca phú, chỉ còn thiếu mỗi chuyện bò dậy cùng đi uống rượu đối trăng nửa thoi. Tư Tư đang nói liên hồi hưng phấn ôm lấy Tô Hiểu Thần một cái, “Đứa thiếu đầu óc nhà cậu, đính hôn cứ nhiên lại không mời chúng tớ.”

“Một đồng người không quen, cậu đi rồi ngồi thuyền hoa sao? Còn không bằng sau này một mình tớ mời các cậu ăn một bữa, nhưng mà hôn lễ thì nhất định phải tới đấy.” Cô nhéo nhéo mặt Tư Tư, “Buông tay a, cậu nhúng chàm tớ, bị Thái tử gia biết được sẽ chặt tay.”

“Hi hi” Tư Tư cười khúc khích, càng ôm chặt hơn nữa, “Tô Hiểu Thần, cậu cứ nhiên lại là người đầu tiên có bạn trai!”

Tô Hiểu Thần không đồng ý với những lời này, “Bộ đáng tớ lớn lên giống như võ sĩ còn sót lại lắm sao! Người thứ nhất thì thế nào hả! Tớ đây không phải là đang làm vật hy sinh để lót đường cho các cậu đó sao!”

“Thôi đi.” Tư Tư chọc cô một cái, vừa chọc vừa nấn nấn, “Bây giờ còn là thiếu nữ, qua một thời gian nữa chính là thiếu phụ. ... Nhưng ôm không được mà sờ cũng không được, tất cả đều thành sở hữu tư nhân của Thái tử gia hết.”

Nhất thời đầu Tô Hiểu Thần đầy hắc tuyến, “Giữ gìn sự trong sáng phải phối hợp với loại bỏ những thứ đồi trụy, cậu có thể không nhắc đến mấy chữ hài hòa nhạy cảm được không hả!”

Tư Tư nhéo cô mấy cái, lúc này mới lần một vòng, bọc người trong chăn, lời nói sâu xa, “Hiểu Thần à, sau khi bị Thái tử gia ăn sạch sẽ nhất định phải viết một bản báo cáo thể nghiệm cận kề, đây mới gọi là tạo phúc cho xã hội!”

“Cậu suy nghĩ thấu đáo quá ha.” Cô hừ một tiếng, hất Tư Tư ra trong nháy mắt liền ngủ.

Tư Tư ôm cô đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng đặc sắc, “Cậu nói thử xem, nếu như bây giờ tớ gửi cho Thái tử gia một tin nhắn nói cậu đang bị tớ đè lên, vô lễ một trăm lần với cậu, nói tớ muốn ôm cậu ngủ thì anh ta sẽ phản ứng như thế nào?”

Tô Hiểu Thần nghĩ nghĩ, trả lời: “Có lẽ anh ấy sẽ nói cậu bảo trọng.”

Tư Tư khẳng khái không tin chuyện kỳ lạ này, còn thật sự gửi đi một tấm ảnh chụp cô đang ôm Tô Hiểu Thần, găm mặt Hiểu Thần, rồi hỏi Thái tử gia cảm nghĩ giờ phút này như thế nào.

Tin nhắn của Tần Chiêu Dương khiến cho Tư Tư tin một cách triệt để, anh nói: “Cô bảo trọng, đêm nay cẩn thận bị cô ấy đập thành bán thân bất toại.”

Mặt Tư Tư đen lại, đưa điện thoại ra cho Tô Hiểu Thần xem, “Có phải cậu đã thông đồng với Thái tử gia đi đùa giỡn tớ phải không?”

Tô Hiểu Thần hết 囧 lại 囧, trả lời thế này: “Cái đó. ... tại tướng tớ ngủ không tốt.”

Mỗi lần Tần Chiêu Dương cùng cô ngủ chung một cái giường, bình thường một mình cô ở trên giường lớn tùy ý thi triển tay chân, hai người ngủ chung thì không phải đập cũng là cào, anh không tránh khỏi phải đem chặn hết tay chân cô lại.

Tư Tư lại trôi quang mây chuyển, hứng thú bùng bùng hỏi: “Anh ta làm sao mà biết được tướng cậu ngủ không tốt? Hai người đã cùng. ... hắc hắc?”

Tô Hiểu Thần hung hăng khinh bỉ chỉ số thông minh của Tư Tư, “Lớn lên với nhau từ nhỏ, chút chuyện của tớ chả lẽ anh ấy còn không biết!”

Tư Tư: “... Cậu có gan không dùng giọng điệu hạnh phúc nói ra không?” Hồng a, cô làm thế nào lại quên mất Tô Hiểu Thần cùng Thái tử gia phát triển theo hình thức bồi dưỡng từ nhỏ!!!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Buổi sáng ngày hôm sau Tô Hiểu Thần còn có một môn học, khi Tần Chiêu Dương đến thì cô vừa mới tan học, cúi đầu đang muốn gọi điện thoại cho anh hỏi anh đến đâu rồi, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy anh đứng ở cửa phòng học cách đó không xa.

Có lẽ là không muốn thu hút sự chú ý quá nhiều, anh cởi áo vest ra cầm trên tay, vẻ mặt không mấy quan tâm, nhìn thấy cô thì mới cất bước đi tới.

Tần Chiêu Dương cũng được coi là nhân vật công chúng, thường ngày tuy ít xuất hiện nhưng tuyệt đối không trở ngại đến độ nổi tiếng của anh, nhất là sau sự kiện thiếp mời lần trước, độ nổi tiếng của Tần Chiêu Dương tuyệt đối giống như là ngồi tên lửa bay lên.

Anh thuận tay nhận lấy sách trong tay cô, “Một mình em à?”

“Vâng, Tư Tư còn đang thực tập.” Cô lắc lắc cổ, kéo cánh tay anh, “Anh không lái xe tới đây à?”

Động tác của cô rất là thuần thục tự nhiên, anh cong cong môi, “Ồ đằng trước.”

Bữa cơm trưa này cũng là cơm bữa thường ngày, chỉ có sự khác biệt duy nhất chính là cả hai nhà đều tập chung ở đó, đang thương lượng chi tiết theo giản ý mà Tần Chiêu Dương đưa ra.

Tô Hiểu Thần nghe đến đầu óc choáng váng, tổng kết một câu, “Tổ chức đơn giản là tốt nhất, đằng nào cũng là gọi một đám người đến ăn ăn uống uống, chúng ta cũng được ăn uống tốt là được.”

Tô Khiêm Thành & Hàn Tiêu Ly: “...”

Tần Mặc & Trình An An: “...”

Tần Chiêu Dương & Tần Noãn Dương: “...”

Sau khi ăn cơm xong, Tô Hiểu Thần cũng đã nắm được toàn bộ buổi lễ, lễ tiết nhìn rườm rà, nhưng mà cũng đơn giản. Đầu tiên là gặp khách, sau đó cùng nhau đi qua thăm dò, để người làm chứng phát biểu một chút, mở rượu vang chúc mừng, sau đó ăn một bữa là kết thúc.

Tô Hiểu Thần thấy buổi lễ không có phần mình được ăn liền tỏ vẻ bất mãn, “Em đính hôn mà em không được ăn sao?”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, “Nghiêm túc một chút.”

Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc mà hỏi: “Sau khi mọi người đi rồi em có thể ngồi xuống ăn một bữa cho ngon được không?”

Tần Chiêu Dương trừng cô, “Em có tin là bây giờ anh sẽ để cho em ăn đến ngày mai nhìn thấy cái gì cũng buồn nôn hay không?”

Tô Hiểu Thần tin... Cho nên cô lập tức ngậm miệng.

Lúc chiều, lễ phục cũng đưa tới, thật sự là cô muốn cái váy đuôi cá bó sát người khoe đường cong, màu trắng tinh khiết, kiểu dáng cũng cực kỳ đẹp mắt, cô sờ mấy cái yêu thích không muốn rời, liền ôm đi vào trong phòng thay đồ.

Tần Chiêu Dương đợi nửa ngày cũng không thấy cô cùng Noãn Dương đi ra, liền lên lầu, vừa đến cửa, Noãn Dương liền mở cửa đi ra nhìn thấy anh ranh mãnh mà nháy nháy mắt, “Ài, chờ không được rồi hả?”

“Cô ấy đâu?”

Tần Noãn Dương tiện tay đóng cửa, chính là không cho anh nhìn, “Làm sao, đây còn chưa phải kết hôn đâu, đã muốn độc chiếm phòng ngủ.”

Tần Chiêu Dương cũng không cùng cô lằng nhằng, lấy điện thoại di động ra làm như muốn gọi điện thoại, vừa nói nói: “Đường Trạch Thần lần trước hẹn gặp mặt anh anh còn chưa đồng ý...”

Tần Noãn Dương lập tức nhận kinh sợ, “Anh mau chóng vào đi thôi... Em canh chừng!”

Tần Chiêu Dương thế này mới vừa lòng thu di động lại, dương dương tự đắc mà vào cửa.

Tô Hiểu Thần đang đứng ở trước gương xoay lòng vòng trái phải ngắm mình, nghe thấy tiếng mở cửa tưởng là Noãn Dương trở lại rồi; vuốt bụng nhỏ oán giận nói: “Buổi trưa ăn hơn nhiều...”

Vừa lúc cô xoay người lại, mặt sau váy đuôi cá mở chữ V hơi sâu, anh hơi nhú nhú mày, bước đến, “Thay đổi một chút chỗ này?”

Thấy thế Tô Hiểu Thần mới xoay người lại, nhìn thấy là Tần Chiêu Dương còn rất ngượng ngùng mà đỏ mặt, “Sao anh lại vào đây, em vẫn chưa làm xong đâu.”

Anh không đáp, cứ như vậy quan sát cả người cô một vòng, tay nâng lên, trực tiếp cời bỏ dây cột tóc của cô.

Tóc cô dài, đen như mực như tơ lụa thượng hạng, Tần Chiêu Dương không cho cô đi uốn tóc, chính cô cũng cực kỳ yêu quý, cho nên tóc cô, đến nay vẫn là tự nhiên không ô nhiễm.

Ngón tay anh vuốt lên mái tóc dài của cô, xúc cảm ở đầu ngón tay nhẵn nhụi. “Ngày mai để thợ trang điểm uốn nhẹ tóc cho em, tóc hơi cuốn sẽ càng thích hợp.”

Vốn mặt Tô Hiểu Thần đã ửng đỏ mặt lại hồng thêm chút, sợ hãi mà đứng ở bên người anh, ngẩng đầu hỏi anh, “Tần Chiêu Dương, em đẹp không?”

Anh cúi đầu, ngưng mắt nhìn hai con ngươi long lanh ánh nước của cô, kim lòng không đành cúi đầu hôn cô một cái, “Đẹp lắm.”

Tô Hiểu Thần cười lên, sóng nước long lanh, kiễng chân lên ôm lấy anh đi đến gần hôn một cái, “Xem ra con mắt chúng ta giống nhau, thương cho anh một cái.”

Tần Chiêu Dương lập tức ngao kiêu, anh ngao kiêu liền thích trêu đùa cô, cho nên anh giờ tay sờ bụng dưới của cô một cái, “Quả thực là ăn có chút nhiều.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Cô trầm xuống lặng yên, anh liền hơi kè sát vào chút, cúi thấp thân thể chỉ vào môi của mình, “Có phải hôn hận đã thưởng cho anh hay không? Vậy để anh hôn trả lại là được rồi.”

Dứt lời, Tô Hiểu Thần còn chưa kịp cự tuyệt, anh đã ôm lấy tám lưng của cô hơi kéo gần, cúi đầu liền hôn lên.

Môi cô vừa đánh một lớp son môi, tuy rằng chỉ có một lớp mỏng, nhưng ăn vào trong miệng mùi vị thật sự có chút... Ghê tởm. Anh hôn một cái liền có vẻ không mấy hứng thú, trực tiếp rút khăn giấy lau sạch.

Sau đó ấn đầu của cô lại hôn xuống...

Tô Hiểu Thần lập tức đen mặt.

Tần Chiêu Dương nhìn qua một chút, liền để cho cô thay đổi lễ phục, thế này mới cùng nhau xuống lầu.

Tất cả người lớn tập chung ở một chỗ đều đã phân chia giới tính ra, Tần Mặc cùng Tô Khiêm Thành đang ngồi ở trong phòng khách đánh cờ. Tô Hiểu Thần đến xem, nhưng bởi vì quá cao thâm cho nên có chút không hiểu, nhưng cô lại không muốn biểu hiện ra ngoài, bỏ lại Tần Chiêu Dương như không có việc gì gia nhập vào phe nhà gái.

Tần Noãn Dương thấy cô lại đây, thuận tay kéo ghế dựa cho cô.

Ban công nhỏ gần cách ở lầu 1 này luôn luôn là nơi Hàn Tiêu Ly yêu nhất, khi bà ngẫu nhiên viết kịch bản không phải ở thư phòng thì chính là ở trong này, thêm một ly trà, liền có thể ngồi đến trưa.

Tô Hiểu Thần lớn lên thêm chút thì điềm đạm ít nói, ngẫu nhiên có hứng thú muốn đọc sách cũng có thể ngồi ở trong này cả một buổi chiều.

Ban công đầy nắng, ánh mặt trời tán ra về ẩm áp, cô ngồi một lát liền có chút lười, trong tay nâng một chén trà nhỏ, cứ như vậy lắng nghe mọi người nói chuyện phiếm.

Đề tài nói chuyện của mọi người... Tô Hiểu Thần nghe qua không kỹ, lại hết sức cảm thấy hứng thú.

3 người bọn họ đều là người thuộc giới giải trí, đề tài nói chuyện đương nhiên đều là bát quái trong giới, có thể so với những tin tức phổ biến đang bùng nổ trên mạng kia chân thật hơn nhiều.

Đến cuối cùng lại bắt đầu nói đến các đại gia tộc, bao gồm cả Ôn gia cũng bao gồm Đường Trạch Thần...

Khi Tần Noãn Dương nghe thấy 3 chữ Đường Trạch Thần lập tức tắt lửa, Trình An An liếc cô một cái; nhấp một ngụm trà thẩm giọng một cái, cười tủm tỉm, “Loại người này chính là thật sự từ trong ra ngoài đều hiểm độc, mỗi một phút đều tính kế một ai đó.”

Tô Hiểu Thần xấu tính hỏi một câu, “Ai bị tính kẻ sao? Cuối cùng thế nào?”

Trình An An đem chiếc cốc hướng trên bàn để xuống, bá khí mười phần, “Ăn !”

Tô Hiểu Thần trong lòng cười điên cuồng, trên mặt vô cùng bình tĩnh, “Noãn Dương không phải chị và Đường Trạch Thần quan hệ rất gần gũi sao, nhất định phải cẩn thận.”

Tần Noãn Dương trừng cô một cái, vung ra 5 chữ, “Chị tuyệt giao với em.”

Tô Hiểu Thần liền vui vẻ mà ngồi bị bỏ rơi cả buổi chiều.

Buổi tối hai gia đình cùng nhau ăn cơm như cũ, di Trương qua đây nấu ăn, Hàn Tiêu Ly liền giúp đỡ, Trình An An luôn luôn không vào phòng bếp, hôm nay hiếm hoi, đi vào rửa trái cây bụng ra, tối tới lui ra vào mấy lần.

Tần Noãn Dương ngồi co lại ở sofa, cầm kịch bản trong tay nói lảm bảm, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Mặc, Tô Khiêm Thành cùng Tần Chiêu Dương cùng nhau đi ra ngoài.

Cô giờ tay đẩy đẩy Tô Hiểu Thần cúi đầu chơi game bên cạnh, tỏ ý bảo cô nhìn về phía đó; “Bọn họ đi làm gì?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Em cũng không biết.”

Tần Noãn Dương suy nghĩ, “Ngày mai là đính hôn, chẳng lẽ là nhìn thấy anh trai không vừa mắt muốn đánh một trận?”

“Chị nghĩ anh chị là bao cát hả.” Tô Hiểu Thần lập tức ngay cả ăn trái cây cũng không muốn ăn; nhìn cửa đóng lại hơi có chút không yên tâm.

Vết thương lần trước Tô Khiêm Thành nện ở xương bả vai của anh lại hiện ra trước mắt rõ mồn một, tuy rằng biết là Tần Noãn Dương muốn trêu cô, cô vẫn tránh không được kinh hãi.

Đến khi dọn cơm xong, ba người bọn họ cùng nhau trở về, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc và Tô Khiêm Thành trực tiếp đi đến bàn ăn, Tần Chiêu Dương đi hơi chút chậm một chút, Tô Hiểu Thần đẩy lại dùng cửa trước, đánh giá trên trên dưới dưới, tay vươn vào trong áo khoác của anh sờ sờ.

Tần Chiêu Dương cũng không phản kháng, trong đôi mắt đều là ý cười, “Muốn chiếm tiện nghi của anh cũng đợi buổi tối không có người rồi hành động, vội vã như vậy làm gì?”

Trong lúc nói chuyện, anh giờ tay cầm cổ tay của cô kéo vào trong ngực nhốt lại, “Tốt lắm, ngoan, ôm em một cái, đừng lộn xộn nữa.”

Tô Hiểu Thần buồn bực một lúc, còn lấy tay dứt khoát véo vào eo hơn nửa vòng, nghe thấy Tần Chiêu Dương hít sâu một tiếng, cô mới vô tội mà buông tay ra, đem câu nói anh vừa rồi nói trả trở về: “Muốn chiếm tiện nghi của em cũng không đợi buổi tối không có người mà hành động, gấp gáp.”

Trên người anh còn vương lại chút không khí bên ngoài lạnh lạnh, cô thuận tay đẩy anh liền thuận thế buông ra, cởi áo khoác treo ở trên giá áo.

Không biết có phải đi ra ngoài một chuyến thu hoạch được cái gì hay không, tâm tình của anh thoát nhìn vô cùng tốt, bên môi đều là ý cười.

Tô Hiểu Thần nhìn cảm thấy rất là chướng mắt, hắng giọng một cái mới hỏi: “Anh ra ngoài làm gì đấy?”

Anh để tay lên bờ vai của cô, choàng ôm lấy cô hướng nhà bếp đi, cũng không trả lời, chỉ thấp giọng nói một câu, “Buổi tối tới phòng anh, anh có lời nói với em.”

Khi anh nói câu nói này, còn cố ý hạ thấp giọng xuống, hơi quay đầu, âm thanh ngay ở bên tai của cô.

Giọng Tần Chiêu Dương vẫn luôn trầm thấp, âm sắc mát lạnh, đặc biệt sau khi anh cố ý hạ thấp giọng xuống, liền có một loại cộng hưởng từ, hơi mang một chút ít mờ ám, quả thực rất quyến rũ.

Trong một khoảng khắc Tô Hiểu Thần thậm chí không thuần khiết nghĩ đến loại vận động nào đó, nếu anh mất hồn rên rỉ một tiếng, tuyệt đối mưu sát lỗ tai.

Nghĩ tới cô lập tức đỏ mặt, đúng lúc cũng đã đi đến nhà bếp, Tần Noãn Dương nhìn cô một cái, vẻ mặt tò mò, “Hiểu Thần em nghĩ chuyện 18 + hả, mặt hồng như vậy?”

Tô Hiểu Thần “A” một tiếng, ngẩng đầu nhìn, mọi người trong phòng đều rất là mờ ám nhìn cô và Tần Chiêu Dương.

Tần Chiêu Dương muôn phần bình tĩnh, mặt Tô Hiểu Thần giống như bị thiêu cháy càng đỏ ...

Có cảm giác mọi người đều hiểu được cô đang nghĩ cái gì QAQ.

Sự tình không phải như vậy, nghe con nói! Hu hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 59

Ăn xong bữa cơm, sắc trời đã hơi tối. Dọn dẹp xong phòng bếp, ngồi lại thêm một lúc nữa, cũng đã đến lúc phải ra về.

Buổi tối Tần Noãn Dương còn có việc gấp, sau khi ăn cơm xong liền rời đi trước, Tô Hiểu Thần ra ngoài tiễn cô, Noãn Dương liền nắm lấy tay cô nói rất nghiêm túc: “Mặc dù em nhỏ tuổi hơn chị, nhưng sau này em sẽ là chị dâu của chị.”

Mề Nhã lộ đầu ra, “Noãn Dương, nhanh lên một chút, không kịp nữa rồi.”

Cô thuận miệng đáp một tiếng, tiện tay giúp Hiểu Thần chỉnh sửa lại cổ áo, “Ngày mai chị sẽ đến, xem em ăn mặc thật đẹp đính hôn cùng anh đó.”

Cô nói, rồi lại tự cười, “Được rồi, vậy chị đi trước nha.”

Nói trong lòng Tô Hiểu Thần không bị cảm động là giả, Tần Noãn Dương lớn hơn cô một tuổi, lúc nhỏ mọi người cùng nhau chơi đùa, luôn bên cạnh nhau.

Thuở nhỏ, thân thể Noãn Dương không khỏe, sức đề kháng kém, cứ ba ngày thì hai ngày phát bệnh, sau này thời gian ở nhà dần dần ít đi, bình thường đều ở lại trong đại viện.

Nhưng mỗi lần Noãn Dương trở lại, giữa các cô không hề có chút khoảng cách xa lạ nào.

Hai người làm bạn với nhau, thực sự có thể miêu tả bằng bốn chữ, rất ngược, rất ấm. Sinh mệnh của hai người dung hòa lẫn nhau, chiếm cứ một phương trời, một loại tình cảm rất đơn thuần, một sự chờ đợi thật âm áp.

Tô Hiểu Thần đứng ở ngoài phòng một lúc lâu, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng xe đầu nữa mới xoay người đi vào.

Trước khi rời đi, Tần Chiêu Dương sợ cô quên còn đặc biệt thông báo với cô một tiếng, lúc này mới rời đi như không có chuyện gì xảy ra.

Tô Khiêm Thành có lẽ nghe được cái gì liền quay đầu lại nhìn cô một cái.

Tô Hiểu Thần bị ánh mắt kia làm cho chột dạ, kéo Hàn Tiêu Ly quay trở lại phòng khách xem tivi. Để chứng tỏ cô không hề bị dụ dỗ, cô vừa ngáp vừa ngồi xem hết ba tập phim truyền hình, lúc này mới trở về phòng.

Tô Hiểu Thần bồn chồn một lúc lâu, cuối cùng tắm rửa xong mặc quần áo ngủ vào lại cảm thấy không ổn, lát nữa còn phải vượt núi băng đèo đầy, đi sạch liền xong đời.

Vì vậy, lại tùy tiện chọn một bộ quần áo ngày mai phải mặc từ trong tủ đồ ra, lúc sau cô mới chợt phát hiện ra mình làm sao lại giống như đang cố gắng ăn mặc thật đẹp vậy, lại cời từng món đồ ra thay vào một bộ đồ mặc ở nhà, lúc này mới đi gõ cửa sổ phòng Tần Chiêu Dương.

Có lẽ anh đã đợi một lúc rồi, ngồi ở trước cửa sổ, cầm một chiếc bút máy trong tay, hết sức chuyên tâm.

Tô Hiểu Thần rón rén ra gõ cửa sổ, anh mới nhìn qua, đứng dậy mở cửa sổ, Tô Hiểu Thần liền nhanh nhẹn tắt đèn, nắm lấy tay của anh.

Tần Chiêu Dương vững vàng đỡ lấy cô, lúc cô nhảy xuống nhẹ lướt bên anh một chút, anh lập tức liền ngửi được hương thơm sữa tắm trên người cô.

Anh cẩn thận ngửi một chút, ôm gọn cả người cô không buông ra, “Đổi loại sữa tắm rồi sao, nhãn hiệu nào vậy?”

Về mặt Tô Hiểu Thần bối rối, “Quảng cáo có chút không tốt rồi...”

Lúc này Tần Chiêu Dương mới chậm chậm buông cô ra, về mặt tự nhiên, “Quá khó ngửi.”

Tô Hiểu Thần: “...” Thái tử gia à, anh có biết là mình rất kiêu ngạo không hả?

Trong phòng của anh vẫn còn đặt cái bục để kính thiên văn do Tần Mặc tặng vào sinh nhật mười tám tuổi của anh, cô đi chân trần qua đây liền giẫm lên dép lê của anh nhảy đến xem.

Thế nhưng gần đây thời tiết không tốt, mây đen cứ từng tầng lớn nối tiếp nhau, hoàn toàn không quan sát được chút nào.

Cô nhìn một hồi hứng thú cũng dần dần mất đi, vừa nhấc tay đã lại thấy anh ngồi xuống cầm bút máy viết viết cái gì đó, so với sự chuyên chú vừa rồi thì

giờ phút này lại tỏ ra không chút nào để ý.

Tô Hiểu Thần đến gần nhìn thoáng qua một cái, liền bắt động ngay tại chỗ.

Trên tờ giấy kia đều là viết tên của cô, chữ của anh từ trước đến giờ vẫn rất đẹp, nét bút của anh vừa cứng cáp, mạnh mẽ, ngay ngắn lại ý nghĩa rõ ràng. Lúc trước khi ông nội anh còn ở đây đều đích thân dạy anh thư pháp với đầu bút cứng và bút lông, sau này ông đi rồi, anh cũng không hề xao lãng một chút nào.

Thỉnh thoảng Tô Hiểu Thần đến xuyên môn, lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh đang ở đây luyện chữ, nếu như ở trong phòng mình luyện thư pháp đầu bút cứng thì ở trong thư phòng anh lại luyện thư pháp bút lông.

Trước kia chữ Tô Hiểu Thần nhìn không tốt lắm, thỉnh thoảng Tần Chiêu Dương nhìn không nổi cũng sẽ giám sát cô luyện tập mỗi ngày, về sau chữ viết cũng không còn giống như con chó nhỏ nữa, anh cũng liền không gò ép nữa.

Nghĩ lại, giữa bọn họ lại có rất nhiều “trước đây” đủ để cô hồi tưởng.

Ví dụ như lúc anh luyện chữ, cô thường thích ngồi một bên đọc manga, xem nội dung bên trong cười khúc khích, anh không nhận được liếc mắt nhìn qua, cô liền nghiêm chỉnh đang hoàng ngồi lại thật ngay ngắn, đến khi lại nhìn thấy một đoạn buồn cười nữa thì y như cũ.

Có lúc ngẫm lại, mặc dù nói Tần Chiêu Dương rất nghiêm khắc trời buộc cô, nhưng lúc nào anh cũng luôn dung túng cho cô.

Lại nói đến việc luyện chữ, sau này Tô Hiểu Thần xao lãng mất mấy năm, đến khi Tần Chiêu Dương đi Mỹ rồi, quý thần xui khiến thế nào lại lấy ra luyện lại từ đầu.

Năm ấy cô đang học lớp mười hai, lại vẫn mua một quyển chữ lớn, lúc rảnh rỗi lại tĩnh tâm xuống luyện chữ, luyện xong một tờ rồi đi ngủ.

Viết liên tục suốt bốn năm, đến học kỳ hai năm thứ ba đại học, cô lại từ bỏ.

Thời đại học, chữ của cô cũng được coi là thanh tú dễ nhìn, ngay ngắn nắn nót, nhưng chỉ là một chấp niệm, kiên trì suốt bốn năm, bốn năm sau anh còn chưa trở lại, cô liền từ bỏ.

Khi đó, Tô Hiểu Thần không có miệt mài nghiên cứu kỹ tại sao mình kiên trì suốt bốn năm rồi lại từ bỏ như vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó thật ra là đang chuẩn bị thật kỹ để từ bỏ Tần Chiêu Dương đi...

Nhưng chính lúc này anh lại trở về, trở về để cho cô trở tay không kịp.

Cô lấy lại tinh thần, anh vẫn còn đang viết tên của cô, một hàng lại một hàng, sắp xếp vô cùng đẹp mắt. Chờ đến khi chữ tràn ngập hết một tờ, anh để bút xuống, gấp giấy lại kẹp vào trong cuốn sách anh thường đọc, lại bỏ vào trong kệ sách.

“Hôm nay lúc gần tối, chú có nhắc tới trước đây ở trong thư phòng đọc sách, có một quyển sách rất ít được chú ý tôi để lẫn trong giá sách, ông thuận tay lật vài tờ, nhìn thấy một tờ giấy, mặt trên viết tràn ngập tên của anh.” Anh nhìn về phía cô, đưa tay ra, “Lại đây.”

Tô Hiểu Thần rất nghe lời đi qua, anh chỉ để lại một ngọn đèn thạch anh duy nhất, cứ như vậy ôm cô từ phía sau, ôm chặt cô vào trong ngực, thanh âm rất nhẹ rất mỏng, “Kỳ thực chẳng qua là lúc vui đùa ông ấy nói cho anh nghe, con gái ông đã dùng phương pháp này để nhớ đến anh, cũng không muốn liên lạc với anh.”

“Không phải như vậy....” Cô phản bác.

“Ừm?” Anh hơi nghiêng đầu, cánh môi mềm mại ấm áp liền lướt qua vành tai cô.

Tai Tô Hiểu Thần lập tức đỏ lên, nóng bừng, thêm một chút rau thơm tuyệt đối có thể làm món tai heo để ăn. Cô ho nhẹ một tiếng, kéo thần trí đang bay xa trở về, nói: “Chắc là em viết lúc năm thứ ba đại học.”

Thời gian cụ thể kỳ thực cô không nhớ rõ, có lẽ là vào buổi chiều, vào cái ngày mà đáng lẽ anh phải về nhưng anh lại không về. Lúc cô có phiền muộn trong lòng phải tìm một cách gì đó để trấn tĩnh lại, đang ở trong thư phòng luyện chữ nguyên một buổi chiều, bỏ thật nhiều giấy, chỉ để lại duy nhất một tờ giấy sạch sẽ để phát tiết.

Cô còn tưởng rằng không có ai biết, sau này còn muốn lật ra xem một chút, đáng tiếc là.... Cô đã quên mất tờ giấy lúc trước mình kẹp ở chỗ nào.

Không nghĩ tới Tô Khiêm Thành vừa vận nhìn thấy, còn phỏng đoán ra một tình huống hoàn toàn không ăn khớp chút nào, cũng chưa từng nhắc qua với cô.

Anh lại nhẹ nhàng ừ một tiếng, cầm lấy ngón tay cô, “Anh không biết anh nghĩ có đúng hay không, anh luôn cảm thấy đó không phải là nhớ anh, mà là đang cùng cái tên Tần Chiêu Dương này nói lời từ biệt. Em vừa mới nói là viết vào năm thứ ba đại học, thì anh lại càng khẳng định.”

Lực chú ý của Tô Hiểu Thần lập tức bị ngón tay thon dài của anh kéo qua, “Làm sao anh biết?”

Tần Chiêu Dương nghĩ nghĩ một chút, khẽ nghiêng đầu hôn lên mặt cô một cái, “Dựa theo suy nghĩ của em thì chắc là như vậy, không sai.” Dừng một

chút, anh lại bổ sung: “Người khác thì sẽ vô cùng dịu dàng mà viết tên của người yêu để mà nói lên nỗi nhớ, nhưng người có thói quen không tìm không phổi như em, thực sự tình táo ngồi xuống viết tên của anh thì có lẽ đã thực sự đã bị anh làm đau thấu tim rồi. Một mặt cho mình một ám chi tâm lý, một mặt lại hung hăng trút giận.”

Anh hầu như có thể tưởng tượng được cái cảnh cô tìm trên giấy một đồng những khuôn mặt tiểu nhân rồi viết ba chữ “Tần Chiêu Dương” lên, sau đó bên cạnh lại vẽ một đồng phân a, vẽ con chó cắn người a, có lẽ sẽ vẽ tiếp một người “Tô Hiểu Thần” ở bên cạnh tay cầm chân đạp.

Tính tình của cô ở trên các phương diện khác vẫn là rất đơn thuần, nói chung lúc thực sự khó chịu cần phải trút giận thì cũng chỉ có như thế này. Không thì sẽ tự mình dằn vò mình, ăn một bữa thật ngon, ngủ một giấc thật sâu, đi ra ngoài chơi một vòng là cũng được rồi.

Một mình phát tiết xong, sinh lực lại bắn ra bốn phía.

Cho nên dù sao anh cũng không nỡ để cô bị ủy khuất.

Tô Hiểu Thần ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Đó cũng là chuyện đã qua, anh đã về rồi. ...em liền quên mất.”

Anh buông cô ra, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp gỗ.

Tô Hiểu Thần không phân biệt được hàng tốt hàng xấu, nhưng ngửi thấy được mùi đàn hương nhàn nhạt, lại thấy phía trên được chạm trổ hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, cùng với màu sắc thượng hạng thì liền biết đây là đồ tốt, không đến mức quá quý báu nhưng tuyệt đối không phải là một vật tầm thường.

Tần Chiêu Dương mở khóa cái nhỏ ra, bên trong lót một tầng tơ lụa trơn mềm màu trắng, chính giữa, lại đặt một cây trầm ngọc, ở dưới ánh đèn thạch anh lại phát ra ánh sáng rực rỡ thiên chuyển, đoạt mắt người xem.

“Lần đi công tác này anh đã đặc biệt đi thăm hỏi một lão giả chuyên sưu tầm cổ ngọc, ông ấy và chú hai của anh có chút giao tình, anh nói muốn tặng cho vợ chưa cưới của anh dùng, ông ấy liền đem chiếc trầm cái này cho anh.”

Thanh âm anh êm dịu, âm sắc lạnh lạnh, giọng nói có ý đề thấp vừa khí phách lại mỉa mai hoặc người như vậy.

Lúc nghe anh nói “muốn đưa cho vợ chưa cưới dùng” thì Tô Hiểu Thần đã có chút thất thần.

“Ông ấy nói rất nhiều việc liên quan đến nguồn gốc của cây trầm này, niên đại, giá trị, anh đều không nhớ, lúc đó mới trông thấy nó liền thích, sau này dùng để làm đồ gia truyền cũng không sai.” Anh dừng một chút, khép hộp lại, cài khóa cẩn thận rồi đưa cho cô, “Biết em thích châu báu ngọc ngà, liền chọn đồ tốt cho em đây.”

Tô Hiểu Thần đột nhiên nở nụ cười, trong mắt hơi hơi ướt, “Tối nay anh gọi em đến là để đặc biệt nói những lời này hả?”

Tần Chiêu Dương bày ra biểu cảm “Không phải chứ?” nhìn cô, “Anh sợ tối nay mà không cho em thấy rõ quyết tâm thì ngày mai em lại luẩn quẩn trong lòng muốn đào hôn mất...”

Anh tiến lên một bước ôm lấy cô, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, “Anh không thể tách khỏi em, cũng không thể để mất em”

Tô Hiểu Thần sửng sốt một chút, thật lâu mới quay lại ôm lấy anh, thử dò xét hỏi: “Anh đang sợ sao?”

“Ừ.” Anh rất thẳng thắn gật đầu thừa nhận, “Đang sợ, cũng đang đau lòng, là anh không tốt.”

“Anh không thường nói những lời này, nhưng ba anh nói, vợ cũng cần phải dỗ dành, cho nên tối nay anh dỗ dành em, để ngày mai em có thể an tâm mà đính hôn với anh.”

Tần Chiêu Dương thực sự là một người như vậy, tình cảm rất nhiều nhưng không quá thích nói ra, so sánh giữa “làm” và “nói” thì anh thấy “làm” dễ hơn nhiều.

Đặc biệt là đối với người vừa không có cảm giác lại thoát tuyến như Tô Hiểu Thần, người bình thường hay nói những lời này, anh thực sự cũng có chút không mở miệng được.

Hơn nữa, nếu gặp cảnh anh nghiêm túc nói một câu “Anh yêu em”, cô sẽ lập tức đáp lại một câu: “Đầu óc anh hôm nay bị cửa kẹp rồi sao?”. Loại tình huống này...thật sự khiến cho người ta cảm thấy nhạt nhẽo.

Đúng như dự đoán, tối nay, Tô Hiểu Thần cũng không khiến anh thất vọng.

Cô bấm ngón tay tính một chút, “Đây cũng là lần thứ hai anh nói lời tỏ tình. ... Em cảm thấy em vẫn có chút không quen, không bằng anh nói thêm mấy câu nữa đi?”

Bên kia anh trầm mặc, cô lại hỏi một câu: “Anh tặng cho em cây trầm ngọc này, sau này nếu không có tiền mua đồ ăn, có thể đem nó đi cầm được không?”

Gặp phải cảnh lạnh nhạt.

Tô Hiểu Thần không ngừng cố gắng, “Dù sao thì anh cũng có tiền như vậy...lúc nào cũng có thể chuộc về mà.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 60

Tô Hiểu Thần thường thích mau lẹ nhất thời, chộc điên Tần Chiêu Dương, lúc sau hối hận đến ruột cũng xanh. Hơn nữa dạy mãi không chịu rút kinh nghiệm, một khi đã đi là sẽ đi đến cuối đường.

Lần này chộc điên Tần Chiêu Dương hậu quả chính là anh đem cửa sổ khóa chặt canh gác nghiêm ngặt không cho cô trở về...

Tô Hiểu Thần nâng hộp gỗ đàn biết vậy chẳng làm, “Em sai rồi; thật sự sai rồi.”

Tần Chiêu Dương ngồi ở trên ghế đang dương tự đắc mà lật sách, “Sai chỗ nào cơ?”

Tô Hiểu Thần đáng thương tội nghiệp nhìn nhìn anh, “Về sau không có tiền mua đồ ăn em sẽ cắn thịt bắp đùi của mình, đánh chết không đem ra tín vật đính ước mà anh đưa cho em.”

Sắc mặt của anh thế này mới giãn ra một chút; chẳng qua vẫn là lạnh lùng liếc nhìn cô, “Còn gì nữa không?”

“Về sau nếu em lại phá hư bầu không khí nữa thì tùy anh xử lí.” QAQ a ~ nhục nước mắt chủ quyền.

Ngon tay Tần Chiêu Dương để trên gáy sách nhẹ nhàng mà gõ gõ, dù chưa nói chuyện, Tô Hiểu Thần cũng hiểu được ý anh là “Còn chưa đủ, em tiếp tục” ý tứ, trầm tư suy nghĩ nửa ngày mới nghi hoặc hỏi: “Còn có gì?”

Tần Chiêu Dương tiếp tục cúi đầu nhìn sách, giọng điệu dừng dừng, “Đêm nay đừng về.”

Tô Hiểu Thần lập tức khóc đầy mặt, giống như học sinh đào ngũ không làm sao trả lời nổi câu hỏi của giáo viên...

Nhìn thời gian càng ngày càng muộn, Tô Hiểu Thần phấn đấu quên mình đem cái hộp trên bàn sách đập về phía anh, giống như một con sóc nhanh chóng chạy đến đó, oạch một cái ôm lấy bờ vai của anh trực tiếp ngồi xồm ở trên hai chân của anh.

Tần Chiêu Dương bị cô làm hoảng sợ giật nảy người, vội vuron tay ra bảo vệ, không vui cau mày.

Tô Hiểu Thần bất cứ giá nào, nhéo một cái lên mặt anh, hung dữ uy hiếp, “Mau để cho em về nhà, bằng không dẫm mặt anh!”

Thái Tử gia không thèm để tâm...

Tô Hiểu Thần thay đổi một cách nói khác, “Tôi nay em đã ăn rất nhiều còn chưa tiêu hóa đâu, mỗi phút đè lên tay chân anh sẽ làm mất cảm giác.”

Tần Chiêu Dương rất nhanh nhẹn dùng hai tay bóp mạnh eo cô một cái.

Tô Hiểu Thần lập tức ịu xịu, ôm lấy cổ anh cọ cọ ở bên má anh, “Bây giờ không quay về ngủ ngày mai em sẽ không đứng dậy nổi.”

“Vậy thì ở đây ngủ dưới đất, ngày mai anh phụ trách gọi em rời giường.” Giọng nói của anh càng thêm trầm tĩnh, dừng dừng không một gợn sóng.

Lần này Tô Hiểu Thần lại triệt để an tĩnh, cứ như vậy nhìn anh một hồi, “Đêm nay rốt cuộc là anh theo em, hay là em theo anh?”

Vừa dứt lời, cửa truyền đến một tiếng tiếng đập cửa, cùng với một câu “Mẹ vào đây” lập tức cửa liền mở.

Trình An An bụng bữa ăn khuya đi vào, nhìn thấy một màn này bị kinh hãi không nhỏ, trực tiếp đứng sững ở tại chỗ.

Tô Hiểu Thần càng ngu ngơ không biết phản ứng làm sao, vẫn là Tần Chiêu Dương vỗ vỗ cô, nói một tiếng “Xuống dưới”, cô mới lần lóng lóc từ trên đùi anh xuống dưới thành thành thật thật mà đứng sang một bên.

Sau một lát Trình An An mới khôi phục coi chuyện vừa rồi như chưa có gì, đem bữa ăn khuya trong tay để lên bàn, cười đến vô cùng phong tình vạn chủng, “Đừng đùa quá trớn, ngày mai còn có chuyện quan trọng đó. A... Nhưng mà đêm nay cũng có thể chính thức, nhưng nhớ tắt đèn, ha ha.”

Trong lúc nói chuyện, nhướn mày, nhìn về phía Tô Hiểu Thần ở bên cạnh đang thấp thỏm bất an, giơ tay vỗ vỗ vai của cô, khen: “Cũng nên nắm giữ thế chủ động!”

Tần Chiêu Dương từ đầu đến cuối đều vô cùng bình tĩnh, thấy cô đầu cũng không nhắc lên nổi, thế mới lên tiếng nhắc nhở, “Mẹ.”

Trình An An liếc anh một cái; rồi mới đi ra ngoài.

Tô Hiểu Thần lổ tai nóng ran, nghe thấy tiếng đóng cửa mới dám ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bàn kia bát mì nóng hổi cũng không muốn ăn, vẫn cố nhớ lại vừa rồi mình chủ động cái gì...

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô một cái, hơi có chút bất đắc dĩ, đợi cô thông suốt, gánh nặng dường xa.

Anh đi đến bên bàn, lúc trước Trình An An để lại một cái bát nhỏ, bên trong bát đựng mấy củ lạc, anh dứt khoát đem lạc trộn đều với mì, múc già nửa đưa cho cô. "Lại đây ăn."

Tô Hiểu Thần nhìn bát kia, nước miếng giàn giụa, "Nếu em ăn xong có thể về nhà không..."

Hai mắt cô uơn ướt như có hơi sương, mắt đen bóng, trong nháy mắt anh bị thất thần, tầm mắt rất nhanh mà dời đi, "ừ" một tiếng.

Dứt lời, lại dùng cái thìa bón cho cô chút canh, nhưng chỉ có một đôi thìa, anh vẫn phải xuống lầu một chuyến, để cho cô ngoan ngoãn ngồi ở đây ăn, chính mình đi xuống lấy.

Tô Hiểu Thần tự nhiên rất ngoan... Chờ khi anh đi lên đã giải quyết xong một bát nhỏ.

Di Trương còn đang làm vài quả trứng chần nước sôi, khi anh mang hai quả đi lên, di Trương thoáng cái liền hiểu rõ, lại đưa mấy miếng thịt kho, "Hiểu Thần ở đó, cửa chính không đi lại leo cửa sổ, cháu cũng không nói nó."

Anh trên miệng đáp lời, tự mình cũng cảm thấy có chút buồn cười, ánh mắt cũng tràn ngập dịu dàng.

Tô Hiểu Thần bị như thế nhưng có thịt ăn, vui vẻ đến không nhận được, liền chiếm một góc bàn, chậm chậm mà ăn hết 7 phần của bữa ăn khuya.

Sau khi ăn no bụng, cô lấy khăn giấy lau miệng, rất nghiêm túc mà bưng lấy mặt anh, ngưng mắt nhìn hai con ngươi anh gần từng chữ: "Em có đôi khi ngưng ngưng sẽ thích trốn tránh vấn đề, vừa rồi không nghĩ cẩn thận để đáp lại anh như thế nào. Là em nói đùa, anh đưa gì đó em đều cẩn thận bảo quản, giống như tâm ý của anh vậy." Vẫn luôn trân trọng.

"Đúng là có đôi khi em không biết phải biểu đạt như thế nào với anh, đại khái chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho nên... Quen thuộc đến không cần quá nhiều ngôn ngữ để biểu đạt tình cảm với nhau. Tần Chiêu Dương, em rất thích anh, thật sự rất thích. Chưa từng có cái gì có thể làm cho em có thể kiên trì trước sau như một lâu như vậy, anh là ngoại lệ. Em chờ cũng chờ, tay cũng nắm, người cũng ôm, miệng cũng hôn, anh không bao giờ được phủ nhận."

Nói xong, cô liếm liếm môi, lổ tai hơi có chút hồng, lập tức cầm lấy cái hộp gỗ đàn tử kia, "Tín vật đính ước em nhận, em sẽ nhớ đáp lễ."

Tần Chiêu Dương yên lặng nghe cô nói xong; nỗi lòng nhất thời rung động khó phân biệt, hồi lâu cũng chỉ là gật gật đầu, "Ừ... Không cần quá cầu kì, đem bản thân em cho anh chính là món quà tốt nhất."

Tô Hiểu Thần lập tức tròn miệng tròn mắt, "cái; cái gì... Em?"

Anh giữ nguyên tư thế cô một tay bưng lấy mặt anh, hơi ngẩng đầu liền hôn môi cô, vẽ phác hình môi cô, lúc nhẹ lúc nặng, hôn đến vô cùng triền miên, "Ừ, chính là em." Anh để môi lên môi cô, cong khoe môi.

Anh cái gì cũng không cần, chỉ cần Tô Hiểu Thần.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Tiêu Ly liền tới đây gọi cô rời giường.

Cô cố sức mà mở mắt ra, nhìn thấy sắc trời ngoài cửa sổ vẫn đen, vòng quanh tấm chăn không chấp nhận đứng lên. Nhưng mắt vừa nhắm lại, nghĩ tới Tần Chiêu Dương tới qua hung thần ác bá mà nói hôm nay nếu cô mà nằm ỳ trên giường không dậy nổi chậm trễ thời gian sẽ dùng cực hình thời Mãn Thanh, lập tức tỉnh hơn nửa, không tình nguyện mà bò dậy.

Vì hôm nay phải đẹp lán áp toàn hội trường, Tô Hiểu Thần nhịn đói uống một bát cháo trứng muối thịt băm, liền đi theo rời khỏi nhà.

Đến khách sạn Thịnh Xa, mỗi người đều có vị trí và công việc riêng, cô là nhân nhất, ở trong phòng nghỉ cá nhân chờ thợ trang điểm trang điểm cho mình.

Thợ trang điểm là do Tần Noãn Dương chọn lựa, mang hai người trợ lý, trang phục và phụ kiện hôm nay của cô đều do anh ta lựa chọn.

Nói ra thì thợ trang điểm quả thật là công việc rất thần kỳ, bình thường cũng không thấy có chỗ nào khác với mọi người, nhưng chỉ là hơi tô điểm lại một chút, khí chất và diện mạo cả người đều thay đổi hoàn toàn.

Ngũ quan Tô Hiểu Thần không có gì để chê, thường ngày không dùng son phấn, chỉ bôi chút kem, bây giờ trang điểm lên, cả người chín chắn lên không ít, nhìn quả thực là... Rất có khí chất.

Cô đã sớm đổi váy đuôi cá, nhưng không biết có phải tối hôm qua ăn bù một bữa khuya hay không, cô cứ cảm thấy chỗ bụng bị kích một chút... Phụt.

Tần Chiêu Dương ở bên ngoài đón khách trò chuyện và tiếp nhận phỏng vấn, ngay sau khi cô trang điểm xong thì ở trong phòng nghỉ ngủ gà ngủ gật, Tần Noãn Dương là người đầu tiên đi vào, mệt mỏi, trên mặt còn có vẻ uể oải.

Vào cửa trợ lý của cô ấy cảm thấy lễ phục để cho cô ấy đi vào phòng trong thay, chờ cô ấy đi ra, thợ trang điểm vừa rồi lại bắt đầu trang điểm lại cho cô ấy, lần này rõ ràng nhanh hơn so với cô.

Tô Hiểu Thần liền tò mò hỏi một câu, “Vì sao Noãn Dương trang điểm như vậy nhanh?”

Tần Noãn Dương mở mắt ra xuyên qua gương nhìn cô một cái, khóe môi khó giấu ý cười, “Bởi vì ngũ quan chị đúng tiêu chuẩn, trời sinh xinh đẹp.”

Tô Hiểu Thần: “...” Cô có nơi nào bị lệch chuẩn? Tức giận!

Thợ trang điểm nở nụ cười, “Tô tiểu thư rất chuẩn mực, chỉ là không giống cô, tôi đã quen thuộc mặt cô ấy thích hợp với kiểu trang điểm nào, nên với cô ấy tự nhiên sẽ chậm một chút.”

Khi Tần Chiêu Dương đi vào, Tô Hiểu Thần đang cùng Tần Noãn Dương xem ảnh chụp, Noãn Dương đi quá nhiều chỗ, cũng rất thích chụp ảnh lưu niệm.

Những chỗ kia phong cảnh như vẽ, cảnh sắc hợp lòng người, cô nhìn thật sự hâm mộ, “Em chưa bao giờ được đi chơi ở chỗ nào đẹp như thế này cả.”

Mắt anh liếc màn hình di động của Noãn Dương, ngón tay dừng ở trên vai của cô hơi co lại, liền ngồi xuống bên cạnh cô, “Muốn đi anh dẫn em đi.”

Tô Hiểu Thần biểu hiện hoài nghi nghiêm trọng, “Anh bạn như thế cơ mà.”

Tần Chiêu Dương rất bình tĩnh trả lời, “Vậy em mau mau chọn ngày gả cho anh đi, tuần trăng mật của chúng ta ai dám không cho anh đi?”

Tô Hiểu Thần xấu hổ bị Tần Noãn Dương hung hăng cười nhạo và đùa cợt...

Tần Chiêu Dương liếc nhìn cảnh cáo Tần Noãn Dương, ngay sau đó cô liền lập tức biết điều im lặng cúi đầu nghịch di động.

Ngón tay anh khoắc lên trên vai nhẵn nhụi trắng mịn của cô, xúc cảm quá tốt làm cho anh yêu thích không rời tay, cũng không để ý bên trong phòng có ai nhìn chỗ này hay không, hơi nghiêng đầu ở đầu vai của cô hôn lên một cái, “Chuẩn bị xong chưa?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Hình như em cảm thấy chân em đang run...”

Tần Chiêu Dương nhẹ giọng nở nụ cười, “Em sợ cũng vô ích; đã quyết định hôm nay làm lễ đính hôn rồi.”

Hôm nay anh chẳng lo không cười được, dường như cả khuôn mặt đều mang theo một loại vui mừng khôn siết, càng không nói đến nụ cười, cả người thoát nhìn ôn nhuận như ngọc, mang đến một loại cảm giác rất khác lạ.

Tô Hiểu Thần nhìn anh mặc vest đã quen mắt, nhưng hôm nay mặc bộ tây trang đen không có gì nổi trội này lại rất hợp với dáng người anh, thoát nhìn vô cùng quyến rũ, lại thêm vào người anh đã tự có khí chất hơn người, thỉnh thoảng lại hành động chậm rãi thư thả, toàn thân đều toát ra nét quý phái.

Tâm tình cô bây giờ kỳ thật có chút khó nói lên lời, cứ cảm thấy hôm nay đính hôn, thì sau này cô càng phải trưởng thành hơn nữa; bởi vì sau này trách nhiệm của cô cũng lớn hơn, tuy rằng cô vẫn không hiểu được những trách nhiệm cô phải phụ trách là như thế nào.

Nếu trách nhiệm này là bồi họ Tần Chiêu Dương, cô nhận...

Gần tới trước khi bắt đầu, Hàn Tiêu Ly có chút không yên lòng, lại đi đến đây một lần, thấy Tần Chiêu Dương đi đâu rất lâu không thấy ở hội trường thì là trong này chăm sóc Tô Hiểu Thần, lập tức cũng yên tâm, chỉ dặn hai người chuẩn bị để ra bên ngoài.

Tần Noãn Dương là không thể đi cùng, liền ở lại ở trong phòng nghỉ.

Sau khi đi đến cửa chính, phóng viên chờ đã lâu được bảo vệ nhắc nhở trật tự sau cũng được chụp mấy tấm ảnh.

Tô Hiểu Thần không quen với loại ánh sáng đèn flash này, mới bắt đầu cũng có chút né tránh, sau khi anh nhận ra nhú nhú mảy, bình tĩnh thản nhiên hơi nghiêng người qua.

Trợ lý vẫn luôn ở bên cạnh chờ, thấy anh nhú mảy, lập tức hiểu ngầm trong lòng, đi ra nhắc nhở phóng viên và bạn bè bỏ máy ảnh xuống, vào trong dùng bữa. Không để máy ảnh xuống, các trang web sẽ bị xóa bỏ...

Khi vào sân ngược lại hơi có chút ngoài ý muốn, cô mang giày cao gót có chút không quen, vạt váy lại dài, đi được nửa đường thiếu chút nữa dẫm vào đuôi váy.

Tần Chiêu Dương lập tức bước chậm lại, cô ngừng lại một chút hơi nhắc vạt váy sau lên, cuối cùng cũng coi như bước đi một đường bình yên vô sự.

Khách khứa đến có một nửa là người Tô Hiểu Thần không quen, nhưng hôm qua cô đã chuẩn bị xong tâm lý, lại có thêm Tần Chiêu Dương luôn che chở cho cô, cô chỉ cần luôn luôn đi bên cạnh anh nói chuyện, thì sẽ bình an vô sự.

Người phía trước đi đến đều là qua chào hỏi, uống rượu cũng không quan trọng, nhấp môi một chút liền ngừng lại. Tuy rằng anh uống không ít, nhưng ngoại trừ mắt càng ngày càng sáng, dường như cũng không có khác biệt quá lớn.

Lúc rảnh rỗi, anh hơi giảm thấp người xuống liền dắm vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Nếu mà sớm biết đính hôn phiền toái như vậy, không bằng trực tiếp kết hôn cho xong...”

Tô Hiểu Thần hơi thất thần, không biết là anh vô tình hay là cố ý, đôi môi liền cọ sát qua vành tai cô, “Như vậy, đêm nay liền có thể động phòng hoa chúc...”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Giữa hai lần mời rượu, Tô Hiểu Thần bị Tần Chiêu Dương trêu chọc đến đỏ mặt tía tai, có lẽ anh thực sự đã uống hơi nhiều, những lời ngày thường không nói, hôm nay lại nói không một chút kiêng nể gì.

Ngoài mặt cô biểu hiện bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không ngừng run rẩy.

Lúc đi gặp mặt mọi người xung quanh, anh vẫn không ngừng nói bóng nói gió hỏi muốn ăn thịt kho tàu có được không...

Chờ đến khi chỉ còn lại đứng một bàn, Tô Hiểu Thần đã say, Tô Khiêm Thành nhìn Tô Hiểu Thần có chút thâm ý, “Con cũng không uống bao nhiêu, làm sao mà trang điểm rồi mà vẫn không che được trong trắng ngoài hồng hả?”

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô, nhận lấy rượu trên tay cô tự uống, rồi mới lên tiếng: “Có lẽ là do cô ấy chưa ăn gì, từ lượng lại không tốt, con mang cô ấy lên tầng trên khách sạn nghỉ ngơi trước đây ạ.”

Tô Khiêm Thành đương nhiên không phản đối, cho hai người đi lên trước nghỉ ngơi, ở đây đã có ông và Tần Mặc, đợi lát nữa khách ra về, xuống tiễn khách lần nữa là được.

Tần Chiêu Dương được giấy xanh thông hành, rất yên tâm dẫn Tô Hiểu Thần đi lên lầu nghỉ ngơi.

Mới ra khỏi phòng khách, anh đã bế ngang cô lên, sải bước vững vàng đi đến thang máy.

Tô Hiểu Thần bị một trận choáng váng trời đất quay cuồng, ôm cổ anh cọ cọ, “Em có thể tự đi được mà, vẫn phân biệt rõ được phương hướng.”

Tần Chiêu Dương mỉm cười nhìn cô, dịu dàng hỏi: “Hướng Bắc ở đâu?”

Tô Hiểu Thần cố sức suy nghĩ một chút, “Ồ phía trên... Trên Bắc dưới Nam! Anh đừng tưởng muốn khi dễ hiểu biết địa lý của em, em thực sự... có nhiều kinh nghiệm đấy nhé!”

Cô ợ một hơi rượu, nhú nhú mày có chút không vui, “Tần Chiêu Dương, anh uống bao nhiêu rượu... Mùi rượu thật nồng.”

Lúc đang nói chuyện, anh đã đi vào thang máy, cô cứ ôm cổ anh, tựa vào cổ anh như vậy, váy dài lưu loát rơi xuống, một thân trắng nõn.

Ánh mắt anh di chuyển lên trên, dừng lại nơi đầu vai bóng loáng mượt mà của cô, lại ghé mắt, vừa lúc chống lại hai mắt đen láy của cô, trong mắt ẩn chứa nụ cười thần nhiên, hơi hơi cong lên, mang theo chút mơ màng khi say rượu.

Anh không dời mắt đi được, chỉ có đôi môi đi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, “Vợ chưa cưới.”

“Vợ chưa cưới.” Cô lặp lại.

Tần Chiêu Dương nhú nhú mày, nụ cười bên môi lại mơ hồ có xu hướng mở rộng “Em phải nói là chồng chưa cưới.”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu rất kiên quyết, gằn từng chữ “Vợ chưa cưới.” Đang khi nói chuyện, cô bỗng thấy người lên hôn lung tung trên mặt anh, “Anh là vợ chưa cưới của em! Sau này phải chịu trách nhiệm xinh đẹp như hoa, còn em sẽ kiếm tiền nuôi gia đình.”

Cô hơi cọ cọ, lỗ mũi liễu lĩnh, mũi anh bị cô đụng vào không nặng không nhẹ mấy lần, cũng có chút đau. Nhưng cô lại không hề hay biết, cảm vừa nhấc lên, trực tiếp cắn lên môi anh, một ngụm lại một ngụm.

“Đồ tôi, để em chờ lâu như vậy mà cũng không nói một câu nào.”

Thang máy vừa đúng lúc đến tầng của anh, anh vừa mới bước chân ra lại dừng lại, buông mi nhìn cô.

“Nhưng mà em đã sớm tha thứ cho anh, lúc anh trở lại em liền tha thứ cho anh.”

Tần Chiêu Dương nắm lấy tay cô khẽ xiết, nhẹ giọng nói giống như vỗ về, “Ngoan, sau này anh sẽ luôn ở đây, từ nay về sau em cũng là trách nhiệm của anh.”

Có lẽ cô nghe được những lời này, nũng nịu nở nụ cười, giọng nói cũng vô cùng trong trẻo, cô ôm cổ anh đá đá chân, “Chúng ta lại phải thuê phòng sao?”

Tần Chiêu Dương vỗ vỗ chân cô, “Đừng làm rộn.” Dứt lời, thấy cô nhìn mình ủy ủy khuất khuất, bất đắc dĩ giải thích: “...Gần đây em thực sự mập lên rồi, hơi nặng.”

Tô Hiểu Thần: “...” Oaaaa!

Căn phòng này là phòng Tần Chiêu Dương bao dài hạn, chặn đệm, đồ dùng bên trong cũng đều dựa theo sở thích của anh mà bài trí, định kỳ đều có người đến quét dọn, cho nên không hề bị nhiễm một hạt bụi nào, vừa vào là có thể ở.

Mới vừa mở cửa, Tô Hiểu Thần liền từ trong ngực anh nhảy xuống, đi khắp phòng tìm nước uống, uống mấy ngụm trà lạnh, mới cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn nhiều, quay người lại, đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang tựa người ở cửa phòng bếp lẳng lặng nhìn cô.

Tô Hiểu Thần đứng ngây ngốc tại chỗ mấy phút mới đem cái ly đưa tới, “Đừng có nhìn em như vậy, chia cho anh một nửa này.”

Đang khi nói chuyện, dường như nhớ tới cái gì đó, vỗ vỗ đầu, “Anh có thể kêu người đem cái túi em để trong phòng nghỉ ngơi mang lên đây được không, em có đồ muốn đưa cho anh.”

Tần Chiêu Dương cũng lập tức nhớ tới “Quà đáp lễ” ngày hôm qua cô có nói, có chút hứng thú liếc nhìn cô, trong chớp mắt đã gọi phục vụ đi một chuyến.

Lúc trước Tô Hiểu Thần đã từng tới đây một lần, lần này quen cửa quen nẻo, lập tức tìm tới phòng ngủ chính.

Vừa mới nằm xuống, phát hiện ra Tần Chiêu Dương không có đi tới, lại lấy tay kéo anh qua, “Lát nữa còn phải tiễn khách nữa, chúng ta đi nghỉ ngơi trước.... Ba em có thể tìm thấy nơi này không?”

Anh không lên tiếng, cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, nhìn thật lâu ôm cô vào lòng, kéo chăn đắp lại cho cô, “Mệt sao?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, đây vẫn là lần đầu tiên cô mang giày cao gót đứng lâu như vậy.... Gót chân đau đến nỗi muốn rời ra luôn.

Tay anh đặt trên tấm lưng trần mở hình chữ V của cô, cảm giác được làn da cô nhẵn nhụi trơn tuột, màu mắt anh hơi thâm lại, thanh âm cũng có chút khàn khàn, “Vậy em nghỉ ngơi đi, chờ tiễn khách xong, ngày mai lại nghỉ ngơi thêm một ngày nữa, là có thể trở lại như bình thường.”

Tô Hiểu Thần rất biết điều gật gật đầu, vừa mới nhắm mắt lại mở ra, “Chiêu Dương.”

“Ừ?” Anh đáp một tiếng, ngón tay khoát trên lưng cô gõ một cái.

Sắc mặt Tô Hiểu Thần hồng hồng nhìn anh, lần này là ngượng ngùng thật sự, “Tay anh....nóng quá.”

Tần Chiêu Dương rất không có thành ý lại “Ừm” một tiếng, thấy cô vẫn kiên quyết nhìn mình chăm chăm, đúng lý hợp tình dán chặt lên lưng của cô, “Anh thân thiết với vợ chưa cưới của anh một chút, em có ý kiến gì sao?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Vợ chưa cưới không có ý kiến....” Em có ý kiến a!

Lời cô còn chưa nói hết, tiếng chuông cửa liên vang lên, anh đứng dậy đi mở cửa, lúc trở lại lại mang theo một chén canh giải rượu, còn cầm luôn cả cái túi của cô.

Tô Hiểu Thần nghĩ lát nữa còn phải xuống lầu tiễn khách, tự mình thôi cho canh nguội bớt rồi uống, uống được một nửa rồi thực sự cảm thấy không thể nào uống thêm được nữa, hai hàng lông mày cũng đều nhăn lại, “Trên khắp thế giới này, mỗi ngày đều có nhiều người cần uống canh giải rượu như vậy, tại sao lại không phát triển thêm nhiều loại hương vị một chút, dâu tây này, hương dứa này, hoàn toàn có thể chấp nhận được a....”

Tần Chiêu Dương thấy cô uống được không sai biệt lắm, cũng không bắt buộc, nhận lấy chén canh tự uống nửa còn lại, thuận tay đặt chén lên tủ thấp bên cạnh.

Tô Hiểu Thần còn muốn lấy quà đáp lễ ra, anh dè tay cô lại, đem túi trong tay đặt xuống một bên, “Ngủ một chút đi, chúng ta buổi tối cùng coi cũng không muộn.”

Tô Hiểu Thần “A” một tiếng, không hề cảm thấy có chỗ nào kỳ quái một chút nào.... Cho nên cô hoàn toàn không hề ý thức được chính mình bỏ sót

bốn chữ “buổi tối cùng coi”, yên tâm lăn vào trong giường đi ngủ.

Tần Chiêu Dương cùng nằm với cô một lúc, chờ đến thời gian không sai biệt lắm, thấy cô ngủ đã sâu cũng không đánh thức cô dậy, tự mình đứng dậy đi xuống lầu tiễn khách.

Lúc Tô Khiêm Thành nhìn thấy anh một mình đi xuống, liền có chút sáng tỏ, “Hiệu Thần khó chịu sao?”

Tần Chiêu Dương gật đầu một cái, “Dạ, bây giờ cô ấy còn đang ngủ, con không có gọi cô ấy dậy, dù sao thì con đến tiễn khách cũng như vậy mà thôi.”

Tô Khiêm Thành liếc nhìn thời gian, “Vậy tối nay để con bế ngủ lại chỗ này của con đi.” Dứt lời, lại nhìn anh có chút cảnh cáo, “Ta tin tưởng con nên mới đem Hiệu Thần giao lại cho con đấy.”

Tần Chiêu Dương gật đầu cười, “Con biết rồi, con sẽ tôn trọng Hiệu Thần.” Toàn bộ đều lấy tôn trọng ý kiến của Hiệu Thần làm chủ.

Những lời này dĩ nhiên là cực kỳ có huyền cơ....

Tô Khiêm Thành đưa tay xoa bóp mi tâm, bàn tay dừng ở trên vai anh vỗ vỗ. Đương nhiên, qua không bao lâu sau, ông sẽ biết được mình đã nhờ vả sai người....

Lúc Tần Chiêu Dương tiễn khách xong trở lại, Tô Hiệu Thần vẫn còn đang ngủ, chăn cuộn cả người vào bên trong, chỉ để lộ ra một cái đầu.

Anh nhẹ nhàng kéo chăn ra, thấy cô bị cái váy đuôi cá bó lại khó chịu, ngần ngại chốc lát, đi lấy bộ quần áo đã chuẩn bị từ lần trước từ trong tủ quần áo quay lại.

Sau lần trước cô tới nơi này, anh đã chuẩn bị, hôm nay vừa đúng lúc phát huy tác dụng.

Cái váy đuôi cá này của Tô Hiệu Thần chỉ có một bên vai, cho nên cô chỉ dán miếng dán ngực, ngoại trừ cái tiểu nội nội đó ra, không hề có những sợi dây nhỏ nào khác.

Sau khi Tần Chiêu Dương bình tĩnh giúp cô thay áo ngủ xong, lại rất tỉnh táo khắc chế chính bản thân mình, sau đó lại càng tỉnh táo hơn đi vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Trước khi đi tắm nước lạnh vẫn còn vô cùng lý trí gọi cho phục vụ khách sạn đem com đến....

Tô Hiệu Thần chính là tỉnh lại trong tiếng nước chảy ào ào, anh vừa vặn quần lấy áo ngủ đi ra, đáng người lười biếng.

Lúc cô ôm chăn ngồi xuống, nhất thời có chút mơ hồ không rõ mình đang ở đâu, mê mang nhìn anh hồi lâu mới chợt nhớ tới còn phải đi tiễn khách, tay chân luống cuống bò xuống giường, “Đi tiễn khách nhanh lên.”

Tần Chiêu Dương đưa tay cầm lấy cổ tay cô kéo lại, “Đã xong hết rồi.”

Tô Hiệu Thần sững sốt một chút, “Hà?”

Anh vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, “Có đói bụng không? Ăn một chút gì đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, đợi một lát nữa lại có thể ngủ tiếp.”

Đầu óc Tô Hiệu Thần lúc này mới khôi phục lại hoạt động bình thường, “Em ngủ một giấc đến lúc tan cuộc luôn sao? Vậy anh có đi xuống không?”

Tần Chiêu Dương không trực tiếp trả lời cô, chỉ hỏi: “Có tôm bóc vỏ này, còn không mau qua đây?”

Tô Hiệu Thần một phút tạm dừng cũng không có, trực tiếp đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, khi cô phát hiện mình đi như gió, động tác thoải mái, hơi cảm thấy có chút kỳ quái liếc nhìn lại quần áo của mình, lúc nhìn thấy bộ đồ ngủ thì cả kinh thất sắc, “Váy của em đâu?”

Tần Chiêu Dương dùng ánh mắt ra hiệu đến sofa trong phòng ngủ bên kia, “Anh giúp em thay.”

Tô Hiệu Thần nhất thời như bị sét đánh, “Anh...giúp.....em...thay?”

Dừng một chút, Tần Chiêu Dương mới dùng giọng điệu ôn hòa bình tĩnh nói: “Em yên tâm, trước khi anh giúp em thay, trong đầu luôn ám chỉ rằng em là một người đàn ông, cho nên không hề có một chút ý nghĩ không an phận nào đâu.”

Tô Hiệu Thần cảm thấy vô cùng buồn bực.... Thấy thế nào cũng phải có chút ý nghĩ không an phận mới đúng, chẳng lẽ Thái tử gia tính tình lãnh đạm, không phải là nghiêm trọng hơn một chút —— bất lực đó chứ?

Sau khi đánh răng xong cứ không thấy việc đời như vậy, cô đi đến phòng ăn ăn tôm bóc vỏ chiên com của mình. Lúc đi ngang qua phòng khách, liếc qua đồng hồ, đã tám giờ rồi.

Tần Chiêu Dương cũng ăn vài miếng, chờ cô ăn xong, lúc này mới dọn dẹp chén đĩa đem vào trong phòng bếp, “Chờ ngày mai phục vụ đến dọn, em có còn mệt không?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Không thấy mệt lắm, nhưng vẫn muốn ngủ...”

Tần Chiêu Dương im lặng một chút, mới lên tiếng: “Vậy thì xem quà đáp lễ của em một chút.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chương 62

Lúc chiều Tô Hiểu Thần còn nóng lòng muốn cho anh xem quà đáp lễ, bây giờ không biết tại sao lại có chút xấu hổ, chầm chậm thò tay vào trong túi, vô cùng bồn chồn ngón tay nắm chặt “Món quà”.

“Xem bây giờ ạ?”

Tần Chiêu Dương gạt đầu, vừa định thúc giục cô, di động liền vang lên, Mắt anh nhìn màn hình di động, hơi khựng lại một chút, lập tức trực tiếp ném cho Tô Hiểu Thần, “Nghe điện thoại trước đi.”

Tô Hiểu Thần nghi hoặc nhìn anh một cái; “Không phải là gọi cho anh sao?”

Tần Chiêu Dương vội giải thích, xoa đầu cô, “Nên là em nghe điện thoại thì hơn, tranh thủ giết địch trong một giây.”

Mắt Tô Hiểu Thần nhìn điện thoại vẫn đang rung, trong đầu yên lặng lướt qua “Giây, giết” loại từ ngữ này không hài hòa, liền lật màn hình lên nhìn người liên lạc.

Là Hà Tân Thuận.

Tô Hiểu Thần đối với người này cũng không xa lạ gì, nhưn mây, mắt nhìn về mặt tự nhiên của Tần Chiêu Dương thuận tay nghe điện thoại.

Hà Tân Thuận đại khái là ở quán bar hay là KTV, còn nghe được tiếng âm thanh ca hát mơ hồ ở đầu bên kia, có chút lộn xộn, cô còn chưa kịp mở miệng chào hỏi, bên kia có tiếng thờ gấp, phát hiện là ai Tô Hiểu Thần lập tức nâng cao tinh thần tỉnh táo lại.

Hà Tân Thuận: “Tổng giám đốc Tần, chúng tôi đã hẹn trước ở quán hát Karaoke rồi, anh có muốn đi chung hay không?”

Tô Hiểu Thần “A” một tiếng, đang phân vân nên dùng từ như thế nào để một giây là chiến thắng, mỹ nhân đầu kia lại bắt đầu thôi khí.

“Tổng giám đốc Tần anh nhanh tới đây nha, mọi người đều ở đây, ngày vui như thế này phải tiến hành chúc mừng một trận, lúc ở tiệc rượu cũng chưa nói được lời nào.”

Tô Hiểu Thần mãi cũng không tìm từ nào hợp lý, trực tiếp hỏi: “Cô có phải là Hà Tân Thuận không?”

Đầu dây bên kia nháy mắt im lặng một chút, lập tức không còn là giọng nữ nũng nịu nữa, nhẹ nhàng ôn nhu hỏi một câu, “Là Tô tiểu thư sao?”

“Vâng.” Cô dứt khoát gạt đầu thừa nhận.

“Tô tiểu thư vẫn ở cùng tổng giám đốc Tần sao, không bằng cùng nhau đến đi, mọi người cùng nhau chúc mừng một trận.”

Tô Hiểu Thần hắng giọng một cái, “Tổng giám đốc Tần anh ấy đang ở trong phòng tắm...” Cô vừa dứt lời, Tần Chiêu Dương đứng là đang thật sự bắt đầu cởi áo nói dây lưng, đi vào buồng tắm.

Cô nhìn tròn tròn mắt há miệng, không phải mới từ trong phòng tắm đi ra sao? Nghĩ tới đó, cô vẫn là đem nửa câu còn lại bổ sung cho đủ “Tắm rửa xong anh ấy sẽ không có tâm trạng ra ngoài, nhất là KTV hay là khu vực công cộng, anh ấy thích sạch sẽ.”

Đầu bên kia im lặng.

Thấy thế Tô Hiểu Thần mới hỏi một câu, “Cô và Tần Chiêu Dương có quan hệ gì?”

Cô xin thề, cô thật sự chỉ là hỏi đơn thuần, nào ngờ bên kia đột nhiên sợ hãi đứng lên, “Tô tiểu thư, tôi và tổng giám đốc Tần một chút quan hệ cũng không có, thật sự.”

Tô Hiểu Thần vô cùng buồn bực, “... Hai người không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới sao?” Cô không có ý khác.

Hà Tân Thuận: “...” Khựng một chút, cô mới giải thích: “Tôi nghĩ rằng Tô tiểu thư đang hiểu lầm.”

Giọng nói của cô đã hơi trầm xuống, nếu không phải là biết cô ấy là Tô Hiểu Thần, phỏng chừng đã sớm muốn ngắt điện thoại.

“Hà tiểu thư bị hiểu lầm sao?” Nếu không tại sao lại miễn cảm như vậy?

Hà Tân Thuận cười thầm, đối đáp không được: “...” Cô thật sự không nghĩ sẽ cùng người này nói chuyện, mà lại nói chuyện suông qua điện thoại!

Thấy cô ấy không trả lời, Tô Hiểu Thần tự nhận định cô ấy đã ngầm thừa nhận, dây thần kinh vừa động, khuyên giải nói: “Chung quy lại là do Hà tiểu thư có thói quen thường xuyên gọi điện cho nam giới vào buổi tối nên mới có thể bị người khác hiểu lầm đi?”

Hà Tân Thuận không thể nhịn được nữa, ho nhẹ vài tiếng, vội vã nói: “Tô tiểu thư, bên này tôi còn có việc, tôi ngắt điện thoại trước nha.”

“Được...” A.

Lời còn chưa nói xong, đầu kia đã cúp máy.

Tô Hiểu Thần mắt nhìn nàm hình vừa mới sáng mà nháy mắt nàm hình đã chuyển thành màu đen xì, chọc lấy vài cái, rất cẩn thận đem sổ điện thoại của Hà Tân Thuận cho vào sổ đen, để trong đó một phút rồi mới hậm hực mà bỏ ra.

Hừ!

Tần Chiêu Dương đã đi đổi quần áo thành đồ ngủ ở nhà, cô cúp điện thoại xong anh cũng vừa lúc đi ra, lười biếng nhìn cô một cái, đi đến ngồi xuống ghế sofa trong phòng ngủ.

Tô Hiểu Thần đem đi động đưa cho anh, “Hình như là em hơi quá đáng...”

“Ừ, biết sai là được rồi.” Anh thuận tay kéo cô một cái, một bên cầm lấy máy điện thoại một bên đem cô ôm ở trong ngực, “Cô ấy đối với anh có ý tưởng không nên có, em hẳn nên càng quá đáng hơn chút.”

Tô Hiểu Thần đơ một lúc mới phản ứng lại, “Cô ấy cô ấy cô ấy... Ngoại tình ư? Không phải cô ấy và Thẩm Mặc triết là? A... Thẩm Mặc triết kia cũng quá là đáng thương.”

Tần Chiêu Dương đen mặt cắn cô một cái, “Tại sao em không lo lắng anh?”

Tô Hiểu Thần quơ quơ nhấc trên tay, “Cả người anh đều là của em, còn lo lắng anh làm gì?”

Cô ngang nhiên hỏi ngược, mà không hề do dự, kiểu thái độ lấy lòng Tần Chiêu Dương này, anh lập tức liền nở nụ cười, hôn cô một cái, “Đi tẩy trang, tắm rửa đợi lát nữa cùng anh ngủ tiếp một giấc nữa thật ngon.”

Tô Hiểu Thần một bên lăm bắm mình không phải heo, ngủ rồi ăn ăn rồi ngủ, một bên vẫn là ngoan ngoãn chuẩn bị đi vào phòng tắm tắm rửa, những lớp trang điểm trên mặt kia tuy rằng không có cảm giác gì, nhưng cô cứ cảm thấy giống như có một lớp màng mỏng dính dính, hơi có chút không quen.

Trước khi đi đến phòng tắm, cô còn không quên đem quà đã chuẩn bị sẵn trong túi đưa cho anh, hai phong bì thư mỏng manh.

Thấy ánh mắt anh có vẻ băn khoăn không hiểu, cô chỉ lấp ba lấp bắp bỏ lại một câu, “Quà cảm ơn... Anh từ từ xem.” Liền lập tức chui vào trong phòng vệ sinh.

Ngón tay Tần Chiêu Dương cảm phong thư cẩn thận nhìn nhìn, đều được bọc bằng giấy màu trắng, một phong thư chữ viết non nót, phong thư có chút ố vàng, đại khái là cất giữ đã lâu.

Một phong thư khác hình như là gần đây, chữ viết nhìn qua còn rất mới.

Anh sé phong thư cũ kia ra, bên trong là một tờ giấy rất mỏng, còn mang theo mùi thơm nhàn nhạt, hiển nhiên là chủ nhân của nó vẫn luôn giữ rất cẩn thận.

Trong lòng anh hơi xúc động, dường như là cảm giác được cái gì, ngưng sắc mặt nhìn xuống.

Đây là một phong thư tình, chữ viết non nót, lại tràn chứa đầy tình cảm, và cũng tràn ngập phong cách Tô Hiểu Thần...

Tần Chiêu Dương:

Em đã viết mấy bản nháp, đều bị vứt vào thùng rác, bởi vì cô giáo không dạy cho em viết thư tình như thế nào, em cũng không biết trau chuốt như thế nào mới có thể làm cho phần mở đầu có thể hấp dẫn hơn một chút.

Em nghĩ rất lâu rồi, vẫn quyết định viết cho anh một phong thư tình nói cho anh biết tâm ý của em, nếu như anh tiếp nhận thì mọi người đều vui vẻ, nếu như anh không tiếp nhận em sẽ coi như em đang luyện viết văn cho tốt hơn...

Dù sao về sau khẳng định vẫn sẽ có cơ hội sử dụng.

Vâng, kỳ thật em thực sự rất muốn nghiêm túc viết một phong thư tràn đầy yêu thương cho anh, nhưng mà em phát hiện trong bụng em chỉ có thức ăn mà không có chữ. Nếu mở nó ra, lại sợ không cẩn thận tài văn chương thật tốt của em lại dọa anh chết khiếp, vẫn là nên chọn cách an toàn nói trước nhưng lời vô nghĩa đi.

Trước tiên, muốn tiếp thu thông báo của em thì đầu tiên anh nhất định phải tiếp thu phê bình của em.

Con người của anh! Không phải là anh quá kiêu ngạo, quá thông minh, quá đẹp trai, quá cao sao? Về phần mỗi ngày khinh bỉ em còn nói móc em sao? Có biết bốn chữ “chiếu cố lòng tự trọng” này viết như thế nào hay không? A... Không đúng, là 5 chữ.

Nhưng mà hình như em vẫn thích anh, ngay cả chính mình cũng không không chế được để không thích anh.

Em biết anh bây giờ khẳng định là cái đuôi cũng muốn vênh đến bầu trời, đương nhiên cũng có khả năng về sau sẽ bắt đầu tránh mặt em...

Thôi, em phát hiện em thật sự không có khả năng viết thư tình thiên phú, vẫn là cần nói cho anh biết anh là mối tình đầu của em là người em thích đầu tiên.

...

Em còn nghĩ về sau sẽ cùng đến trường cùng nhau tan học với anh, nhưng e rằng giữa chúng ta đã cách nhau hẳn một lớp nên sẽ không được. Nhưng em nhất định sẽ cố gắng trở nên ưu tú, cuối cùng sẽ có một ngày em cũng có thể sánh vai cùng với anh.

Phong thư này em đã nghĩ ngợi vẫn là không đưa cho anh, em không muốn mạo hiểm đem tình cảm của chúng ta hủy hoại chỉ trong giây lát. Em là người nhất gan, em không dám lấy tình cảm giữa chúng ta ra đùa cợt.

Nhưng nếu như anh không thích em, sau này có một ngày anh sẽ ở bên một cô gái khác, nếu như thích em, thì cuối cùng sẽ có ngày anh sẽ nói cho em biết.

Cho nên, em sẽ phụ trách ở tại chỗ chờ anh được không? Em không dám gánh vác những chuyện khác, Về sau anh... Hãy đến chỗ này nói cho em biết.

Em không dám đi đường, anh tới giúp em đi.

Gửi Tàn Chiêu Dương 18 tuổi

Em là Tô Hiểu Thần 17 tuổi

Tàn Chiêu Dương trong lòng xúc động, nhất thời nói không được cảm xúc đang dâng trào trong lòng là cảm tình gì, sau khi mở tiếp một phong thư khác ra, cảm thấy toàn thân đều có chút khó nóng loại cảm xúc hồi hộp.

Phong thư thứ hai lại vô cùng đơn giản, chỉ có một câu nói và một đường link tài khoản weibo cùng mật mã.

Những người đã làm bạn với em trong quá khứ, nhưng tương lai sau này vẫn luôn tồn tại và vẫn là một bí mật nhỏ của em như lúc trước. Tài khoản cùng với mật mã.

Anh đứng dậy mắt nhìn phòng tắm, hơi mím môi, đứng dậy mở máy tính.

Tô Hiểu Thần lúc còn nhỏ theo Tống Tinh Thần học vẽ tranh rất lâu, sau này lại theo học giáo viên vẽ chuyên nghiệp, liên tục thành một họa sĩ.

Anh gõ tên tài khoản lên sau liền nhìn thấy bên trong chỉ có một tập tài liệu, tên gọi là: Người đàn ông của tôi.

Nhấn vào để mở ra, là các loại truyện tranh vẽ tay, một bức lại một bức, ngẫu nhiên có bức tranh vẽ về cô có màu sắc rực rỡ, nhưng phần nhiều đều là kí họa vội vàng mà ra.

Mỗi tấm đều viết ngày, từ bắt đầu năm nhất đại học, cô ghi chép mỗi ngày khắc sâu hình ảnh vào trí nhớ.

Anh dời đi 3 năm đại học của cô, cũng hồi hộp, thỉnh thoảng sẽ có anh, anh không dám nhìn kỹ, lướt qua một vài tập lật đến cuối cùng, dừng ở hôm qua.

Là cô đang ngồi xỏ trên bắp đùi anh cọ mặt anh, bên cạnh còn có một khối lập phương nhỏ đơn độc vẽ tương tự hộp gỗ từ đàn cùng với cây trầm, cô ghi chú mấy chữ —— “Ha ha, tin vật đính hôn.”

Tìm anh nhất thời mềm mại, trong đầu nổi lên một cảm xúc mà chính mình cũng không rõ, giống như là miếng bọt biển hấp thụ nước trong cơ thể, rồi lại đột nhiên ứa về, là loại cảm xúc hư không phức tạp.

Tô Hiểu Thần chưa từng trực tiếp nói với anh, cô thích anh bao nhiêu, nhưng mà giờ phút này, chẳng cần cô nói cái gì, anh đều có thể cảm nhận được tình cảm cô dành cho anh, tuyệt đối không kém tình cảm anh dành cho cô.

Anh giờ tay che khuất mắt của mình, khẽ thở dài một hơi, nhưng khóe môi lại không kiềm chế được nhếch lên trên, thật giống đứa ngốc.

Nhưng chính đứa trẻ ngốc nghếch như vậy, lại có một trái tim vô cùng tinh tế, trân thành, làm cho anh nhìn không được muốn yêu cô, muốn nuông chiều cô.

Cửa buồng tắm vang một tiếng “két” nhỏ, anh nghe tiếng nhìn qua. Tô Hiểu Thần mặc đồ ngủ đi ra, trong tay còn cầm một chiếc khăn lông khô lau tóc, vừa đưa mắt nhìn thấy anh ngồi ở trước máy tính, trước bàn bày biện hai cái phong thư, mặt đỏ hồng, căn môi dưới có chút ngại ngùng, “Cái đó... Giá trị không lớn nhưng tình cảm rất nhiều.”

Tần Chiêu Dương không nói chuyện, bên môi ý cười không giảm, đứng dậy đi tới nhận lấy khăn lông trong tay cô, “Đề anh giúp em.”

Tô Hiểu Thần nhìn anh một cái, hơi có chút hoài nghi, “Sao tự nhiên ân cần như vậy?”

Mái tóc dài của cô buông gọn gàng ở sau lưng, anh thuận tay lướt qua, trong lòng bàn tay ướt đầm, anh lau cho khô ráo chút, lại lấy máy sấy ra giúp cô sấy khô tóc, khi tạp âm kia rốt cuộc cũng dừng lại, anh đưa tay đề bờ vai cô lại, âm thanh hơi khàn, “Tô Hiểu Thần năm 17 tuổi bây giờ có còn ở đây hay không?”

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút, lắc lắc đầu, “Bây giờ cô ấy không ở đây.”

Tần Chiêu Dương cười khẽ một tiếng, đem máy sấy vứt ra xa, nhân thể ngồi xuống kê bên cô, choàng ôm lấy eo cô từ sau lưng, hơi dùng lực một chút làm cho nàng dựa sát vào mình, “Vậy em giúp anh chuyển một số lời cho cô ấy được không?”

Giọng nói của anh vang lên ngay ở bên tai cô, không biết có phải có ý gì hay không, dường như nhẹ nhàng mà thôi khí ở bên tai cô.

Cô nói chuyện có chút lộn xộn, cúi thấp đầu, tiếng như muỗi kêu, “Cái gì...”

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu một chút, môi dừng ở trên vành tai của cô, nhẹ giọng lại trấn an nói: “Năm Tần Chiêu Dương 18 tuổi ấy cũng thích cô ấy, nếu là thật sự nhận được lá thư đó...” Anh khựng một chút, tiếp tục nói: “Anh nhất định sẽ giữ cô ấy, giúp cô ấy đi đường mà cô ấy không dám đi, nếu cô ấy không dám qua cầu, lên trời xuống đất, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô ấy, trước sau như một.”

Dứt lời, nụ hôn của anh dừng ở sườn tai cô, nhẹ nhàng hôn lên, lập tức hướng xuống, hôn rất nhẹ rồi lại rất nặng, người nóng như là bàn là, ở sườn tai cô hằn lên dấu vết.

Cô như bị mê hoặc hơi nhắm mắt lại, cảm giác anh ôm cô ở đặt bên hông tay chậm rãi thắt chặt, khăn trương mà đè tay anh lại, âm thanh khàn khàn giống như anh, “Chiêu Dương...”

“Em vẫn luôn cho rằng anh không hiểu gì.” Anh ngừng lại, giọng nói có chút hàm hồ, lại vừa đủ để cho cô nghe thấy, “Lúc đó anh sợ quá sớm, có thể sẽ dọa đến em, cho nên vẫn luôn không thể hiện ra. Cũng nghĩ là chờ khi anh có đủ khả năng sẽ trở về nói cho em biết, anh đã làm được, nhưng cũng vì chuyện này mà có chút hối hận. Anh tưởng rằng mình bày mưu nghĩ kế, vừa lo sợ mất đi em vừa cố gắng giam cầm em; may mà... Em còn ở nơi này.”

Môi của anh rốt cuộc dừng ở đầu vai của cô, rất nhẹ rất nhẹ, cô ở trong ngực của anh, run rẩy đến mình cũng không thể kiềm chế nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Những chuyện phát sinh kế tiếp đều vô cùng thuận theo tự nhiên, anh ôm cô đi đến bên giường, cô ôm lấy cổ anh, cúi đầu xuống không dám nhìn anh, vừa có chút sợ hãi lại vừa có chút mong chờ mơ hồ nào đó.

Trong khi trời ban đêm giá lạnh như thế này, hệ thống sưởi ấm trong phòng lại nóng giống như lửa than đang bốc cháy vậy.

Anh dây dưa với cô, cô ràng buộc anh, hai sinh mệnh tựa hồ cùng dung hòa vào một chỗ. Cô thuận theo nhắm mắt lại, cảm nhận cơ thể anh, đó là một loại cảm giác cô chưa bao giờ được trải nghiệm qua.

Nhiệt độ cơ thể nóng không chịu nổi, lại có một loại cảm giác run rẩy không nói nên lời.

Giọng nói anh khàn khàn, khắc chế chính mình giữ lại một chút lý trí cuối cùng, anh nâng mặt cô lên, một đôi mắt phát sáng khác thường, hỏi cô: “Em có nguyện ý không? Nếu như không muốn.....”

Anh dùng một chút, dường như phải kiềm chế hết sức khó khăn, thanh âm phát ra lại càng thêm khàn khàn, trầm thấp giống như tiếng cát rơi, “Nếu như em không muốn, bây giờ anh sẽ dừng lại ngay. Nhưng khi nào bắt đầu thực sự... anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em.”

Cô chỉ do dự trong chốc lát, nhắm nghiền hai mắt ngầm đồng ý.

Sau một khắc, cô liền sa vào trong tình yêu nguyên thủy nhất, chột căng ra cùng đau đớn, cô không kiềm chế được cảm xúc bật khóc thành tiếng, cuối cùng lại biến thành cảm giác cực hạn tràn ngập do anh mang lại khi ở trong cô.

Thời khắc này Tô Hiểu Thần vừa hỗn loạn lại vừa ngọt ngào, nghĩ —— xong rồi, hôm nay bắt đầu cho ăn mặn rồi, sau này Thái tử gia còn ăn cái lông gì nữa a!

Tối hôm qua Tô Hiểu Thần bị lăn đi lăn lại mấy lần đến khuya mới ngủ, chờ đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Tần Chiêu Dương rời giường rồi. Lúc này anh đang dựa ở trên giường, đặt chiếc máy tính xách tay trên đùi xem gì đó.

Cô vừa mới khê động, anh liền nghiêng đầu nhìn qua, “Đậy rồi?”

Tô Hiểu Thần gật gật đầu, lúc chống lại tầm mắt anh còn có chút ngượng ngùng. Éc, là vô cùng ngượng ngùng.

Tần Chiêu Dương kéo kéo chăn ôm cô thật chặt, “Vậy ngồi dậy nha?”

Dường như Tô Hiểu Thần đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu tìm kiếm điện thoại di động của mình, bình thường cô luôn có một tật xấu đó là, ngay cả lúc đi ngủ cũng không để điện thoại di động cách xa quá một thước.

Nhưng Tần Chiêu Dương cũng có một tật xấu, cả giường ngủ lớn, ngoài đồ dùng trên giường cùng Tô Hiểu Thần ra thì kiên quyết không để bất kỳ một cái gì lên.

Tô Hiểu Thần tổng kết vài lần, phát hiện ra, đối với Tần Chiêu Dương mình chẳng khác gì một vật dụng trên giường. ... Phốc!

Tần Chiêu Dương thấy cô tìm đồ khắp nơi, nghiêng người lấy điện thoại di động ở trên tủ đầu giường đưa qua, “Không có ai gọi cho em đâu.”

“...” Quả nhiên con gái đem ra ngoài như bát nước đổ đi, lần này Tô Khiêm Thành biết rõ cô và Tần Chiêu Dương một lần xuân tiêu cũng không có tâm tư mà đi điều tra.... Hắc hắc, cái này đãi ngộ thật khác biệt a.

Sau khi thức dậy chờ cô lăn qua lăn lại một hồi, vừa vặn kịp giờ ăn trưa, sau khi lấy lại sức lực, cũng là lúc nên rời khách sạn.

Cô quay về trường, còn Tần Chiêu Dương đi đến công ty.

Thành phố A mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, cô rút cổ vào, dậm dậm chân, đứng ở trước cửa khách sạn chờ tài xế tới đón.

Tần Chiêu Dương ngoại trừ bộ âu phục chính thức ra, bên ngoài còn mặc một chiếc áo khoác màu đen, dáng người cao lớn mạnh mẽ của anh ở bên trong, trông vô cùng đẹp mắt.

Thấy cô lạnh, anh dứt khoát cởi áo khoác ngoài ra mặc thêm cho cô, “Dù sao thì năm thứ tư đại học cũng không có quá nhiều việc, lúc rảnh rồi nhớ đến chỗ anh nha?”

Tô Hiểu Thần sừng sốt một chút, ngay sau đó liền lắc lắc đầu, “Không đi.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái ý vị thâm trường, “Không phải là muốn học hỏi trợ lý của anh cái gì đó sao?”

Đang khi nói chuyện, rốt cuộc tài xế cũng lái xe từ trong nhà để xe ra, anh thuận tay mở cửa xe để cô vào trước, lúc này mới theo sau ngồi vào.

Tô Hiểu Thần cẩn thận suy nghĩ một chút, trả lời: “Không được, cũng phải gần nửa năm nữa em mới có thể chơi vô tư được.”

Thấy cô có chủ kiến của mình, anh cũng không nói thêm gì nữa, để tài xế lái xe đến đại học A trước.

Trên đường đi lại cùng nhau hàn huyên một số chuyện không quan trọng, từ việc tuần sau cô sắp xếp như thế nào, đến việc sau khi tốt nghiệp cô muốn làm cái gì, cuối cùng hỏi cô lúc nào có thời gian kết hôn....

Tô Hiểu Thần bị anh hỏi từng câu từng câu đến khi nhảy vào trong mương mới phản ứng được, nhất thời liền tức giận, nhào tới cào anh.

Tần Chiêu Dương đè lại tay của cô không cho cô di chuyển, liền thân thiết cúi người xuống hỏi cô, “Có phải lại muốn anh thu thập em không hả?”

Đầu óc Tô Hiểu Thần nhất thời nổ bùng một cái, nghĩ khí Tần Chiêu Dương tuyệt đối là khí phách chính nghĩa, cô lại vẫn nghĩ lệch đi như cũ, trong đầu thoáng hiện lên một số cảnh tối hôm qua, mặt đỏ vô cùng, cũng không từ chối, chờ đến khi tay anh hơi buông lỏng một chút, lập tức rút tay lại, cúi đầu chơi đùa với cúc áo của mình.

Tần Chiêu Dương vốn cũng không nghĩ nhiều, nhưng nhìn thấy cô như vậy, cũng không tránh khỏi phải suy nghĩ nhiều thêm một chút, suy nghĩ một chút lại giống như trùng lên mạch não của cô, liền dặn dò thêm một câu: “Hôm qua là kỳ an toàn, anh cũng đã kiểm chế không có....” Anh dừng một chút, cũng hơi có chút ngượng ngùng.

Mặt Tô Hiểu Thần như bị thiêu nóng càng đỏ hơn, thẹn quá hóa giận hét lên với anh, “Im ngay.”

Tần Chiêu Dương lập tức làm theo tâm ý của cô, ngậm miệng lại. Nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên, cười đến ý xuân dạt dào vô cùng.

Đến đại học A, Tô Hiểu Thần quả thực là phải nói té nhào xuống xe, chạy mấy bước lập tức vào trong ký túc xá, một chút cũng không quay đầu lại.

Tần Chiêu Dương cúi đầu hơi có chút bất đắc dĩ bật cười, giơ tay lên xoa xoa mi tâm, “Đi đến công ty.”

Tài xế qua kính chiếu hậu nhìn anh một cái, anh đang nhìn cửa ký túc xá nữ, sắc mặt dịu dàng.

Ngày hôm đó cùng tiếp đó mấy ngày, từ trên xuống dưới công ty Tinh Quang, không chỗ nào lại không bị một luồng gió xuân quét qua, bầu không khí làm việc thoải mái sáng khoái trước nay chưa từng có.

Lúc Tô Hiểu Thần trở về phòng ngủ chung, ngoại trừ Tư Tư, Lão Đại và Lão Nhị đều ở đây, thấy cô nét mặt hồng hào, nghiêng rằng tức giận bất bình, sau khi đánh cô một đòn, lúc này mới hài lòng trở lại tám chuyện.

Cô hện Tư Tư trở về, mọi người trong phòng ngủ cùng nhau đi ra ngoài trường ăn canh cá chua.

Một bữa cơm, mỹ vị canh chua, lại không có thỏa mãn.

Tô Hiểu Thần thích ăn cay, nhưng lại ăn không nổi, ăn cay đến mức môi đều đỏ hết cả lên, nóng đến le lưỡi, cực kỳ giống kim mao Cuốn Cuộn kia.

Tư Tư nhét một nắm thịt cá mềm mại vào, đột nhiên đề nghị: “Không bằng chúng ta đi du lịch tốt nghiệp đi? Mọi người sau này đều phải chạy đông chạy tây, muốn tụ lại một chỗ càng thêm khó khăn, thành phố A này chắc cũng chỉ còn tớ với Hiểu Thần ở lại.”

Lão Đại ngấm nghĩ chốc lát, gật gật đầu: “Được!”

Lão Nhị đương nhiên cũng không có ý kiến, toàn bộ phòng ngủ đều là những tay giời ăn chơi, vừa nhắc tới du lịch tốt nghiệp là đều hăng lên như đánh máu gà vậy, các cô vừa đâm vừa lấy thịt đến chỉ còn trơ lại mỗi bộ xương cá, lại vừa cùng bàn bạc xem là sẽ đi đâu.

Đến cuối cùng, bởi vì ý kiến không thống nhất, nhất thời có chút quyết đoán không chắc, cuối cùng chọn hạ lưu Giang Nam, đi đến thành phố L.

Tối nay, hiếm khi mới có dịp bốn người tụ chung một chỗ, trở về phòng ngủ lại cùng nhau nằm xuống tám chuyện.

Đề tài tám chuyện vẫn là trời nam biển bắc, những chuyện kỳ kỳ quái quái, nghĩ đến cái gì liền nói ra cái đó. Lúc sau lại còn nói đến tiệc đính hôn gây chấn động của Tô Hiểu Thần, hiếm khi được Tư Tư khen một câu: “Hiểu Thần nhà chúng ta thực sự là ở đẳng cấp cao thật, đứng cùng Thái tử gia một chỗ chính xác là Thái tử phi không sai! Quả thực là Kim Đồng Ngọc Nữ, vừa đẹp mắt lại xứng đôi!”

Cô vui vẻ tiếp nhận, đang hoàng trả lời lại một câu: “Thái tử gia chính là do một tay tớ bồi dưỡng từ nhỏ, có thể kém cỏi được sao?”

Không ai ghi nợ, nhưng từ tám phương bốn hướng lại bay đến ba, bốn cái gối...

Khi đó Tô Hiểu Thần đã cảm thấy, trong nháy mắt đó mình thật giàu có, cái gì cũng có, người thân, bạn bè, người yêu... A, còn có cái gối cung chiều mới nữa.

Thời điểm bốn người phải chia tay đang hiện ngay ra trước mắt, lại thêm việc phải chuẩn bị cho bài thi, Tô Hiểu Thần có lý do danh chính ngôn thuận từ chối lời mời hẹn hò của Tần Chiêu Dương, cả ngày ở trong phòng ngủ chung nỗ lực phấn đấu.

Một lần Tô Khiêm Thành gọi điện thoại cho Tô Hiểu Thần, biết được sau khi đính hôn, cô lại vô cùng nghiêm chỉnh, luôn cố gắng tiến thủ, vô cùng hài lòng, luôn thầm khen Tô Hiểu Thần làm rất tốt.

Tần Chiêu Dương cũng không vội, để cô tùy ý ở lại phòng ngủ chung một tuần, chàng vạng chiều thứ bảy, cô lại còn muốn kiếm cớ không muốn đi ra ngoài, anh liền dứt khoát lấy xe đi đến trước cửa ký túc xá nữ đại học A bắt người.

Lúc Tô Hiểu Thần và Tư Tư, hai chị em tốt kẻ vai sát cánh xuống lầu, muốn chạy đã không còn kịp nữa rồi, Tần Chiêu Dương dựa vào bên cạnh cửa xe dùng ánh mắt lạnh buốt nhìn cô.

Tô Hiểu Thần biết vận mệnh của mình đã hết, ngoan ngoãn đi qua, “Tại sao anh lại tới đây?”

“Đón em về nhà ăn cơm.” Dứt lời, mở cửa xe ra hiệu cho cô đi vào.

Tô Hiểu Thần chần chờ một chút.

Tần Chiêu Dương nhượng mày hơi rất trực tiếp: “Tránh anh đến nỗi cả nhà cũng không muốn về nữa sao?”

Cô lập tức rất dứt khoát xoay người tạm biệt Tư Tư, chui vào trong xe.

Tần Chiêu Dương đóng cửa xe rồi mới cười với Tư Tư, “Tôi đón Hiểu Thần đi trước.”

Tư Tư nhìn thấy trai đẹp liền bất động chân tay, lập tức chân chó gật đầu, “Anh cứ đón đi luôn đi, không cần rước trở về nữa đâu, rước trở về ban đêm

tuyệt đối cũng không mở cửa cho Hiểu Thần đâu.”

Tô Hiểu Thần: “...” Trở về rồi sẽ tính sổ.

Trên đường đi, Tần Chiêu Dương không hề lên tiếng, thẳng một đường về đến nhà, ngừng xe lại trước cửa, lúc này mới quay đầu qua nhìn cô một cái, “Nếu như hôm nay anh không đến đón em thì em định bao giờ mới đến gặp anh?”

Tô Hiểu Thần ừ ừ sờ sờ mũi, ho nhẹ, “Việc đó.... Em dự định ngày mai sẽ thử đi thăm dò....”

Tần Chiêu Dương trầm mặc chốc lát, bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ là một tiếng thở dài nhẹ nhưng Tô Hiểu Thần lại cảm thấy tội lỗi mấy phần, yếu ớt vô lực giải thích: “Không phải là em ngượng ngùng sao..... Hơn nữa lại sắp tốt nghiệp rồi, em muốn ở cùng với mấy đứa bạn em thêm một chút nữa.”

Tần Chiêu Dương tháo dây an toàn của mình ra, lại cúi người tháo dây an toàn cho cô, lúc nâng người lên liền tiến tới hôn cô một cái, “Anh hiểu, nếu không thì làm sao anh vẫn dung túng cho em khi em từ chối anh chứ hả?”

Tô Hiểu Thần á khẩu không trả lời được, nói như thế nào thì hình như việc từ chối anh cũng đều là do anh cho cô mặt mũi vậy.... Chỉ có điều cũng đúng, anh có rất nhiều biện pháp để cho cô lúc nào cũng phải cam tâm tình nguyện.

Vú Trương làm một bàn cơm rất ngon, mọi người hai nhà tụ lại chung một chỗ chờ hai người bọn họ đến rồi cùng nhau ăn cơm.

Từ sau khi hai người đính hôn, giữa mọi người hai nhà vẫn luôn là một bầu không khí hòa hợp như thế này, khi đó Tần Noãn Dương còn nói: “Hiểu Thần gả sang đây thật tốt, hai nhà gần như vậy, một lần về nhà là thăm được cả hai nhà, ai lại có được phúc khí như thế này.”

Lúc đầu Tô Hiểu Thần còn không cảm thấy gì, hiện tại phát hiện ra quả thật đúng là như thế....

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 64

Ăn cơm xong, Tô Hiểu Thần thấy Tô Khiêm Thành và Hàn Tiêu Ly đi rồi liền theo Tần Chiêu Dương lên lầu.

Trong phòng của anh cũng có một giá sách, bên trong gần như đều là sách linh tinh, còn đều là sách cô thích xem, chẳng hạn như sách có liên quan đến lịch sử, hoặc là có liên quan đến thiên văn địa lý các chòm sao, thậm chí còn có một quyển nhật ký giảm béo và cách giữ gìn nhan sắc...

Tần Chiêu Dương tiện tay mở máy tính, cô liền ngồi ở trên thảm lật sách xem, nhàm chán liền đi tìm giấy đến để vẽ tranh.

Về một bức tranh đầy sức sống một chàng trai bồng bồng khí thế vung roi cưỡi ngựa chạy về phía cô gái đang giặt quần áo bên bờ sông, cô chợt cảm thấy tầm mắt bị tối, giật mình ngẩng đầu, anh đang đứng nhìn ở sau lưng cô.

Tay cô hơi dùng sức, vẽ ra một nét rất đậm, gạch thành một con đường nhỏ lên tảng đá.

“Đang vẽ cái gì thế?” Anh ngồi xuống ngay bên cạnh cô, ngón tay cầm lấy tờ giấy cẩn thận nhìn nhìn, rồi nói câu không hề liên quan, “Rồi sao nữa?”

Tô Hiểu Thần đen mặt nghiêm mặt trả lời, “Sau đó không phanh được ngựa, cả người lẫn ngựa rơi vào trong ao nước xuyên không thành Tần Chiêu Dương...”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, “Anh trêu chọc em khi nào?”

“Vừa rồi!” Ngón tay cô chỉ anh nhìn sang bức tranh kia, bôi xóa và sửa sửa vẽ xong, đột nhiên hỏi: “Nếu như em đi làm việc không có chút liên quan gì đến ngành mà em đã học, anh cảm thấy được không?”

Tần Chiêu Dương nhướn mày, ý vị thâm trường mà đưa mắt nhìn cô tường tận xem xét bức tranh kia, “Giống như họa sĩ?”

“Không tốt sao?” Cô nhú nhú mày, “Dù gì cũng là người làm nghệ thuật.”

“Được thôi.” Anh tay khoác lên trên vai của cô, ngón trỏ hơi cọ cọ mặt mịn màng của cô, “Em thích là được rồi.”

Tô Hiểu Thần vốn chỉ là thuận miệng hỏi, anh đồng ý như vậy, cô còn thật sự vô cùng cảm động, đôi mắt đều mang cười, “Thật sao?”

“Có bao giờ anh lừa em không?” Anh nghiêm trang, ngón tay nâng cằm cô để mặt cô đối diện với anh, “Em nghiêm túc thì lời anh nói cũng nghiêm túc.”

Tô Hiểu Thần cười “Hắc hắc”; thuận thế ôm lấy cánh tay anh nằm trong ngực anh cọ cọ vài cái, “Em còn có việc muốn hỏi anh.”

“Anh nói.”

“Hà Tân Thuận có quan hệ như thế nào với anh?” Cô đưa mắt lên nhìn, đôi mắt long lanh lại được ánh đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu lại tôn thêm vừa long lanh hơn vừa hấp dẫn hơn, “Lần trước muốn hỏi ... Tắm xong một cái quên mất.”

Tần Chiêu Dương nghiêm mặt đứng lên, “Hà Tân Thuận là cháu ngoại của ông Hà ở Thành Tây, ông Hà là cấp dưới của cụ nội của anh, lúc còn nhỏ anh đã quen biết cô ấy, nhưng mà hình như cô ấy đã ra nước ngoài sớm, du học ở Thụy Điển. Cô và công ty trước đây có xích mích không vui, ông Hà đích thân gọi điện thoại nhờ anh hỗ trợ, liên lạc cũng khá thường xuyên.”

Thành phố A không thiếu nhất chính là gia tộc lớn, Tô Hiểu Thần có nghe qua về ông Hà, chỉ là không biết nhiều lắm mà thôi.

Cô biếng nhác dựa đầu vào vai anh, giọng nói có chút bất mãn, “Hình như cô ấy thích anh rồi đấy.”

Tần Chiêu Dương nhìn qua một cái “Người ta cũng ngầm hiểu trong lòng” ánh mắt đưa lại chỗ cô, “Em nói xem?”

Nghĩ kĩ mà nói ra thì thái độ của Tần Chiêu Dương đối những loại oanh oanh yến yến hoa hoa thảo thảo này thì trước sau như một đều rất thờ ơ, làm như không thấy, nhiều năm như vậy bên cạnh anh ngoại trừ Noãn Dương chỉ có cô, xa hơn một chút thì là Tần Tô, nữ giới khác dường như đều không gần được anh chút nào, cho nên Tô Hiểu Thần cảm giác nguy cơ cũng không lớn lắm.

Hơn nữa anh đã giải thích tỉ mỉ như vậy, ý nghĩ gì đó trong đầu cô đều không còn, ở trong ngực anh lại lăn một vòng, “Trước đây có chuyện làm phiền anh gọi điện cho anh giải quyết công việc, chuyện tự nhiên hẹn anh đi ra chúc mừng. Thế về sau thì sao...”

Tần Chiêu Dương giữ thân thể đang uốn éo của cô lại, một tay ôm vào trong ngực, đem sách cô vừa lôi ra để lại trong tủ, “Nếu như em không yên tâm thì nhanh nhanh gả cho anh đi.”

Hai mắt anh ngày càng thâm sâu, suy nghĩ đến cái gì, mắt nhìn đứa trẻ ngốc mềm mại trong ngực, ngón tay không kiềm chế được mà vuốt mái tóc dài của cô.

Tô Hiểu Thần sau khi hiểu được câu nói kia lập tức ngoan ngoãn mà nằm trong ngực anh cứng đờ không hề động .

Tần Chiêu Dương cũng lười nhúc nhích, cứ như vậy ôm cô, mềm mại ấm áp, cứ ngồi như vậy một hồi lâu.

Mãi cho đến khi cô không thể ngồi yên được nữa, cảm thấy người trong lòng dính chặt như là cái dính ghê lại không an phận dịch qua dịch lại thì anh mới buông cô ra, “Lại sao nữa rồi?”

Tô Hiểu Thần như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, giật giật tay áo của anh, “Em muốn cùng Tư Tư và các bạn đi du lịch tốt nghiệp, anh có đồng ý không?”

Tần Chiêu Dương đưa ngón trỏ lên vuốt chóp mũi cô một cái, “Tự mình đã sớm quyết định thì hỏi anh làm gì?” Dứt lời, đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Việc muốn làm thì làm, không cần phải gặp chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh, bình thường anh đều nuông chiều em.”

Tô Hiểu Thần nhìn bóng lưng thon dài của anh, im lặng nâng khóe môi nở nụ cười.

Thời gian trôi qua thật nhanh; thành phố A đã bước vào trời đông giá rét, Khu vườn lớn của trường đại học A cũng bởi vì kỳ nghỉ của học sinh mà trở nên tiêu điều.

Trường phòng kí túc xá năm nay rồi đi hơi muộn chút, Hiểu Thần và Tư Tư thân thiết nên ở lại cùng vài ngày, chờ trường phòng vừa đi, Tô Hiểu Thần cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Năm nay đến đón cô không còn là Tô Khiêm Thành, mà là Tần Chiêu Dương.

Buổi sáng anh còn một cuộc họp, khi anh đến thì vừa kịp lúc ăn cơm trưa, đến căn tin trường học gần đây.

Trong phòng ăn vẫn còn rất nhiều người ăn cơm, nhưng so sánh với trước kia thì lại là thiếu đi hai phần ba.

Cô gặm đùi gà, vô cùng thỏa mãn, “Năm nay có thể cùng nhau đón năm mới rồi.”

Trước đây khi Tần Chiêu Dương còn chưa đi thi đến tết âm lịch, Noãn Dương sẽ từ Mĩ trở về, đi Trương lại là người được xem trọng nhất, làm đầy một bàn đồ ăn, cô tình cờ đi lang thang, cũng có thể cầm rất nhiều túi kẹo về nhà ăn.

Cửa nhà Tần Chiêu Dương cũng sẽ treo hai cái lồng đèn lớn đỏ rực lên, đêm trừ tịch – đêm 30 đốt pháo thì cô đứng ở bên cạnh anh, nhìn nửa bên mặt của anh được ánh sáng làm nổi bật vô cùng nhu hòa lại rất muốn hôn anh.

Năm nào cũng muốn như vậy... Nhưng những năm đó lại không có đủ đảm, chờ có cái gan hùm mật gấu kia, thì anh lại xuất ngoại .

Anh “Ừ” một tiếng, nhìn cô một cái, “Cười ngây ngô cái gì đấy, mau ăn cơm đi.”

Tô Hiểu Thần rất vui về xử lý hai bát cơm.

Buổi chiều anh còn có việc, cuối năm nay, anh đi tiếp khách cũng nhiều, công tác cũng bận. Ban đầu Tô Hiểu Thần cũng không có ý định để cho anh tự mình tới đón, nhưng mà anh nói một câu, “Người khác đều có bạn trai đón về nhà, bây giờ em cũng có , tại sao không cần?”

Tô Hiểu Thần thuận tụy đối với việc “Sử dụng Tần Chiêu Dương” cảm thấy hứng thú vô cùng, gật đầu đồng ý ...

Những gì cô muốn mang đi đã sớm thu dọn xong , Tần Chiêu Dương cùng cô lên lầu, mọi người trong phòng đã đi từ rất sớm, các phòng khác ít nhiều đều còn lại một số người, nhìn thấy Tô Hiểu Thần và Tần Chiêu Dương cùng nhau lên đây, đều yên lặng vây xem một chút.

Đồ đạc của Tô Hiểu Thần không nhiều, cũng đã sớm thu dọn xong , cầm lên là có thể đi.

Khi ra ngoài Tần Chiêu Dương thuận tay cầm tay cô, dắt đi xuống .

Trên đường quay về thì lại nhận được điện thoại của Từ Nhu Tình, là về việc họp lớp cũ đã nhắc tới với cô lần trước, thời gian cụ thể thông nhất là trước đêm giao thừa hai ngày, buổi chiều ngày 27, ngay ở khách sạn Thịnh Xa.

Dứt lời, Từ Nhu Tình bổ sung một câu, “Tuyệt đối có thể mang người nhà theo, chuyện cậu và Thái Từ gia đình hôn mọi người đều đã biết, đều rất hâm mộ.”

Tô Hiểu Thần ngần ngại đôi chút, vẫn là hỏi người đang chuyên tâm lái xe, ” Họp lớp cũ anh có đi hay không?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Cấp 2 ?”

Cô gật gật đầu, “Nếu là anh bạn thì cứ nói không cần miễn cưỡng.”

Tần Chiêu Dương lập tức đồng ý, “Đi.”

Xa nhau bảy năm, quay lại nhìn thời niên thiếu ngây ngô của mình một lần, lại thật sự làm cho người ta khát khao.

Thời gian sau đó, Tô Hiểu Thần ngoại trừ cùng Tư Tư ra ngoài mấy lần thời gian còn lại thì đều ru rú ở nhà như con dâu mới về nhà chồng, Tần Chiêu Dương thật sự nhìn không nổi cô mỗi ngày cứ sống cuộc sống mơ mơ màng màng nữa, dứt khoát đem cô xách đến công ty giúp anh làm việc.

Từ khi bắt đầu kỳ nghỉ đông thì đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần thức dậy như vậy sớm, ngồi trên ghế sofa giống y như đồng bunn nhào chỉ chờ đổ gục ra sau, Tần Chiêu Dương vội vàng làm xong việc bớt chút thời gian nhìn cô một cái thì cô đã nằm sấp ở trên thành ghế sofa ngủ.

Đúng lúc trợ lý đến gõ cửa, theo sau là Hà Tân Thuần.

Anh hơi nhíu mi, hạ thấp giọng xuống nhắc nhở: “Nhỏ tiếng thôi.”

Lúc này trợ lý và Hà Tân Thuần mới nhìn thấy trên ghế sofa Tô Hiểu Thần đang ngủ, trợ lý khựng lại một chút liền nói: “Có cần đi lấy chăn tới đây hay không?”

“Không cần.” Anh nhấp một ngụm trà thăm giọng một cái, “Lát nữa tôi ôm cô ấy vào phòng nghỉ của tôi ngủ, có chuyện gì?”

Trợ lý nói: “Vừa lúc có phần giấy tờ cần ký, Hà tiểu thư nói có việc tìm anh tiện thể đi cùng em vào.”

Anh nhận lấy giấy tờ nghiêm cứu cẩn thận, nhíu mày, “Tôi nhớ rõ tôi đã nói qua với cậu, văn phòng của tôi không được sự cho phép cho phép của tôi, người ngoài không thể đi vào sao? Hà tiểu thư có việc có thể thông báo trước với thư kí một câu, tôi giúp cô là trên phương diện tình cảm, là nể mặt mũi của ông Hà.”

Giọng nói anh lạnh lạnh , câu trước là cảnh cáo, câu sau chính là trực tiếp nói với Hà Tân Thuần.

Ký xong giấy tờ, anh thuận tay trả lại, mắt nhìn sắc mặt có chút tái của Hà Tân Thuần, trên mặt dừng dung không chút biểu tình, “Tôi không thích nói chuyện với người không có quan hệ, cô có thể ra ngoài . Về sau cô gọi điện thoại hẹn trước, sẽ có người chuyển lời của cô đến điện thoại di động của tôi, bây giờ còn có vấn đề gì không?”

Hà Tân Thuần cũng là thiên kim tiểu thư của xã hội thượng lưu, lời anh nói đến mức này, cô đã không thể dùng lời lẽ để nói ra mức độ nhục nhã, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn là hỏi một câu, “Tôi thật sự không thể sao?”

Tần Chiêu Dương cười lạnh một tiếng, triệt để không nể mặt , “Hà tiểu thư, tôi đã đính hôn , chờ sau khi vị hôn thê của tôi tốt nghiệp chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới rất nhanh, mặc dù cũng không cần cùng cô giải thích việc gì, nhưng tôi cảm thấy vẫn cần thiết nói cho cô biết một tiếng, tình cảm giữa tôi và cô ấy, người ngoài chen chân không nổi.”

Cô cắn cắn môi, xám mặt thất bại.

Trợ lý đẩy đẩy kính mắt, không chút khách khí đuổi khách, “Hà tiểu thư, mời theo tôi đi ra đi.”

Tần Chiêu Dương trực tiếp đứng dậy, nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái; đi đến bên cạnh ghế sofa Tô Hiểu Thần đang ngủ ngồi xổm xuống, quấy rầy một lát cũng không thấy cô tỉnh lại, nhìn đồng hồ, ôm cô đi vào phòng nghỉ.

Mà đoạn nhạc đệm nhỏ này, do bởi đương sự ngủ giống y như heo... Nên không hề biết chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Từ sau lần đó, cứ cách năm, ba ngày, Tần Chiêu Dương lại đưa cô tới công ty, Tô Hiểu Thần cầm một quyển sách là có thể ngồi đến cả chiều, cũng không chọn lựa, liền làm ồ trong phòng làm việc của anh đọc tiểu thuyết.

Thỉnh thoảng đọc một liên ngủ một lúc, có khi lại mượn điện thoại của anh chơi, một ngày liền hết rất nhanh.

Về sau cô cảm thấy nếu cứ như vậy thật không biết tiến thủ chút nào, lại lấy từ trong giá sách của anh ra mấy quyển sách gốc ngồi gặm, gặm mấy ngày cũng không gặm được một nửa, liền bỏ luôn.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn gầy đi một chút, cô nặn nặn bụng mình hỏi Tần Chiêu Dương: “Em ở trong phòng làm việc của anh xoay vòng vòng như vậy có khi nào hù dọa mấy quản lý cấp cao của anh không?”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, trách mắng: “Muốn tạo dáng thì chỉ cần một mình anh xem là đủ rồi, một điểm giác ngộ này cũng không có?”

Tô Hiểu Thần: “...” Không nên nghiêm túc cùng anh thảo luận đề tài như vậy.

Gần tới Tết, Từ Nhu Tinh liên lạc với cô một lần, nói là hẹn cùng nhau đi dạo phố, bởi vì lúc hẹn hơi có chút gấp, cô ngẫm nghĩ mãi mới gật đầu, liền hẹn ngay ở dưới lầu công ty Tinh Quang.

Tần Chiêu Dương biết cô muốn đi dạo phố, thấy cô hôm nay không có mang theo túi, lấy ra một tấm thẻ màu đen đưa cho cô, “Cầm lấy.”

Trong lúc Tô Hiểu Thần do dự, anh liền trực tiếp đem thẻ nhét vào trong tay cô, “Không cần phải đau lòng, dùng giúp anh.”

Tô Hiểu Thần cười “hì hì” một tiếng, ngẫm nghĩ một chút vẫn là nhận lấy, “Được, tối nay về sẽ đưa cho anh.”

“Ừ.” Tần Chiêu Dương cũng không kháng cự, thấy cô xoay người muốn đi, kéo cổ tay cô trở lại, chỉ chỉ môi mình, “Tối một cái.”

Tô Hiểu Thần vội cúi xuống hôn nhanh một cái nhưng anh lại không chịu buông tay cô ra, giữ lấy gáy của cô, hôn vừa sâu lại vừa mạnh mẽ, sau cùng lại còn cắn môi dưới của cô một cái, lúc này mới vui vẻ buông lỏng cô ra, “Đi nhanh lên đi.”

Tô Hiểu Thần che miệng, kháng nghị không tiếng động một chút liền rút lui.

Buổi chiều lúc đi dạo phố thật sự dùng tới thẻ, cô nhìn trúng một chiếc áo sơ mi, hoa văn tinh tế, kiểu dáng rất đẹp mắt, đặc biệt là hàng cúc áo phía trên thoát nhìn vô cùng đẹp.

Từ Nhu Tinh nhìn trúng một bộ khuy áo, sau khi nghiên cứu một chút giá tiền cùng phần trăm chiết khấu, cũng đã quyết định quẹt thẻ mua.

Lúc Tần Chiêu Dương gọi điện tới, các cô vẫn còn đang ở phố Danh Phẩm cùng Từ Nhu Tinh mua váy, sau khi Tần Chiêu Dương biết địa chỉ liền tới đón cô, buổi tối hẹn Noãn Dương và Đường Trạch Thần cùng nhau ăn cơm.

Từ Nhu Tinh đứng trước kính thử đồ nhìn một hồi lâu, xoay người hỏi cô: “Hiểu Thần, nhìn có được không?”

Tô Hiểu Thần đang cúi đầu lật tạp chí, nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, “Cũng không tệ lắm.”

Không biết có phải do trang điểm hay không, Từ Nhu Tinh thoát nhìn thành thực rất nhiều, trên khuôn mặt đều là một loại tâm tư mà Tô Hiểu Thần nhìn hoàn toàn không thể hiểu, nhưng lúc đối mặt với cô vẫn là một loại tình cảm dịu dàng chân thành như xưa.

Chỉ một điểm này thôi, cũng đã đủ rồi.

Lúc Tần Chiêu Dương tới, Tô Hiểu Thần đang bị Từ Nhu Tinh đuổi đi thử váy, vừa ra tới đã nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn điện thoại di động, dáng vẻ lơ đãng lại vô cùng ưu nhã.

Nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, một cái nhìn này, liền có chút không dời mắt đi được.

Tóc đuôi ngựa mềm mại đặt trên vai, trên người mặc một chiếc váy len mùa đông, váy dài đến ngang đầu gối cô, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, sắc môi đỏ hồng, lúc khẽ mỉm cười nhìn càng thêm rực rỡ.

Tô Hiểu Thần tự nhìn mình cũng cảm thấy rất đẹp mắt, đi vòng vo trước mặt anh một chút, “Anh nhìn có được không?”

Tần Chiêu Dương dò xét từ trên xuống dưới một lần, mặc dù không đến nỗi kinh ngạc sững sờ khoa trương như thế, nhưng đôi mắt cũng sáng ngời hẳn lên, đứng dậy đi thanh toán.

Từ Nhu Tĩnh ở một bên nhìn cười không ngừng, “Anh mắt tốt quá thật không tệ mà.”

Chờ Hiểu Thần thay xong quần áo từ trong cửa hàng đi ra, sau khi tạm biệt Từ Nhu Tĩnh, liền cùng Tần Chiêu Dương đi đến khách sạn TC. Lúc hai người đến, Tần Noãn Dương và Đường Trạch Thần đã chờ sẵn ở đó, thoáng nhìn đã trò chuyện một hồi lâu.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần gặp Đường Trạch Thần, nhưng khí tràng trên người của anh ta thực sự quá kinh người, Tô Hiểu Thần tạm thời còn chưa có đủ gan để mà đi trêu chọc người ta một chút, vô cùng ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh Tần Chiêu Dương ăn cơm của mình.

Khách sạn TC nổi tiếng ở thành phố A, tay nghề của đầu bếp ở đây không hề tệ, ăn một bữa cơm ở đây, cho dù có kiêng khem như thế nào chắc chắn cũng phải mập lên ít nhất 1 kg!

Thái độ của Tần Chiêu Dương đối với Đường Trạch Thần vẫn rất không ôn hòa như trước, nói chuyện cứ mười câu thì chắc chắn chín câu tranh cãi, còn một câu chính là châm chọc khiêu khích, chính là thái độ tôi xem cậu không vừa mắt, cậu mà chọc tức tôi thì tôi sẽ không đem em gái mình gả cho cậu.

Cho nên hôm đó, bữa cơm kết thúc trong việc đàm phán bị thất bại, “Muốn gặp trưởng bối? Trừ khi bước qua xác của tôi.”.....

Thừa dịp lúc hai người đàn ông đang đi ở phía sau, Tô Hiểu Thần nắm lấy tay Tần Noãn Dương hỏi: “Muốn như vậy cả đời?”

Tần Noãn Dương ngần ngại một chút, mi mắt hơi chuyển, sóng mắt lóng lánh, cuối cùng mỉm cười gật đầu, “Ừ, là anh ấy.”

Tô Hiểu Thần quay đầu lại nhìn thoáng qua, hai người đàn ông này cùng sánh vai một chỗ với nhau quả thật là thường tâm duyệt mục, bọn họ đều là những người vô cùng nổi bật, cho dù họ chỉ đứng một chỗ mặt không cảm xúc cũng làm cho người khác nảy sinh lòng khao khát không thôi.

Kỳ thực Tần Noãn Dương và Tần Chiêu Dương đều là những người giống nhau, đã nhận thức được một thứ gì đó thì sẽ nguyện cả đời với điều đó.

Đêm đó, sau khi về đến nhà, Tô Hiểu Thần mới nhớ tới bộ quần áo mình mua cho Tần Chiêu Dương còn chưa kịp đưa cho anh, vừa vào phòng liền đi ngay đến gõ cửa phòng anh.

Tần Chiêu Dương vừa định đi vào phòng tắm, quần áo nửa cởi nửa không, rộng rãi thoáng mát, Tô Hiểu Thần nhìn thấy liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong phút chốc liền quên sạch những gì mình định nói.

Tần Chiêu Dương hiển nhiên biết rõ mình có ưu thế ở những chỗ nào, quẹo rữ cô một phen khiến cho đầu óc rối bời liền vui vẻ đi tắm.

Tô Hiểu Thần nhìn áo sơ mi của anh, vừa vặn làm quà tặng năm mới.

Lúc còn khoảng mấy ngày nữa là đến đêm 30, Tần Chiêu Dương phải đi một chuyến công tác không dài không ngắn, Tô Hiểu Thần nhất thời không có chỗ nào để đi, liền làm ô đến mốc meo ở nhà.

Cũng may trong khoảng thời gian này, Noãn Dương cũng tương đối rảnh, thỉnh thoảng hai người làm bạn với nhau, bất kể là đi dạo phố hay cùng đi đâu đó ngồi một chút để giết thời gian.

Đúng ngày 28 Tần Chiêu Dương trở về, lúc xế chiều vú Trương bắt đầu chuẩn bị làm đồ ăn, đích thân nhào bột bánh sủi cảo cùng vỏ bánh hoành thánh, một lúc làm rất nhiều hương vị, ví dụ như nhân thịt bò cần tây, nhân thịt heo bầu sò tươi, nhân thịt heo vớ ớt xanh, nhân thịt nấm hương, lại còn đặc biệt làm nhân thịt tôm bóc vỏ cho cô.

Cả một buổi chiều, Tô Hiểu Thần cũng vây quanh vú Trương hỗ trợ, Noãn Dương cũng vậy, học cuốn mấy cái còn, làm giống y như đúc.

Nhưng thật ra Tô Hiểu Thần tương đối thuận tay với mấy bé hoành thánh, ngắt ngắt nhéo nhéo một hồi làm nguyên một mâm lớn, đều là nhân thịt tươi thơm ngon, cô một bên vừa hai mắt sang lấp lánh bọc bánh, vừa tính toán xem mình có thể bỏ vào bụng mấy cái.

Vú Trương cũng là nhìn cô từ nhỏ đến lớn, biết được rõ ràng khẩu vị của cô như thế nào, biết rõ nha đầu này nuôi rất dễ không hề kén ăn một tí nào, nhất là sau khi ăn no rồi miệng lưỡi vô cùng ngọt, bà đặc biệt thích làm đồ ăn cho cô ăn.

Tần Mặc cùng Trình An An và Tô Khiêm Thành cùng Hàn Tiêu Ly đều có những bữa tiệc của riêng mình, chỉ nói đêm 30 ngày mai hai nhà cùng nhau tụ họp nên tối nay chỉ có những người trẻ ở nhà.

Lúc nôi hoành thánh vừa được làm xong, Tần Chiêu Dương cũng trở về.

Tô Hiểu Thần nghe thấy tiếng mở cửa liền nhảy nhót đi ra, trên tay còn dính đầy bột mì trắng, nhìn thấy anh cũng không có chút kiêng kỵ gì, giơ tay lên cọ chóp mũi của anh một cái, “Tiểu hoa miêu.”

Tần Chiêu Dương nhú mày, giang hai tay ra với cô, “Lại đây ôm một chút nào.”

Tô Hiểu Thần rất biết nghe lời, nhảy lên như một con khỉ trên cây đi đến chỗ anh, hai chân ôm lấy hông anh, cả người đều treo ở trên người anh ôm thật chặt, “Nếu anh không mà về em sẽ phải đi báo công an có người mất tích mất, xem tiểu yêu tinh nào đã câu anh đi.”

Tần Chiêu Dương đánh cô một cái không nặng không nhẹ, “Đun sôi rồi?”

Tô Hiểu Thần thoáng ngẩn ngơ, lập tức trượt từ trên người anh xuống, vội vàng chạy vào trong phòng bếp, “Vú Trương, cháu muốn bát đầu tiên! Cháu làm chuột bạch cho.”

Anh bắt đắc dĩ nhếch nhếch môi, thay giày rồi đi theo sau.

Tần Noãn Dương cũng ghé vào trong phòng bếp, thấy anh đi đến, kêu một tiếng anh, rồi lại quay vào cùng Tô Hiểu Thần cướp đoạt hoành thánh.

Lúc nôi hoành thánh vừa ra, Tô Hiểu Thần vừa gấp miếng đầu tiên đã muốn đưa vào trong miệng, nhưng khéo mắt lại nhìn thấy Tần Chiêu Dương, nghĩ nghĩ một chút, liền ân cần đem miếng đầu tiên cho anh ăn, “Em bọc bánh đó! Noãn Dương bọc bánh sủi cảo, em bọc hoành thánh, anh mau đến nếm một chút tay nghề của em đi.”

Tần Noãn Dương ở một bên rất không cho tí mặt mũi nào mà bật cười, “Anh, anh cứ yên tâm mà ăn, cam đoan không có độc đâu, vì Tô Hiểu Thần chỉ phụ trách việc bọc bánh lại thôi, còn chưa đọc ác đến mức đi làm nhân bánh.”

Tần Chiêu Dương cắn một miếng, nhìn khuôn mặt của cô đều là tươi cười ấm áp, “Ừ, mùi vị không tệ.”

Tô Hiểu Thần lập tức bùng nổ cảm giác thành tựu, lại dứt cho anh ăn mấy cái hoành thánh da mỏng thịt nhiều, rồi lại đi vào trong phòng bếp chờ sủi cảo sôi.

Lúc Tần Chiêu Dương vừa xuống máy bay còn cảm thấy có chút mệt mỏi, vì muốn trở về nhà gấp mà hai ngày liền không ngủ, lúc này nhìn thấy cô sinh lực dồi dào, cũng không còn cảm thấy mệt mỏi nhiều nữa, ngược lại cả người lại có tinh thần hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Tần Noãn Dương đang ngồi một chỗ gửi tin nhắn, anh thấp giọng hỏi: “Đường Trạch Thần hả?”

Tần Noãn Dương vừa ăn hoành thánh nhỏ vừa trả lời, “Đúng vậy, anh đang ân ái ái cao hứng như vậy còn không cho phép em gửi một cái tin nhắn để giải tỏa nỗi khổ tương tư nữa sao.”

Tần Chiêu Dương liếc nhìn cô một cái, kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng.

Hừ xong chợt nhớ tới cái gì, ngẫm nghĩ một chút mới lên tiếng: “Nếu đã thích vậy cũng không cần sợ, Đường Trạch Thần, nếu cậu ta không thể bảo vệ em thì không cần cũng được, nếu không thì vẫn còn có anh ở đây, anh là chỗ dựa mãi mãi không đổ cả đời của em.”

Động tác trên tay Tần Noãn Dương hơi dừng một chút, lập tức cười vô cùng rạng rỡ, “Em biết rõ anh ở đây, vẫn luôn ở đây, cho nên em chưa bao giờ phải sợ hãi cả.”

Chúng ta là người một nhà, lại là song sinh, loại duyên phận ruột thịt từ khi sinh ra đã có, dứt bỏ không được.

Bởi vì biết có anh ở đây, anh ủng hộ em trong mỗi quyết định, nuông chiều em trong mỗi bước đi, cho nên em chưa bao giờ phải chần chừ lùi bước.

Có Tần Chiêu Dương, bất kể là Tần Noãn Dương hay là Tô Hiểu Thần, đều là một chuyện may mắn không gì sánh được.

Tô Hiểu Thần đợi nôi bánh sủi cảo rất lâu cuối cùng nó cũng sôi, lần này cô không hấp ta hấp tấp nữa mà đầu tiên đã múc một chén cho vú Trương, “Vú Trương, vú không cần vội đâu, trước ăn một chén cho ấm bụng đã, chỗ này đủ cho tất cả mọi người cùng ăn, ăn xong cháu sẽ giúp vú một tay.”

Nước trong nồi sôi lên ừng ực, cô đem chén sủi cảo trong tay đưa đến tận tay vú Trương.

Vú Trương cười nhận lấy, sau khi ăn một miếng lại nói tiếp một câu: “Cháu á, tâm trạng được ăn no nên vui vẻ phải không?”

Tô Hiểu Thần lập tức dùng vẻ mặt vô tội nhìn bà, “Nào có đâu, vú Trương, sao vú có thể không tin tấm lòng chân thành của cháu được chứ hả, cháu không có bà nội, nhưng cháu vẫn luôn coi vú như là bà của cháu vậy đó.”

Vú Trương đương nhiên biết rõ tấm lòng của cô, cười cười không lên tiếng, quay đầu liếc nhìn ra phía ngoài phòng bếp.

Hai anh em đang khẽ nói chuyện, đáng vẻ hai người, ai trông cũng thật xinh đẹp, thường tâm duyệt mục, “Mấy đứa đều là vú nhìn từ nhỏ đến lớn, bây giờ lúc nào cũng vui vẻ, khỏe mạnh như thế này, vú nhìn cũng thật là cao hứng.”

Tô Hiểu Thần tắt bếp, múc một chén sủi cảo ra, mắt lại bị hơi nước dâng lên nóng nóng.

Cô gần đây, thật sự là càng ngày càng...cảm tính.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chương 66

Ăn com xong, Noãn Dương nhận một cú điện thoại liền đi ra cửa, Tô Hiểu Thần âm thầm nghe trộm có tiếng xe ngoài cửa; ngẫm hiểu trong lòng.

Sau khi cô cùng dì Trương dọn dẹp xong phòng bếp đi ra, Tần Chiêu Dương đang nhìn một quyển tạp chí du lịch xuất thần, nghe thấy tiếng bước chân mới quay mặt lại, “Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Nhiệt độ bên ngoài chênh lệch ngày càng lớn với nhiệt độ trong phòng, cô mặc một cái áo khoác dày, trang bị đủ loại phụ kiện mới theo anh ra ngoài.

Không biết khi nào thì tuyết bắt đầu rơi, dày đặc, anh cầm tay cô giấu ở trong lòng bàn tay, từng bước một chậm rãi đi tới.

Người đi trên đường không nhiều, tốp năm tốp ba, thì cũng là đi rất vội vàng, hai bên ngã tư đường cũng có nhiều cửa hàng đã muốn đóng cửa, bọn họ đi qua, được bao bọc trong ánh đèn neon ấm áp.

Khi đi qua chỗ cửa hàng bán hoa, anh khựng một chút, nhẹ nghiêng đầu nhìn cô, “Anh tặng hoa cho em nhé?”

Tô Hiểu Thần nhướn người qua nhìn cửa hàng hoa ấm áp lác lác đầu, “Không thể ăn... Cầm trong tay hơi vướng.”

Tần Chiêu Dương nghĩ ngợi cũng thấy đúng, cầm tay cô tiếp tục đi về trước, vô cùng kiên nhẫn.

Tô Hiểu Thần thấy anh cũng không có gì muốn mua, nhưng là cứ cần mẫn đi trên đường như vậy rốt cuộc nghĩ hoặc hỏi: “Anh đang làm gì đấy?”

Xa xa chính là một cái màn hình lớn, ánh sáng sáng đến loá mắt, anh hơi híp mắt đi xem, cong khóe miệng cười rộ lên, “Đang cùng em đi dạo phố.”

“Vâng” cô sờ sờ mũi, tay bị anh cầm quơ quơ, “Nhưng em không có gì muốn mua.”

“Anh bận rộn quá lâu, cũng không có thời gian để đi cùng em, về sau có lẽ vẫn sẽ như vậy, qua hết năm sau anh sẽ cùng bạn, Tinh Quang muốn thành công ty lớn số một trong giới giải trí, anh phải đi mở rộng địa bàn.”

Gió lạnh rét buốt, anh nắm tay của cô hướng trong ngực của mình kéo kéo, “Trước mừng mười anh đều rảnh, mừng ba quá chúng ta đi du lịch đi. Ngay ở vùng bên cạnh, chơi hai ngày vừa đúng lúc trở về họp mặt bạn học.”

Tô Hiểu Thần nghiêng đầu nghiêm túc mà quan sát anh một cái, “Có phải anh đã sớm nghĩ xong rồi hay không?”

“Ừ.” Tay anh ôm lấy cô; dây dưa cùng một chỗ, “Nghĩ rất lâu.”

Tuyết rơi càng lớn hơn, anh hít một hơi thật sâu, rút tay từ trong túi quần ra ngoài sờ sờ mặt cô, “Có lạnh không?”

Tô Hiểu Thần lác lác đầu, “Chúng ta trở về đi.”

“Ừ.”

Trên đường quay về Tô Hiểu Thần có chút trầm mặc, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Tần Chiêu Dương cũng không quấy rầy cô, cứ như vậy dắt cô đi, đèn đường hình hoa của thành phố A vô cùng đẹp, dưới ánh đèn vàng, cây trơ trụi cũng xinh đẹp hấp dẫn, trải dài, hình bóng trùng trùng điệp điệp.

Cô đột nhiên gật gật đầu, “Được thôi, chúng ta cùng đi.”

Anh nhấp nháy môi không nói chuyện, chỉ là nắm tay cô càng chặt thêm chút.

Buổi tối đêm trừ tịch – đêm 30 vô cùng vui vẻ, còn đang ăn com thì bên ngoài đã có tiếng pháo hoa nổ, cô muốn đi xem bắn pháo hoa, ăn rất nhanh, lấp đầy bụng liền cùng Noãn Dương ở ngoài phòng xem pháo bắn đầy trời.

Thật ra năm nào cũng đều như vậy, nhưng Tô Hiểu Thần vẫn vô cùng hưng phấn, trong phòng tiếng hoan hô và cười, cô đứng ở ngoài phòng, chẳng sợ

gió lạnh giá rét, ý cười ngập tràn như cũ.

Xe Tàn Chiêu Dương vẫn không ngừng tiến trong ga-ra, ở đây sẽ nhìn thấy anh, kéo cốp xe ra lấy ra một bó pháo sáng cầm đến, “Tô Hiểu Thần, em có thích không?”

Ánh mắt Tô Hiểu Thần sáng lên, mau chóng nhào đến, “A, Anh đã mua cái này, em đang tiếc nuôi năm trước quên mua.”

Anh “Ừ” một tiếng, đem cái bật lửa cũng đưa tới, “Tự mình đốt?”

Trước đây lúc còn nhỏ, đêm trừ tịch Tô Hiểu Thần sẽ đến cùng bọn họ chơi, Tàn Mặc không hút thuốc, trong nhà chỉ có di Trương chuẩn bị hộp diêm.

Khi đó chỉ có anh ở bên cạnh cho các cô đốt pháo sáng, đốt hết mấy hộp diêm, còn chưa hết hứng thú, Tàn Mặc dứt khoát nhờ chú hai đưa tới một thùng lớn.

Trong nhà ông còn có bảo bối tiểu công chúa Tàn Tô, mấy thứ đồ chơi này luôn không thể thiếu.

Thời gian nhaoáng một cái đã nhiều năm như vậy, cái gì cũng đều thay đổi, nhưng kỳ thật lại là cái gì cũng không thay đổi.

Đêm nay Tô Hiểu Thần rất vui vẻ, nhìn anh đứng ở phía dưới đèn lồng đỏ thắm cười đến dịu dàng lại thâm tình, không nhịn nổi, trực tiếp ra tay.

Trong tay cầm pháo sáng còn đang cháy, phản chiếu trong mắt cô như là ánh sao đang rơi, tỏa sáng lấp lánh. Cô kiễng chân lên, đi đến gần hôn môi anh, chạm trong nháy mắt, cong môi nở nụ cười.

“Tàn Chiêu Dương, em muốn làm như vậy từ rất lâu rồi.”

Anh một tay cầm cổ tay của cô hơi kéo cách pháo sáng đang cháy ra xa một chút, một tay ôm lấy eo cô làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Tàn Noãn Dương nhìn về bên này một cái; ý cười càng sâu, lấy điện thoại di động ra gửi đến cho người nào đó một tin nhắn, “Năm mới vui vẻ.”

Pháo hoa vẫn còn đang nổ rộ cao thấp liên tiếp, toàn bộ bầu trời đêm đều được thắp sáng, ánh sáng vạch phá không trung, ngay cả trái tim con người cũng được chiếu sáng.

Bên tai là âm thanh của pháo, cô cảm giác được pháo sáng trong tay đã cháy hết, phát ra âm thanh của điểm cuối cùng ánh sáng chôn vùi trong không khí lạnh lẽo của thành phố A.

Cô vung tay ném ra, giờ tay vòng lấy anh, cổ áo anh mang theo nhiệt độ của anh, ấm áp, tay cô có chút lạnh, ngay cả việc đó cũng không quan tâm không lo lắng, trực tiếp hôn lên.

Tàn Chiêu Dương dường như là cười một cái, mang theo cô xoay người, cứ như vậy một bước một đoạn, bọn họ liền từ chỗ sáng chuyển đến góc nhỏ, anh đè lên người cô, hôn đến lại càng thêm sâu.

Đến khi chỗ đó có phản ứng đứng lên, anh khó khăn chịu đựng, chống trán của cô, cứ như vậy bình tĩnh mà ôm cô, hô hấp có hơi nóng, đôi mắt sáng đến kinh người, cứ yên lặng nhìn cô.

Cô hơi thất thần, bên tai dường như nghe thấy tiếng Noãn Dương, lại không biết đang nói cái gì, trong mắt chỉ có anh.

Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, Tô Hiểu Thần cảm thấy lúc này Tàn Chiêu Dương không làm gì cả, chỉ chuyên tâm nhìn cô như vậy, đôi mắt thâm thúy hiện ra khuôn mặt của cô, đẹp vô cùng.

Cô nhịn không được lại ngẩng đầu lên kề môi hôn anh, hơi thở trong lúc đó đều là mùi vị mát lạnh đặc thù trên người anh.

Anh cọ cọ chớp mũi cô, nhẹ giọng lại thâm tình, “Tô Hiểu Thần, anh yêu em.”

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút; nháy chớp chớp mắt, ngơ ngác cười, “Em cũng yêu anh.”

Anh cúi đầu cắn nàng một cái, hơi có chút ghét bỏ, “Không chân thành.”

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; dán sát mặt anh cọ cọ, “Tàn Chiêu Dương, thật ra em từ nhỏ đến lớn cũng chỉ thích mình anh, anh còn muốn chân thành như thế nào?”

“Vậy em có đồng ý gả cho anh hay không?” Anh hạ thấp giọng xuống, dùng một loại âm thanh vô cùng cảm dỗ.

Tô Hiểu Thần toàn thân đều run rẩy, chân có chút run, “... Còn, sớm, mà?”

Tàn Chiêu Dương cũng không nhắc lại nữa, chỉ đem cô ôm vào trong ngực, sau lưng pháo hoa nổ rộ, anh nói, “Không sớm, thích em rất lâu rất lâu.”

Tàn Chiêu Dương kỳ thật không nghĩ đến với tính cách anh, có một ngày cũng có thể nói chuyện nhu tình mật ý như vậy, mà Tô Hiểu Thần luôn luôn phá vỡ quy tắc của anh, không ngừng làm mới các dấu tích sửa chữa.

Tô Thần Triệt đã từng có chút mê mang hỏi anh, “Cậu cảm thấy đời này sống với một cô gái như vậy, có hay không có chút...” Anh nhú nhú mày, có chút hình dung không rõ.

Anh nắm chén rượu, ánh mắt chuyên chú, “Đời này cô ấy cũng chỉ có cậu, cậu cũng hiểu cô ấy hết thảy, tốt hoặc là không tốt, đều là cô ấy. Đời này tôi chỉ có Tô Hiểu Thần, cam tâm tình nguyện.”

Một đời nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, có một người trong lòng cùng làm bạn, là chuyện mong muốn lãng mạn xa vời của bao nhiêu người?

Thanh mai trúc mã là một loại cảm tình đơn thuần nhất, không hề có suy nghĩ lợi dụng thiệt hơn.

Hôm Tô Hiểu Thần tiến vào cuộc sống của anh đó; ánh nắng rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp, giống tất cả cuộc sống về sau của anh, có cô bên cạnh, bầu trời luôn luôn ngập tràn trong nắng ấm.

Đêm giao thừa ở thành phố A tiếng nổ pháo không ngừng, sau khi Tô Hiểu Thần từ nhà họ Tần trở về tắm rửa xong liền chui vào trong chăn, nhưng lăn qua lộn lại vẫn ngủ không được.

Tư Tư đang Online tám chuyện linh tinh cùng cô, đợi sang năm mới.

Đến khi rạng sáng, nghe thấy cửa sổ gỗ hai cái, giọng nói anh trong trẻo lại rõ ràng, “Tô Hiểu Thần, năm mới vui vẻ.”

Cô co lại ở trong chăn, ấm áp đến cả người đều cười rộ, ấn xuống số điện thoại của anh trực tiếp gọi điện thoại qua, khi kết nối được giọng nói của anh có hơi khàn khàn, “Làm sao vậy?”

“Tần Chiêu Dương, năm mới vui vẻ.”

Anh im lặng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi, “Để em theo giúp anh em không giúp, còn nói một nhọc, ngày mai đừng để cho anh bắt được em.”

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; bổ sung một câu, “Nguyên vọng năm mới của em là năm nào cũng như hôm nay.”

Giọng nói cô nhẹ nhàng dịu dàng, còn mang theo ý cười, làm cho lòng anh có chút rạo rức. Cô chỉ nghe thấy bên kia có vài tiếng tap âm, còn đang khó chịu anh đang làm gì, liền nghe thấy anh hỏi, “Lúc chiều anh bảo em để cửa sổ hé ra một khe hở em có làm không?”

Lúc chiều Tần Chiêu Dương gõ cửa sổ của cô nói hệ thống sưởi trong phòng hoạt động quá mạnh sẽ làm khô da, nói cô mở hé một khe hở không cần đóng quá chặt, hình như cô... Thật sự làm như vậy.

Trong lúc cô im lặng, liền nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng báo bận, còn chưa phản ứng lại, chính là tiếng cửa sổ bị mở ra, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chỗ đó, liền nhìn thấy Tần Chiêu Dương chống bệ cửa sổ nhảy vào.

Tô Hiểu Thần ngây ngốc toàn bộ.

Trong phòng chỉ lóe lên ánh sáng của chiếc đèn bàn, anh chỉ mặc đồ ngủ, thấy cô còn đang ngây ngốc nhìn anh, không chút keo kiệt nào mà hôn cô một cái, đi đến vén chăn nằm lên.

“Anh muốn ngủ ở đây?” Tô Hiểu Thần tròn miệng tròn mắt, cũng thập phần kinh dị, “Mẹ em nấy sáng nay thích hoạt động, sáng sớm sẽ mở cửa đi vào.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng sững sốt, làm sao nghe được cảm giác cô đây là ngầm đồng ý rồi?

Tần Chiêu Dương rất biết điều mà đứng dậy khóa cửa, lần này trở về rất không khách sáo, trực tiếp tắt đèn án ngữ Tô Hiểu Thần.” Gần đây anh cũng thích hoạt động, thức dậy vô cùng sớm.”

Trong lúc nói chuyện, anh đã muốn phủ lên, nghiêm túc hôn cô, mười ngón đan xen nhau, “Nếu hi vọng năm nào cũng có hôm nay, hôm nay anh biết nên làm chuyện gì, để cho mỗi ngày của em đều hết sức có ý nghĩa.”

Tô Hiểu Thần giãy giụa phản kháng không có tác dụng gì, bị anh đè ở dưới thân hôn rất dịu dàng, gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng, “Anh làm nhẹ thôi.”

Anh hừ một tiếng, động tác lại dịu dàng hơn, hôn vào cổ cô, lên trên xương quai xanh, hơi nóng, “Hình như cách rất lâu...”

Tô Hiểu Thần đã có chút phân biệt không nổi phương hướng, nghĩ một hồi mới nghĩ ra anh nói cái gì... Quả thực cách lần đầu tiên rất lâu, khụ khụ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Ngày hôm sau thức dậy, Tần Chiêu Dương đã không còn ở đây, toàn thân cô đều có chút đau nhức, Hàn Tiêu Ly còn chưa tới gọi cô rời giường, cô đã tự giác bò dậy.

Chuyện đầu tiên sau khi bò dậy đó chính là đóng chặt cửa sổ, phòng cháy chống trộm, đề phòng Tần Chiêu Dương.

Ba ngày trôi qua thật nhanh, trong ba ngày đó, Tô Hiểu Thần theo Tô Khiêm Thành cùng Hàn Tiêu Ly đi một chuyến đến nhà các họ hàng thân thích, lúc về liền thu dọn hành lý, chuẩn bị đi du lịch.

Chuyện này đã được quyết định từ lúc trước đêm giao thừa, cho nên lúc đêm giao thừa Tần Chiêu Dương trực tiếp đề nghị với Tô Khiêm Thành, Tô Khiêm Thành suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Đến mừng bốn, bọn họ liền cùng nhau đi đến thành phố B.

Thành phố B có một tòa điện ảnh và truyền hình vô cùng nổi tiếng, nhưng không chỉ thế, ở đây còn có một viện bảo tàng, bên trong sưu tầm những tác phẩm kinh điển, hơn nữa, thời gian và lộ trình đều ăn khớp với lần du lịch này của bọn họ, nên mọi người liền trực tiếp quyết định ở lại nơi này.

Đến thành phố B đúng lúc 1 giờ, trước đi đến khách sạn gửi hành lý, Tần Chiêu Dương liền dẫn cô ra ngoài tìm chỗ ăn.

Tần Noãn Dương là khách quen của nơi này, biết mọi người muốn tới nơi này để giải trí, chỉ còn thiếu điều muốn tự tay viết kế hoạch, nhưng cuối cùng vì ngại vì tin tưởng chỉ số IQ của anh trai nhà mình, nên chỉ đánh dấu trên bản đồ một số lộ trình tốt mà thôi.

Đây chính là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần được ra ngoài du lịch cùng Tần Chiêu Dương, suốt chuyến đi vẫn luôn duy trì cảm giác hưng phấn, đến cả khi ăn cơm cũng có thể cười được.

“Cười cái gì vậy?” Tần Chiêu Dương giúp cô bỏ xương cá rồi gấp vào trong chén cho cô.

Cô cắn cắn chiếc đũa, cười đến mức hai mắt đều cong cong, “Chỉ là em đang thấy rất vui.”

Ăn cơm xong, Tần Chiêu Dương dẫn cô đi xung quanh tản bộ, trạm thứ nhất chính là đi đến viện bảo tàng, Tô Hiểu Thần vốn muốn chụp hình, nhưng vừa nghĩ tới làm vậy đối với các di vật văn hóa có chút không tốt lắm, nên chỉ đứng nhìn nhiều thêm mấy lần, lúc nào thật sự thích liền giật giạt nhẹ tay áo anh, “Lúc nào về, anh tìm cho em một bản mẫu giống cái này nha?”

Tần Chiêu Dương nhìn lại, đây là một chiếc vòng tay, hòa điển ngọc, tạo hình đẹp mắt, được trau chuốt rất tinh xảo, đúng là hàng thượng phẩm.

Thực sự đối với những thứ này anh không có nhiều hứng thú, nhưng chú hai của anh lại rất thích chúng, trong nhà có nguyên một gian phòng để trưng bày những thứ đồ cổ như vậy, đều là chính phẩm.

“Vậy thù lao đâu?”

Tô Hiểu Thần sững sờ một chút, giơ lên một ngón tay, “Một vạn?”

Tần Chiêu Dương mang về mặt rất chính nghĩa mà lắc đầu.

Tô Hiểu Thần lại đưa thêm một ngón tay, “Hai vạn, đủ rồi chứ?” Không đủ thì chỉ cần bỏ qua giá trị bên trong. Làm bằng vật liệu gì cũng được, chỉ cần hình dáng bên ngoài giống là được.”

Tần Chiêu Dương nhếch nhếch môi, có chút dở khóc dở cười, “Muốn vậy thật?”

Tô Hiểu Thần rất thành khẩn gật gật đầu, “Vô cùng muốn.”

“Để thôi, gả cho em, cái này sẽ là của em.” Anh chỉ chỉ chiếc vòng tay bên trong tủ trưng bày, “Sính lễ.”

Tô Hiểu Thần: “..... Việc này anh phải trao đổi với ba em, ba nói ba chỉ có một mình em là con gái, cho nên mới không cần gả qua sớm để phục vụ cho người khác.”

Tần Chiêu Dương chậm chậm cùng cô đi về phía trước, ánh đèn bên trong viện bảo tàng tỏa ra dịu dàng, trong đây cũng không có nhiều người, rất yên tĩnh, trong tầm mắt đều là những di vật văn hóa cổ xưa, vì vậy ngay cả hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Cô đứng trước một tủ kính, chuyên chú nhìn vào di vật bên trong, lọn tóc để bên tai làm nổi bật nên vành tai trắng nõn lại ngọt ngào của cô.

Anh nhìn không được đem lọn tóc kia vén ra sau tai cho cô, cô quay đầu lại nhìn anh, liền rơi vào trong đôi mắt thâm u kia của anh, nhưng chỉ trong chớp mắt, thần sắc trên mặt anh lại khôi phục lại vẻ thờ ơ như cũ.

“Hai nhà chúng ta gần như vậy, em không cần phải đi qua, anh đi đến là được rồi.”

Tô Hiểu Thần: “....” Người có thể đem việc cầu hôn cứ ba ngày nhắc tới một lần như thế này phỏng chừng là đã thực sự vô cùng đói khát rồi.

Tần Chiêu Dương không thích đi đến những chỗ đông người, những chỗ ít người....cũng không có hứng thú. Nhưng hôm nay lại phá lệ kiên nhẫn, cùng cô đi vòng quanh toàn bộ viện bảo tàng, đứng trên nền đá cẩm thạch đen, ngắm nhìn những đồ vật mang theo hương vị cổ xưa, thấm nhuần lịch sử, hết nguyên một buổi chiều.

“Em luôn cảm thấy những thứ này giống như là có sinh mệnh vậy.” Cô nhìn những bức tượng, đồ gốm trông rất sinh động kia, cùng những bình sứ thanh hoa vừa có tính thẩm mỹ lại vừa có tính lịch sử đó, cả người đều trở nên dịu dàng hẳn đi.

“Tần Chiêu Dương, anh nói xem kiếp trước chúng ta là cái gì a?”

Đối với những câu hỏi ấu trĩ loại này, Tần Chiêu Dương bày tỏ vẻ mặt xem thường, “Có loại chuyện kiếp trước này sao anh còn chưa từng nghe nói đến?”

“Có kiếp trước, như vậy mới có kiếp sau, nếu đời này còn chưa tích góp đủ duyên phận thì có thể để đến kiếp sau liền tiếp tục.” Thanh âm cô có chút nhẹ nhàng khe khẽ, lại mang chút ngây thơ.

Anh nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy tai như bị một chiếc lông vũ khẽ quét qua vậy, lúc quay đầu lại nhìn cô, cô đã bước từng bước nhỏ thong thả đi đến một tủ kính trưng bày khác, vừa nhìn thật chăm chú lại thật cẩn thận.

Ra khỏi viện bảo tàng là đã đến giờ cơm tối, hai người chậm rãi đi dọc theo đường nhỏ ra ngoài viện bảo tàng, quay lại nhà hàng bên trong tòa điện ảnh và truyền hình do Tần Noãn Dương đề xuất để ăn cơm.

Nhà hàng này được gọi là Bát Tiên Lâu, không phải là Bát Tiên của Bát Tiên quá hải, mà là tám hương vị tươi ngon, những món ăn đặc sắc ở đây tổng cộng có tám đạo, tên món ăn thuần một sắc để nghe lại rất tinh tế.

Lúc nghe người phục vụ giới thiệu Tô Hiểu Thần đã không nhận được, lúc đồ ăn được mang lên lại càng không thể không chế thêm, một bữa cơm ăn đến no căng.

Bát Tiên Lâu được xây ở ven sông, Tần Chiêu Dương đã đặt sẵn một chỗ từ sáng, chính là chỗ tốt nhất ở đây, chỗ ngồi trên lầu hai gần cửa sổ hướng ra ven sông, phong cảnh ưu mỹ, dọc theo sông treo đầy đèn neon đủ màu sắc, thành cổ nhân tạo vẫn có một loại mỹ cảm khí phách độc đáo như cũ.

Xa xa hẳn là có một đoàn làm phim đang quay phim, ánh đèn sáng tỏ, trước đây lúc nhỏ Tô Hiểu Thần cũng đã từng đi theo Tô Khiêm Thành đến trường quay, nhưng chỉ đi đến một lần rồi cũng không đi nữa, trừ khi Hàn Tiêu Ly cũng ở đó, cô mới miễn cưỡng mang một vẻ mặt thương thức đi ngồi một lúc.

Đến sau khi lớn lên, kể cả khi Hàn Tiêu Ly có ở đó, cô cũng không hề đi nữa, có lúc còn thà đi sang nhà hàng xóm để Tần Chiêu Dương bắt nạt còn hơn.....

Lúc xuống lầu lại gặp được Hà Tân Thuần cùng Thẩm Mặc Triết, nhưng không chỉ có hai người này, phía sau còn có cả một đoàn người, có lẽ đều là cùng một tổ quay phim, cùng nhau đến đây dùng cơm.

Lúc đầu vẫn chưa có người nào nhận ra Tần Chiêu Dương, lúc chạm mặt, Hà Tân Thuần trước gọi Tần Chiêu Dương một tiếng “Tần tổng”, lúc này ánh mắt mọi người mới bắt đầu tụ tới.

Tại bữa tiệc đính hôn ngày hôm đó, Tần Chiêu Dương cũng đã chính thức nhậm chức Tổng giám đốc của công ty Tinh Quang, cho nên xưng hô của cấp dưới đối với anh cũng trực tiếp từ Tần thiếu biến thành Tần tổng, rất cung kính.

Tô Hiểu Thần đối với Hà Tân Thuần không có hảo cảm gì, lần này vừa đúng lúc xuống lầu thì gặp được, rất tự nhiên mà nhường chỗ cho cô ta, “Cô lên trước đi.”

Cô còn chưa biểu hiện gì, sắc mặt Hà Tân Thuần đã có chút thay đổi.

Cuộc nói chuyện của Tần Chiêu Dương và Hà Tân Thuần hôm đó cô thực sự không biết một chút gì, cho nên lần này cũng có chút như rơi vào sương mù, quay đầu lại nhìn Tần Chiêu Dương, trên mặt bày tỏ rất chân thành, “Em thực sự đáng sợ như vậy sao?”

Tần Chiêu Dương quét mắt qua bọn họ một lượt, chỉ là hơi gật đầu, “Mọi người dùng bữa thong thả, chúng tôi đi trước.” Dứt lời, dặt tay cô đi xuống lầu trước.

Khi đã đi cách được một quãng, Tô Hiểu Thần sờ sờ mặt mình, “Làm sao mà sắc mặt Hà Tân Thuần nhìn em lại khó coi như vậy? Chẳng lẽ em đã đẹp đến độ chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn đến nỗi cô ấy tự ti đến nỗi cảm thấy xấu hổ không ngóc đầu lên được sao?”

Khóe môi Tần Chiêu Dương giật giật, “Có lẽ là bị tinh thần mờ mắt nói dối này của em dọa lui đó.”

Tô Hiểu Thần được ăn một bữa no liền đặc biệt thích huyền thoại nhiều chuyện, kéo kéo tay anh còn có chút không nghe theo không khuất phục, bắt anh phải nhìn cô, “Anh nhìn em nè, anh mau nhìn em a, lẽ nào khuôn mặt xinh đẹp của em còn chưa đủ để làm cô ấy khuất phục sao hả?”

Tần Chiêu Dương rất biết nghe lời mà nhìn cô một cái, “Khuất phục, nhất định là rất khuất phục, tốt xấu gì mắt cũng đúng là mắt, mũi đúng là mũi.”

Tô Hiểu Thần: “.....Anh khen em một câu thì chết sao hả?”

“A.” Tần Chiêu Dương thật đáng ghét mà cười một tiếng, “Khen chứ, mắt là mắt, mũi là mũi.”

Cô cảm giác tâm hồn nhỏ bé ngây thơ của mình bị đã kích nghiêm trọng, “Vậy anh đi cưới một người mắt là mắt, mũi là mũi về nhà làm gì? Trong công ty anh còn một đồng tiểu yêu tinh dung mạo xinh đẹp trẻ tuổi sao anh lại không muốn a!”

Tần Chiêu Dương nghĩ nghĩ một chút mới nói: “Ít nhất thì ngũ quan của em cân đối, anh yêu cầu không cao.”

Tô Hiểu Thần tức giận, bắt lấy tay anh cắn một ngụm, “Anh rất xấu.”

Cô cắn xuống rất mạnh, cắn đến khi anh khẽ nhủu mấy lúc đó mới buông ra, khuôn mặt cúi xuống ừ ừ khuất khuất, “Làm sao anh cũng không khen em, lòng tự tin của em đều bị anh đã kích thành mảnh vụn luôn rồi, sau này em làm sao còn trí đấu với ba ngàn tiểu yêu tinh.”

Mùa đông ở thành phố B so với thành phố A dễ chịu hơn một chút, nhưng buổi tối gió vẫn lạnh thấu xương, thổi mạnh như đao cắt như cũ, cứ như vậy một hồi chớp mũi cô cũng có chút đỏ lên, vừa đúng lúc đứng dưới ánh đèn đường, đôi mắt ươn ướt, anh nhìn đến nỗi lòng cũng bị tan chảy ra.

“Ồ đâu ra ba ngàn tiểu yêu tinh, ở đây chỉ có một mình lão yêu tinh là em thôi...” Anh nói, tự bản thân cũng nở nụ cười, đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, cứ nửa ôm như thế đi về phía trước.

Tô Hiểu Thần bị anh khi dễ đều muốn khóc đến nơi, hung hăng nhéo anh một cái, nhéo xong lại có chút không nỡ, lại nhẹ nhàng xoa xoa cho anh, bởi vậy đang đi, lửa trên người Tần Chiêu Dương cũng bị cô khơi ra.

Cô còn không tự biết, ngón tay nhảy lên tiến vào trong lồng ngực ấm áp của anh, vừa mới vào trong liền bị anh đè lại, xoay người một cái liền trực tiếp đem cô dựa sát lên tường thành đỏ thắm, đúng lúc ánh đèn neon hai bên đường nhấp nháy thay đổi liên tục, trong đôi mắt thâm sâu của anh, như có một ai đó đang thấp lên một ngọn đuốc, phát sáng rực rỡ.

Cô lập tức thể hiện ra tư thế đầu hàng, rất ngoan ngoãn giờ hai tay lên qua đầu, gục đầu xuống rất chân thành nhận sai, “Em không quấy nhiễu anh, anh đừng kích động....”

Lời còn chưa nói hết, anh đã cúi đầu xuống hôn cô.

Hơi thở của anh ấm áp, vô cùng tương phản với mặt tường thành lạnh lẽo sau lưng, cô có chút hoảng hốt, đến lúc bị anh cạy mở hàm răng ra tiến vào mới phản ứng được, nhắm mắt lại, đưa tay lên ôm anh.

Động tác này giống như đang khuyến khích, anh càng hôn càng sâu, trầm mê trong đó.

Môi của cô mềm mại ôn nhu, đầu lưỡi bị anh cường thế xâm nhập mà tròn đông tròn tây, nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi lần đều không chút nào tự biết lại nhen lên lửa trong anh.

Anh chế trụ cằm cô, ngậm đầu lưỡi cô mút đến phát đau.

Không biết có phải là vì hôn trong bóng tối nên vô cùng kích thích hay không, bên tai cô còn nghe thấy được âm thanh hai người vừa hôn nhau phát ra, rất nhỏ, nhưng ban đêm ở đây vô cùng yên tĩnh nên cũng đặc biệt vang dội.

Cô mặt đỏ tới mang tai, nhưng làm cho hô hấp của cô càng lúc càng mạnh, cảm giác hôn môi thật dễ dàng làm cho người ta trầm mê trong đó.

Đến khi Tần Chiêu Dương cuối cùng cũng buông cô ra, hai chân cô đã mềm nhũn đứng không nổi, liền ôm lấy anh, thanh âm phát ra cũng có chút nghẹn ngào, “Anh quá cảm thú....”

Tiếng hít thở nặng nề của anh vang lên bên tai cô, anh nghe vậy liền nở nụ cười, rất nhẹ nhàng rất ôn nhu hỏi cô: “Anh còn có thể càng cảm thú hơn nữa, có muốn thử một chút hay không?”

Tô Hiểu Thần núp ở trong ngực anh, nằm ngay đơ giả chết....

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 68

Đêm hôm đó, Tần Chiêu Dương quả nhiên chứng minh cái gì gọi là không có cảm thú nhất, chỉ có cảm thú hơn, lần qua lộn lại ăn cô đến mấy lần, lúc rạng sáng mới tha cho cô đi ngủ.

Tám giờ sáng hôm sau anh gọi cô rời giường, cô chậm chạp không bằng lòng đứng dậy, thể lực tiêu hao tối qua còn chưa được bổ sung lại, cô lăn hai vòng trên giường tỏ vẻ chống đối, khổ nổi đáng người không nhỏ nhắn, địa điểm cũng không thích hợp, khi cô lăn đến vòng thứ hai rất thuận lợi hôn thâm mềm mại ở dưới đất của khách sạn...

Tự mình dọa cho tỉnh rồi.

Tần Chiêu Dương đang đứng ở bên giường nhìn cô giống như là bị đập phải đuôi mà tỉnh lại, che miệng cười vô cùng vui sướng khi người khác gặp họa, “Hoà ra em thích được đánh thức như vậy, sau này nếu lại gọi không dậy trực tiếp ném trên sàn nhà.”

Tô Hiểu Thần: “Bạo lực gia đình! Phản đối!”

Tần Chiêu Dương nhướn mày, ôm mặt cô nhấn mạnh, “Chúng ta còn chưa có kết hôn đâu, vậy nên cùng lắm là bị tính là anh có xu hướng sử dụng bạo lực? Phản đối không có hiệu quả.”

Tô Hiểu Thần: “...” Mẹ ơi, còn chưa bao giờ thấy một người tự nói mình có xu hướng sử dụng bạo lực thân nhiên như vậy.

Sau khi thức dậy, đi xuống lầu dưới khách sạn ăn sáng, Tô Hiểu Thần rất thích cháo, gọi một bát cháo hải sản lấp đầy bụng, liền cùng Tần Chiêu Dương đi dạo.

So với những cung điện rộng lớn, Tô Hiểu Thần càng thích nhìn những cung điện trồng hoa bên ngoài hơn...

Tối qua mưa tuyết rơi cả đêm, tích một lớp rất dày trên các nóc nhà, so với tuyết do con người tạo ra tuyết tự nhiên thật sự là đẹp mắt và tinh tế. Cả toà thành giống như tấm ảnh được chụp từ ngàn năm trước, có cảm giác huy hoàng.

Đi thẳng vào trong cung điện, đi qua vườn hoa có chút hiu quạnh, lại đây đi xuống cầu thang chính là dòng sông tối hôm qua, hôm nay nhiệt độ hơi thấp, mặt sông có một lớp băng mỏng, bên trên đọng một lớp tuyết rất dày, thoạt nhìn chỉ như là bị đóng băng bình thường; cả một vùng tuyết trắng, vô cùng đã mắt.

Sau lưng chính là lâu đài mà cô vừa mới đi qua, tường đỏ thắm ngói đỏ, có loại cảm giác không nói nên lời.

Cô ngắm phong cảnh bên này được một lát, Tần Chiêu Dương liền mang cô đi một chỗ khác, bên ngoài thật sự rất lạnh, cô cảm thấy ảnh chụp một lúc, tay đã bị lạnh đến đỏ bưng.

Anh cầm tay cô nắm ở trong lòng bàn tay ấm áp, khôi phục nhiệt độ thuận tay liền nhét vào trong túi, ”Hôm nay Noãn Dương đến đây, muốn đi gặp nó hay không?”

Nét mặt Tô Hiểu Thần lập tức vui vẻ, “Noãn Dương đến rồi sao, đi chứ ạ, cùng đi đến xem. Anh nói xem có thể có người nghĩ chúng ta là fan muốn gặp thần tượng nên đến gần cản không cho chúng ta đi vào hay không? Sau đó mang bộ dạng lạnh lùng ngăn chúng ta rồi xô đẩy để chúng ta dòi đi, nói các người muốn gặp Tần Noãn Dương là có thể gặp sao’.”

Cô nói xong tự mình cũng bật cười, “Em vui vẻ tư tưởng cũng vô cùng sinh động, cái ưu điểm này thật đúng là...”

Tần Chiêu Dương bước chân khựng một chút, cau mày nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc Tô Hiểu Thần giật mình chột dạ cũng nghiêm trang theo, “Làm sao vậy?”

Nửa ngày anh mới lên tiếng: “Em có thể học khuyết điểm này của anh sao? Ví dụ như loại phong thái cao ngạo này, kiểu da mặt dày này anh đến không chế thì tốt rồi...”

Tô Hiểu Thần tỏ vẻ không phục, “Tại sao anh có thể làm thế mà em không được thế?”

“Nếu anh nói là anh đẹp trai sẽ không có người cười anh, nhưng nếu em nói chỉ số IQ của em cao, không có ai là không cười.” Anh nhướn mày, rất nghiêm túc hỏi cô, “Em nói xem đúng hay không?”

Đúng...

Mẹ nó, khóc lớn ngay tại chỗ.

Tối qua Tần Noãn Dương đến thành phố B, gần như từ khi bắt đầu cô bước vào showbiz, thành phố B chính là chỗ cô thường xuyên đến.

Khi Tô Hiểu Thần và Tần Chiêu Dương cùng nhau đến, Tần Noãn Dương đang có buổi gặp mặt kí tên với fan, quần áo cổ trang, điệu dáng rung động lòng người, khuôn mặt như vẽ, đặc biệt cử chỉ hành động vô cùng thanh nhã, thật sự rất giống người đi ra từ bức tranh, xuyên không ngàn năm.

Dường như nhận thấy được gì đó, cô đột nhiên ngừng đầu nhìn lại đây, hơi mím môi cười cười, xoay người nói với Mía vài tiếng, tiếp tục công việc đang dở.

Mia nhìn thấy sếp tổng đột nhiên giá lạnh, hết sức lo sợ, ” Tổng giám đốc Tần, anh có muốn vào bên trong ngồi không ạ? Lát nữa Noãn Dương còn phải trả lời phóng vấn, đoán chừng phải chờ một lúc lâu mới rảnh rỗi.”

Tần Chiêu Dương nghiêng đầu nhìn xung quanh Tô Hiểu Thần một cái; “Hay là đi chơi nơi khác?”

Tô Hiểu Thần nhìn đồng hồ, sắp đến giờ cơm, dứt khoát liền ở lại chờ, đến lúc đó có thể cùng ăn cơm trưa với Noãn Dương.

Tần Chiêu Dương nghe câu trả lời này của cô, lập tức bước một bước dài, trực tiếp bước cùng Mia.

Gần như là anh vừa đi đến gần, đạo diễn liền ra nghênh đón, vốn sắc mặt còn có chút tối tăm, vừa nhìn thấy thật sự là Tần Chiêu Dương, lập tức mặt cười lên nghênh đón, tư thế rất chuyên nghiệp.

Tô Hiểu Thần lén lút kéo tay áo của anh, tỏ ý bảo mình đi tìm phòng trang điểm của Noãn Dương đến chơi.

Tần Chiêu Dương bất động thanh sắc đem tay cô nắm ở trong lòng bàn tay, bị cô cào vài cái, rất không khách khí liền cắt ngang thành ý của đạo diễn, “Tôi đang cùng vị hôn thê đi chơi, hôm nay không nói chuyện công việc.”

Mặt đạo diễn dường như là xấu hổ một chút, anh nhấc mí, thế mới lại nhàn nhạt mà bổ sung một câu, “Nhưng mà Noãn Dương nhà chúng tôi phiên đạo diễn chiếu cô thêm cho.”

Lời này vừa nói ra, đạo diễn lập tức liền là sừng sốt, đưa mắt nhìn pho đạo diễn bên cạnh một lát, rồi mới ấp úng hỏi: “Tần Noãn...” Chỉ nói hai chữ, lập tức sừng sốt, có chút không dám tin.

Tần Chiêu Dương hạ mí mắt, giọng điệu vừa nhẹ nhàng vừa hơi hột, “Ừ, em gái tôi.”

Anh nói xong, gương mặt quét mắt nhìn bọn họ một cái, có chút như cười như không, vỗ vỗ bả vai đạo diễn, rất nhẹ rí tai một câu, ” Cô ấy là người thân của tôi, họ Hà không phải.”

Tô Hiểu Thần ở bên cạnh nghe rất rõ ràng, trong lúc đó ánh mắt hơi thay đổi, đã hiểu được ngụ ý của Tần Chiêu Dương muốn sang đây xem Noãn Dương.

Tần Chiêu Dương lại cùng đạo diễn nói vài câu, đại khái những lời anh nói hôm nay là để cho biết nên đối xử như thế nào để tốt nhất cho tương lai về sau... Loại này.

Đám người vừa đi ra, Tô Hiểu Thần tỏ vẻ khinh thường đối với hành động có thể giống như hối lộ này của Tần Chiêu Dương, “Tại sao anh khen em trước mặt người khác, hành vi hối lộ này với đời sống xã hội không tốt chút nào.”

Tần Chiêu Dương một bên coi ánh mắt người khác như cỏ rác, một bên khẽ nâng cằm trả lời cô, “Đó cũng chỉ trước mặt người khác anh mới khen em”

Nếu không dùng ngôn ngữ hấp dẫn như thế... Một câu nói, Tô Hiểu Thần lập tức dễ bảo, không dám hai lời.

Mia đang giúp Noãn Dương chỉnh lại mép váy, Tô Hiểu Thần ở bên cạnh nhìn thợ trang điểm trang điểm lại cho cô ấy, cô ấy đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế quý phi, thấy cô lại đây vẫy vẫy tay, “Hiểu Thần.”

Cô vừa muốn đến đó, anh nắm tay cô rất chặt, một chút cũng không buông lỏng, thấy cô nhìn qua, giọng điệu hơi trầm xuống, “Chạy cái gì, ở đây toàn là máy móc, đập trúng thì làm sao?”

Tô Hiểu Thần vừa muốn cảm động một chút, Tần Chiêu Dương chỉ chỉ đạo cụ bên cạnh, “Phải đèn tiền.”

Tô Hiểu Thần: “...”

Trong lúc nói chuyện, đầy tiếng ồn ào ầm ĩ, có fan hét tên Hà Tân Thuần, cô quay đầu nhìn về phía đó; vừa lúc nhìn thấy Hà Tân Thuần khoác áo lông dài, phía dưới mặc quần lông rất mỏng g, bước nhanh từ đằng xa đi tới.

Trên sống mũi còn đeo kính râm, sau lưng trợ lý đi theo và người đại diện, rất khoa trương đi thẳng đến bên này.

Ánh mắt Tần Chiêu Dương khựng lại một chút, nhìn về phía người đứng sau lưng Hà Tân Thuần, nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay của cô một cái, “Anh đi ra đây một chút, lát nữa sẽ trở lại.”

Trong lúc nói chuyện, liền đã muốn buông tay cô ra, trực tiếp hướng Hà Tân Thuần bước đến.

Tô Hiểu Thần lập tức cảm thấy cả ngực đều đau xót, mắt nhìn sắc trời ảm đạm, nắm bả vai một mình, “Mất thật là tình...”

Tần Noãn Dương vừa trang điểm lại xong, đi tới liền nghe thấy câu này, che miệng cười như có như không, nụ cười đó giống y hệt của Tần Chiêu Dương, đều là mang theo ý không mấy quan tâm, nhưng lại đủ để tức chết người bên cạnh...

Cô ấy chỉ chỉ Hà Tân Thuần, nhẹ giọng hỏi cô, “Nhìn cô ta không vừa mắt?”

Tô Hiểu Thần vẫn chưa trả lời, cô ấy lại tiếp thêm một câu, “Vừa lúc, chị cũng nhìn cô ta rất không vừa mắt , đợi lát nữa chị thay em hả giận.”

... Sao?

“Được.”

“Đó là nhà sản xuất của bộ phim này, gia thế rất lớn, gần đây anh trai và anh ta có hợp tác nên thường xuyên gặp gỡ.” Thấy cô vẫn luôn nhìn chỗ Tần Chiêu Dương, Noãn Dương nhẹ nhàng linh hoạt giải thích xong, giọng điệu trêu ghẹo nói: “Mới tách ra vài giây thôi, cứ là không bao giờ gặp nhau nữa?”

“Đúng vậy, đang giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, rồi đi một giây cũng không được.” Dứt lời, cô híp mắt nở nụ cười, “Đến khi chị và Đường tiên sinh yêu đương cuồng nhiệt mà không thận trọng như vậy, về sau kết hôn có thể sẽ bị người lạnh hay không?”

Tần Noãn Dương bị cô quay ra phản pháo lại, nhất thời phản bác không được, lườm cô một cái; “Tô Hiểu Thần em giỏi rồi, em bị anh chị dạy hư .”

“Vâng, tự mình nỗ lực tiến hành dạy dỗ như vậy khẳng định sẽ xấu .” Tô Hiểu Thần sờ cằm như nghĩ ra chuyện gì đó gật đầu, lập tức đổi đề tài, nhìn về phía cô, “Vậy còn chị... Chị có nỗ lực thực hiện không?”

Tần Noãn Dương lần này vô cùng bình tĩnh, liếc nhìn cô, “Không thể trả lời.”

Tô Hiểu Thần thấy cô nghiêm túc như vậy, cười đau cả bụng, “Vậy hôm nào em chỉ cho Đường Trạch Thần vài chiêu, như vậy không được ... Đợi đồ ăn đến , hoa cúc cũng lạnh .”

“...” Tần Noãn Dương bị ghen gần chết, nửa ngày mới phản bác nói: “Anh trai chị trông em bao nhiêu năm, có thể so sao? Chị nói Tô Hiểu Thần em đừng có mà được nước mà lấn tới nhá, ý vào có Tần Chiêu Dương chồng lưng liền không sợ trời không sợ đất , coi chừng chị biến em thành đứa trẻ nha.”

Tô Hiểu Thần vô cùng nghiêm túc nói: “Chị cũng nói ý thế có Tần Chiêu Dương em liền không sợ trời không sợ đất , còn sợ chị biến em thành đứa trẻ sao?”

Tần Noãn Dương: “...” Nên khiêu nại với Tần Chiêu Dương một chút.

Đang nói chuyện, Hà Tân Thuận đã muốn đi tới, nói cười chậm rãi, nhìn thấy Tần Noãn Dương hơi có chút khách khí gật gật đầu.

Tần Noãn Dương liếc cô ta một cái; giọng điệu lạnh lạnh , “Hà tiểu thư cũng thật sớm, vì chờ cô đến đóng một cảnh, tôi phải trang điểm bổ sung vài lần .”

Hà Tân Thuận ngạc nhiên một chút; mặc dù là mang kính râm, nhưng Tô Hiểu Thần vẫn cảm giác cô ta nhìn lướt qua chỗ cô.”Tối qua có đêm diễn, chụp muộn, lại làm phiền Noãn Dương đợi lâu .”

Tần Noãn Dương liếc cô ta một cái; cũng không làm cái gì, chỉ là vừa nhấc mắt, môi hơi cong, không hề giận dữ nhưng vẫn hiển hiện khí thế uy phong, “Tôi chờ không có việc gì, nhưng mà mọi người khác trong đoàn phim, không có đãi ngộ như nhân vật chính nên chỉ ngồi nói mát.”

Hà Tân Thuận sắc mặt cứng đờ, gờ tay lấy mắt kính xuống, nhìn cô cười cười, không nói thêm gì; trực tiếp đi thay quần áo .

Tần Noãn Dương thấy cô ta hiểu chuyện đi rồi, sắc mặt mới dừng lại, cô và Hà Tân Thuận một công ty, biết hoặc là nghe nói tự nhiên đều nhiều hơn so với Tô Hiểu Thần. Về phần Hà Tân Thuận đối với cô, đó cũng là không quá rõ ràng, cho nên trước nay không cùng cô có mâu thuẫn chính diện.

Tần Chiêu Dương vừa vặn trở về, cũng không phát hiện vẻ khác thường của hai người, ngồi xuống ngay bên cạnh Tô Hiểu Thần, “Ngồi chỗ nào không ngồi, ngồi ngay đầu gió.”

Tô Hiểu Thần hai tay chà xát mặt mình, thế mới nhận ra lạnh lạnh, đáng thương tội nghiệp mà đưa mắt nhìn anh.

Tần Chiêu Dương bắt đầu nhìn cô một cái, nắm lấy tay cô nhét vào trong lòng bàn tay, “Khi nào thì mới có thể tự chăm sóc mình hả?”

Tô Hiểu Thần nghiêm túc nhìn anh, theo bản năng liền trả lời: “Có anh rồi mà.”

Dứt lời, hai người đều thất thần trong chớp mắt.

Tần Noãn Dương cười ra tiếng trầm thấp, đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Bữa cơm trưa vì lúc sau có người của tổ sản xuất cùng gia nhập vào nên biến từ một bữa ăn cá nhân thành mọi người tụ họp lại cùng ăn lẩu. Địa điểm vẫn là ở Bát Tiên Lâu, chỉ đổi lại một phòng bao lớn, sáng sủa hơn.

Tô Hiểu Thần và Tàn Noãn Dương lần lượt ngồi xuống, đối diện chính là Hà Tân Thuần.

Kỳ thực gương mặt của Hà Tân Thuần rất dịu dàng, khi rũ mắt xuống, yên lặng thật sự khiến cho người ta có cảm giác thương yêu, lúc mới ra mắt hợp tác cùng bạn diễn Thẩm Mặc Triết, nghe nói vai nữ chính có phần hơi giống Thánh mẫu Mary Sue, nhưng cũng không sánh bằng vẻ đẹp của cô, nội dung vở kịch lại rất có hồn, một lần liền nổi tiếng, thành ra sau này hình tượng của cô trước mặt công chúng từ trước đến nay luôn là hình tượng một vị thánh mẫu thanh tâm quả dục.

Tô Khiêm Thành và Hàn Tiêu Ly đều là người trong giới giải trí, Tô Hiểu Thần từ bé đã mưa dầm thấm đất, đương nhiên sẽ không phải là một tờ giấy trắng. Lúc đầu cô không biết đến thân phận cùng bối cảnh của Hà Tân Thuần, chỉ cho rằng sau lưng có Kim Chủ thôi. Hiện tại biết rõ cô có Hà gia chống lưng cho, nên cũng không cảm thấy tốc độ phát triển sự nghiệp cùng tài nguyên cô trong giới giải trí này có gì là kỳ quái.

Mà câu người không thể nhìn bề ngoài, chuyện lục đục trong giới giải trí này có thể đem so với chuyện đấu đá trong cung cấm, càng được thể hiện một cách vô cùng sâu sắc.

Tô Hiểu Thần không phải là kẻ ngốc cái gì cũng không hiểu, từ đêm đính hôn đó của cô và Tàn Chiêu Dương, cô ta còn không biết chừng mực mà gọi điện qua cũng đủ biết được tâm tư của người phụ nữ này.

Cho nên đối với cô ta, Tô Hiểu Thần luôn luôn không hề có chút hảo cảm nào, nhưng vẫn kiềm chế được trong giới hạn.

Một bữa cơm, chắc cô là người duy nhất bên trong ăn được hồi vốn.

Ăn cơm xong, Tô Hiểu Thần muốn đi đến phòng vệ sinh một chút, xong xuôi đi ra đã nhìn thấy Hà Tân Thuần chờ sẵn ngoài cửa.

Ngược lại Tô Hiểu Thần cũng không cảm thấy ngạc nhiên lắm, phải biết rằng, những nơi như WC, luôn luôn là nơi có phong thủy vô cùng tốt để phụ nữ giải quyết tranh chấp mâu thuẫn.

Cô chỉ làm như không thấy, mở vòi nước ra rửa tay, rồi hong khô, lúc này mới cười dịu dàng tiếp đón, “Đang đợi tôi sao?”

Nét mặt Hà Tân Thuần hơi có chút lạnh, nhưng cô đương nhiên biết mình không hề có lý do gì, chỉ là trong bữa ăn thấy Tàn Chiêu Dương vô cùng quan tâm chăm sóc Tô Hiểu Thần nên mới nhất thời xúc động, bây giờ phục hồi lại, 1 xu khí bốc lên ra.

“Tôi thật sự rất thích Tàn Chiêu Dương.”

Tô Hiểu Thần nhú mày, ý cười trên khóe môi cũng không hề giảm, “À, nhưng anh ấy thích tôi.”

Cô dùng giọng trần thuật, thanh âm càng nhẹ nhàng khe khẽ, không kiêu ngạo không nóng nảy, sắc mặt bình tĩnh lại càng làm cho người nhìn thấy hận hơn.

Hà Tân Thuần cắn cắn môi dưới, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn Tô Hiểu Thần, “Tôi muốn tranh với cô.”

Sắc mặt Tô Hiểu Thần chăm chăm chú chú, ngay sau đó lại càng làm ra vẻ mặt không thèm để ý, cô nghĩ nghĩ một chút đáng về bình thường lúc Tàn Chiêu Dương tỏ vẻ khinh thường một người, cũng học theo nhếch khóe môi lên, cười như không cười nhìn Hà Tân Thuần, trong ánh mắt ba phần hờ hững, bảy phần lạnh lùng, “Vây cô cứ tự nhiên, nhưng nếu như cô quá phận, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là biết vậy đã chẳng làm. Và lại, nếu như cô đã nói tranh thì cô chính là đang chen chân vào làm tiểu tam đó có biết không?”

Sắc mặt Hà Tân Thuần tức khắc liền trở nên khó coi.

Tô Hiểu Thần cứ như vậy cùng cô ta giằng co phút chốc, “Nói cô là người không có giáo dục đi, nhưng tôi lại biết ông Hà, luôn luôn công chính nghiêm minh, đối với tiểu bối lại yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Làm thế nào mà Hà gia lại xuất hiện một cô gái làm bại hoại nề nếp gia phong như cô? Bây giờ cô còn cái gì mà chưa từng làm, nếu như thực sự làm như vậy, người bị mất sạch thanh danh không chỉ có cô thôi đâu, còn cả danh dự từ trước đến nay của cả Hà gia nữa.”

“Nói thật, cô đừng có đi phí khí lực chỗ Tàn Chiêu Dương làm gì, anh ấy cơ bản vô cùng căm ghét loại người ngược bực náo teo như cô, nếu như cô trực tiếp tranh đoạt còn chưa tính, trước khi cướp còn muốn báo cho tôi một tiếng không phải là tự rước lấy nhục thì là gì?” Nói xong, cô còn trào phúng cười một tiếng, “Phải biết tự trọng.”

Cả khuôn mặt Hà Tân Thuần đều đen lại.

Tô Hiểu Thần nhìn cô ta một cái, cũng không để ý cô ta, lướt qua vai mà đi.

Tàn Noãn Dương thấy lâu như vậy cô mới quay lại, lại quét mắt đến vị trí trống không phía đối diện, tự nhiên hiểu, chờ Tô Hiểu Thần ngồi vào chỗ, kéo cô qua hạ thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Tô Hiểu Thần ngẫm nghĩ một chút, “Không không chế được, nhiều lời mấy câu...”

Tần Noãn Dương cong cong khóe môi cười, “Em cũng đừng để trong lòng, lật đật là tốt rồi.”

Tô Hiểu Thần nhất thời liền vui vẻ, “Có phải chị cũng cảm thấy em vô cùng xuất sắc lại rất tiến bộ hay không?”

Tần Noãn Dương: “...” Có thể suy diễn câu nói của cô thành như vậy sao?

Mãi cho đến khi bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc, Hà Tân Thuận cũng không thấy quay lại, Tô Hiểu Thần cũng làm như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, một mực không nói gì.

Ngày rời khỏi thành phố B, lại có tuyết rơi nhiều không ngừng, Tần Noãn Dương vẫn ở lại thành phố B quay phim để cho kịp tiến độ, nghe nói hôm nay vừa lúc gặp được một cảnh có tuyết rơi, không cần phải dùng sức người tạo tuyết làm đạo diễn vô cùng vui vẻ, một mực nắm chắc thời gian, chỉ tranh thủ giữa các cảnh quay gọi một cú điện thoại nói mấy câu.

Phương tiện trở về là xe buýt tốc hành của thành phố A, cô co người trên ghế, đầu tựa trên vai anh, ngón tay viết viết mấy chữ trên cửa sổ.

Trong xe và ngoài xe có sự chênh lệch nhiệt độ nên có một tầng hơi nước ngưng tụ lại, cô viết tên của anh, rồi lại viết tên mình, còn đặc biệt theo phong cách cũ mà vẽ thêm một trái tim ở giữa.

Bởi vì lúc ở trên đường cao tốc tuyết nhiều gió lớn nên xe quay đầu lại, đi vào trung tâm thành phố qua một trấn nhỏ, chờ rất lâu.

Vì đang trong dịp lễ Tết, người đi du lịch cũng ít nên trong xe rất yên tĩnh.

Tô Hiểu Thần thỉnh thoảng nhìn xuyên qua cửa kính mờ mờ thấy được phong cảnh mới lạ cũng sẽ nhẹ nhàng nói cho anh nghe, lúc này cô mới vừa quay đầu lại, anh vừa đúng lúc hơi cúi thấp đầu lấy khăn ra cho cô lau tay, môi của cô nhẹ lướt qua mặt anh, hai người đều hơi sững sờ.

Tần Chiêu Dương khiêu mi liếc nhìn cô, “Muốn hôn anh sao?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Không có, anh đừng oan uổng em.”

Tần Chiêu Dương lấy khăn tay ra lau ngón tay ướt nhẹp cọ cọ trên cửa sổ xe của cô, “Muốn hôn thì cứ thoải mái mà hôn, giống như thế này.....”

Lời còn chưa dứt, anh đã cúi đầu xuống, rơi trên môi cô, nhẹ nhàng đụng một cái liền ngẩng đầu lên.

Tô Hiểu Thần bị anh đột nhiên tập kích, nhất thời ngây ngẩn cả người, lại hỏi thần trong tiếng cười của hai cô bé ngồi hàng ghế bên cạnh, vẻ mặt thêm muốn ghen tỵ không che giấu chút nào....

Kế tiếp không biết có phải Tần Chiêu Dương ghiền rồi hay không, cô vừa xoay đầu lại, anh liền nghiêng đầu hôn lên, vẫn là một nụ hôn thoáng chốc liền buông ra, đến cuối cùng ngoại trừ việc an phận ngồi cứng nhắc xem phong cảnh bên ngoài, cô cái gì cũng không dám làm.

Lúc lên đến xa lộ, Tần Chiêu Dương đột nhiên hỏi cô: “Hôm đó có phải Hà Tân Thuận đã nói gì với em đúng không?”

Tô Hiểu Thần “Ừm” một tiếng, “A, em đây đã tiến bộ hơn so với lần trước một chút, chỉ tốn mấy phút.”

Cô nói không đầu không đuôi, Tần Chiêu Dương cũng hiểu được ý tứ trong lời cô nói, cô nói lần giải quyết này so với cuộc điện thoại đêm định hôn đó nhanh hơn rất nhiều....

Anh dùng cằm cọ cọ lên vàng trán có những lọn tóc mỏng của cô, “Vậy không muốn dẫn dò anh cái gì sao?”

Tô Hiểu Thần rất thành thật mà lắc lắc đầu, “Không có, chỉ có điều nếu như anh không muốn thẳng thắn được khoan hồng em cũng không ngại.”

Tần Chiêu Dương cong khóe môi bất đắc dĩ cười một tiếng, vậy cứ để tùy đi.

Đối với những vấn đề như thế này, Tô Hiểu Thần luôn luôn rất dứt khoát, không dây dưa, nếu như cô có chút lo lắng nào về anh thì phỏng chừng ngày hôm đó đã phát tác ra luôn với anh rồi, cũng không đợi được đến bây giờ, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng cô ăn no liền quên luôn chính sự.

Tần Chiêu Dương không có kinh nghiệm yêu đương, tình yêu duy nhất cũng chỉ có Tô Hiểu Thần, loại thể nghiệm này thực sự rất kỳ diệu, những gì đang có bây giờ đều học được từ một người con gái duy nhất, ví dụ như sự bao dung, sự tín nhiệm, sự cảm thông cùng cả sự cung chiều nữa.

Anh không có gì có thể so sánh được, nhưng cũng biết được người phụ nữ của mình vô cùng tốt, không hề có những thói hư tật xấu như của các nữ sinh thông thường, bình thường cô gặp chuyện gì đều tự mình giải quyết nhưng cũng không làm chuyện vượt quá lòng tự trọng, thỉnh thoảng anh giúp một tay, cô cũng chỉ làm nũng bày tỏ cảm ơn đối với anh.

Tín nhiệm anh hoàn toàn, vấn đề nhỏ thì sẽ không tra cứu xét nét, vấn đề lớn luôn biết cách giải quyết đúng lúc.

Mà hai điểm này, là hai điểm cơ bản nhất để sống chung với nhau.

Lúc về đến thành phố A đã hơn bảy giờ, Tô Hiểu Thần đói bụng đến hai mắt mờ màng, vừa ra khỏi bến xe liền lập tức tìm quán ăn gần đấy ăn, ăn no nê xong, lúc này mới cùng anh đi về nhà.

Tần Chiêu Dương thấy thời gian cũng không còn sớm, dứt khoát đưa cô về căn hộ của mình.

Trước khi Tô Hiểu Thần bước đến trước cửa, lắp đi lắp lại cường điệu nói: “.....Anh dẫn em đến đây cũng không dùng được, kinh nguyệt của em tới, thật đấy.”

Sắc mặt Tần Chiêu Dương đen có thể ngang với đáy nồi, trực tiếp xách cô vào trong phòng, trực tiếp đè cô lên trên tường hôn đến hô hấp hỗn loạn, lúc xúc động lại động tình, buông cô ra, còn vô cùng nghiêm trang nói với cô: “Em tới kỳ kinh nguyệt, đừng đùa bỡn lưu manh, làm trò cầm thú với anh như vậy.”

Tần Chiêu Dương bị anh hôn đến quần áo xốc xếch, giờ phút này ngạc nhiên nhìn anh, “.....Anh anh anh anh, anh mới cầm thú, anh mới đùa bỡn lưu manh, anh mới là người tấn công em trước.”

Tần Chiêu Dương chỉnh sửa lại quần áo một chút, cười với cô phá lệ thanh tâm quả dục, “Trước khi nói lời này em nên xem lại một chút đáng về không được thỏa mãn dục vọng của em đi?”

Tô Hiểu Thần bị cách diễn tả có chọn lọc từ ngữ của Thái tử gia chọc cho xù lông, thừa dịp lúc anh đi tắm rút dây điện của anh, giấu quần áo ngủ của anh, lại còn ném một chiếc dép của anh đi.

Trừ những thứ đó ra, cô còn giấu mấy cuốn tạp chí anh thường xem, lúc vừa nảy ra ý nghĩ di chuyển mấy cuốn sách của anh thì anh đã vọt ra với một chiếc khăn tắm, đối với việc thiếu một số thứ này nọ không chút nào để ý đến.

Tô Hiểu Thần đánh một quyền lên trên vai bông, lại càng buồn bực.

Ngay sau đó cô liền đi chiếm phòng ngủ chính, đem anh đá một cước nhốt ngoài cửa.

Cũng không lâu lắm, chợt nghe thấy tiếng “Ken két” ngoài cửa vang lên, Tần Chiêu Dương cảm chìa khóa mở cửa, thấy biểu tình trên mặt cô “Khiếp sợ, kinh ngạc, anh là đồ âm hôn, anh chơi xấu, anh không ra bài theo lẽ thường” cười đặc biệt vui vẻ.

Thời gian đã không còn sớm, anh liếc nhìn cô mở giao diện máy tính, vào hộp thư bán thảo của nhà xuất bản, thu thập những bức tranh vẽ tay. Anh thoáng lưu ý một chút, thuận tay tắt máy tính, bẻ ngang cô lên giường đi ngủ.

Tô Hiểu Thần không cam lòng giãy dụa mấy cái, cuối cùng vẫn là không đánh lại anh, bị anh kiên quyết ôm vào trong ngực.

Ngực của anh ấm áp lại vững chắc, cô đập thình thịch mấy cái liền có chút buồn ngủ, ngày hôm nay ngồi trên xe buýt, đường vừa dài lại thêm kinh nguyệt tới hỏi thăm, cô thực sự có chút hơi mệt.

Trước khi gần đi ngủ, cô kéo kéo áo trước ngực anh, thật thà thú tội: “Áo ngủ nhét ở tầng cuối cùng của tủ quần áo, dép lê giấu ở dưới ghế sofa, tạp chí bị em nhét ở trong tủ giày.”

Anh cúi đầu xuống hôn lên trán cô, “Còn có sức lực nói chuyện sao? Nhanh ngủ đi, ngày mai còn có hội bạn học nữa đấy.”

Tô Hiểu Thần cố sức nâng mí mắt lên lắm bầm một câu: “Em không sợ ngày mai anh dùng lý do này để sáng sớm kêu em dậy lần qua lần lại đâu a.”

Tần Chiêu Dương tựa hồ cười cười, “Em không cảm thấy là có đồ ăn ngon liền đánh thức em dậy dễ dàng hơn sao?”

Tô Hiểu Thần dùng lý trí còn sót lại suy tư một chút, cảm thấy.....anh nói rất có lý, sau khi cọ cọ ngực anh biểu thị ý tán đồng, liền ném vào trong ngực Chu Công.

Tần Chiêu Dương thấy cô hồi lâu không có động tĩnh, nghe tiếng hô hấp cô rõ ràng, nhẹ nhàng nói chúc ngủ ngon với cô, “Tiểu ngu ngốc, ngủ ngon.”

Tô Hiểu Thần theo bản năng hừ hai tiếng biểu thị cho trả lời.....

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 70

Ngày hôm sau thức dậy hiếm khi Tần Chiêu Dương vẫn còn đang ngủ cùng với cô, cảm giác đi cả đến thật sự có chút không ổn, sáng sớm cô phải bỏ dậy đến WC một chuyến, hầu hạ đi cả chu đáo, thể này mới trở về giường lại ngủ tiếp một giấc.

Thức dậy sắc trời sáng rõ, bên ngoài vẫn âm u , tuyết rơi lác đác.

Tần Chiêu Dương khó khăn lắm mới lười biếng một lần, khoảng thời gian này thật sự không xử lý bất cứ một việc gì, nhàn nhã cùng cô đi giết thời gian.

Cho nên khi cô tỉnh, lại nhìn thấy anh còn đang ngủ. khuôn mặt lúc ngủ bình yên, lại có loại tuấn tú nói không nên lời.

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; tổng cộng số lần cô ngăn người ngắm mặt Tần Chiêu Dương đến bây giờ căn bản đã tính không xuể.

Có đôi khi là anh cảm bút say sưa suy nghĩ bài tập, đường cong sườn mặt nhu hòa, đôi mắt đen mịt như là đá mã não đen, trong suốt lại trong suốt.

Có đôi khi là đáng về anh khinh thường hơi nhếch môi, Tần Chiêu Dương đối với chuyện gì cũng hồ hững, cho nên về mặt luôn luôn không sinh động, mà cái về mặt này lại là xuất hiện với tỉ lệ tối đa... Đương nhiên, bày ra cái về mặt này có phần nguyên nhân là bởi vì cô đủ ngốc, một phần nguyên nhân bởi vì cô trẻ con không thể dạy.

Thông thường khi có thái độ này vừa mang chút khí chất cao quý lại mang chút vô lại, luôn là có thể giết cô trong một giây

Nhưng do bởi nhìn lên và ngăn người là cùng một đối tượng Tần Chiêu Dương, cho nên loại phản ứng đơn giản của người bình thường cũng trở nên cao cấp hơn.

Trải qua thời gian dài Tô Hiểu Thần đã luyện đến cảnh giới sau bị bắt ngay tại trận vẫn điềm nhiên như không, hơn nữa có thể vận dụng linh hoạt trong cuộc sống thực tế, ví dụ như hiện tại.

Tần Chiêu Dương mở mắt ra nhìn cô, mắt chớp cũng không chớp lấy một cái.

Tô Hiểu Thần bất ngờ sau vô cùng bình tĩnh lại hai mắt nhìn anh, thế rồi mới uể oải thu hồi tầm mắt, hết thấy bình thân tự nhiên giống như người vừa nhìn trộm anh không phải là cô, không thấy một chút ngưng ngưng nào.

Thức dậy, Tần Chiêu Dương pha cho cô một cốc nước trà gừng đường đỏ, nhưng tay nghề còn kém, mùi vị khá nặng.

Cô ngồi trên ghế sofa, ôm bụng gian nan đem trà gừng đường đỏ uống xuống, nóng đến đầu lưỡi đều có chút tê dại, “Quá không công bằng , vì sao con gái ai cũng có đi cả đến thăm!”

Cô cau mày, ôm ôm gối, sắc mặt hơi trắng, nét mặt khó chịu liếc mắt nhìn anh một cái như là kinh nguyệt tới tất cả đều bởi vì anh.

Tần Chiêu Dương tiện tay lại lật một trang tạp chí, rồi mới không nhanh không chậm nói: “Cầu tạo thân thể không giống, em trách ai?”

Tô Hiểu Thần tức ứng nhìn tuyết ngoài cửa sổ càng rơi xuống càng lúc càng lớn, “Không thêm nói.”

Tính cách ngang bướng này làm cho Tần Chiêu Dương vô cùng thoải mái, trong lòng bỗng nhiên vui vẻ; nhiệt tình mà nói một câu, “Anh nhớ rõ năm cấp 2 lợi dụng cái cơ này em trốn không ít buổi thể dục, cô giáo thể dục cũng nghi ngờ có phải 1 tháng chỉ có một tuần lễ là đi cả không đến hay không. Trung học càng không cần phải nói, mỗi lần phải chạy bộ đi cả liên đến , đến cuối cùng thể dục không đạt tiêu chuẩn, cũng không biết là ai ở nơi đó ôm anh khóc.”

Tô Hiểu Thần bị anh nói cả mặt đều có chút nóng lên, trực tiếp đem gối ôm trong tay ném tới, “Anh ngậm miệng, không được nói.”

Anh che môi như cười như không liếc cô một cái; “Muốn anh xoa cho em không?”

Câu nói này nói thật sự đánh trúng vào điểm yếu, Tô Hiểu Thần run run, mau chóng đến...

Cơm trưa rất đơn giản là một bát mì, Tô Hiểu Thần chỉ huy, Tần Chiêu Dương phụ trách nấu, khi mì sôi chín không hề khác chút nào với Tô Hiểu Thần nấu.

Tô Hiểu Thần bày tỏ vẻ không phục, hung hăng ăn thêm một quả trứng chần trong bát của anh!

Thời gian buổi chiều khá quan trọng hơn một chút, xem phim chơi trò chơi, Tô Hiểu Thần chơi chưa thỏa mãn, đã đến 5 điểm, bắt đầu đi đến khách sạn Thịnh Xa, tham gia họp lớp.

Thật ra Tô Hiểu Thần muốn đến xem ai thay đổi nhiều nhất, xem ai trở nên nổi bật kiểu tự tập ganh đua so sánh không có gì hứng thú, nhưng ngại bày ra cho Từ Như Tình nhìn thấy, khi đó tâm trạng yếu đuối, bốc đồng lên đã nói “Được thôi”, cho nên việc đã đến nước này, cô đã không có cơ hội đổi ý rồi.

Tần Chiêu Dương tự mình lái xe đi, lần này lại đổi một cái khác trước, rất là phong cách mở một chiếc Lamborghini.

Tô Hiểu Thần vẫn là lần đầu tiên thấy anh đi chiếc xe này, đi xung quanh vài vòng rồi trực tiếp nằm sấp ở trên thân xe, “Em đột nhiên phát hiện ra tình cảm của em đã thay đổi, em cảm thấy em yêu xe của anh hơn.”

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái; ánh mắt lạnh lẽo , “Em dám.”

Tô Hiểu Thần rút cổ lại, dùng sức sờ thân xe máy cái, “Em không dám...”

Tần Chiêu Dương nhất thời vui vẻ, nở nụ cười, vặn vài vòng chìa khoá, “Đây là của chú hai, vừa lúc chương trình học học kỳ sau của em không nhiều, em đi thi bằng lái xe, đến lúc đó muốn xe gì anh mua cho em”

Tô Hiểu Thần lập tức cảm động “Lệ nóng vòng quanh”, vừa định khen Thái Tử gia gần đây tại sao lại có đạo đức như thế, anh đứng bên cạnh cửa xe nói, “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là kết hôn với anh rồi nói sau. Bằng không em lừa thân thể anh, lại lừa cả tài sản của anh, cao chạy xa bay anh biết tìm ở đâu? Kết hôn tốt xấu gì cũng còn có pháp luật bảo vệ.”

Tô Hiểu Thần ghét bỏ mà lườm một cái: “...” Thật không biết xấu hổ.

Cho dù Tần Chiêu Dương hai bàn tay trắng, thì với thân hình của anh, mặt anh, kỹ thuật kia của anh... Uy, mặt nghiêm túc, muốn đi đâu, nói đúng ra là tùy tiện xét một phương diện nào đó của Thái Tử gia đều nổi trội, OK?

Cũng là tiểu yêu tinh tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp tiếp nhận nét đẹp của người trước lại còn nổi trội hơn, trừ bỏ thân phận Thái Tử gia, anh cũng đã toả sáng chói lọi năng lực tiềm tàng xứng đáng dòng chữ đàn ông chất lượng cao.

Đến cửa khách sạn Thịnh Xa thì vừa lúc gặp phải Từ Nhu Tình đang đi vào, cô đi xe Kha Thụy đến, sau khi Tô Hiểu Thần xuống xe nhìn ra xa, vừa lúc nhìn thấy Kha Thụy cười cười với cô, khách khách khí khí.

Từ Nhu Tình cũng nhìn thấy, co kéo khóe môi cười có chút thâm ý, nét mặt càng có vài phần phức tạp khó phân biệt.

Bọn họ tuy rằng không muộn, nhưng tuyệt đối không tính là sớm, khi bước vào đây ghế đã kín hết chỗ, đề tài nói chuyện khá rộng, tạo mọi đề tài, phân tích tình trạng đất nước.

Từ Nhu Tình đi vào trước, hôm nay cô tận lực chú trọng ăn mặc, kiểu điểm rung động lòng người, khác hoàn toàn so với quá khứ xinh đẹp thuần khiết.

Tô Hiểu Thần lại không chú tâm vào trang phục, nhưng tôn trọng cùng lễ phép tối thiểu cũng có, cũng có quan tâm một chút.

Lop trưởng nhìn thấy cô lại là rất vui mừng, lôi kéo Từ Nhu Tình và cô liên tục tâm sự rất nhiều chuyện, nhìn thấy Tần Chiêu Dương nói chuyện điện thoại xong theo sau vào thì lại đứng ở tại chỗ.

Tô Hiểu Thần theo tầm mắt của cậu ta nhìn qua ——

Tần Chiêu Dương hôm nay không mặc vest, bên ngoài mặc áo gió dài, bên trong mặc áo len màu nhạt, quần dài sẫm màu, kỳ thật là cách ăn mặc rất tùy tiện, nhưng bù lại có ở một gương mặt đủ trời hoa gheo nguyệt, quả thực là nổi bật lên khí chất không giống người thường, càng không cần phải nói là anh đã tự mang hào quang, trong phạm vi mười thước kia nhất định đã bị ánh hào quang của anh chiếu sáng.

Ánh đèn nhẹ nhàng làm nổi bật những đường nét, mặt mày anh đều thêm dịu dàng, tuấn tú, lỗi lạc, mang theo ánh mắt không mấy quan tâm kia kia, quen thuộc như Tô Hiểu Thần cũng có chút tim đập loạn nhịp.

Haizzz! Tuyệt đối là cố ý!

Anh nhìn cũng không thèm nhìn người khác, trực tiếp đi về phía cô.

Danh tiếng của Tần Chiêu Dương ở năm nhất trung học nổi như cồn, không nói đến khoá Tô Hiểu Thần, các bạn gái nhỏ hơn Tô Hiểu Thần 3 khoá, tùy tiện tìm một người hỏi xem, 10 người thì đến 9 người đều biết Tần Chiêu Dương.

Tô Hiểu Thần đối với việc này tỏ vẻ rất mệt mỏi phiền muộn, “Mình kém hơn anh chỗ nào... Được rồi, mình so ra thì kém hơn anh một chút... Ngày này này, kém rất nhiều, nhưng mình tốt xấu cũng coi như nhân vật làm mưa làm gió một nửa đi?”

Vừa dứt lời, trưởng lớp liền hừ lạnh một tiếng, “Đúng vậy, cách làm mưa làm gió của cậu như thế cũng không có nhân vật nào có thể đạt đến đâu, mỗi tháng đều bị phạt viết một bản kiểm điểm, 3 ngày hai lần bị phạt chép toàn bộ sách giáo khoa, nói ra thì kinh nghiệm của cậu tuyệt đối có thể là tám gương mang ra kể chuyện cho các em khoá sau đáng yêu nghe.”

Tô Hiểu Thần đề lớp trưởng lớp ở trong góc khuất đánh một trận.

Tần Chiêu Dương chỉ cười mà không lên tiếng.

Khi bày tiệc lớp trưởng đầu tiên là giới thiệu tất cả mọi người một lần, khi đến chỗ Tần Chiêu Dương gần như là nhắc lên một đẳng cấp khác.

Tô Hiểu Thần mím môi mở đồ uống của mình, tan nát cõi lòng tốt đỉnh, thời đại đồng tiền ảnh hưởng đến thái độ.

Trên mặt Tần Chiêu Dương một biểu hiện nhỏ cũng hoàn toàn không có, là đứng dung nhướng nhướng mày, đơn giản lần nữa tự giới thiệu bản thân một chút, “Tôi là Tần Chiêu Dương, là vị hôn phu của Tô Hiểu Thần.”

Tô Hiểu Thần nghiêng mặt qua nhìn anh, nét mặt anh càng thêm thần nhiên, “Tôi nói sai rồi?”

Lời nói vừa dứt, mọi người đều ồn ào, càng có người nói đùa hỏi Tô Hiểu Thần, ” đồng chí Hiểu Thần, cậu yêu đương theo dõi bao nhiêu năm thì cura đồ được Tần Chiêu Dương?”

Tô Hiểu Thần vừa há miệng, còn chưa kịp đáp trả đáp, Tần Chiêu Dương đã muốn vừa quét mắt qua thay cô trả lời, “Không phải cô ấy chủ động, mà là tôi theo đuổi cô ấy.”

... Là như vậy sao? Tô Hiểu Thần cả người đều ngốc, tại sao cô nhớ rõ là cô chủ động tới mà?

Cục diện tiếp sau tự nhiên không cần nói thêm nữa, chủ đề hơn phân nửa vây quanh Tần Chiêu Dương và Tô Hiểu Thần, thần kỳ chính là, uống rượu nhiều đến như vậy quả thực là một người cũng không thể rót cho Tần Chiêu Dương một ly.

Về mặt anh lạnh nhạt lại dễ dàng tránh né một ly, hết sức chuyển tâm gấp đồ ăn cho cô, “Ăn của em là được rồi, đừng có ngó nghiêng, không thừa chi số thông minh quan tâm người khác?”

Tô Hiểu Thần chỉ số thông minh vô tội cũng bị thương.

Ngoại trừ một số đề tài nào đó làm người ta không thích, kiểu tự tập như này kỳ thật vẫn rất có ý tứ, Tô Hiểu Thần ngồi trong góc khuất đã thành công đem bạn cùng lớp trước đây nói chuyện linh tinh một lần.

Từ Nhu Tinh uống hơn nhiều đi WC, vừa rời khỏi liền có vài nữ sinh không quen ngồi lại đây, mắt nhìn người bên cạnh về mặt thủy chung nhàn nhạt, lực chú ý đều ở trên người Tần Chiêu Dương của cô, hạ thấp giọng xuống hỏi: “Hiểu Thần, cậu có biết bạn trai của Nhu Tinh là ai hay không?”

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút; vừa bày ra ý cười thân thiện lập tức cứng đờ, giả ngu “Há?” Một tiếng.

Nữ sinh kia tưởng rằng cô không biết, cười cười, “Nói ra thì; trước đây Nhu Tinh còn nói xấu sau lưng cậu, tôi nghe nói có một số tin tức xấu, nói là được bao đường ...”

Tô Hiểu Thần sắc mặt rất cuộc trầm ngâm, “Đừng nói nữa.” cô cắt ngang cô ta.

Nét mặt nữ sinh kia có chút kinh ngạc, kéo kéo khóe môi cười rộ lên không mấy quan tâm, giọng điệu lại có chút nghiêm khắc, “Lời không thể nói lung tung, đừng nói khi nào tự mình tận mắt nhìn thấy như thế. Tôi không thích nghe lời nói như vậy, tôi hi vọng về sau cũng không nghe thấy từ miệng người khác nhưng vấn đề giống như thế này; hiểu không?”

Nữ sinh kia có vẻ muốn về ngồi lại chỗ ngồi của mình, Tô Hiểu Thần lại rất cuộc không cười.

Ăn com xong, thời gian còn sớm, trưởng lớp liền tổ chức trận tiếp theo, đi KTV ca hát.

Tô Hiểu Thần sau việc vừa rồi, cũng sớm đã có vẻ không mấy hứng thú, kéo kéo tay anh, “Em không muốn đi.”

“Vậy thì về nhà.” Anh giơ tay khép lại cổ áo cô, “Đợi lát nữa đi xuống dưới lầu mua cái bánh ngọt chocolate cho em làm bữa khuya.”

Tô Hiểu Thần mắt chính là “Vụt” mà sáng lên, năng lượng lại được bơm đầy trở lại, “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tần Chiêu Dương lúc từ chối lớp trưởng với lý do như vậy: “Tôi nay cứ ghi sổ vào cho tôi, mọi người ở lại chơi tận hứng nhé.”

Lúc lớp trưởng đang ngây người ra, anh lại bổ sung thêm một câu: “Nếu còn chưa đủ tận hứng thì đến hội quán TC ăn khuya, cũng ghi sổ cho tôi luôn.”

Tô Hiểu Thần cảm thấy chiêu này có tính hướng thụ không phải là ít, “Sau này lúc em giàu rồi thì cũng có thể nói như vậy không? Toàn bộ đều ghi vào sổ cho tôi, chưa đi thì đến hội quán TC ăn khuya.”

Tần Chiêu Dương có chút hận rèn sắt không thành thép nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Em hoàn toàn có thể nói là, toàn bộ hãy ghi vào sổ cho chồng tôi, chồng tôi tên là Tần Chiêu Dương.”

Đầu Tô Hiểu Thần đầy hắc tuyến, “Anh thật không biết xấu hổ.....”

Chỉ có điều mọi người trước mặt có lẽ sẽ dùng ánh mắt nhìn một cường hào nhìn anh, còn kẻ phía sau anh.....thì dùng ánh mắt của cường hào để nhìn, đãi ngộ đó thực sự không phải chỉ là kém một bậc thôi đâu.

Mấy ngày sau, Tần Chiêu Dương vẫn như cũ phá lệ không hề có bất kỳ dị nghị gì, ban ngày thường đưa cô đến nhà mình cùng chơi đùa, buổi tối lại đưa trở về.

Thỉnh thoảng muốn đi một chỗ nào đó, liền đưa cô đi tản bộ một vòng, hết mừng mười anh lại quay trở lại công ty bận rộn với công việc, bận rộn như vậy, đến mấy ngày Tô Hiểu Thần cũng không nhìn thấy bóng anh.

Mãi cho đến buổi chiều trước khi cô nhập học, anh mới gọi điện thoại cho cô nói muốn tới nhà ăn một bữa cơm, thanh âm có chút mệt mỏi, hạ xuống thật trầm.

Tô Hiểu Thần liền trông ngóng từ trưa tới tối, đúng 6 giờ tối anh trở lại, được tài xế đưa về, bên ngoài là một chiếc áo khoác dài màu sẫm, bên trong là bộ tây trang phẳng phiu.

Tô Hiểu Thần đến mở cửa, anh vào cửa, ngay cả giày cũng còn chưa thay, ôm cô vào trong ngực hôn mấy cái, lúc này mới buông ra, nghiêm trang thay giày.....

Cô che miệng đứng ở đó, khuôn mặt ửng đỏ, sóng nước trong mắt gọn lên, đáng vẻ như thiếu nữ nhà lành bị xâm phạm.

Tần Chiêu Dương nhìn cô liền nở nụ cười, nắm lấy tay cô đi vào trong, “Thế nào mà mới có mấy ngày không gặp, lại không có chút tình thần gì, nhớ anh phải không?”

Tô Hiểu Thần rất không nể mặt mà “Phĩ” một tiếng, hất tay của anh ra, đi thẳng vào phòng ăn.

Hôm nay Tô Khiêm Thành nhìn Tần Chiêu Dương lại có chút bất đồng, trong lúc nói chuyện, giọng của ông miễn cưỡng lắm mới được coi là vui vẻ hòa nhã.....

Ăn cơm xong, anh cùng cô đi lên lầu.

Mấy ngày nay có lẽ anh bị tàn phá hơi thể thâm, đôi mắt có sắc xanh nhàn nhạt, vừa vào cửa, chuyện đầu tiên làm chính là đề cô ở sau cửa hôn một cái thật sâu, mức độ hưng hăng chỉ còn kém việc một hơi nuốt cô vào bụng.

“Ngày mai anh đưa em về trường.” Anh tựa trán mình lên trán cô, cứ lẳng lặng ngưng mắt như vậy nhìn cô, nhìn cô một hồi lâu, nắm lấy hai bàn tay cô để trong lòng bàn tay vuốt ve, “Đã hai ngày rồi anh không được ngủ.”

Tô Hiểu Thần lại đau lòng, “Bận việc lắm sao?”

Anh gạt gạt đầu, ôm cô vào trong ngực, “Ừ, bận thu tóm mấy công ty nhỏ, thu hút nguồn tài nguyên, làm nghiệp vụ.”

Đã tâm anh hưng hực, muốn chinh phục hết cả giới giải trí.

Tô Hiểu Thần sờ sờ mặt anh, “Vậy anh nhanh về đi ngủ đi?”

Tần Chiêu Dương lắc đầu, kéo cô đến nằm bên giường, “Anh ngủ một chút, đợi lát nữa kêu anh dậy, anh về nhà.”

Anh dường như vừa nằm xuống giường liền ngủ ngay, vô cùng giống chân truyền của Tô Hiểu Thần.....

Hàn Tiêu Ly đi vào mấy lần, vừa mang trà lại vừa mang nước trái cây, Tô Hiểu Thần liếc nhìn thời gian, cùng Hàn Tiêu Ly đi dọn dẹp phòng khách một chút, tối nay để anh ngủ lại trong phòng cô.

Thực ra trong lúc đó, Tần Chiêu Dương có tỉnh lại một lần, anh nghĩ lát nữa còn phải đi về, nên ngủ không sâu, số lần Hàn Tiêu Ly đi vào cùng với cuộc nói chuyện với Tô Hiểu Thần, anh đều biết rõ.

Lúc hơn mười giờ tối còn mờ mắt ra nhìn cô một cái, cô đang ngồi trước máy tính vẽ một chút.

Hơi hơi nghiêng người, khuôn mặt ở dưới ánh đèn vô cùng dịu dàng, đôi mắt trong lúc đó như đang lắng đọng một loại ý vị gì đó, nhìn qua rất có một cổ phong thái.

Về khẽ nhủ mày hay đôi môi khẽ mỉm, vừa nghiêm túc lại chuyên chú.

Thiên phú của cô không nhiều không ít, vẽ tranh lại làm cô cảm thấy có hứng thú nhất.

Tần Chiêu Dương đặc biệt nhớ rõ ràng đáng vẻ cô khi vẽ, từ nhỏ đến lớn, tính tình cô luôn âm ỉ, nhưng một khi đã nghiêm túc ngồi trước giá vẽ sẽ xóc lại tinh thần đến mười hai vạn phần.

Cô thích thứ gì, thái độ của anh luôn là nuông chiều và ủng hộ cô.

Ngày hôm sau tỉnh lại, chuyện đầu tiên Tô Hiểu Thần làm là đi vào phòng gọi Tần Chiêu Dương dậy, thế nhưng chờ đến khi mặt trời lên cao cô bò dậy đi gọi người thì Tần Chiêu Dương đã sớm ngồi trước cửa sổ gió thổi trong lành ở dưới lầu trò chuyện vui vẻ cùng Hàn Tiêu Ly.

Hôm nay Tô Khiêm Thành phải đi đến công ty, sáng sớm đã không có ở nhà, bữa trưa của ba người cũng giống như những ngày bình thường, nhưng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Ăn cơm xong, Tần Chiêu Dương giúp cô thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đưa cô đến trường.

Từ lúc Tô Hiểu Thần lên đại học tới nay, thời gian ở ngoại trú còn dài hơn thời gian ở nội trú, lại thêm phương tiện đi lại, cần gì thì bất cứ lúc nào đều có thể mua được, ngoại trừ việc giặt quần áo cùng với máy tính ra thì dường như cũng không có gì phải mang theo.

Tần Chiêu Dương đưa cô đến phòng ngủ chung, giúp cô dọn dẹp một chút, ngoại trừ Tư Tư ra, Lão Đại cùng Lão Nhị đều đến, sau khi ba người phân công việc dọn dẹp một chút liền cùng nhau đi ăn.

Tư Tư thông dong tới chậm, vừa đứng lúc mọi người dọn dẹp xong, vừa ăn còn vừa nhớ kỹ, “Hiểu Thần à, cậu đã phác thảo chưa?”

Miệng Tô Hiểu Thần chứa đầy thịt áp úng nói: “Còn chưa đâu, ngày hôm qua mới nộp.”

Tần Chiêu Dương nhìn cô một cái, rút khăn giấy đưa tới, “Lau tay đi.”

Cô rất nghe lời nhận lấy lau lau, chủ động nói rõ: “Em nhận bản phác thảo của tạp chí để vẽ trang bìa cho họ, phong cách bản vẽ thử lúc trước không được tốt lắm nên đã bị loại rồi, hôm qua em mới nộp cho bọn họ bản vẽ gốc mới.”

Anh “Úm” một tiếng, không phát biểu ý kiến gì, hoặc có thể nói, anh đang yên lặng khen ngợi cô một chút.

Sau lần này, Tần Chiêu Dương lại thành thần long thấy đầu không thấy đuôi, hình thức liên lạc giữa hai người lại đổi thành gọi điện thoại, nhắn tin mỗi ngày, hiếm khi có thể gặp mặt nhau.

Tô Hiểu Thần, ngoài việc phải bận rộn với việc tốt nghiệp ra thì cô còn phải lo chuyện bên tạp chí.

Sau một tháng, bản vẽ gốc của cô đã được phê duyệt, tạp chí được xuất bản không bao lâu thì cô nhận được tiền thù lao, không nhiều lắm nhưng cũng đủ để cho cô một bước lên trời.

Lúc cô đang vô cùng hào hứng gọi điện để khoe với Tần Chiêu Dương thì người nhận điện thoại lại là trợ lý của anh, anh phải đi công tác, đang chuẩn bị lên máy bay.

Tô Hiểu Thần sửng sốt một chút, liền cúp điện thoại.

Nhưng mà đích thực Tần Chiêu Dương có thể dùng mắt thường để nhìn được tốc độ phát triển nhanh chóng của công ty trên bản đồ, cứ hai ngày mỗi tuần lại thấy được những động thái của công ty Tinh Quang, một tuần thì hết năm ngày, tin tức giải trí của công ty Tinh Quang chiếm cứ trang đầu tiên của các tờ báo, tạp chí lớn.

Lại thêm sự nghiệp của Tần Noãn Dương, vô cùng thuận lợi.

Trong thời đại kinh tế toàn cầu quy mô lớn nhiều vấn đề như hiện nay, Tần Chiêu Dương lại như một chú hắc mã, vững vàng tiến tới.

Chỉ có điều, liên lạc giữa hai người càng ngày càng ít.

Lần khác khi nhìn thấy Tần Chiêu Dương là lúc cô đang ngồi lướt weibo, hình ảnh chụp trên một trang tin tức giải trí, ở sân bay lúc mới từ nước ngoài về.

Bộ âu phục may thủ công phẳng phiu làm tôn lên dáng người cao thẳng của anh, trên mặt không có biểu cảm gì, vừa lạnh lùng lại lãnh đạm, anh vừa đi vừa trao đổi gì đó cùng trợ lý, hơi hơi nghiêng đầu. Góc độ ống kính khá tốt, chụp anh có hình có vẻ , vô cùng phong nhã.

Tư Tư đang từ phía sau cô đi qua, thấy cô nhìn hình chụp đến xuất thần, không khỏi “chặc chặc” hai tiếng, “Có đến nỗi vậy không! Không phải đây là đàn ông của cậu sao, làm gì mà đói khát đến mức hai mắt tỏa sáng như chó nhìn thấy xương, chỉ một giây sau là nhào vô ngay vậy?”

Hai tay chống má, Tô Hiểu Thần ngẩng mặt lên 45 độ nhìn Tư Tư, “Đói khát chứ, vô cùng đói khát Lâu lắm rồi tớ không được gặp anh ấy.”

Tư Tư lập tức trở mặt, dùng biểu cảm địa chủ xã hội cũ trừng mắt nhìn chằm chằm cô, “Quả nhiên là đã ăn mặn, nên giờ chịu không nổi cuộc sống ăn chay.”

Đang huyền thoại, điện thoại bỗng vang lên, cô nhìn màn hình, là số của Tần Chiêu Dương.

Anh mới vừa xuống máy bay không lâu, sau khi đi đến công ty xử lý ổn thỏa một số chuyện, việc đầu tiên làm chính là gọi điện thoại cho cô, “Anh vừa mới về, bây giờ đến đón em nhé?”

Tô Hiểu Thần cũng rất thành thật, “Được, em chờ anh dưới ký túc xá.”

Cúp điện thoại xong, trong lòng Tô Hiểu Thần nhất thời chộn rộn, có loại cảm giác hưng phấn cùng mong đợi không rõ nổi lên.

Lúc đầu cô còn không biết là vì nguyên cớ gì, nhưng trong chớp mắt cô nhìn thấy Tần Chiêu Dương bước từ trong xe ra kia, đến lúc này cô không thể

nào không đồng ý với cách nói của Tư Tư, —— quả nhiên là đã ăn mặn, chịu không nổi cuộc sống ăn chay.

Cô nhìn Tần Chiêu Dương đứng ở đó, hận không thể ngay lập tức nhào tới.ây là nếu như xung quanh ký túc xá không có các chị em không ngừng nhòm ngó cùng bác gái quản lí ký túc.

Hiện tại danh tiếng Tần Chiêu Dương đã vang xa, đã hoàn toàn trở thành nạm vàng ngọc chạm, so với trước kia thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Trước kia khi nhắc tới Tần Chiêu Dương đều nói đến con trai của Tần Mặc và Trình An An, hay người thừa kế của Tần gia. Nhưng bây giờ, khi nhắc đến anh cũng phải xưng hô một tiếng Tần tổng đây kính trọng, cha mẹ của anh là Tần Mặc và Trình An An.

Mặc dù chỉ là trình tự trước sau nhưng cũng là ngàn vạn khác biệt.

Anh sinh ra liền gánh trách nhiệm nặng nề trên vai, nâng đỡ đỉnh hào quang, trong thời gian ngắn ngủi lại có thể xoay chuyển tình thế theo hướng tích cực như vậy, thật sự là rất tài giỏi.

Sau khi tài xế đưa hai người đến dưới khu chung cư trong trung tâm thành phố liền đi. Trên suốt đường đi, Tần Chiêu Dương không hề nói lời nào, chỉ nghe cô huơ tay múa chân nói những chuyện xảy ra gần đây, lúc này dân cư thừa thốt, trong lòng không khỏi cũng rục rịch, chộn rộn.

Vừa mới bước vào thang máy, anh liền ép Tô Hiểu Thần vào góc máy quay không thể nhìn thấy, kéo cô vào trong ngực, cúi xuống hung hăng hôn.

Tô Hiểu Thần đột nhiên bị tập kích, nhất thời ngây ngốc nhìn anh, không đáp lại cũng không phản kháng. Tần Chiêu Dương dở khóc dở cười, giơ tay lên che mắt cô lại, “Lâu quá không thân thiết nên em cũng quên mất cảm giác gì rồi sao?”

Cơ thể cô giật giật, vừa mới muốn mở miệng phản bác lại, anh đã lại được thể hôn xuống, trực tiếp cạy hàm răng đang đóng cửa cô, ngậm lấy đầu lưỡi ngon ngọt.

Tô Hiểu Thần kháng nghị “Ồ ồ” hai tiếng, không được để ý tới mới thành thành thật thật ôm lấy cổ anh ngoan ngoãn tiếp nhận.

Anh hơi tách ra, động tác cũng ôn nhu lại, ngón tay vuốt ve bên hông cô, đặt trán lên trán cô nhẹ nhàng cọ cọ mấy cái, “Anh nhớ em”

Tô Hiểu Thần thật không có tiền đồ, trong lòng đều tê dại....

Anh cúi đầu nở nụ cười, chậm chậm hôn cô, lên đến nơi, trực tiếp bế cô lên ra khỏi thang máy. Lúc mở cửa cũng không buông tay, vẫn để cô mở cửa.

Việc Tần Chiêu Dương làm trong toàn bộ hành trình là cúi đầu nhìn cô, cho dù cô bày ra biểu tình gì thì từ đầu đến cuối trên môi anh đều mang theo nụ cười, dịu dàng ôn nhu.

Nói thật... Tô Hiểu Thần không hề cảm thấy ngượng ngùng, trái lại khi bị anh nhìn chăm chăm như vậy lại có chút hơi tức giận.

Cửa vừa mới mở, anh sai bước đi vào, một cước liền trực tiếp đóng cửa lại, vừa xoay người buông cô xuống lại lần nữa ép cô vào bên tường, nghiêng người xuống hôn cô.

Lúc này không thể buông tha cho cô dễ dàng như vậy, anh đã đói bụng lâu đến nỗi ăn như lang thôn hồ yết, không đến mấy động tác đã đem cô lột sạch thành viên kẹo thô trắng bọc đường lớn, giòn giòn, để ở trên tường một hồi.

Cô ghen ngào bị anh chơi đùa, nhưng vẫn luyến tiếc không nỡ buông tay, cuốn lấy gút gao, làm cho anh phát thú tính, động tác không nặng cũng không nhẹ.

Sau lưng Tô Hiểu Thần bị cọ qua cọ lại đều đỏ ửng lên, khẽ kêu đau, anh xoay người cô liếc nhìn, nhíu nhíu mày, cuối cùng cũng còn giữ được vài phần lý trí, đưa cô về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 72

Tỉnh dậy, trời đã tối rồi, xa xa ngoài cửa sổ có vô số ánh sao trên bầu trời.

Vị trí bên cạnh còn có chút hơi ấm, nghĩ rằng anh mới rời giường không lâu, cô dụi dụi mắt bò dậy, vừa mở cửa đã nghĩ thấy được mùi thơm của thức ăn, men theo mùi hương đi qua, liền nhìn thấy Tần Chiêu Dương mặc quần áo ở nhà đang đứng trước lò vi sóng hâm nóng thức ăn.

Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu nhìn sang.

Tô Hiểu Thần vừa tỉnh ngủ nên ý thức còn có chút mờ lung, cứ để chân trần như vậy đứng trên sàn nhà.

Tần Chiêu Dương gọi cô vài tiếng, cô cũng không trả lời, dựa vào góc tường nhìn anh, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, chạy tới ôm anh từ sau lưng.

Tần Chiêu Dương bị cô túm chặt ngang eo, cúi đầu xuống nhìn, liền nhìn thấy vòng tay trắng trắng mềm mềm để ở ngang hông của mình.

Lò vi sóng còn đang hoạt động, phát ra tiếng ong ong nhẹ nhẹ, phía trước lóe lên một ánh đèn vàng nhỏ, có thể mơ hồ mà nhìn thấy cái bát đang xoay chuyển bên trong.

Cô còn chưa ngủ đủ, rũ mắt cọ cọ vài cái ở trên lưng anh, nhẹ giọng hỏi: "Lần này anh trở về bao lâu?"

"Lần này chắc phải đi một thời gian dài, phải chạy qua chạy lại giữa hai thành phố." Anh xoay người, đem cô kéo vào trong ngực, "Không muốn anh đi?"

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, lại gật đầu, trong tiếng máy hoạt động "Ong ong", cô hừ nhẹ nhỏ giọng nói: "Em ghét nhất là anh đi công tác, đi rồi là lâu."

Anh nghe không rõ, nhưng đủ để nghe thấy, hơi sững sờ, lập tức đưa ngón tay vuốt ve mái tóc dài của cô, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn trên trán cô.

Tô Hiểu Thần cúi thấp đầu, ngón tay vòng quanh nghịch góc áo anh, một hồi lâu mới hỏi: "Vậy ngày em tốt nghiệp anh nhất định phải đến nhé, được không?"

Tần Chiêu Dương ôm lấy mặt cô cẩn thận nhìn nhìn, trong ánh mắt của cô mang nét ủy khuất, lại mang chút cảm xúc chẳng thể nói rõ, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên mặt cô, hôn đến cuối cùng cũng không biết là an ủi cô hay là đang thỏa mãn chính mình, đôi môi mềm mại cọ mặt cô, vừa hôn nhẹ vừa nói: "Được; nhất định anh sẽ đến."

Vừa dứt lời, lò vi sóng cũng hết giờ, tiếng "Đình" liền dừng ở âm cuối của anh.

Tô Hiểu Thần ngửi mùi thơm, đói bụng, cũng không ngoan ngoãn để anh bế hôn, chạy loanh quanh muốn dọn cơm.

Tần Chiêu Dương đối với việc xuống bếp thật sự không có thiên phú, ngoại trừ thao tác đơn giản như dùng lò vi sóng, hoặc nấu cơm bằng nồi cơm điện, thì còn lại một chút cũng không biết.

Cho nên buổi tối anh tự mình xuống bếp chỉ có một bát canh trứng gà ngọt lớn.

Cách làm tương đối đơn giản, không bỏ một chút cũng không ảnh hưởng đến hương vị của thành phẩm... Cho nên rất được Thái Từ gia ưu ái.

Tô Hiểu Thần đói bụng rồi cũng không kén ăn, sau khi chia một nửa cho anh, ôm chén lớn liền ăn luôn, sau khi ăn xong thời gian cũng đã không còn sớm, cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, lập tức cực kỳ hoảng sợ.

"Xong rồi xong rồi..." Vừa nói vào xong thì nhanh như thỏ trực tiếp nhảy lên phòng.

Tần Chiêu Dương thấy đáng vẻ hấp ta hấp tấp của cô, nhướn mày, thuận tay thu dọn bát đĩa một chút, anh thu dọn xong vào đến thư phòng thì Tô Hiểu Thần đang gõ bàn phím, anh vòng ra sau lưng nhìn thoáng qua.

Cô đang hết sức chăm chú lắng nghe đối phương đặt yêu cầu với cô, anh chỉ liếc mắt một cái liền dời mắt đi, ôm máy vi tính xách tay của mình ngay cách đó không xa đến ghế sofa ngồi xuống.

Khi Tô Hiểu Thần tắt máy vi tính anh mới chỉ xử lý công việc được một nửa, anh nhìn đồng hồ, đem công việc còn lại để lại đến ngày mai, cũng tắt máy vi tính cùng cô về phòng.

Tháng 5 khí trời đã có chút nóng, kỳ thật tháng 5 là cái tháng rất bất tiện, lúc nóng lúc lạnh, khí trời âm tình bất định.

Nếu trời mưa thì sẽ lạnh, tự nhiên mà xuất hiện trời nắng thì sẽ lại nóng nực bức bối như mùa hè.

Tô Hiểu Thần nghĩ... Tháng 5 mà mở điều hòa là kẻ có bệnh, mà không mở điều hòa lại mắc bệnh của xà tinh. (rắn là loài máu lạnh nên đặc biệt ưa nóng ☹)

Tần Chiêu Dương mở cửa sổ thông gió, từ lần trước sau khi Tô Hiểu Thần chuyển ra ngoài, anh cũng ít đến nơi này, càng ngày càng bận rộn ngay cả thời gian ghé qua một chút cũng không có, trực tiếp ở lại công ty.

Hơi rảnh một chút lại chạy đến Đế Tước Gia, cũng chẳng lo không gặp được cô, chỉ cần biết cô ở ngay bên cạnh cách một bức tường, dường như anh có thể an tâm hơn nhiều.

Cho nên nơi này chỉ là ngẫu nhiên mỗi khi anh đi xã giao không thể trở về sẽ ghé lại, hoặc là thời gian quá muộn mới đến ở tạm, sau chuyến công tác này, nơi này đã lâu không có hơi người, ngay cả không khí cũng có chút ẩm mốc.

Anh vội vã trở về, ngoại trừ ngủ ở trên máy bay, trong vòng một tuần lễ trước khi trở về thời gian ngủ mỗi ngày chỉ có 5 tiếng đồng hồ.

Vừa rồi lại tiêu hao thể lực lớn như vậy, đến lúc này rồi cuộc cũng mệt mỏi liền ôm cô lên giường nghỉ ngơi.

Tô Hiểu Thần thật ra cũng không quan tâm anh sẽ đi đâu, sau khi cô về xong nghỉ ngơi một chút, thời gian rảnh rỗi còn phải chuẩn bị bảo vệ luận văn.

Lúc này Tô Hiểu Thần mới thể nghiệm được tầm quan trọng của gia thế, trong khi Tư Tư đang đi khắp nơi tìm công việc chuẩn bị bước vào xã hội, cô còn có thừa thời gian đi làm việc cô muốn làm, căn bản không cần lo lắng vì công việc.

Cho nên có đôi khi Tư Tư trong lòng không phục liền bóp yêu cô hoặc đòi chèn ép cô...

Về phần trường phòng kí túc và lão Nhị lại tính toán trở về quê phát triển, cho nên năm thứ tư cũng rất nhẹ nhàng, ngẫu nhiên ra ngoài tụ tập, tận tình hưởng thụ cuộc sống.

Tô Hiểu Thần có đôi khi khôi phục lại tinh thần nhìn đồng hồ, đều muốn khóc.

Trước đây cảm thấy bốn năm rất dài, hiện giờ lại cảm thấy thời gian quá ngắn, thanh xuân nháy mắt trôi qua, mang đi quãng thời gian đại học của cô.

Nhắc đến mảnh đất an lành cuối cùng trước khi tiến vào xã hội, không có gì hơn khoảng thời gian đại học, tuy rằng nơi này cũng là một xã hội thu nhỏ, nhưng xét cho cùng so với xã hội hiểm ác bên ngoài thì thuần lương hơn rất nhiều.

Tô Hiểu Thần lẩn lộn vài vòng trong ngực anh cũng không ngủ được, ôm lấy cổ anh nhẹ giọng hỏi, “Tần Chiêu Dương, anh còn nhớ được lần đầu tiên em đeo khăn quàng đỏ là anh đeo cho em không?”

Anh đã rất buồn ngủ rồi, nghe thấy giọng nói của cô, tuy rằng có chút mệt mỏi vẫn tỉnh ngủ, cứ như vậy ôm cô rồi cọ cọ vào cổ cô, miễn cưỡng tỉnh táo một chút; “Anh nhớ.”

Giọng nói của anh có chút khàn khàn, ép tới thật thấp, âm thanh rất ôn nhuận, tiếng nói lại rất mát lạnh trầm thấp.

Cô nắm lấy ngón tay thon dài của anh đan xen bàn tay của mình vào, ngón tay của Tần Chiêu Dương rất đẹp, so với tay cô lớn hơn rất nhiều, nắm tay cô như vậy làm bàn tay cô lại vô cùng thon dài đẹp đẽ.

Cô nhò vào ánh đèn của toà cao ốc cách đó không xa nhìn bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, nhìn không rõ hoa văn, nhưng lại có thể nhìn rõ hình dáng.

Cô có thể nhớ kỹ mọi chuyện từ khi bắt đầu quen biết Tần Chiêu Dương, đôi tay này cũng nắm từ nhỏ đến lớn; nhưng hôm nay, đây đã là một đôi tay đàn ông trưởng thành đầy sức quyến rũ, cô đã trải qua thời gian dậy thì, chậm rãi lớn lên.

Nhưng đôi tay này, vẫn nắm như cũ, chẳng sợ thời gian tàn nhẫn, cũng không in hằn chút đổi thay.

Cô nhớ rất rõ năm ấy khi đeo khăn quàng đỏ, anh làm đại biểu đứng ở trên bục giảng của trường học diễn thuyết, trên mặt không có biểu cảm gì, âm thanh cũng còn non nớt, nhưng chính loại cảm giác không nói nên lời, làm cho cô không thể dời mắt, cảm thấy cậu thiếu niên này xinh xắn nhã nhặn, bộ dạng rất đẹp.

Nhiều năm về sau, ví như hiện tại, Tô Hiểu Thần nghĩ lại khi đó vẫn cảm thán, quả nhiên lớn lên đẹp trai thật sự rất quan trọng, nếu như khi đó bộ dạng của Tần Chiêu Dương cũng giống như Nhị Cầu Từ bạn cô, hiện giờ cô chắc chắn cũng chẳng biết cái gì gọi là lãnh diễm cao quý.

Mấy chục năm trôi qua, cô nhớ như in dáng vẻ anh tự tay đeo khăn quàng đỏ lên cho cô, cúi đầu xuống, hạ mắt, khoe môi hơi cười, đẹp mắt đến không thể nhìn được.

Trên người dường như còn có mùi thơm nhàn nhạt, thời gian quá xa đã quên mất là loại xà phòng nào...

Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền thì thầm một câu, “Nhiều người như vậy, lại là anh đeo khăn quàng đỏ cho em, anh nói xem có đúng là duyên phận hay không?”

Tần Chiêu Dương nhếch nhếch khóe môi, xấu tính kẹp chặt ngón tay, kẹp đến đỏ ngón tay căng lên một trận, làm cô đau đến kêu lên “A A A”.

Con oán khí buồn ngủ mà không thể ngủ của Tần Chiêu Dương rốt cuộc giảm bớt một chút, giữ vững tinh thần cùng cô nói chuyện, “Ai nói là duyên phận? Vốn là anh phải dẫn đội đi vào trong cho các em trong lớp tự sắp xếp, nhưng mà em vừa nhìn đã thấy ngốc như vậy, anh liền tự quyết định dừng lại trước mặt em.”

Tô Hiểu Thần biến đổi sắc mặt đến mấy lần, rốt cuộc bình tĩnh, “Anh thích người ngốc.”

“Khẩu vị anh rất độc đáo đúng không? Bằng không cũng sẽ không nhìn trúng em...” Anh rầu rĩ nở nụ cười.

Tô Hiểu Thần cảm thấy nên nói sang chuyện khác, bằng không đêm nay cô lại buồn bực đến ngủ không được.

Tần Chiêu Dương dường như nghĩ tới cái gì, nhẹ giọng hỏi cô, “Nghĩ kỹ tốt nghiệp muốn làm gì chưa?”

Tô Hiểu Thần lúc trước đã từng đề cập với anh, muốn làm họa sĩ, hiện giờ xem ra cô dường như đang đi theo con đường này, nhưng anh vẫn muốn hỏi xem quyết định của cô và hướng đi.

Bọn họ từ nhỏ không cần lo lắng vì cuộc sống, tự nhiên có lợi có hại, như anh, trên người gánh vác trách nhiệm vô cùng nặng nề; không chỉ vì Tần gia, cũng vì em gái duy nhất Tần Noãn Dương.

Anh đảm đương trách nhiệm chính là để cho cô có thể sống cuộc sống mà mình mong muốn.

Mà Tô Hiểu Thần cũng vậy, Tô gia là gia tộc lớn không cần cô bận tâm gánh vác, Tô Khiêm Thành cũng tự có hướng phát triển của công ty, cô đồng ý tiếp nhận thì tiếp nhận, không đồng ý thì làm nghề tự do, thậm chí không làm việc cũng hoàn toàn có thể.

Tô Hiểu Thần suy nghĩ kỹ một hồi mới nói, “Kỳ thật em còn chưa nghĩ kỹ, sau khi tốt nghiệp em sẽ nói cho anh biết sau.”

Anh giờ tay xoa bóp đầu cô, “Nếu mà nghĩ không thông cứ tới hỏi anh, tuy rằng anh bận, nhưng chỉ cần là chuyện của em, luôn ưu tiên xử lý hàng đầu.”

Giọng anh du dương, ngay ở bên tai cô, giữa tình nhân ban đêm nhẹ giọng thì non thật sự kích động lòng người, trong lòng cô mềm nhũn, ảm áp.

Cô cuộn trong ngực anh, thật lâu đột nhiên ngẩng đầu lên hôn trên môi anh một cái.”Chiêu Dương.”

“Ừ.” Anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đáp một tiếng, trên môi xúc cảm mềm mại, anh hơi cong môi, ngón tay vuốt ve sống lưng mềm mại của cô.

“Anh mau chóng xong việc, sau đó ở bên em được không?” Ngón tay cô ấn một cái không nhẹ không nặng trên ngực anh, “Sau đó anh cầu hôn em, em nhất định đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Sau thời gian gặp mặt ngắn ngủi, Tô Hiểu Thần lại bận rộn hơn, trung tuần tháng sáu sẽ phải rời trường, cho nên thời gian ở trường đại học của cô chỉ còn lại một tháng cuối cùng.

Công việc của Tư Tư đã tìm được xong xuôi, mỗi ngày bận rộn đến thiên hôn địa ám, buổi tối còn phải chen chúc lên xe buýt về trường để cùng nhau ăn món thập cẩm.

Tô Hiểu Thần vẫn còn như một họa sĩ nhí, mãi cho đến khi vào nghề này rồi, cô mới nhận ra có nhiều thú vị, kết giao với một nhóm bạn cùng chung chí hướng, cô có thể không biết họ ở đâu, tên là gì, nhưng bởi vì có cùng sở thích, vẽ tranh, cho nên liền dễ dàng hàn huyên với nhau.

Thực tế xã hội như vậy nhưng trong đó vẫn còn một mảnh yên tĩnh và bình yên.

Nhưng tốt đẹp như vậy cũng chỉ là trong mấy tháng này nữa thôi.

Đêm qua Tô Hiểu Thần đã vẽ bản thảo đến khuya, lúc một giờ sáng bị Tần Chiêu Dương gọi điện thoại kiểm tra liền trở tay không kịp, ừ ừ cúi đầu, bị anh dạy dỗ vài câu liền ngoan ngoãn cúp máy đi ngủ, trước khi chuẩn bị đi ngủ còn tội nghiệp nói với anh: “Ngày mai em muốn ăn tiêu hoành thánh.”

Lại nói, hai người đều thật đáng thương.

Tần Chiêu Dương bận rộn công việc, có đôi khi phải họp đến cơm cũng không kịp ăn, vừa đi công tác là phải chạy đi chạy lại giữa hai thành phố, đôi khi tự xem tài liệu cũng là xem mãi đến tận nửa đêm.

Có một lần ngẫu nhiên lúc hai giờ sáng gửi một tin nhắn cho Tô Hiểu Thần nói ngày mai mình quay lại thành phố A, Tô Hiểu Thần nhanh tay, mấy giây sau liền nhắn lại một chữ “Ừm”, liền bị Tần Chiêu Dương phát hiện mỗi ngày cô đều vẽ thâu đêm.

Từ sau lần đó, thỉnh thoảng đều phải gọi điện thoại kiểm tra, Tô Hiểu Thần mà bị bắt lần nào là xong đời.

Tối hôm qua lúc vẽ kế hoạch đến choáng váng đầu óc, cô không cẩn thận lại tái phát sai lầm này, mới vừa ngủ không bao lâu, lại nhận được một cú điện thoại, lần này là của Trần Thiếu Trác.

Thanh âm cậu khàn khàn, vừa mở miệng liền hỏi, “Hiểu Thần, Từ Nhu Tình có liên lạc gì với cậu không?”

Tô Hiểu Thần nhất thời bị giọng nói thô ráp của Trần Thiếu Trác làm cho tỉnh lại, cô cơ hồ lập tức tỉnh táo, “Từ Nhu Tình làm sao vậy?”

Bên kia Trần Thiếu Trác dừng một chút, mới lên tiếng, “Tối nay có một bữa tiệc rượu, Từ Nhu Tình và Kha Thụy đều tham gia, có người nói một số lời khó nghe, tớ.”

Cậu dường như phải chặt vật nuốt nước miếng xuống, “Tớ đã không giúp cô ấy.”

Thanh âm bên tai Tô Hiểu Thần bỗng trở nên vừa trống trải lại xa cách, một chút mệt mỏi ừ ừ sau cùng cũng đều theo thanh âm của anh tan thành mây khói. “Sau đó thì sao?”

“Lúc 11 giờ, cô ấy có gửi cho tớ một tin nhắn nói muốn gặp tớ, lúc 12 giờ khi tớ về đến nhà mới thấy tin nhắn đấy, đến khi tớ đi tìm cô ấy thì đã không thấy đâu, điện thoại cũng gọi không được....”

“Cậu ấy không có liên lạc với tớ, cậu thử đi tìm một số chỗ khác nữa xem, đợi trời sáng bọn tớ sẽ cùng tìm với cậu. Cậu đừng gấp, cậu ấy nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Đang nói chuyện, lòng bàn tay cô cũng toát đầy mồ hôi lạnh.

Những lời này nói là an ủi Trần Thiệu Trác nhưng thực chất lại đang an ủi chính cô, tính tình Từ Nhu Tình có chút hơi cực đoan, cố chấp, ngộ nhờ gặp chuyện gì lún quặn trong lòng, bên cạnh lại không có người tâm sự, thực sự rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ đã hơn nửa đêm, cô ở trong trường không ra được, vừa không có ai để tìm, nếu tìm Tần Chiêu Dương.... Cô thầm nhủ nhủ mày, anh vừa mới ngủ, với lại hiện tại cũng không đang ở thành phố A nữa.

Và lại, nếu Trần Thiệu Trác muốn tìm người ở thành phố A, có rất nhiều cách.

Nghĩ thông suốt điều này, cô lập tức liền bình tĩnh lại, nói với Trần Thiệu Trác mấy câu, đứng dậy sạc pin cho điện thoại, giữ nguyên trạng thái khởi động máy, lại kiểm tra số dư trong điện thoại, bảo đảm điện thoại hoàn toàn có thể liên lạc được trong 24 giờ, đến lúc này mới lại nằm xuống.

Cô đi qua đi lại như vậy, Tư Tư bị đánh thức, nhẹ giọng hỏi: “Hiểu Thần, cậu làm sao vậy?”

“Không có gì, cậu ngủ tiếp đi.” Cô khẽ trả lời.

Sắc trời vừa sáng, Tô Hiểu Thần đã ra khỏi giường, ngay sau đó liền ra ngoài thật sớm, trước đó cô đã liên lạc với Trần Thiệu Trác, lúc này cậu vừa vặn đến đón cô.

Dễ nhận thấy Trần Thiệu Trác cũng đã có một đêm không ngủ, trong mắt có tơ máu nhàn nhạt, sắc mặt hơi có chút mệt mỏi, thấy cô đi đến, liền thuận tay đưa bữa sáng qua, “Ăn một chút gì trước đi, chờ tin tức.”

Cậu mua hai ly sữa đậu nành, hai hộp bánh bao, Tô Hiểu Thần không nói lời nào nhận lấy, lúc ăn được vài miếng quay đầu qua nhìn cậu, cậu đang cúi đầu, mấy móc nhai bánh bao trong tay.

Cô mím mím môi, câu hỏi đến bên miệng lại không nói ra được.

Lúc Tần Chiêu Dương gọi điện thoại đến, cô vừa mới chớp mắt được một lúc, bị chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng nhận máy, chợt nghe thấy thanh âm của Tần Chiêu Dương hơi có chút lạnh lùng, “Em đang ở đâu?”

“Ừm?” Cô dụi dụi mắt ngồi dậy, “Em đang ở cùng Trần Thiệu Trác.”

Tần Chiêu Dương trầm mặc một chút, thanh âm rất khẽ nói: “Anh tưởng em đang ở trong ký túc xá, mua tiểu hoành thánh chờ em ở dưới ký túc xá.”

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, vừa muốn nói gì, đầu bên kia anh đã cúp điện thoại, cô nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đang tắt dần mà không nói được ra nên lời.

Không phải là anh đang không có ở thành phố A sao? Chẳng lẽ là vì cô nói muốn ăn tiểu hoành thánh mà anh đã đặc biệt trở về?

Nhưng dám cúp điện thoại của cô! Ăn gan hùm mật gấu hả!!!!

Trần Thiệu Trác nhìn nhìn cô, “Có gấp lắm không?”

“Gấp.” Tô Hiểu Thần rất thành thật gật gật đầu, Tần Chiêu Dương đang tức giận.... Một khi anh đã tức giận, bất kể người khởi xướng có phải là cô hay không thì cô vẫn luôn là người phải chịu xui xẻo.

Nếu như thật sự đúng như cô đoán, anh vì mua tiểu hoành thánh cho cô mà cố ý trở về, đoán chừng lần này sẽ rất rất rất giận.

Trần Thiệu Trác do dự một chút mới nói: “Vậy để tớ đưa cậu về nhé? Nếu như có tin tức của Nhu Tình tớ sẽ liên lạc ngay với cậu.”

Tô Hiểu Thần suy nghĩ một chút, “Vậy cũng được, dù sao tớ cũng không giúp được gì, tớ xuống đây tự bắt xe về là được rồi, khi nào có tin tức cậu nhớ báo cho tớ biết nhé.”

“Được rồi.” Cậu cười cười một tiếng, dường như có như không nói câu: “Tớ biết đối với cậu Tần Chiêu Dương quan trọng hơn tất cả mọi thứ.”

Cái tay đang đẩy cửa xe ra của Tô Hiểu Thần hơi dừng một chút, lập tức liền gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

Sau đó cũng không quay đầu lại bước đi.

Đến khi về tới trường, đương nhiên Tần Chiêu Dương đã không còn ở đó, Lão Đại thấy cô về, sắc mặt kỳ quái, “Vừa nãy Tần thiếu gọi điện tới phòng, tớ nhận, tớ nói mới sáng sớm cậu đã đi ra ngoài. Hai người?”

Cả đêm Tô Hiểu Thần ngủ không ngon, hiện tại đầu đau như búa bổ, khoát khoát tay, ngay cả nói cũng lười. Một lát sau, cô vẫn gọi điện thoại cho anh trước, nhưng chỉ nhận lại được một chuỗi dài âm thanh tắt máy.

Cô do dự một chút, lại gọi điện thoại cho trợ lý của anh, điện thoại của trợ lý ngược lại lại kết nối được, vừa biết cô gọi liền nói: “Cô Tô có gặp Tần tổng không vậy? Tối hôm qua sau khi Tần tổng họp xong liền mua vé máy bay trở về thành phố A, nhưng trưa hôm nay còn có một buổi kí họp đồng rất quan trọng, hiện tại hẳn phải đang ở trên máy bay.”

Quả nhiên.

Đầu Tô Hiểu Thần tê dại một hồi, sau khi cúp điện thoại càng cảm thấy đau đầu hơn.

Cô ở trên giường lăn lộn mấy vòng, thực sự mệt mỏi vô cùng, sau khi dặn Lão Đại nếu nghe thấy chuông điện thoại thì nhất định phải gọi cô dậy liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc liền ngủ thẳng tới bốn giờ chiều, vừa mới tỉnh điện thoại liền vang lên, cả người Tô Hiểu Thần không còn chút sức lực, ngay cả màn hình điện thoại cũng không thèm xem, liền thuận tay ấn nút nhận.

Là Từ Nhu Tĩnh.

Thanh âm cô có chút khàn khàn, đại khái là đã phát tiết rất lâu, thanh âm kia giống như là bị ai đó xé rách, vụn vỡ nghiêm trọng khiến người ta thờ không nổi.

Cô nói: “Hiểu Thần, tớ muốn gặp cậu, bây giờ tớ đang ở dưới lầu, cậu xuống đây có được không vậy?”

Tô Hiểu Thần không nói nhiều lời, choàng thêm một chiếc áo khoác liền chạy ra ngoài.

Từ Nhu Tĩnh đang nằm ở chỗ ghế tài xế, Tô Hiểu Thần gõ gõ cửa sổ xe cô mới nghe tiếng mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Hiểu Thần liền mở khóa ra để cô vào ngồi bên cạnh.

Cô cũng không có dự định đổi chỗ nói chuyện, lái xe lên phía trước một chút, tiến vào một bóng cây, “Tớ muốn rời khỏi Kha Thụy.”

Tô Hiểu Thần lên xe liền quan sát cô một lượt, thấy cô không mất tay thiếu chân, ngoại trừ thần sắc hơi có chút tiêu tụy ra thì tất cả đều bình thường, đến lúc này cô mới thả lỏng người, tựa lưng vào ghế ngồi ngáp một cái, “Đây là chuyện tốt.”

Dứt lời, bên trong xe nhất thời lại không ai lên tiếng.

Cô từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi một lúc, chờ cho mắt bớt chua xót, lúc này ngữ điệu lạnh lạnh nói, “Kỳ thực tớ vẫn nghĩ là sẽ không xen vào những chuyện cậu bị vạch trần kia, những việc làm của cậu tớ thực sự không quá thích thú gì. Nhưng chỉ bởi vì cậu là Từ Nhu Tĩnh, tớ thật tâm xem cậu là bạn của mình, cho nên tớ vẫn luôn lo lắng, tớ không muốn nghe, không muốn thấy bất kỳ người nào nói cậu không tốt, cho dù chính tớ cũng biết cậu không tốt.”

“Tôi hôm qua tớ đã một đêm không ngủ, tớ lo cậu để tâm vào những việc vụn vặt mà không thoát ra được. Nhưng bây giờ cậu đã nghĩ thông suốt, thực sự là chuyện tốt, tớ muốn chúc mừng cho cậu.” Cô mở mắt ra nhìn Từ Nhu Tĩnh, “Từ Nhu Tĩnh, cậu thực sự nên sáng suốt một chút, suy nghĩ lại xem bản thân mình muốn cái gì.”

Từ Nhu Tĩnh không nói câu nào, mím mím môi, sắc mặt tái nhợt vô cùng, ánh mắt vẫn không hề có tiêu cự nhìn ra bên ngoài.

“Thực ra thì tớ đã dựa vào cậu rất nhiều.” Cô quay mặt lại nhìn Tô Hiểu Thần, ngày đó ở hội bạn học cậu thay tớ nói chuyện tớ đã biết rồi, tớ rất cảm kích.”

Tô Hiểu Thần không nói lời nào, về mặt cứng ngắt.

Đầu Từ Nhu Tĩnh dựa vào tay lái một hồi lâu, khẽ khóc, “Hiện tại tớ cảm thấy chắc tớ đã điên rồi, tớ cũng không biết rốt cuộc tớ đã làm cái gì, vì sao lại làm như vậy. Trước đây tớ đã tự khuyên chính mình cứ sống như vậy, chẳng nào cũng đã không xong, tôi tệ hơn thế nào nữa thì cũng sẽ như vậy mà thôi. Theo Kha Thụy để thỏa mãn nhu cầu của mình, tớ không có gì là không vui cả.”

“Nhưng cho đến tận ngày hôm qua, tớ mới phát hiện ra không phải. ... Tớ còn để ý đến ánh mắt người khác, tớ cảm thấy mình vừa dễ tiện, vừa dơ bẩn, tớ có chút nhớ không ra, làm sao tớ lại biến thành như vậy được chứ hả? Hiểu Thần, cậu nói xem, làm sao tớ lại biến thành như vậy.”

Tô Hiểu Thần dường như lại không nghe thấy gì, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nghĩ sai thì hỏng hết.”

Từ Nhu Tĩnh gục ở trên tay lái càng khóc lớn tiếng hơn, thút tha thút thít, thời khắc đó trong lòng Tô Hiểu Thần dường như cũng bị ai đó nhéo lấy, chần chờ một hồi lâu, mới chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ lưng Từ Nhu Tĩnh, “Được rồi, đừng khóc nữa, người bình an là tốt rồi, tất cả đều có thể làm lại mà.”

Kỳ thực Tô Hiểu Thần cũng có chút không rõ, người dùng vẻ mặt bình tĩnh nói từ bỏ chính mình trước kia tại sao bây giờ lại vì quyết định lúc đó mà khóc thành ra thế này, rốt cuộc là tâm không đủ kiên cường hay chính là nó quá mong manh dễ vỡ đây?

Thực ra thì cảnh ngộ Từ Nhu Tình gặp phải cũng không phải là trường hợp đặc biệt, Tô Hiểu Thần biết rất nhiều chuyện như vậy, hơn thế nữa cô còn biết những chuyện cô không biết cũng còn rất rất nhiều.

Lúc này cô cảm thấy chính mình quá may mắn, may mắn đến mức ngay cả cô muốn tự ghen tỵ với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74

Buổi tối khi Từ Từ trở về, Tô Hiểu Thần tóm cô lại hỏi, “Nếu như cho cậu một số tiền lớn, ví dụ như 100 triệu, bắt cậu làm người tình cho một người đàn ông trung niên cậu đồng ý không?”

Từ Từ lập tức bày ra một bộ dạng chảy nước miếng, “Cái nếu như này nhân vật có thể đổi thành Thái Từ gia tài năng và nhiều mặt khác nữa được không?”

Tô Hiểu Thần liếc cô một cái, “Cậu tưởng tượng giỏi quá.”

“Tưởng tượng đương nhiên tốt đẹp, nhưng hiện thực lại quá tàn khốc, Đại tiểu thư.” Cô khẽ thở dài một cái, tay khoác lên vai Tô Hiểu Thần gõ gõ, “Nói thật thì, đổi mặt với 100 triệu ai mà không động tâm cơ chứ? Chỉ là giang rộng hai chân ra rên rỉ vài tiếng ở trên giường, tâm lý bình thường tuyệt đối là chuyện tốt, nhưng chuyện như vậy cậu sẽ đi làm sao?”

Tô Hiểu Thần còn chưa kịp lắc đầu để bày tỏ mình đối với Thái Từ gia chân thành, Từ Từ đã vừa hăm mộ vừa ghen tỵ nói, “Đương nhiên người tớ hỏi không phải cậu, cậu có Tần Chiêu Dương, giá trị con người của Thái Từ gia trăm triệu cũng có thể định giá sao? Cậu lấy lòng Thái Từ gia để cho anh ấy thích cậu, toàn bộ tiền tự động vào túi, cái đó không cách nào so sánh được.”

Tô Hiểu Thần sầm sì mặt mày: “...”

Cô suy nghĩ một lát rồi mới nghiêm túc nói: “Quan niệm sống của tớ vẫn rất đoan chính, hơn nữa còn là người theo chủ nghĩa lãng mạn ảo tưởng, loại chuyện này sẽ không làm cũng chưa từng nghĩ tới. Huống hồ chỉ là nếu như, người nào có tiền dám lấy trăm ngàn để mua một đêm của tớ chứ!” Vừa dứt lời, Từ Từ lập tức chuyển bé xé to hít một hơi khí lạnh, “Chẳng lẽ có người làm như vậy với cậu sao?”

Tô Hiểu Thần lườm cô một cái, “Cậu cảm thấy có khả năng không?”

Từ Từ nghiêm túc lắc lắc đầu, “Không có khả năng, nhà cậu giàu nổi tiếng mỗi ngày nằm ngủ trên đồng tiền, người không có mắt mới dụ dỗ cậu bằng tiền, chắc người đó tối thiểu phải xếp tiền vào mấy chiếc xe tải thì mới có khả năng để cậu liếc mắt một cái.”

Tô Hiểu Thần bị chọc cười ...

Lúc chiều Từ Nhu Tình hỏi cô “Tô Hiểu Thần, có phải cậu nhìn tôi đặc biệt không vừa mắt nên muốn xa lánh tôi hay không?”

Cô không nhớ trả lời như thế nào, hình như là gật đầu ?

Sau đó Từ Nhu Tình lại hỏi cô, “Nếu như cậu không phải là Tô Hiểu Thần, có người cho cậu một số tiền lớn, để cậu làm người tình cho Kha Thụy cậu đồng ý không?”

Khi đó trên mặt Tô Hiểu Thần trắng bệch, nhìn cô ấy như nhìn người xa lạ, “Từ Nhu Tình cậu nói như vậy là có ý gì? Nếu trong lòng cậu bị thương muốn tìm người an ủi, vậy thì ở tôi cậu không tìm được một chút gì, bởi vì chính tôi cái gì cũng hơn cậu, điểm nào cũng đều mạnh hơn cậu, như vậy cậu hài lòng chưa?”

Cô đè nén giận dữ, đôi mắt sáng như là bên trong có một ngọn lửa, “Đừng có lại khiêu chiến giới hạn của tôi, tôi đến gặp cậu thật sự rất mệt. Đường đời trước giờ đều là bản thân cậu chọn, cậu đừng cứ oán trời trách đất mãi, cảm thấy ai cũng không công bằng với cậu, đó là tự cậu chuốc lấy.”

“Cho dù ba mẹ cậu ly hôn vứt bỏ cậu, nhưng vì sao cậu không học xong đại học? Cho dù cậu bỏ học, nhưng vì sao lại đi tìm công việc không đứng đắn? Cho dù cậu thật sự quyết tâm muốn đi con đường làm tiểu Tam, làm tình nhân, vì sao không có biện pháp giữ vững lương tâm? Cậu đích xác bị ối.”

Tô Hiểu Thần đời này cũng chưa bao giờ thể hiện sắc mặt tồi tệ với người khác như vậy, nói quá nặng lời như vậy.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, cô gờ tay nhấn cho Trần Thiệu Trác một tin nhắn, thu điện thoại lại, cô khẽ thở dài, hơi có chút bất đắc dĩ, “Không ai có lỗi với cậu hay đối với cậu không công bằng, mọi chuyện trên đời này vốn chính là cho đi rồi mới có nhận lại, cậu cho đi cái gì thì sau đó sẽ nhận lại được cái

đó, nhưng cũng có đôi khi khi cho đi và nhận lại là không thể so sánh được . Nếu như ai cũng nghĩ giống cậu, mỗi ngày vất vả bon chen để trang trải cuộc sống của mình, không bằng vừa sinh ra liền tự kết liễu mình, như thế sẽ không bệnh không đau không chịu tội.”

“Cậu đừng nói những lời như tôi từ nhỏ đã sống sung sướng, trước giờ tôi muốn cái gì đều do chính bản thân tôi ra sức thực hiện, không có ai sẽ đem thứ tôi muốn bày ra trước mặt, chỉ cần tôi giơ tay là lấy là được luôn. Cậu luôn luôn lặp lại những lời này thật sự là vừa phiền vừa mệt.”

Từ Nhu Tình không nói chuyện, chỉ thút tha thút thít .

Tô Hiểu Thần nhìn mà phiền lòng, nhưng Trần Thiệu Trác không đến cô lại không dễ đi, cứ như vậy buồn bực mà ngồi cùng cô ta một hồi, chờ Trần Thiệu Trác vừa đến liền đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Cô đứng ở cửa phòng kí túc xá một hồi, thấy hai người nói chuyện bình tĩnh, ôn hoà, cũng không có gì không ổn, xoay người lên lầu.

Trần Thiệu Trác trước khi đi nhắn tin báo qua với cô một tiếng, khi đó cô đang chống cằm ăn mì tôm, không tập trung .

Kỳ thật Tần Chiêu Dương đã từng nói với cô, người như Từ Nhu Tình không thích hợp làm bạn bè với cô, bởi vì tính cách có giới hạn, bất luận là chuyện gì , suy nghĩ của cô ta luôn cực đoan lại tới tấp.

Trên người Tô Hiểu Thần năng lượng sống như vậy, nhưng cô ấy làm như thế quả thực làm cho tâm trạng của cô rất tệ.

Nghĩ tới đây cô lại lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho anh, ban đầu cũng không nghĩ tới anh có thể nghe, chuông vang vài tiếng được anh trả lời lúc ban đầu cô còn có chút sợ hãi, lập tức “A” một tiếng, lo sợ anh đợi lát nữa liền ngắt điện thoại.

Tần Chiêu Dương vừa họp xong, còn ngồi ở trong phòng hội nghị xem lại tư liệu của hội nghị vừa rồi, nghe thấy giọng nói của cô đầu lông mày vẫn luôn nhíu chặt hơi buông ra, “Ừ , anh nghe.”

Hình như anh không tức giận , âm thanh dịu dàng nhỏ nhẹ ,giống như trong trí nhớ.

Tô Hiểu Thần nghĩ ngợi một lúc; giải thích với anh: “Buổi sáng em và Trần Thiệu Trác ở cùng một chỗ là bởi vì gặp Từ Nhu Tình nói một số chuyện, có một chút việc là do Trần Thiệu Trác gây ra, cậu ấy rất áy náy, em là người có lòng tốt muốn đưa Phật đưa đến Tây phương nên sáng sớm đã dậy cùng hỗ trợ tìm người .”

Khựng một chút, cô lại tủi thân, “Tại sao anh không nghe em giải thích liền cúp điện thoại, em đang khổ sở đến chết rồi. Em nhận điện thoại của anh xong liền vội vàng trở về, lại bị tắc đường, em hít mấy cân tro bụi mới đi đến . Vừa về đến, anh lại đi rồi. . .”

Nói xong thấy anh còn chưa có phản ứng như cũ, giọng nói lại thêm nhẹ nhàng: “Anh đừng nóng giận có được hay không. . .”

Tần Chiêu Dương đã lâu không nhìn thấy cô thật sự có chút nhớ nhung, cho nên tối qua liền nhất thời xúc động trực tiếp đặt vé máy bay đi tới lui, vốn là thời gian nghỉ ngơi đã thiếu, ở trên máy bay cũng không thể nghỉ ngơi cho tốt.

Đi hàng nghìn km qua đây, cô lại không ở nhà, gọi điện thoại vừa hỏi, thì lại là đang ở cùng một chỗ với tên tiểu Tử thối kia, anh có thể không tức giận sao?

Tâm trạng nhất thời khó chịu, Thái Tử gia liền không thèm đợi , vừa trở về lại vội vàng đi, bây giờ cũng vừa rảnh rồi, nghe cô giải thích như vậy xong, lập tức tắt cả oán khí kia đều tan thành mây khói .

“Muốn ăn mì hoành thánh thì nhờ dì Trương làm cho em”

Tô Hiểu Thần nhăn nhó nhớ một hồi, mới hỏi, “Vậy anh có trở về hay không, anh không về em không có mặt mũi nhờ dì Trương xuống bếp làm cho mình em.”

Tần Chiêu Dương cong khóe miệng cười ra tiếng, trầm thấp , làm cho trái tim cô run lên.

Lại tán gẫu một hồi, Tần Chiêu Dương trước khi cúp điện thoại đột nhiên hỏi cô, “Từ Nhu Tình xảy ra chuyện gì? Lại làm cho cô không thoải mái ?”

“Cũng không có.” Cô rũ con ngươi, nhẹ nhàng thở dài, đại khái là em thật sự không có cách nào hiểu được cô ta, lúc này đây cũng không thể cảm thấy chút thương cảm nào, nhưng mà quả thực phiền lòng là có.

Cô không nói nhiều, anh cũng không hỏi nhiều, “Người khác em, không quan trọng. Anh và em, mới quan trọng.” Nói xong câu này, cũng không đợi cô đáp lại, liền bình tĩnh cúp điện thoại.

Tô Hiểu Thần cảm di động nhất thời không kịp phản ứng lại, một lúc lâu mới đỏ mặt mắng một câu, “Thật là không biết xấu hổ, anh mới không quan trọng.”

Tần Chiêu Dương tuy rằng chưa nói gì cả; nhưng không có nghĩa là anh không làm cái gì.

Tô Hiểu Thần phát rồ hoàn thành xong bản vẽ của ngày đầu tiên, còn đang miệt mài bổ sung giấc ngủ liền nhận được điện thoại của Tần Noãn Dương, “Chị dâu, em ở dưới lầu, chị mau xuống dưới.”

Tần Noãn Dương một câu “Chị dâu” lập tức dọa cô sợ tới mức tỉnh hẳn, lăn lông lốc bò dậy, chải vuốt một chút liền vội vã xuống lầu .

Xuống đến nơi, cô lại bị dọa nhảy dựng. . .

Tần Noãn Dương là nhờ Đường Trạch Thần làm tài xế đến đưa mì hoành thánh, shipper đưa đồ cũng quá xa xỉ.

Tần Noãn Dương đem bình giữ nhiệt đưa cho cô” Anh trai phân công.”

Đường Trạch Thần sắc mặt nhàn nhạt , thấy cô ngây người như phỗng, nhếch nhếch khóe môi, hiếm khi tươi cười với cô, nhưng lại mang chút đùa cợt .

Đại não Tô Hiểu Thần phản ứng trước một bước, “Hai người đang có ý đồ gì đấy? Đây là nỗ lực giao lưu thân thể?”

Đường Trạch Thần đại khái nghe không hiểu, Tần Noãn Dương lại là hiểu được cô nói cái gì , không mấy quan tâm mà lườm một cái; “Mắc mớ gì tới chị? Lại không ăn mì hoành thánh mà muốn lột da hả.”

Không phủ nhận chính là thừa nhận, Tô Hiểu Thần được đáp án, vui mừng hí hả chạy về phòng kí túc xá ăn mì hoành thánh thân yêu.

Mà bên này.

Đường Trạch Thần quay sang nhìn Tần Noãn Dương, “Nỗ lực giao lưu thân thể?”

Tần Noãn Dương “A” một tiếng, giả ngu, “Cái gì?”

Đường Trạch Thần đôi mắt thâm u, mắt như có như không mà quan sát vành tai hơi hồng của cô, “Em chột dạ như vậy làm gì?”

Tần Noãn Dương: “... Không có, đâu có?”

Chỗ nào cũng có! ! !

Tốt nghiệp có người vui có kẻ buồn, Tô Hiểu Thần thuộc về loại buồn càng thêm buồn. . .

Mấy ngày trước khi tốt nghiệp, cô đột nhiên phát hiện hơn một tháng đi ca của cô còn chưa có đến, cô bấm đốt tay tính toán, vừa lúc cách lần Tần Chiêu Dương trở về 1 tháng .

Cô lại cẩn thận nghỉ ngơi một lúc; phát hiện hôm đó lần đầu tiên anh làm—— không dùng biện pháp!

Cô lại ngẩn lại một chút, lập tức như bị sét đánh, dọa sợ tới mức mắt hồn mất vía, song lại không dám nói với Tần Chiêu Dương, nghỉ ngơi liền tự mình đi mua que thử thai tự mình kiểm tra một chút.

Bởi vì thử nước tiểu vào sáng sớm tương đối chính xác, sau khi cô mua cứ một mực đặt ở trong túi, thỉnh thoảng nhìn qua một cái; trong lòng hoang mang lo sợ .

Buổi tối khi gọi điện cho Tần Chiêu Dương hơi lơ đãng , anh ở bên kia nói rất nhiều chuyện, cô một câu cũng nghe không lọt.

Tần Chiêu Dương rút cuộc cũng phát hiện gì đó không đúng; nhíu nhíu mày, hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, dao động xong lại phát hiện cách điện thoại anh nhìn không thấy, nói: “Không có việc gì, chỉ là gần đây có chút mệt...”

Anh vẫn là có chút không yên lòng, lại truy hỏi thêm mấy lần, cô vẫn trả lời như cũ, lòng đầy nghi ngờ cúp điện thoại. Anh phải nhanh chóng trở về... Nghĩ đến cái tiểu đồ ngốc trong nhà cái kia thần kinh đều rối loạn , haizzzzz.

Tô Hiểu Thần nếu biết Tần Chiêu Dương nghĩ như vậy, không biết có thể giải quyết được rối loạn hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau cô nhốt mình trong toilet một hồi lâu, khi ra ngoài mặt đều trắng bệch.

Hai... Vạch...

Tu Tu thấy sắc mặt không tốt cô, rất săn sóc mà sờ sờ trán cô, “Nhìn cậu hình như không thoải mái, bị bệnh sao?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, mềm nhũn ngồi trên giường của mình, mở to đôi mắt nhìn trần nhà.

Đến bây giờ cô còn không thể tiếp nhận sự thật này, trong lòng cô hoàn toàn không có chuẩn bị, nhưng trời giáng việc vui lớn như vậy, ở đây cô làm như thế nào cũng không thể vui nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75

Lúc thầy hiệu trưởng đang phát biểu ở phía trên, Tô Hiểu Thần ngồi ở dưới hội trường không chú tâm lắm, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra xem.

Nhìn mãi đến ngay cả Tư Tư cũng không chịu được, liền trực tiếp tịch thu lấy điện thoại bỏ vào trong túi sách của mình, “Không phải Thái tử gia đã đồng ý với cậu là sẽ đến đây rồi sao, nếu không đến thì chúng ta cứ bí mật kéo anh ấy đến không cần thương lượng.”

Tô Hiểu Thần cười cười một tiếng, thực sự hồi tâm lại chăm chú nghiêm túc nghe phát biểu, quá chăm chú như thế, cho nên hoàn toàn không phát hiện ra động tĩnh phía sau.

Tần Chiêu Dương một thân tây trang phẳng phiu, đi vào từ cửa sau hội trường, chậm rãi tiến lên phía trước, dường như không phí chút sức lực nào liền tìm được Tô Hiểu Thần.

Ở đại học A có không ít sinh viên nhận ra anh, nhìn thấy anh đi vào hội trường lại gây nên một trận xôn xao, anh nhìn thẳng, bước nhanh đến bên cạnh cô, cuối cùng Tô Hiểu Thần phải được Tư Tư nhắc mới quay lại nhìn anh.

Một tay anh để ở trong túi, một tay cầm điện thoại, nhất cử nhất động đều có loại cảm giác tùy ý lười nhác không nói nên lời, thấy cô quay qua, khoe môi lại nhếch lên một nụ cười như có như không.

Tô Hiểu Thần sừng sốt một chút, vành tai khẽ đỏ ửng lên, đến khi anh đi đến bên cạnh cầm lấy tay cô lên, cô còn có chút ngượng ngùng, “Sao anh không gọi điện thoại cho em, em lập tức đi ra ngoài được mà.”

Tần Chiêu Dương liếc nhìn điện thoại trong tay, hơi có chút vô tội, “Em không nhận điện thoại.”

Tô Hiểu Thần sờ túi một hồi, rút cuộc cũng tức giận lấy điện thoại từ trong túi của Tư Tư ra, vừa mở ra nhìn, đã thấy mấy cuộc gọi nhỡ.

Thanh âm xì xào bàn tán sau lưng càng lúc càng lớn, loáng thoáng nghe được tên cô và tên anh được nói chung với nhau, cô quay đầu lại liếc nhìn Tần Chiêu Dương, cười vô cùng vui vẻ.

Lúc chụp hình tốt nghiệp, Tần Chiêu Dương đương nhiên lấy thân phận người nhà để chụp chung với cô.

Cô mặc đồng phục tốt nghiệp, đứng dưới ánh mặt trời rạng rỡ, cười vô cùng rực rỡ xinh đẹp động lòng người, trong nháy mắt khiến anh có chút thất thần, liền cảm thấy ánh nhìn cô, lát sau mới thấp giọng kêu cô một tiếng, “Hiểu Thần?”

“Dạ?” Cô đáp một tiếng, chỉ mấy bước đã chạy tới, “Có chuyện gì vậy?”

Anh không lên tiếng, nắm lấy tay cô, đưa máy ảnh trong tay cho Tư Tư đang thêm nhỏ dải đứng cách đó ba thước, “Chụp giúp tôi với Hiểu Thần một tấm nhé.”

Đối với bất cứ yêu cầu gì của Thái tử gia, Tư Tư đều không thể nào chối từ được, chỉ có chân chó đến nhận lấy, lập tức không chút do dự chụp liền một phát mấy tấm.

Tấm cuối cùng vừa đúng lúc Tần Chiêu Dương quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt dịu dàng ôn nhu như nước.

Lúc tụ họp buổi tối, Tần Chiêu Dương không đi cùng, chỉ dặn cô đến khi kết thúc thì gọi điện thoại cho anh, anh đang ở cách đó không xa.

Tô Hiểu Thần không dám uống rượu, lúc đầu chỉ lẳng lặng ngồi một bên nghe đám Tư Tư nói chuyện, nghe hoài trong lòng cũng nổi lên chút xót xa.

Đời người có quá nhiều cuộc chia ly, quá nhiều lựa chọn, mỗi người đều bắt đầu xuất phát trên con đường đã quyết định từ trước, nhưng đến trạm cuối lại hoàn toàn bất đồng.

Tư Tư uống say, khóc bù lu bù loa đến bất tỉnh nhân sự, cuối cùng vẫn là Lão Đại và Lão Nhị đưa cô về phòng ngủ.

Tô Hiểu Thần sau khi gọi điện thoại cho Tần Chiêu Dương xong liền đứng trước cửa nhà ăn chờ.

Bầu trời đêm nay vô cùng lấp lánh, như một tấm gương sáng thật lớn, chiếu đến mức lòng người cũng chợt cảm thấy hoang vắng, mênh mông. Những vì sao nhỏ trong màn đêm cũng phá lệ long lanh, từng ngôi từng ngôi, giống như những viên bảo thạch vậy.

Cô ngửa đầu nhìn một hồi, chỉ cảm thấy ánh mắt có chút chua xót, cúi đầu xuống, nước mắt liền rơi.

Lúc Tần Chiêu Dương đến, cô đang ngồi thụp xuống đất khóc không ngừng được, không biết là vì dây thần kinh nào xúc động bộc phát, hay chỉ đơn

giản là vì muốn khóc mà thôi.

Anh ở bên cạnh cô, đợi đến khi cô khóc mệt rồi mới đưa tay ra kéo cô dậy, cầm khăn giấy cẩn thận lau khô nước mắt cho cô.

Chóp mũi và mắt cô đều ửng đỏ lên, giống như một con thỏ nhỏ, sợ hãi, đặc biệt làm người khác thương yêu. Anh cúi người xuống hôn lên chóp mũi cô, “Về nhà thôi.”

Cô gật gật đầu, nhìn tài xế cách đó không xa, lắc lắc tay anh, “Chúng ta đi dạo một chút nha?”

Tần Chiêu Dương nhìn cô, gật đầu.

Lòng bàn tay anh rất ấm, bao phủ lấy bàn tay hơi lạnh của cô, trong gió đêm nhẹ nhàng thổi, chậm rãi đi về phía trước, trên mặt đất in bóng những tán cây hàng hàng lớp lớp hai bên đường, hai người bước từng bước một suốt đoạn đường đi, trong lòng vô cùng yên tĩnh.

Đi được một đoạn, anh cúi người ngồi xuống trước mặt cô, “Để anh cõng em đi một đoạn.”

Tô Hiểu Thần đứng ở phía sau nhìn anh một hồi, lúc này mới nở nụ cười dựa vào trên lưng anh để anh cõng đi.

Trên người anh có một hương vị mát lạnh, nhàn nhạt, không rõ ràng, nhưng không phải là nước hoa hay một thứ gì khác, chỉ là khi dựa gần một chút, ngửi được mùi hương này thì có thể biết đó chính là anh.

Cô cúi đầu xuống, dùng chóp mũi cọ cọ bên tai anh, ngốc nghếch gọi từng tiếng tên anh, “Chiêu Dương, Chiêu Dương, Chiêu Dương.”

Anh nghe, một hồi lâu mới “Ừm” một tiếng, “Gì vậy?”

Hai người cứ như vậy, không nhanh không chậm đi suốt một đoạn đường, nhằm chán trò chuyện câu được câu chăng, nhưng lại đều đắm chìm vào trong đó.

Tô Hiểu Thần nghĩ, đến hôm nay cuối cùng cô đã tốt nghiệp, trước kia còn nhỏ, lúc nào cũng hy vọng được lớn thật nhanh, được tốt nghiệp thật mau. Cô muốn chạy nhanh hơn Tần Chiêu Dương để có thể đuổi kịp được anh.

Sau này biết được thời gian chênh lệch giữa mình và anh cũng chưa phải là khoảng cách, cô có cố gắng nữa cũng không thể nào đuổi kịp được. Cho nên cô cố gắng sức học tập, tranh thủ hàng năm để theo bước chân anh.

Cô làm được rồi, nhưng đến khi lên đại học lại muốn thời gian trôi chậm lại một chút, chậm một chút nữa, như vậy cô lại càng có thêm nhiều thời gian để chờ anh, khi anh trở về rồi, được ở cùng một chỗ với anh, cô dường như không còn điều gì “muốn cũng không được” nữa.

Con người lúc nào cũng muốn trưởng thành, cô từ từ đi về phía trước, vừa sợ hãi con đường phía trước mịt mù, lại vừa sợ hãi phía sau không còn chỗ dựa.

Nguyên vọng của cô không nhiều, chỉ mong được ở cùng một chỗ với anh là tốt rồi.

“Có dám cùng anh đi xuống không?” Anh đột nhiên hỏi.

Tô Hiểu Thần sững sốt một chút, liếc nhìn trước mặt, biết điều anh nói cũng không chỉ là mỗi đoạn đường này, nhưng vẫn gật đầu không chút do dự, “Em nghĩ rồi, em muốn đi đến công ty làm việc, em không về nữa.”

Bước chân Tần Chiêu Dương hơi dừng lại, ngay sau đó liền như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi về phía trước, “Nghĩ kỹ rồi?”

“Nghĩ rồi.” Cô dựa vào trên lưng anh, khẽ bật cười, “Em muốn giúp anh, muốn ở cùng với anh, cho dù nhiều năm như vậy đều ở bên cạnh anh, mấy chục năm sau vẫn muốn được ở bên cạnh anh.”

Cô cố gắng lâu như vậy, thực sự vượt qua được thời gian một năm không cách nào vượt qua được kia, sánh vai đứng cùng một chỗ với anh.

Cơ hội như vậy, cô không nỡ bỏ qua.

Anh ngẫm nghĩ chốc lát, mới hỏi: “Lúc nào đi du lịch tốt nghiệp?”

“Ngày mai.” Ngày mai phải rồi trường, Lão Đại và Lão Nhị đem toàn bộ đồ gửi lại ở chỗ cô, buổi chiều liền đi du lịch, tuyến đường đều đã xác định trước hết rồi, đi du lịch, rồi trở về, sau đó lại tiếp tục chạy đông chạy tây.

Cô khẽ thở dài, có chút rầu rĩ, “Đột nhiên không muốn trưởng thành nữa, làm sao mà thời gian lúc nào cũng không ngừng đi về phía trước vậy.”

Tần Chiêu Dương nở nụ cười trầm thấp, âm sắc trong trẻo lạnh lùng nhưng không thiếu phần ấm áp, “Nếu như vậy, chúng ta phải nhanh chóng kết hôn đi, nghe nói đời sống hôn nhân đều nghìn bài như một, em sẽ không cảm thấy thời gian không ngừng trôi nữa.”

Tô Hiểu Thần: “....” Thật không thể nghiêm túc cầu hôn một lần được sao? Cô muốn đồng ý mà cũng không nói ra miệng được!

Khi Tần Chiêu Dương đưa cô về nhà, Tô Khiêm Thành còn đang chờ, thấy cô về liền đứng dậy đi vào phòng bếp nấu một tô mì làm bữa khuya cho cô, “Qua đây ăn chút đi.”

Tô Hiểu Thần nhìn điệu bộ ông giống như là có điều gì muốn nói với mình, lập tức ngoan ngoãn đi qua ăn, ừm. được rồi, nói thật là cô thực sự đang rất đói bụng.

Tô Khiêm Thành nhìn cô cúi đầu ăn mì, sắc mặt có chút ngẩn ngơ, “Làm sao mà thoáng cái đã lớn nhanh như vậy rồi chứ. ... Hình như trước đây không lâu con còn ôm lấy chân ba la hét muốn đi sang nhà hàng xóm tìm Tần Chiêu Dương chơi đây, vậy mà bây giờ đã tốt nghiệp rồi đây.”

Tô Hiểu Thần dừng một chút, nháy mắt giả bộ đáng yêu, “Bây giờ con vẫn có thể ôm chân ba la hét đi tìm Tần Chiêu Dương chơi mà!”

Tô Khiêm Thành bật cười, không nhẹ không nặng trừng mắt nhìn cô một cái, “Con đó, từ nhỏ đến lớn, ngoài ăn ra thì chỉ còn nhớ đến Tần Chiêu Dương thôi, có thể có chút tiền đồ nào, cho ba chút sắc mặt được không hả?”

Tô Hiểu Thần “hút” lấy sợi mì ăn, không nhìn gì đến ông.

Một bữa ăn khuya cô ăn đến vô cùng thỏa mãn, Tô Khiêm Thành tắt điện cùng cô đi lên lầu, cô vẫn như cũ thích híp mắt cười với ông, nũng nịu gọi ông “Ba Ba” sau đó nói chúc ngủ ngon với ông.

Nhưng tâm tình hôm nay lại không giống như thường ngày, ông gọi cô, đôi mắt trong bóng tối hiện rõ vẻ sâu xa, “Con gái, chúc mừng tốt nghiệp.”

Tô Hiểu Thần ngẩn người, nghiêng người tới ôm ông, “Con cảm ơn ba.”

Tiểu quý rắc rối lúc trước đã từ từ lớn lên, duyên dáng yêu kiều, thời gian vội vàng trôi như vậy, cuộn cuộn xuyên qua hồng trần vô tận.

Tô Khiêm Thành khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi vào phòng.

Tô Hiểu Thần lại không quanh quẩn nhiều như vậy, cô vô cùng chột dạ. Chưa kết hôn mà đã có thai gì đó, Tô Khiêm Thành không thể nào không đánh gãy chân cô!

Nghĩ như vậy, cô nhất thời cảm thấy có chút tiêu hóa không tốt.

Kế hoạch của Tô Hiểu Thần vốn là định sáng sớm ngày mai nói cùng Tần Chiêu Dương, nhưng sau khi thức dậy liền phát hiện ra anh đã không còn ở đây, gọi điện thoại cho anh liền là trợ lý nghe máy, nói là Noãn Dương xảy ra chuyện, sáng sớm toàn bộ công ty đều đã bày trận thế sẵn sàng chờ quân địch, đương nhiên Tần Chiêu Dương cũng phải ở công ty để trấn thủ.

Loại chuyện này không thể nào qua loa được, Tô Hiểu Thần suy nghĩ một chút, ngay cả cơm sáng cũng không ăn, liền gọi Tư Tư cùng cô đi đến bệnh viện một chuyến.

Lúc đầu Tư Tư còn có chút như đang đi trong sương mù, nhưng vừa nhìn thấy cô đăng ký tên ở khoa phụ sản, sắc mặt đều trắng bệch, “Hiểu Thần cậu cậu cậu.”

Tô Hiểu Thần đã có mấy ngày điều chỉnh nên hiện tại vô cùng bình tĩnh, “Tớ có lẽ là có, nhưng kết quả không chắc chắn lắm, vốn là muốn Tần Chiêu Dương đi cùng tớ, nhưng anh ấy có việc bận nên chỉ có thể nhờ cậu thôi.”

Về mặt Tư Tư vô cùng kinh sợ, mãi cho đến khi Tô Hiểu Thần được kêu số vào phòng, trên mặt vẫn là vẻ không thể tin được.

Nữ bác sĩ khoa phụ sản lạnh lùng nhìn cô một cái, nghe Tô Hiểu Thần nói muốn kiểm tra có thai hay không, lúc này mới ngược mắt lên nghiêm túc nhìn một chút, “Cô vẫn còn là học sinh sao?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, mới vừa tốt nghiệp

Nữ bác sĩ cũng không quá hứng thú tìm hiểu rõ, trực tiếp ném cho cô một giấy thử thai.

Lúc Tô Hiểu Thần bắt đầu kiểm tra cũng không hề xem qua giấy thử, để ở bên trong liền đi ra, nữ bác sĩ vừa đúng lúc muốn đi rửa tay, vào trong toilet liếc nhìn giấy thử, mặt không thay đổi đi ra, “Cô hy vọng có hay là không có?”

Tô Hiểu Thần nhất thời sững sờ. Còn có loại chuyện hỏi bệnh nhân như vậy nữa sao?

Đang lúc cô phân vân, nữ bác sĩ kia nhú mày, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, “Chúc mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 76

Khoảnh khắc ấy Tô Hiểu Thần cảm thấy bản thân như đang bay lên đến tận cùng bầu trời, trong thời khắc này cảm giác gì cũng có, nhưng cảm giác lớn nhất, quan trọng nhất vẫn là cô và Tần Chiêu Dương đã có con... Xong rồi, không kết hôn cũng phải kết.

Chờ thêm ít lâu nữa, tên âm hôn kia có thể sẽ ý vào việc có cục cưng, không thêm câu hôn nữa mà trực tiếp bắt cô đi kết hôn hay không?

Nhưng ngay sau đó, nữ bác sĩ liền đánh nát những ý nghĩ này của cô, “Không mang thai.”

Tô Hiểu Thần lần này trực tiếp phát ngốc, “Cái gì?”

“Tôi nói chúc mừng cô không mang thai.” Bà ta nhàn nhạt liếc nhìn cô, “Học sinh đang ngồi trên ghế nhà trường như cô, không có đứa trẻ không phải là nên chúc mừng sao?”

Mặt Tô Hiểu Thần tái đi, Di à, cháu vừa mới tốt nghiệp xong.”

Nữ bác sĩ không ngẩng đầu lên “Xoát xoát” vài cái viết lời chẩn đoán vào bệnh án cho cô, thuận tay đưa đến, “Được rồi; có thể ra ngoài.”

Tô Hiểu Thần hơi nghi ngờ nhìn bà đầy quả trách, “Nhưng lần trước lúc ở trường cháu thử bằng que rõ ràng là hai vạch mà.”

“Thông thường thì que thử sẽ không sai lệch” nữ bác sĩ đẩy đẩy kính mắt kẹp ở trên sống mũi, “Chỉ có khả năng sai sót là một phần vạn, hoặc có người thử thai quá sớm, thai còn nhỏ nên xác suất chính xác là 75%. Cho nên trường hợp que thử thai không chuẩn cũng có, tỷ như quá hạn sử dụng, hoặc là vấn đề chất lượng sản phẩm...”

Bà khựng một chút, nhìn Tô Hiểu Thần một cái rồi nói: “Cô còn trẻ như vậy còn sợ không có thai được sao, còn chưa thấy cô gái nào tầm tuổi cô đã vội vã muốn có con như vậy.”

Tô Hiểu Thần: “... không phải cháu gấp.” Chỉ là cô vừa mới tiếp nhận chuyện mình đang có em bé, bây giờ lại nói không có, sự chênh lệch tâm lý trong cô không thể giảm thiểu nổi.

Nữ bác sĩ thấy cô còn đứng ở đó không đi, hơi chọn nỉ, “Kính nguyệt không tới hẳn là do bị áp lực lớn, còn có thói quen sinh hoạt, đừng thức đêm và ăn uống quy luật thì sẽ nhanh chóng không sao nữa.”

Tô Hiểu Thần còn muốn nói điều gì, Tư Tư vẫn luôn ngồi bên cạnh nghe không nổi nữa, cảm lấy bệnh án của cô cường chế lôi kéo cô rời khỏi phòng khám.”Làm sao vậy, cậu vui hay thất vọng?.”

Tô Hiểu Thần cau mày, khẽ thở dài, “Kỳ thật tớ vẫn hi vọng là có...”

Tư Tư một bên gọi taxi, một bên đem bệnh án trong tay nhét vào túi xách của cô, “Được rồi, cậu gấp gấp gì chuyện có con chứ, nếu thật sự có đứa nhỏ thì cậu cứ ngồi ở nhà biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng đi.”

Nhưng một khắc kia Tô Hiểu Thần vẫn thật sự nghĩ rằng... Nếu như quả thực có cũng không có gì không tốt.

Đến khi Tư Tư thấy đã đạt được mục đích thì hộ tống cô trực tiếp trở về nhà, cầm bệnh án đơn giản nhìn một hồi lâu, rồi mới thuận tay đặt trong ngăn kéo, vừa lúc để ngay bên dưới tờ phê duyệt của cô.

Hàn Tiêu Ly cũng cùng tới giúp cô xếp đồ, may mà là mùa hè, quần áo mang theo ra ngoài cũng mỏng manh, Tô Hiểu Thần đăng kí chuyến du lịch lẻ hành kia cả đi cả về nhiều lắm cũng chỉ mười ngày, quần áo đủ tắm rửa là được, trên đường đi không chừng còn mua thêm bao nhiêu đồ lưu niệm.

Vốn dĩ Tần Chiêu Dương đưa cô đến trạm xe lửa, nhưng hôm nay anh lại có việc đột xuất không thể phân thân ra được, việc này liền do Tô Khiêm Thành phụ trách.

Tô Hiểu Thần lớn tới từng này còn chưa từng rời khỏi ông thời gian lâu như thế, tâm lý của Tô Khiêm trong thời gian ngắn đã có sự hẫng hụt, thế nên toàn bộ hành trình sắc mặt đều không tốt chút nào, rất nhiều việc đều dằn dò đi dằn dò lại.

Tổng kết lại, thật ra chỉ trong một câu nói, “Bước ra khỏi cửa nhất định phải cẩn thận cảnh giác, đêm khuya rồi không được chạy loạn, có vấn đề không tìm cảnh sát thì tìm lão ba nhà mình!”

Tô Hiểu Thần đang dồi dào sức lực hưng phấn khởi hành, tự nhiên nghe không lọt chút nào, lúc ở cửa nhà ga nhìn thấy bọn Tư Tư lại càng không hề do dự kéo va li hành lý chạy qua.

Trước khi lên xe, Tô Hiểu Thần còn gửi cho Tần Chiêu Dương một tin nhắn “Em lên xe rồi”.

Theo kế hoạch đã định trước là trực tiếp chơi một tuần lễ ở thành phố L, nhưng sau này khi quan sát tuyến đường du lịch, cô lại phát hiện còn có rất nhiều điểm du lịch khác cùng với địa điểm du lịch địa phương, thật vất vả đến một chuyến, tất nhiên không thể bỏ qua, cho nên kế hoạch chiến đấu liền chậm rãi kéo dài ra một chút.

Điện thoại của Tần Chiêu Dương gọi đến khi cô vừa xuống xe, chỉ đơn giản dặn dò vài câu liền cúp máy.

Khi đến thành phố L thì trời đã tối rồi, mấy người bụng đói kêu vang, vừa xuống xe còn gặp phải mưa rào có sấm chớp, ở cửa ra nhà ga chờ một hồi lâu mới đợi được xe của khách sạn đến đón, lúc này mới về khách sạn thu xếp bản thân ổn thỏa.

Com tối cũng đơn giản hơn bình thường, các cô gái cùng ở chung một căn phòng, tắm rửa xong thì tụ lại một chỗ chơi đầu địa chủ, chơi đến khuya cũng không hay biết.

Thành phố L là tụ điểm du lịch nổi tiếng, kì nghỉ lần này khách du lịch không nhiều lắm, nhưng cũng không ít chút nào.

Tô Hiểu Thần và Tư Tư cùng nhau đi vòng quanh phố cổ L một vòng, dọc con phố người địa phương thấy du khách cũng không hề lạ lẫm, thỉnh thoảng còn có thể thấy mấy con thú nuôi ở trên đường.

Lúc đi qua một cửa tiệm bán bưu thiếp địa phương, mấy người đều đi vào viết một phong thư cho chính bản thân mình trong tương lai, tính thời gian ngày trở về rồi nhờ chủ quán gửi cho các cô.

Tô Hiểu Thần đổi loại chuyện như viết thư thì quả thật là mù tịt, cứ nhìn lá thư tình cô viết cho Tần Chiêu Dương là biết... lá thư gửi cho Tần Chiêu Dương và gửi cho bản thân cô đều vẽ mấy bức tranh.

Tốc độ của cô rất nhanh, Trong khi Tư Tư còn đang trầm tư suy nghĩ thì cô đã bắt đầu cất bưu thiếp vào phong thư.

Buổi chiều lại càng nhàn nhã, bà chủ một khách sạn nhỏ sát lề đường ở ven sông ngồi bên cửa sổ xâu chuỗi hạt, Tô Hiểu Thần ngai đi đường mệt mỏi, nên một mình ngồi lại đó thưởng trà xem bà chủ làm chuỗi vòng tay.

Cô cũng không tin phật, nhưng lắng nghe bà chủ nói tới những điều sâu sắc của phật gia suốt một buổi chiều, bản thân cũng cảm thấy hứng thú, liền cho thêm một hành trình mới —— đi chùa Phạm Âm của thành phố L.

Trưởng phòng ngũ trường và lão Nhị đi trung tâm thành phố L mua sắm, cô và Tư Tư liền cùng nhau đi chùa Phạm Âm.

Trong chùa khói hương cường thịnh, cô nghiêm túc bái lạy, còn cầu thêm mấy tấm bùa Bình An, Tần Chiêu Dương một cái, Tần Noãn Dương một cái, Tô Khiêm Thành cùng Hàn Tiêu Ly tất nhiên cũng có, cuối cùng nghỉ ngơi một lúc; thiếu chút nữa quên bống bản thân.

Trước khi trở về còn đi cầu ký, vị đại sư đoán xâm cảm lấy thẻ bài của cô thì nói thêm vài câu, “Quẻ này là trung Cát, ta thấy tướng mạo cháu trái lại rất hợp nhân duyên của ta. Nếu không nhìn lầm, vận mệnh của cháu cực tốt, đại phú đại quý bình an trôi chảy, đường nhân duyên hiện giờ cũng đã vào vị trí, chỉ còn lại vấn đề thời gian. Càng khó được cô gái như cháu lớn lên cũng lịch sự tao nhã, ánh mắt trong suốt, chắc hẳn tính tình cũng thông thấu.”

Tô Hiểu Thần được khen một hồi, cười đến hơi ngại ngùng, “Cám ơn đại sư, chút nữa cháu sẽ gửi lại ít tiền nhang đèn.”

“Không phải chuyện này.” Đại sư nở nụ cười, ngón tay điểm nhẹ giữa mi tâm của cô, “Ta nói quẻ này là trung Cát, lại ẩn bên trong có họa lớn, cháu phải tự cẩn thận.”

Tuy rằng đại sư đáng vẻ hòa ái dễ gần, giữa hai hàng lông mày một điểm từ bi, thật sự giống như người biết tỏ tường mọi chuyện, nhưng Tô Hiểu Thần không tìm không phải đã quen, nghe xong là quên ngay.

Thắp hương xong, bước ra khỏi chùa phạm âm không bao xa, cô quay đầu nhìn lại một lần, nghĩ tới đại sư đã nói “Họa lớn”, nhú nhú mày, lại không để ở trong lòng.

Hành trình kế tiếp hơi gấp gáp, đoàn người lại dừng lại ở phụ cận thành phố vài ngày, rốt cuộc đến lúc ấy mới chơi tận hứng, chuẩn bị đẹp đường hồi phủ.

Tô Hiểu Thần trái lại còn nhận được điện thoại của biên tập phía nhà xuất bản mà cô hợp tác, vị tác giả mà cô thích đang mở hội kí tặng sách ở thành phố K, biết cô đang ở thành phố L cách đó khá gần nên đặc biệt gọi điện thoại tới mời cô qua đó, vừa lúc có thể làm quen một chút.

Bản thảo cuối cùng của Tô Hiểu chính là minh họa cho sách của cô ấy, nhưng sách vẫn chưa đưa ra thị trường.

Cô nhất thời động lòng liền đáp ứng, buổi chiều liền dời lại vé khứ hồi của mình, đặt vé đi thành phố K, nghĩ bản thân đi người không, cô gọi cho Tần Chiêu Dương cú điện thoại, nhờ anh mang bản thảo cô đặt trong ngăn kéo gửi đến nhà xuất bản.

Tần Chiêu Dương vừa lúc cùng Noãn Dương về nhà ăn cơm với nhau, nhận điện thoại xong liền đi vào trong phòng cô tìm bản thảo.

Bản học của cô vô cùng lộn xộn, thứ gì cũng bày hết ra, trong ngăn kéo lại sắp xếp sạch sẽ, các bản thảo chỉnh tề phân chia rõ ràng.

Anh lấy vài tờ bản thảo ra nhìn, đã ngả màu rồi, đại khái là thường ngày cô luyện vẽ cảm thấy không đẹp, nhưng lại tiếc không ném đi, lưu trữ đủ các loại chuyện vụn vặt.

Tỷ như lần đầu tiên bản thảo của cô bị trả về, lần đầu tiên được thông qua, lần đầu tiên cùng họa sĩ cô thích góp ý cho nhau, đều vẽ thành những mẫu truyện nhỏ đơn giản, vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Anh xem xong liền nở nụ cười, nói cô không tìm không phải, nhưng cô lại có một tấm lòng linh lung thông suốt.

Anh lấy những bản thảo này xong, vừa muốn đẩy lại ngăn kéo, nhưng bỗng chốc lại nhìn thấy bệnh án cô đặt ở bên dưới, Tần Chiêu Dương khựng một chút rồi vẫn lật ra nhìn thoáng qua, như vậy vừa nhìn sắc mặt của anh lập tức không tốt lắm.

Vì chữ bác sĩ viết quá mờ và rối, ngoại trừ xem tên phòng khám và tên bác sĩ anh không đọc thêm nữa, nhưng chỉ bằng những điều này anh cũng hiểu đại khái chuyện gì xảy ra, vừa nhờ tài xế gửi bản thảo theo địa chỉ nhà xuất bản, vừa gọi điện thoại cho cô.

Đêm nay là đêm cuối cùng ở thành phố L, Tô Hiểu Thần cùng Tư Tư đi dọc con phố ăn một chút đặc sản của thành phố L, lại mua thêm vài đồ lưu niệm mới tụ họp ở cửa khách sạn với trưởng phòng ngủ và lão Nhị, thì nhận được điện thoại của anh.

“Lúc anh lấy bản thảo cho em nhìn thấy bệnh án để bên dưới, có phải chuyện như anh nghĩ không?”

Anh không nhắc tới, Tô Hiểu Thần cũng không nhớ được chính mình khi nào thì có thêm một cái bệnh án, anh vừa nhắc tới, cô lập tức nghĩ ra, úp ụp mở mở có chút ngại ngùng, “Ài nha, đây là em tưởng em... Cái gì gì đó, mấy ngày sau đó anh lại không rảnh, nên em... gì gì đó.”

Tần Chiêu Dương nhíu nhíu mày, “Tưởng rằng bản thân có thai rồi, cho nên tự mình đi bệnh viện kiểm tra? Anh không bận đến nỗi một cuộc điện thoại của em cũng không có thời gian nhận, em quên nói cho anh biết hay là căn bản không có ý định nói cho anh biết?”

“Không có mà.” Tô Hiểu Thần cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình, “Em chỉ cảm thấy đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì, nên không nhắc tới.”

“Vậy thì trong mắt em cái gì là quan trọng?” Giọng nói Tần Chiêu Dương bỗng nhiên trầm xuống, hơi nghiêm khắc, “Thân thể không thoải mái hoặc là có những chỗ bất thường vì sao không nói với anh? Nếu như anh không tính sai, trước khi em tốt nghiệp thì đã có dấu hiệu rồi? Thời gian lâu như vậy em cũng không nhắc tới một chữ.”

Tô Hiểu Thần há há miệng muốn giải thích, nhưng lời đến bên miệng lại không biết làm sao đánh một vòng tròn yên lặng nuốt xuống.

Chẳng lẽ cô sai rồi?

Ban đầu còn chưa xác định, cô không dám nói, sau này biết rõ là hiểu lầm... Thì cũng không cần thiết phải nói mà, không phải sao?

Ở bên cô trầm xuống im lặng, Tần Chiêu Dương cũng không nói gì thêm, một lát sau, anh liền cúp điện thoại trước.

Tô Hiểu Thần nhìn màn hình tối đen lại lập tức tức cười, ài, làm sao mà vừa nói xong đã nổi giận tắt điện thoại rồi.

Sau khi Tần Chiêu Dương cúp điện thoại xong lại cảm thấy bức mình, nghĩ ngợi một lúc; lại gọi một cú cho bệnh viện kia, không bao lâu sau thì kết nối với nữ bác sĩ đã chẩn đoán cho Tô Hiểu Thần.

Nữ bác sĩ nhận được điện thoại của anh thì hơi ngoài ý muốn, “Tần tiên sinh? Tô tiểu thư mấy hôm trước quả thực đã đến chỗ tôi, nhưng chúng tôi phải bảo vệ tình hình bệnh án riêng tư cá nhân của bệnh nhân, dù là anh cũng không thể ngoại lệ.”

“Tôi là vị hôn phu của cô ấy, tôi biết cô ấy đến kiểm tra xem có mang thai hay không, tôi chỉ cần bác sĩ nói về tình huống thân thể của cô ấy, tỷ như vấn đề về phương diện sức khỏe.”

Đầu kia khựng một chút mới lên tiếng: “Có khỏe mạnh hay không thì cần phải làm kiểm tra toàn thân, Tô tiểu thư hôm đó chỉ tới đây làm thử thai, không có cách nào đánh giá được. Đại khái là kinh nguyệt đến muộn nên cô ấy tưởng rằng bản thân có thai rồi, vừa lúc que thử thai lại trực trặc cô ấy vẫn luôn cho rằng chính mình đã có thai rồi mới đến bệnh viện kiểm tra lại, lúc biết không có... rất thất vọng.”

Tần Chiêu Dương cau mày lặp lại một lần, “Trước đó cô ấy đã thử rồi, và tưởng rằng mình đã có thai rồi?”

“Đúng vậy.”

Khó trách lúc trước không nhắc tới với anh, thì ra là tự kiểm tra lại không có kết quả rõ ràng nên mới không nói, mà khoảng thời gian ấy anh đang làm gì? Loay hoay bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, biết cô hơi bất thường, cũng không cần thận trọng ý một chút.

Vừa nghĩ như vậy, anh khẽ nhấp môi, hơi mỉm cười tay nhéo nhéo mi tâm. Mờ mắt ra nhìn thấy chiếc hộp tinh xảo màu đỏ sậm bày ở trên bàn sách mới cảm thấy thanh thản hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Sáng sớm, bốn người liền chia làm hai nhóm ai nấy tự xuất phát, Tư Tư và trưởng phòng ngủ, lão Nhị cùng nhau trở về thành phố A, Tô Hiểu Thần một mình tới thành phố K .

Khi soát vé lên xe, cô tìm vé xe đưa cho nhân viên kiểm tra, lúc đưa tay trở lại túi thì đầu ngón tay chạm vào thứ gì đó hơi thô ráp, lấy ra xem thì là chiếc bùa bình an cô tự cầu cho bản thân.

Từ ngày ở chùa Phạm Âm, đại sư nói cô sẽ có họa lớn về sau, quả thật cô cũng hơi mất tập trung tinh thần.

Tô Hiểu Thần quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, chiếc xe đã nhanh chóng chạy đi, cảnh vật bên ngoài trôi qua vùn vụt, cô dựa vào cửa sổ, hít hít nhìn ánh mặt trời ngoài ấy, trong lòng khẽ nhộn nhạo.

Khoảng tầm trưa hôm nay là có thể đến được thành phố K , buổi chiều vừa kịp tham gia hội ký tặng sách, buổi tối chắc chắn không thể thiếu được màn liên hoan, sáng ngày mai vừa vặn trở về thành phố A.

Bước đi của cô không nhanh không chậm.

Sau khi xuống nhà ga thành phố K, cô vừa ra đến cửa liền nhìn thấy biên tập Tiểu Vân cách đó không xa đang vội vã chạy đến, hai người tới qua đã trao đổi ảnh chụp , vừa nhìn thoáng một cái đã nhận ra nhau, lúc nhìn thấy đối phương thì không khỏi nở nụ cười.

Tiểu Vân thấy cô đi tay không, ngoại trừ một cái túi xách cũng không còn thứ gì khác thì không khỏi tò mò, “Không phải cô đi du lịch ở thành phố L mấy ngày sao? Sao không mang va li hành lý.”

“Bạn của tôi trở về trước, tôi nhờ họ mang về .” Cô cười cười, còn hơi ngại ngùng, “Vậy bây giờ chúng ta đi hội ký tặng sách luôn sao?”

Tô Hiểu Thần ở trước mặt người chưa quen thuộc lắm đều khiêm tốn lễ phép, dù cười rộ lên cũng điềm đạm kín đáo, mang theo một chút ảm áp như ánh mặt trời của thiếu nữ trẻ tuổi.

“Cô đẹp hơn trong ảnh nhiều.” Tiểu Vân cũng cười cười, đưa cô đi về phía trước, “Tôi tự lái xe đến đây.”

Cô gật gật đầu, không dị nghị gì.

Đến hội trường, quang cảnh quả thật là dòng người cuộn cuộn, Tô Hiểu Thần mua 2 quyển sách rồi xếp hàng trong đội ngũ, cũng không giống các cô gái khác cúi đầu chơi di động hoặc bắt chuyện với người xung quanh, cô chỉ đứng yên lặng một mình, đơn giản xếp hàng chờ tới lượt.

Đội đến khi đứng trước mặt tác giả, cô lật trang sách đưa qua, ngón tay nhỏ nhắn thon dài, vị tác giả kia vốn thuận tay nhận lấy để kí tên , nhưng nhìn bàn tay cô vài lần rồi từ ngón tay trắng nõn nhìn lên.

Cô ấy gần như là lập tức nhận ra cô rồi kinh ngạc đứng dậy bắt tay , “ Thì ra là cô”

“Là tôi.” Tô Hiểu Thần gật gật đầu, cười rộ lên, “Chào cô, tôi là Tô Hiểu Thần.”

“Xin chào.” Cô ấy gật đầu mỉm cười, lại ngồi xuống kí tên vào sách cho cô, còn rất tỉ mỉ vẽ một cái mặt cười bên cạnh chữ kí, “Tiểu Vân cũng vừa đến, cô sang bên kia đợi tôi một chút, chờ hội ký tặng sách kết thúc chúng ta cùng nói chuyện một lúc, tôi rất thích tranh của cô.”

“Cám ơn.” Tô Hiểu Thần bị khen tới vui vẻ; cười đến mức đôi mắt đều híp lại.

Lúc rời khỏi bàn kí tặng cô ôm lấy quyển sách giống như nâng niu người bạn nhỏ vừa được gửi tặng.

Tiểu Vân thấy cô đi; vẫy vẫy tay, chuyển cho cô một chai nước khoáng, “Thế nào?”

Tô Hiểu Thần giờ quyển sách trong tay lên, cười đến mặt đầy vẻ ranh mãnh, “Cô nói xem.”

Hai người có được nửa ngày rảnh rỗi, ngồi nói chuyện liên miên rất nhiều thứ, không thể không nói duyên phận thật sự là một cái gì đó rất thần kì, Tô Hiểu Thần và tiểu Vân đặc biệt hợp ý nhau, tuy rằng trước đây liên lạc giữa hai người chỉ giới hạn trong máy tính và điện thoại, nhưng giờ đây lần đầu tiên gặp mặt cũng không xa lạ chút nào.

Nói xong lời cuối cùng, tiểu Vân vẫn hỏi cô, “Hâm mộ không? Mở buổi ký tặng sách của chính mình đi.”

Tô Hiểu Thần sững sốt, lập tức gật gật đầu, “Hâm mộ chứ.”

“Vậy tại sao còn cam lòng từ bỏ hết những thứ này ? cô đang trong thời kì thăng hoa, sau này hoàn toàn có thể vẽ một bộ truyện tranh, sớm muộn cũng có được một lượng fan lớn... Xuất bản manga và mở hội ký tặng sách không phải là chuyện không thể.”

“Công việc sau này của tôi không thích hợp tiếp tục làm họa sĩ.” Suy nghĩ một lát, cô nói như thế.

Nếu như đã muốn cùng nhau cố gắng với Tần Chiêu Dương, cô tất phải làm công việc liên quan đến chuyên môn quản lí của mình, có lẽ cũng sẽ có chút thời gian nhàn rỗi có thể vẽ tranh, nhưng tính tình cô vốn đơn giản, không làm được mấy chuyện lưỡng lự, lựa chọn một thứ chắc chắn phải bỏ qua thứ kia.

Tiểu Vân ít nhiều đã từng nghe cô nhắc tới chuyện này, cũng lý giải, “Ừ, vậy thì tùy thời đều hoan nghênh cô trở lại.”

“Được.”

Cuộc tụ hội buổi tối cũng đơn giản mà ấm áp, hai người mới quen mà như đã thân thiết từ lâu, trò chuyện một chút đã phát hiện sở thích chung và điểm giống nhau của cả hai rất nhiều, đặc biệt hợp ý nhau.

Đáng tiếc là nữ tác giả này đã kết hôn, lúc 9 giờ rưỡi ông xã của cô ấy đến đón người trở về.

Tô Hiểu Thần đặt vé tàu tốc hành về thành phố A từ lúc chiều, tan cuộc liền trở về khách sạn của mình, tiểu Vân tiễn cô lên phòng khách sạn, xem cô thu xếp ổn thỏa mọi thứ rồi mới hẹn thời gian gặp mặt ngày mai trước khi cô về nhà.

Mấy ngày nay tàu xe mệt nhọc, cô cũng hơi mệt, về đến phòng liền nằm liệt trên giường.

Đèn thủy tinh trên trần nhà sáng rực lại trong suốt, cô nhìn như vậy một lúc; cảm thấy đôi mắt hơi cay cay chua xót, đến khi dụi mắt sang vách tường lại thấy đầu vầng mắt hoa.

Cô gờ tay vỗ vỗ cái trán, nhin không được lại đưa mắt nhìn lên đèn thủy tinh, không biết có phải tại cảm giác của cô hay không, cô cứ cảm thấy chiếc đèn trong nháy mắt lay động một cái, cô định thần nhìn kỹ lại thì ngoại trừ chùm đèn phía dưới cùng hơi lắc lư cũng không có gì khác lạ cả.

Tô Hiểu Thần không mở cửa sổ, trong phòng chỉ có tiếng điều hòa nhiệt độ chạy rất khẽ, cô lăn lông lốc vài vòng trên giường rồi xoay người nằm sấp xuống mà ngán người.

Vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt Tần Chiêu Dương xuất hiện ngay trước mắt, cô hơi bực bội vỗ vỗ mắt, đứng dậy chuẩn bị tắm rửa.

Lúc đứng dậy, cô liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã gần mười giờ rồi, cô vừa đau khổ cân nhắc xem có nên gọi cho Tần Chiêu Dương hay không vừa chuẩn bị vào buồng tắm.

Khi cởi áo khoác, cô thuận tay sờ soạng bên trong túi áo, nhưng ngoại trừ tấm vé xe, trong túi rỗng tuếch, cô nhíu nháu mày, tấm bùa Bình An đâu rồi nhỉ?

Cô cẩn thận nghĩ lại một chút, nhớ ra lúc xuống xe trước cửa khách sạn đã đưa cho tiểu Vân hóa đơn chuyển phát nhanh trong túi —— chính là hóa đơn gửi bản thảo mà cô nhờ Tần Chiêu Dương gửi cho.

Chắc lá bùa đã đánh mất lúc ấy.

Nghĩ ngợi một lúc; cô vẫn mặc chiếc áo khoác mỏng lên và cầm điện thoại đi xuống lầu. Vừa đi đến cửa thang máy, đèn trên hành lang đột nhiên tắt ngấm rồi lại “Ba” một tiếng lóe lên, sau đó toàn bộ mặt đất mạnh mẽ rung động.

Thang máy khách sạn vốn vẫn đang chạy lên, đột nhiên bị dừng ở lầu 2.

Tô Hiểu Thần bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, còn không kịp phản ứng lại thì chấn động đã bắt đầu, cô chống vào tường mà vẫn đứng không vững, mắt mở tròn tròn nhìn đồ trang trí treo hai bên trục tiếp rơi từ trên mặt tường xuống.

Cô bối rối đến không nghĩ nổi điều gì, nhưng trong lúc cực độ bàng hoàng lại cố gắng áp chế sợ hãi, nhìn chung quanh một chút rồi nhanh chóng chạy ra cầu thang thoát hiểm giữa tầng đột rung lắc.

Con người ở thời điểm bị uy hiếp đến tính mạng đều có thể bộc phát ra một loại năng lượng khó tin, Tô Hiểu Thần cũng không ngoại lệ, từ trên lầu 3, cô ổn định lại cơ thể rồi tóm lấy tay vịn cấp tốc chạy xuống dưới lầu, xuống đến đại sảnh, khách sạn giám đốc cũng đang phụ trách sơ tán khách hàng.

Mặt đất mãnh liệt rung động, bước chân của cô có chút bất ổn nhưng vẫn liều mạng bước thấp bước cao chạy về phía trước, bàn chân giống như đập lên bông mềm với không tới đất bằng.

Hốc mắt nóng đến mức đau rát, cô tính toán khoảng cách đại khái từ vị trí này đến cửa khách sạn, rất sáng suốt lựa chọn tìm một chỗ che chắn, nấp ở khu vực tam giác cứu mạng.

(tam giác cứu mạng: Lý thuyết mang tên “Triangle of Life – Tam giác của sự sống” – được phát triển bởi Doug Copp – đưa ra một phương pháp tự bảo vệ khi gặp phải thiên tai như một trận động đất mạnh, đó là: Hãy núp bên cạnh một vật rắn thay vì chui xuống bên dưới gầm bàn.)

Trong lòng bàn tay cô còn nắm chặt di động, mồ hôi chảy ra hơi nhớp nháp, ở giữa vùng địa chấn xoay chuyển, cô hơi vô lực nắm lấy di động bắt đầu bấm số.

Đất đai dưới chân rung động lắc lư, khắp nơi bốn phía chỉ nghe thấy âm thanh vỡ vụn của đồ đạc cùng với tiếng gào thét sợ hãi, thần kinh của cô căng cứng, cứ như vậy gắt gao đứng kề bên góc tường.

Điện thoại vang vài tiếng rồi nổi máy, giọng nói của Tần Chiêu Dương xuyên thấu qua di động truyền đến.

Một khắc ấy Tô Hiểu Thần còn nghĩ, trong loại tình huống này, mình gọi điện thoại cho anh nữa làm gì.

Cửa thoát hiểm không ngừng có người chạy ra, tiếng hét lên chói tai cùng tiếng khóc vang vọng, cô găt gao ôm lấy điện thoại, đôi môi luôn cắn chặt, nhưng ngay trong nháy mắt nghe thấy tiếng anh nói lại không ngừng rơi nước mắt; tất cả bình tĩnh đều tan thành mây khói.

Cô gần như là ngay lập tức khóc thành tiếng, “Tần Chiêu Dương...”

Cô vừa dứt lời, cường độ địa chấn dường như lại tăng lên, cô không đứng thẳng được, điện thoại văng ra phía trước, một cặp mẹ con đang lao ra từ cầu thang thoát hiểm, đứa bé gái được người mẹ ôm trong ngực cũng vì chấn động bất ngờ bị ngã ra ngoài.

Tô Hiểu Thần bất chấp việc nhặt điện thoại, cũng không kịp nghe thấy Tần Chiêu Dương nói gì, ngẩng đầu nhìn thấy trần nhà lung lay sắp đổ xuống thì phản ứng so với ý thức càng nhanh hơn, trực tiếp chạy tới vài bước ôm lấy cô bé kia lui lại về bức tường chỗ tam giác cứu mạng.

Vừa trở lại không bao lâu, bức tường liền sụp đổ, tầm nhìn trong nháy mắt tối đen lại, Tô Hiểu Thần còn không biết chuyện gì xảy ra đã ngập chìm trong tro bụi và bóng tối.

Cô bé trong lòng cô khóc to, cô không nhìn thấy gì, chỉ biết địa chấn vẫn chưa kết thúc; vẫn rung lắc mạnh như cũ, cô đã không nghe được bất cứ cái gì, chỉ ôm con bé thật chặt, ôm nó vào trong ngực bao lấy thật kín.

Bốn phía có thứ gì sụp đổ xuống dưới, nện ở trên mặt đất phát ra âm thanh nặng nề, cô nhẹ nhàng đỡ dành đứa bé, “em đừng khóc, em mà khóc nữa chị cũng khóc cho em xem.”

Tô Hiểu Thần chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày, bản thân gặp phải một trận động đất lớn, một mình, ở một địa phương xa lạ.

Mặt đất dưới chân lắc lư rung chuyển làm trong lòng cô nảy lên một cỗ cảm xúc bi thương, chẳng lẽ... phải chết ở đây sao?

Ý thức của cô dần dần trở nên mơ hồ, nhưng đôi tay ôm lấy ôm bé gái lại không mấy may buông ra, trước lúc mất đi ý thức, cô nghĩ đến Tô Khiêm Thành và Hàn Tiêu Ly, cha mẹ của cô còn ở nhà chờ con gái trở về, ba Tô nói, ngày mai khi cô về nhà sẽ tự mình xuống bếp làm tiệc đón gió tẩy trần.

Còn có Tần Chiêu Dương, cô rất muốn ôm anh...

Tần Chiêu Dương cả đêm đều không tập trung, cho dù buổi tối có một cuộc họp rất quan trọng anh vẫn không thể nhắc nổi tinh thần.

Trong phòng hội nghị rộng rãi, anh ngồi ở chủ vị, rũ mắt nhìn báo cáo trong tay, lông mày nhíu chặt.

Một nửa căn phòng đã có người ngồi, anh cũng chưa nói một lời, cứ im lặng ngồi đó, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn phía dưới một cái; con người sâu không thấy đáy.

Trợ lý thấy anh vẫn luôn nhíu mày, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở một câu, “Tần tổng.”

Vừa dứt lời, di động đặt trên mặt bàn liền vang lên, anh đưa mắt nhìn màn hình, thấy là Tô Hiểu Thần gọi, cặp lông mày nhíu chặt giờ mới buông ra, khẽ nâng tay, “Trước hết tạm dừng một lát.”

Dứt lời, anh đứng dậy vừa ra ngoài vừa nghe điện thoại, “Tô Hiểu Thần.”

Nhớ nhưng gọi tên của cô, giống như đan xen toàn bộ dịu dàng và triển miên, trăm ngàn mềm mại quyến luyến không dứt.

“Tần Chiêu Dương...” Đầu dây bên kia là giọng nói kiệt lực mang theo tiếng nước nở của cô, giữa bối cảnh đầy những tiếng gào thét cao thấp cùng âm thanh không biết tên.

Anh vừa cong khóe môi trong nháy mắt ngưng lại, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, “Tô Hiểu Thần, em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Tô Hiểu Thần!”

Anh đột nhiên đề cao âm thanh, giọng nói vừa khàn thiết vừa lo lắng khiến bầu không khí vừa mới thoải mái một chút, sắc mặt mọi người đã ngưng trọng hẳn lên.

Tần Chiêu Dương nhíu mày, hai đầu lông mày toát ra sát khí lạnh thấu xương, “Tô Hiểu Thần, nghe thấy thì trả lời anh một tiếng, xảy ra chuyện gì vậy...”

Đáp lại anh chỉ có giọng nữ máy móc lạnh như băng cắt đứt, anh sùng sốt, bước chân lập tức ngừng lại, quay đầu bảo trợ lý, “Lập tức kiểm tra cho tôi thành phố K xảy ra chuyện gì, nhanh!”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Sự việc xảy ra vào đúng 10 giờ tối, Tần Chiêu Dương nhận được cuộc gọi cuối cùng của Tô Hiểu Thần thì bị mất liên lạc với cô.

Chỉ trong vòng một đêm, thành phố K giống như bị cách ly với thế giới bên ngoài, tín hiệu cắt đứt, các thông lộ bế tắc hoàn toàn.

Tần Chiêu Dương ra khỏi công ty lúc 10 giờ 30 phút, anh ngay lập tức trở về để tước thế gia, việc làm đầu tiên là liên hệ với Tô Thần Triệt trong quân ngũ đang xuất phát đến thành phố K.

Ba giờ sáng, anh quyết đoán bỏ lại chuyện ở công ty lên đường tới đó. Vì giao thông không thuận tiện, anh chỉ có thể đáp máy bay đến thành phố L rồi lại đi xe tới thành phố K bằng trục đường chính.

Suốt một đêm Tần Chiêu Dương không chợp mắt nổi, anh vừa nhắm mắt đã thấy trước mắt mình chính là cô, vô số đáng vè, toàn bộ đều là hình bóng của cô.

Luôn cảm thấy hình như cô đang ở cách đó không xa, nhưng khi đưa tay ra kéo, bàn tay anh lại xuyên thấu qua cơ thể của cô chộp vào khoảng không, anh cũng không dám nhắm mắt, chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời nặng nề hết như sắp sửa đổ sụp xuống trong chốc lát, Tô Hiểu Thần trong mắt anh vẫn duyên dáng cười tươi như cũ, làn mi đẹp như tranh vẽ, tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Tần Chiêu Dương chợt xẹt qua một đồng ý nghĩ đáng sợ, cuối cùng tất cả đều dập tắt trong đầu.

May mà lúc này rốt cuộc cũng có tin tức của cô.

Tần Chiêu Dương gần như là lập tức đẩy cửa xe bước ra ngoài, dư chấn vẫn không ngừng lại, bốn phía đầy những phòng ốc sụp đổ đang run lẩy bẩy giữa cơn rung chuyển, thỉnh thoảng rơi rớt mấy khối gạch ngói vụn làm phát ra tiếng đồ rào rào.

Người trợ lý vẫn theo sát đằng sau đi lên thấy vậy, vừa ngạc nhiên vừa ngỡ vực, “Tần tổng, bây giờ anh không thể vào được.”

“Cô ấy ở bên trong.” Anh hất văng cánh tay cậu ra ra, sải bước đi về trước, dưới chân còn có những mảnh đá nhỏ vụn, không khí giống như bị chảy nước, ướt đầm dề một tầng mặt đất.

“Tần tổng.”

Bước chân của Tần Chiêu Dương bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn cậu ta, “Đem đồ đạc cứu trợ đi phân phát hết đi, cố gắng hết sức dọn đường để máy móc có thể tiến vào chỗ này. Không chỉ vì Hiểu Thần, mà còn vì những người đang phải gánh chịu trận thiên tai nữa.”

Trợ lý sửng sốt, chỉ thấy hốc mắt cậu ta đỏ bừng.

Tần Chiêu Dương nhanh chóng tiến vào thành phố K, nhưng mãi cho đến khi anh thật sự vào đó mới phát hiện thành phố K gặp phải tai họa còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán.

Tin tức về Tô Hiểu Thần cũng không nhiều, chỉ có tên khách sạn nơi cô ở lại gần đây nhất và địa điểm cụ thể, nhưng hiện giờ nhà cửa sụp đổ, dư chấn còn chưa ngừng lại, tìm được chỗ ấy cũng cực kì khó khăn.

Không lâu sau viên trợ lý cũng cùng theo vào, sau lưng còn theo 7-8 nhân viên bảo vệ mặc tây trang màu đen, những người này đều đi theo anh từ lúc đặt chân đến đây.

Sau khi tiến vào thành phố K thì tín hiệu đã bị cắt đứt, tất cả thiết bị điện tử hiện giờ đều trở thành vật trang trí không có tác dụng.

Dư chấn càng ngày càng mãnh liệt, không ít nhà cửa đang lung lay chực ụp xuống lại một lần nữa đổ sập, anh đi giữa đồng đồ nát thê thương, trong lòng đau đến như có người véo mạnh một cái...

Lá gan của Tô Hiểu Thần xưa nay rất nhỏ, không có anh bên cạnh, có phải cô sẽ rất sợ hãi không? Lâu như thế không có thức ăn nước uống, cô có đói bụng không, có phải đang bị đất đá đè lên đau đớn đến phát khóc trong góc nào đó không?

Anh càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng ngực như bị chèn vào một tảng đá nặng nề, đáy mắt tràn ngập âu lo và sợ hãi.

Mưa phùn cứ triển miên không dứt, anh tìm suốt mấy giờ mới trùng hợp gặp lại Tô Thần Triệt, Tô Thần Triệt đang tổ chức cứu viện trường học bị sụp đổ, các loại máy móc cỡ lớn không thể tiến vào, bọn họ chỉ có thể mượn sức dụng cụ và đôi tay.

Lúc anh ta thấy Tần Chiêu Dương cũng không có thời gian nói nhiều, chỉ vội vàng nhìn anh một cái, “Tôi cũng chỉ biết làm vậy, xin lỗi, tôi có công vụ trong người, không cách nào đi tìm Hiểu Thần được...” Nói đến đây, chính anh ta cũng nghẹn ngào đến đỏ vành mắt.

Đây là một ký túc của trường trung học, lúc địa chấn xảy ra trường học vừa mới tắt đèn, nghĩ cũng biết thời khắc ấy đã xảy ra bao nhiêu thảm trạng.

Anh vừa định xoay người rời khỏi đó, nhưng khi nhìn thấy những người nhà nạn nhân đang quỳ bệt dưới đất khóc thảm thiết cùng với tòa lâu kí túc xá đã biến thành phế tích trước mắt lại không thể nào bước nổi.

Đôi tay hết nắm chặt rồi lại buông, buông rồi nắm chặt, cuối cùng anh vẫn cất giọng nói khó nhọc, khàn khàn nói: “Phải hai người tiếp tục đi tìm, những người còn lại cùng tôi ở lại trợ giúp...”

Động tác của Tô Thần Triệt thoáng ngừng lại, nhú nhú mày, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của anh thì cuối cùng vẫn không nói được lời nào.

Trong đầu Tần Chiêu Dương thật ra chỉ có một câu nói, “Cô ấy vẫn cứ nghĩ là mình đã có thai cho tới lúc đến bệnh viện kiểm tra, khi biết là không phải... rất thất vọng.”

Cùng giọng nói trong trẻo gọi tên anh “Tần Chiêu Dương”.

Tần Chiêu Dương đã từng không thể đồng cảm nhưng hôm nay lại hình như hiểu được phần nào, anh luôn đặt cô ở vị trí thông minh hiểu chuyện, cảm thấy cô không khóc không quấy lý trí bình tĩnh đều là điều hiển nhiên, lại quên rằng một Tô Hiểu Thần như vậy là vì chính mình.

Anh nhớ đến cú điện thoại cuối cùng cô gọi cho anh, tiếng khóc đầy sợ hãi, tắc nghẹn như bị bóng đè.

Anh thật sự quá ích kỷ, đêm hôm trước anh còn nổi giận với cô, hiểu lầm cô... Sao anh có thể ngu ngốc như vậy chứ!

Lần thứ hai Tô Hiểu Thần tỉnh lại là bị tiếng khóc trẻ con quấy nhiễu, đầu cô đau như muốn nứt ra, nhất thời cũng nhận ra bản thân mình đang ở chỗ nào, bên tai ngoại trừ tiếng nước chảy trong vắt chỉ có tiếng khóc phiến toái này.

Cô nhú nhú mày, vừa nâng cánh tay lên một chút đã thấy đau nhức như bị kéo rời ra.

Cô bừng tỉnh phục hồi lại tinh thần, thật cẩn thận giật giật thân thể, chân dường như bị cái gì đó đè lại, thời gian kéo dài làm chân trái đã không còn tri giác.

Chân phải ngoại trừ cảm giác hơi đau đốn ra thì vẫn nguyên vẹn.

Cô lại giật giật tay, ngón tay cử động thật nhẹ nhàng, thấy vẫn còn hoạt động được cũng không thiếu mất cái gì, Tô Hiểu Thần mới thờ phào một hơi, sức nhớ trong lòng mình còn ôm một đứa bé gái.

Hình như người đang khóc chính là cô bé ấy...

“Này.” giọng nói khàn khàn thô ráp làm cô không được tự nhiên nhẹ nhàng ho một tiếng, cô bé nghe thấy tiếng cô thì bình tĩnh lại một chút, nức nở khe khẽ.

“Em đang sợ hãi đúng không?”

Con bé dường như khẽ gật gật đầu, nơi này chắc hẳn đã bị sụp xuống dưới, không có một tia sáng nào làm cô căn bản chẳng thấy gì hết, ngay cả cảm giác cũng trở nên trì độn hơn.

“Em có thể nói chuyện với chị không? Chị không thể nhìn thấy em gật đầu hay lắc đầu.”

“Vâng ạ.” Bé gái nhỏ nhẹ trả lời cô, “Đã xảy ra chuyện gì hả chị?”

“Địa chấn đấy.” Cô gơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ của lưng nó, Hiện giờ vì không biết chính mình đang lâm vào hoàn cảnh nào, cô cũng không dám dễ dàng vọng động, chỉ sợ một khi khu vực tam giác cứu mạng này bị sụp đổ, chốn dung thân cuối cùng cũng sẽ bị hủy hoại trong giây lát.

Cô cẩn thận xoa xoa đầu đứa bé, “Chị biết em rất sợ hãi, nhưng chị vẫn phải nói cho em biết, tình huống của chúng ta không lạc quan lắm, bây giờ chị phải ôm em mà chân chị lại đang bị kẹt, em nhất định không được lộn xộn. Nếu không một khi tảng đá bên trên đổ xuống chúng ta sẽ thật sự không được cứu nữa.”

Cô bé dường như bị những lời nói của cô dọa sợ, lại bắt đầu thút tha thút thít khóc.

Cô chờ giây lát, nhẹ nhàng trấn an nói: “Nhưng đừng quá sợ hãi, chúng ta cứ ngoan ngoãn đợi ở chỗ này sẽ có người tới cứu ngay thôi.”

“Vậy mẹ em đâu rồi ạ?”

“Mẹ của em...” Tô Hiểu Thần cau mày suy nghĩ rồi im lặng không trả lời.

“Em không hỏi nữa.” Đôi tay lạnh lạnh của con bé khẽ bưng lấy mặt cô nhẹ nhàng xoa xoa, “Em nhìn thấy mẹ bị một tảng đá rơi xuống nên lên người.”

Tô Hiểu Thần nhất thời cảm thấy lòng xót xa, từ khi xảy ra chuyện đến bây giờ cũng không biết đã bao lâu rồi, thế nhưng những việc mà mắt thấy tai nghe trong từng ấy khoảnh khắc thật sự là khảo nghiệm quá mức chịu đựng tâm lý của cô, cô ôm con bé thật chặt, hốc mắt nóng đến phát đau, ngay cả

tiếng khóc cũng đầy áp lực dồn nén.

Bàn tay nhỏ bé kia liền vỗ từng cái lên vai cô, “Mẹ em sẽ không sao đâu.”

“Sẽ không sao.” Cô mạnh mẽ gạt đầu một cái, không rõ đang an ủi cô bé hay đang an ủi chính mình, “Em có mệt không? Có muốn ngồi lên đùi chị không?”

“Bên cạnh em có một cái bậc nhỏ, giờ em đang ngồi dưới đất, chân của chị bị đè lại rồi, em sờ được hòn đá.” Giọng nói trong vắt của con bé vang lên, âm thanh còn mang theo chút non nớt.

Trong bóng tối đen đặc đến mức đưa tay không nhìn thấy ngón, giọng nói trong trẻo dễ nghe của đứa bé làm cô trong phút chốc cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Nếu như một mình cô bị nhốt ở đây, e rằng nỗi sợ hãi và cô đơn cũng có thể hành hạ cô tới phát điên rồi.

Cô không biết tình huống trên mặt đất, cũng không biết mức độ bị phá hủy của thành phố K, nếu như tình hình quá nghiêm trọng... Nếu như đội cứu viện không đến kịp, kết cục chờ đợi hai người sẽ không hề tốt đẹp.

Nhưng nghĩ đến Tần Chiêu Dương, cô lại âm thầm trấn định tinh thần, ngay cả một kiếp nạn kia cô cũng tránh được, chắc chắn sẽ chịu đựng được đến khi có người cứu hộ. Tần Chiêu Dương sẽ không bỏ rơi cô.

Nghĩ như thế, trong lòng cô lại cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Chờ tầm mắt thích ứng với bóng tối, Tô Hiểu Thần mới một lần nữa quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh của bản thân, kết cấu nơi này khá chặt chẽ, ít nhất là lúc dư chấn phát sinh tuy rằng cũng bị rung động nhưng cũng không xảy ra hiện tượng sập xuống lần nữa.

Địa điểm cô lựa chọn quả thật rất tốt; vừa vặn tạo thành một khu tam giác cứu mạng cực kì an toàn, hơn nữa lần theo hơi thở còn có thể nhận ra những tia sáng mờ hồ, thậm chí...

Cô ngưng thần nhẹ nhàng nghe ngóng, “Chỗ này có nước đúng không?”

“Có ạ, ở ngay ở cạnh chỗ em, em duỗi tay là sờ được.” Trong lúc nói chuyện, cô bé thấm ướt tay rồi sờ trên tay của cô, “Chị xem này.”

Tô Hiểu Thần lập tức cười rộ lên, “Em tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Em tên là Chu Lâm Lâm, năm nay 7 tuổi, mẹ em là giáo viên ngữ văn, ba em là bác sĩ.” Lúc cô bé nhắc tới cha mẹ, trong giọng nói không che giấu được sự sùng bái và kiêu ngạo.

“Chị là Tô Hiểu Thần.” Cô dùng đầu cọ cọ mặt của nó, “Rất hạnh phúc được biết em, cô bé ạ.”

Mặc dù gặp nhau bằng phương thức này, trong loại cảnh ngộ này, Tô Hiểu Thần vẫn cảm thấy thật may mắn khi đó đã quên hết tất cả vuron tay kéo con bé một cái, đây là một sinh mệnh rất tươi mới rất nhiệt huyết.

Im lặng một lúc lâu; Chu Lâm Lâm lại hỏi cô, “Chị ơi, khi nào chú cảnh sát mới đến cứu chúng ta và mẹ em?”

“Rất nhanh thôi, rất nhanh...”

Cô rũ mắt xuống, tâm tư lại mờ mịt không rõ ràng.

Thân ở trong bóng tối, thứ làm suy sụp ý chí sống sót không phải là dư chấn vẫn không ngừng nghỉ, mà là sự chờ đợi vô vọng chẳng có mục đích.

Cô không biết tiếp theo mình phải đối mặt với điều gì, giống như lại quay trở về năm đó, mưa bụi đầy trời, anh bung dù đứng trước mặt cô hơi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trong suốt, cũng có mang theo chút quyến luyến không nỡ.

Thế nhưng anh vẫn cứ rời khỏi cô, khiến thế giới của Tô Hiểu Thần thoáng cái đã trở nên vô cùng vắng vẻ, giống như hiện tại không có chỗ dựa cũng không có trọng tâm.

Cô giờ tay sờ đến chiếc nhẫn đính hôn, cảm giác hơi kim loại lạnh lạnh nhưng trái tim cô bỗng chốc ấm áp trở lại.

Sự tin tưởng của cô đối với anh cũng giống như cô tin tưởng chính bản thân mình; cô biết anh sẽ đến, nhất định sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Thành phố K cứ đổ mưa liên miên không dứt, anh đứng trong bóng râm mà cảm thấy cả người lạnh lẽo, lẽ ra thời tiết phải rất nóng bức mới phải.

Trước tầm mắt anh là những ánh sáng lờ mờ đan xen, có lẽ do đã lâu không làm nhiều công việc cần đến sức lực như vậy, ngay cả trong giấc mơ anh cũng cảm giác được toàn thân có một con đau nhức.

Anh hơi cuộn thân thể lại, để mặc dòng suy nghĩ dần dần bay xa.

Anh có một đứa em gái thật hoàn mỹ, dịu dàng ngoan ngoãn làm cho người khác phải thương yêu, ít nhất đối với anh mà nói, không có cô gái nào có thể làm cho anh thấy người đó tốt hơn em gái anh cả.

Nhưng cô cứ như thể mơ hồ bước vào thế giới của anh, bàn tay nhỏ mồm mím đầy thịt, ánh mắt sợ hãi lúc nhìn anh còn luôn mang theo vẻ phòng bị.

Lần đầu tiên học viết tên, cô cầm cán bút nghiêng đầu nhìn anh, hai con ngươi nheo lại, đen bóng như ngọc lưu ly.

Sau này... Sau này bọn họ cùng nhau đến trường, các vấn đề của cô tầng tầng lớp lớp xuất hiện, ngay cả đi đường cũng có thể vì mãi nói chuyện với anh vô ý va vào cột điện, tay che cái mũi bị đụng hồng hồng tím tím vẫn không tìm không phôi quay sang phía anh cười thật tươi.

Sau này bọn họ cùng nhau lớn lên, rốt cuộc anh cũng không ngăn cản cô bước vào trong trái tim của anh.

Đơn giản, thuần túy. Hai từ này cho dù là miêu tả bản thân cô hay miêu tả tình cảm giữa bọn họ, quả thật đều vô cùng thích hợp.

Anh một đường trải qua thời thanh xuân của cô, nhìn cô trưởng thành, cho dù sau này xa cách bốn năm đại học không hề gặp lại, mỗi lần nhắm mắt nghĩ tới cô, trái tim trong lồng ngực vĩnh viễn luôn đập nhanh không thôi, cái tên kia đã biến thành mũi tên găm trong tim, không thể nào nhổ bỏ được.

Anh biết anh đã bệnh tình nguy kịch đến mức vô phương cứu chữa mất rồi, nhưng kể cả khi có thể chữa khỏi cũng không muốn trị tận gốc.

Tần Chiêu Dương hơi khó sở cau chặt mày lại, mưa bụi nghiêng nghiêng đậu lại trên tay anh, hơi lạnh làm anh chợt thấy kinh hãi, anh chậm rãi mở mắt ra nhìn bầu trời tối đen, thật lâu không thể nói nên lời.

Lúc trời rạng sáng dư chấn lại tăng mạnh hơn một chút, mặt đất ầm ầm rít gào, phía chân trời cuộn lên mưa rào xối xả, áp lực đè xuống khiến cho lòng người tưởng như muốn tan vỡ ra thành từng mảnh.

Anh bị nước mưa xối ướt khiến áo somi dán chặt lấy thân thể, anh vội vã tới đây cũng không có quần áo để tắm rửa, kèm theo chứng bệnh ura sạch sẽ chết tiệt, tình nguyện để quần áo như vậy cũng không muốn mặc đồ người khác đã dùng qua.

Khi Tô Thần Triệt lại đây uống nước mới phát hiện ra sắc mặt của anh có chút bất thường, gờ tay lên sờ thử mới thấy trán anh nóng hổi, anh ta kẻ sát vào xem, môi tái xanh không chút huyết sắc, sắc mặt lại càng trắng bệch như tờ giấy.

“Đừng chạm vào tôi.” Anh nhú nhú mày, gờ tay đẩy văng anh ta ra.

“Cậu phát sốt rồi.” Tô Thần Triệt nhú nhú mày, gờ tay nâng anh dậy, “Cậu có biết bệnh truyền nhiễm sau thiên tai nghiêm trọng thế nào không? Thừa dịp hiện tại giao thông còn thuận tiện cậu mau chóng trở về thành phố A đi.”

Tần Chiêu Dương nín chặt khóe môi, đôi mắt mang thần sắc nặng nề nhìn anh ta một cái; một lúc lâu mới thỏa hiệp nói: “Tôi sẽ uống thuốc, nhưng trước khi tìm được Hiều Thần... Tôi sẽ không đi đâu cả.”

Nói xong những điều này; dường như anh hơi mệt mỏi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, “Anh đi làm việc của anh đi.”

Hiện tại chuyện quá khẩn cấp, anh ta quả thật không thể phân tâm, do dự một lát vẫn đứng dậy đi qua chỗ khác xử lý, đúng lúc viên trợ lý vẫn còn ở đây liền dứt khoát giao mọi chuyện cho cậu ta.

Đến tầm nửa đêm, Tần Chiêu Dương đang nửa tỉnh nửa mê, toàn thân khô nóng khó chịu nhưng thân thể lại lạnh buốt.

Trợ lý đắp cho anh một tấm thảm mỏng, lều bạt tuy rằng sơ sài, nhưng tối thiểu vẫn có thể che gió che mưa, anh uống hết chỗ thuốc rồi nằm ở bên trong cũng miễn cưỡng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Trợ lý cũng không dám rời khỏi đó, mang nước tới sử dụng cách hạ nhiệt vật lý cho anh, mãi đến hừng đông trời sáng cuộc con sốt cũng dần dần lui.

Có lẽ do sốt quá cao, anh chìm dần trong hỗn loạn rồi cuối cùng cũng ngủ say, miệng hơi giật giật nhưng vẫn luôn lẩm bẩm điều gì đó, cậu ta cúi đầu xuống nghe kỹ, chỉ thấy ngoài hai chữ “Hiều Thần” cũng không còn gì khác.

Chú hai Tần biết bên này xảy ra chuyện, dứt khoát đáp trực thăng tự mình tới một chuyến, vì không có chỗ dừng chân nên khi hạ cánh phải trực tiếp dùng thang dây nhảy xuống dưới, chuẩn xác đáp xuống khu lều bạt dựng ngay trước cổng trường học.

Khi ông đến Tần Chiêu Dương vẫn còn đang mê man, anh không nói mê sáng nữa mà đôi môi mím thật chặt, ông mang theo thuốc tới, lay anh tỉnh dậy

rồi cứng rắn dứt thuốc vào miệng bất anh nuốt xuống, sau đó mới xoay người đi tới chỗ Tô Thần Triệt.

Chỗ vật tư anh mang đến ban đầu là chuyển đồ tiếp tế đầu tiên kịp thời cứu trợ tình hình, chuyển đồ mà chú hai Tần mang đến là chuyển vật tư thứ hai, đồng thời cũng giải trừ luôn tình trạng khẩn cấp cho thành phố K.

Tổ chất thân thể của Tần Chiêu Dương cũng không tệ lắm, cảm lạnh chỉ cần nghỉ ngơi cũng đã khỏe lên khá nhiều, chỉ có điều trên tay không còn sức lực gì nhiều.

Bên này không cần anh giúp đỡ nữa, anh liền dứt khoát đi tới nơi Tô Hiểu Thần xảy ra chuyện.

Một nửa khách sạn đã biến thành phế tích, anh đứng ở vị trí vốn dĩ là cổng chính một lúc lâu, chỉ cảm thấy trong lồng ngực có cảm giác khó chịu không thể miêu tả được cứ cuộn cuộn nổi dậy, anh ho nhẹ vài tiếng, khắp khoang miệng ngập tràn mùi máu tươi.

Anh vẫn luôn làm công tác tư tưởng cho chính mình, vẫn luôn trốn tránh không dám đối mặt với điều này, nhưng hôm nay khi thật sự đến trước nơi đây, hết thảy những điều anh tự an ủi bản thân trong nháy mắt sụp đổ, anh không thể thờ ơ lạnh lùng nổi, thậm chí khi nhìn mảnh phế tích trước mắt còn cảm thấy ngực đau đến mức không thở nổi.

Mấy người anh mang theo từ thành phố A đến lúc này đều bản thủ vô cùng, thấy một mình anh đứng ở nơi đó, chần chờ một lát mới đi lên báo cáo, “Tần tổng, tạm thời còn chưa có tin tức của Tô tiểu thư.”

“Tiếp, tục, tìm.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gặm ra từng câu chữ, bản thân anh cũng không có cách nào không đếm xỉa đến, cứ như thể dùng đôi tay bới từng viên gạch ngói. Cuối cùng, mười đầu ngón tay đều bị gạch mài rách, nhuộm một lớp máu đen kịt.

Đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Thần đối diện đến mức này, trong bụng trống rỗng, cô giờ tay sờ đã thấy ồm sộp một vòng.

Chu Lâm Lâm bên cạnh vốn thỉnh thoảng vẫn phát ra vài tiếng động cũng đã yên tĩnh hồi lâu, cô hơi bận tâm giờ tay sờ sờ con bé, nhẹ nhàng hỏi, “Lâm Lâm, em ngủ à?”

“Không có...” Giọng nói cô bé hơi nghẹn ngào, dường như vừa rồi lại khóc một hồi, “Em đói bụng quá...”

Tô Hiểu Thần trải qua từng ấy chuyện khó chấp nhận nổi từ lâu đã khóc không ra nước mắt, chân trái lúc trước vẫn luôn tê dại giờ lại nổi lên từng đợt đau đốn, cô thử đi chuyển, nhưng ngoài việc khiến cho vết thương trên đùi ngày càng nặng ra cũng không mấy may đi động được chút nào.

Nhìn sắc trời có lẽ là ban ngày, không biết chỗ cô bị chôn vùi hiện giờ có sâu hay không mà vẫn mơ hồ còn có chút ánh sáng, cô xoa khuôn mặt của Chu Lâm Lâm mặt, “Uống nước, nhất định phải giữ cơ thể không bị mất nước, kiên trì thêm một chút nữa chúng ta sẽ được cứu, biết không?”

Cô bé rất nghe lời gật gật đầu, có lẽ đi lấy nước, một lúc lâu chụm bàn tay nâng đến bên môi cô, “Sắp chảy ra hết rồi, chị mau uống đi.”

Tô Hiểu Thần hơi ngạc nhiên rồi sờ soạng đến lòng bàn tay của nó, bên trên còn có một lớp tro bụi, cô cũng không ngại nhiều uống một hớp nước, cuối cùng cũng cảm thấy sự khô rát trong ngực và bụng dần đi.

Nghỉ ngơi một hồi, con bé dựa vào cô chậm rãi ngủ mất, cô mở to mắt nhìn ra phía ngoài, lưu ý động tĩnh bên ngoài, mơ hồ nghe thấy được tiếng bước chân, nhưng cẩn thận nghe ngóng thì dường như lại chẳng có gì cả; cô không dám tiêu hao thể lực của mình nên chỉ hơi lưu ý một chút, không lâu sau ý thức lại lơ mơ dần.

Trước lúc cô sắp ngủ lại sờ soạng mũi con bé, cảm nhận được hô hấp ổn định của nó, rồi ôm chặt nó hơn chút nữa mới an tâm ngủ.

Một lần nữa Tô Hiểu Thần tỉnh lại thì sắc trời đã tối, cô bé trong ngực còn chưa tỉnh dậy, cô lưu ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài, hình như tiếng động so với trước đây càng tới gần hơn một chút; cô đưa tay loạng choạng sờ xung quanh, nhặt được một tảng đá liền cầm trong lòng bàn tay, cứ thế gõ từng cái một.

Ban đầu còn không tìm đúng chỗ, cô bèn gõ khắp các hướng khác nhau thử lại, cuối cùng cũng tìm được một chỗ có cốt sắt, âm thanh lạnh lạnh, cũng có thể nghe được rõ ràng.

Cô gõ một lát rồi sức nhớ đến cô bé trong ngực, đứa bé vẫn đang ngủ, an tĩnh đến mức làm cô nghĩ mà sợ hãi, khựng một chút rồi sờ soạng mặt nó, hô hấp đã hơi yếu đi.

Tô Hiểu Thần không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, nhưng hô hấp yếu ớt hiển nhiên là đã có vấn đề gì đó xảy ra, ở lâu dài trong này rốt cuộc cũng không tốt, chưa nói tới dư chấn sẽ tạo thành lần sụp đổ thứ hai chôn sống hai người, cứ bị đối xử như thế này cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Nghĩ như vậy, động tác gõ vào cốt sắt của cô càng ngày càng nặng.

Chu Lâm Lâm bị tiếng động ồn ào gọi tỉnh, đã không còn sức lực nhúc nhích nữa, yếu ớt nói “Chị... Có muốn... uống nước không? Em... Em qua đó lấy một chút, chị với không tới.”

Tô Hiểu Thần gõ đến mức tay đau nhức, nó hơi động dậy đã khiến cô suy nghĩ không ôm được, “Em đừng cử động, chị không ôm nổi em.”

Quả nhiên con bé yên tĩnh lại, rồi nhỏ giọng khóc nức nở, “Chị ơi, có phải em sắp chết rồi không?”

“Em sẽ không chết.” giọng nói của cô cũng bắt đầu khàn khàn, chớp mũi đau xót khiến lồng ngực cũng phát đau.

Con bé không nói thêm gì nữa, Tô Hiểu Thần đặt ngón tay dưới mũi của nó để cảm nhận hô hấp, hơi thở của con bé đôi lúc dừng lại lâu hơn một chút lại đánh thức cô dậy, cứ như thế kiên trì một hồi lâu cô rốt cuộc không còn chút sức lực nào...

Nếu như buông tha như vậy, nhất định sẽ dễ chịu hơn một chút.

Cô nghĩ như thế, lại càng ngày càng uể oải, thật sự... Không thể sống nổi nữa sao?

Tại cô đã xuất hiện hiện tượng ù tai, nghe không rõ âm thanh cho lắm, nhiều lúc Chu Lâm Lâm nhắc lại hai lần cô mới nghe thấy, vừa mới nhích người liền đau đến mức hít mạnh một hơi, đầu óc triệt để tỉnh táo.

“Chị, bên ngoài có người!”

Tô Hiểu Thần nghiêng tai nghe ngóng, giờ tay gõ gõ vào cột sắt, “Có ai không?”

“Tần tổng...” Trợ lý vội vàng chạy tới, “Phía dưới có người!”

Tần Chiêu Dương nghe vậy lập tức ngồi dậy, liên tục vận động cường độ cao, ăn cơm lại ít hơn nữa còn bệnh tật mới khỏi, anh đột ngột ngồi dậy như vậy làm đầu óc choáng váng một lúc rồi mới ổn định lại thân thể.

Lúc anh mở miệng, âm thanh khàn khàn giống như không phải của chính mình nữa, “Đưa tôi qua đó...”

Chỗ đó bị vùi lấp cũng không quá sâu, chỉ là các tầng đá lớn đổ sập tương đối nhiều; hơn nữa dư chấn không ngừng, mỗi lần có người qua đó đều không thu hoạch được gì nên vẫn không chú ý lắm.

Tô Hiểu Thần ở phía dưới nghe thấy được động tĩnh, giờ phút này liền bắt chấp tất cả hô to: “Chỗ này có người!”

Khoảnh khắc Tần Chiêu Dương đi đến, vừa lúc nghe thấy giọng nói của cô.

Cho dù âm thanh đã khàn khàn đi không ít, nhưng anh vẫn như cũ vừa nghe thấy đã biết là cô.

Tần Chiêu Dương nháy mắt mắt không còn chút máu, gần như không để ý đến phiến đá đang lung lay sắp đổ, nhanh chóng chạy tới, “Hiểu Thần, em có nghe thấy không?”

Tô Hiểu Thần nghe thấy được.

Cô che miệng, nước mắt rốt cuộc cũng rơi xuống, làm sao cũng không dừng lại nổi. Lồng ngực cũng vì thế mà hơi đau nhói, nhưng cô vẫn liều mạng òa khóc, kiên cường quá lâu, khi nghe thấy giọng nói của anh thì mọi căng thẳng áp lực dường như tan biến.

Là em, em nghe thấy được...

Trong lòng cô dùng sức thốt lên câu nói này, nhưng miệng động vài cái cuối cùng cũng không nói ra, cô thật sự chẳng còn sức lực nữa, một chút cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Kết Thúc

Không khí bên dưới trở nên ẩm ướt, lạnh lẽo, còn khê nổi gió.

Vì biết cô không còn mấy thể lực để tiêu hao nữa, Tần Chiêu Dương cũng không tiếp tục nói chuyện với cô, trước tiên phải bố trí máy móc đến dọn dẹp diện tích đổ nát nơi cô đang bị chôn vùi.

Kể từ thời khắc Tô Hiểu Thần nghe thấy giọng nói của Tần Chiêu Dương trở đi, thần kinh toàn thân cô đã thả lỏng xuống, lúc này lưng cô còn dựa vào mặt tường lạnh buốt chỉ cảm thấy thấm đẫm mồ hôi.

Cô giờ tay sờ sờ tiểu đứa bé, hô hấp của nó tuy rằng vẫn ổn định nhưng cũng rất yếu ớt, cô không dám đánh thức con bé liền nhỏ nhẹ kề bên tai nó nói chuyện, đã nói những gì chính bản thân cô cũng không biết, chỉ cần trong đầu nghĩ tới cái gì thì nói cái đấy, thậm chí ngay cả thơ Đường cũng đọc mấy bài.

Giờ đã là đêm khuya, cô có thể nghe thấy tiếng nhân viên cứu hộ đang điều khiển máy móc đào đất bên ngoài một cách rõ ràng, đến cả khi sắp chìm vào giấc ngủ, giọng nói của anh cũng vang lên rành mạch, điềm tĩnh chỉ huy mọi việc.

Giữa lúc ý thức mông lung, cô hưng hăng tự véo mình một cái thật mạnh, véo đau đến mức phải cắn môi hít một hơi khí lạnh, cuối cùng thần trí cũng tỉnh táo lên được một chút.

Khi đó, tiếng nói của Tần Chiêu Dương mặc dù không lớn lắm, nhưng cô cũng có thể nghe được.

Âm sắc không hề trầm ám giống thường ngày mà cũng như cô hơi khàn khàn, lúc nói chuyện dường như rất mất sức, nặng nề, giống như người bị bệnh. Nhưng dù vậy, trong lời nói vẫn không che giấu sự nghiêm khắc và phong độ uy quyền như cũ.

Ánh sáng bên ngoài đã có thể chiếu rọi tới đây, không biết là ánh đèn pin hay là cái gì nhưng cũng chỉ là loáng thoáng mấy quãng sáng mỏng manh.

Rốt cuộc đến lúc quá nửa đêm, cô chỉ còn bị ngăn cách với bên ngoài vài mảng tường gạch, thanh âm của Tần Chiêu Dương ở ngay gần bên tai, địa điểm cô đang ngồi là khu vực tam giác cứu mạng, ngoại trừ quanh thân còn an toàn, những chỗ xung quanh đều rất phức tạp.

Cô hơi nhắm mắt, trong lòng khó chịu muốn khóc, khi giờ tay đi sờ mặt đứa bé đã rất lâu không nói câu nào thì phát hiện tay của nó đang lạnh dần.

Trong bụng cô đột nhiên cả kinh, đưa ngón tay dò xét trước mũi nó tuy vẫn cảm nhận được hô hấp còn đó, nhưng vẫn yếu ớt như cũ.

Cô không dám trì hoãn nữa, tay bên kia nhặt lấy tảng đá gồ gồ cốt sắt, tìm được sự chú ý của Tần Chiêu Dương mới khê khàng nói: “Em còn ôm một cô bé trong lòng nữa, nó sắp không chịu nổi nữa, anh. . . Nhanh một chút, cứu lấy con bé. . .”

Bên ngoài dường như im lặng một hồi, sau một lúc lâu anh mới đáp lại: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

“Được.” Cô thông thả thở dốc một hơi, giọng điệu kiên định, “Em còn chịu đựng được, nhưng nó thì không được. . . Em chưa từng yêu cầu anh nhất định phải làm điều gì cho em, duy chỉ có đây là lần đầu tiên.”

“Anh biết.” Giọng nói của anh khàn khàn.

Đồng thời trong lúc nói chuyện, có một luồng sáng từ phía anh chậm rãi chiếu tới, cứ thế đưa xuống cũng không rọi thẳng vào mắt cô.”Anh thò tay vào đó, nếu em nhìn thấy nó với tôi được, thì nắm tay anh một chút. . .”

Anh trầm thấp khụ một tiếng, giọng nói mang theo một tia cầu xin, “Nắm một chút thôi, để anh biết em đang ở đó. . .”

Tô Hiểu Thần cố gắng thích ứng luồng ánh sáng mỏng manh, chậm rãi giờ tay lên nắm lấy ngón tay anh, đáy mắt cô phủ một tầng hơi nước, ngay cả luồng sáng kia cũng trở nên mờ hồ, cô cố gắng duỗi tay đụng một cái, đầu ngón tay lại cách chỗ anh chỉ một khoảng cách nhỏ.

Quầng sáng trắng thoáng qua trước mắt cô, khiến cô bật khóc ra thành tiếng, cũng không biết là do bản thân sợ hãi và tủi thân, hay là đau lòng vì anh.

“Anh chờ một chút.” Cô ôm đứa bé điều chỉnh lại tư thế, hơi ngồi thẳng lên một chút, co kéo động tới cái chân đau khiến cô hồi lâu không lên tiếng. Tô Hiểu Thần không học chuyên ngành y, cũng không biết cái chân này bị thương nặng nhẹ ra sao, nếu như nghiêm trọng. . . Chỉ sợ nó đã đứt lìa.

Cô cắn cắn môi, không dám tiếp tục vọng động, lại cố gắng giờ tay ra chạm vào anh, lần này cô chạm được, cô cảm giác được rõ ràng đầu ngón tay của mình đã xẹt qua lòng bàn tay anh.

Cô lại ngừng một chút, tiếp tục giờ tay ra nắm lấy tay anh. Không biết do thân nhiệt của anh quá cao hay nhiệt độ cơ thể cô quá thấp, cả bàn tay cô nóng hổi.

Tần Chiêu Dương thật sự chỉ tay cô một chút rồi buông ra, cô nghe thấy âm thanh anh đứng dậy, sau đó gọi người bắt đầu dùng tay không khiêng khối đá ra ngoài.

Cô bé trong lòng ưm một tiếng, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi, “Chị, có phải. . . Có người đến cứu chúng ta không?”

“Đúng vậy.” Cô giờ tay phát phát cô áo cho nó, nhẹ nhàng an ủi, “Rất nhanh thôi, em đừng ngủ nữa, được không?”

“Vâng. . .”

Lòng của cô yên ổn hẳn, chỉ nghiêng tai lắng nghe giọng nói anh, cô không tính ra thời gian cụ thể, phỏng chừng là cách mỗi 10 phút, anh sẽ kể gần lại đây nói với một câu, nghe thấy cô trả lời mới an tâm tiếp tục đi chuyển đá.

Tô Hiểu Thần nghĩ, mình và Tần Chiêu Dương cùng nhau đi qua nhiều năm như thế, lại chưa từng một lần cảm thấy có thể nghe thấy giọng nói của người kia cũng là một loại hạnh phúc.

Cô lại một lần nữa nghĩ tới anh, nghĩ tới gia đình của mình, nghĩ đi nghĩ lại liền bất giác cong môi cười .

Tầng đá đã được chuyển ra chỗ khác, chỉ còn lại một tầng cuối cùng cần điều máy móc đến cất, cũng may ở đó cái gì cũng có, gần như rất nhanh đã có âm thanh máy cất vang lên.

Tiếng động kia hơi chói tai, Tô Hiểu Thần giờ tay che hai tai của Chu Lâm Lâm lại, cúi đầu hôn lên tóc nó, “Đừng ngủ nhé, chờ thêm chút nữa thôi. . .”

Cô bé giật giật ngón tay, khẽ chạm mặt cô như an ủi nhưng lại không nói một lời.

Phiến đá vỡ vụn bị dọn sang chỗ khác, cánh cửa nối liền sự sống trong nháy mắt đã được mở ra, Tô Hiểu Thần hí hí mắt, một thời gian dài chìm trong bóng tối, còn không thích ứng với tia sáng nên cô đành rử mắt xuống.

Cô khẽ khàng đánh thức chu Lâm Lâm, bởi vì không còn sức lực, việc duy nhất cô làm được là ôm lấy nó. Cũng may con bé đã tỉnh lại, ra sức giãy giụa di chuyển đến trước cửa ra.

Mảng ánh sáng xuất hiện nơi đáy mắt Tô Hiểu Thần bị nó che chắn đằng trước giờ một lần nữa chìm vào bóng tối.

Bên ngoài là tiếng chúc mừng vang dội; khoảnh khắc Chu Lâm Lâm bị ôm ra còn nói với Tần Chiêu Dương đang ôm nó, “Bên trong còn một chị nữa, là chị ấy cứu em, nhất định phải cứu chị ấy ra.”

“Anh biết.” Tần Chiêu Dương dùng miếng vải đen che khuất đôi mắt của nó, “Giờ em phải tới bệnh viện đã.”

Trợ lý ở bên cạnh nhanh chóng đón lấy, các y tá đã đợi sẵn từ lâu lập tức lên đặt con bé lên băng ca, cấp tốc đưa đến bệnh viện ở phụ cận c.

Tần Chiêu Dương dùng đèn pin chiếu vào, cuối cùng cũng nhìn rõ được Tô Hiểu Thần, cô hơi nhếch môi, lệch đầu dựa trên vách tường, vừa rồi dùng sức ôm đứa bé ra ngoài dường như đã tiêu hao quá nhiều sức lực của cô, lúc này sắc mặt cô tái nhợt đến mức không có chút huyết sắc nào, cứ như vậy suy yếu dựa vào tường không hề nhúc nhích.

“Hiểu Thần.” Anh giờ tay qua đó, ngón tay đã có thể chạm đến mặt của cô, “Em có thể ra ngoài không?”

“Chân em bị đè lại. . .” Cô đưa mặt tựa vào lòng bàn tay anh, “Em mệt quá, thật là mệt, cũng thật đói. . .”

“Cái chân nào?” thanh tuyến của anh thu chặt, dường như vì căng thẳng mà cứng ngắc.

“Đùi trái.” Cô hơi giật giật, tuy rằng hơi đau, nhưng trong ngực không còn Chu Lâm Lâm đè nặng nữa cô lại phát hiện đùi trái có thể hoạt động .

Con người của cô chậm rãi mở to, lại một lần nữa cẩn thận cảm nhận một chút, lần này hơi vui mừng “Có thể cử động, nhưng chỗ này hơi nhỏ; em vừa động dậy đã đau.”

“Được, anh hiểu rồi, giờ em tạm thời đừng nói chuyện, chờ anh đón em ra ngoài.” Anh sờ soạng nắm lấy của tay cô, hơi dùng thêm sức siết chặt, “Anh ở đây, không được sợ hãi, nhé?”

“Em không sợ.” Cô rút cuộc cong môi nở nụ cười.

Sau đó tốc độ của mọi người nhanh hơn rất nhiều, tuy rằng không biết tầng đá đang kiểm tra cô là tầng nào, vị trí cụ thể ở đâu, đồng thời lại lo phá hỏng cột đỡ rồi thì lát nữa xảy ra dư chấn sẽ phát sinh sụp đổ lần thứ hai, phương án cứu hộ cũng chỉ là mở rộng lối vào hiện giờ.

Âm thanh bên tai Tô Hiểu Thần càng ngày càng xa, ý thức nặng nề, đến mấy lần sắp ngủ rồi đều bị anh đánh thức, cuối cùng khi số lần cô buồn ngủ ngày càng nhiều, anh dứt khoát ở lại nói chuyện với cô.

Rất nhiều thời điểm đều là anh nói chuyện, cô lắng nghe, yên lặng đến mức làm anh hơi sợ hãi , cô mới có thể “Ừm” một tiếng, mệt mỏi đến không chịu nổi.

Động tác của mọi người vừa khẩn cấp lại vừa an tĩnh, dưới ánh đèn, anh canh gác ở bên cạnh cô, vẫn luôn nắm tay cô, giọng nói mềm nhẹ như tình nhân thủ thi bên tai, “Lần trước nổi giận với em là anh sai, sau này anh sẽ không thế nữa.”

Tô Hiểu Thần còn chưa kịp phản ứng lại, viên trợ lý bên cạnh đang đổ mồ hôi như mưa đã tròn to mắt không dám tin khẽ liếc mắt một cái.

Theo hiểu biết của cậu ta . . . Tần tổng từ trước đến nay chưa từng xin lỗi người nào cả.

“Cuộc sống của chúng ta còn dài; về sau chậm rãi ở bên nhau.” Anh khựng lại một chút, giống như hứa hẹn nói với cô, “Anh sẽ không vội vã lo chuyện công việc, điều này không quan trọng bằng em, về sau anh sẽ ở bên cạnh em thật nhiều. Cũng không đi tiệc xã giao nữa, anh học nấu cơm cho em ăn được không?”

ngón tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tô Hiểu Thần bé nhỏ lạnh nắm lấy tay anh, chậm rãi siết chặt, “Được.”

Anh cảm thấy được đầu ngón tay kia dùng hết sức lực nắm chặt, yêu thương trong lòng tràn ra bốn phía, “Anh đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều, mấy ngày anh quá bận rộn không sẵn sóc được tâm trạng của em, em không khóc không phá, anh cảm thấy em thực sự muốn như vậy. Nhưng giờ lại phát hiện ra rằng

không phải, có đôi khi em cũng không vui vẻ. . . Về sau không cần ngoan ngoãn như vậy , lúc em không vui vẻ anh sẽ dỗ dành em, anh cũng rất cam tâm tình nguyện làm điều ấy.”

“Đừng từ bỏ hội họa nữa, nếu yêu thích thì đừng buông tha đam mê của mình. Em không cần cùng anh đứng ở trên cao, chỉ cần ở bên cạnh anh là được. Thương trường lục đục tranh đấu, danh lợi là mây khói, em chỉ cần làm điều em muốn làm, những thứ này đều để anh lo, được không?”

“Được.” Cô nhẹ nhàng đáp trả, âm thanh hơi run rẩy.

“Về sau có chuyện gì phải nói cho anh biết trước tiên, đầu óc của anh không tinh tế chút nào, hơn nữa anh còn có tật xấu, đã quen có em ở bên cạnh nên đôi khi sẽ xem nhẹ suy nghĩ của em, khi đó em phải nói cho anh biết, anh mới có thể hiểu được.” Anh nắm chặt lấy ngón tay cô bao trọn trong lòng bàn tay, cả khuôn mặt đều trở nên dịu dàng ấm áp như vừa được rửa qua một lần nước, không còn nhiễm chút trần thế.

“Anh rất yêu em, Hiểu Thần.”

“Em biết.” Cô rút cuộc rơi nước mắt đầy mặt, nghẹn ngào khóc lên, “Em biết. . . Cho nên em vẫn luôn ở bên cạnh anh, rất nhiều lúc muốn nổi giận với anh, nhưng vừa nghĩ đến điều này, lại không nổi.”

Cô nói những lời này khá tốn sức, từng câu từng chữ rất thông thả, anh nghe được rõ ràng, lồng ngực khẽ thắt chặt phát đau.

“Đời này kiếp này, là em. . .” Anh khựng một chút, nắm lấy tay của cô, mười ngón siết chặt, “Em có đồng ý lấy anh, để anh ở lại bên cạnh em, bảo vệ em một đời không phiền lo, che chở một đời khó khăn vất vả không ? Em chỉ cần làm những điều em muốn làm, để anh ở bên cạnh trông chừng em là được.”

Cô im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng nín khóc mỉm cười, “Em đã từng nói, nếu anh nghiêm túc cầu hôn với em, em sẽ đồng ý.”

Anh lấy từ trong túi quần một cái hộp nhỏ màu đỏ sẫm rất tinh xảo, Khi anh đến thành phố K người luôn chật vật lúi thúi, chỉ duy nhất cái hộp này được bảo vệ vô cùng chặt chẽ, anh buông tay của cô ra đồng thời tháo chiếc nhẫn đính hôn trên ngón áp út cô xuống.

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút; lập tức nhận ra anh muốn làm điều gì, hơi do dự không yên kêu tên anh một tiếng , “Tần Chiêu Dương?”

Anh lại một lần nữa nâng tay của cô lên đặt vào trong lòng bàn tay, nhờ vào ngọn đèn yếu ớt bên ngoài trịnh trọng đeo nhẫn cho cô.” Khi nào chúng ta trở về thì kết hôn được không?”

Đầu ngón tay Tô Hiểu Thần hơi lạnh lạnh, cô gờ tay sờ soạng , biết là nhẫn liền đáp, “Được.”

Cô vừa dứt lời, lối đi kia rốt cuộc cũng được mở rộng không ít, Anh không chút do dự khom người đi vào, cô nhìn thấy anh tiến vào còn hơi hoảng loạn, “Chiêu Dương. . .”

“Đừng sợ.” Anh gờ tay nắm lấy tay cô, kéo đến bên môi nhẹ nhàng hôn một chút, “Anh đến mang em ra ngoài.”

Bên cạnh chân cô có một tảng đá kê sát, bên kia lại bị tảng khác ngăn trở, vừa vịn kẹt bên trong đồng thời có miệng vết thương nên cô mới cho rằng chân bị đè lại.

anh nhẹ tay đẩy ra, lại lo lắng sự chú ý của cô đều tập trung ở trong này, liền nói chuyện để làm xao lãng trọng điểm, “Không có hoa tươi, cũng không có nghi thức trang trọng, em cứ đồng ý anh như vậy sau này sẽ không hối hận chứ ?”

“Không đâu.” Cô gần như không nghĩ ngợi gì mà trả lời.

Anh nắm lấy bắp chân của cô, nhẹ nhàng rút ra, “Có sợ không?”

“Rất sợ. . .” Cô nghiêm túc nhìn anh, cho dù chỉ có thể nhìn thấy một bên sườn mặt nghiêng nghiêng, “em sợ mình cứ như thế chết đi. . .”

“Em không chết” Anh cắt ngang, chân cô cuối cùng cũng được kéo ra, “Em còn sức không ?”

“Không.” Cô lắc lắc đầu, kéo lấy tay áo anh.

Anh tưởng rằng cô muốn nói gì liền nghiêng người qua.

Tô Hiểu Thần rướn người sát lại gần kề môi hôn anh, “Cám ơn anh đã đến.”

Anh hơi sùng sờ nắm lấy tay cô, chậm rãi vươn tới, “Ra ngoài nói tiếp, vạn nhất lại xảy ra dư chấn thì hỏng bét, nơi này đã không ổn định như lúc trước nữa rồi. Ngoan, em mau nhắm mắt lại.”

Cô rất nghe lời nhắm mắt lại, biết anh cúi người xuống bế cô lên, có người phủ một tấm vải lên mắt cô, sau đó thật cẩn thận ôm cô ra ngoài. Xuyên thấu qua lớp vải đen, cô vẫn có thể cảm giác được ánh sáng, không hề chói mắt mà rất dịu nhẹ.

Tần Chiêu Dương vẫn luôn nâng chân trái của cô, tuy rằng không nhìn thấy gì nhưng cảm giác của Tô Hiểu Thần lại nhạy bén hơn rất nhiều.

Bốn phía đều là âm thanh vui mừng khôn xiết, giống hệt như lúc cô bé kia được cứu ra .

Cô vẫn còn sống sót.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa nên hơi lạnh, trên người cô đắp một chiếc áo khoác ngoài, nhanh chóng lọt vào một lồng ngực quen thuộc, cô hơi nghiêng đầu dựa sát vào anh, “Chiều Dương. . .”

“Anh đây.”

Lời cuối sách:

Lần trải nghiệm kinh hoàng khó quên này, rất lâu về sau Tô Hiểu Thần vẫn có thể nhớ rõ ràng những điều trải qua trong đêm hôm đó, cô được anh cẩn thận đặt ở trên băng ca, anh vẫn luôn nắm tay của cô, chặt chẽ như muốn nắm bắt lấy sinh mệnh cô không cho rời khỏi nữa.

Cô lại nghĩ tới lần đó lúc cả phòng ngủ tụ tập nói chuyện đến đêm, mình đã từng nói câu, “Không thỏa mãn bản thân tớ, chỉ vì không bỏ lỡ anh ấy.”

Tô Hiểu Thần dừng cảm trả giá một lần, lại thu được cả thế giới.

Thiếp phát sơ phú ngạch

Chiết hoa môn tiền kịch

Lang ký trúc mã lai

Nhiều sàng lộng thanh mai

Đồng cư Trường Can lý

Lường tiểu vô hiềm sai *

*Đoạn trích này thuộc về bài thơ Trường Can hành kỳ 1 của Lí Bạch, tạm dịch

Tóc em khi mới xoã ngang trán

Bẻ hoa trước cửa nhà chơi

Chàng cười ngựa tre lại

Chạy quanh giường nghịch ném quả mơ xanh

Cùng sống ở làng Trường Can

Hai trẻ nhỏ không hề có tị hiềm

Nếu không phải là bắt đầu từ lúc còn là hai đứa trẻ vô tư lự, sao có thể bên nhau đến bạc đầu ?

Cuối cùng cả đời này, dù phải đánh đổi tất cả, cũng nguyện ở bên cạnh anh.

Tần Chiều Dương, cuộc đời này, anh chính là hồi ức đẹp đẽ nhất của Tô Hiểu Thần.

The End

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ngoại Truyện 1: Em Là Cảnh Tượng Đẹp Đẽ Nhất Anh Có Được

Khi Tô Hiểu Thần trở lại thành phố A, cô vừa nhìn thấy Tô Khiêm Thành và Hàn Tiểu Ly đã không thêm để ý đến vết thương trên chân, trực tiếp nhào vào lòng hai người khóc lóc thảm thiết vô cùng đáng thương, mặt mũi lem nhem lẫn lộn nước mắt và nước mũi.

Một người đàn ông đã đi hết nửa đời người như Tô Khiêm Thành cũng bị tiếng khóc như đứt gan đứt ruột của con gái làm cho hốc mắt đỏ lên, ông đứng thật lâu vẫn không thể nói ra lời.

Sau khi Tô Hiểu Thần khóc thỏa thích rồi mới dùng đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn Hàn Tiêu Ly, “Mẹ, lúc con bị chôn vùi dưới ấy rất đói, con chỉ toàn nghĩ đến món canh hương tồ cá trích, thịt băm vị cá, gà xé phay, sườn xào chua ngọt, măng xào, thịt nướng khô, rau trộn dấm, đùi gà hương tồ, ruốc thịt sọi, vịt Bát Bảo. . .”

“Hiểu Thần.” Tần Chiêu Dương cắt ngang lời nói của cô.

Tô Hiểu Thần bất mãn trừng mắt liếc anh một cái, “Em còn chưa nói hết đâu.”

Hàn Tiêu Ly “Phụt” một tiếng rồi bật cười, “Mẹ biết tám nguyện nhỏ bé kia của con rồi, mấy ngày này ở nhà dưỡng sức, mẹ sẽ làm cho con hết.”

Nghe vậy Tô Hiểu Thần mới hài lòng, nhích lại gần trước mặt Hàn Tiêu Ly nhỏ giọng thì thầm

Trái lại Tô Khiêm Thành thì chú ý đến chiếc nhẫn trên tay cô, hơi có thâm ý mà đưa mắt nhìn Tần Chiêu Dương, anh vẫn đứng ở bên cạnh Tô Hiểu Thần, lúc cảm nhận được tầm mắt của nhạc phụ đại nhân thì rất thần nhiên cười cười.

Tô Khiêm Thành cảm thấy địa vị của ông đang nhận được sự khiêu khích. . .

Sau khi Tô Hiểu Thần trở về nhà liền thật sự bị cung phụng như tiểu tử tông vậy, thời gian đi làm và tan tầm của Tần Chiêu Dương bắt đầu theo quy luật, thông thường khi anh vừa tan tầm sẽ mời một bác sĩ đến kiểm tra tình hình vết thương của cô, gần như là mỗi ngày đều phải kiểm tra một lần.

Thời gian này Hàn Tiêu Ly ngoại trừ công việc viết kịch bản, thì chỉ có làm đồ ăn cho cô, cung cấp lương thực đầy đủ đến mức làm vị tiểu tử tông này mập lên không ít.

Cách sau đó một tuần lễ, lúc Trình An An gặp Tô Hiểu Thần đã quay sang liếc mắt quan sát Tần Chiêu Dương, buông ra lời nói ngay thẳng không sợ làm chết người, “Có bầu rồi?”

Tần Chiêu Dương đang uống nước đã bị một câu nói của mẫu thân đại nhân nhà anh làm khiếp sợ đến mức bị sặc, ho khụ khụ hồi lâu mới đỡ. . .

Trình An An cho rằng anh ngầm thừa nhận, anh mắt nhìn Tô Hiểu Thần càng thêm trìu mến, “Ăn nhiều thêm nữa đi, nuôi béo thêm một chút nữa cho dễ sinh.”

Lần này không chỉ có Tần Chiêu Dương, đến Tô Hiểu Thần cũng bị sặc .

Sau khi Tô Hiểu Thần khỏi hẳn, cô liền quán lấy Tần Chiêu Dương đòi anh đưa cô đi thăm Chu Lâm Lâm, cô bé được chuyển trực tiếp từ bệnh viện thành phố K đến bệnh viện nhi đồng thành phố L.

Bởi vì lúc xảy ra chuyện Tô Hiểu Thần ôm cả người nó vào trong lòng che chắn nên vẫn còn an toàn nguyên vẹn, giờ chỉ ở trong bệnh viện truyền dịch và chờ người nhà đến đón về.

Khi Tô Hiểu Thần nghe được tin tức này, sắc mặt cô trắng bệch, cô biết chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

Vết thương ngoài da trên đùi cô mới hơn một tuần lễ đã lành lặn, nhưng đứa bé vẫn chưa được người nhà đưa đi, như vậy chỉ có một lý do có thể giải thích, những người thân trực hệ với con bé chỉ sợ đều đã gặp nạn trong con địa chấn. . .

Lúc đi trên đường cô vẫn luôn rầu rĩ không vui, Tần Chiêu Dương trêu chọc một hồi lâu cũng không có hiệu quả, anh không khỏi nhú mày, “Nếu như em không nỡ để cô nhi viện đón nó đi, vậy thì chúng ta nhận nuôi con bé nhé?”

“Nó đã 7 tuổi rồi, dù chúng ta nhận nuôi cũng không thực sự giống cha mẹ nó.” Tô Hiểu Thần thờ dãi một hơi, nắm lấy tay anh vẽ vài vòng trong lòng bàn tay, “Nó còn nhỏ như vậy, thật đáng thương.”

Nhưng trong con thảm họa ấy, có ai là không đáng thương chứ?

Khi đến thành phố L, Chu Lâm Lâm đang một mình ngồi trên ghế đầu đọc truyện cổ tích, lúc nghe thấy giọng nói của cô thì quay đầu lại, tươi cười chạy tới, “Chị, chị không sao à.”

“Chị không sao, em vẫn khỏe chứ?” Cô buông con bé ra rồi nhìn khắp từ trên xuống dưới một lượt, “Ừ, bộ dạng thật là xinh xắn.”

Chu Lâm Lâm mỉm môi cười, hôn một cái vào sườn mặt cô, “Cảm ơn chị.”

“Đừng khách sáo.” Cô cũng hôn lại nó một cái rồi dẫn con bé cùng đi theo ra ngoài ăn cơm trưa, Tần Chiêu Dương làm xong các thủ tục mới lái xe quay lại đây, thành phố L tuy ở ngay vùng lân cận nhưng vì cơ sở hạ tầng đa số là làm từ gỗ, hơn nữa cấp độ của lần động đất này nhỏ, quả thật không có ảnh hưởng gì lớn lắm, hết thấy vẫn như bình thường.

Cô đưa con bé đi ăn KFC, đến buổi chiều thì cùng nhau đi chùa Phạm Âm bái Phật.

Tắm rửa Bình An cô cầu được lần trước đã bị mất trong con địa chấn, vừa lúc một lần nữa đến đây nên cầu thêm một cái, lần này cô lại càng thêm thành kính quý báu, giữa khói hương đèn nến đầy chùa, hốc mắt cô ửng đỏ, “May mắn.”

Tần Chiêu Dương vốn chỉ đứng ở cửa chùa, anh bước giữa một mảnh ánh sáng đèn nến đi vào trong, quỳ xuống ở ngay bên cạnh cô, cũng thành kính như cô.

Tô Hiểu Thần không chớp mắt nhìn anh, anh quay đầu lại, khoe môi cong lên thành một nụ cười, “Nhìn anh như thế làm gì?”

“Anh cũng tin vào điều này ư?” Cô vươn người đứng dậy, quay đầu lại ngắm nhìn tượng Phật trang nghiêm túc mục.

“Trước khi anh được sinh ra, cha mẹ anh cũng từng tới chùa cầu khấn một lần, bảo vệ anh và Noãn Dương bình an ra đời, Phật tổ đã phù hộ. Trước khi em lâm vào con địa chấn cũng đã bái lạy Phật tổ, cầu nguyện được bình an, người cũng phù hộ. Anh hẳn nên thành kính cảm tạ Phật tổ. . .” anh khựng lại một chút, dặt tay cô bước ra ngoài, “Lần đầu tiên là cho anh sinh mệnh, lần thứ hai, là cho anh cả cuộc đời.”

Cô sững sờ ngược mắt nhìn anh.

“Anh không dám tưởng tượng nếu mất em anh sẽ biến thành bộ dạng gì nữa, có lẽ anh vẫn sẽ sống thật tốt như cũ. Trên thế giới này, người có thể làm cho anh cảm thấy hoảng hốt không nhiều, em là một trong số đó.”

Trước đây Tần Chiêu Dương luôn cảm thấy, có vài lời nói không thể nói ra miệng được, cảm giác như vậy quá ba hoa, nhưng sau lần này, anh lại không dám che giấu nữa. Cuộc đời nhiều chuyện ngoài ý muốn như thế, một giây trước có lẽ vẫn còn gần bó như keo sơn, nhưng một giây sau có lẽ đã hai người hai chốn.

Trên thế giới này, những chuyện có thể làm cho anh hoảng hốt sợ hãi có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng cho dù anh có mạnh mẽ hơn đi chăng nữa thì ở trước mặt thiên tai cũng chỉ là một mảnh thuyền con. Vì thế nên phải học được cách biết ơn, học được cách quý trọng.

Cho nên anh thấy vô cùng biết ơn rằng Tô Hiểu Thần vẫn còn sống sót, sinh mệnh thứ hai của anh.

Tô Hiểu Thần ở lại vài ngày rồi cùng Tần Chiêu Dương trở về, khi trở lại thành phố A thì nghe nói Chu Lâm Lâm được chú ruột mang đi.

Cô nằm uòn nửa ngày, cuối cùng vẫn bật dậy trực tiếp nhảy qua cửa sổ vào phòng của Tần Chiêu Dương, trái lại còn dọa anh sợ đến nhảy dựng lên.

“Có bị ngã không?” Anh ôm cô đến bên giường, vừa định vén ống quần của cô lên kiểm tra miệng vết thương vừa lạnh không lâu trên đùi trái của cô, cô đã gột tay một phen đè tay anh lại, ôm lấy anh trực tiếp đè xuống giường, cứ như thế đưa mắt từ trên cao nhìn anh.

“Em không sao.” Cô cúi đầu hôn một cái lên môi anh, “Em không ngủ được.”

Tần Chiêu Dương dứt khoát thả lỏng cơ thể, mặc cho cô đè ép, “Em đây là ý gì? Nửa đêm leo tường cầu xin bị đùa giỡn hả?”

Tô Hiểu Thần rất nghiêm túc gật gù đầu, “Em muốn ăn hột đồn thím Trương nấu, ngày mai em đến đây xin cơm ăn có được không?”

“Được.” Anh dùng một tay kéo cô qua, một tay tắt chiếc đèn ở đầu giường, chỉ để lại một chiếc đèn tường sáng ấm áp nhẹ nhàng.

Tần Chiêu Dương kể từ khi trở về từ thành phố K thật sự đều đối với cô ngoan ngoãn phục tùng, săn sóc dịu dàng. . . Đoán chừng chuyện lần này anh bị dọa không nhẹ chút nào, nhưng tại sao hậu di chứng lại cứ kéo dài mãi không dứt thế nhỉ ?

Được rồi, cô chính là kẻ hạ tiện, không bị anh ức hiếp thì toàn thân đều khó chịu.

Rúc vào trong lòng anh một lát, cô mới thuyết minh ý đồ đến đây, “Em vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của Chu Lâm Lâm.”

Anh xoay người, đem cả người cô ôm vào trong ngực rồi kéo một tấm thảm mỏng đắp lên, “Ừ, em nói, anh nghe đây.”

“Lúc địa chấn xảy ra em kéo con bé một cái, nhưng lại không kịp kéo mẹ của nó, nói là tận mắt nhìn thấy mẹ con bé qua đời cũng không ngoa, em còn chưa nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ lo lắng nó sẽ khóc đòi mẹ. . . Vốn dĩ em rất yếu ớt, em sợ một khi con bé quấy lên thì em sẽ thật sự vỡ òa mất.” Cô nói xong một hồi, giọng nói bắt đầu hơi nghẹn ngào.

“Nhưng nó lại rất hiểu chuyện, không khóc không phá, khi đó chân của em bị đè không tiện hoạt động, nó liền vốc nước cho em uống, dùng tay kê sát lên môi em. . .” Hốc mắt cô đỏ ửng, chôn trong lòng anh bật khóc.

Nếu không trải qua, cô vĩnh viễn sẽ không biết vết thương mà trận thiên tai kia tạo ra lớn đến nhường nào, cô sẽ vẫn luôn bó mình trong cảnh thái bình giả tạo. Nhưng hôm nay khi gặp được Chu Lâm Lâm, cả nhà con bé đều không may gặp nạn, chỉ để lại duy nhất một mình nó thì loại cảm xúc ấy làm sao cũng không che giấu nổi.

Rất đau khổ, rất đau khổ.

Tần Chiêu Dương vỗ nhẹ lưng của cô nhỏ nhẹ an ủi, “Em đã làm rất tốt, không khóc nữa, nhé?”

Cô lặng lẽ nắm chặt lấy cổ áo anh, thật lâu sau tiếng khóc thút thít bắt đầu lớn hơn, những giọt nước mắt ảm áp rơi xuống, xuyên thấu qua áo ngủ mỏng manh khiến lồng ngực anh cháy bỏng.

Tần Chiêu Dương đau lòng không nhìn được, nhẹ nhàng vỗ từng cái lên lưng, vụng về dỗ dành Tô Hiểu Thần.

Cô khóc một hồi lâu rồi mới ngủ, có lẽ cũng hơi mệt mỏi nên chẳng động đậy gì cứ mặc anh ôm lấy.

Tần Chiêu Dương cũng là người bị hại trong trận tai nạn này, anh suýt nữa mất đi cô, thế nên đối với sự thống khổ khi mất đi người thân cũng xúc động lắm, lại càng hiểu được khi đó cô đã sợ hãi và bất lực đến thế nào.

Cho nên một câu an ủi anh cũng nói không nên lời, chỉ dịu dàng ôm cô, để cô biết tất cả mọi việc đã trôi qua rồi, có anh ở bên cạnh.

Tô Hiểu Thần khóc mệt rồi liền buồn ngủ, còn chưa kịp bày tỏ sự khổ sở trong mình đã không chống cự nổi mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ.

Đêm đã khuya, Tần Chiêu Dương không thể ném cô về phòng mình được. Cũng không thể cứ thế đường hoàng ôm cô đi gõ cửa nhà họ Tô nói, “Bố vợ, con gái của bố leo tường cầu xin bị đùa giỡn, đùa giỡn chưa thành công đã ngủ mất rồi.” Những lời này thật là. . .

Vậy nên kết quả cuối cùng chính là Tô Hiểu Thần ngủ lại nhà anh.

Hậu quả sau đó, đương nhiên là đối mặt với lửa giận của Tô Khiêm Thành đang hùng hực thiêu đốt.

“Có phải không giữ chân nổi con rồi đúng không?”

Tô Hiểu Thần lắc lắc đầu, “Giữ được giữ được, thật đấy, nếu không tin ba cứ đánh con, ba đi đến chỗ nào con liền theo đến chỗ đó, vô cùng thành khẩn.”

“ . . .” Tô Khiêm Thành không nói gì một lát, rốt cuộc cũng phải thỏa hiệp, “Được rồi, con mau chóng lấy chồng đi, ngày nào cũng ăn nhiều như thế, ba không nuôi nổi nữa .”

Cho nên thừa dịp còn sớm mau chóng đóng gói ném đến nhà họ Tần ăn sập nhà họ thì tốt. . . QAQ

Tô Hiểu Thần hơi lơ mơ, chỉ thiếu mức quý xuống đất ôm đùi Tô Khiêm Thành khóc lóc, “Ba, ba đừng như vậy chứ, con tự trả tiền cũng không được sao? Ba đừng vì không nuôi nổi con liền gả bán con đi chứ, chuyện này làm con đau đớn quá, chỉ vì miếng ăn mà phải ủy thân cho Tần Chiêu Dương .”

Tần Chiêu Dương ở bên cạnh âm thầm nhún mày, ủy thân. . . Cái từ này hơi vi diệu đấy.

Tô Khiêm Thành không thèm quan tâm.

Tô Hiểu Thần lại không ngừng cố gắng, “Ba, con không lấy chồng không lấy chồng, con muốn một đời hiếu kính ba.”

Tần Chiêu Dương lại nhún mày lần nữa, từ ngữ lần này dùng lại càng vi diệu .

Tô Khiêm Thành cười như không cười liếc mắt nhìn Tần Chiêu Dương vẫn đang ngồi vững như núi ở bên cạnh, hỏi con gái mình, “Thật sự không lấy chồng sao?”

Tô Hiểu Thần rất kiên định gật đầu, bây giờ không lấy chồng !

Tần Chiêu Dương lông mày cũng không thèm nhún nữa, ngược lại ánh mắt trở nên thâm trầm, cái tội không ngừng dùng từ ngữ vi diệu như thế này là phải phạt .

Tô Khiêm Thành tiếp tục cười như không cười hỏi con gái, “Đợi chút, ý của con vừa rồi là nếu như lấy chồng thì sẽ không hiếu kính ba nữa?”

Tô Hiểu Thần ngạc nhiên một chút, cực kỳ nghiêm túc lắc lắc đầu, “Mặc kệ con thân ở phương nào, con đều sẽ hiếu kính ba.”

Tô Khiêm Thành gật gù đầu, đối với đáp án này có phần vừa lòng, “Nhà địa chủ không thừa lương thực, nếu thật sự con muốn hiếu kính ba thì mau chóng lấy chồng đi cho ba bớt phần cơm.”

Tô Hiểu Thần rơi nước mắt đầy mặt, tại sao lại vòng một vòng trở lại ban đầu thế này.

Lúc trước không phải ba còn luyến tiếc cô sớm gả cho người ta sao, sao giờ lại nhiệt tình muốn đuổi cô ra ngoài thế nhỉ, quan trọng hơn, ba có thể không dùng cái cớ này được không, cái cớ này cô cũng không còn mặt mũi mà lấy chồng nữa!

Tần Chiêu Dương thấy bộ dạng Tô Hiểu Thần bị thương chảy ngược thành sông, trong lòng ghi nhớ một khoản. . . Món nợ này, phải từ từ tính tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Ngoại Truyện 2: Trong Lòng Tần Tô Một Mảnh Hồng Trần Cuồn Cuộn

Tên bạn nam 9 trong phiên ngoại này là Tô Thần Triệt, nhũ danh Cồn Cồn ~ cuồn cuộn

Thật ra Tần Tô và Tô Hiểu Thần có thể nói là đồng bệnh tương liên, bởi hai người lúc ở độ tuổi thích hợp bắt đầu yêu đương hò hẹn đều phải chịu cảnh lẻ loi một mình.

Khi Tần Tô biết Tô Thần Triệt lựa chọn và học trường quân đội còn không dám tin, nhìn biểu cảm vui sướng khi người gặp họa của Tần Suông liền miễn cưỡng òa khóc, “Ba gạt người thì có.”

“Không tin tự con đi hỏi thẳng nhóc con nhà họ Tô kia xem.”

Tần Tô lập tức chạy “Bịch bịch bịch” xuống lầu, ngay cả dép lê cũng không thay trực tiếp chạy tới nhà họ Tô.

Mở cửa chính là Tô Thanh Triệt, ông nhìn thấy cô đứng ở cửa thì nhướn mày, “Cháu đến tìm Cồn Cồn?”

Khóe mắt cô vẫn còn hơi hồng hồng, nặng nề gật gật đầu, “Chú. Cháu đến tìm Cồn Cồn, chú giúp cháu gọi anh ấy được không?”

Tô Thanh Triệt liếc cô một cái rồi hơi cúi thấp người nhìn cô, “Vừa khóc à?”

Tần Tô hơi ngại ngừng sát lau mặt, cúi thấp đầu.

Tô Thanh Triệt cũng không nhiều lời, bảo cô chờ một lát rồi xoay lưng đi vào gọi người ra.

Nhà họ Tô gia cũng không yên ổn chút nào, cô đứng ở cửa cũng có thể nghe thấy tiếng Tống Tinh Thần lạnh giọng nổi giận, một lúc sau, Tô Thần Triệt đi ra ngoài, nhìn thấy là cô thì nét lãnh đạm giữa hai hàng chân mày mới tản ra một chút, anh xoa đầu cô, “Em biết rồi sao?”

Tần Tô nhếch môi nhìn anh, “Ba em nói anh muốn tới trường sĩ quan học, về sau sẽ làm quân nhân, có phải là sự thật không?”

Anh quay đầu đưa mắt nhìn căn phòng đằng sau, khe khẽ đóng cửa rồi kéo cô đi về phía trước, bên trong có một góc đại thụ, anh đứng dưới tàng cây, âm thanh đây vế kiên định, “Phải.”

Mũi cô bắt đầu chua xót, nhỏ giọng khóc nức nở, “Lúc em học lớp 10 anh đã vào cấp ba, em vốn nghĩ khi lên đại học chúng ta có thể học cùng nhau 2 năm trong một ngôi trường, anh đi học trường sĩ quan thì em phải làm sao bây giờ. . .”

Tô Thần Triệt mím chặt môi, nước mắt của Tần Tô bất thành linh khiến anh hơi luống cuống chân tay, “Em đừng khóc. . .”

“Em cứ khóc đấy.” Cô ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, giọt nước mắt vẫn không ngừng lăn xuống, màu nước loang loáng nơi đáy mắt dưới ánh đèn đường vàng mờ mờ giống như sóng biển lan tỏa, ngay cả chính cô cũng không biết đáng về đáng thương này khiến người khác yêu quý đến nhường nào.

Tô Thần Triệt nhấc nhấc tay, cuối cùng vẫn rơi trên bờ vai cô nhẹ nhàng vỗ về, “Cũng không phải là anh không về nữa, kỳ nghỉ cũng có thể trở về mà.”

“Vậy thời gian em có thể gặp anh lại càng ít hơn nữa.” Cô khóc thút thít làm chớp mũi ửng hồng, “Em không thêm thích anh nữa, anh vô trách nhiệm, em muốn đứng núi này trông núi nọ, em muốn yêu đương với bạn trai khác.”

Tô Thần Triệt vốn dĩ còn luống cuống chân tay, cô nói vậy làm một cổ lửa giận trong lòng anh bỗng nhiên dâng lên, cánh tay đang vỗ nhẹ trên bả vai đột nhiên nắm chặt vai cô, sầm mặt giận dữ nói: “Không cho phép.”

Tần Tô đột nhiên bị anh rống to một câu như vậy đến nỗi quên cả khóc, cứ thế sững sờ nhìn anh, đáy mắt vẫn còn một mảng nước.

Tô Thần Triệt rất hiếm có kinh nghiệm an ủi con gái, hét xong cũng ngây ngốc, hai người cứ như vậy cùng nhìn nhau thật lâu mà không nói gì. Cuối cùng Tần Tô xoay người định rời đi, anh không cho liền nắm tay cô làm sao cũng không chịu buông ra.

“Không phải em luôn biết chí hướng của anh sao? Anh yêu mảnh đất nóng kia, việc này cùng chuyện thích em không mâu thuẫn chút nào.” Trong lúc nói chuyện, anh hơi cúi thấp người nhẹ nhàng hôn lên trán cô một chút, “Đừng thích người khác. . .”

Môi của anh lại rơi xuống chớp mũi của cô, “Bằng không anh sẽ rất khổ sở, rất khổ sở rất khổ sở.”

Lời nói vừa dứt, môi của anh đã rơi trên môi cô, rất nhẹ rất nhanh hôn một cái rồi tách ra, “Một khi kỳ nghỉ đến anh sẽ trở lại, đời này anh chỉ lấy em thôi. Tần Tô, được không?”

Đêm đó trong sắc đêm dịu dàng lưu luyến, trong những tiếng an ủi dỗ dành của anh, cô chậm rãi buông súng đầu hàng.

Nhưng sau đó, Tần Tô lại hối hận, ngày nghỉ của anh ít ỏi đến đáng thương, liên lạc giữa bọn họ chủ yếu thông qua phương thức thư từ, ngay cả ngẫu nhiên gọi một cú điện thoại cũng phải hẹn trước thời gian và địa điểm.

Cứ như vậy hai năm trôi qua, cô thi đậu đại học, khi điền vào bảng nguyện vọng cô do dự rất lâu nhưng vẫn lựa chọn tới trường quân đội ở thành phố kia, nơi anh đang học.

Chú hai Tần là người không vui vẻ nhất, lần đầu tiên ông nổi giận với cô, ông vò nát tờ nguyện vọng kia rồi trực tiếp ném vào thùng rác, ngay cả lời nói cũng sắc bén, “Có ba thì không có nó, con chỉ có thể ở lại đại học A thôi.”

Cô khóc đến mức thờ không ra hơi, còn có một thời gian không hiểu vì sao, chú hai Tần dứt khoát nhốt cô ở trong nhà cùng với tờ thông báo trúng tuyển đại học A.

Đó lẽ ra là Tần Tô lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là thân bất do kỉ. (thân không do mình, không tự làm chủ được tình hình bản thân)

Cuối cùng Tần Sung vẫn đau lòng con gái, tâm bình khí hòa hỏi cô, “Con có nhớ lúc con còn nhỏ đã hỏi ba, vì sao tên của con là Tần Tô không?”

Cô gật gật đầu, ngồi trong bóng tối nơi ánh mặt trời không chiếu đến lẳng lặng nhìn bà, “Con biết, ba nói con là lá thư tình giữa ba và mẹ, là lá thư tình mà đời này ba kiêu ngạo nhất.”

“Đời này, tâm đắc nhất của ba là cưới được mẹ con, còn có con. Ba cái gì cũng có, nhưng vẫn có chuyện ba sợ hãi, ba sợ sau này con sống không hạnh phúc, ba sợ con chịu thiệt, ba sợ con sẽ không vui vẻ, ba biết con thích Tô Thần Triệt, nhưng nó tuyệt đối không phải là thứ duy nhất, là trọng tâm cuộc sống của con.”

Ông đời này cái gì cũng không thiếu, nói là viên mãn cũng không ngoa, nhưng Tần Tô mỗi một ngày lớn lên, ông lại không có cách nào không lo lắng, con gái của ông, ông muốn chịu trách nhiệm nửa đời sau cho nó, cho dù hiện giờ có phải đóng vai ác, ông cũng muốn đảm bảo chắc chắn bảo bối quý giá trong tay ông một đời không lo âu.

Tần Sung chỉ nói vài câu nhưng dường như cái gì cũng nói ra, lúc Tần Tô nghỉ hè thì tới trường quân đội thăm anh một lần, sau khi trở thì ngoan ngoãn lên đại học, học chuyên khoa của mình, một bước đi để lại một cái dấu chân.

Có lẽ cô thật sự đã bị nuông chiều đến sinh hư, kiêu ngạo tùy hứng. Bốn năm đại học, cô đã học để như thế nào mài mòn tính xấu của chính mình, học như thế nào tự mình độc lập đối mặt với mọi chuyện.

Anh đã trưởng thành, cô cũng vậy.

Tần Tô cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, cô có cuộc sống của bản thân, sau đó cứ ở trong cuộc sống ấy kiên nhẫn chờ anh, rốt cuộc khi cô học đại học năm thứ 2, anh trở về thành phố A.

Ngày nghỉ của anh vẫn rất ít ỏi, nhưng khoảng cách địa lý gần hơn, lúc nào cô muốn là có thể đến thăm anh.

Mấy năm nay Tô Thần Triệt đã thành thực hơn không ít, khuôn mặt với đường nét anh tuấn, ánh mắt thâm thúy, so với những người khác lại hơn một cổ khí thế lôi lạc, dù cời xuống bộ quần áo kia đã không che dấu vết tích của những năm tháng lăn lộn, nhưng vẫn có thể nhìn ra trong khí thế lạnh thấu xương ấy có một tia nhu hòa.

Thấy cô nhìn anh ngẩn người, Tô Thần Triệt vỗ vỗ bắp đùi của mình, “Lại đây.”

Trong tay cô cầm lấy một quyển sách, ngần ngừ đôi chút mới bước đến trước mặt anh, anh giờ tay nắm lấy tay cô nhẹ nhàng kéo cô ôm vào trong ngực.

Bàn tay hơi thô ráp nắm lấy lòng bàn tay của cô, lật đến chỗ cô kẹp tờ phiếu tên sách đưa mắt nhìn lướt qua, “Em có tâm sự?”

Tần Tô lắc lắc đầu, ngón tay lật qua trang giấy, cứ như vậy ngồi trong ngực anh lẳng lặng đọc sách.

Thời gian ở chung giữa bọn họ ở chung thật sự ít đến đáng thương, thông thường mỗi khi có thể bên cạnh nhau, những chuyện lẽ ra có thể làm thì không làm, cứ như vậy đơn giản ngồi chung một chỗ, anh xem bản đồ tác chiến của anh, cô làm bài tập cấp 4 của cô.

Chỉ cần ở bên nhau là đủ rồi.

Môi Tô Thần Triệt rơi vào vành tai cô, tai cô hơi lạnh, bị anh chạm vào một cái khiến toàn thân khẽ run rẩy, cô giờ tay vỗ một cái vào tay anh, giọng điệu ngây thơ, “Đừng nghịch chứ.”

Anh trầm thấp cười ra tiếng, môi không ngừng đặt xuống, cuối cùng khi trôi giạt đến sườn mặt của cô rốt cuộc cũng bắt mất trong tình thế như vậy mà cô còn chuyên tâm đọc sách, anh trực tiếp nắm lấy cằm cô nâng lên rồi hôn xuống.

Tay của cô bỗng nhiên nắm chặt cánh tay anh, móng tay hơi dài khê bầm nhẹ gây ra một tia đau đớn, nhưng chút này cũng không trở ngại gì nhiều.

Anh ngậm lấy môi cô, có chút dụ dỗ muốn cô chủ động, dây dưa xâm nhập vào hàm răng, hàm chưa hai miếng môi rồi cuộc không dừng lại được.

Thật lâu sau, anh mới nỗ lực buông cô ra, đáy mắt Tần Tô phủ một tầng nước lấp lánh, sắc mặt đỏ rực, môi bị anh cắn đến mức hơi sưng đỏ, màu sắc ánh lên hồng nhuận.

Anh nhìn ngắm một lúc, trông mắt dần sâu hơn rồi dùng ngón tay cái chà nhẹ lên môi cô một chút, thấy hơi nóng.

Tần Tô ngại ngừng đứng lên, ánh mắt né tránh muốn cố gắng tránh khỏi anh.

Cánh tay Tô Thần Triệt khép chặt lại, gắn cô vào trong ngực không cho động đậy, cứ như vậy ôm cô, “Tần Tô, em đừng cử động.”

Cô tròn tròn mắt nhìn anh, trông mắt anh vẫn trầm nặng, không nhẹ không nặng cắn một miếng lên vành tai cô, âm thanh khàn khàn, “Tần Tô, khi nào thì em cho anh ra mắt ba vợ đại nhân ái nữ như mạng đây, hả?”

(ái nữ như mạng : yêu con gái như mạng sống :V)

Tần Tô còn chưa nghĩ tới chuyện này, anh nhắc tới như thế, cô mới nghiêm túc suy xét một chút, nói thật. . . Tình huống có chút không lạc quan lắm.

Tần Suong không chào đón Tô Thần Triệt đã là chuyện hơn 20 năm nay, cái chuyện kiểu như ra mắt người lớn này, là tới chịu chết đi ?

Cô không nói chuyện, Anh cũng không thúc giục, nói một chút rồi ngừng lại.

Cách ngày, anh trở về nhà một chuyến mang Kim Mao tới đây, Kim Mao vừa vào nhà đã nhảy nhót khắp nơi, có lẽ đã ngửi thấy được mùi của nàng, nó vui sướng chạy vào.

(Kim Mao là con chó béo của hai người này)

Tần Tô vừa rồi khi đang lau nhà không cẩn thận làm đổ một xô nước ướt đầm dề trên sàn nhà, Kim Mao đạp xuống để lại một chuỗi dấu chân. Lúc bỏ nhào đến trước mặt cô không kịp phanh lại tốc độ, móng chân trượt trên đất, lật một cái ngã nhào xuống sàn nhà rồi đụng phải bồn hoa bên cạnh.

Nó nấc nghẹn một tiếng, liếc mắt nhìn Tần Tô ra vẻ đáng thương tội nghiệp, dè dặt đi từng bước nhỏ tới bên này, nằm bẹp ngay bên chân rồi lè lưỡi lấy lòng nhìn cô.

Tần Tô đã lâu không gặp nó, sờ sờ đầu của nó, gãi cổ cho nó, nó lập tức đã hiểu Tần Tô không so đo với nó, lập tức oai phong lẫm liệt đứng lên, dùng móng trước khoắc lên gối cô, đem cái đầu to đùng vươn về phía trước.

Tô Thần Triệt đóng cửa xong trở vào liền nhìn thấy Kim Mao đang định khinh bạc Tần Tô của anh, lập tức quát nhẹ một tiếng, “Xuống dưới.”

Kim Mao đi tới lui nhìn hai người bọn họ một chút, lè lưỡi liếm mặt Tần Tô một cái rồi đoan đoan chính chính thành thật ngồi ở một bên phe phẩy cái đuôi nhìn anh.

Tần Tô bị nó chọc mà không nhịn được, ôm lấy nó cười đến nghiêng trái ngã phải.

Tô Thần Triệt đứng dưới một mảnh nắng sớm, thấy đáng vẻ cô tươi cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, đôi mắt cong cong, trong lòng anh bỗng mềm mại rồi tỉnh rồi ngủ.

Sàn nhà đã được lau khô, anh ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô kiên nhẫn mười phần cùng Kim Mao chơi đùa, đáy mắt nổi những ánh sao tinh tế lấp lánh, trong lòng mơ hồ nổi lên một tia áy náy.

Tô Thần Triệt đời này tiếc nuối nhất không có gì khác đó là quốc lớn hơn nhà, không thể đem bản thân trọn vẹn dành cho Tống Tinh Thần và anh.

Trước đây anh không hiểu này sự bất đắc dĩ của ông, nhưng hôm nay, dường như anh đã hiểu được .

Anh vĩnh viễn không thể kịp thời chia sẻ những vui buồn hờn giận của cô, anh vĩnh viễn không thể canh giữ bên cô mỗi khi cô bệnh tật bất lực, anh vĩnh viễn không thể dành duy nhất bản thân mình để đền bù cho cô.

Mỗi tình cảm này, anh luôn luôn nợ cô.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Ngoại Truyện 4: Thời Gian Không Già Chúng Ta Không Rời Xa

Một năm sau, Tần Chiêu Dương rốt cuộc đạt được sự cho phép của vị nhạc phụ cố tình gây rối, giấy đăng kí kết hôn đã lĩnh, hôn lễ cũng đã làm, so với lễ đính hôn cách đây một năm rưỡi mà nói, hôn lễ này thật sự chỉ là hôn lễ trong nội bộ gia đình, khách của tiệc mời chỉ có người thân và bạn bè, phô trương cũng không lớn nhưng vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

Cùng ngày đó cũng đúng là lúc cuốn truyện tranh đầu tiên của Tô Hiểu Thần được đưa ra thị trường, phần quà cưới thứ nhất mà Trình An An cho con dâu chính là xuất bản truyện tranh của Tô Hiểu Thần cùng với tấm ảnh cưới ấm áp, nghĩ cũng biết được độ máu lửa như thế nào.

Tô Hiểu Thần cứ như vậy hết sức dễ dàng đi đường tắt trở thành hot mangaka, giá trị con người bỗng nhiên tăng vọt.

Sau này lại càng bành trướng hơn. . .

Tần Chiêu Dương không e dè mua luôn bản quyền truyện tranh để quay thành một bộ phim điện ảnh thanh xuân vườn trường.

Lúc ký kết hợp đồng Tô Hiểu Thần nhìn thấy lão công đang ngồi đối diện mình thì sắc mặt biến đổi thất thường không ngừng như đèn kéo quân, “Sao anh lại không nói trước với em?”

“Nói rồi mà.” Ngón tay anh nhẹ nhàng gõ một cái lên bàn, “Em còn dặn anh làm việc khiêm tốn một chút.”

“Sao em lại không nhớ được?”

“Đó là chuyện của em, anh nhớ rõ là được rồi.” Trong lúc nói chuyện, anh chuyển tờ hợp đồng đã ký xong qua, “Tần phu nhân, lát nữa anh còn phải đi họp, em có thể nê nặt anh mà ký mau một chút được không?”

Mọi người trong hội nghị ngoại trừ đương sự ra tất cả đều cúi đầu rũ mắt, mắt chỉ nhìn theo đường thẳng.

Tô Hiểu Thần suy nghĩ thật lâu, mới cầm bút lên rất lưu loát viết năm chữ to đùng vào tờ hợp đồng mình ký tên “Tần phu nhân đã duyệt”.

Tần Chiêu Dương nhìn kết cục của bản hợp đồng, sắc mặt trầm xuống, “Tần phu nhân đây là muốn anh tự mình làm một bản điều tra thị trường cho em xem rồi mới tin tưởng mục đích ký kết của anh rất đơn thuần sao?”

Tô Hiểu Thần: “. . . Vậy sao anh không nói sớm!” Làm hại cô còn tưởng rằng mình đi cửa sau, hiên ngang lẫm liệt cự tuyệt.

Bất quá ký kết chưa được vài ngày, Tần Chiêu Dương đi công tác trở về, cô liền hối hận!

Trước đây Tần Chiêu Dương luôn đòi hỏi cô không biết tiết chế, từ xương sống đến thất lưng của cô chỗ nào cũng đau đến mấy ngày sau bèn quy ước với anh ba điều, trừ phi cô đồng ý, nếu không không thể cưỡng ép đối phương tiến hành vận động trước khi ngủ.

Vừa mới thực hành được hơn nửa tháng. . . A, hơn nửa tháng này, Tần Chiêu Dương nguyên ra ngoài đi công tác đã mất 10 ngày, dưới tình huống như vậy, anh liền trở mặt.

Sau khi công cuộc bị lấn qua lấn lại của Tô Hiểu Thần kết thúc, cô thật suy yếu lên án anh, “Cầm thú, anh nói không giữ lời.”

Tần Chiêu Dương vô cùng sáng khoái tinh thần mà ôm cô, “Tần phu nhân trước khi lên án không ngại nhớ kỹ trước đó không lâu em vừa ký vào hiệp ước gì?”

Tô Hiểu Thần run một cái, tỉnh giấc nhìn anh, “Anh gian lận?”

“Anh không làm gì hết.” Anh hết sức vô tội.”Anh chỉ tính đến chuyện bản hợp đồng đầu tiên chắc chắn em sẽ không ký từ tể, bản thứ hai cho tăng thêm một điều hiệp nghị mà thôi. . .”

Mặt Tô Hiểu Thần trắng bệch, “Hiệp, nghị. . . gì!”

“Sinh hoạt vợ chồng tất cả đều nghe theo sắp xếp của Tần tiên sinh, không được có nghị, nếu không sẽ xét theo vi phạm hợp đồng để xử lý.”

“...” Tô Hiểu Thần lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, nha ! Sao cô lại không để ý chứ !

Tần Chiêu Dương khẽ hôn hôn trán cô, dịu dàng hỏi cô, “Còn nhớ hôm cùng anh trở về từ thành phố K, chuyện em leo vào phòng anh ngủ đó?”

“Nhớ rõ.” Hơi thở mong manh.

“Ba vợ anh khi đó đã muốn nhả ra để em gả cho anh, em còn nhớ em đã nói gì không?”

Tô Hiểu Thần càng suy yếu, “Hình như... Nhớ rõ.”

“Vốn dĩ chúng ta một năm trước đã có thể kết hôn, có thể hưởng thụ sinh hoạt vợ chồng hợp pháp, là ai đã dẫn đến việc anh lại phải ăn chay một năm?”

Cô run rẩy hỏi: “Em... Sao?”

“Cho nên bây giờ cũng chỉ là bồi thường lại một cách hợp lý, Tần phu nhân còn có ý kiến gì không?”

Khóe môi Tô Hiểu Thần co giật một lát, rất ủy khuất lẫn từ trong ngực anh ra, bọc chăn chuyển đến bên cạnh giường vẽ vòng vòng...

Cuối hè thời tiết tuy rằng vẫn nóng bức như trước, nhưng gió đêm đã mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng, anh giờ tay kéo cô trở về, giặt tã chần lằn nữa đắp lại cho cô, cứ như vậy ôm vào trong lòng, “Ngày mai dắt em đi hội quán TC ăn Mãn Hân toàn tịch, không tức giận nữa, nhé?”

Tô Hiểu Thần nhướn mày, giặt mình, lúc nhìn hấn anh vẫn như cũ là vẻ mặt thật đáng thương thật ủy khuất thật buồn bực không vui chút nào, Tần tiên sinh lại tăng giá cả nói: “Ba ngày nay đều đi hội quán TC.”

Tô Hiểu Thần tiếp tục dùng bộ mặt thù to hặn lớn nhìn anh, con ngươi phủ một tầng hơi nước, mang theo chút dụ hoặc.

Tần Chiêu Dương không thèm để ý vẻ mặt này của cô, gõ vào ót cô một cái, “Đủ rồi, đừng có mà được nước lấn tới.”

Tô Hiểu Thần lập tức ở trong lòng anh lăn một vòng, cười híp mắt ngẩng đầu hôn một ngụm lên cằm anh, “Tần tiên sinh không hổ là người đàn ông của em.”

“Tần phu nhân khách sáo...” anh trầm thấp cười một tiếng, giọng điệu đầy nuông chiều.

Năng lực của Tô Hiểu Thần càng lúc càng mạnh mẽ, lại thêm hào quang trên người cô vô cùng dễ thấy, nhân khí cũng càng ngày càng cao.

Trong loại tình huống này, biên tập báo cô mở một tài khoản weibo để giao lưu cùng độc giả.

Tần Chiêu Dương toàn bộ hành trình đều đứng ngoài xem cô xin weibo, nghe được mục đích là biên tập muốn cô có địa điểm để lôi kéo nhân khí với fan, ngược lại chỉ cong khóe môi cười cười; không tỏ ý kiến gì.

Tô Hiểu Thần lập tức bắt mẫn, “Anh cười cái gì?”

Tần Chiêu Dương không nói gì, chỉ là xoa đầu của cô, cười cực kỳ ranh mãnh, “Em phải nhớ kỹ cho dù fan đông cũng đừng quá vui vẻ, trong đó có một nửa là fan của em, một nửa là đến xem em làm chuyện ngu ngốc.”

Tô Hiểu Thần lập tức hóa thân thành mèo hoang, nhào lên trước cào anh vài cái.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận Tần Chiêu Dương có tầm nhìn xa, mới hơn một tháng, weibo của cô bình luận từ “Oa, đại đại nhanh ra nữa đi, đại đại thật lợi hại, đại đại tuyệt nhất!” Biến thành “Ha ha ha ha, nhị nữ, hôm nay không làm, mãi chơi nhàn rồi sao? Mau đăng bài mới đi, chỉ ghé weibo của cô mới vui vẻ một chút.”

Tô Hiểu Thần trầm tư suy nghĩ giữa lúc, quyết định thay đổi sách lược để văn hồi hình tượng lãnh diễm cao quý của mình, vì vậy cô liền bắt đầu chuyển thành truyện, mỗi ngày đăng một mẫu chuyện thường ngày cùng Tần Chiêu Dương, nội dung như sau:

Chuyện thường ngày của tôi và Tần tiên sinh # Tần tiên sinh hôm nay từ thành phố du lịch về không mua đồ lưu niệm cho tôi ! Tôi mãnh liệt khiển trách anh, Tần tiên sinh trả lời là: Bảo bạn rận nên không thể gọi đi động cho em, nếu như anh có thời gian rảnh mua đồ lưu niệm cho em chẳng phải là anh nói dối sao? ... Hình như cũng có đạo lý?

Chuyện thường ngày của tôi và Tần tiên sinh # hôm nay xui xẻo không ngừng, trên đường đi tới công ty của Tần tiên sinh công ty liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tới khi tôi chật vật đến được công ty của Tần tiên sinh, Tần tiên sinh đã tan ca về nhà ... Tính tình phát tác một chút, Tần tiên sinh rất bình tĩnh hỏi tôi có phải hôm qua anh đã nói hôm nay sẽ về nhà trước nấu cơm cho tôi không, tôi nghĩ ngợi một lúc; hình như là đúng thế thật. Tần tiên sinh lại hỏi, vậy em có mang đi động theo không? Sắp đến giờ sao không gọi điện thoại? ... Bị sự ngu ngốc của chính mình làm phát khóc, không có lập trường để phát giận với người ta, quý xuống thành an vậy.

Chuyện thường ngày của tôi và Tần tiên sinh # Thù đoạn Tần tiên sinh đổ dành tôi thông thường là, “Tức giận? Đi hội quán TC ăn XXX đi?” Thế cho nên bây giờ người phục vụ của hội quán TC cũng không đọc lâu lâu thực đơn bằng Tần tiên sinh. . . Vì thế không thể không cảm thán một phen, Sau lưng một người đàn ông thành công luôn có một người nội trợ hiền thực!

. . .

Sau đó Tô Hiểu Thần liền phát hiện, fan của cô bắt đầu từ từ biến chất và tăng vọt, kể từ đây tất cả đều đối với Tần Chiêu Dương sùng bái có thừa, điên cuồng mê luyện.

Sau này Tần Chiêu Dương sau này cũng lập một tài khoản weibo, mới ngắn ngủi một ngày, lượng fan đã sắp ngang ngửa với cô.

Tô Hiểu Thần thật ghen tỵ! Ghen tỵ đến mức sau này mỗi ngày đều nghĩ cách trộm tài khoản weibo của Tần Chiêu Dương. . .

Tần Chiêu Dương biết tâm tư nhỏ bé này của cô cũng không thèm để ý, “Chỉ bằng trình độ chỉ số thông minh này của em, anh có sửa mặt mã thành sáu số không em cũng không đoán được.”

“Vậy bây giờ anh sửa đi, sửa xong là em biết.” ==

Tần Chiêu Dương: “. . .”

Hội ký tặng sách của Tô Hiểu Thần nhanh chóng được mở ra, địa điểm ngay tại thành phố A, ngoại trừ biên tập, tác giả mà cô rất thích cũng tới, trước đây cô vẫn luôn chờ mong điều này, hiện giờ đều thực hiện được.

Buổi ký tặng sách rất thành công, tay Tô Hiểu Thần đều tê rần. . .

Địa điểm là tầng hai của hiệu sách lớn nhất thành phố A, Tần Chiêu Dương tan làm sớm tới đón cô, ngoài trời đang mưa, tài xế che dù đưa anh đến cửa, anh vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đội ngũ xếp hàng trên lầu hai vẫn đông đúc như cũ.

Anh không nhanh không chậm bước từng bậc, rồi đứng ở đằng sau cột trụ đầu bậc thang cách đó không xa lẳng lặng đợi cô, nhìn cô nghiêm túc ký tên của mình, lúc đem sách trả lại bên môi có một nụ cười tiêu chuẩn.

Có đôi khi Tần Chiêu Dương ngẫm lại vẫn muốn cảm tạ con địa chấn ấy, ảnh hưởng của nó với anh nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Nó làm anh biết phải quý trọng, phải biết ơn, cũng dần dần biến anh thành người đủ thành thực, có thể chân chính gánh vác cuộc đời của cô.

Dường như phát hiện được ánh mắt của anh, cô đột nhiên thẳng tắp nhìn qua đó, lúc nhìn thấy anh thì cong môi một cười, bỗng khiến người ta rung động.

Lúc hội ký tặng kết thúc, cô cũng không vội vã đi mà nhẹ nhàng dặn dò mọi người trên đường quay về phải cẩn thận, lúc này mới từ từ đi về phía anh.

Ở hội trường còn có một số fan chưa muốn về, cô cũng không e dè, đi đến trước mặt khoác lên tay anh, giới thiệu với bọn họ, “Đây là chồng của tôi, Tần tiên sinh.”

Tần Chiêu Dương quay đầu nhìn cô thì vừa lúc bắt gặp vẻ tươi cười sáng chói, anh không khỏi cũng cong khóe môi, đem áo khoác vẫn cầm trong tay choàng lên vai cô, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Về nhà.”

Lúc đi đến cửa, tài xế mở dù đi tới, Tần Chiêu Dương nhận lấy cán dù, ôm cô vào lòng đi tới chiếc xe đang đỗ cách đó không xa, trong mưa phũ phàng bay, hơi nghiêng người nghe cô nói gì đó, khuôn mặt vẫn hơi nhàn nhạt, mang theo một mảnh dịu dàng.

Người không có cùng trải nghiệm với bọn họ, có lẽ vĩnh viễn sẽ không hiểu nổi, loại tình cảm này, bắt đầu từ hai nhỏ vô tư, trải qua chia xa, trải qua sinh tử, rốt cuộc cũng không có gì cứng cỏi hơn so với nó.

Sau khi trở về nhà ăn cơm, Tô Hiểu Thần vẫn như cũ lên weibo giao lưu với fan, trái lại còn xem được không ít bình luận.

Một fan có mặt tại hiện trường đã chụp lại hai người bọn họ đăng lên weibo, Tần Chiêu Dương chỉ lộ ra một bên sườn mặt, đường nét khuôn mặt rõ ràng lại nhu hòa, sạch sẽ, tuấn tú vô cùng dễ nhìn.

Mười ngón thon dài của anh nắm lấy cán dù màu đen, đúng lúc đang nói chuyện với cô, anh hơi thấp đầu, mắt chuyên chú chỉ thấy một mình cô. Trên người Tô Hiểu Thần còn khoác áo khoác của anh, cứ thế ngửa đầu nhìn, cười đến đôi con ngươi híp lại.

Cô chống cằm nhìn chốc lát, nhất thời động tâm liền lưu hình ảnh lại.

Một bài đăng nữa về Tần tiên sinh, “Con người này, nếu để em hình dung về anh, sẽ giống như tia sáng thấy được khi vừa mở mắt nhìn đời, không làm

đau mắt lại nhanh chóng đi sâu vào lòng người. Em nghĩ sự hậu đãi lớn nhất mà cuộc đời dành cho em chính là có được anh. Tình yêu cuối cùng cũng sẽ bình thân trở lại, chỉ có những rung động trong nháy mắt ấy là làm người ta cả đời khó quên, em và anh cùng ở bên nhau, mỗi một giây đều rất rung động lòng người. Em rất yêu anh, Tần tiên sinh.”

Không bao lâu sau, tài khoản weibo của Tần tiên sinh rốt cuộc cũng có bài đăng đầu tiên.

Anh viết bài đăng, thổ lộ : “Đời này có được Tô Hiểu Thần, là may mắn cả đời anh, không cầu kiếp sau, chỉ cần kiếp này đối với em triền miên tận xương. Tần phu nhân, về sau xin em hãy tiếp tục chiều cố nhiều hơn, thời gian không già, chúng ta không rời xa.”

Tô Hiểu Thần xem weibo xong, hốc mắt đỏ ửng ngẩng đầu lên, anh liền dựa ở cạnh cửa, dịu dàng nhìn cô, nói với cô, “Tần phu nhân, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngoại Truyện 5: Lá Thư Tình Lãng Mạn Nhất

Ánh mặt trời lúc về chiều hơi chói chang, cô khoanh chân ngồi bệt xuống đất, Kim Mao nằm ở bên chân, hai người cứ thế ngồi trong phòng khách xem tv.

nhưng tư duy lại không tự chủ được phiêu dạt ra phía xa, bên tai chỉ có âm thanh hỗn loạn pha trộn giữa những tiếng nói ầm ĩ và tiếng thì thầm rì rì.

Kim Mao vẫn luôn nhắm mắt ngủ thấy vậy thì ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy cô vẫn chăm chăm dõi theo TV, nó trầm thấp kêu một tiếng rồi lại nằm xuống.

Một lát sau, cô đi vào phòng bếp chuẩn bị cho nó một chén sữa bò, mình chỉ uống một chén canh đậu xanh, xong rồi mới nhẹ nhàng bước lên lầu.

Tô Thần Triệt đang ở trong phòng ngủ, anh vừa trở về lúc nửa đêm hôm qua, buổi sáng tỉnh dậy đi mua bữa sáng cho cô rồi lại ngủ tiếp, anh ngủ đến tận bây giờ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn.

Tình hình thiên tai ở thành phố K đã ổn định, anh là nhóm đầu tiên vào khu vực cứu nạn, nhưng lại là nhóm bộ đội cuối cùng rút về.

Cô nhìn đồng hồ, dịch dịch góc chăn cho anh, vừa chuẩn bị xoay người ra khỏi cửa, anh liền giơ tay nắm lấy cổ tay của cô.

Tần Tô bị dọa nhảy dựng, vừa quay đầu đã nhìn thấy anh mở to mắt nhìn mình, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Lại đây ngủ một lúc đi.”

Cô ngoan ngoãn nằm trên đó, ôm lấy eo của anh, cứ như vậy rúc trong ngực anh.”Tình ngủ rồi thì dậy ăn cơm trưa đi?”

Anh không nói gì, chỉ rử mắt nhìn cô một lúc lâu, “Nếu như. . .”

Vừa tỉnh ngủ, giọng nói của anh hơi khàn khàn, dường như những lời sắp sửa nói ra hơi khó có thể mở miệng, anh khựng một chút mới khó khăn mà bỏ sung nốt câu nói kia, “Nếu như. . . Em không thích, anh chuyển nghề nhé.”

Tần Tô hơi sững sốt, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nói cái gì?”

“Nếu như em không thích, anh sẽ chuyển. . .”

“Nhưng anh thích.” Cô cắt ngang lời anh nói, ánh mắt hơi phức tạp, “Vì em mà từ bỏ công việc anh thích nhất, cuối cùng có một ngày anh sẽ hối hận. Đến lúc đó nếu chúng ta yêu thương nhau như bây giờ, anh và em sẽ xảy ra cãi vã, sẽ làm tổn thương tim của em.”

“Anh không. . .” Anh cau mày.

“Đừng nói nữa.” Cô ngồi dậy, nhìn chăm chú anh trong chốc lát, trong lòng mơ hồ có một loại cảm xúc kì dị quấy phá, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Khi trở về nhà, Tần Sương đang nấu cơm tối, thấy một mình cô lại luôn rầu rĩ không vui, ông cầm lấy thìa canh đi ra ngoài, đầu ngón tay hơi lạnh lạnh điểm vào chóp mũi của cô một cái, “Tên nào bắt nạt Tần Tô của nhà chúng ta thế.”

Tần Tô mất hứng, lúc nhìn Tần Sương bỗng nhiên đặc biệt yếu ớt, hốc mắt cô hồng lên.

Tần Sương lập tức không cười nổi nữa, gương mặt biến thành lạnh lùng chốc lát sau mới lên tiếng: “Có phải thằng nhãi Tô Thần Triệt lại chọc con mắt húng không?”

Tần Tô còn chưa lên tiếng, Tần Sương liền đã bắt đầu nổi trận lôi đình, phát hỏa một hồi lâu mới sức nhớ hỏi cô, “Nó làm gì chọc con tức giận?”

Tần Tô ngược mắt nhìn Tần Sương đang như trẻ con, “Phốc ” một tiếng bật cười, “Anh ấy nói nếu như con không thích nghề nghiệp của anh ấy, anh ấy bằng lòng chuyển nghề.”

Tần Sương cũng ngạc nhiên một chút, lập tức nhú nhú mày, “Tiểu tử thối này lúc trước dù là Tống Tinh Thần cũng không có cách làm gì được nó, giờ làm được chút sự nghiệp, có thể tung hoành trái lại còn đồng ý chuyển nghề vì con sao? Quái lạ. . .”

Khựng một chút, ông lại liếc mắt nhìn Tần Tô một cái, “Vây con mất hứng cái gì, chỉ lo đồng ý là được rồi.”

“Con không biết.” Cô rầu rĩ, hơi không vui nói, “Con thích anh ấy, con chỉ hi vọng anh ấy vui vẻ là được rồi, con luyến tiếc anh ấy vì con mà hy sinh điều bản thân vẫn luôn tha thiết mơ ước. Con luôn cảm thấy con thích anh ấy nhiều hơn anh ấy thích con, con sợ về sau hai đứa ở bên nhau, anh ấy sẽ hối hận. . .”

Khi đó chắc chắn tình cảm sẽ vì chuyện này mà sinh ra rạn nứt, một là cô luyến tiếc, hai là sợ anh hối hận, lại không hề nghĩ đến bản thân mình, chỉ sợ cô nói ra sẽ là đến lúc đó anh sẽ như thế nào đối với em, sẽ làm tổn thương em thế nào .

Lúc Tô Hiểu Thần được Tần Sương coi như cứu binh trực tiếp mời qua còn hơi mờ mịt như người lọt vào trong sương mù, “Cháu khuyên răn em ấy. . . Cháu? Chú hai, chú có chắc muốn để cháu đi khuyên răn không?”

“Không chắc chắn.” Tần Sương lắc lắc đầu, nghiêm trang, “Cháu đi vào trong đó chỉ cần luôn miệng đọc tên món ăn làm cho nó cảm thấy đói bụng là được rồi.”

Tô Hiểu Thần hất mặt bước đi, vừa đi ra vài bước đã bị Tần Sương kéo trở lại, “Không đọc tên món ăn thì đọc tên quán cơm cũng được. . .”

Sắc mặt Tô Hiểu Thần lúc trắng lúc xanh, một hồi lâu sau mới hít sâu một hơi, mở cửa đâm đầu đi vào.

Ngày hôm sau, Tần Tô hung phấn bùng bùng rời khỏi nhà, Tần Sương cảm thấy rất thần kỳ, thân thiết gọi điện cho Tô Hiểu Thần hỏi thăm nội dung nói chuyện tối qua.

Tô Hiểu Thần trầm ngâm một lát rồi nói: “Đầu tiên đọc tên quán cơm sau đó lại đọc tên món ăn.”

Chú hai Tần: “. . .” Sao ông lại quên mất cái này sau khi con nhóc này đi theo Thái Tử gia trình độ phúc hắc ngày càng tăng trưởng chứ.

Khi Tần Tô đến ngôi nhà của Tô Thần Triệt ở bên ngoài thì không có ai ở đó, cô cúi đầu lục tìm chìa khóa, vừa mở ra thì đột nhiên sau lưng có thứ gì đó . . .

Tần Tô hoảng sợ giật nảy người, đồ cầm trong tay đều tung hết lên trời, kinh hồn bất định dựa vào cửa sững sờ nhìn “thứ gì đó” trước mắt.

Kim Mao còn tưởng rằng cô đang chơi đùa với nó, vô cùng phấn khởi nhảy dựng lên đón thứ bị cô tung ra, ngoạm một cái xong liền vứt bỏ, cuối cùng . . Một đống hỗn độn đầy trên mặt đất.

Thứ Tô Thần Triệt nhìn thấy đầu tiên lúc từ trong thang máy bước ra là cảnh Tần Tô túm lấy Kim Mao, một loại tình huống vô cùng bạo lực, vô cùng không hài hoà, Anh nhướn mày, gờ tay vỗ vỗ đầu Kim Mao, “Lại làm chuyện gì xấu?”

Kim Mao rất uất ức cọ cọ lòng bàn tay anh, ô ô ô kêu to.

Tần Tô ngẩng đầu nhìn anh một cái, trực tiếp ôm lấy bắp chân của anh không động đậy, “Em mệt mỏi quá.”

Tô Thần Triệt dờ khóc dờ cười, “Buông ra.”

“Không buông” Cô vênh môi, lại càng ôm chặt hơn nữa.

Kim Mao nghiêng đầu nhìn bọn họ một lúc, thật cẩn thận vờn ra móng vuốt lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhào lên ôm lấy đùi Tô Thần Triệt, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, gâu gâu gâu kêu ba tiếng. . .

Khỏe môi Tô Thần Triệt giật giật, gờ tay hất văng ra nó ra, lại kéo cô lên, “Không thoải mái chỗ nào?”

Cô lắc lắc đầu, dứt khoát ôm lấy eo của anh không chịu buông tay, “Em có lời muốn nói với anh.”

Tô Thần Triệt đang lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, liếc thấy Kim mao bên cạnh dường như đang suy nghĩ lại nhào lên ôm lấy anh, lạnh lùng liếc sang nhìn một cái, con chó nhỏ mặc chứng nhiệt tình quá độ lập tức quay đầu sang chỗ khác, mắt chỉ nhìn thẳng đi .

Mở cửa rồi, anh nửa ôm nửa bế mang người vào trong phòng, vừa đóng cửa lại, Tần Tô liền ôm lấy cổ anh hôn lên.

Trên môi của cô có một hương trái cây rất thơm, anh bị đôi môi của cô khóa cứng lại, ngoài cảm giác mềm mại là mùi hương nhàn nhạt thơm ngát.

Tô Thần Triệt vừa định đáp lại, ống quần lại bị kéo một cái, anh cúi đầu xuống thoáng nhìn.

Kê mới vào cửa còn muốn uống miếng nước Kim Mao đang gầy vò ống quần của anh, thấy anh nhìn qua, hai cái móng vuốt hoá tốc bịt lên mắt nó, làm

bộ như cái gì cũng không nhìn thấy. . .

Tô Thần Triệt ngậm lấy cái lưỡi đang vươn đến của cô, nhẹ nhàng cắn một chút, Tàn Tô hơi run lên một cái, ngoan ngoãn mềm nhũn trong ngực anh từ chủ động biến thành bị động.

Đến khi hai người thở hồng hộc tách ra thì Kim Mao đã nằm bẹp trên mặt đất không động đậy.

Nó che mắt đến chết mệt luôn rồi. . .

Thời tiết hơi nóng, cô ôm đồ uống lạnh làm tổ ở trên ghế sofa uống từng ngụm từng ngụm, trừ lúc đó ra thì chỉ nhìn Tô Thần Triệt không chớp mắt.

Anh tắm rửa cho Kim Mao rồi lấy chút đồ ăn cho nó, xong xuôi mới ngồi xuống bên cạnh cô, “Không phải có lời muốn nói với anh sao?”

Cô gật gật đầu, miệng ngậm cái thìa nhỏ nhìn anh, “Thật ra hôm qua em chỉ muốn nói rằng em luyến tiếc anh vì em mà từ bỏ công việc anh thích nhất.”

Anh rút khăn giấy lau cái tay ướt đầm dề của cô, nghe vậy chỉ hơi khựng lại, cũng không đưa mắt nhìn cô, chỉ nắm lấy tay cô cẩn thận lau sạch sẽ.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Tô Thần Triệt lần này không thể bình tĩnh, ngửa đầu nhìn cô, trông mắt sâu thẳm, “Tàn Tô. . .”

“Đằng nào thì đời này em cũng muốn gả cho anh.” Cô lơ đãng dùng một tay ướt đầm khác cọ vào lồng ngực anh, “Chỗ này là của em, không cho phép người khác tiến vào.”

“Em nguyện ý chịu khổ, huống hồ đi theo anh anh cũng không nỡ để em chịu khổ, chỉ là không thể giống như người yêu bình thường thôi mà. Nhưng anh biết áy náy mà, vì áy náy nên anh sẽ càng thương em, em luôn gây họa nổi giận, ngoại trừ anh, không ai có thể chịu được em.” Cô nói xong một hồi, âm thanh dần dần nhỏ hơn, “Hay là thật ra anh muốn mượn cơ này để chia tay em. . .”

“Nói bậy bạ gì đó.” Anh đột nhiên nở nụ cười, giờ tay cọ cọ khuôn mặt mịn màng của cô, “Chuyển nghề không phải là vì muốn ở bên cạnh chăm sóc em sao? Em đã chờ lâu như vậy, anh cũng luyến tiếc về sau em không trông ngóng anh như thế nữa.”

“Em nguyện ý.” Cô nghiêm túc nhìn anh, “Một đời.”

“Loại chuyện như thế này. . . Hẳn là nên để anh nói, Tàn Tô.” Anh nở nụ cười, dường như cả khuôn mặt đều sáng rực lên, anh giờ tay lấy ly kem trong tay cô đặt lên bàn trà, “Ăn nhiều sẽ tiêu chảy.”

Tàn Tô mất hứng, “Em đã nói những lời này rồi, sao anh lại phản ứng như thế chứ, có phải anh không thật sự thích em không?”

Tuy rằng cô đang dần trưởng thành, nhưng cuối cùng vẫn có chút tuổi trẻ khí thịnh, liền né khỏi vòng tay của anh, vừa tránh ra lại cầm ngược lại tay anh, cắn môi dưới tỏ vẻ đáng thương nhìn anh.

Tô Thần Triệt mềm lòng đến không nhận được, cúi người hôn một cái lên môi cô, lời chiếc bùa bình an ngày đó cô tặng cho anh từ trong cổ áo ra.”Món đồ quan trọng như vậy em cũng cho anh, anh nào dám không theo?”

Ngón tay anh rơi ở giữa chân mày của cô, theo lông mày mềm mại lướt xuống đôi mắt, rồi mũi, cuối cùng là môi. Động tác của Tô Thần Triệt rất thông thả, từng chút từng chút, đầu ngón tay mềm nhẹ tới mức làm cho cô hơi hoảng hốt.

“Về sau bất luận chuyện phát sinh, đừng nghi ngờ tình cảm của anh đối với em.” Môi của anh rất tự nhiên rơi xuống, hôn lên mi tâm của cô.”Anh không dám nghĩ, nếu ngày nào đó người trong lòng không phải là em, cho nên anh rất sợ hãi, Tàn Tô. . .”

Cô run lên, vừa định dời đi, anh đã giờ tay đè cô lại, “Đừng động đậy.”

Cô liền ngoan ngoãn đứng im.

Tô Thần Triệt hôn trên môi của cô, rất nhẹ, “Anh sợ có một ngày em sẽ chịu không nổi nữa, sẽ nói chia tay với anh, anh sẽ không thể chịu đựng được. Ngay cả cân nhắc nặng nhẹ anh cũng không kịp làm, anh chỉ muốn giữ em lại.”

“Không cần. . .” Em không cần anh giữ lại, Anh có đuổi em đi em cũng sẽ không đi!

Cô còn chưa dứt lời đã bị môi của anh nuốt hết toàn bộ, anh hôn hơi nặng nề, dường như muốn xác nhận sự tồn tại của cô, mút vào khiến môi dưới của cô có chút tê dại.

“Tàn Tô, lấy anh nhé.”

Trong lúc nói chuyện, anh buông cô ra, bên khóe môi cong lên một mặt tươi cười, rất đối dụ đáng.

Cô cứ như vậy khẽ ngẩng đầu nhìn anh, chìm sâu vào trong ánh mắt anh, thật lâu cô mới gật gật đầu, “Vâng.”

Cô vừa cười, Tô Thần Triệt liền cảm thấy thế giới của mình rực rỡ hơn không ít, anh giờ tay mon trón tóc cô, đáy mắt ý cười càng đậm nét, “Lúc còn nhỏ anh đã nói cho em biết nếu kết hôn với anh thì tất cả của anh đều là của em, xin lỗi, anh không làm được.”

“Không sao, em nguyện ý.”

“Sau khi trưởng thành anh dụ dỗ em làm bạn gái anh, anh đã nói sẽ đối xử tốt với em, xin lỗi, anh chỉ làm được một nửa.”

“Không sao, em nguyện ý.”

“Anh nghĩ, từ nhỏ chúng cùng nhau lớn lên, về sau lại bên nhau đến già, đời này từ đầu đến cuối, bức thư tình duy nhất từng viết, vĩnh viễn lưu truyền trong sinh mệnh, chính là em.”

Tần Tô cong môi cười, cùng anh mười ngón đan xen, “Em rất vinh hạnh.”

Cám ơn anh, đã bước vào sinh mệnh của em, trở thành bức thư tình lãng mạn nhất em từng viết trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Tương Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.